

ÎNTRU SLAVA SFINTEI ȘI CELEI DE O FIINȚĂ,
DE VIAȚĂ FĂCĂTOAREI ȘI NEDESPĂRȚITEI TREIMI

PENTICOSTAR

ADICĂ SFINTELE SLUJBE DE LA
DUMINICA PAȘTELOR PÎNĂ LA
DUMINICA TUTUROR SFINȚILOR

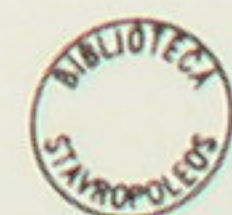
TIPĂRIT CU APROBAREA SFINTULUI SINOD
ȘI CU BINECUVÎNTAREA PREA FERICITULUI

JUSTINIĂN

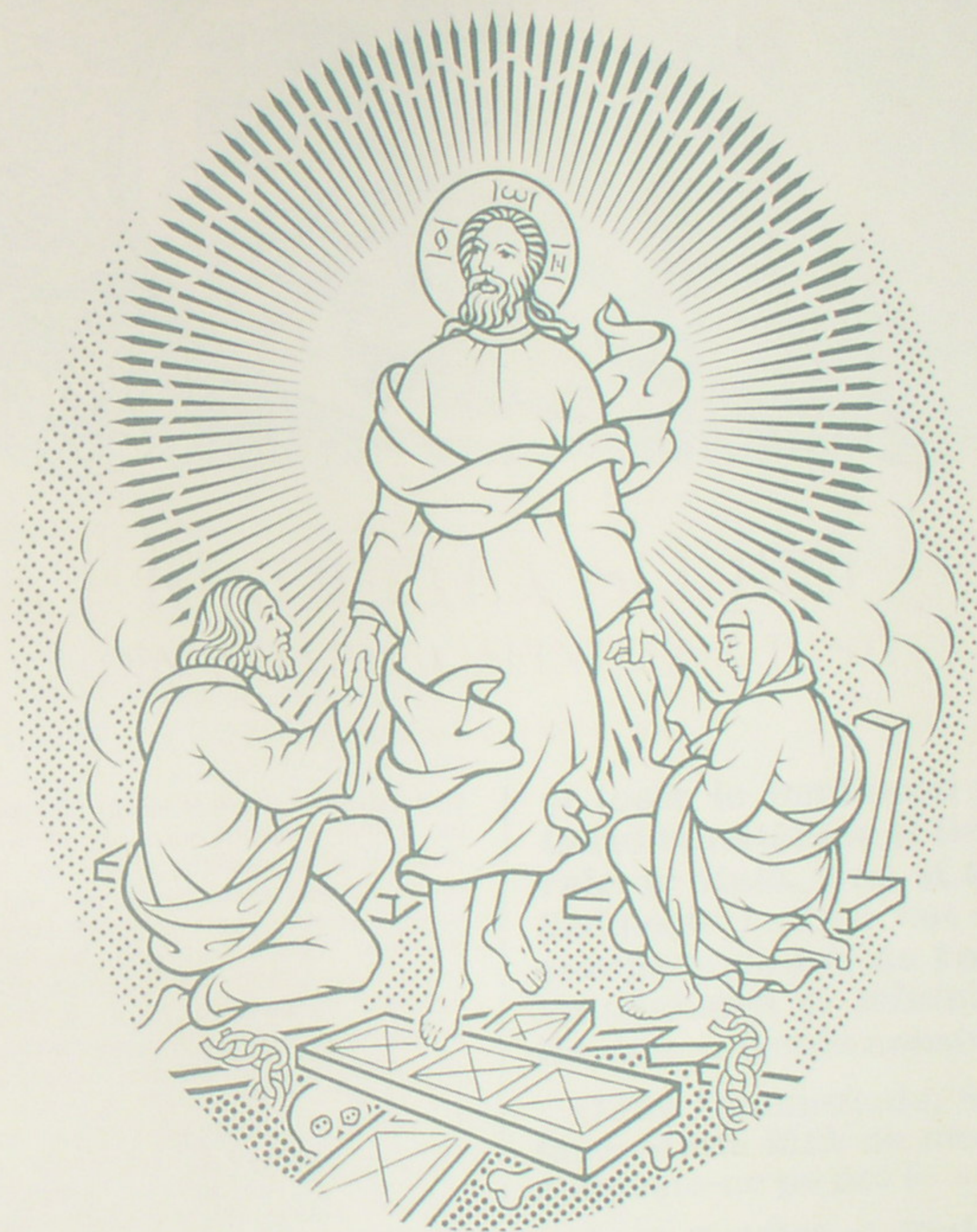
PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

EDIȚIA ȘASEA

BUCUREȘTI
EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MIȘIUNE ORTODOXĂ
1973

ÎNVIEREA TA, HRISTOASE MINTUITORULE, ÎNGERII O LAUDĂ ÎN CERURI
ȘI PE NOI PE PĂMÎNT NE ÎNVREDNICEȘTE CU INIMĂ CURATĂ SĂ TE SLAVIM.

→ **RÎNDUIALA SLUJBEI**
DIN NOAPTEA SFINTELOR PAȘTI

→ **UTRENIA ÎNVIERII**

→ În noaptea Sfintei și Marii Simbete, după ce perdelele și acoperămintele negre din biserică au fost schimbate cu cele luminate, către oarele 11, paracliserul (cintărețul) bate toaca și trage clopotele îndelung. Preotul vine în biserică, închinându-se, ca de obicei, la sfintele icoane, sărutându-le și zicînd și troparele rînduite.

Toate luminile rămîn stinse, păstrîndu-se aprinse numai candela și o luminare în sîntul altar (pentru ca să se vadă la îmbrăcarea veșmintelor, apoi se stinge) și una la strană (sau la analogul din mijlocul bisericii) pentru cintăreți (citeți). Punîndu-și epitrahilul de culoare neagră, preotul dă binecuvîntarea de început, din fața ușilor împărătești :

Binecuvîntat este Dumnezeu nostru totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor.

Cintărețul : Amin.

Slavă Ție, Dumnezeule nostru, slavă Ție.

Împărate ceresc, Mîngietorul, Duhul adevărului, Care pretutindeni ești

și toate le împlinești ; Visțierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mîntuiește, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi (de trei ori).

Slavă Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfîntă Treime, miluiește-ne pe noi. Doamne, curățește păcatele noastre. Stăpîne, iartă fărădelegile noastre. Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău,

Doamne miluiește (de trei ori). Slavă...
Și acum...

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ. Pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi, și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.

Preotul :

Că a Ta este împărăția și puterea și slava a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntărețul : Amin. Doamne miluiește (de 12 ori).

Veniți să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm și să cădem la însuși Hristos, Împăratul și Dumnezeul nostru.

→ În timpul acesta, preotul intră în sfântul altar și îmbracă toate veșmintele preoțești, cele de culoare luminată (la catedralele chiriarhale, arhierul intră în sfântul altar la Cîntarea a 4-a a Canonului și îmbracă toate veșmintele arhieresti, iar preoții și diaconii își iau binecuvîntarea și îmbracă veșmintele lor ; asijderea fac și sfinții slujitori din minăstiri, luîndu-și voie de la cel mai mare).

Psalmul 50 :

Miluiește-mă, Dumnezeule, după marea mila Ta, și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea. Mai vîr-

tos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește. Că fărădelegea mea eu o cunosc, și păcatul meu este înaintea mea pururea. Ție unuia am greșit, și rău înaintea Ta am făcut, ca să fii îndreptățit întru cuvintele Tale și să biruiești cînd vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit, și în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit ; cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți ; spăla-mă-vei și mai vîrtos decît zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie și veselie ; bucura-se vor oasele cele smerite. Întoarce fața Ta de către păcatele mele, și toate fărădelegile mele șterge-le. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la fața Ta și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mîntuirii Tale, și cu duh stăpînitor mă întărește. Învăța-voi pe cei fărădelege căile Tale, și cei necredincioși la Tine se vor întoarce. Izbăvește-mă de vîrsarea de sînge, Dumnezeule, Dumnezeul mîntuirii mele ; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide, și gura mea va vesti lauda Ta. Că de

ai fi voit jertfă, Ți-aș fi dat ; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu : duhul umilit, inima înfrîntă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului. A t u n c i vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot ; atunci vor pune pe altarul Tău viței.

Apoi se citește :

→ CANONUL SÎMBETEI CELEI MARI

Cîntarea 1, glasul al 6-lea :

Irmosul :

Pe Cel ce a acoperit cu valul mării oarecînd pe «prigonitorul tiran, sub pămînt L-au ascuns feciorii «celor mîntuiți. Iar noi, ca «fecioarele, să cîntăm Domnului ; căci cu slavă S-a «preaslăvit».

Stih : Slavă Ție Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Doamne Dumnezeul meu, cîntare de petrecere și laudă de îngropare voi cînta Ție, Celui ce mi-ai deschis intrările vieții cu îngroparea Ta, și moartea și iadul cu moartea Ta ai omorît.

Sus pe scaun și jos în mormînt, cunoscîndu-Te cele mai presus de lume și cele de sub pămînt, Mîntuitorul meu, s-au cutremurat de moartea Ta ; că mai presus de gînd Te-ai văzut mort, Începătorule al vieții.

Ca să umpli toate de slava Ta, Te-ai pogorît în cele de dedesubtul pămîntului ; că nu s-a ascuns de Tine ființa mea cea din Adam, și îngropîndu-Te m-ai înnoit pe mine cel stricat, Iubitorule de oameni.

Cîntarea a 3-a :

Irmosul :

Pe Tine, Cel ce ai spînzurat pe ape tot pămîntul «fără ținare, văzîndu-Te făptura spînzurat în locul Căpătinii, de multă spaimă a «fost cuprinsă, strigînd : Nu «este sfînt, fără numai Tu, «Doamne».

Închipuirile îngropării Tale le-ai arătat, înmulțind vedeniile ; iar acum cele ascunse ale Tale, văzute le-ai făcut cu dumnezeiască bărbăție și celor din iad, Stăpîne, care strigă : Nu este sfînt, fără numai Tu, Doamne.

Întinsu-Ți-ai palmele și ai împreunat cele depărtate de demult ; iar cu înfășurarea giulgiului, Mîntuitorule, și cu mormîntul ai dezlegat pe cei legați, care strigau : Nu este sfînt, fără numai Tu, Doamne.

În mormînt și sub peceti Te-ai cuprins, Nemuritorule, de bunăvoie ; că puterea Ta Ți-ai arătat prin fapte, cu dumnezeiasca lucrare, celor ce cîntă : Nu este sfînt, fără numai Tu, Doamne, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a :

Irmosul :

Smerenia Ta cea dumnezeiască pe Cruce, mai «înainte văzînd-o Avacum, «spăimîntîndu-se a strigat : «Tu ai tăiat tăria celor puternici, Bunule, unindu-Te «cu cei din iad, ca un Atotputernic».

Astăzi ai sfințit ziua a șaptea, pe care o ai binecuvîntat întii cu încetarea lucrurilor ; că toate le prefaci și le înnoiești, odihnindu-Te Mîntuitorul meu, și i a r ă și zidindu-ne.

Biruind Tu cu puterea Dumnezeirii, sufletul Tău de la trup s-a despărțit ; că a rupt amîndouă legăturile : a morții și a iadului, cu puterea Ta, Cuvinte.

Iadul întîmpinîndu-Te Cuvinte, s-a amărit văzîndu-Te om îndumnezeit rănit de băta și Atotputernic ; și de înfricoșătorul Tău chip a rămas fără de glas.

Cântarea a 5-a :

Irmosul :

Lumina cea neînserată a dumnezeieștii arătării «Tale, Hristoase, care s-a făcut spre noi, pentru milostivirea Ta, Isaia văzînd-o, «de noapte mîncînd a strigat : Învia-vor morții și cei «din morminte se vor scula, «și toți cei de pe pămînt se «vor bucura».

Înnoiești pe pămînteni, Ziditorule, făcîndu-Te pă-

mîntean ; și giulgiul și mormîntul arată taina ce este întru Tine, Cuvinte ; că sfetnicul cel cuvios, înseamnă sfatul Celui ce Te-a născut, Care m-a înnoit în Tine cu mare cuviință.

Prin moarte ai prefăcut omorîrea, prin îngropare stricăciunea ; că nesticăcios ai făcut trupul pe care l-ai luat, cu dumnezeiasca cuviință făcîndu-l nemuritor ; că trupul Tău, Stăpîne, n-a văzut stricăciune ; nici sufletul Tău n-a rămas în iad, care este lucru necuvenit.

Ieșind, Ziditorul meu, din ceea ce nu știe de bărbat, și fiind împuns cu sulița în coastă, din aceea ai făcut înnoire Evei, făcîndu-Te Adam, adormind mai presus de fire, cu somn făcător de viață, și ridicînd viața din somn și din stricăciune, ca un Atotputernic.

Cântarea a 6-a :

Irmosul :

Prints a fost, dar nu a fost ținut în pîntecele chitului Ionă ; că al Tău chip «purțînd, al Celui ce ai părtimit și îngropării Te - ai «dat, ca dintr-o cămară din «fiară a ieșit și a strigat «străjerilor : Cei ce p ă z i ț i «cele deșarte și mincinoase, «mila voastră ați părăsit-o».

Omorît ai fost, dar nu Te-ai despărțit, Cuvinte, de trupul pe care l-ai luat ; că de

ICOS

Cel ce cuprinde toate s-a înălțat pe Cruce, și se tînguiește toată zidirea, văzîndu-L s p î n z u r î n d gol pe l e m n ; soarele și-a ascuns razele, și stelele și-au tăinuit lumina, și pămîntul cu multă frică s-a clătinat, marea a fugit și pietrele s-au despîcat, și morminte multe s-au deschis, și trupuri de sfinți bărbați s-au sculat ; iadul jos a suspinat, și iudeii s-au sfătuit să hulească Învierea lui Hristos. Iar femeile au strigat : A c e a s t a este Sîmbăta cea prea binecuvîntată, întru care Hristos, adormind, va învia a treia zi.

Cântarea a 7-a :

Irmosul :

Negrăită minune ! Cel ce a izbăvit în cuptor pe «evlavioșii tineri din văpaie, «în mormînt este pus m o r t «fără suflare, spre mîntuirea noastră a celor ce cîntăm : Izbăvitorule Dumnezeule, bine ești cuvîntat».

Rănitul-s-a iadul, primind în inima sa pe Cel ce s-a rănit în coastă cu sulița, și a suspinat topindu-se de focul cel dumnezeiesc, spre mîntuirea noastră a celor ce cîntăm : Izbăvitorule Dumnezeule, bine ești cuvîntat.

Bogat este mormîntul, că primind în sine pe Făcătorul ca pe un adormit, s-a arătat dumnezeiască visticie de viață, spre mîntuirea

s-a și stricat Templul Tău în vremea patimii, și așa unul era ipostasul Dumnezeirii și al trupului Tău ; că în amîndouă unul ești, Fiul și Cuvîntul lui D u m n e z e u, Dumnezeu și Om.

Greșeala lui Adam a fost ucigătoare de om, iar nu ucigătoare de Dumnezeu. Că deși a pățimit firea trupului Tău celui de țărîna. Dumnezeirea a rămas fără patimă ; că stricăciunea cea din Tine o ai prefăcut în nesticăciune, și din înviere a arătat izvorul vieții celei nesticăcioase.

Împărățit-a iadul peste neamul omenesc, dar n-a rămas în veci ; că Tu, Puternice, fiind pus în groapă, cu palma cea începătoare de viață ai rupt încuietorile morții ; și ai propovăduit celor ce dormeau acolo din veac, izbăvirea cea nemincinoasă, făcîndu-Te, Mîntuitorule, cel dintîi sculat din morți.

Doamne miluiește (de 3 ori).

Slavă..., și acum...

→

CONDACUL
Glasul al 6-lea :

Cel ce a încuiat adîncul s-a văzut mort, și cu smîrnă și cu giulgiu înfășurîndu-se, în mormînt a fost pus ca un mort, Cel fără de moarte, și femeile au venit să-L ungă cu mir, plîngînd cu amar și strigînd : Aceasta este Sîmbăta cea prea binecuvîntată, întru care Hristos adormind, va învia a treia zi.

noastră a celor ce cîntăm: Izbăvitorule Dumnezeule, bine ești cuvîntat.

După obiceiul pentru cei morți, a primit punerea în mormînt Viața tuturor, și a arătat mormîntul izvor al învierii, spre mîntuirea noastră a celor ce cîntăm, Izbăvitorule Dumnezeule, bine ești cuvîntat.

Una era Dumnezeirea lui Hrostos în iad și în mormînt și în Eden nedespărțită, împreună cu Tatăl și cu Duhul, spre mîntuirea noastră a celor ce cîntăm: Izbăvitorule Dumnezeule, bine ești cuvîntat.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Spăimîntează-te înfricoșîndu-te cerule, și să «se clatine temelii pămîntului. Că iată este socotit între cei morți, Cel ce locuiește întru înălțime, și în mormînt mic ca un străin este primit. Pe Care tineri binecuvîntați-L, preoți laudați-L, popoare preainălțați-L întru toți vecii».

Stricatu-s-a Templul cel preacurat, dar împreună a ridicat cortul cel căzut, că al doilea Adam, Cel ce locuiește întru înălțime, s-a pogorît la Adam cel dintîi, pînă la cămările iadului. Pe Care tineri binecuvîntați-L, preoți laudați-L, popoare

preainălțați-L întru toți vecii.

Încetat-a îndrăzneala ucenicilor, iar Iosif cel din Arimateea s-a arătat inimos, că văzînd mort și gol pe Dumnezeu cel peste toate, L-a cerut și L-a îngropat strîgînd: Tineri binecuvîntați-L, preoți laudați-L, popoare preainălțați-L întru toți vecii.

O, minune nouă! O, bunătate! O, nespūsă răbdare! Că de bunăvoie se pecetluiește sub pămînt, Cel ce locuiește întru înălțime, și este hulit Dumnezeu ca un înșelător. Pe Care tineri binecuvîntați-L, preoți laudați-L, popoare preainălțați-L întru toți vecii.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Nu te tîngui pentru Mine Maică, văzîndu-Mă în groapă pe Mine, Fiul tău, «pe Care M-ai zămislit în pîntece fără de sămîntă; «că Mă voi scula și Mă voi preaslăvi și voi înălța întru slavă ca un Dumnezeu, pe cei ce cu credință și cu dragoste pe tine neîncetat «te măresc».

Întru străină nașterea Ta scăpînd de dureri, mai presus de fire m-am fericit, Fiul meu cel fără de început; iar acum, Dumnezeul meu, văzîndu-Te mort fără suflare, mă sfișii cumplit cu sabia

întristării. Dar Te scoală, ca să fiu mărită.

Mă acoperă pămîntul voind Eu, dar se înfricoșează portarii iadului văzîndu-Mă, Maică, îmbrăcat cu haina sîngerată a izbîndirii; că ucigînd, ca un Dumnezeu, pe vrăjmași cu Crucea, iarăși voi învia și te voi mări.

Să se bucure făptura, să se veselească toți pămîntenii, că vrăjmașul, iadul, s-a prădat; femeile cu miruri să iasă în întîmpinare, că izbăvesc pe Adam și pe Eva cu tot neamul, și a treia zi voi învia.

Înceindu-se citirea Canonului, se zice: Sfinte Dumnezeule... (de 3 ori) și rugăciunile următoare. Iar după Tatăl nostru... și Că a Ta este împărăția... se cîntă, rar, troparul, glasul al 2-lea:

Cînd Te-ai pogorît la moarte, Cel ce ești Viața cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorît cu strălucirea Dumnezeirii; iar cînd ai înviat pe cei morți din cele dedesubt, toate puterile cerești au strigat: Dătătorule de Viață, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Preotul (din altar) rostește ectenia: Miluiește-ne pe noi Dumnezeule..., apoi, deschizînd ușile împărătești, (care rămîn de acum deschise încontinuu, pînă la Duminea Tomii), face apolisul mic.

Cu puțin timp înainte de miezul nopții (aproape de ora 12), preotul (la catedrale arhierul, în minăstiri starețul, iar la bisericile de enorie cu mai mulți slujitori, protosul) aprinzînd, de la candela de deasupra sfintei mese, o făclie mai mare și irmos împodobită, iese cu ea printre sîntele

uși și, stînd pe solee (sau între sfeșnicele împărătești), înalță făclia cu ambele mîini și rostește cu glas mare chemarea:

Veniți de primiți lumină!

Preotul rostește această chemare de trei ori la rînd, îndreptîndu-se prima dată către credincioșii din față, a doua oară către cei din dreapta bisericii și a treia oară spre cei din stînga. Credincioșii din față se apropie și își aprind luminările lor de la făclia preotului și apoi unii de la alții (dacă sînt mai mulți clerici, ei își aprind cei dintîi făcliile lor de la cel mai mare).

Unde slujește un singur preot, după ce a lăsat făclia, el ia acum sînta Evanghelie și sînta cruce și iese printre sîntele uși, iar înaintea lui merg paracliserii și cîntăreții, purtînd icoana Învierii, cădelnița și sfeșnice cu lumini aprinse (sau făclii) cîntînd cu toții pe glasul al 6-lea:

Învierea Ta, Hristoase Mintuitorule, îngerii o laudă în ceruri și pe noi pe pămînt ne învrednicește cu inimă curată să Te mărim.

La catedrale, minăstiri și bisericile de enorie cu mai mulți slujitori, cel mai mare ia sînta Cruce, primul dintre preoți sînta Evanghelie, altul icoana Învierii, diaconii cădelnițe, iar ceilalți slujitori mai mici (ipodiaconi, dacă sînt) sfeșnicele cu lumini aprinse; și așa, în sunetul toacei și al clopotelor și cîntînd cu toții: Învierea Ta, Hristoase Mintuitorule..., se îndreaptă spre ieșirea bisericii, mergînd în frunte paracliserii (ipodiaconii ori credincioșii dinaintea rîndușii) cu sfeșnicele, după ei cîntăreții avînd și ei făclii aprinse în mîini, după aceștia diaconii purtînd cădelnițele în dreapta și făclii aprinse în stînga, apoi preoții cu Sînta Evanghelie și icoana și la urmă de tot protosul (la catedrale arhierul) cu sînta Cruce. Toți credincioșii ies afară, iar în biserică nu rămîne decît cel însărcinat să aprindă candelile și sfeșnicele; se închid ușile bisericii.

Ieșînd din biserică, clericii și insoțitorii lor merg pe rînd la locul din față (din curtea bisericii) unde s-a pus din vreme o masă gătită și împodobită după rînduială; trecînd cu toții prin partea dinspre miez-noapte a mesei, în ordinea în care au ieșit din biserică, preoții se așază în latura de apus a mesei, cu fețele spre răsărit, stînd cel mai mare (arhierul) în mijloc, iar ceilalți preoți în dreapta și în stînga lui, după vrednicia lor. Preoții pun pe masă sînta Evanghelie, Sînta Cruce și icoana Învierii,

iar sfeșnicele se așază unul în partea de nord, iar altul în cea de sud a mesei (dacă sînt sfeșnice mici ele sînt puse pe masă, de o parte și de alta a sfintei Evanghelii). Preotul (protosul) primește cădelnița și ținînd în stînga crucea și făclie aprinsă, cădește sfînta Evanghelie mergînd pe rînd în cele patru laturi ale mesei și apoi pe credincioși; dacă este un singur diacon, el stă cu făclie aprinsă în latura opusă, iar dacă sînt doi diaconi ei încadrează pe protos stînd unul în latura din dreapta acestuia, celălalt în latura din stînga.

Terminîndu-se căderea, încetează sunetul clopotelor și al toacei, iar diaconul (în lipsa lui preotul, stînd în latura de apus a mesei, cu fața spre răsărit) glăsuiește: Și pentru ca să ne învrednicim...

Și stînd cu fața spre credincioși, preotul (protosul) citește Sfînta Evanghelie de la Liturghia Sîmbetei celei Mari, din Sfînta Evanghelie după Matei, XXVIII, 1—20.

În vremea aceea, după ce a trecut sîmbăta, cînd se lumina de ziua cea dintîi a săptămîinii, au venit să vadă mormîntul Maria Magdale-na și cealaltă Marie. Și iată s-a făcut cutremur mare, căci îngerul Domnului, pogorîndu-se din cer și venînd, a prăvălit piatra de la ușa și a stat deasupra ei. Și înfățișarea lui era luminoasă ca fulgerul și îmbrăcămîntea lui albă ca zăpada. De frica lui s-au cutremurat cei care p a z e a u și s-au făcut ca niște morți. Dar îngerul, vorbind femeilor, a zis: nu vă temeți voi, căci știu că pe Iisus cel răs-tignit căutați. Nu este aici, căci s-a sculat precum a spus. Veniți de vedeți locul, unde a zăcut Domnul. Duceți-vă degrab și spuneți ucenicilor Săi că s-a sculat din morți și va merge mai

înainte de voi în Galileea; acolo îl veți vedea. Iată, am spus vouă. Iar ele au plecat în grabă de la mormînt și cu frică și cu bucurie mare au alergat să vestească pe ucenicii Săi. Dar cum mergeau ele să vestească pe ucenici, iată Iisus le-a întîmpinat și le-a zis: bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat. Atunci Iisus le-a zis: nu vă temeți. Mergeți și spuneți fraților Mei să meargă în Galileea și acolo Mă vor vedea. Iar pe cînd se duceau ele, iată unii dintre păzitori, venînd în oraș, au spus căpeteniilor preoților toate cele ce s-au întîmplat. Atunci ei, adunîndu-se împreună cu bătrînii și ținînd sfat, au dat bani mulți ostașilor și le-au zis: să spuneți că ucenicii Lui, venînd noaptea, L-au furat pe cînd noi dormeam. Dacă însă se va auzi aceasta la dregător, noi îl vom potoli și pe voi vă vom face fără grijă. Iar ei luînd banii, au făcut cum i-au învățat; și s-a răspîndit vorba aceasta între iudei pînă în ziua de astăzi.

După citire, preotul (protosul) binecuvîntează pe credincioși cu sfînta Evanghelie, apoi se întoarce și o așază pe masă, iar corul (cîntăreții) cîntă:

Slavă Ție, Doamne, slavă Ție.

Dacă este un singur diacon, el trece acum în latura de răsărit a mesei, stînd cu fața spre apus și avînd în dreapta luminare a-

prinsă; dacă sînt doi, ei încadrează pe preotul-protos, stînd unul în latura de miazăzi, iar altul în latura de miazănoapte a mesei, unul cu fața spre celălalt.

Preotul (protosul) primește în dreapta cădelnița aprinsă, iar în stînga crucea și o făclie aprinsă, și stînd cu fața spre răsărit și cădînd în chipul crucei, intonează:

Slavă Sfintei și Celei de o ființă și de viață făcătoarei și nedespărțitei Treimi, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții (corul): **Amin.**

Preotul (toți clericii, unde sînt mai mulți slujitori) cîntă acum, cu glas mare, troparul, glasul al 5-lea:

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le.

În timpul acesta încep din nou să sune clopotele și să bată toaca; după ce clericii au cîntat troparul, corul (cîntăreții și credincioșii) îl repetă, cîntîndu-l de două ori la rînd.

Apoi preotul (protosul), din locul unde a stat pînă acum, cădînd spre răsărit, rostește cu glas mare și răspicat:

Stih: Înviază Dumnezeu, risipindu-se vrăjmașii Lui și fugînd de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dînsul.

Cîntăreții (corul) cîntă:

Hristos a înviat din morți... (o dată).

În timpul acesta preotul (protosul) trece în latura de miazăzi a mesei (diaconul în cea de nord) și stînd cu fața spre nord, cădește din nou și rostește:

Stih: Precum se împrăștie fumul și nu mai este; precum se topește ceara de la fața focului.

Cîntăreții (corul):

Hristos a înviat din morți... (o dată).

Trecînd în latura de răsărit a mesei (diaconul în cea de apus) și stînd cu fața spre apus, preotul (protosul) cădește din nou și rostește:

Stih: Așa pier păcătoșii de la fața lui Dumnezeu, iar drepții se veselesc.

Cîntăreții (corul):

Hristos a înviat din morți... (o dată).

Trecînd în latura de nord a mesei (diaconul în cea de sud) și stînd cu fața spre miazăzi, preotul (protosul) cădește iarăși și rostește:

Stih: Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea.

Corul (cîntăreții):

Hristos a înviat din morți... (o dată).

Revenînd în fața mesei, adică în latura dinspre apus (iar diaconul trecînd în cea de răsărit), preotul cădește din nou și rostește:

Slavă Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh.

Corul (cîntăreții):

Hristos a înviat din morți... (o dată).

Preotul (protosul), din locul în care se află și cădînd, rostește:

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Corul (cîntăreții):

Hristos a înviat din morți... (o dată).

Acum preotul (slujitorii) cîntă din nou, cu glas înalt:

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd...

Iar corul (cîntăreții) cîntă sfîrșitul:

Și celor din morminte viață dăruindu-le (Unii repetă de trei ori acest sfîrșit al cîntării).

Acum încetează sunetul clopotelor și al toacei, iar diaconul (unde sînt mai mulți diaconi, protodiaconul) ori, dacă nu este diacon, preotul rostește, rar și limpede, ectenia mare: Cu pace Domnului să ne rugăm. Și cealaltă, preotul încheind cu ectonismul:

Că Ție se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții (corul): **Amin.**

Încep iarăși să sune clopotele și să bată toaca. Preotul (protosul) ia sfînta Evanghelie și crucea, iar ceilalți icoana Învierii și cădelnițele și, mergînd în aceeași ordine ca la ieșire, intră în biserică, începînd cîntăreții să cînte Canonul Învierii.

Preotul (clerul) intră în sfîntul altar, punînd pe sfînta masă sfînta Evanghelie și sfînta cruce; cel care poartă icoana Învierii o așază pe tetrapod (proschinar sau iconostas), iar cîntăreții, rămînînd la locurile lor, în strane, continuă cîntarea Canonului Învierii, precum se arată mai jos.

La bisericile cu mai mulți slujitori, unul dintre preoți, care va fi rînduit, începe lucrarea Proscomidiei, iar protosul (la catedrale arhierul), luînd cădelnița în dreapta, iar în stînga făclie aprinsă și o cruce, însoțit de diaconi, cădește întîi în sfîntul altar și apoi, ieșind printre sfintele uși, în toată biserică.

Atunci cînd începe să cădească, în naos, spre credincioșii din dreapta bisericii, preotul (protosul) zice cu glas mare: Hristos a înviat!, iar credincioșii răspund: Adevărat a înviat! Aceasta se zice de trei ori la rînd; așijderea se face și cînd preotul cădește spre credincioșii din stînga bisericii și apoi cînd cădește spre cei din pronaosul bisericii.

La bisericile cu un singur preot, acesta face el însuși căderea mare, cum s-a arătat, iar după aceea începe lucrarea Proscomidiei.

→ **CANONUL ÎNVIERII**

Facere a Sfîntului Ioan Damaschinul.

Irmosul fiecărei cîntări se cîntă de două ori, prima dată de clericii din altar și a doua oară de cîntăreții din strana dreaptă. Stihirile de la fiecare cîntare se pun pe 12, înaintea fiecărei stihiri cîntîndu-se stihul: Hristos a înviat din morți; la sfîrșitul fiecărei cîntări se repetă irmosul, cîntat de amîndouă stranele împreună. Apoi se cîntă Hristos a înviat... (de 3 ori) și se rostește ectenia mică. La începutul fiecărei cîntări preotul cădește (unde sînt mai mulți slujitori, căderea o face preoții de rînd, iar la Cîntarea a noua a Canonului cădește diaconii); în timpul căderii, atît preoții cit și diaconii ies și intră în sfîntul altar printre ușile împărătești, care rămîn neconținut deschise.

Cîntarea 1, glasul 1:

Irmosul:

Ziua Învierii, popoare să ne l u m i n ă m ! Paștile «Domnului, Paștile! Că din «moarte la viață și de pe «p ă m î n t la cer, Hristos-«Dumnezeu ne-a trecut pe «noi, cei ce cîntăm cîntare «de biruință» (de două ori).

Hristos a înviat din morți.

Să ne curățim simțirile și să vedem pe Hristos strălucind, cu neapropiată lumină a Învierii. Și, cîntîndu-l cîntare de biruință, luminat să-L auzim zicînd: Bucurați-vă!

Hristos a înviat din morți.

Cerurile după cuvîntă să se veselească și pămîntul să se bucure. Și să prăznuiască toată lumea cea văzută și cea nevăzută; că s-a sculat Hristos, Bucuria cea veșnică.

Apoi amîndouă stranele, din nou:

Irmosul (Catavasia):

Ziua Învierii, popoare, să «ne luminăm! Paștile Domnului, Paștile! Că din «moarte la viață și de pe p ă m î n t la cer, Hristos-Dumnezeu ne-a trecut pe noi, «cei ce cîntăm cîntare de «biruință».

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte căl-

cînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei or).

Apoi diaconul zice ectenia mică și preotul vosglasul:

Că a Ta este stăpînirea și a Ta este împărăția și puterea și slava: a Tatălui și a Fiului și a Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

Cîntarea a 3-a:

Irmosul:

Veniți să bem băutură nouă, nu din piatră «stearpă făcută cu minuni, «ci din izvorul nestricăciunilor, cel izvorît din mormîntul lui Hristos, întru care «ne întărim» (de două or).

Hristos a înviat din morți.

Acum toate s-au umplut de lumină: și cerul și pămîntul și cele de dedesubt. Deci să prăznuiască toată făptura Învieria lui Hristos, întru Care s-a întărit.

Hristos a înviat din morți.

Ieri m-am îngropat împreună cu Tine, Hristoase; astăzi mă ridic împreună cu Tine, Cel ce ai înviat. Răstignitu-m-am ieri împreună cu Tine; Însuși împreună mă preamărește, Mintuitoarele, întru Împărăția Ta.

Apoi amîndouă stranele din nou:

Irmosul (Catavasia):

Veniți să bem băutură «nouă, nu din piatră stearpă făcută cu minuni, ci din «izvorul nestricăciunii, cel «izvorît din mormîntul lui

«Hristos, întru Care ne întărim».

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte căl-cînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei or).

Apoi diaconul ectenia mică și preotul vosglasul:

Că Tu ești Dumnezeu nostru și Ție slavă înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

→ **IPACOI, glasul al 4-lea:**

Venind mai înainte de zori cele ce au fost cu Maria și găsinđ piatra răsturnată de pe mormînt, auzit-au de la î n g e r : Pentru ce căutați, printre morți, ca pe un om, pe Cel ce este întru lumina cea pururea fiitoare? Vedeți giulgiurile cele de îngropare. Alergați și vestiți lumii că s-a sculat Domnul, omorînd moartea, că este Fiul lui Dumnezeu, Cel ce mîntuiește neamul omenesc.

Cîntarea a 4-a:

Irmosul:

La dumnezeiasca strajă, de Dumnezeu-grăitorul «Avacum să stea împreună «cu noi și să arate pe îngerul cel purtător de lumină, «grăind cu mare glas: «Astăzi este mîntuirea lumii, că a înviat Hristos, ca «Cel atotputernic» (de două or).

Hristos a înviat din morți.

Parte bărbătească, ca Cel ce a deschis pîntecele fecioresc, fost-a Hristos; iar ca

om, Mielușel s-a chemat. Și fără prihană a fost, Paștile noastre, ca Cel ce n-a gustat întinăciune; și ca un Dumnezeu adevărat, desăvârșit s-a numit.

Hristos a înviat din morți.

Ca un mieluşel de un an, Cumuna cea binecuvîntată de noi, Hristos, de voie pentru toți s-a jertfit, Paștile cele curăţitoare; și iarăși din mormînt a strălucit nouă, frumos, Soarele dreptății.

Hristos a înviat din morți.

Dumnezeiescul părinte David, înaintea chivotului umbrei a săltat jucînd; iar noi, poporul cel sfînt al lui Dumnezeu, plinirea închipuirilor văzînd, să ne veselim dumnezeiește, că a înviat Hristos, ca Cel atotputernic.

Apoi amîndouă stranele din nou:

Irmosul (Catavasia):

La dumnezeiasca strajă, «de Dumnezeu-grăitorul Avacum să stea împreună cu noi și să arate pe îngerul cel purtător de lumină, grăind cu mare glas: Astăzi, «este mîntuirea lumii, că a înviat Hristos, ca Cel atotputernic».

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Diaconul zice ectenia mică, și preotul vosglasul:

Că bun și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

Cîntarea a 5-a:

Irmosul:

Să mîneacă cu mînecare adîncă și, în loc de mir, «cîntare să aducem Stăpînului; și să vedem pe Hristos, «Soarele dreptății, tuturor «viață răsărind» (de două ori).

Hristos a înviat din morți.

Milostivirea Ta cea nemăsurată văzînd-o cei ținuți în legăturile iadului, spre lumină se grăbeau, Hristoase, cu picioare vesele, laudînd Paștile cele veșnice.

Hristos a înviat din morți.

Să ne apropiem, purtătorilor de lumină, de Hristos, Cel ce a ieșit din mormînt ca un Mire; și să prăznuim, împreună cu cetele cele iubitoare de praznice, Paștile lui Dumnezeu, cele mîntuitoare.

Apoi amîndouă stranele din nou:

Irmosul (Catavasia):

Să mîneacă cu mînecare «adîncă și, în loc de mir, «cîntare să aducem Stăpînului; și să vedem pe Hristos, «Soarele dreptății, tuturor «viață răsărind».

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Apoi diaconul zice ectenia mică, iar preotul vosglasul:

Că s-a slințit și s-a preaslăvit prea cinstitul și de mare cuviință numele Tău: al Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

Cîntarea a 6-a:

Irmosul:

Pogorîtu-Te-ai întru cele mai de jos ale pămîntului și ai sfărîmat încuietorile cele veșnice, care țineau pe cei legați, Hristoase; iar a treia zi, ca și Ionă «din chit, ai înviat din mormînt» (de două ori).

Hristos a înviat din morți.

Păzînd pe cețile întregi, Hristoase, ai înviat din mormînt, Cel ce n-ai stricat cheile Fecioarei prin nașterea Ta și ne-ai deschis nouă ușile raiului.

Hristos a înviat din morți.

Mîntuitorul meu, Jertfa cea vie și nejertfită, ca un Dumnezeu, pe Tine însuși de voie aducîndu-Te Tatălui, ai sculat pe Adam cu tot neamul, înviînd din mormînt.

Apoi amîndouă stranele din nou:

Irmosul (Catavasia):

Pogorîtu-Te-ai întru cele «mai de jos ale pămîntului «și ai sfărîmat încuietorile «cele veșnice, care țineau pe «cei legați, Hristoase; iar a «treia zi, ca și Ionă din chit, «ai înviat din mormînt».

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Apoi diaconul zice ectenia mică, iar preotul vosglasul:

Că Tu ești Împăratul păcii și Mîntuitorul sufletelor noastre și Ție slavă înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

→ CONDACUL, glasul al 8-lea:

Deși Te-ai pogorît în mormînt, Cel ce ești fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit și ai înviat, ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicînd femeilor mirosoase: Bucurați-vă! Și Apostolilor Tăi pace dăruindu-le, Cel ce dai celor căzuți ridicare.

ICOS

Pe Soarele cel mai înainte de soare, Care a apus oarecînd în mormînt, întîmpinatu-L-au către dimineață, căutîndu-L ca pe o zi, mirosoasele femei și, una către alta, strigau: o prietenelor, veniți să ungem cu miresme Trupul cel de viață purtător și îngropat, Trupul care a înviat pe Adam cel căzut, Care zace în mormînt. Să mergem, să ne sîrguim ca și magii și să ne închinăm, și să aducem miruri în loc de daruri, Celui ce nu în scutece, ci în giulgiu a fost înfășurat, și să plîngem, și să strigăm: O, Stăpine, scoală-Te, Cel ce dai celor căzuți ridicare.

SINAXAR

→ În Sfânta și Marea Duminică a Paștilor prăznuim Învieria cea dătătoare de viață a Domnului și Dumnezeuului și Mintuitorului nostru Iisus Hristos.

Stihuri :

Hristos pogorînd la luptă cu iadul, singur, După ce a luat pradă multă de biruință, s-a ridicat.

Numim sărbătoarea de azi Paște, după cuvîntul care în vechiul grai evreiesc însemnează trecere; fiindcă aceasta este ziua în care Dumnezeu a adus, la început, lumea dintru neființă întru ființă. În această zi smulgînd Dumnezeu pe poporul Israelitean din mina Faraonului, l-a trecut prin Marea Roșie și tot în această zi, S-a pogorît din ceruri și S-a sălășluit în pîntecele Fecioarei. Iar acum, smulgînd tot neamul omenesc din fundul iadului, l-a suît la cer și l-a adus iarăși la vechea vrednicie a nemuririi.

Dar pogorîndu-Se la iad Domnul, nu a înviat pe toți cîți erau acolo, ci numai pe cei care au voit să creadă în El; și sufletele sfinților din veac, ținute cu sila de iad, le-a slobozit și a dăruit tuturor puțința să se urce la ceruri.

Drept aceasta bucurîndu-ne peste fire prăznuim, cu strălucire, Învieria, închipuind bucuria, cu care s-a îmbogățit firea noastră prin îndurarea milostivirilor lui Dumnezeu. De asemenea, dîndu-ne unul altuia obișnuita sărutare de Înviere, prăznuim și spargerea vrajbei, arătînd prin aceasta unirea noastră cu Dumnezeu și cu îngerii Săi.

Iar Învieria Domnului, așa s-a petrecut: La miezul nopții pe cînd străjerii păzeau mormîntul, pămîntul s-a cutremurat și un înger s-a pogorît și a răsturnat piatra de pe mormînt. Ostașii văzînd acestea, s-au inspăimîntat și au fugit; numai după aceea s-a petrecut venirea femeilor la mormînt, Sîmbătă după miezul nopții, aproape de revărsatul zorilor. Învieria a cunoscut-o întâi Maica lui Dumnezeu, care, după cum grăiește Evanghelia cea de la Matei, ședea la mormînt împreună cu Maria Magdalena. Dar spre a nu se arunca îndoială asupra Învierii, din pricina dragostei de mamă pentru Fiul său, de aceea zic Evangheliștii că Domnul s-a arătat mai întâi Mariei Magdalena. Ea a văzut și pe îngerul, ce sta pe piatră și plecîndu-se, a văzut și pe cei dinăuntru mormîntului, care au vestit Învieria Domnului și au grăit: «A înviat, nu este aici, iată locul unde L-au pus pe Dînsul». Deci, auzînd ea acestea, a alergat degrab la ucenicii cei mai înflăcărați, la Petru și la Ioan, și le-a vestit lor Învieria.

Iar întorcîndu-se ea cu cealaltă Marie la mormînt, le-au întîmpinat pe ele Hristos, zicîndu-le: «Bucurați-vă!» Drept era, ca seminția femeiască să audă ea, mai întâi, bucuria, ca ceea ce a auzit mai întâi: «întru dureri să nască fii». Ele fiind biruite de dragoste, s-au apropiat și s-au atins de precuratele Lui picioare, voind să-L cunoască mai cu dinadinsul. Apostolii au venit la groapă și Petru numai plecîndu-se în mormînt, s-a întors înapoi, dar Ioan a intrat înăuntru, a privit mai cu deamănuntul și a pipăit giulgiul și mahrama capului (Luca 24—12; Ioan 20, 3—8).

Magdalena, spre a se încredința mai cu dinadinsul despre cele ce văzuse, a venit iarăși împreună cu celelalte femei la mormînt, cam pe la revărsatul zorilor și au stat afară și plîngeau. Dar uitîndu-se ea în mormînt văzu doi îngeri strălucînd de lumină, care, certînd-o oarecum, i-a grăit: «Femeie, ce plîngi? pe cine cauți? Pe Iisus Nazarineanul cauți? Pe cel răstignit? S-a sculat, nu este aici». Și îndată s-au ridicat cuprinși de teamă, văzînd pe Domnul. Iar aceea întorcîndu-se înapoi a văzut pe Hristos stînd și pîrîndu-i-se că El este grădinarul (că mormîntul era în grădină) l-a zis: «Doamne, dacă Tu L-ai luat pe El, spune unde L-ai pus; și eu Îl voi lua pe Dînsul», și căutînd ea din nou către îngeri, Mintuitorul a grăit Magdalenei: «Marie!»; iar ea înțelegînd dulcele și cunoscutul glas al lui Hristos, voia să se atingă de El. Dar El a zis: «Nu te atinge de Mine, că încă nu M-am suît la Tatăl Meu; precum socotești, fie ți se pare că Eu sînt încă om; ci mergi la frații Mei și spune-le, cele ce ai văzut și auzit»; și Magdalena a făcut așa. Luminîndu-se de ziua, ea a venit iarăși la mormînt cu celelalte; iar cele ce erau cu Ioana și cu Salomeea au venit la răsăritul soarelui și, pe scurt grăind, femeile au venit la mormînt adesea și între ele era și Născătoarea de Dumnezeu. Că ea este aceea pe care Evanghelia o numește Maria lui Iosie; Iosie era fiul lui Iosif. Nu se știe însă ceasul cînd a înviat Hristos. Unii zic că la cîntarea cea dintîi a cocoșilor; alții, cînd s-a întîmplat cutremurul, iar alții într-altă dată.

Deci așa petrecîndu-se faptele, iată că unii din cei ce păzeau mormîntul au venit și au spus arhierilor cele întîmplate; iar aceștia mituindu-i cu bani, i-au înduplecat să spună, că ucenicii lui Hristos au venit în timpul nopții și L-au furat. În seara acelei zile însă ucenicii fiind adunați laolaltă de frica Iudeilor, și ușile fiind încuiate, a intrat Iisus la dînșii, că era cu trup nesticăcios, și ca de obicei le-a vestit lor: «Pace vouă!» Ei, văzîndu-L, s-au bucurat peste măsură de mult și au primit prin suflare, mai desăvîrșită lucrarea Preasfîntului Duh.

În ce privește, însă, Învieria Domnului în a treia zi de la înmormîntare, așa să știi: Joi seara și Vineri ziua, fac o zi (așa socoteau Evreii întînderea unei zile); apoi, Vineri noaptea și Sîmbăta întregă, fac altă zi; — iată deci a doua zi. Altă zi o face noaptea de Sîmbăta și o parte din ziua de Duminică (fiindcă după o parte a începutului se înțelege întregul), deci altă întîndere de zi. Iată dar și ziua a treia. Sau alt fel: Hristos S-a răstignit Vineri la ceasul al treilea; de la ceasul al șaselea și pînă la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric, aceea înțelegeți-o o noapte; deci iată o întîndere de o zi de la ceasul al treilea pînă la al nouălea. Apoi, după întuneric iată ziua și noaptea de Vineri; deci a doua întîndere de zi. În sfîrșit ziua Sîmbetei și noaptea ei fac, iată, a treia întîndere de zi. Că deși Mintuitorul a făgăduit să ne facă bine în trei zile, totuși binefacerea a plinit-o El într-un timp mai scurt.

A Cărui slavă și putere este în vecii vecilor. Amin.

Apoi clericii cîntă în sfîntul altar, pe glasul al 2-lea:

Învieria lui Hristos văzînd, să ne închinăm Sfîntului Domnului Iisus, Unuia celui fără de păcat. Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, și sfîntă Învieria Ta o laudăm și o slăvim; că Tu ești Dumnezeu nostru, afară de Tine pe altul nu știm, numele Tău numim. Veniți, toți credincioșii, să ne închinăm sfintei Învierii lui Hristos. Că iată a venit, prin Cruce, bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvîntînd pe Domnul, laudăm Învieria Lui, că răstignire răbdînd pentru noi, cu moartea pe moarte a stricat.

Aceeași cîntare se cîntă încă de două ori de către cîntăreși.

Apoi din nou clericii în altar, pe glasul al 6-lea:

Înviind Iisus din mormînt, precum a zis mai înainte, a

dăruit nouă viață veșnică și mare milă.

Cîntăreșii repetă de două ori aceeași cîntare.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor, făcîndu-se «om pătimeste ca un muritor; și prin patimă pe cel «muritor îl îmbracă în po-«doaba nesticăciunii, Cel «unul binecuvîntat, Dumne-«zeul părinților noștri, și «preaslăvit» (de două ori).

Hristos a înviat din morți.

Femeile cele de Dumnezeu înțeleptite, cu miruri către Tine au alergat; și, bucurîndu-se, s-au închinat Ție, Dumnezeului celui viu, pe Care, ca pe un mort, cu lacrimi Te căutau; și Paștile cele de taină ucenicilor Țăi, Hristoase, le-au binevestit.

Hristos a înviat din morți.

Prăznuim omorîrea morții, sfărîmarea iadului și începătura altei vieți veșnice; și săltînd, laudăm pe Pricinitorul, Cel unul binecuvîntat, Dumnezeu părinților noștri, și preaslăvit.

Hristos a înviat din morți.

Cît este de sfîntă, cu adevărat, și întru totul prăznuită această noapte de mintuire și strălucită, mai înainte vestitoare fiind a zilei celei purtătoare de lumină, a Învierii, întru care Lumina cea

fără de ani din mormînt cu trupul tuturor a strălucit.

Apoi amîndouă stranele din nou :

Irmosul (Catavasia) :

Cel ce a izbăvit pe tineri «din cuptor, făcîndu-se om, «pătimeste ca un muritor ; și «prin patimă pe cel muritor «îl îmbracă în podoaba ne-«stricăciunii, Cel unul bine-«cuvîntat, Dumnezeu părin-«ților noștri, și preaslăvit».

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte căl-cînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Apoi diaconul zice ectenia mică, iar preo-
tul vosglasul :

Fie stăpînirea împărăției Tale binecuvîntată și preaslăvită : a Tatălui și a Fiului și a Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții : **Amin.**

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

**Această aleasă și sfîntă zi, cea dintîi a săptămî-
«nii, împărăteasă și doam-
«nă, praznic al praznicelor
«este și sărbătoare a sărbă-
«torilor, întru care binecu-
«vîntăm pe Hristos în veci»
(de două ori).**

Hristos a înviat din morți.

**Veniți, din rodul cel nou al viței, al dumnezeieștii vese-
lii, în ziua cea vestită a în-
vierii, Împărăției lui Hristos
să ne împărtășim, laudîndu-
L pe Dînsul ca pe un
Dumnezeu, în veci.**

Hristos a înviat din morți.

**Ridică împrejur ochii tăi, Sioane, și vezi. Că iată, au venit la tine fiii tăi, ca niște făclii de Dumnezeu lumina-
te, de la apus și de la miază-
noapte, și de la mare și de
la răsărit, întru tine binecu-
vîntînd pe Hristos în veci.**

Preasfîntă Treime, Dumnezeu nostru, slavă Ție.

**Părinte atotțiitorule și Cu-
vinte și Duhule, Fire ceea ce
ești una în trei ipostasuri,
mai presus de ființă și de
Dumnezeire, întru Tine
ne-am botezat și pe Tine Te
binecuvîntăm întru toți
vecii.**

Apoi amîndouă stranele din nou :

Irmosul (Catavasia) :

**Această aleasă și sfîntă zi,
«cea dintîi a săptămîinii, îm-
«părăteasă și doamnă, praz-
«nic al praznicelor este și
«sărbătoare a sărbătorilor,
«întru care binecuvîntăm pe
«Hristos în veci».**

**Hristos a înviat din morți,
cu moartea pe moarte căl-
cînd, și celor din morminte
viață dăruindu-le (de trei ori).**

Apoi diaconul zice ectenia mică, iar preo-
tul vosglasul :

Că s-a binecuvîntat numele Tău și s-a
preaslăvit împărăția Ta : a Tatălui și a Fi-
ului și a Sfîntului Duh, acum și pururea și
în vecii vecilor.

Cîntăreții : **Amin.**

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

**L u m i n e a z ă - t e, lumi-
nează-te, noule Ierusa-
«lime, că slava Domnului**

**«peste tine a răsărit. Saltă
«acum și te bucură, Sioane!
«Iar tu, Curată Născătoare
«de Dumnezeu, veselește-te
«întru Învierea Celui născut
«al tău».**

Stihuri :

Îngerul a strigat celei pline de dar : Cu-
rată Fecioară, bucură-te ! Și iarăși zic :
bucură-te ! Că Fiul tău a înviat a treia zi
din mormînt.

Mărește sufletul meu pe Cel ce a înviat
a treia zi din mormînt, pe Hristos, dătăto-
rul de viață.

Mărește sufletul meu pe Cel ce a păti-
mit de bună voie, și s-a îngropat și a în-
viat a treia zi din mormînt.

Hristos, Paștile cele nouă, Jertfa cea vie
jertfită, Mielușelul lui Dumnezeu, Cel ce
ridică păcatul lumii.

Deșteptat-ai, după ce ai adormit, pe cei
morți din veac, răcnind împărătește ca un
leu din Iuda.

Magdalena Maria a alergat la mormînt
și pe Hristos văzîndu-L, ca pe un grădi-
nar L-a întrebat.

Înger strălucitor către femei a strigat :
Nu mai plîngeți, că Hristos a înviat.

Hristos a înviat, Cel ce a călcat moartea
și pe morți i-a ridicat. Popoare, veselîți-vă !

Astăzi toată făptura se veselește și se bu-
cură, că Hristos a înviat și iadul a prădat.

Astăzi a prădat iadul, Stăpînul, Cel ce a
ridicat pe cei legați, pe care-i avea din
veac, cumplit ținuți întru sine.

In loc de : Slavă...

Mărește sufletul meu, Stăpînirea cea în
trei ipostasuri și nedespărțită Dumnezeire.

In loc de : Și acum...

Bucură-te, Fecioară, bucură-te ! Bucu-
ră-te, binecuvîntată ! Bucură-te, preamărită !
Că Fiul tău a înviat a treia zi din mormînt !

La fiecare stih se zic troparele din ca-
non, repetîndu-le.

**O, dumnezeiescul ! o iubi-
tul ! O preadulcele Tău glas !
Căci cu noi ai făgăduit să fii**

**cu adevărat, pînă la sfîrșitul
veacului, Hristoase. Pe Care
întărire de nădejde credin-
cioșii avîndu-Te, ne bucu-
răm.**

**O, Paștile cele mari și
preasfîntite, Hristoase ! O,
Înțelepciunea și Cuvîntul și
Puterea lui D u m n e z e u.
Dă-ne nouă să ne împărtă-
șim cu Tine, mai adevărat,
în ziua cea neînserată a Îm-
părăției Tale.**

Apoi amîndouă stranele din nou :

Irmosul (Catavasia) :

**Luminează-te, luminează-
«te, noule Ierusalime, că
«slava Domnului peste tine
«a răsărit. Saltă acum și te
«bucură, Sioane ! Iar tu, Cu-
«rată Născătoare de Dum-
«nezeu, veselește-te întru
«Învierea Celui născut
«al tău».**

**Hristos a înviat din morți,
cu moartea pe moarte căl-
cînd, și celor din morminte
viață dăruindu-le (de trei ori).**

Apoi diaconul zice ectenia mică, iar preo-
tul vosglasul :

Că pe Tine Te laudă toate Puterile ce-
rești și Ție slavă înălțăm : Tatălui și Fi-
ului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în
vecii vecilor.

Cîntăreții : **Amin.**

→

LUMININDA

Insăși podobia (se cîntă în sfîntul altar
o dată, apoi de două ori la strane) :

**Cu trupul adormind, ca un
muritor, Împărate și Doam-
ne, a treia zi ai înviat, pe
Adam din stricăciune ridi-
cînd și moartea pierzînd ;**

Paștile nestricăciunii, lumii de mîntuire.

→ LA LAUDE

Se cîntă opt Stihiri: patru ale Învierii din Octoih, pe glasul 1 și patru ale Paștilor, pe glasul al 5-lea:

Strana întii:

Toată suflarea să laude pe Domnul. Lăudați pe Domnul din ceruri, lăudați-L pe El întru cei de sus! Ție se cuvine cîntare, Dumnezeule.

Strana a doua:

Lăudați pe El toți îngerii Lui, lăudați-L pe El toate puterile Lui. Ție se cuvine cîntare, Dumnezeule.

Stihirile Învierii, glasul 1:

Stih: Lăudați-L pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Lăudăm Hristoase, patima Ta cea mîntuitoare și slăvim Învieria Ta.

Stih: Lăudați-L pe El în glas de trîmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și în alăută.

Cel ce răstignire ai răbdat și moartea ai stricat și ai înviat din morți, împacă viața noastră, Doamne, ca un singur atotputernic.

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în horă, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Cel ce iadul ai prădat și pe om l-ai înviat cu învierea Ta, Hristoase, învrednicește-ne pe noi cu inimă curată să Te lăudăm și să Te slăvim.

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunaătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Pogorîrea Ta cea cu dumnezeiască cuviință slăvind-o Te lăudăm pe Tine, Hristoase. Născutu-Te-ai din Fecioară și nedespărțit ai fost de Tatăl. Pătimit-ai ca un om și de voie ai răbdat răstignire. Înviat-ai din mormînt, ca dintr-o cămară ieșind, ca să mîntuiești lumea, Doamne, slavă Ție.

→ Apoi se cîntă Stihirile Paștilor, glasul al 5-lea:

Stih: Înviază Dumnezeule, risipindu-se vrăjmașii Lui, și fugind de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dînsul.

Paștile cele sfințite astăzi nouă s-a arătat. Paștile cele nouă și sfinte, Paștile cele de taină, Paștile cele preacinstite, Paștile Hristos-izbăvitorul; Paștile cele fără prihană, Paștile cele mari, Paștile credincioșilor, Paștile care au deschis nouă ușile raiului, Paștile cele ce sfințesc pe toți credincioșii.

Stih: Precum se împrăștie fumul și nu mai este; precum se topește ceara de la fața focului.

Veniți de la mormînt, femei bine vestitoare, și ziceți Sionului: Primește de la noi bunele vestiri de bucurie ale Învierii lui Hristos. Veselește-te, saltă și te bucură, Ierusalime, pe Împăratul-Hristos văzîndu-L ca pe un mire ieșind din mormînt.

Stih: Așa pier păcătoșii de la fața lui Dumnezeu, iar dreptii se veselesc.

Mironosițele femei, foarte de dimineață, stînd înaintea

mormîntului Dătătorului de viață, aflat-au înger pe pia-tră șezînd; și acela, grăind către dîsele, așa zicea: Ce c a u t a ț i pe Cel viu printre morți? Ce p l î n g e ț i pe Cel nestricăcios, ca și cum ar fi întru stricăciune? Mergînd, vestiți ucenicilor Lui.

Stih: Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea.

Paștile cele frumoase, Paștile Domnului, Paștile! Paștile cele preacinstite nouă ne-au răsărit! Paștile, cu bucurie unul pe altul să ne îmbrățișăm! O, Paștile, izbăvire de întristare! Că astăzi, din mormînt ca dintr-o cămară strălucind Hristos, pe femei de bucurie le-a umplut, zicînd: Vestiți Apostolilor!

Slavă... Și acum..., glasul al 5-lea:

Ziua Învierii! Și să ne luminăm cu prăznuirea, și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem: fraților; și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere. Și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le.

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Și cîntîndu-se Hristos a înviat... de mai multe ori, se face sărutarea, precum urmează:

În minăstiri și la catedrale, fie la începutul cîntării Laudelor, fie mai tîrziu, cel mai mare dintre slujitori ia în mîini sînta Cruce, unul dintre preoți ia Sînta Evanghelie, iar ceilalți preoți și diaconi iau cîte o cruce și așa ies prin ușile împărătești și vin spre iconostas (tetrapod).

Sfinții slujitori vin pe rînd, de la cel mai mare pînă la cel mai mic, sărută mai întii icoana Învierii, sînta Evanghelie, și sînta Cruce din dreapta preotului următor, cu care se îmbrățișează. Protosul spune: Hristos a înviat!, iar fiecare răspunde: Adevărat a înviat!, după care se așează de-a dreapta protosului. Așa fac toți preoții și diaconii, pe rînd, sărutîndu-se unul cu altul, începînd de la protos și așezîndu-se unul de-a dreapta celui alt, pînă la ultimul.

După aceasta încep să vină pentru sărutare ceilalți frați (în minăstiri) sau credincioșii (în catedrale și în bisericile de enorie), sărutînd și ei, pe rînd, icoana Învierii de pe iconostas, apoi sînta Evanghelie și crucile din mîinile preoților și diaconilor, care le spun la fiecare: Hristos a înviat!, iar ei răspund: Adevărat a înviat!

Dacă este de față și arhieru (în catedrale), acesta, la ieșirea clericilor din sîntul altar, ia în mîini crucea cea mai împodobită, sărută icoana Învierii de pe iconostas, apoi se întoarce și binecuvîntează cu crucea pe credincioși, spunînd: Hristos a înviat! (de trei ori) și credincioșii răspund de fiecare dată: Adevărat a înviat! De voiește el rămîne apoi lingă iconostas, dînd crucea să o sărute mai întii slujitorii și apoi credincioșii, care îi sărută mîna; dacă nu, arhieru se retrage în jețul arhieresc sau în sîntul altar, pînă ce se termină sărutarea.

În bisericile de enorie unde slujește un singur preot, acesta ia singur sînta Evanghelie și sînta Cruce. Preotul ieșind printre sîntele uși, vine în dreapta iconostasului, pune sînta Cruce lingă icoana Învierii pe iconostas, iar el ține în mîini sînta Evanghelie. Credincioșii vin pe rînd, sărută icoana Învierii și crucea de pe iconostas, apoi sînta Evanghelie din mîinile preotului, care spune către fiecare: Hristos a înviat!, iar ei răspund: Adevărat a înviat!

După ce s-a făcut astfel sărutarea, preotul (în minăstiri și catedrale cel mai mare) citește, cu glas mare și rar, acest:

→ CUVINT DE ÎNVĂȚATURA

Al celui între sfinți Părintele nostru Ioan Gură de Aur, arhiepiscopul Constantinopolului, în sfânta și luminată zi a slăvitei și minuitoarei Învieri a lui Hristos, Dumnezeu nostru :

De este cineva binecredincios și iubitor de Dumnezeu, să se bucure de acest Praznic frumos și luminat. De este cineva slugă înțeleaptă, să intre, bucurându-se, întru bucuria Domnului său. De s-a ostenit cineva postind, să-și ia acum răsplata. De a lucrat cineva din ceasul cel dintii, să-și primească astăzi plata cea dreaptă. De a venit cineva după ceasul al treilea, mulțumind să prăznuiască. De a ajuns cineva după ceasul al șaselea, să nu se îndoiască, nicidecum, căci cu nimic nu va fi păgubit. De a întârziat cineva pînă în ceasul al nouălea, să se apropie, nicidecum îndoindu-se. De a ajuns cineva abia în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă din pricina întârzierii, căci darnic fiind Stăpînul, primește pe cel de pe urmă ca și pe cel dintii, odihnește pe cel din al unsprezecelea ceas ca și pe cel ce a lucrat din ceasul dintii ; și pe cel de pe urmă miluiește, și pe cel dintii mîngiește ; și aceluia plătește, și acestuia dăruiește ; și faptele le primește ; și gîndul îl ține în seamă, și lucrul îl prețuiește, și voința o laudă.

Pentru aceasta, intrați toți întru bucuria Domnului nostru : și cei dintii, și cei de al doilea, luați plata. Bogații și săracii împreună bucurați-vă. Cei ce v-ați înfrînat și cei leneși, cinstiți ziua. Cei ce ați postit și cei ce n-ați postit, veseliți-vă astăzi. Masa este plină, ospătați-vă toți. Vițelul este mult, nimeni să nu iasă flămînd. Gustați toți din ospățul credinței ; împărtășiți-vă toți din bogăția bunătății. Să nu se plîngă nimeni de lipsă, că s-a arătat Împărăția cea de obște. Nimeni să nu se tînguiască pentru păcate, că din mormînt iertare a răsărit. Nimeni să nu se teamă de moarte, că ne-a izbăvit pe noi moartea Mîntuitorului ; a stins-o pe ea Cel ce a fost ținut de ea. Prădat-a iadul Cel ce s-a pogorit în iad ; umplutu-l-a de amărăciune, fiindcă a gustat din trupul Lui. Și aceasta mai înainte înțelegînd-o Isaia a strigat : Iadul, zice, s-a amărît, întîmpinîndu-Te pe Tine jos ; amărîtu-s-a, că s-a stricat. S-a amărît, că a fost batjocorit ; s-a amărît, că a fost omorît ; s-a amărît, că a fost surpat ; s-a amărît, că a fost legat. A primit un trup și de Dumnezeu a fost lovit. A primit pămînt și s-a întîlnit cu cerul. A primit ceea ce vedea și a căzut prin ceea ce nu vedea. Unde-ți este, moarte, boldul ? Unde-ți este, iadule, biruința ? În-

viat-a Hristos și tu ai fost nimicit. Sculatu-s-a Hristos și au căzut diavoli. Înviat-a Hristos și se bucură îngerii. Înviat-a Hristos și viața stăpînește. Înviat-a Hristos și nici un mort nu este în groapă ; că Hristos, sculîndu-se din morți, începătură celor adormiți s-a făcut. Lui se cuvine slava și stăpînirea în vecii vecilor. Amin.

Apoi cîntăreții cîntă troparul Sfîntului Ioan Gură de Aur, glasul al 8-lea :

Din gura ta ca o lumină de foc strălucind harul, lumea a luminat, vistieriile neiubirii de argint lumii a cîștigat, înălțimea gîndului smerit nouă ne-a arătat. Ci cu cuvintele tale învățîndu-ne, Părinte Ioane Gură de Aur, roagă pe Cuvîntul, Hristos Dumnezeu, să mîntuiască sufletele noastre.

După aceea diaconul zice ecteniile : Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule... și Să plînim rugăciunile noastre cele de dimineață... (cîntă-le în Liturghier). Și după vogaș, diaconul zice : Înțelepciune. Cîntăreții : Binecuvîntează. Preotul :

Cel ce este binecuvîntat Hristos, Dumnezeu nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții : **Amin. Întărește, Dumnezeule, sfînta și dreapta credință a dreptslăvitorilor creștini și sfîntă Biserica Ta în veacul veacului.**

Cel mai mare ținînd crucea și luminarea aprinsă în loc de : Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule... cîntă :

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd...

Iar cîntăreții continuă :

Și celor din morminte viață dăruindu-le.

Și îndată cel mai mare zice otpustul :

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le, adevăratul Dumnezeu nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale și ale tuturor sfinților, să ne miluiască și să ne mîntuiască pe noi, ca un bun și iubitor de oameni.

Apoi înalță crucea și luminarea, rostind cu glas mare : Hristos a înviat (de trei ori la rînd, întii spre apus, a doua oară spre miazăzi și a treia oară spre miazănoapte).

Și credincioșii răspund de fiecare dată : Adevărat a înviat ! Și cîntă cu toții, cler, cîntăreți și credincioși, de trei ori :

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le.

Iar cel mai mare adaugă, închinîndu-se spre Răsărit : Și ne-a dăruit nouă viață veșnică. Închinămu-ne învierii Lui celei de a treia zi.

→ RÎNDUIALA CEASURILOR SFINTELOR PAȘTI

Cade-se a ști că începînd din Duminica Paștilor pînă în Sîmbăta următoare, nu se citește rînduiala obișnuită a Ceasurilor, a Pavcerniței și a Miezonopticii din Ceaslov, ci ea se înlocuiește cu următoarea rînduială :

Preotul zice din sfîntul altar : Bine este cuvîntat Dumnezeu nostru...

Cîntăreții : **Amin.**

Și îndată cîntă troparul :

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Învierea lui Hristos văzînd, să ne închinăm Sfîntului Domnului Iisus, Unuia celui fără de păcat. Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, și sfîntă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim; că Tu ești Dumnezeu nostru, afară de Tine pe altul nu știm, numele Tău numim. Veniți toți credincioșii să ne închinăm sfintei Învierii lui Hristos! Că iată a venit prin Cruce bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvîntînd pe Domnul, lăudăm Învierea Lui; că răstignire răbdînd pentru noi, cu moartea pe moarte a stricat (de trei ori).

Apoi Ipacoi, glasul al 4-lea :

Venind mai înainte de zori cele ce au fost cu Maria și găsind piatra răsturnată de pe mormînt, auzit-au de la înger: Pentru ce-L căutați printre morți, ca pe un om, pe Cel ce este întru lumina cea pururea fiitoare? vedeți giulgiurile cele de îngropare: Alergați și vestiți lumii, că s-a sculat Domnul, omorînd moartea, că este Fiul lui Dumnezeu, Cel ce mîntuiește neamul omenesc.

Apoi Condaeu, glasul al 8-lea :

Deși Te-ai pogorît în mormînt, Cel ce ești fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit și ai înviat ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicînd femeilor mirosoase: Bucurați-vă! Și a-

postolilor Tăi pace dăruindu-le, Cel ce dai celor căzuți ridicare.

Și aceste tropare :

În mormînt cu trupul, în iad cu sufletul ca un Dumnezeu, în rai cu tîlharul și pe scaun ai fost, Hristoase, cu Tatăl și cu Duhul, toate umplîndu-le, Cel ce ești necuprins.

Slavă...

Ca un purtător de viață, ca un mai înfrumusețat decît raiul cu adevărat și mai luminat decît orice cămară împărătească s-a arătat, Hristoase, mormîntul Tău, izvorul învierii noastre.

Și acum..., a Născătoarei :

Ceea ce ești locaș sfințit dumnezeiesc al Celui preainalt, bucură-te! Că prin tine s-a dat bucuria, Născătoare de Dumnezeu, celor ce strigă: Binecuvîntată ești tu între femei, ceea ce ești cu totul fără prihană, Stăpîna.

Apoi: Doamne miluiește (de 40 de ori), Slavă... Și acum...

Ceea ce ești mai cinstită decît Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decît Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvîntul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Întru numele Domnului, binecuvîntază, părinte.

Preotul zice :

Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, miluiește-ne pe noi.

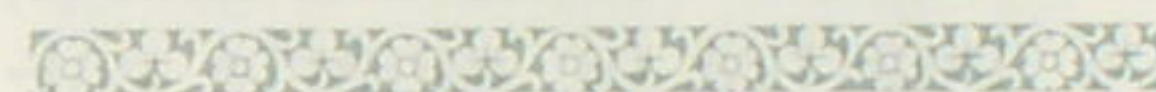
Cîntăreții : **Amin.**

Și iarăș se cîntă :

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călînd, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Slavă... Și acum... Doamne miluiește (de 3 ori) Binecuvîntază... și otpustul (caută-l la Utrenie).

Această rînduială se face pentru toate Ceasurile : întîi, al treilea, al șaselea și al nouălea, ca și pentru Pavecerniță și Miezonoptică, în toată Săptămîna Luminată.

→ LA LITURGHIE

După otpustul Ceasurilor, se începe dumnezeiasca Liturghie astfel : se închină preotul împreună cu diaconul înaintea sfîntului prestol, zicînd în taină Hristos a înviat (de 3 ori) Slavă întru cei de sus... (de 2 ori) și : Doamne buzele mele... (o dată), căci Împărate ceresc... nu se zice pînă la Pogorirea Duhului Sfînt.

Apoi iese diaconul în mijlocul bisericii și zice :

Binecuvîntază, părinte.

Iar preotul glăsuiește, făcînd cruce cu sfînta Evanghelie peste sfîntul antimis : Binecuvîntată este Împărăția...

Cîntăreții (corul sau credincioșii) : **Amin.**

Și intrînd diaconul în altar, cîntă împreună cu preotul o dată : Hristos a înviat..., iar cîntăreții (corul sau credincioșii) repetă încă de două ori aceeași cîntare. Apoi preotul, avînd în dreapta cădelnița, iar în stînga făclie aprinsă și sfînta cruce rostește stihurile : Înviază Dumnezeu... și celelalte, cărînd în cele patru laturi ale sfintei mese, după aceeași rînduială, ca și la începutul Utreniei. Apoi isprăvindu-se stihurile iese diaconul iarăș în mijlocul bisericii și zice ectenia cea mare. Apoi se cîntă :

ANTI FO ANELE

Antifonul 1, glasul al 2-lea (Psalmul 65) :

Stih : Strigați Domnului tot pămîntul.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi.

Stih : Cîntați numelui Lui, dați slavă laudei Lui.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi.

Stih : Ziceți lui Dumnezeu : Cît sînt de înfricoșătoare lucrurile Tale! Întru mulțimea puterii Tale, minți-vor Ție vrăjmașii Tăi.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi.

Stih : Tot pămîntul să se închine Ție și să cînte Ție, să cînte numelui Tău.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi.

Slavă...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi.

Și acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi.

După ectenia mică și vosglas

Antifonul al doilea, același glas (Psalmul 66) :

Stih : Dumnezeule, milostivește-Te spre noi și ne binecuvîntază.

Mîntuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morți, pe cei ce-Ți cîntăm Ție : Aliluia.

Stih : Luminează fața Ta peste noi și ne miluiește.

Mîntuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morți, pe cei ce-Ți cîntăm Ție : Aliluia.

Stih : Ca să cunoaștem pe pămînt calea Ta, în toate neamurile mîntuirea Ta.

Mîntuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morți, pe cei ce-Ți cîntăm Ție : Aliluia.

Stih : Lăuda-Te-vor pe Tine popoarele, Dumnezeule, lăuda-Te-vor pe Tine popoarele toate.

Mîntuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morți, pe cei ce-Ți cîntăm Ție : Aliluia.

Slavă...

Mîntuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morți, pe cei ce-Ți cîntăm Ție : Aliluia !

Și acum...

Unule-Născut, Fiule și Cuvîntul lui Dumnezeu, Cel ce ești fără de moarte și ai primit, pentru mîntuirea noastră, a Te întrupa din Sfînta Născătoare de Dumnezeu și pururea fecioara Maria; Care ne schimbat Te-ai întrupat și răstignindu-Te, Hristoase Dumnezeule, cu moartea pe moarte ai călcat. Unul fiind din Sfînta Treime, impre-

ună-slăvit cu Tatăl și cu Duhul Sfînt, mîntuiește-ne pe noi.

După ectenia mică și vosglas

Antifonul al treilea, glasul al 5-lea (Psalmul 67) :

Stih : Înviază Dumnezeu, risipindu-se vrăjmașii Lui și fugind de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dînsul.

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le.

Stih : Precum se împrăstie fumul și nu mai este; precum se topește ceara de la fața focului.

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le.

Stih : Așa pier păcătoșii de la fața lui Dumnezeu, iar drepții se veselesc.

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le.

Stih : Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea.

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le.

Și se face vohodul, cu sînta Evanghelie.

Diaconul : Înțelepciune, drepți !

Și se cîntă stihul :

In biserici binecuvîntați pe Dumnezeu, pe Domnul din izvoarele lui Israel. Mîntuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu...

Apoi troparul :

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le.

cînd, și celor din morminte viață dăruindu-le.

Cîntăreții, Ipacoi, glasul al 4-lea :

Venind mai înainte de zori cele ce au fost cu Maria și găsind piatra răsturnată de pe mormînt, auzit-au de la înger : Pentru ce căutați între morți, ca pe un om, pe Cel ce este întru lumina cea pururea fiitoare? Vedeți giulgiurile cele de îngropare. Alergați și vestiți lumii că s-a sculat Domnul, omorînd moartea; că este Fiul lui Dumnezeu, Cel ce mîntuiește neamul omenesc.

Iar preotul (soborul) cîntă în sîntul altar

CONDACUL

Deși Te-ai pogorît în mormînt, Cel ce ești fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit și ai înviat ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicînd femeilor mirosite : Bucurați-vă ! Și Apostolilor Tăi pace dăruindu-le, Cel ce dai celor căzuți ridicare.

In loc de : Sfinte Dumnezeule..., în toată Săptămîna Luminată se cîntă :

Cîți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și-mbrăcat. Aliluia !

Apoi Apostolul

Prochimen glasul al 8-lea :

Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea.

Stih : Mărturisiți-vă Domnului, că este bun; că în veac este mila Lui. Din Faptele Sfinților Apostoli : Cuvîntul cel dintîi am făcut...

Aliluia glasul al 4-lea : Tu, Doamne, înviînd, Te vei milostivi de Sion *Stih :* Domnul a privit din cer... *Evanghelia de la Ioan :* La început era Cuvîntul...

Și celelalte, după rinduială, ale dumnezeieștii Liturghii a Sfîntului Ioan Gură de Aur.

In loc de Axion, se cîntă : Ingerul a strigat... *Apoi Irmosul :* Luminează-te, luminează-te...

CHINONICUL :

Trupul lui Hristos primiți și din izvorul cel fără de moarte gustați. Aliluia !

Cînd diaconul zice :

Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste... *Cîntăreții (corul) în loc de :* Bine este cuvîntat cel ce vine întru numele Domnului..., *cîntă :*

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd, și celor din morminte viață dăruindu-le.

Și se cîntă această cîntare, precum și : Trupul lui Hristos primiți... de cîte ori este nevoie, pînă se termină împărțirea credincioșilor.

Apoi, cel mai mare zice :

Mîntuiește, Dumnezeule, poporul Tău...

Cîntăreții (corul) :

Hristos a înviat...

Iar cînd preotul (protosul) zice :

Totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntărețul (corul) cîntă :

Hristos a înviat...

După aceasta diaconul zice ectenia : Drepți, primind...

Iar după Rugăciunea amvonului, se cîntă de trei ori : Hristos a înviat...

Iar în loc de : Fie numele Domnului..., precum și în loc de Psalmul 33 : Bine voi cuvînta pe Domnul..., de asemenea, cîntăreții (corul) cîntă :

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le (de trei ori).

Apoi cel mai mare zice :

Binecuvântarea Domnului peste voi cu al Său Dar și cu a Sa iubire de oameni, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cântăreții : **Amin.**

După aceasta, cel mai mare, în loc de : Slavă Ție, Hristoase Dumnezeu... cîntă :

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând...

Cântăreții (corul) continuă :

Și celor din morminte viață dăruindu-le.

După aceasta cel mai mare zice otpustul, precum am arătat mai înainte, la sfîrșitul Utreniei.

Îndată apoi se pun rugăciunile pentru binecuvîntarea cărnii, a cașului și a ouălor în această sîntă și mare zi a Paștilor. Însă cărnurile și ouăle nu se aduc în biserică, ci afară, în pridvor.

Ușile sfîntului altar (atît cele împărătești, cit și cele laterale sau diaconesti) rămîn deschise toată Săptămîna Luminată, minuindu-se numai dvera (perdeaua) ușilor împărătești, după regula obișnuită.

→ INVATAȚURA

pentru rinduiala sfîntului artos care se face în minăstiri în Săptămîna Luminată

În sînta zi a Paștilor, după otpustul dumnezeieștii liturghii, punindu-și preotul cel de rînd epitrahilul pe grumaji, ia icoana Învierii în mîini; iar unul dintre diaconi, îmbrăcînd stiharul și orarul, își descoperă capul și ia panaghiarul cu sfîntul artos de la locul obișnuit și îl pune pe capul său. Și așa pornesc toți din biserică și merg spre trapeză, în frunte fiind purtătorii a două sfeșnice cu făclii aprinse și diaconii cu cădelnițe, iar după sfîntul artos mergînd egumenul și toți ceilalți viețuitori din mină-

stire. În timpul acesta se bate în toate toate cele și clopotele, pînă ce se intră în trapeză. Și intrînd în trapeză, preotul și diaconul așază icoana și panaghiarul cu sfîntul artos la locul rînduit. Toți cîntă : Hristos a înviat... (de 3 ori), apoi cel rînduit rostește : Tatăl nostru... Slavă... Și acum... Doamne miluiește (de 3 ori), Binecuvîntează. Și binecuvîntînd egumenul masa, șade fiecare la locul său, ascultînd în tăcere și cu evlavie citirea. Și se face mîngîiere tuturor.

Iar după mîncările obișnuite, se scoală toți frații în picioare și aducînd diaconul sfîntul artos îl pune pe panaghiarul așezat pe masă, cîntînd : Hristos a înviat din morți... (de 3 ori), apoi cel rînduit : Doamne miluiește (de 3 ori), Binecuvîntează. Și luînd preotul cel de rînd binecuvîntare de la cel mai mare, își pune camilașca, ia sfîntul artos cu primele trei degete de la ambele mîini și-l ridică pușin de pe disc, zicînd cu glas mare : Hristos a înviat ! Iar ceilalți răspund : Adevărat a înviat ! Apoi făcînd semnul crucii cu artosul peste panaghiar, adaugă : Închinămu-ne Învierii Lui celei de a treia zi ! Și îl așază pe panaghiar, iar toți cîntă, Hristos a înviat din morți... (de 3 ori), în timp ce preotul merge cu sfîntul artos pe la toți frații de îl sărută, începînd de la egumen; cel ce îl poartă zice încetisor, la fiecare : Hristos a înviat !, iar cel ce sărută răspunde : Adevărat a înviat !

În timpul sărutării frații cîntă irmosul Cîntării a noua a Canonului : Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime... După ce au sărutat toți artosul, preotul îl pune la locul rînduit și zice : Pentru rugăciunile... Ceilalți : Amin. Și cîntă : Hristos a înviat din morți... (de 3 ori), Slavă... Ipacoi : Venînd mai înainte de zori... Și acum... Condacul : Deși Te-ai pogorit în mormînt... Cel rînduit : Doamne miluiește (de 3 ori), Binecuvîntează. Iar preotul de rînd zice : Bine este cuvîntat Dumnezeu care ne miluiește și ne hrănește pe noi...

Apoi, luînd panaghiarul cu artosul și icoana Învierii, se întorc toți de la trapeză în biserică, cu aceeași rinduială cu care au venit. Preotul și diaconul pun icoana și artosul la locurile lor, iar ceilalți cîntă stihul : Și ne-a dăruit nouă viață veșnică. Închinămu-ne Învierii Lui celei de a treia zi. Și merge fiecare la chilia sa. Așa se face ridicarea și sărutarea artosului în fiecare zi din Săptămîna Luminată, pînă Sîmbătă.

Sfîntul artos nu se slărimă și nici nu se mîncă, ci în fiecare zi, după dumnezeiasca liturghie, îl aducem din biserică în trapeză, iar după masă îl ducem din nou în biserică, cu rinduiala arătată pînă aci. Abia sîmbătă este sfărîmat și mîncat, după rinduiala ce se va arăta la acea zi.

Cade-se a ști :

Că de se va întîmpla să moară vreun creștin sau să i se facă slujba înmormîntării în vreuna din zilele Săptămîinii Luminate, nu se cîntă slujba obișnuită a morților, care se face peste tot anul, ci slujba anume rînduită pentru această săptămînă, așa cum este arătată în «Molitfelnic». Aceeași slujbă se cîntă și clericilor (arhieriei, preoți și diaconi), precum și călugărilor care se întîmplă să moară sau să fie înmormîntați în această săptămînă.

Cade-se a ști, iarăși :

Că Paraclisul în această săptămînă se citește așa :

Inceputul, cu Hristos a înviat... (de 3 ori) și Ipacoi și se cîntă Canonul Paștilor. După Cîntarea a 6-a și după Condacul și Icosul Paștilor, se citește Evanghelia (din rinduiala Paraclisului Născătoarei de Dumnezeu) și apoi se zic și celelalte cîntări ale Canonului Paștilor. După irmosul Cîntării a 9-a : Luminează-te, luminează-te..., Hristos a înviat... (de 3 ori) și se citește rugăciunea Paraclisului și binecuvîntarea cu Hristos a înviat..., Ipacoi și Condacul Învierii. Apoi se zice ectenia : Miluiește-ne pe noi, Dumnezeu... și apolisul.

Așa se face Paraclisul în Săptămîna Luminată; iar începînd din Duminica Tomii înainte, se citește după rinduiala de peste tot anul, cum este arătat în Ceaslov.

Se cade a ști :

Că din această Sîntă și Mare zi a Sfințelor Paști, în minăstiri începe a se citi tilcuierea Sfîntului Ioan Gură de Aur la Faptele Apostolilor și se sfîrșește în Duminica Tuturor Sfinților.

De ținut în seamă :

Cînd slujba praznicului Sfîntului Marelui Mucenic Gheorghe se face în timpul Penticostarului (și anume în anii cînd Sfințele Paști cad între 4 și 30 aprilie), să se vadă învățătura de tipic de mai jos.

a) De cade sărbătoarea Sfîntului Gheorghe vineri sau sîmbătă în săptămîna Sfințelor Patimi sau în Duminica Sfințelor Paști (cînd Sfințele Paști se serbează la 25, 24 sau 23 aprilie) :

Atunci slujba sfîntului se amină și se cîntă cu cea a praznicului Învierii, din Penticostar, în a doua zi de Paști (luni în Săptămîna Luminată), după cum urmează mai jos :

Duminică seara, la Vecernie (care la bisericile din orașe se săvîrșește pe la amiază și se numește și «A doua Înviere» : Inceputul cu Slavă Sfintei Celei de..., Hristos a înviat..., stihurile Paștilor, cu căderea din altar, și ectenie mare. La Doamne, strigat-am..., se cîntă opt stihiri : patru ale Învierii, din Penticostar, și patru ale sfîntului, din Minei. Slavă... a sfîntului; Și acum... a Învierii, din Penticostar (Trecut-a umbra legii...). Vohod cu Evanghelia, Lumină lină..., Prochimenul mare al Paștilor (Cine este Dumnezeu...), Paremiile din Minei, Evanghelia zilei (Ioan XX, 19—25). Apoi ectenia întreită, rugăciunea Învrednicește-ne, Doamne..., ectenia cererilor, și celelalte, după rinduială.

La Stihovună, stihurile din Penticostar. Slavă... a Sfîntului Și acum... Ziua Învierii, glasul al 5-lea; Acum slobozești... Rugăciunile începătoare nu se zic, ci îndată : Hristos a înviat... (de 3 ori), troparul sfîntului, odată, din nou : Hristos a înviat..., și otpustul Paștilor, ca și dimineața, la Liturghie.

Luni dimineața, la Utrenie: Inceputul cu Slavă Sfintei Celei de... Hristos a înviat..., stihurile Paștilor și căderea sfintei mese și apoi în toată biserică, ectenia mare, troparul sfîntului și al Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea, primul rînd de sedelne ale sfîntului, din Minei, Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile (Pripelele) sfîntului (din Psaltire sau din Catavasier), ectenie mică, al doilea rînd de sedelne de la Minei, Antifonul I al glasului al 4-lea (Din tinerețile mele...), Prochimenul din Minei și Evanghelia sfîntului (dintre ușile împărătești), Învierea lui Hristos văzînd... (de 3 ori); preotul scoate sfînta Evanghelie în mijlocul bisericii pentru sărutare. Apoi : Slavă... Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri... Și acum... Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu... stihul și stihira sfîntului, din Minei. Apoi se cîntă Canonul Paștilor, cu irmosul pe 8 și al sfîntului, pe 6, cu cădere după fiecare cîntare, ca și în ziua de Paști. După Cîntarea a 3-a, Condacul și Icosul sfîntului, iar după Cîntarea a 6-a Condacul, Icosul Praznicului și Sinaxarul sfîntului. Apoi Înviînd Iisus din mormînt... (de 3 ori). La Cîntarea a 9-a stihurile și stihurile canonului Paștilor, ectenie mică, Luminînda Paștilor, Slavă... a sfîntului Și acum... iarăși a Paștilor.

La Laude, se cîntă trei stihiri ale Învierii și trei ale sfîntului, apoi stihurile și stihurile Paștilor, Slavă... a sfîntului (Răsărit-a primăvara...), Și acum... a Paștilor (Ziua Învierii...), Doxologia nu se cîntă, ci

îndată troparul Paștilor (de 3 ori), Slavă... troparul sfântului, Și acum... al Născătoarei, glasul al 4-lea, apoi ecteniile și otpustul, ca în ziua de Paști.

La minăstiri, se pun și Ceasurile Paștilor.

La Liturghie, Antifoanele Paștilor; la vohodul cu Evanghelia, stihul Paștilor: În biserici binecuvântați pe Dumnezeu...; apoi troparul Învierii, troparul și condacul sfântului, apoi condacul Paștilor. În loc de Sfinte Dumnezeule..., se cântă: Cîți în Hristos..., Apostolul și Evanghelia sfântului și ale zilei. Axionul Paștilor. Chinonicul întâi al Paștilor și apoi al sfântului, otpustul Paștilor.

b) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe luni în Săptămîna Luminată (Sfintele Paști la 22 aprilie) slujba sfântului se cântă împreună cu cea din Penticostar întocmai precum s-a arătat mai înainte (la pgf. a). De va fi și Litie, la binecuvîntarea artoselor în loc de: Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te..., se cântă troparul Paștilor și al sfântului.

c) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe, marți, miercuri, joi sau simbătă în săptămîna Luminată (Sfintele Paști la 21, 20, 19 sau 17 aprilie):

Atunci slujba sfântului se va cînta împreună cu cea din Penticostar precum s-a arătat mai înainte (pgf. a), cu deosebirea că seara la Vecernie se face vohod cu cădelnița, se cântă prochimenul obișnuit al zilei din săptămîna și nu se citește Evanghelia.

d) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe Vineri în Săptămîna Luminată sau a Izvorului tămăduirii (Sfintele Paști la 18 aprilie), slujba sfântului se cântă cu cea a Învierii și a a Izvorului Tămăduirii precum se arată în «Tipicul bisericesc», la sărbătoarea sfântului, pgf. 3, adică astfel:

Joi seara la Vecernie, începutul cu: Slavă Sfintei și Celei... Hristos a înviat... (de 3 ori), căderea în jurul sfintei mese cu stihurile Paștilor și ectenia mare. La Doamne, strigat-am... se cântă 10 stihiri: patru ale Învierii, trei ale Izvorului (din Penticostar) și trei ale sfântului; Slavă... a sfântului, Și acum... a Izvorului, glasul al 6-lea (din Penticostar): Cine nu va spune, o, Izvorule, puterile tale...? Vohod cu cădelnița, Lumina lină... Prochimenul glasul al 7-lea din Penticostar (Iubi-Te-voi, Doamne...), Paremiile din Minei, ectenia întreită, Invrednicește-ne, Doamne... ectenia cererilor și celelalte.

De este binecuvîntare de artose, se cântă și stihurile Litiei, cu Slavă... din Minei.

La Stihovă, stihurile din Penticostar. Slavă... a sfântului, Și acum... Ziua Învierii..., troparul Paștilor, Slavă... troparul sfântului, Și acum..., iarăși al Paștilor, și otpustul Paștilor.

De este hram, se poate face Priveghere și se citește Acatistul sfântului.

Vineri dimineața, la Utrenie, începutul precum s-a arătat la celelalte zile ale Săptămîinii Luminate. La Canoane, Canonul Paștilor, al Izvorului (din Penticostar) și al sfântului, din fiecare câte patru stihiri. Catavasiile Paștilor, cu cădere după fiecare cîntare. După Cîntarea a 3-a, Condacul și Icosul Izvorului (din Penticostar), după Cîntarea a 6-a, Condacul și Icosul sfântului, Sinaxarul din Penticostar și apoi cel din Minei, Învieria lui Hristos văzînd... Înviind Iisus din mormînt (de 3 ori). La Cîntarea a 9-a, stihurile Izvorului din Penticostar, ectenie mică, Luminînda Paștilor, a sfântului și a Izvorului.

La Laude se cântă opt stihiri: două ale Învierii, trei ale Izvorului și trei ale sfântului, apoi stihurile și stihurile Paștilor (Paștile cele sfînțite...). Slavă... a sfântului (Răsărit-a primăvara...), Și acum... Ziua Învierii..., troparul Paștilor și al sfântului, ecteniile și otpustul.

La Liturghie, începutul ca în ziua de Paști, Antifoanele Paștilor; după vohodul cu Evanghelia, troparul Paștilor, Ipacoi al Învierii (Venind mai înainte de zori cele ce au fost cu Maria...), Condacul Izvorului, Condacul sfântului, Condacul Paștilor. În loc de Sfinte Dumnezeule..., Cîți în Hristos..., Apostolul și Evanghelia sfântului, Axionul Paștilor, Chinonicul sfântului (Întru pomenire veșnică va fi dreptul...), otpustul Paștilor.

După Liturghie (dacă nu s-a făcut după Utrenie) se face, fie în biserici, fie afară, precum este obiceiul locului, slujba Sfințirii celei mici a apei, după rînduiala deosebită pentru zilele Săptămîinii Luminate, care se află în Molitfelnic și Aghiazmatar.

e) De se va întimpla sărbătoarea Sfântului Gheorghe în Duminica Sfântului Toma sau în cea a Mironosițelor (Sfintele Paști la 16 sau la 9 aprilie), slujba sfântului se cântă cu cea a duminicii, din Penticostar precum urmează:

Simbătă seara la Vecernie, începutul cu: Binecuvîntat este Dumnezeuul nostru..., Hristos a înviat... (de 3 ori) și îndată Psalmul de seară (103), fără Veniți să ne închinăm... (așa pînă la Odovană Paștilor), apoi ectenia mare, Fericit bărbatul... și ectenia mică. La Doamne, strigat-am... se

cîntă zece stihiri: șase din Penticostar și patru ale sfântului, din Minei; Slavă... a sfântului, Și acum... a duminicii (din Penticostar), vohod cu cădelnița; Lumină lină... Prochimenul Domnul a împărășit..., Paremiile sfântului și celelalte, ca de obicei.

De este binecuvîntare de artose, înainte de Stihovă se cântă Slavă... a Litiei sfântului, Și acum... a Litiei duminicii.

La Stihovă se cântă stihurile duminicii, din Penticostar, Slavă... a sfântului, din Minei, Și acum... a duminicii, din Penticostar, Acum slobozești..., rugăciunile începătoare, Tatăl nostru..., troparul duminicii, Slavă... al sfântului, Și acum..., iarăși al duminicii, otpustul în Duminica Tomii, al praznicului, din Liturghier: Cel ce prin ușile încuiate...

Duminică dimineața, la Utrenie, începutul cu Slavă Sfintei și Celei... și cădere în toată biserica, Hristos a înviat... (de 3 ori) cei 6 psalmi, ectenia mare, Dumnezeu este Domnul..., troparul duminicii (de 2 ori), Slavă... al sfântului, Și acum... iar al duminicii, Ectenie mică, primul rînd de sedelne ale duminicii și primul rînd din ale sfântului, Polieleul Robii Domnului... cu Mărimurile sau Pripelele duminicii (numai în duminica Sfântului Toma) și ale sfântului, ectenia mică, sedelnele duminicii și ale sfântului, cele de după Polieleu. În Duminica Sfântului Toma, Binecuvîntările Învierii, nu se cântă, ci îndată după ultima sedelna se cântă Antifonul I al glasului al 4-lea Din tinerețile mele..., iar în Duminica Mironosițelor după ultima sedelna Polieleu și Binecuvîntările Învierii, apoi ectenia mică, Ipacoi ai duminicii, Sedelna Sfântului de după Polieleu și Antifoanele glasului al 2-lea. În amîndouă duminicile, Prochimenul din Penticostar, Evanghelia praznicului, Învieria lui Hristos văzînd... (de 3 ori), Psalmul 50, Slavă... Pentru rugăciunile Apostolilor... Și acum... Pentru rugăciunile Născătoarei..., și Stihira duminicii Înviind Iisus... Canonul duminicii, din Penticostar (pe 8) și al sfântului din Minei (pe 6), Catavasiile Paștilor. După Cîntarea a 3-a, Condacul și Icosul sfântului; după Cîntarea a 6-a, Condacul și Icosul duminicii, Sinaxarul sfântului; la Cîntarea a 9-a, stihurile din Canonul duminicii, Ectenie mică, Sfînt este Dumnezeuul nostru... Luminînda cea dintîi a duminicii, Slavă... a sfântului, Și acum... a doua a duminicii...

La Laude se cântă 6 stihiri: trei din Penticostar și trei din Minei. Slavă... a sfântului Răsărit-a primăvara..., Și acum... a duminicii, Doxologia mare, troparul duminicii și al Sfântului Gheorghe, ecteniile și otpustul (în Duminica Tomii, otpustul deosebit, al Praznicului, din Liturghier).

La Liturghie: Fericirile, patru stihiri din Cîntarea a 3-a a Canonului duminicii și patru din Cîntarea a 6-a a Canonului sfântului. După Vohod cu Evanghelia, troparul duminicii și al sfântului, Slavă... Condacul sfântului, Și acum... al praznicului. Sfinte Dumnezeule... Apostolul și Evanghelia, întâi ale duminicii și apoi ale sfântului. Axionul Paștilor, Chinonicul duminicii și al sfântului. În duminica Sfântului Toma, otpustul deosebit al Praznicului, din Liturghier.

f) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe luni după Duminica Sfântului Toma sau după duminica Mironosițelor (Sfintele Paști la 15 sau la 8 aprilie), slujba sfântului se cântă împreună cu cea a zilei, din Penticostar, precum urmează:

Duminică seara, la Vecernie, începutul obișnuit Binecuvîntat este Dumnezeuul nostru..., Hristos a înviat... (de 3 ori), Psalmul 103, ectenia mare. Apoi se cântă Fericit bărbatul..., iar la Doamne, strigat-am... se cântă opt stihiri: trei din Penticostar și cinci din Minei, Slavă... a sfântului..., Și acum... din Penticostar. Apoi vohod cu cădelnița, Lumină lină..., Prochimenul mare, al Paștilor (Cine este Dumnezeu...), cu stihurile lui, din Penticostar (vezi la Duminica Tomii, seara), Paremiile sfântului, ectenia Să zicem toți din tot sufletul și din tot cugetul nostru... și celelalte, ale vecerniei sărbătorilor.

De este Litie, se cântă stihurile Litiei sfântului din Minei, cu Slavă... de acolo. La Stihovă stihurile zilei din Penticostar, Slavă... a sfântului, Și acum... din Penticostar. Acum slobozești... și celelalte, iar după Tatăl nostru..., de este Litie, troparul praznicului, Slavă... al sfântului, Și acum... Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te... Iar de nu este Litie, troparul sfântului, Slavă... Și acum... al praznicului, și otpustul.

În minăstiri se citește și Pavcernița mică, la care se pune și tripsnițul (tricintărea) zilei, de la sfîrșitul Penticostarului.

Luni dimineața, la Utrenie, începutul precum s-a arătat în urmă, la Duminica Tomii (pgf. e). După Dumnezeu este Domnul... troparul praznicului de două ori (luni după Duminica Tomii: Pecetluit fiind mormîntul..., luni după Duminica Mironosițelor: Iosif cel cu bun chip..., Slavă... al sfântului, Și acum... iar al praznicului. Catisma întâi (în minăstiri), Sedelnele Învierii, Catisma a doua (în minăstiri), Sedelnele sfântului cele dintîi, Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile sfântului, Sedelnele sfântului cele de după Polieleu, Antifonul I al glasului al 4-lea, prochimenul

și Evanghelia sfântului, Învierea lui Hristos văzînd..., Psalmul 50, Slavă... Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri..., și celelalte, după Minei. La Canoane: al praznicului cu irmosul pe șase și ale sfântului, două, cu irmosul pe opt. Catavasiile Paștilor. După Cîntarea a 3-a, Condacul, Icosul și Sedealna sfântului și a praznicului. După Cîntarea a 6-a, Condacul, Icosul praznicului și Sinaxarul sfântului. La Cîntarea a 9-a: Ceea ce ești mai cinstită... Ectenia mică și Luminînda praznicului, Slavă... a sfântului, Și acum... iar a praznicului. La Laude se cîntă șase stihiri: trei din Pentecostar și trei din Minei, Slavă... a sfântului, Și acum... din Pentecostar. Doxologia mare, troparul sfântului, Slavă... Și acum... al praznicului, ecteniile și otpustul Utreniei.

În minăstiri se citesc Ceasurile, la care se pune troparul praznicului, Slavă... al sfântului, Și acum... al Născătoarei de la Ceasuri. După Sfinte Dumnezeule... Condacul praznicului și cel al sfântului schimbîndu-le.

La Liturghie se cîntă Fericitirile din Cîntarea 1 a Canonului praznicului și din Cîntarea a 3-a a Canonului sfântului. La Vohodul cu Evanghelia: Mintuiește-ne pe noi... Cel ce ai înviat din mormînt... Apostolul și Evanghelia, întii ale zilei și apoi ale sfântului. Axionul Paștilor. Chinonicul (prieasna) din Pentecostar și apoi din Minei.

g) De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe în oricare din zilele de marți, miercuri, joi, vineri sau sîmbătă în săptămîna a doua ori de marți pînă vineri (inclusiv) în săptămîna a treia după Paști:

Slujba sfântului din Minei se cîntă împreună cu cea a zilei din Pentecostar întocmai precum s-a arătat pentru luni (pgf. 1), cu deosebirea că seara, la Vecernie nu se mai cîntă Prochimenul mare al Paștilor, ci prochimenul obișnuit al zilei din săptămîna.

→ **LUNI**
IN SĂPTĂMÎNA LUMINATĂ

LA VECERNIE

→ La vremea rînduită, în loc de Ceasul al nouălea se pune «Rînduiala Ceasurilor Paștilor», precum s-a arătat mai înainte.

După otpustul Ceasului, preotul (la catedrale și minăstiri protosul) îmbrăcat în toate veșmintele luminate și stînd în fața sfinte mese, cu cădelnița în dreapta și cruce și făclie în stînga, deschide dvera și începe Vecernia, cu binecuvîntarea:

Slavă Sfintei și Celei de o ființă și de viață făcătoarei și nedespărțite Treimi, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Cîntăreții: **Amin.**

Apoi clerul cîntă o dată în sfîntul altar:

Hristos a înviat din morți...

Iar cîntăreții (corul) cîntă de două ori aceeași cîntare.

După aceea cel mai mare zice stihurile, cădînd în laturile sfinte mese, iar diaconul stînd în fața lui cu făclie aprinsă, precum s-a arătat mai înainte, la începutul Utreniei.

Diaconul, ieșind în mijlocul bisericii, rostește ectenia mare. După vosglas, se cîntă: Doamne, strigat-am..., pe glasul al 2-lea, și se pun stihurile pe șase: trei ale Învierii și trei ale lui Anatolie.

Strana intii:

Doamne, strigat-am către Tine, auzi-mă! Auzi-mă, Doamne! Doamne, strigat-am către Tine, auzi-mă! Ia aminte la glasul rugăciunii mele! Cînd strig către Tine, auzi-mă Doamne!

Strana a doua:

Să se îndrepteze rugăciunea mea, ca tămîia înaintea Ta. Ridicarea mîinilor mele, jertfă de seară. Auzi-mă, Doamne!

În acest timp preotul face cădere mare, zicînd în naos, către credincioși: Hristos a înviat! cum s-a arătat la Utrenie.

Celelalte stihuri nu se mai cîntă, ci îndată stihurile pe șase cu stihurile lor.

Stihurile Învierii:

Stih: De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Celui mai înainte de veci din Tatăl născut, lui Dumnezeu-Cuvîntului, Celui întrupat din Fecioara Maria, veniți să ne închinăm! Că Crucea răbdînd, îngropării s-a dat, precum Însuși a voit; și înviind din morți, m-a mîntuit pe mine, omul cel rătăcit.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu după cuvîntul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Hristos, Mîntuitorul nostru, a rupt zapisul cel ce era asupra noastră, pe Cruce pironindu-L și stăpînirea morții a zdrobit. Să ne închinăm sculării Lui, celei de a treia zi!

Stih: Din straja dimineții pînă în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israil spre Domnul.

Cu Arhanghelii să laudăm Învierea lui Hristos; că Acesta este Izbăvitorul și Mîntuitorul sufletelor noastre; și întru slavă înfricoșătoare și întru putere tare, iarăși va să vină să judece lumea, pe care o a zidit.

Alte Stihiri, ale lui Anatolie:

Stih: Că la Domnul este mila și multă mîntuire la El. Și El va izbăvi pe Israil din toate fărădelegile lui.

Pe Tine, Cel ce ai fost răstignit și îngropat, ingerul Te-a propovăduit ca pe un Stăpîn și a zis femeilor: Ve-

niți de vedeți unde a zăcut Domnul, că a înviat, precum a zis, ca un Atotputernic. Pentru aceasta ne închinăm Ție, Cel singur fără de moarte, Dătătorule de viață Hristoase, miluiește-ne pe noi!

Stih: Lăudați pe Domnul toate neamurile, lăudați-L pe El toate popoarele.

Cu Crucea Ta ai șters blestemul pomului, cu îngroparea Ta ai omorît stăpînia morții și cu scularea Ta ai luminat neamul omenesc. Pentru aceasta, strigăm Ție: Făcătorule de bine, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Stih: Că s-a întărit mila Lui peste noi și adevărul Domnului rămîne în veac.

Deschisu-s-au Ție, Doamne, cu frică, porțile morții; și portarii iadului, văzîndu-Te, s-au spăimîntat; că porțile cele de aramă le-ai sfărîmat, și încuietorile cele de fier le-ai zdrobit. Și ne-ai scos pe noi din întuneric și din umbra morții, și ai rupt legăturile noastre.

Slavă...

Laudă de mîntuire cîntînd, din guri glas să înălțăm; veniți toți în casa Domnului, să ingenunchem grăind: Cel ce pe lemn ai fost răstignit și din morți ai înviat și ești în sîmurile Tatălui, curățește păcatele noastre.

Și acum... A Născătoarei — Învierii:

Trecut-a umbra legii, cînd Darul a venit; că precum

rugul, fiind aprins, nu ardea așa fecioară ai născut și fecioară ai rămas. În locul stîlpului celui de foc a răsărit Soarele dreptății; în locul lui Moise, Hristos, minuirea sufletelor noastre.

VOHOD cu Evanghelia.

Diaconul Înțelepciune, drepti! Și se cîntă:

Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, Celui sfînt și fericit, Iisuse Hristoase! Ajungînd la apusul soarelui, văzînd lumina cea de seară, laudăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfîntul Duh, Dumnezeu. Vrednic ești în toată vremea a fi laudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viață, pentru aceasta lumea Te slăvește.

Apoi Prochimenul, glasul al 7-lea:
(prima dată în altar):

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni.

Stih: Cunoscută ai făcut întru popoare puterea Ta.

Cine este Dumnezeu mare...

Stih: Și am zis: acum am început; aceasta este schimbarea dreptei Celui preainalt.

Cine este Dumnezeu mare...

Stih: Adusu-mi-am aminte de lucrurile Domnului; că-mi voi aduce aminte dintru început de minunile Tale.

Cine este Dumnezeu mare...

Apoi strana a doua:

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru?

Iar strana întii continuă:

Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni.

După prochimen se citește Evanghelia.

Cade-se a ști:

După obiceiul Bisericii noastre, la catedrale, minăstiri, precum și la bisericile de enorie cu mai mulți slujitori, această Sfîntă Evanghelie se citește de către toți slujitorii, în mai multe limbi (greacă, latină, ebraică, slavă, siriacă și altele), de este posibil chiar în 12 limbi, după numărul Sfîntilor Apostoli. Pentru aceasta, protosul rămîne în sfîntul altar, între ușile împărătești, cu fața spre credincioși; ceilalți preoți se așază în naos, din distanță în distanță, cu fața spre Răsărit, iar arhidiaconul se suie în amvon.

Evanghelia se citește, verset cu verset (așa cum e împărțit textul aci), începînd protosul în românește, iar ceilalți repetînd același verset, pe rînd fiecare în limba respectivă. La sfîrșitul fiecărui verset se bate cite o dată în toacă și în clopote, iar după sfîrșitul întregii Evanghelii se bate îndelung în toacă și în clopote, în trei stări.

Și dintre ușile împărătești, preotul citește Evanghelia de la Ioan:

(XX, 18—25)

În ziua cea dintîi a săptămînii, cînd s-a înserat și ușile fiind încuiate, acolo unde erau ucenicii adunați de frica iudeilor, a venit Iisus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: pace vouă!

Și după acest cuvînt, le-a arătat lor mîinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii văzînd că este Domnul.

Atunci le-a zis Iisus iarăși: pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi.

Și grăind aceasta a suflat asupra lor și le-a zis: luați Duh Sfînt; căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, ținute vor fi.

Însă Toma, unul din cei doisprezece, numit Geamănul, nu era cu ei cînd a venit Iisus.

Deci i-au spus lui ceilalți ucenici: am văzut pe Domnul. Dar el le-a zis: dacă nu voi vedea în palmele Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mîna mea în coasta Lui, nu voi crede.

Cîntăreții:

Slavă Ție, Doamne, slavă Ție!

Diaconul rostește ectenia: Să zicem toți din tot sufletul...

Cîntărețul citește rugăciunea: Învrednițe-ne, Doamne, în seara aceasta...

Diaconul, ectenia: Să plînim rugăciunile noastre cele de seară... și după vosglas se cîntă:

STIHOAVNA

Mai întii stihira Învierii, glasul al 2-lea:

Învieria Ta, Hristoase Mîntuitorule, toată lumea a luminat și a chemat făptura Ta, Atotputernice Doamne, slavă Ție.

Apoi Stihirile Paștilor, glasul al 5-lea:

Stih: Înviază Dumnezeu, risipindu-se vrăjmașii Lui, și fugind de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dinsul.

Paștile cele sfîntite astăzi nouă s-a arătat. Paștile cele nouă și sfînte, Paștile cele de taină, Paștile cele preacinstite, Paștile Hristos-iz-

băvitorul; Paștile cele fără prihană, Paștile cele mari, Paștile credincioșilor, Paștile care au deschis nouă ușile raiului, Paștile cele ce sfîntesc pe toți credincioșii.

Stih: Precum se împrăștie fumul și nu mai este; precum se topește ceara de la fața focului.

Veniți de la mormînt, femei bine vestitoare, și ziceți Sionului: Primește de la noi bunele vestiri de bucurie ale Învierii lui Hristos. Veselește-te, saltă și te bucură, Ierusalime, pe Împăratul-Hristos văzîndu-L ca pe un mire ieșind din mormînt.

Stih: Așa pier păcătoșii de la fața lui Dumnezeu, iar dreptii se veselesc.

Mironosițele femei, foarte de dimineață, stînd înaintea mormîntului Dătătorului de viață, aflat-au înger pe piatră șezînd; și acela, grăind către dînsese, așa zicea: Ce căutați pe Cel viu printre morți? Ce plîngeți pe Cel nesticăcios, ca și cum ar fi întru stricăciune? Mergînd, vestiți ucenicilor Lui.

Stih: Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea.

Paștile cele frumoase, Paștile Domnului, Paștile! Paștile cele preacinstite nouă ne-au răsărit! Paștile, cu bucurie unul pe altul să ne îmbrățișăm! O, Paștile, izbăvire de întristare! Că astăzi, din mormînt ca dintr-o cămară strălucind Hristos, pe femei de bucurie le-a um-

plut, zicînd : Vestiți Aposto- lilor !

Slavă... Și acum..., glasul al 5-lea :

**Ziua Învierii ! Și să ne lu-
minăm cu prăznuirea, și
unul pe altul să ne îmbrăți-
șăm. Să zicem : fraților ! și
celor ce ne urăsc pe noi ; să
iertăm toate pentru Înviere.
Și așa să strigăm : Hristos a
înviat din morți, cu moartea
pe moarte călcînd, și celor
din morminte viață dăruin-
du-le.**

Hristos a înviat (de trei ori).

În minăstiri și la catedrale, seara, în loc
de Pavcerniță, se cîntă din nou «Rînduiala
Ceasurilor Paștilor», precum s-a arătat mai
înainte.

→ LA UTRENIE

Paracliserul aprinde mai înainte de în-
ceput candelile și făclile; apoi toacă și
trage toate clopotele și noi ne adunăm în
biserica. Preotul făcînd obișnuita metanie
la cel mai mare, merge în Sfîntul Altar și
luînd cădelnița, stă înaintea Sfîntei Mese
îmbrăcat în toate odăjdiile și cădînd zice :
Slavă Sfintei și Celei de o ființă... apoi
cîntă troparul : Hristos a înviat... (de trei
ori) ; cădește, zice stihurile și strana cîntă :
Hristos a înviat..., precum s-a arătat mai-
înainte în ziua de Paști, la Utrenie. Apoi
se zice ectenia mare și, după vosglas, în-
cepem Canonul : Ziua Învierii... Preotul,
după ce cădește altarul, iese de cădește și
biserica și pe frați, după rînduială : și cin-
tăm Canonul cu irmos pe 8, și la urmă
irmosul cu : Hristos a înviat... (de trei ori).

Cădirea se face numai la începutul Ca-
nonului, iar ectenia mică se pune numai du-
pă Cîntarea a 3-a și a 6-a, ca de obicei. La
fiecare cîntare a Canonului, înainte de pen-
ultima stihiră, se zice : Slavă..., iar în-
ainte de ultima : Și acum... (a se vedea
Slujba Învierii pentru întreaga săptămîină
luminată, București, 1971).

Așa facem toată săptămîina. După Cînta-
rea a treia, punem Ipacoi și după Cîntarea
a șasea se cîntă Condacul și se citește
Icosul și Învierea lui Hristos văzînd... (de
trei ori) : Inviînd Iisus din mormînt... (de
trei ori) și celelalte cîntări și apoi Lumi-
nînda Paștilor (de trei ori).

LA LAUDE

Se cîntă opt stihiri : patru ale Învierii pe
glasul al 2-lea și patru ale Paștilor, pe gla-
sul al 5-lea.

Stihurile Învierii, glasul al 2-lea :

Stih : Lăudați-L pe El întru puterile Lui,
lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

**Toată suflarea și toată făp-
tura pe Tine Te s l a v e ș t e
D o a m n e, că prin C r u c e
moartea ai stricat, ca să a-
răți popoarelor Învierea Ta
cea din morți, ca un iubitor
de oameni.**

Stih : Lăudați-L pe El în glas de trîm-
biță, lăudați-L pe El în psaltire și în alăută.

**Să spună iudeii, în ce chip
ostașii, străjuind, au pier-
dut pe Împăratul ? Pentru
ce piatra n-a păzit pe Piatra
vieții ? Sau pe Cel îngropat
să-L dea, sau Celui ce a în-
viat să se închine împreună
cu noi, zicînd : Slavă mul-
țimii îndurărilor Tale, Mîn-
tuitoorul nostru, slavă Ție.**

Stih : Lăudați-L pe El în timpane și în
horă, lăudați-L pe El în strune și în organe.

**Bucurați-vă, popoare, și
vă veseliți ! Îngerul a șezut
pe piatra mormîntului ; ace-
la ne-a bine vestit nouă, zi-
cînd : Hristos, Mîntuitoorul
lumii, a înviat din morți și a
umplut t o a t e de bună mi-
reasmă. Bucurați-vă, popoa-
re, și vă veseliți !**

Stih : Lăudați-L pe El în chimvale bine
răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale
de strigare. Toată suflarea să laude pe
Domnul.

**Înger mai înainte de ză-
mislirea Ta, Doamne, a grăit
celei p l i n e de dar : Bucu-
ră-te ! Și iarăși înger, la în-
vierea Ta, piatra mărîntului
Tău mormînt a răsturnat-o.**

**Acela, în l o c u l întristării,
semne de veselie a vestit ;
iar acesta, în l o c u l morții,
pe Stăpînul cel dătător de
viață ne-a propovăduit. Pen-
tru aceasta strigăm Ție :
Făcătorule de bine al tutu-
ror, Doamne, slavă Ție !**

Apoi Stihurile Paștilor, cu stihurile lor,
Slavă... Și acum... Ziua Învierii... și Hris-
tos a înviat din morți... (de trei ori). Și se
face sărutarea crucii și a sfîntei Evanghelii,
ca și în prima zi.

După aceea, diaconul zice ecteniile : Mi-
luiește-ne pe noi, Dumnezeu... și Să pli-
nim rugăciunile noastre..., apoi otpustul.

Iar ceasurile se cîntă în minăstiri și ca-
tedrale precum s-a arătat mai înainte.

→ LA LITURGHIE

Inceputul și apoi Antifoanele Paștilor, cu
toată rînduiala, precum se arată în noap-
tea de Paști.

În loc de Sfînte Dumnezeule... se cîntă :
Cîți în Hristos v-ați botezat... Apostolul din
Faptele Sfinților Apostoli (I, 12—17 ; 21—
26). Evanghelia de la Ioan (I, 18—28).

Și celelalte asemenea, ca în ziua de
Paști, cu aceeași rînduială. Asemenea și
otpustul.

→ TIPIC

**pentru Litia cu Sfințirea cea
mică a apei, care se face în
unele minăstiri luni a doua zi
după Paști.**

După otpustul dumnezeieștii liturghii, se
dezbracă toți preoții de veșmintele preo-
țești și își iau numai epitrahile și feloane ;
și ieșînd din altar, stau în mijlocul bisericii
și fac începutul după obicei, diaconul zi-
cînd : Binecuvîntază, Părinte. Iar preotul :
Binecuvîntat este Dumnezeu nostru... Apoi :
Hristos a înviat din morți..., cu stihurile :
Inviază Dumnezeu... Și după cîntarea stihu-
rilor : Slavă... Și acum... Venind mai în-
ainte de zori...

După sfîrșitul acestuia, se începe Canonul
Paștilor ; și ieșînd cîntînd se merge la lo-

cul ales pentru sfințirea apei. Și ajungînd
la locul acela, se sfîrșește Cîntarea a 6-a.

Diaconul zice : Domnului să ne rugăm.
Cîntăreții : Doamne miluiește. Preotul : Că
sfînt ești Dumnezeu nostru... Și Cîți în
Hristos v-ați botezat... Și după aceasta Pro-
chimenul, Apostolul, Evanghelia, ectenia,
rugăciunea sfințirii apei și celelalte, pe rînd.
După aceea : Hristos a înviat... (de trei ori).
Și stropesc pe toți frații, iar preoții cîntă :
Învierea lui Hristos văzînd... (o dată). A-
poi cîntăreții iarăși de două ori ; Inviînd
Iisus din mormînt..., cu îndelungare, pînă
ce se vor stropi toți.

Și după stropire, întorcîndu-ne înapoi, se
cîntă cîntările cele rămase. Și venind către
poarta minăstirii, se cîntă stihura cu îndel-
lungare, pînă sint cădiți toți frații, și se
citește Evanghelia, ectenia și rugăciunea la
toată Litia.

Iar dacă trebuie, se face rugăciune pentru
neplouare ; se citește Evanghelia, ectenia
și trei rugăciuni înaintea porții minăstirii,
și împrejurul bisericii patru, fără de cădire.

Și intrînd în biserică, se cîntă stihura :
Ziua Învierii..., cu îndelungare.

Și după cădire, Evanghelia : Sculîndu-se
Maria... (de la Paraclisul Născătoareii de
Dumnezeu), apoi ectenia și rugăciunea ; și
după rugăciune, intră preoții în altar și se
face otpustul dintre sfîntele uși.

Pentru această Litie (procesiunea cu
Sfințirea cea mică a apei) care se face în
unele minăstiri și biserici parohiale Luni în
Săptămîina Luminată, precum și în oricare
zi din această Săptămîina Luminată, să se
vadă și Rînduiala din Vinerea acestei Săp-
tămîini (Izvorul Tămăduirii).

→ MARTI IN SAPTAMINA LUMINATA

LA VECERNIE

După ce s-a cîntat «Rînduiala Ceasurilor
Paștilor», începutul Vecerniei se face ca și
în prima zi de Paști.

La Doamne, strigat-am..., se pun șase
stihiri : trei ale Învierii și trei ale lui Ana-
tolie, toate pe glasul al 3-lea.

Stihurile Învierii, glasul al 3-lea :

Stih : De Te vei uita la fărădelegi,
Doamne, Doamne, cine va suferi ? Că la
Tine este milostivirea.

Cu crucea Ta, Hristoase Mintuitorule, puterea morții s-a dezlegat și înșelăciunea diavolului s-a surpat, iar neamul omenesc, prin credință fiind mintuit, cîntare Ție totdeauna aduce.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvîntul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Luminatu-s-au t o a t e cu Învierea Ta, Doamne, și raiul i a r ă ș i s-a deschis; și toată zidirea lăudîndu-Te, cîntare Ție totdeauna aduce.

Stih: Din straja dimineții pînă în noaptea, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul.

Slăvesc puterea Tatălui și a Fiului și laud stăpînia Duhului S f î n t, Dumnezeirea cea nedespărțită și nezidită, Treimea cea de o ființă, Care împărătește în v e a c u l veacului.

Alte Stihiri, ale lui Anatolie, același glas:

Stih: Că la Domnul este mila și multă mîntuire la El. Și El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui.

Cinstitei Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, și Învierea Ta o lăudăm și o slăvim, că prin rana Ta noi toți ne-am vindecat.

Stih: Lăudați pe Domnul toate neamurile, lăudați-L pe El toate popoarele.

Lăudăm pe Mintuitorul, Care din Fecioara s-a intrupat; că pentru noi s-a răstignit și a treia zi a înviat, dăruindu-ne nouă mare milă.

Stih: Că s-a întărit mila Lui peste noi și adevărul Domnului rămîne în veac.

Celor din iad, pogorîndu-se, Hristos le-a binevestit zicînd: Îndrăzniți, acum am biruit! Eu sînt învierea, Eu pe voi vă voi ridica, sfărîmînd porțile morții.

Slavă...

Cei ce stăm cu nevrednicie în preacurat locașul Tău, cîntare de seară înălțăm, din adîncul inimilor strigînd: Hristoase, Dumnezeule, Cel ce ai luminat lumea cu Învierea Ta cea de a treia zi; scoate pe n o r o d u l Tău din m î n a vrăjmașilor Tăi, Iubitorule de oameni.

Și acum... a Născătoarei — Invierii

(Dogmatica):

Cum să nu ne mirăm de nașterea Ta cea dumnezeiască-omenească, cu t o t u l Cinstită? Că ispită de bărbat neluînd, Ceea ce ești cu totul fără prihană, ai născut, fără de tată, pe Fiul cu trup, pe Cel născut din Tatăl mai înainte de veci, fără de mamă; Care nicicum n-a suferit schimbare, sau amestecare, sau despărțire, ci a păstrat neatinsă deosebirea celor două firi. P e n t r u a c e a s t a, Maică-Fecioară Stăpînă, pe Acesta roagă-L să mîntuiască sufletele celor ce cu dreaptă credință te mărturisesc pe tine, de Dumnezeu Născătoare.

VOHOD cu cădelnița.

După înțelepciune drepti!, se cîntă Lumină lină...

PROCHIMENUL, glasul al 7-lea:

Dumnezeul nostru în cer și pe pămînt, toate cîte a voit a făcut.

Stihurile:

Întru ieșirea lui Israel din Egipt, a casei lui Iacov din popor străin, făcutu-s-a Iudeea sfințirea lui.

Marea a văzut și a fugit, Iordanul s-a întors înapoi.

Ce-ți este ție, mare, de ai fugit, și ție, Iordane, de te-ai întors înapoi?

Și iarăși zic cîntăreții din dreapta:

Dumnezeul nostru în cer și pe pămînt...

Iar cei din stînga continuă:

Toate cîte a voit a făcut.

Ectenia: Să zicem toți..., Învrednicește-ne, Doamne... **Apoi ectenia:** Să plinim rugăciunile...

STIHOAVNA

Stihira Invierii, glasul al 3-lea:

Hristoase, Cel ce cu patima Ta ai întunecat soarele și cu lumina Invierii Tale ai luminat toate, primește cîntarea noastră cea de seară, Iubitorule de oameni.

Apoi Stihurile Paștilor cu stihurile și celelalte toate precum s-a arătat în urmă.

→ LA UTRENIE

Slujba se face toată neschimbată, precum s-a arătat în noaptea de Paști; iar preotul usucă și sfărîmă Sfîntul Agneț, sfințit la Liturghia din Sfînta și Marea Joi, din care se face Sfînta Împărășanie, de peste tot anul, pentru bolnavi și copii, după cum se arată în:

→ **INVĂȚĂTURĂ CĂTRE PREOȚI**

Cum trebuie a sfinți Sfîntul Agneț în Sfînta și Marea Joi și cum trebuie a-L sfărîma și usca Marți în Săptămîna Luminată la Utrenie, spre a-L păstra pentru împărășirea bolnavilor peste tot anul.

În Sfînta și Marea Joi, la dumnezeiasca Liturghie a Sfîntului Vasile cel Mare, să te îngrijești dinainte, preotule, ca să ai pregătite, pe lingă celelalte de trebuință, două prescuri bune, din făină de grîu curat, dospite cu aluat sărat și coapte frumos, din care vei scoate cele două Sfînte Agnețe de care este trebuință în această sfință zi.

Și începînd Proscomidia, după ce vei scoate Sfîntul Agneț cel dintîi și îl vei junghia și-l vei împunge, după rînduială, zicînd: Și unul din ostași cu sulita coasta Lui a împuns..., îndată, luînd cea de a doua prescură, vei scoate și pe cel de al doilea Sfînt Agneț, din care vei face Sfînta Împărășanie pentru împărășirea celor bolnavi în tot cursul anului; și scoîndu-L, vei face și vei zice aceleași ca și la cel dintîi, după rînduiala Proscomidiei. Și după cel îl vei împunge, zicînd din nou: Și unul din ostași..., îl vei așeza pe sfîntul disc, alături de cel dintîi, ori peste el (dacă sfîntul disc este mic). Apoi urmezi cu săvîrșirea Proscomidiei, după rînduială, turnînd vin și apă în sfîntul potir, zicînd cele rînduite; iar la vreme (după scoaterea miridelor sau părțicelelor) să acoperi sfîntul disc și sfîntul potir cu sfînte acoperăminte și să le cădești, zicînd rugăciunea punerii-înainte: Dumnezeule, Dumnezeul nostru..., și celelalte, ca de obicei.

Iar începînd dumnezeiasca Liturghie a Sfîntului Vasile cel Mare, la vremea rînduită pentru sfințirea Darurilor, să te gîndești la amîndouă Sfînte Agnețe cele mai-nainte pregătite, atunci cînd zici: Și fă piinea aceasta (să nu zici: piinile acestea) și să faci atunci semnul sfințirii (semnul crucii) o dată peste amîndouă. Iar la înălțarea Sfîntului Trup dinainte de împărășire, luînd cele două Sfînte Agnețe, să le înalți pe amîndouă deodată, zicînd: Sfînte, sfinților.

Iar după ce vei sfărîma Sfîntul Agneț cel dintîi (din care te vei împărăși tu și ceilalți, dacă sint), așezînd cele patru părți pe sfîntul disc în chip de cruce ca de obicei și după ce vei pune în sfîntul potir părțicea «IS» și vei turna căldura, zicînd cele rînduite —atunci vei lua, cu multă cuviință și băgare de seamă, și pe cel de al doilea Sfînt Agneț cu mîna dreaptă și, punîndu-l pe buretele pe care îl ții în palma stîngă, îl vei duce deasupra sfîntului potir și îl vei afunda cu mare grijă în sfîntul potir (cu miezul în jos), doar atît cît este nevoie să

se îmbibeze cu Sfântul Singe, fără să cadă vreo părticică, oricât de mică, dintr-Însul. Sau, și mai bine, punând Sfântul Agneț, cu miezul în sus, peste buretele ținut în palma stângă, îl vei ținea deasupra sfântului potir, și, luând cu dreapta lingurița, să torni cu ea cite puținel din Sfântul Singe, peste Sfântul Agneț, cu mare pază și îndeminare, ca nu cumva să-l uzi prea tare și să pice undeva ceva, din prea multă umezire. Numai atît să adăpi, cît se va uda Sfântul Agneț în întregime. Căci de se va întimpla ca din nebăgarea ta de seamă să pice pe jos Singele Domnului sau să se rupă vreo parte din Sfântul Trup, vei fi în mare păcat și ca un disprețuitor al Sfințelor Taine vei fi socotit.

Și luând sfântul chivot, vei pune într-însul Sfântul Agneț pentru a-L păstra pînă marți în Săptămîna Luminată. De va fi chivotul de aur sau de argint și pe dinăuntru poleit cu aur, atunci Sfântul Agneț poate fi pus în el și fără să așterni hirtie. Dar de va fi numai de argint, ori de alt material și nepoleit cu aur, atunci negreșit să așterni într-însul o hirtie curată și încrețită și pe ea să pui Sfântul Agneț, ca să primească aer și pe dedesubtul lui și să nu se muzezească și să fie bine păzit și acoperit.

Și în fiecare zi pînă marți, cu toată grija și cinstea cuvenită, să cercetezi, preote, Sfântul Agneț, ca nu cumva din nepurtarea ta de grijă ori din neîndeminarea ta să muzezească ori să se strice de umezeală.

Iar Marți dimineața în Săptămîna Luminată, înainte de slujba Utreniei, îmbrăcînd toate odăjdiile preoțești și spălîndu-ți mîinile, zicînd totodată: Spăla-voi între cei nevinovați mîinile mele..., să iei, preote, cădelnița cu tămîie și să cădești Sfintele Taine cruciș, înconjurînd sfînta masă, plecîndu-te cu smerenie și nimic zicînd.

Dînd apoi cădelnița, întinde sfîntul antimis, și luînd, cu toată cuviința, chivotul cu Sfîntul Agneț, pune-l pe marginea antimisului; pune și sfîntul disc pe sfîntul antimis și, scoțînd, cu frică și evlavie, Sfîntul Agneț din chivot (slujindu-te pentru aceasta și de burete), pune-l pe sfîntul disc. Apoi ia din nou cădelnița și, cădînd spre Sfîntul Agneț, rostește cu glas mare binecuvîntarea pentru începutul Utreniei: Slavă Sfîntei și Celei de o ființă..., cîntînd apoi, din fața sfîntei mese: Hristos a înviat... Și în timp ce cîntăreții încep a cînta, rar, cele ale Utreniei, după rînduiala arătată mai înainte pentru noaptea de Paști, tu, preote, închină-te mai întîi cu frică și cutremur și apoi, luînd copia, începe a tăia (sfărîma), cu toată paza, în mici părticele, Sfîntul Agneț pe sfîntul disc.

Iar după ce vei sfărîma Sfîntul Agneț tot, să pui o cărămidă nouă, ori o lespede mică

de piatră curată, la marginea antimisului cea dinspre dreapta; iar pe lespede ori cărămidă să pui o oală nouă de lut (ori de fier ori de aramă curată) avînd într-însa cărbuni aprinși (la bisericile cu lumină electrică, se poate folosi electricitatea pentru uscare). Și închinîndu-te după cuviința, să iei sfîntul disc cu Dumnezeieștile Taine, așa sfărîmate, și să-l pui deasupra vasului cu cărbuni, păzînd cu grijă ca Dumnezeieștile Taine să se usuce pe încetul, întorcîndu-le mereu cu copia, ca nu cumva să se ardă sau să se prăjească. Și cînd vezi că sfîntul disc s-a încălzit bine, să-l iei cu mare băgare de seamă și să-l pui pe sfîntul antimis ori pe un acoperămint (pocrovăț), ca nu cumva înfierbîntîndu-se prea tare să ardă Sfintele Taine. Și după ce se va răci puțin, iarăși să-l iei și să-l pui deasupra vasului cu cărbuni aprinși. Și așa să faci de mai multe ori, pînă ce se vor usca bine Dumnezeieștile Taine, fără să se ardă sau să se prăjească; iar după aceea să le pui, cu mare băgare de seamă, în sfîntul chivot și, închizîndu-l, să-l pui la locul său de pe sfînta masă. Apoi, făcînd cuvenita închinăciune către Sfintele Taine, strînge antimisul de pe sfînta masă și continuă slujba Utreniei, săvîrșînd și dumnezeiasca Proscomidie, după rînduială.

Încă și aceasta să iei aminte, o preote. Că de vei lucra fără grijă și se va întimpla a se arde Dumnezeieștile Taine (o, să nu fie!), ori nu le vei usca bine și după aceea se vor muzezi, ori din lene le vei lăsa să se strice, de moarte vei greși și vei fi vinovat pînă și de luarea darului preoției. Pentru aceasta, dator ești ca, începînd chiar de a doua zi, cu toată cinstea cuvenită să cercetezi Dumnezeieștile Taine puse în chivot, descoperîndu-ți mai înainte capul, spălîndu-ți mîinile și făcînd cuvenita închinăciune; și așa, deschizînd sfîntul chivot, să cerci Sfintele măcar citeva zile în șir, pînă ce te vei încredința bine că sînt uscate și că nu se vor strica sau muzezi.

Iar dacă vei vedea că Sfîntul Agneț sfințit în Sfînta și Marea Joi s-a muzezit înainte de a fi sfărîmat, ori de se va întimpla să se ardă Sfintele în timpul uscării, ori să se strice după ce au fost puse în sfîntul chivot, atunci, o preote, nicidecum să nu îndrăznești să sfărîmi și să usuci acel Sfînt Agneț, ori să păstrezi peste an Sfintele arse pe careva dintre credincioși. Ci numaidecît, la cea dintîi sfîntă liturghie pe care o vei săvîrși după ce vei fi observat o astfel de rea întimplare, să scoți un alt Agneț, să-L sfințești și la sfîrșitul slujbei să-L sfărîmi și să-L usuci precum ți s-a arătat mai înainte; și pe Acesta punîndu-L apoi în sfîntul chivot, să-L păstrezi peste tot anul și să îm-

părtășești dintr-Însul pe cei bolnavi, pe copii și pe cine va mai trebui.

Iar Sfîntul Agneț muzezit și Tainele cele arse ori muzezite, la sfîrșitul liturghiei din acea zi ori din ziua următoare să le pui în sfîntul potir și să le consumi, la proscomidie o dată cu cele din acea zi.

Și tot așa vei face Marți în Săptămîna Luminată, după sfînta liturghie, cu Sfintele pentru bolnavi care au prisosit din anul trecut.

Iar întimplîndu-se să se sfîrșească Sfintele pentru bolnavi înainte de Sfînta și Marea Joi, atunci nu trebuie să aștepți această zi pentru a sfinți un nou Agneț, căci Dumnezeieștile Taine nu numai în Joia cea mare, ci și în alte zile, cînd este nevoie, pot fi sfințite, uscate și puse la păstrat, după rînduiala scrisă pînă aci pentru Sfînta și Marea Joi și pentru Marți în Săptămîna Luminată (Vezi și Liturghierul, la «Povăturile» de la sfîrșit).

Apoi urmează slujba Utreniei neschimbată, pînă:

LA LAUDE

Se cîntă opt stihiri: patru ale Învierii, pe glasul al 3-lea și patru ale Paștilor, pe glasul al 5-lea.

Stihirile Învierii, glasul al 3-lea:

Stih: Lăudați-L pe El într-puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Veniți toate neamurile, cunoașteți puterea tainei celei înfricoșătoare, că Hristos, Mîntuitorul nostru, Cuvîntul cel dintru început, s-a răstignit pentru noi și de voie s-a îngropat, și a înviat din morți, ca să mîntuiască toate. Aceluia să ne închinăm.

Stih: Lăudați-L pe El în glas de trîmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și alăută.

Spus-au toate minunile străjerii Tăi, Doamne; dar soborul deșertăciunii, umplînd de daruri dreapta lor, socoteau că vor ascunde învierea Ta, pe care lumea o slăvește, mîntuiește-ne pe noi.

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în horă, lăudați-L pe El în strune și în organe.

De bucurie toate s-au umplut, luînd dovedirea Învierii; că Maria Magdalena la groapă a venit și a aflat un înger pe piatră sezînd, cu veșmintele strălucind și zicînd: Ce căutați pe Cel viu printre cei morți? Nu este aicea, ci s-a sculat, precum a zis mai înainte, mergînd în Galileea.

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Întru lumina Ta, Stăpîne, vom vedea lumină, Iubitorule de oameni; că ai înviat din morți, mîntuire neamului omenesc dăruind, ca să Te proslăvească toată zidirea pe Tine, Unul cel fără de păcat, miluiește-ne pe noi!

Apoi Stihirile Paștilor cu stihurile lor. Hristos a înviat... (de 3 ori), ecteniile, otpustul și Ceasurile Paștilor.

→ LA LITURGHIE

Începutul și Antifoanele Paștilor, după rînduiala arătată pentru prima zi.

Apostolul din Faptele Sfinților Apostoli (II, 14—21). Evanghelia de la Luca (XXIV, 12—35).

Și celelalte asemenea, ca în ziua de Paști, cu toată rînduiala, afară de rugăciunile citite la sfîrșit.

→ MIERCURI

IN SĂPTĂMÎNA LUMINATĂ

LAVECERNIE

Începutul, precum s-a arătat în prima zi de Paști.

La : Doamne, strigat-am..., se pun stihurile pe șase : trei ale Învierii și trei ale lui Anatolie, toate pe glasul al 4-lea :

Stihurile Învierii, glasul al 4-lea :

Stih : De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi ? Că la Tine este milostivirea.

Crucii Tale celei făcătoare de viață neîncetat închinându-ne, Hristoase Dumnezeule, învierea Ta cea de a treia zi o slăvim. Că printr-însa ai înnoit firea oamenilor cea stricată, Atotputernice, și suirea la ceruri ne-ai arătat, ca un singur bun și de oameni iubitor.

Stih : Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne ; așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău, nădărduit-a sufletul meu în Domnul.

Osînda pomului neascultării ai dezlegat-o, Mintuitoarele, pe lemnul Crucii de bunăvoie pironindu-Te ; și în iad pogorîndu-Te, Puternice, legăturile morții, ca un Dumnezeu, le-ai rupt. Pentru aceasta, ne închinăm Învierii Tale celei din morți, cu bucurie strigînd : Atotputernice Doamne, s l a v ă Ție.

Stih : Din straja dimineții pînă în noapte, din straja dimineții, să nădărduiască Israel în Domnul.

Porțile iadului le-ai sfărîmat, Doamne, și cu moartea Ta împărăția morții ai surpat ; și neamul omenesc din stricăciune l-ai izbăvit, dărînd lumii viață și nestricăciune și mare milă.

Alte Stihuri, ale lui Anatolie, același glas :

Stih : Că la Domnul este mila și multă mintuire la El. Și El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui.

Veniți, popoare, să laudăm scularea cea de a treia zi a Mintuitorului, p r i n c a r e ne-am izbăvit din legăturile iadului cele nedezlegate ; și viață și nestricăciune am luat toți care strigăm : Cel ce Te-ai răstignit și Te-ai îngropat și ai înviat, mintuiește-ne pe noi cu Învierea Ta, Unule Iubitorule de oameni.

Stih : Lăudați pe Domnul toate neamurile, lăudați-L pe El toate popoarele.

Ingerii și oamenii, Mintuitorule, l a u d ă scularea Ta cea de a treia zi, prin care s-au luminat marginile lumii și din robia vrăjmașului ne-am izbăvit toți, care strigăm : Făcătorule de viață, atotputernice Mintuitorule, mintuiește-ne pe noi cu învierea Ta, Unule Iubitorule de oameni.

Stih : Că s-a întărit mila Lui peste noi și adevărul Domnului rămîne în veac.

Porțile cele de aramă le-ai sfărîmat și încuietorile le-ai zdrobit, Hristoase Dumnezeule, și n e a m u l o m e n e s c cel căzut l-ai înviat. Pentru aceasta, cu un glas, strigăm : Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție.

Slavă...

Doamne, nașterea Ta cea din T a t ă l, mai presus de timp și veșnică este ; iar întruparea cea din Fecioară, negrăită și neînțeleasă este

oamenilor ; și pogorîrea la iad înfricoșătoare a fost diavolului și îngerilor lui ; că moartea călcînd, a treia zi ai înviat, dărînd oamenilor nestricăciune și mare milă.

Și acum... a Născătoarei — Învierii :

(Dogmatica) :

Proorocul David, care după tine este al lui Dumnezeu părinte, cu cîntare despre tine mai înainte a glăsuț, către Cel ce a făcut ție măriri : Stătut-a Împărăteasa aproape, de-a dreapta Ta. Că pe tine, Maică, pricinuitoare a vieții te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată din tine a se face om a binevoit, ca iarăși să zidească chipul Său cel stricat de patimi. Și oaia cea rătăcită, pierdută prin munți, aflînd-o, pe umeri ridicînd-o, la Tatăl să o aducă, și după voia Sa cu puterile cerești să o u n e a s c ă, Născătoare de Dumnezeu ; și lumea să o mintuiască Hristos, Cel ce are mare și bogată milă.

VOHOD cu cădelnița.

Și se cîntă : Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 8-lea :

Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Domnul m-am rugat și a căutat spre mine.

Stihurile :

În ziua necazului meu pe Dumnezeu am căutat.

Lepădatu-s-a a se mîngîia sufletul meu. Dumnezeu, întru cel sfînt este calea Ta.

Și iarăși cîntă cei din strana dreaptă :

Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Domnul m-am rugat...

Iar cei din strana stîngă continuă :

Și a căutat spre mine.

STIHOAVNA

Stihira Învierii, glasul al 4-lea :

Doamne, suindu-Te pe Cruce, blestemul nostru cel strămoșesc l-ai șters ; și pogorîndu-te în iad, pe cei legați din veac i-ai slobozit, nestricăciune dărînd neamului omenesc. Pentru aceasta, cîntînd, slăvim scularea Ta cea făcătoare de viață și mintuitoare.

Apoi Stihurile Paștilor, cu stihurile lor : celelalte toate precum s-a arătat în urmă.

→ LA UTRENIE

Slujba se pune toată neschimbată, precum s-a arătat în noaptea de Paști, pînă :

LA LAUDE

Se cîntă opt stihuri : patru ale Învierii, pe glasul al 4-lea și patru ale Paștilor, pe glasul al 5-lea.

Stihurile Învierii, glasul al 4-lea :

Stih : Lăudați-L pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Cel ce ai suferit Crucea și moartea, și ai înviat din morți, Atotputernice Doamne, slăvim învierea Ta.

Stih : Lăudați-L pe El în glas de trimbiță, lăudați-L pe El în psaltire și-n a-lăute.

Cu Crucea Ta, Hristoase, din blestemul cel de demult ne-ai slobozit pe noi ; și cu

moartea Ta ai zdrobit pe diavolul, care muncea firea noastră, iar întru scularea Ta de bucurie toate le-ai umplut. Pentru aceasta, strigăm Ție: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție.

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în horă, lăudați-L pe El în strune și organe.

Cu Crucea Ta, Hristoase Mîntuitorule, îndreptează-ne pe noi la adevărul Tău și ne izbăvește de cursele vrăjmașului. Cel ce ai înviat din morți, ridică-ne pe noi cei căzuți prin păcat, tinzînd mîna Ta, Iubitorule de oameni Doamne, pentru rugăciunile sfinților Tăi.

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Din sînurile Părintelui Tău nedepărtîndu-Te, Unule-Născut Cuvîntul lui Dumnezeu, ai venit pe pămînt din iubire de oameni, om făcîndu-Te fără schimbare; și Cruce și moarte ai răbdat cu trupul, Cel ce ești fără patimă cu Dumnezeirea; dar înviind din morți, nemurire ai dăruit neamului omenesc ca un singur Atotputernic.

Apoi Stihurile Paștilor cu stihurile lor, Hristos a înviat..., (de 3 ori), ecteniile și otpustul precum s-a arătat la Utrenia din noaptea de Paști.

→ LA LITURGHIE

Inceputul și Antifoanele Paștilor, cu toată rînduiala, precum s-a arătat la liturghia din prima zi de Paști.

*In loc de: Sfinte Dumnezeule... se cîntă:
Cîți în Hristos v-ați botezat...*

Apostolul din Faptele Sfinților Apostoli (II, 22—38). Evanghelia de la Ioan (I, 35—51). Și celelalte asemenea ca în ziua de Paști, cu toată rînduiala care s-a scris mai înainte.

→ JOI

ÎN SAPTĂMÎNA LUMINATĂ

LA VECERNIE

Inceputul, precum s-a arătat în prima zi de Paști.

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihurile pe șase: trei ale Invierii și trei ale lui Anatolie, toate pe glasul al 5-lea:

Stihurile Invierii, glasul al 5-lea:

Stih: De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Prin cinstită Crucea Ta, Hristoase, pe diavolul l-ai rușinat; și prin învierea Ta, acul păcatului l-ai tocit, și ne-ai mîntuit pe noi din porțile morții. Slăvimu-Te pe Tine, Unule-Născut.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvîntul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Cel ce a dat înviere neamului omenesc, ca un miel spre junghiere s-a adus. Înfricoșatu-s-au de Acesta mai-marii iadului și s-au ridicat porțile cele de durere; că a intrat Împăratul slavei, Hristos, zicînd celor din legături: ieșiți! Și celor din întuneric: arătați-vă.

Stih: Din straja dimineții pînă în noaptea, din straja dimineții, să nădăjduiască Israil în Domnul.

Mare minune! Ziditorul celor nevăzute, pentru iubirea de oameni cu trupul pătimind, a înviat, Cel fără de moarte. Veniți, semințiile neamurilor, să ne închinăm Acestuia! Că prin milostivirea Lui, din rătăcire izbăvindu-ne, ne-am învățat să lăudăm pe un Dumnezeu în trei ipostasuri.

Alte stihuri, ale lui Anatolie, același glas:

Stih: Că la Domnul este mila și multă mîntuire la El. Și El va izbăvi pe Israil din toate fărădelegile lui.

Închinare de seară aducem Ție, Luminii celei neînserate, Care la sfîrșitul veacurilor, ca într-o oglindă în trup, ai strălucit lumii; și pînă la iad Te-ai pogorît, întunericul cel de acolo l-ai risipit și lumina Invierii ai arătat-o neamurilor, Dătătorule de lumină, Doamne, slavă Ție.

Stih: Lăudați pe Domnul toate neamurile, lăudați-L pe El toate popoarele.

Pe Hristos, Începătorul mîntuirii noastre, să-L slăvim. Că El din morți înviind, lumea din rătăcire s-a mîntuit. Se bucură ceata îngerilor, fuge înșelăciunea diavolilor; Adam cel căzut s-a sculat și diavolul s-a zdrobit.

Stih: Că s-a întărit mila Lui peste noi și adevărul Domnului rămîne în veac.

Străjerii erau învățați de cei fără de lege: tăinuți

scularea lui Hristos și luați arginți și spuneți: că noi dormind, din mormînt a fost furat cel mort. Dar cine a văzut, cine a auzit despre vreun mort furat vreodată? Și mai ales pe Cel cu smirnă uns și gol, Care și-a lăsat în mormînt și giulgiurile Sale? Nu vă amăgiți iudeilor. Învățați graiurile proorocilor și cunoașteți că Însuși este cu adevărat Izbăvitorul lumii și Atotputernic.

Slavă...

Doamne, Cel ce iadul ai golit și moartea ai zdrobit, Mîntuitorul nostru, Cel ce ai luminat lumea cu cinstita Cruce, miluiește-ne pe noi.

Și acum... a Născătoarei — Invierii:

(Dogmatica):

În Marea Roșie, închipuirea Miresei celei neispitite de nuntă s-a întipărit odinioară. Acolo Moise despărțitor al apei, iar aici Gavriil, slujitor al minunii. A tunc i trecut-a Israil adîncul cu piciorul, neudat; iar acum Fecioara pe Hristos L-a născut fără sămînță. Marea, după trecerea lui Israel, a rămas nedespărțită; iar cea fără prihană, după nașterea lui Emanuil, a rămas nevătămată. Cel ce ești și mai înainte ai fost, și Te-ai arătat ca un om, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

VOHOD cu cădelnița.

După Înțelepciune, drepti! se cîntă: Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 7-lea:

Auzi, Dumnezeule, rugăciunea mea, și nu trece cu vederea cererea mea.

Stihurile:

Ia aminte spre mine și mă ascultă.

Că a abătut asupra mea fărădelege și întru minie mi-a fost vrăjmaș mie.

Eu către Dumnezeu am strigat și Domnul m-a auzit.

Și iarăși zice cîntărețul din strana dreaptă:

Auzi, Dumnezeule, rugăciunea mea...

Iar cel din stînga continuă:

Și nu trece cu vederea cererea mea.

LA STIHOAVNA

Stihira Învierii, glasul al 5-lea:

Pe Tine, Hristoase Mîntuitorule, Cel ce Te-ai întrupat și de ceruri nu Te-ai despărțit, cu glasuri de cîntări Te slăvim. Că Cruce și moarte ai primit pentru neamul nostru, ca Domnul cel iubitor de oameni; prădînd porțile iadului, a treia zi ai înviat, mîntuind sufletele noastre.

Apoi Stihurile Paștilor cu stihurile lor, Hristos a înviat... (de 3 ori), și otpustul, precum s-a arătat în urmă la Vecernia din Duminica de Paști.

→ LA UTRENIE

Slujba se pune toată neschimbata, precum s-a arătat la Utrenia din noaptea de Paști, pînă:

LA LAUDE

Se cîntă opt stihiri: patru ale Învierii și patru ale Paștilor.

Stihurile Învierii, glasul al 5-lea:

Stih: Lăudați-L pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Doamne, pecetluit fiind mormîntul de cei fără de lege, ieșit-ai din mormînt, precum Te-ai născut din Născătoarea de Dumnezeu. N-au cunoscut cum Te-a i întrupat îngerii Tăi cei fără de trup. N-au simțit cînd ai înviat ostașii cei ce Te-au străjuit; că amîndouă au fost pecetluite pentru cei ce ispiteau; dar minunile s-au descoperit celor ce se închină cu credință tainei. Dă-ne nouă, celor ce o lăudăm, bucurie și mare milă.

Stih: Lăudați pe Domnul în glas de trîmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și-n alăută.

Doamne, încuietorile cele veșnice zdrobindu-le și legăturile rupîndu-le, din mormînt ai înviat, lăsînd giulgiurile Tale spre mărturia adevăratei îngropării Tale celei de trei zile. Și ai mers mai înainte în Galileea, Cel ce ai fost străjuit în peșteră. Mare este mila Ta, Mîntuitorule cel necuprins, miluiește-ne pe noi.

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în horă, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Doamne, femeile au alergat la mormînt să Te vadă pe Tine, Hristoase, Cel ce ai pățimit pentru noi; și venind, au aflat un înger șe-

zînd pe piatra răsturnată de frică, și către dîsele a strigat, grăind: A înviat Domnul. Spuneți ucenicilor că a înviat din morți, Cel ce mîntuiește sufletele noastre.

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Doamne, precum ai ieșit din groapa pecetluită, așa ai intrat și la Ucenicii Tăi, prin ușile încuiate, arătîndu-le lor patimile trupului, pe care le-ai primit, Mîntuitorule, îndelung răbdînd; ca Cel ce ești din sămînța lui David, răni ai răbdat, iar ca Fiu al lui Dumnezeu, lumea ai slobozit. Mare este mila Ta, Mîntuitorule cel necuprins, miluiește-ne pe noi.

Apoi Stihurile Paștilor cu stihurile lor, Hristos a înviat... (de 3 ori), ecteniile și otpustul, precum s-a arătat la Utrenia din noaptea de Paști.

→ LA LITURGHIE

Inceputul ca în ziua de Paști.

Apostolul din Faptele Sfinților Apostoli (11, 38—43); Evanghelia de la Ioan (11, 1—15).

Și celelalte asemenea ca în ziua de Paști.

→ VINERI

ÎN SAPTAMINA LUMINATA

LA VECERNIE

Inceputul, precum s-a arătat la Vecernia din ziua întâi de Paști.

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihurile pe zece: trei ale Învierii, trei ale lui

Anatolie și patru ale Izvorului celui de Viață primitor.

Stihurile Învierii, glasul al 6-lea:

Stih: Scoate din temniță sufletul meu, ca să laude numele Tău.

Biruință purtînd, Hristoase, asupra iadului, pe Cruce Te-ai suit, ca pe cei ce ședeau în întunericul morții să-i înviezi împreună cu Tine, Cel ce ești între morți slobod; Cel ce izvorăști viață din lumina Ta, Atotputernice Mîntuitorule, miluiește-ne pe noi!

Stih: Pe mine mă așteaptă dreptii pînă ce-mi vei răsplăti mie.

Astăzi Hristos, moartea călcînd, a înviat, precum a zis, și bucurie lumii a dăruit; ca toți, înălțînd cîntarea, așa să zicem: Izvorule al vieții, Lumina cea neapropiată, Atotputernice Mîntuitorule, miluiește-ne pe noi!

Stih: Dintru adincuri am strigat către Tine, Doamne, Doamne, auzi glasul meu.

De Tine, Doamne, Cel ce ești în toată zidirea, unde vom fugi noi păcătoșii? În cer? Acolo, însuși locuiești. În iad? Acolo ai zdrobit moartea. Întru adîncurile mării? Acolo este mina Ta, Stăpîne. La Tine scăpăm, înaintea Ta căzînd, ne rugăm: Cel ce ai înviat din morți, miluiește-ne pe noi!

Alte stihiri, ale lui Anatolie, același glas:

Stih: Fie urechile Tale cu luare-aminte la glasul rugăciunii mele.

Cu Crucea Ta, Hristoase, ne lăudăm și învierea Ta o

cîntăm și o slăvim; că Tu ești Dumnezeu nostru, afară de Tine pe altul nu știm.

Stih: De te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Totdeauna binecuvîntînd pe Domnul, laudăm învierea Lui, că Crucea răbdînd, cu m o a r t e a pe moarte a zdrobit.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre Cuvîntul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Slavă puterii Tale, Doamne, că ai zdrobit pe cel ce avea stăpînia morții; înnoitu-ne-ai pe noi prin Crucea Ta, dăruindu-ne nouă viață și nestricăciune.

Alte Stihiri, ale Izvorului celui de Viață primitor, glasul al 6-lea :

Podobie : Toată nădejdea...

Stih: Din straja dimineții pînă în noapte, din straja dimineții, să nădăjduiască Israel în Domnul.

Lucruri minunate și uimitoare a săvîrșit Stăpînul cerurilor, dintru început, prin tine, Cea cu totul fără prihană. Că și de sus a picurat lămurit ca o ploaie, în pîntecetele tău, dumnezeiască Mireasă, arătîndu-te pe tine izvor din care curge toată bunătatea și mulțimea de tămăduiri, izvorînd din belșug faceri de bine tuturor celor ce au nevoie de întărirea sufletelor și de sănătatea trupului, prin apa harului.

Stih: Că la Domnul este mila și multă mîntuire la El. Și El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui.

Lucruri minunate și uimitoare... (se repetă stihira de mai sus).

Stih: Lăudați pe Domnul toate neamurile, lăudați-L pe El toate popoarele.

Mană cerească, Fecioară, și izvorul cel dumnezeiesc al raiului cu totul adevărat te numesc pe tine, Stăpînă; că șuvoiul și darul izvorului tău s-au revărsat peste cele patru laturi ale pămîntului, totdeauna umplîndu-l cu minuni mai presus de fire și tuturor celor ce o beau, apa se face împlinitoare a celor cerute. Pentru aceasta, noi creștinii bucurîndu-ne, alergăm cu credință, scoțînd aghiazma cea t o t d e a u n a dulce-curgătoare.

Stih: Că s-a întărit mila Lui peste noi și adevărul Domnului rămîne în veac.

Rîuri de tămăduiri izvorăști, Fecioară, celor ce cu credință aleargă neîncetat la izvorul tău, dumnezeiască Mireasă. Că în dar reversi tămăduirile, din belșug și cu prisosință, celor bolnavi; pe cei orbi, care aleargă la tine, îi faci să vadă lămurit; pe mulți schiopi ai îndreptat și pe slăbănogi ai întărit; pe cel mort l-ai înviat prin întreită turnare a apei și ai vindecat durerile celor bolnavi de idropică și de năduf.

Slavă..., glasul al 8-lea :

Cine va grăi puterile Tale, o Izvorule, Care, fiind plin de neîmpuținate m i n u n i, săvîrșești multe și peste fire lucruri? O, darurile cele mari, care le verși tuturor! Că nu numai bolile cele cumplite le-ai alungat de la cei ce cu dragoste aleargă la tine, ci și patimile cele sufletești le speli, curățîndu-le, Ceea ce ești cu totul fără prihană, dăruind, o dată cu toate, și mare milă.

Și acum... a Născătoarei — Invierii :

(Dogmatica), glasul al 6-lea :

Cine nu te va ferici, Preasfîntă Fecioară? Sau cine nu va lauda preacurată nașterea ta? Că Fiul Unul-Născut, Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Însuși din tine, cea Curată, a ieșit, negrăit intrupîndu-se; din fire Dumnezeu fiind și cu firea om făcîndu-Se pentru noi, nu în două fețe fiind despărțit, ci în două firi fără de amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, Curată cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

VOHOD cu cădelnița.

După înțelepciune, drepti! se cîntă : Lumină lină... Apoi :

PROCHIMEN, glasul al 7-lea :

Iubi-Te-voi, Doamne, virtutea mea. Domnul este întărirea mea și scăparea mea și izbăvitorul meu.

Stihurile :

Dumnezeul meu este ajutorul meu și voi nădăjdui într-Insul.

Lăudînd voi chema pe Domnul și de vrăjmașii mei mă voi izbăvi.

Auzit-a din locașul Său cel sfînt glasul meu.

Și iarăși se zice din strana dreaptă :

Iubi-Te-voi, Doamne, virtutea mea...

Iar cei din strana stîngă continuă :

Domnul este întărirea mea și scăparea mea și izbăvitorul meu.

Ectenia : Să zicem toți... Rugăciunea : În-vrednicește-ne, Doamne... Apoi ectenia : Să plinim rugăciunile noastre de seară...

LA STIHOAVNA

Stihira Invierii, glasul al 6-lea :

Învierea Ta, Hristoase Mintuitorule, îngerii o laudă în ceruri; și pe noi pe pămînt ne învrednicește, cu inimă curată, să Te slăvim.

Apoi Stihurile Preasfîntei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 5-lea :

Podobie : Bucură-te cămara...

Bucură-te, Izvorule de viață purtător, care asemenea mărilor reversi minuni peste toată lumea; noianule duhovnicesc, care cu revărsarea darului covîrșești curgerile Nilului; al doilea Siloam, care izvorăști apă mai presus de fire ca dintr-o piatră minunată și care ai primit puterea Iordanului. Mană de mîntuire, care ești vădit bogată și cu adevărat îmbelșugată spre trebuința celui ce o caută. Mai-

că a lui Hristos, Fecioară, care reverși asupra lumii mare milă.

Stih : Sfințit-a locașul Său, Cel preainalt.

Cu cântări răsunătoare să laudăm credincioșii pe Norul cel ceresc, care a plouat pe pământ, fără micșorare, pe picătura cea cerească, pe Hristos, Dătătorul de viață; pe Apa cea dumnezeiască, cea care țîșnește vie și izvorăște nemurire, pe Ambrozia nectarului, care după ce o bei niciodată nu se împuținează și stinge setea care topește sufletele. Din care cei ce beau cu înțelepciune, dumnezeiești rîuri revarsă dinlăuntrul minții, izvorînd tuturor darul cel îmbelșugat.

Stih : Apele rîurilor veselesc cetatea lui Dumnezeu.

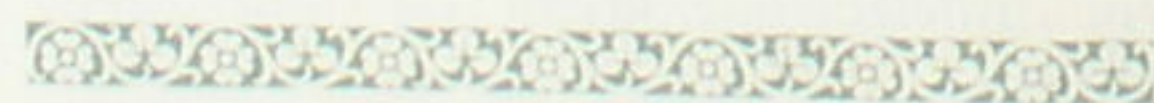
Bucură-te, Izvorule cel ce ai primit Viața, Cel ce neîncetat izvorăști daruri, fîntina tămăduirilor, care faci slabă și neputincioasă toată tăria bolilor; Cel ce izvorăști celor orbi vedere și dumnezeiască curățire celor leproși, tot leacul împotriva bolilor tuturor celor ce aleargă cu credință la locașul tău, marele spital de obște, cu adevărat fără de plată și primitor, Maică a lui Hristos-Cuvîntul, Cel ce izvorăște lumii mare milă.

Slavă..., glasul al 5-lea :

Să trîmbițăm prin cântări, o iubitorilor de praznic, să săltăm și să dănuim, bucurîndu-ne de apele cele ce de-a pururea țîșnesc din Izvorul cel de viață purtător. Stăpînitorii și cîrmuitorii să se adune și să împrăstie din belșug darul Izvorului; că pe stăpînitori i-a mîntuit și pe cei ce zăceau în pat prin atingere i-a ridicat. Păstorii și credincioșii, laolaltă adunîndu-ne, să sorbim apa cea mîntuitoare din Norul cel aducător de ploaie; cei bolnavi, tămăduirea; cei din primejdii, întărirea; cei însetați, adăparea; cei orbi, vederea; cei surzi, buna auzire; cei ce rău pățimesc, vindecarea; cei în primejdii de moarte, izbăvirea. Toți, laudînd pe ceea ce pretutindeni izvorăște credincioșilor ape de mîntuire, așa să-i strigăm: Ceea ce reverși ape pururea vie din izvor, Curată Fecioară, nu înceta a te ruga totdeauna pentru robii tăi.

Și acum..., Ziua Invierii...

Și sfîrșitul precum s-a arătat la Vecernia din Duminica Paștilor.

→ LA UTRENIE

Inceputul după cum s-a arătat la Utrenia din noaptea de Paști.

Canonul Paștilor pe opt și al Născătoarei de Dumnezeu pe șase.

CANONUL

Născătoarei de Dumnezeu

Alcătuit de Nichifor Calist Xantopol.

Cîntarea 1, glasul 1 :

Izvorăște-mi acum, Izvorule, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, dîndu-mi darul cuvîntului, ca să laud izvorul tău, care izvorăște viață și har credincioșilor; că tu ai izvorit pe Cuvîntul Cel într-un ipostas.

Locaș de tămăduire mai presus de fire se arată tuturor biserica ta cea sfîntă, Fecioară! Că din moarte vădită ridică lămurit pe credincioșii care aleargă la dînsa și izvorăște tuturor mîngîierea cea din belșug.

Din ceruri reverși nouă daruri fără împuținare, ceea ce ești cu adevărat una; căci pe cel orb îl faci să vadă lumina, prin tina cea nouă, strigînd tu de sus către Leon, mai presus de gînd.

Bucură-te, Marie, bucură-te, ceea ce ești lauda de obște și cinstită a neamului omenesc! Că Ziditorul tuturor peste tine s-a pogorît vădit, ca o picătură, arătîndu-te izvor nemuritor, dumnezeiască Mireasă!

Catavasie : Ziua Invierii...

Cîntarea a 3-a :

Luminat și sfînt locaș al Stăpînului tuturor te știu pe tine, Fecioară, și iz-

vor de nesticăciune, care ai izvorit pe Hristos, apa din care ne adăpăm.

Cît de mare dar ai dat împăratului, Izvorule și Stăpîna, sfărîmînd prin apă tăria cea înfricoșătoare a pietrei, care oprea cu dureri cumplite scurgerea udului.

Dar neîmpuținat curge din tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, izvorînd din belșug; cu ajutorul tău cei schiopi umblă, mulțimea celor leproși se curățește și demonii se înăbușă.

Tuturor credincioșilor le împarți vindecare: împăraților și poporenilor, sărmanilor și ocîrmuitorilor, săracilor și bogăților, revărsîndu-le apa îndeobște, Izvorule, ca pe un leac fără deosebire.

Catavasie : Veniți să bem băutură...

Condacul și Icosul Paștilor.

Apoi Sedealna Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 8-lea :

Podobie : Pe Înțelepciunea și Cuvîntul...

Pe Fîntina cea pururea nesecată și înviorătoare, pe dumnezeiescul Izvor din care țîșnesc șuvoaie de apă, cu un glas să-l laudăm cei ce îi cerem darul; că în fiecare zi curge și arătînd tămăduirile m a c a r ca pe curgerile rîurilor. Pentru aceasta, după datorie apropiindu-ne cu dragoste, să scoatem cu credință din Izvor putere neîmpuținată și cu adevărat fără de moarte,

care rouează arătat inimile celor binecredincioși; și cu buzele să strigăm: Tu ești mîngîierea credincioșilor.

Cîntarea a 4-a:

Cu adevărat mai mult decît nisipul și decît picăturile ploilor au crescut mulțimile minunilor izvorului tău, Fecioară, care neîncetat curg din belșug peste tot pămîntul, tămăduind degrab pe tot cel ce zace de grea boală.

Apă din izvorul tău, Stăpînă Fecioară, s-a turnat peste sînul cel ros de răni chinuitoare al femeii; și îndată au încetat, prin stropire, durerile cele de moarte și a cunoscut că s-a tămăduit de boala ei.

De neînțeles și mai presus de fire este cu adevărat ceea ce s-a făcut prin tine, Născătoare de Dumnezeu. Că apa izvorului tău se face tămăduire alungătoare de bolile cele pricinuitoare de moarte, ceea ce firea cu adevărat niciodată nu a văzut.

Neîncetat mă omoară vrăjmașul cu ațîțările desfătărilor, Stăpînă de Dumnezeu Născătoare, Izvorule; nu mă trece cu vederea, ci apucă înaintea, Ajutătoarea cea grabnică, și din cursele lui mă izbăvește, ca necurmat să te măresc pe tine, cea mult lăudată.

Catavasiu: La dumnezeiasca strajă...

Cîntarea a 5-a:

Grăite fiind cele cu adevărat minunate ale izvorului tău, Curată Fecioară, umplu de uimire cugetul oamenilor; căci s-au făcut peste fire, sfințind pe toți credincioșii.

Grăit-au despre darul tău lîna, mana și Siloamul și stîncă din care a țîșnit apă, foișorul lui Solomon, apele Iordanului și fîntîna samarinencii.

Picăturile izvorului tău, Curată Fecioară, și pe un mort au înviat, lucruri mai presus de cuvînt și de pricepere! Că toate ale tale, Preacurată, biruiesc judecata omenească.

Vindecă patimile mele, Fecioară, ceea ce ai uscat izvorul scurgerii de sînge, frigurile și fierbințeala aprinderii și boala ofitei, oprirea udului și curgerea pîntecelui.

Catavasiu: Să mîncăm cu mîncare...

Cîntarea a 6-a:

Cuvintele cîntării te laudă pe tine, Curată, ca pe ceea ce ești cu adevărat izvor; că ai născut mai presus de cuvînt pe Adîncul înțelepciunii, pe Cel ce a spînzurat norii în văzduh și pămîntul pe ape.

Împiedicat-ai prăbușirea scărilor, care amenința cu zdrobirea pe zugravii de a-

colo, o Izvorule preasfînt, mîntuind și pe popor de cutremur, cînd s-a dărîmat locașul.

Pîntecelul cel mai înainte sterp din pricina nerodirii l-ai dezlegat în chip vădit, prin apa izvorului tău; că tu ocrotești și nașterile de prunci, ca ceea ce ai născut pe Stăpînul a toate, rămî-nînd fecioară.

Nici cuvîntul, nici mintea, nici limba nu izbutesc să laude nașterea ta, Curată! Ci neputincioase sînt și se rușinează față de tine și înțelepciunea filozofilor și măiestria ritorilor.

Catavasiu: Pogorîtu-Te-ai în cele...

CONDAC, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă...

Din izvorul tău cel nesecat, Ceea ce ești de Dumnezeu dăruită, îmi dăruiești mie, izvorînd pururea, curgerile harului tău mai presus de cuvînt. Căci ca Ceea ce ai născut mai presus de cuget pe Cuvîntul, te rog să mă rouezi cu darul tău, ca să strig ție: Bucură-te, apă izbăvitoare!

ICOS

Născătoare de Dumnezeu, cea fără prihană, care ai născut, în chip negrăit, pe Cuvîntul Tatălui, Cel mai înainte de veci, deschide-mi gura, Preacinstită, călăuzindu-mă spre lauda ta, ca să te măresc, glăsuind către izvorul tău acestea:

Bucură-te, Izvorule al bucuriei celei neîncetate; bucură-te, șuvoi al frumuseții celei negrăite!

Bucură-te, izgonitoare a tuturor bolilor; bucură-te, nimicitoare a feluritelor patimi!

Bucură-te, riule prea limpede, care tămăduiești pe cei credincioși: bucură-te, apă prea plăcută celor bolnavi de tot felul!

Bucură-te, apă a înțelepciunii, care îndepărtezi necunoștința; bucură-te, amestecare a inimii, care picură ambrozie!

Bucură-te, vas al manei, izvoritor de viață; bucură-te, baie și nectar din dumnezeiesc izvor!

Bucură-te, ceea ce ești stavilă împotriva neputinței; bucură-te, ceea ce stingi văpaia boalei!

Bucură-te, apă izbăvitoare!

→ SINAXAR

Vineri, în Săptămîna Luminată, se prăznuiește sfințirea bisericii Preasfîntei Stăpînei noastre și Maicii lui Dumnezeu, a Izvorului celui de Viață purtător. Și se mai face și pomenirea minunilor celor mai presus de fire, care s-au săvîrșit de către Maica lui Dumnezeu în acest sfînt locaș.

Biserica aceasta și-a luat începutul de la împăratul Leon cel Mare, care se mai numea și Machelie. Fiind acela om bun și prea blînd, mai înainte de a se sui pe tronul împărăției, pe cînd se număra încă între oamenii obișnuți, umblînd prin locurile acelea a dat peste un orb rătăcit și l-a luat de mîna ca să-l călăuzească. Și ajungînd aproape de locul unde s-a ridicat mai tîrziu biserica, orbul a fost cuprins de o sete arzătoare și l-a rugat pe Leon să-i dea apă ca să-și astîmpere setea. Iar Leon, pătrunzînd în desișul din apropiere, căuta apă; căci pe atunci locul acela era acoperit cu

tot felul de arbori și desigur de verdeață creșteau pe el. Și negăsind pe acolo apă, s-a întors întristat. Dar pe când se întorcea, i-a sunat în urechi glas de sus, care i-a zis: «Nu e nevoie să te ostenești, Leone, căci apa este aproape!» Dar întorcându-se din nou, Leon căuta. Și osteninându-se iarăși mult, din nou a auzit glasul acela, care i-a zis: «Pătrunde, Leone împărate, mai adânc în pădurea aceasta și luând cu mîinile apă tulbure, potolește setea orbului și apoi unge cu ea ochii lui cei întunecați; și vei cunoaște de îndată cine sînt eu, care sălășluiesc aici de multă vreme». A făcut deci Leon precum îi spusese glasul și îndată orbul a început să vadă. Și ajungînd Leon împărat, potrivit proorociei Maicii Domnului, a zidit lângă acel izvor, cu multă cheltuială, biserica ce se vede și astăzi.

Minuni nenumărate s-au făcut în acea biserică. După oarecare trecere de vreme și Justinian, marele împărat al romanilor, care suferea de o boală grea, a dobîndit aici vindecare; mulțumînd pentru aceasta Maicii Cuvîntului, a ridicat o biserică și mai mare, care însă, crăpîndu-se de diferite cutremure, a fost rezidită în cele din urmă de către împăratul Vasile Macedoneanul și de fiul său, Leon înțeleptul. Pe vremea lor, izvorul de aici a și săvîrșit numeroase minuni: a vindecat multe boli și a tămăduit nenumărate feluri de răni, molime și alte suferințe. A înviat izvorul acesta și un mort; acesta era din Tesalia și plecînd el cu corabia spre izvor, s-a săvîrșit pe cale. Cînd era să moară și-și dădea duhul, a rugat pe corăbieri să-l ducă de acolo la biserică Izvorului și să-l îngroape, după ce vor turna peste dînsul trei ciuturi de apă. Ei au făcut așa, iar mortul, fiind stropit cu apă, a înviat.

După multă trecere de vreme, cînd sta să cadă acea mare biserică, arătîndu-se Născătoarea de Dumnezeu a sprijinit-o pînă ce mulțimea strînsă din împrejurimi s-a scurs afară.

Apa aceea, cînd a fost băută, a alungat mulți demoni și a slobozit pe cei legați din temnițe. Pe împăratul Leon înțeleptul l-a vindecat de piatră la rinichi și a potolit frigurile foarte cumplite ale soției lui, Teofana; și pe fratele lui, Ștefan patriarhul, l-a izbăvit de oftică și pe patriarhul Ioan al Ierusalimului l-a vindecat de surzenie. Pe marele dregător Tarasie l-a vindecat de niște friguri prea cumplite, ca și pe maica lui, Maghistrisa, iar pe fiul său, Stelian, l-a tămăduit de o boală de rinichi. Pe o femeie cu numele de Shizina a izbăvit-o de o boală de stomac. Iar împăratul Roman Lecapenul s-a tămăduit cu apă de la acest izvor de o boală de stomac; la fel și soția lui. În Haldeea, Maica Domnului a vinde-

cat pe călugărul Peperin și pe ucenicul lui, la rugăciunea lor; la fel și pe călugărul Matei și pe Meletie, care fuseseră pîrîți împăratului. A mai vindecat și pe niște înalți dregători și pe mulți alții, pe care cine i-ar mai putea spune?

Ce limbă ar putea istorisi cîte minuni a făcut apa aceasta și cîte continuă să facă pînă astăzi? Mai multe decît picăturile de ploaie și decît mulțimea stelelor și a frunzelor sînt minunile care se săvîrșesc acolo și în zilele noastre. Căci a vindecat, mai presus de fire, ulcerul și cangrena, perforațiile și abcesele aducătoare de moarte, cărbunele (buba neagră) și lepra și pelagra. A mai vindecat apoi și alte boli de femei și boli ale sufletului, lăcrimarea ochilor și albeața și scăderea vederii. Încă a mai vindecat de boala idropicea pe Ioan Varanga, iar pe un alt Varanga l-a tămăduit de buba cea rea. Și pe ieromonahul Marcu l-a scăpat de boala pojarului și pe călugărul Macarie de sufocarea (astmul) care-l chinuia de cincisprezece ani și totodată de piatră la rinichi. Și alte foarte multe, pe care este cu neputință să le numărăm în cuvîntul acesta, pe care le-a săvîrșit și le săvîrșește fără încetare apa izvorului aceluia.

Pentru rugăciunile Maicii Tale, Hristoase Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Amin.

Apoi Învierea lui Hristos văzînd... (de 3 ori)
și Înviind Iisus din mormînt... (de 3 ori).

Cîntarea a 7-a:

Scoateți, bolnavilor, din izvor tămăduiri! Că Preacurata face să curgă, din izvorul cel dumnezeiesc, îndulcirea cea adevărată, izvorînd cu adevărat torentul desfătării. Pentru aceasta să ne adăpăm cu toții, cu credință, din șuvoaiele cele îmbelșugate.

Minunile tale nemaiauzite, Stăpînă, pe toți credincioșii care le aud îi umplu de mirare. Căci pe cei muți și surzi apa ta îi arată ca pe niște bine grăitori; iar pe cei ce pătinesc cumplit îi

tămăduiește și vindecare le dăruiește.

Din văpaia durerilor scoți pe cei ce aleargă la tine, Curată, rourîndu-i cu ape din izvorul cel minunat; că de ulcer se izbăvește omul și de pelagră, iar pe lepros îl vindeci și cărbunele l-ai stins.

Tineri și fecioare și toți oamenii, pe Stăpîna cu credință din suflet să o laudăm în chip luminat. Căci a vindecat străpungeri de cuie și boli de ochi și bubele cele rele și umflături și pe paralytic.

Catavasie: Cel ce a izbăvit pe tinerii...

Cîntarea a 8-a:

Dumnezeiască și sfîntă apă izvorăște izvorul tău, Fecioară. Că curgerea idropicilor o oprește degrab cu dumnezeiasca chemare a harului. Pentru aceasta te cinstim, Izvorule, în veci.

Să laudăm toți, cu înțelepciune, apa cea sfîntă și de viață izvoritoare; că pornirea nădufului pe loc o oprește și slobodă o face spre răsuflare. O! minunile tale, Curată Născătoare de Dumnezeu!

Ce gură va lauda minunea nașterii tale, Prealăudată? Dar și ce minte ar putea să privească izvorul minunilor tale și în cuvinte să-l proslăvească? Nu este cu putință firii să laude cele ale tale.

Toată puterea morții asupra ta s-a nimicit în întregime, Împărăteasă și Doamnă! Că tu ai izvorit pe Împăratul, pe Viața cea fără de moarte, pe Hristos, Apa și Mana, în veci.

Catavasie: Această vestită și sfîntă...

Cîntarea a 9-a:

Apa izvorului tău covîrșește toate apele, Fecioară curată, dăruind, la vedere, izbăvire de boli cumplite și sufletelor toată tăria, ca una ce se varsă mai presus de fire.

Ca pe o izbăvire de boli, vedem toți acest nou Siloam al izvorului tău, Fecioară; că orbul a luat vedere și toți dobîndim, neîncetat, sănătate și viață.

Cei ce căutați sănătate, alergați la izvor! Căci Curata Fecioară sălășluiește în apă. Saltă și te bucură, mulțimea credincioșilor, precum se cuvine, că vei avea în sfîntul locaș împlinirea cereurilor.

Înălțatu-s-a mai presus de ceruri apa izvorului tău și cu curgerile ei a străbătut adîncurile pămîntului; aceasta este ambrozie a sufletului, nectar al credincioșilor, mierea cea din piatră și împărțășirea de mană.

Veselești, Fecioară, pe credincioși mai presus de fire, izvorînd har din izvorul cel veșnic, dîndu-le lor putere

asupra vrăjmașilor, biruință pururea, sănătate și pace și plinirea cererilor.

Catavasiu : Luminează-te...

Luminînda Învierii : Cu trupul adormind...

Apoi Slavă... Și acum... a Izvorului, asemenea :

Cu adevărat ești izvor de apă vie, Stăpîna ! Că boalele cele cumplite ale sufletelor și ale trupurilor le speli numai cu atingerea ta, ceea ce ai izvorît pe Hristos, apa de mîntuire.

LA LAUDE

Se cîntă opt stihiri : patru ale Învierii, pe glasul al 6-lea și patru ale Izvorului (Născătoarei de Dumnezeu), pe glasul al 2-lea.

Stihirile Învierii, glasul al 6-lea :

Stih : Ca să facă între dînșii judecată scrisă, slava aceasta este a tuturor cuvîșilor Săi.

Crucea Ta, Doamne, viață și înviere poporului Tău este ; și întru dînsa nădăjduind, pe Tine, Dumnezeu nostru, Cel ce ai înviat, Te lăudăm ; miluiește-ne pe noi.

Stih : Lăudați pe Domnul întru Sfinții Lui, lăudați-L pe El întru tîria puterii Lui.

Îngroparea Ta, Stăpîne, raiul a deschis neamului omenesc ; și din stricăciune izbăvindu-ne, pe Tine, Dumnezeu nostru, Cel ce ai înviat, Te lăudăm ; miluiește-ne pe noi.

Stih : Lăudați-L pe El întru Puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Cu Tatăl și cu Duhul pe Hristos să-L lăudăm, pe Cel ce a înviat din morți, și că-

tre Dînsul să strigăm : Tu ești viața noastră și învierea ; miluiește-ne pe noi.

Stih : Lăudați-L pe El în glas de trîmbiță, lăudați-L pe El în psaltire și în alăută.

A treia zi ai înviat, Hristoase, din groapă, precum este scris, și împreună ai sculat pe strămoșul nostru. Pentru aceasta Te și slăvește ne a mulțimea omenesc și laudă Învierea Ta.

Stihirile Izvorului, glasul al 2-lea :

Podobie : Casa Efratului...

Stih : Lăudați-L pe El în timpane și în horă, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Apa izvorului de mîntuire este tuturor celor neputincioși. Să ne apropiem deci cu credință și să sorbim dar.

Stih : Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunaătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Fîntîna din care curge viață, a izvorului fără de moarte, dăruiește tuturor celor ce se apropie cu dragoste șuoi neîmputînat de vindecări.

Stih : Sfințit-a locașul Său, Cel Preainalt.

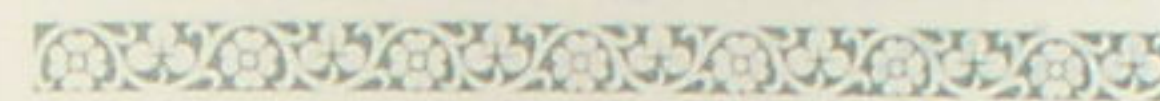
Apa Fecioarei întărește sufletele. Să alergăm deci cei ce sîntem în întinăciunile patimilor, la Fecioara și să ni le curățim.

Stih : Apele rîurilor veselesc cetatea lui Dumnezeu.

Vasul cel sfințit, mană din belșug revarsă pe Stăpînul din Preacurata Fecioară. Să

luăm deci fiecare ce ne este de trebuință.

Apoi se adaugă Stihirile Paștilor cu stihurile lor, Slavă... Și acum... Ziua Învierii..., ecteniile și otpustul, precum s-a arătat la Utrenia din noaptea de Paști.

→ LA LITURGHIE

Începutul și Antifoanele Paștilor, precum s-a arătat în ziua de Paști.

Apostolul și Evanghelia zilei și ale Născătoarei de Dumnezeu (caută-le la 8 septembrie). Chinonicul Paștilor.

Și celelalte la fel ca în ziua de Paști, cu toată rînduiala arătată acolo.

La masă, în minăstiri, se face mînguirea fraților, iar după masă se cîntă, la trapeză, această cîntare de laudă a Născătoarei de Dumnezeu, după : Luminează-te, luminează-te... :

Pe apa cea izvoritoare de viață a Izvorului, pe mana ce revarsă roua cea nemuritoare, pe nectarul cel dumnezeiesc, pe ambrozia cea minunată, pe mierea cea din piatră, cu credință să o cîntim.

→ LITIA (Procesiunea)

cu

Sfințirea cea mică a apei

În această Vineri, numită și a Izvorului Tămăduirii, se prăznuiește sfințirea unei biserici zidite în cinstea Maicii Domnului lîngă un izvor făcător de minuni prin puterea cea mai presus de fire a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Întru pomenirea acestor minuni, în multe minăstiri și biserici de enorie din țara noastră se face Litie, adică sfințirea cea mică a apei, după următoarea rînduială :

După rugăciunea amvonului (dacă Sfințirea cea mică a apei se va face tot în biserică), sau după otpustul dumnezeiesc Liturghii, dacă Sfințirea cea mică a apei se va face în curtea bisericii, dezbrăcîndu-se

preotul de veșmintele preoțești, își pune numai epitrahilul și felonul și, luînd în mîini sînta Evanghelie și sînta cruce, iese în mijlocul bisericii (sub policandru); unde este așezată din vreme o masă pe care se pun sînta Evanghelie, sînta cruce, icoana Izvorului Tămăduirii și sfeșnice mici cu făclii aprinse.

Preotul face începutul cu : Bine este cuvîntat Dumnezeuul nostru... (dacă este și diacon, el zice mai înainte, ca de obicei : Binecuvîntează, părinte). Apoi preotul cîntă o dată : Hristos a înviat din morți..., iar credincioșii (cîntăreții) repetă aceeași cîntare de două ori. Preotul rostește stihurile Paștilor (Înviază Dumnezeu... și celelalte), cădînd în jurul mesei, precum s-a arătat în ziua de Paști (dacă este și diacon, el stă cu luminare aprinsă în fața preotului). După aceea preotul (ori diaconul, dacă este) rostește ectenia mare : Cu pace Domnului să ne rugăm... și preotul, ecfonisul Ție se cuvîne...

Dacă Sfințirea cea mică a apei se va face în curtea bisericii, cum se obișnuiește pe alocuri, preotul ia sînta Evanghelie și sînta cruce ; înaintea lui merge diaconul cu cădelnița și făclie aprinsă, iar înaintea acestuia cîntăreții, purtînd icoana Izvorului Tămăduirii sau a Învierii și prapuri. Și așa, ies cu toții din biserică împreună cu credincioșii, cîntînd Canonul Paștilor (ori numai irmoasele cîntărilor, de nu este timp) și mergînd la locul unde va fi gătit pentru Sfințirea cea mică a apei.

Și ajungînd la locul acela, preotul așază sînta Evanghelie, sînta cruce și icoana Izvorului pe o masă dinainte pregătită, pe care se pun și făclii aprinse, un vas sau mai multe cu apă curată pentru sfințire și sfitocul (mănușchiul de busuioac) pentru stropit. Sîrșindu-se de cîntat Cîntarea a 6-a a Canonului, preotul (ori diaconul dacă este) zice : Domnului să ne rugăm și ecfonisul : Că sînt ești Dumnezeuul nostru... și se cîntă : Cîți în Hristos v-ați botezat..., ca de obicei de trei ori. Apoi cîntărețul citește Apostolul, iar preotul Evanghelia din rînduiala Sfințirii celei mici a apei (caută rînduiala în «Moliffelnic» sau în «Aghiazmatar»). După aceea diaconul (dacă este) ori tot preotul rostește ectenia de după Evanghelie și rugăciunea Sfințirii celei mici a apei, sîntînd la vremea cuvenită apa, după rînduială. Iar după Sfințirea apei, în loc de : Mîntuiește, Doamne, poporul Tău..., se cîntă : Hristos a înviat..., de mai multe ori, apoi : Învierea lui Hristos văzînd... (clerul o dată și cîntăreții de două ori) și : Inviînd Iisus din mormînt... de mai multe ori, pînă ce preotul stropește cu apă sfințită pe toți cei de față.

După stropire, se face întoarcerea în biserică, cu aceeași rînduială ca la ieșire, cîntînd restul Canonului Paștilor (Cîntările a 7-a, a 8-a și a 9-a).

De este nevoie a se face și rugăciune pentru neplouare (sfeștanie) în fața bisericii, preotul se oprește și citește Evanghelia, ectenia și rugăciunile din «Rînduiala de rugăciune la vreme de secetă sau neplouare, (caută în «Molitfelnic»); pe primele trei le citește în fața bisericii, iar pe următoarele patru le citește înconjurînd biserica, cite una în fiecare latură. Apoi se intră în biserică, cîntînd Slavă... a Laudelor Sfintelor Paști: Ziua Învierii și să ne luminăm cu prăznuirea...

Intrînd în sfîntul altar, preotul (și diaconul dacă este) așază sfînta Evanghelie și sfînta cruce la locul lor de pe Sfînta masă; iar de nu s-a făcut mai înainte otpustul Sfîntei Liturghii, se face acum, încheind astfel slujba.

→ SÎMBĂTĂ

ÎN SĂPTĂMÎNA LUMINATĂ

LA VECERNIE

Inceputul precum s-a arătat la Vecernia din Duminica Paștilor.

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe șase: trei ale Învierii și trei ale lui Anatolie, toate pe glasul al 8-lea.

Stihirile Învierii, glasul al 8-lea:

Stih: De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi? Că la Tine este milostivirea.

Cîntare de seară și slujbă cuvîntătoare Ție, Hristoase, aducem, că bine ai voit a ne milui prin înviere.

Stih: Pentru numele Tău Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvîntul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Doamne, Doamne, nu ne lepăda pe noi de la fața Ta; ci binevoiește a ne milui pe noi, prin înviere.

Stih: Din straja dimineții pînă în noaptea, din straja dimineții, să nădăjduiască Israil în Domnul.

Bucură-te, Sioane sfinte, maica bisericilor, locașul lui Dumnezeu, că tu ai primit întîi iertarea păcatelor, prin înviere.

Alte stihiri, ale lui Anatolie, același glas:

Stih: Că la Domnul este mila și multă mintuire la El. Și El va izbăvi pe Israil din toate fărădelegile lui.

Cuvîntul, Cel ce s-a născut din Dumnezeu-Tatăl mai înainte de veci, iar în anii cei de apoi Același din cea neispită de nuntă întrupîndu-se, de voie răstignire de moarte a răbdat; și pe omul cel o m o r î t de demult l-a mîntuit prin învierea Sa.

Stih: Lăudați pe Domnul toate neamurile, lăudați-L pe El toate popoarele.

Învierea Ta cea din morți o slăvim, Hristoase, prin care ai slobozit neamul lui Adam de tirania iadului; și ai dăruit lumii, ca un Dumnezeu, v i a ț ă veșnică și mare milă.

Stih: Că s-a întărit mila Lui peste noi și adevărul Domnului rămîne în veac.

Slavă Ție, Hristoase Mîntuitorule, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Cel ce Te - ai răstignit pe Cruce și ai înviat din mormînt a treia zi.

Slavă...

Pe Tine Te slăvim, Doamne, pe Cel ce de voie pentru noi Cruce ai răbdat, și Ție ne închinăm, Atotputernice

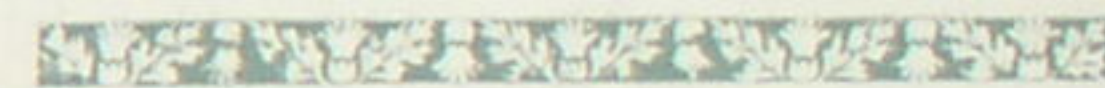
Apoi ectenia: Să zicem toți... Rugăciunea: Invrednicește-ne, Doamne... Ectenia: Să plinim rugăciunile...

LA STIHOAVNA

Stihira Învierii, glasul al 8-lea:

Suitu-Te-ai pe Cruce, Iisuse, Cel ce Te-ai pogorît din cer; venit-ai la moarte, Viața cea fără de moarte; către cei din întuneric Lumina cea adevărată; către cei căzuți Învierea tuturor. Cel ce ești luminarea și Mîntuitorul nostru, slavă Ție.

Apoi Stihirile Paștilor, cu stihurile lor: Hristos a înviat... (de 3 ori) și otpustul, precum s-a arătat la Vecernia din Duminica Paștilor.

→ LA UTRENIE

Slujba se pune toată neschimbată, precum s-a arătat în noaptea de Paști, pînă:

LA LAUDE

Se cîntă opt stihiri: patru ale Învierii și patru ale Paștilor.

Stihirile Învierii, glasul al 8-lea:

Stih: Lăudați-L pe El întru puterile Lui, lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui.

Doamne, deși ai stat înaintea divanului, de Pilat fiind judecat, dar nu Te-ai depărtat de scaun, cu T a t ă l împreună șezînd; și, înviind din morți, lumea ai slobozit din robia celui protivnic, ca un î n d u r a t și de oameni iubitor.

Stih: Lăudați-L pe El în glas de trimbiță, lăudați-L pe El în psaltire și-n alăută.

Doamne, deși Te - a u pus iudeii, ca pe un mort, în mormînt, dar ca pe un Împărat

Mîntuitorule. Nu ne lepăda pe noi de la fața Ta, ci ne auzi și ne miluiește prin învierea Ta, Iubitorule de oameni.

Și acum... a Născătoarei — Învierii:

(Dogmatica):

Împăratul cerurilor, pentru iubirea de o a m e n i, pe pămînt s-a arătat și cu oamenii a petrecut; că din Fecioară curată trup luînd și dintr-însa ieșind prin înomenire, un Fiu este, îndoit în fire, dar nu în fețe. Pentru aceasta, pe Acesta propovăduîndu-L Dumnezeu desăvîrșit și om desăvîrșit cu adevărat, mărturisim pe Hristos Dumnezeu nostru; pe Care roagă-L, Maică nenuntită, să se miluiască sufletele noastre.

VOHOD cu cădelnița.

După: Înțelepciune, drepti! se cîntă: Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Dat-ai moștenire celor ce se tem de Tine, Doamne.

Stihurile:

De la marginile pămîntului, către Tine am strigat.

Acoperi-mă-voi întru acoperămîntul aripilor Tale.

Așa voi cînta numelui Tău în veacul veacului.

Și iarăși cîntăreții din strana dreaptă:

Dat-ai moștenire...

Iar cei din stînga continuă:

Celor ce se tem de Tine, Doamne.

adormit străjerii Te străjuiau; și ca pe o vistierie a vieții, cu pecete Te-au pecetluit. Dar ai înviat și ai dat nestrăcătorește sufletelor noastre.

Stih: Lăudați-L pe El în timpane și în horă, lăudați-L pe El în strune și în organe.

Doamne, a r m ă împotriva diavolului, Crucea Ta ai dat-o nouă, că se îngrozește și se cutremură, nesuferind a privi spre puterea ei, că morții i-a sculat și moartea o a zdrobit. Pentru aceasta, ne închinăm îngropării Tale și învierii.

Stih: Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare, lăudați-L pe El în chimvale de strigare. Toată suflarea să laude pe Domnul.

Îngerul Tău, Doamne, care a vestit învierea, pe străjerii i-a înfricoșat, dar femeilor le-a strigat, zicând: Ce căutați pe Cel viu cu cei morți? Înviat-a, Dumnezeu fiind, și lumii viață a dăruit.

Apoi Stihirile Paștilor cu stihurile lor, Hristos a înviat... (de 3 ori). Și celelalte după cum s-a arătat la Utrenia din noaptea Paștilor.

→ LA LITURGHIE

Inceputul și Antifoanele Paștilor cu toată rânduiala din Duminica Paștilor.

Apostolul din Faptele Sfinților Apostoli (III, 11—16); Evanghelia de la Ioan (III, 22—33).

Și celelalte după rânduiala dumnezeieștii Liturghii a Sfințului Ioan Gură de Aur, ca în ziua de Paști.

→ TIPIC

pentru rânduiala Artosului cum se obișnuiește a se face la minăstiri, în Simbăta Săptămîinii Luminate.

Sfîrșindu-se Sfînta Liturghie, diaconul ia Artosul și, în sunetul clopotelor și al toacei în fruntea fraților merge din biserică în trapeză. Aici eclesiarhul sfîrșimă artosul și-l împarte fraților înainte de a șede la masă, cîntîndu-se: Hristos a înviat... de mai multe ori. După aceea: Hristos a înviat... (o dată). Apoi: Tatăl nostru... și obișnuita binecuvîntare a mesei; iar frații șed la masă.

După ce au mîncat se cîntă: Hristos a înviat... (de 3 ori). Preotul zice: Bine este cuvîntat Dumnezeu Cel ce ne miluiește...

Apoi: Slavă Ție, Doamne; slavă Ție, Sfințe; slavă Ție Împărate. Slavă... Și acum... Doamne miluiește (de 3 ori). Binecuvîntează. Și luînd unul din frații cei cucernici piinea cea obișnuită, care se ridică peste tot anul, cu cite trei degete la amîndouă mîinile, însemnînd peste panaghie în chipul crucii, zice: Hristos a înviat... în loc de: Mare este numele... Preotul răspunde: Adevărat a înviat. După aceea, mutînd piinea deasupra icoanei Preasfîntei Născătoare de Dumnezeu, zice: Preasfîntă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne nouă. Preotul: Cu ale ei rugăciuni... Cîntelul: Fericim-te pe tine toate neamurile... Și se cîntă irmosul Cîntării a 9-a: Luminează-te, luminează-te... cu amîndouă troparele ei, și iarăși: Luminează-te, luminează-te...

Apoi preotul: Întru prea multe rugăciunile prea binecuvîntatei... Cîntelul: Cu ale aceleia sfînte rugăciuni. Preotul: Milostivul și înduratul Domnul hrană a dat... Cîntăreții: Hristos a înviat din morți... (de 3 ori) Apoi: Sfînte Dumnezeule... și după: Tatăl nostru... Ipacoi: Venind mai înainte de zori... Slavă... Și acum... Condacul: Deși Te-ai pogorît în mormînt... Doamne miluiește (de 3 ori). Binecuvîntează. Preotul: Binecuvîntat este Dumnezeu... și celelalte.

Așa se face pînă la odovania praznicului Paștilor, cu observarea că în loc de: Mare este... se zice: Hristos a înviat! Adevărat a înviat! Preasfîntă Născătoare de Dumnezeu... Și celelalte, cum s-au arătat.

→ DUMINICA ANTIPASHA

ÎN CARE PRĂZNUM

**PIPĂIREA COASTEI DOMNULUI
DE CĂTRE SFÎNTUL APOSTOL TOMA**

→ **Cade-se a ști**, că în această sfință a doua Duminică, ce se zice Antipasha, nu se cîntă ale Octoiului, ci toate ale Praznicului.

→ LA VECERNIA MICĂ

Se pun stihirile pe 4, și se cîntă la: Doamne, strigat-am..., următoarele stihiri, glasul I:

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Precum mai-nainte a răbdat crucea și uciderea cea nedreaptă, așa și acum, înviind din mormînt a treia zi, pecetluit fiind mormîntul și stînd înaintea Ucenicilor, ca un Atotputernic, ușile fiind încuiate, rabdă Hristos cu iubire de oameni și pipăirea (de două ori).

Necredința Tomei, pipăind cu dreapta cea iscoditoare rănile mîinilor și ale picioarelor, cu multă îndrăzneală,

spre încredințarea a toată lumea, adeverește Învierea cea mîntuitoare pentru lume, a Cuvîntului Dumnezeu-Omul, din temnița iadului.

Adunați fiind Apostolii Tăi, Cuvinte, de frică după patima Ta și ușile fiind încuiate, fără de veste ai intrat în mijlocul lor, pace dăruindu-le și îngăduind lui Toma să pipăie cinstitele răni ale coastei Tale.

Slavă... Și acum..., glasul al 2-lea:

După Învierea Ta, Doamne, a d u n a ț i fiind Ucenicii Tăi și ușile fiind încuiate, ai stat în mijlocul lor, pace dăruindu-le. Și încredințîndu-se și Toma, din vederea mîinilor și a coastei Tale,

Domn și Dumnezeu Te-a mărturisit pe Tine, Care mintuiești pe cei ce nădăjduiesc spre Tine, Iubitorule de oameni.

LA STIHOAVNA

Stihurile, glasul al 2-lea :

Podobie : Casa Efratului...

Cu buze curate lăudați, oameni, împreună cu îngerii, pe Cel ce a înviat a treia zi din mormînt și lumea împreună a ridicat.

Stih : Laudă, Ierusalime, pe Domnul, laudă pe Dumnezeul tău, Sioane.

Arătat-Te-ai sfinților Tăi Apostoli, Mintuitorule, ușile fiind încuiate, printr-înșii înnoindu-ne nouă Duhul Tău cel Sfînt.

Stih : Că a întărit încuietoria porților tale, binecuvîntat-a pe fiii tăi, întru tine.

Pe Tine, Împărate al tuturor, văzîndu-Te acum nu cu ochii, ci cu dorul inimii încredințați fiind că ești Dumnezeu, cu cîntări Te mărim.

Slavă... Și acum..., același glas :

Pace dai poporului Tău, Izbăvitorule, și dezlegare de greșeli, pentru rugăciunile Preacuratei și singurei Maici a lui Dumnezeu.

Troparul, glasul al 7-lea :

Pecetluit fiind mormîntul, din mormînt viață ai răsărit, Hristoase Dumnezeule ; și ușile fiind încuiate înaintea Ucenicilor ai venit, în-

vierea tuturor, Duh drept printr-înșii înnoindu-ne nouă, după mare mila Ta.

Apoi ectenia mică și otpustul.

→ LA VECERNIA MARE

După ce binecuvîntează preotul : Binecuvîntat este Dumnezeul nostru, se cîntă : Hristos a înviat... de trei ori. Și îndată cîntăm Psalmul 103, fără : Veniți să ne închinăm... (așa se face pînă la odovania Praznicului). Apoi ectenia mare și se citește catisma întii, după regulă.

La : Doamne, strigat-am..., se pun Stihurile pe 10 ; și se cîntă stihurile idiomele, alcătuite de Ioan Monahul, glasul 1 :

Fiind ușile încuiate și Ucenicii adunați, ai intrat fără de veste Atotputernice Iisuse, Dumnezeul nostru ; și stînd în mijlocul lor și pace dîndu-le, i-ai umplut de Duh Sfînt ; și le-ai poruncit să aștepte și nicăieri să nu se depărteze din Ierusalim, pînă cînd nu vor fi îmbrăcați cu putere de sus. Pentru aceasta strigăm către Tine : Luminarea și Învierea și Pacea noastră, slavă Ție (de două ori).

După opt zile de la Învierea Ta, Doamne, Te-ai arătat Ucenicilor Tăi, în locul în care erau adunați ; și grăind către dînșii : Pace vouă !, ai arătat ucenicului care se îndoia mîinile și prea curata coastă ; iar acela, încredințîndu-se, a strigat către Tine : Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție (de două ori).

Toma, cel ce se numea Geamăn, nu era cu dînșii, cînd ai intrat, Hristoase, ușile fiind încuiate ; pentru aceasta, și necrezînd el spuselor lor, din necredință întru credință l-ai întărit. Nu ai socotit, Bunule, lucru nevrednic a-i arăta lui preacurată coasta Ta și rănile mîinilor și ale picioarelor. Iar el, pipăind și văzînd, Te-a mărturisit pe Tine că ești nu numai Dumnezeu și nici numai om ; ci a strigat : Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție (de două ori).

Ucenicii îndoindu-se, a opta zi a venit Mintuitorul înaintea lor, unde erau adunați și pace dîndu-le, către Toma a strigat : Vino, Apostole, pipăie mîinile în care au înfipt piroanele. O, nevinovata îndoială a lui Toma ! Inimile credincioșilor la cunoștință le-a adus, și cu frică a strigat : Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție (de două ori).

Glasul al 2-lea :

După Învierea Ta, Doamne, adunați fiind Ucenicii Tăi și ușile fiind încuiate, ai venit între ei, pace dîndu-le lor. Și încredințîndu-se și Toma, din vederea mîinilor și a coastei Tale, Domn și Dumnezeu Te-a mărturisit pe Tine, Care mintuiești pe cei ce nădăjduiesc întru Tine, Iubitorule de oameni.

Fiind ușile încuiate, stînd Iisus înaintea ucenicilor, le-a dat încredere și pace. Apoi a zis lui Toma : Pentru ce te îndoiești că am înviat din morți ? Adu aici mîna ta și o pune în coasta Mea, și vezi ; că deși tu nu ai crezut, toți au cunoscut Patimile și Învierea mea, strigînd împreună cu tine : Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție !

Slavă... Și acum..., glasul al 6-lea :

Ușile fiind încuiate, veni-t-ai la ucenici Hristoase. Atunci Toma, prin dumnezeiască rînduială, nu se afla cu dînșii. Că zicea : Nu voi crede, de nu voi vedea și eu pe Stăpînul ; de nu voi vedea coasta din care a țîșnit sîngele, apa, botezul ; de nu voi vedea rana, prin care s-a vindecat omul de rana cea mare ; de nu voi vedea, că nu este ca un duh, ci trup și oase. Cel ce ai călcat moartea și pe Toma l-ai încredințat, Doamne, slavă Ție !

VOHOD : Lumină lină...

Prochimenul zilei : Domnul a împărățit...

LA LITIE

Stihurile idiomele ; glasul al 4-lea :

Venit-ai Doamne, cu strălucirea cea neumbrită a Dumnezeirii Tale, ușile fiind încuiate ; și stînd în mijlocul ucenicilor, le-ai dezvelit coasta Ta ; și arătîndu-le semnele rănilor

mâinilor și ale picioarelor Tale, și risipind mîhnirea tulburării lor, ai glăsuțit lămurit: Precum vedeți, din trupul cu care m-am intrupat, prieteni, nu port fire de duh. Iar pe ucenicul care se îndoia, l-ai îndemnat să se atingă cu frică, zicîndu-i: Cel ce pe toate le iscodești, vino, și nu te mai îndoii! Iar el, simțînd cu mîna firea Ta cea îndoită, cu frică și credincioșie a strigat pătruns de credință: Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție!

Glasul al 8-lea:

Atinge-te, Tomo, de coasta Mea cu mîna, zice Hristos, și vino de pipăie semnele cuielor; cercetează cu credință și crede Mie, nu fii neîncercător! Iar Toma, cum s-a atins cu degetul de Stăpînul, cu glas mare a strigat: Tu ești Dumnezeu și Domnul meu, Milostive, slavă Ție!

Slavă... Și acum..., glasul al 8-lea:

A lui Anatoție.

Fiind ușile încuiate și Ucenicii adunați, a venit Mîntuitorul unde erau strînși și stînd în mijlocul lor, a zis către Toma: Vino de pipăie și vezi semnele cuielor; întinde mîna ta și te atinge de coasta Mea, și nu fii neîncercător, ci vestește cu credință Învieria Mea cea din morți.

LA STIHOAVNA

Stihirile idiomele; glasul al 4-lea:

O, uimitoare minune! Necredința a rodit credință nezdruncinată. Că zicea Toma: de nu voi vedea, nu voi crede! Dar pipăind coasta, a mărturisit pe Cel intrupat, ca pe însuși Fiul lui Dumnezeu. L-a cunoscut ca pe Cel ce a pătimit cu trupul, L-a propovăduit ca pe Dumnezeuul Cel înviat; și a strigat cu glas de bucurie: Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție!

Stih: Laudă, Ierusalime, pe Domnul, laudă pe Dumnezeuul tău, Sioane.

O, uimitoare minune! Iarba atingîndu-se de foc s-a păzit nearsă; că punîndu-și Toma mîna în coasta cea de foc a lui Iisus Hristos Dumnezeu, nu s-a aprins prin pipăire; ci neîncercarea sufletului o a schimbat în dreaptă credință. Și cu căldură a strigat din adîncul sufletului: Tu ești Stăpînul meu și Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morți, slavă Ție!

Stih: Că a întărit încuietoria porților tale, binecuvîntat-a pe fiii tăi, întru tine.

O, uimitoare minune! Ioan și-a plecat capul pe pieptul Cuvîntului, iar Toma s-a învrednicit să pipăie coasta Lui; acela a scos de acolo, cu înfricoșare, adînc de teologie: taina intrupării lui Hristos; iar acesta s-a învrednicit a ne învăța pe noi cele de taină; că ai pus lă-

murit, înaintea noastră, dovezile Învierii Lui, strigînd: Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție!

Slavă... Și acum..., glasul al 5-lea:

Iubitorule de oameni, mare și fără asemănare este mulțimea îndurărilor Tale! Că îndelung ai răbdat: de Iudei fiind lovit peste obraz, de Apostol pipăit și de cei ce Te tăgăduiau pe Tine mult ispitit. Cum Te-ai intrupat? Cum Te-ai răstignit, Cel ce ești fără de păcat? Ci, dă-ne înțelegere ca și lui Toma, ca să strigăm Ție: Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție!

După Tatăl nostru..., se cîntă troparul, glasul al 7-lea: Peceluit fiind mormîntul..., de trei ori (caută la Vecernia mică). Apoi binecuvîntarea pînilor și citirea Cuvîntului.

Iar dacă nu este priveghere, în această Sîmbătă, la Vecernia mare se cîntă troparul praznicului o singură dată, iar la Pavecerniță, după Cuvine-se cu adevărat să te ferim... și Sfinte Dumnezeule... Tatăl nostru... și celelalte, se pune Condacul Praznicului, apoi Slavă... Și acum..., al Paștilor: Deși Te-ai pogorit în mormînt... Și așa se zice pînă la odovania praznicului Paștilor. Iar la Miezonoaptea se cîntă Troișnicul Învierii (Canonul Sfintei Treimi din Octoih) glas 1; și după Canon, se zic troparele Sfintei Treimi. După Tatăl nostru..., citim troparul: Peceluit fiind mormîntul... Doamne miluiește de 40 ori, Slavă... Și acum... Ceea ce ești mai cinstită... și stih: Dumnezeule milostivește-Te spre noi... și otpustul.

Cade-se a ști:

că din această Duminică și pînă la Duminica Tuturor Sfinților, se citește din Tîlcuirea Sfîntului Ioan Gură de Aur la Faptele Sfinților Apostoli.

→ LA UTRENIE

Inceputul cu: Slavă Sfintei și Celei de o ființă..., și Hristos a înviat... de trei ori, cu glas lin și rar, în timp ce preotul face obișnuita cădere mare de la începutul Utreniei. Apoi Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu... și se citește cei șase psalmi, după care ectenia mare.

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul praznicului de trei ori și se citește Catismele de rînd.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glas 1.

Podobie: Piatra fiind peceluită...

De frica iudeilor fiind ascunși ucenicii și în Sion adunați, ai intrat la dînșii Bunule. Și fiind ușile încuiate, ai stat în mijlocul lor, umplîndu-i de bucurie; și le-ai arătat lor mîinile și rănile preacuratei Tale coaste, zicînd ucenicului celui ce se îndoia: Adu mîna ta și caută de vezi că Eu însumi sînt, Cel ce am pătimit pentru tine (de două ori).

După a doua Catismă, se cîntă Sedealna glas 1:

Podobie: Mormîntul Tău, Mîntuitorule...

Fiind ușile încuiate, stă-tut-ai înaintea Ucenicilor, Hristoase, Cel ce ești Viața, și le-ai arătat coasta, mîinile și picioarele Tale, adeverindu-le scularea Ta din mormînt. Dar Toma nu se afla cu dînșii; pentru aceasta zicea: De nu-L voi vedea, nu voi crede cuvîntelor voastre (de două ori).

→ Și în loc de Binecuvîntările Învierii se cîntă Polieleul cu Mărimurile (din Catavasie sau Psaltire); iar după Polieleu, sedealna același glas și aceeași podobie, ca mai sus.

Văzînd coasta Mea și ră-nile cuielor, pentru ce nu crezi, Tomo, Învierii Mele?, a zis Domnul, după ce a în- viat din mormînt și S-a ară- tat Apostolilor, cum nu se poate spune. Iar Geamănul, crezînd, a strigat către Fă- cătorul: Dumnezeu me u ești și Domnul (de două ori).

Apoi Antifonul 1 al glasului al 4-lea:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Laudă, Ierusalime, pe Domnul; laudă pe Dum- nezeul tău, Sioane.

Stih: Că au întărit încuietoria porților tale, binecuvîntat-a pe fiii tăi, întru tine.

Evanghelia 1-a a Învierii, de la Matei.

Învierea lui Hristos văzînd...

Psalm 50:

Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile Apos- tolor Tăi, Milostive, cură- țește mulțimea greșelilor noastre.

Și acum...

Pentru rugăciunile Născă- toarei de Dumnezeu...

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta...

Stihira, glasul al 6-lea:

Înviind Iisus din mormînt, precum a zis mai înainte, a dăruit nouă viață veșnică și mare milă.

Apoi: Mîntuiește, Dumnezeule, poporul Tău...

Și îndată:

CANONUL

Alcătuît de Sf. Ioan Damaschinul.

Se pune irmosul de două ori și troparele pe 12.

Cîntarea 1, glasul 1:

Irmosul:

Să cîntăm, toate popoa- rele, cîntare de biruin- «tă, Celui ce a liberat pe «Israil din robia cea amară «a lui Faraon și l-a călăuzit «cu picioarele neudate prin «adîncul mării, că S-a prea- «slăvit».

Astăzi este primăvara su- fletelor; că Hristos, ca un soare răsărînd din mor- mînt a treia zi, a alungat iarna cea întunecată a pă- catului nostru; pe Dînsul să-L lăudăm, că S-a prea- slăvit.

Împărăteasa vremilor, a- ducînd prea luminat daruri zilei celei purtătoare de lu- mină și împărătese a zile- lor, veselește pe fiii cei a- leși ai Bisericii, lăudînd ne- încetat pe Hristos, Cel ce a înviat.

Nici porțile morții, Hris- toase, nici pecețile mormî- nului, nici încuietoria uși- lor nu s-au împotrivit Ție; ci înviind, ai venit la prie- tenii Tăi, Stăpîne, dîndu-le lor pacea, care covîrșește toată mintea.

Catavasi: Ziua Învierii...

Cîntarea a 3-a:

Irmosul:

Întărește-mă, Hristoase, pe p i a t r a poruncilor «Tale și mă luminează cu «lumina feței Tale; că nu «este alt Sfînt, afară de «Tine, Iubitorule de oa- «meni».

Înnoindu-ne pe noi, cei vechi și nepieritori făcîndu-ne pe noi cei pieritori, Hristoase, prin crucea Ta, ne-ai poruncit să viețuim cu vrednicie întru înnoirea vieții.

În mormînt fiind închis cu trupul Tău cel mărginit, ai înviat Hristoase, Cea ce ești nemărginit; și ușile fiind încuiate, ai venit înaintea Ucenicilor Tăi, Atot- puternice.

Păstrînd rănile Tale, Hri- stoase, pe care de bună voie le-ai răbdat pentru noi, le-ai arătat Ucenicilor Tăi, ca pe o mărturie a slă- vitei Tale Învieri.

Catavasi: Veniți să bem băutură nouă...

IPACO I, glasul al 6-lea:

Precum în mijlocul Uceni- cilor Tăi ai venit, Mîntuito- rule pace dîndu-le lor, vino și la noi și ne mîntuiește.

Și citire de la Sfîntul Grigorie Teologul: Înnoirile a se cînsti...

Cîntarea a 4-a:

Irmosul:

Mare este taina rîndu- ielii Tale, Hristoase! «Că pe aceasta mai-nainte «văzînd-o Avacum, de sus, «prin dumnezeiască a- «rătare, a strigat către «Tine: Venit-ai spre mîn- «tuirea poporului Tău, Iubi- «torule de oameni».

Fiere a gustat Hristos, vindecînd gustarea cea de demult și dînd acum, cu fa-

gurele de miere, strămoșu- lui luminare și împărțășire din dulceața Lui.

Bucuratu-Te-ai fiind pi- păit, Iubitorule de oameni! Pentru aceea, spre aceasta ai îndemnat pe Toma, cel ce nu credea, tinzîndu-i coa- sta, Hristoase, și adevărînd lumii Învierea Ta cea de a treia zi.

Bogăție scoțînd, Făcăto- rule de bine, din vîstierea cea nefurată, a dumneze- ieștii coaste împunsă cu su- lița, Geamănul umple lumea de înțelepciune și de cunoș- tință.

Limba ta cea prea fericită este lăudată, o Geamănule, că ea a propovăduit, întîi, cu dreaptă cinstire, pe Dă- tătorul de viață Iisus, Dum- nezeu și Domn, umplin- du-se de har prin pipăire.

Catavasi: La dumnezeiasca strajă...

Cîntarea a 5-a:

Irmosul:

Din noapte mîncînd, Te lăudăm pe Tine, Hri- «stoase, Cea ce ești impre- «ună fără de început cu «Tatăl, și Mîntuitorul sufle- «telor noastre; pace lumii «dăruiește, Iubitorule de «oameni!»

Stînd Mîntuitorul înaintea prietenilor celor întristați, cu venirea Sa toată mîhni- rea a îndepărtat și i-a făcut să se bucure întru Învie- rea Sa.

O, cu adevărat vrednică este de laudă fapta cea înfricoșătoare a lui Toma! Că a pipăit cu îndrăzneală coasta care strălucea de dumnezeiescul foc.

Necredința Tomei, ne-ai arătat-o roditoare de credință, Hristoase; căci cu înțelepciunea Ta porți grijă de toate, cu folos, ca un iubitor de oameni.

Catavasie: Să mîncăm cu mîncare adîncă...

Cîntarea a 6-a:

Irmosul:

Pe proorocul l-ai scos din pîntecele chitului, «Iubitorule de oameni; scoate-mă și pe mine din «adîncul greșelilor, rogu-mă!»

Pe Toma nu l-ai lăsat confundat în adîncul necredinței, Stăpîne, ci i-ai întins palmele spre pipăire.

Mintuitorul nostru zicea: Pipăindu-mă, vedeți că port oase și trup; Eu nu m-am schimbat.

Toma, nefiind de față la întîia intrare a Ta, Mintuitorul nostru, a pipăit coasta și crezînd, a cunoscut.

Catavasie: Pogorîtu-Te-ai în cele mai de jos...

CONDAC, glasul al 8-lea:

Toma, cu dreapta lui cea iubitoare de încredințare, a cercat coasta Ta cea de viață dătătoare, Hristoase

Dumnezeule. Că dacă ai intrat, ușile fiind încuiate, dimpreună cu ceilalți Apostoli a strigat către Tine: Domnul meu ești și Dumnezeuul meu!

ICOS

Cine a ferit mîna ucenicului nearsă, atunci cînd s-a apropiat de coasta cea de foc a Domnului? Cine i-a dat ei îndrăzneală, de a putut pipăi osul cel de văpaie? – Numai coasta care a fost pipăită. Că dacă aceasta n-ar fi dat putere dreptei celei de lut, cum ar fi putut pipăi semnele pătimitilor care au făcut să se cutremure cele de sus și cele de jos? Lui Toma s-a dat darul acesta de a o pipăi pe ea și de a striga lui Hristos: Domnul meu ești și Dumnezeuul meu.

→ SINAXAR
IN DUMINICA TOMII

În această zi, a doua Duminică după Paști, prăznuim înnoirea Invierii lui Hristos și pipăirea Lui de sfîntul Apostol Toma.

Stihuri:

Dacă încuietorea pîntecelui sau a mîntului

Nu a putut împiedica puterea Ta, Mintuitorule,

Cum o va putea împiedica încuietorea ușilor?

Era un obicei vechi, ca să se facă înnoirea, (adică prăznuirea), în fiecare an, a întîmplărilor cu faimă mare; că scurgîndu-se timpul și ajungînd din nou la ziua în care avusese loc, mai înainte, o întîmplare, se făcea în fiecare an pomenirea acelei întîmplări, spre a nu se da uitării faptele mărețe. Aceasta este obișnua obiceiului, la Iudei, de a sărbători, în fiecare an, trecerea prin Marea Roșie, adică Paștile, prăznuit de ei întîia oară în Ghilgal; de aci prăznuirea

în fiecare an, cu multă strălucire, a Cortului Mărturie; de aci prăznuirea în fiecare an a Impărăției lui David, ca și a altor întîmplări, pe care nu le vom mai înșira pe fiecare în parte. Deci, deoarece Invieria Domnului întrece în măreție toate celelalte lucruri din viață, și este mai presus de toată cugetarea, o înnoim și o prăznuim nu numai în fiecare an, ci și pururea în fiecare a opta zi. Astfel, Duminica de azi este întîia înnoire a Invierii, care cu dreptate se poate numi și a opta, și cea dintîi. A opta, ca una care se face la opt zile după Paști; iar întîia, ca una ce este începătoare a celorlalte. A opta, iarăși, fiindcă este rînduită ca icoană a acelei zile fără de sfîrșit, a veacului viitor, care va fi desigur și cea dintîi și una singură, ne mai fiind despărțită de vreo noapte.

Iar cu Toma, așa a fost: Cînd Hristos S-a arătat Ucenicilor, în seara zilei în care a înviat, Toma nu era de față, fiindcă, de frica Iudeilor, încă nu se adunase cu ceilalți laolaltă. Dar, la cîtăva vreme după aceasta, venind și aflînd de venirea lui Hristos, nu numai că nu a dat crezare celorlalți Ucenici, cum că L-au văzut pe El înviat, dar nici n-a crezut de fel, că Hristos a înviat, cu toate că era unul din cei doisprezece. Dar Dumnezeu, Cel ce toate le rînduiește spre bine, purtînd grijă pe de parte și de acela singur, iar pe de altă parte, printr-o economie mai bună, căutînd să facă să fie și mai virtos crezută Invieria, de cei ce vor veni după aceea, lăsînd să treacă opt zile, pentru ca să aște și mai tare dragostea aceluia, și mai cu seamă să facă așa ca cel ce nu crezuse să dea tuturor o credință și mai sigură în Inviere, a venit din nou și ușile fiind încuiate ca și mai înainte, dar găsindu-se de față și Toma, a intrat la ei. Și spunîndu-le, ca de obicei, Pace vouă!, s-a îndreptat spre Toma și i-a grăit: «Adu-ți degetul tău încoace și vezi mîinile Mele; și adu-ți mîna ta și pune-o în coasta Mea și nu mai fii necredincios, ci credincios». Iar Toma, cercetînd cu băgare de seamă și încredințîndu-se prin pipăire (căci i s-a îngăduit să vadă și să facă acestea spre încredințare, deși Domnul era cu trup desăvîrșit nesticăcios și îndumnezeit), a strigat: «Domnul meu și Dumnezeuul meu!» Una pentru trup, iar alta pentru Dumnezeu. Iar Hristos a zis lui: «Fiindcă M-ai văzut, ai crezut; fericîți sînt cei ce n-au văzut și au crezut».

Iar Geamăn se numește Toma ori pentru că s-a născut împreună cu altul, ori pentru că a șovăit să creadă Invierii, sau pentru că avea la mîna dreaptă două degete lipite din fire, adică cel din mijloc și cel de lîngă el, numit arătător, ca și cum ar fi zis cineva că avea să se îndoiască și să pipăie pe Domnul cu ele. Alții zic însă, cu mai

multă dreptate, că numele Toma se filcuiește Geamăn.

Aceasta este cea de a doua arătare a lui Hristos.

A treia arătare a Mintuitorului, după Inviere, s-a petrecut pe Marea Tiberiadei, în timp ce Ucenicii pescuiau; cînd s-a împărțit și din mîncarea cea pregătită pe dumnezeiescul foc, precum Singur știe, vădînd Invieria cu și mai multă tărie. După aceea s-a arătat la Emaus; iar a cincea oară s-a arătat în Galileea, celor unsprezece, precum se zice, făcînd semne multe și mai presus de fire înaintea Ucenicilor Săi după Inviere (căci acestea nu le-a arătat multora); iar Evangheliștii au lăsat la o parte toate acestea de a le scrie, pentru că nu era cu puțință să le audă oamenii cei mulți, care trăiau în lume, ca unele care erau cu totul mai presus de fire.

Pentru rugăciunile Apostolului Tău Toma, Hristoase Dumnezeuul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Cu cîntare dulce viersuitoare, erau chemate «popoarele să slujească idolului; dar tinerii lui David, după obiceiul părintesc, cîntînd din cîntările Sionului, au zădărnicit «porunca cea potrivnică a tiranului și văpaia în rouă «au prefăcut, cîntînd cîntare: Preainălțate Dumnezeule, al părinților și al nostru, bine ești cuvîntat!»

Această zi este purtătoare de lumină, ca cea dintîi dintre zile și doamnă, întru care poporul cel nou și dumnezeiesc se cuvine să se bucure. Căci cu cutremur ea poartă și chipul veacului ce va să fie, ca ceea ce este ziua a opta. Preainălțate Dumnezeule, al părinților și al nostru, bine ești cuvîntat!

Toma geamănul, care singur a îndrăznit, făcându-ne bine cu credința lui cea îndoielnică, risipește în toată lumea, necunoștința cea întunecată cu îndoiala cea credincioasă; iar lui își împletește cu adevărat, cunună, zicînd: Tu ești Domnul, Preaînălțate Dumnezeu, al părinților și al nostru, bine ești cuvîntat!

Nu în zadar îndoindu-se Toma despre Învierea Ta, nu se pleca; căci apoi se străduia să o arate fără îndoială Hristoase, tuturor neamurilor. Drept aceea, prin îndoială, făcîndu-i pe toți să creadă, i-a învățat să zică: Tu ești Domnul, Preaînălțate Dumnezeu, al părinților și al nostru, bine ești cuvîntat!

Cu frică punîndu-și Toma mîna, în coasta Ta cea purtătoare de viață, Hristoase, cutremurîndu-se a simțit, Mintuitorule, îndoita lucrare a celor două firi, care erau întru Tine împreunate, fără amestecare; și cu credință a strigat, zicînd: Tu ești Domnul, Preaînălțate Dumnezeu, al părinților și al nostru, bine ești cuvîntat!

Catavasie: Cel ce a izbăvit pe tineri...

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Domnul, Cel ce a păzit pe tineri în văpaia focului din cuptorul care

«ardea, și în chip de înger «la dîșii S-a pogorît, lău-
«dați-L și-L preaînălțați în-
«tru toți vecii!»

Dorind Toma să vadă chipul Tău, cel aducător de bucurie, mai întîi nu credea; dar învrednicindu-se de vederea Ta, Dumnezeu și Domn Te-a numit pe Tine, Stăpîne; pe Care Te preaînălțăm întru toți vecii.

Pe Domnul, Care a răbdat îndoiala lui Toma și i-a arătat coasta și cu palma ace-luia a fost iscodit cu grijă, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!

Iscodirea ta, Toma, ne-a deschis nouă vistierie ascunsă; că teologhisind cu limbă de Dumnezeu însuflată, ziceai: Lăudați-L pe Hristos și-L preaînălțați întru toți vecii!

Catavasie: Această vestită și sfîntă zi...

Cîntarea a 9-a:

Ceea ce ești mai cinstită... nu se cîntă; ci se pune ale Canonului.

Irmosul:

Pe tine, făclia cea luminoasă și Maica lui «Dumnezeu, slava cea prea «strălucită și mai înaltă de «cît toate fapăturile, cu cîntări te mărim».

Ziua Ta cea luminoasă și prea strălucită, Hristoase, cea cu totul plină de lumina harului, întru care, frumos la înfățișare, ai venit înaintea Ucenicilor Tăi, cu cîntări o mărim.

Pe Tine, Cel pipăit în coastă cu palma cea de lut, și fără să o arzi cu focul ființei dumnezeiești, celei fără de materie, cu cîntări Te mărim.

Pe Tine, Hristoase, Cel ce ai înviat din mormînt ca un Dumnezeu, nu cu ochii văzîndu-Te, ci cu dorul inimii crezînd, cu cîntări Te mărim.

Catavasie: Luminează-te, luminează-te...

Ectenie mică, apoi: Sfînt este Domnul Dumnezeu nostru. (de 3 ori).

LUMINÎNDA

Glasul al 3-lea:

Podobie: Cea ce ai împodobit cerul...

Cela ce cu mîna ta ai cercat rănile mădularelor Mele, Toma, nu-Mi fii Mie necredincios, Celui rănit pentru tine; ci gîndește la fel cu Ucenicii, și Mă propovăduiește Dumnezeu viu (de două ori).

Slavă... Și acum...

Astăzi primăvara miresmează și făptura cea nouă se bucură; astăzi se ridică încuietorile ușilor și ale necredinței prietenului Toma, care strigă: Domnul și Dumnezeu meu!

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4; glas I.

Podobie: Prealăudaților Mucenici...

Precum nu ai stricat pecețile mormîntului, Hristoase dătătorule de viață, așa

după înfricoșată Învierea Ta cea din mormînt, ai intrat prin ușile încuiate la preaslăviții Tăi Apostoli, bucurîndu-i pe ei și Duh drept dîndu-le lor, pentru nemăsurată mila Ta (de două ori).

Toma, cel numit și Geamăn, nu era de față cînd Te-ai arătat Tu, Doamne, Ucenicilor; pentru aceea nu credea Învierii Tale și striga celor ce Te văzuseră pe Tine: De nu voi pune degetul meu în coasta Lui și în rănile cuielor, nu voi crede că a înviat.

Precum voiești pipăie, a grăit Hristos către Toma: Pune mîna ta și Mă cunoaște, că am oase și trup pămîntesc; și nu fii necredător, ci împreună cu ceilalți încredințează-te. Iar el a strigat: Tu ești Dumnezeu meu și Domnul; slavă Învierii Tale!

Slavă... glasul al 6-lea:

După opt zile de la Învierea Ta, Iisuse Împărate, Cuvinte Unule-Născut al Tatălui, Te-ai arătat Ucenicilor Tăi, fiind ușile încuiate, pacea Ta dîndu-le lor; iar ucenicului, care se îndoia i-ai arătat semnele, zicîndu-i: Vino de pipăie mîinile și picioarele și coasta mea cea nestricăcioasă. Iar el, încredințîndu-se, a strigat către Tine: Domnul meu și Dumnezeu meu, slavă Ție!

Și acum... Prea binecuvîntată ești...

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

În bisericile minăstirești după apolisul Utreniei se cîntă :

Slavă... Și acum...

Stihira Evangheliei, glas 1 :

În munte mergînd ucenicii pentru înălțarea cea de pe pămînt, înaintea lor a stat Domnul; și închinîndu-se Lui și învățînd puterea ce s-a dat Lui pretutîndeni, au fost trimiși în toată lumea, să propovăduiască Învierea cea din morți și înălțarea la ceruri; cu care a și făgăduit că va fi împreună în veci, Cel fără de minciună, Hristos-Dumnezeu și Mîntuitorul sufletelor noastre.

Să se știe :

Din această zi se începe a face din nou Litiile în tînda bisericii și a citi Ceasurile obișnuite, din tot cursul anului. Litiile se fac înainte de Ceasul I, iar după Ceasul I se citește din Catehezele (Cuvintele de învățătură ale) Sfîntului Teodor Studitul.

Încă să se știe :

că slujbele Sfîntilor ce se vor întimpla în toate Duminicile pînă la Duminica Tuturor Sfîntilor, se cîntă la Pavcerniță, afară de slujba sfîntului Gheorghe, pentru care este povățuire mai înainte.

Să se știe de asemenea :

că din Duminica aceasta și pînă la odovania praznicului Paștilor se face începerea Sfînteii Liturghii cu : Hristos a înviat... (de trei ori). La fel se face la începutul tuturor slujbelor.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se cîntă Cîntarea a 3-a și a 6-a, din Canonul praznicului; după Vohod se zic troparul și condacul praznicului.

Prochimenul, glasul al 3-lea : Mare este Domnul nostru și mare este tăria Lui și priceperea Lui este neasemănată.

Stih : Lăudați pe Domnul că este bun; Dumnezeului nostru să I se îndulcească lauda;

Apostolul : Din Faptele Apostolilor și Evanghelia de la Ioan.

CHINONICUL

Laudă Ierusalime pe Domnul, laudă pe Dumnezeul tău, Sioane.

La masă se face mîngîiere fraților.

→ L U N I

IN SĂPTĂMINA A DOUA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

După binecuvîntare se începe cu : Hristos a înviat... de trei ori. Apoi Psalmul cel obișnuit.

La : Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6; ale Praznicului 3 și de la Minei 3.

Stihirile Praznicului, glas 1 :

Podobie : Prealăudaților Mucenici...

Înviind a treia zi din morți, Iubitorul de oameni, a zis lui Toma : Pipăie și vezi mîinile Mele și străpungerile picioarelor și semnul coastei, și cunoaște-Mă că sînt Dumnezeu neschimbat, Care am luat asupra-Mi, după ființă, frămîntătură pămîntească, întru care și pătîmire am primit.

Se mira Geamănul, văzînd străpungerile picioarelor și rănile mîinilor Tale; și era uimit de înfricoșătoarea minune, cu mîna pipăind și văzînd prea curata coastă,

din care a arătat neamurilor, fără îndoială, Învierea cea de a treia zi din mormînt.

Simt cea mai mare bucurie, Mîntuitorule al meu, văzînd dovedită Învierea Ta, din cele de care, cu îndrăzneală, s-a învrednicit Toma a se atinge. Pentru aceasta pe Tine Te mărturisim Dumnezeu și Om, purtînd două lucrări ale firilor din care ai fost alcătuit.

De la Minei se cîntă Stihirile Sfîntului, ce se va întimpla; Slavă..., a Sfîntului de va fi; Și acum..., a Praznicului; iar de nu, Slavă... Și acum..., a Praznicului, glas 1.

Fiind ușile încuiate și Ucenicii adunați, ai intrat fără de veste Atotputernice Iisuse, Dumnezeul nostru; și stînd în mijlocul lor, și pace dîndu-le, i-ai umplut de Duh Sfînt; și le-ai poruncit să aștepte și nicăieri să nu se depărteze din Ierusalim, pînă ce nu vor fi îmbrăcați cu putere de sus. Pentru aceasta strigăm către Tine : Luminarea și Învierea și Pacea noastră, slavă Ție !

VOHOD cu cădelnița.

Lumină lină...

PROCHIMEN; glasul al 7-lea :

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni.

Stihurile :

Cunoscută ai făcut întru neamuri puterea Ta.

Și am zis : Acum am început, aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt. Adusu-mi-am aminte de lucrurile Domnului.

Ectenia : Să zicem toți... ș. c. l.

LA STIHOAVNA

Se cîntă stihirile Octoihului, glasul 1 :

A Învierii : A p. 6

Rugăciunile noastre cele de seară, primește-le, Sfinte Doamne ! Și ne dă nouă iertare păcatelor; că Tu singur ești Cel ce ai arătat în lume Învierea.

Stihira de umilință :

Stih : Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei.

Cît de mare este noianul greșelilor mele, Mîntuitorule, și cumplit mă afund întru păcatele mele ! Dă-mi mîna, ca lui Petru, mîntuiește-mă, Dumnezeule și mă miluiește.

A Mucenicilor :

Stih : Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare.

Pentru rugăciunile tuturor Sfîntilor, Doamne, și ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă și ne miluiește pe noi, ca un singur Îndurat.

Slavă... Și acum..., glas 1 : 15 p. 205

După opt zile de la Învierea Ta, Doamne, Te-ai arătat Ucenicilor Tăi, în locul în care erau adunați; și strigînd către dînșii : Pace vouă !, ai arătat ucenicului care se îndoia mîinile și preacurata coastă; iar ace-

la, incredințându-se, a strigat către Tine : Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție !

Acum slobozești..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru... și se cîntă troparul praznicului, glasul al 7-lea : Peceltuit fiind mormîntul... ; iar de are Sfințitul tropar, se zice și al lui, mai înainte, apoi Slavă... Și acum... al praznicului și otpustul.

Așa se face slujba Vecerniei în toate Duminicile, pînă la odovania praznicului Paștilor, numai că nu se face Vohod.

Litia se cîntă în tinda bisericii, punind stihira idiomelă a hramului, pe glasul ce va fi.

Pavecernița mică o citim în toate zilele săptămîinii, pînă la Duminica Tuturor Sfinților, punind Canonul de rugăciune al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din Octoih și tricîntarea zilei, alcătuită de Chiriosif. (Caută la sfîrșitul cărții acesteia). Iar din Canonul Născătoare de Dumnezeu se lasă la o pare cîntările la care avem cîntare. După : Cade-se să te lericim... și Sfinte Dumnezeule... și după Tatăl nostru... se zice condacul praznicului întru toată Cincizecimea.

→ LA UTRENIE

După ce zice preotul : Slavă Sfintei și Celei de o lîință..., se cîntă : Hristos a înviat... (de 3 ori), cu glas lin și rar, ca să aibă vreme preotul să cădească după obicei. (Acest început se face și la Ceasuri și la Vecernie și la Pavecernița pînă la Înălțarea lui Hristos ; iar Miezonoaptea se citește în chillii).

Îndată după : Hristos a înviat... (de trei ori) se citește : Slavă întru cei de sus... și cei șase psalmi obișnuiți.

La : Dumnezeu este Domnul... se cîntă Troparul praznicului (de două ori), glasul al 7-lea : Peceltuit fiind mormîntul... ; acesta se cîntă toată săptămîina ; Slavă... al Sfințului, Și acum... al praznicului. Și se citesc două catisme.

După întia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului.

A Învierii, glas 1 : A p.28

Mormîntul Tău, Mintuitoarele, o sta și i străjuindu-l,

morți s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te slăvim, Pierzătorul stricăciunii ; la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormînt și unul Dumnezeuul nostru.

Sedealna de umilință :

Întru fărădelegi fiind zămislit eu, ticălosul, nu cutez să caut la înălțimea cerului ; ci îndrăznind spre iubirea Ta de oameni, strig : Dumnezeule, milostivește-Te spre mine, păcătosul, și mă mîntuiește.

A Mucenicilor :

Întru Tine, Doamne, s-au îmbrăcat slăviții purtători de biruință, Cel ce ești lauda muceniei și vrednicia cununilor ! Că pe cei fără de lege i-au biruit cu răbdarea pătimirilor, și prin puterea dumnezeiască au primit din cer biruința. Pentru rugăciunile lor, izbăvește-mă de vrăjmașul cel nevăzut, Mintuitorule, și mă mîntuiește !

Slavă... Și acum...

A Născătoare de Dumnezeu : A p.28

Minunea minunilor văzînd întru tine, făptura se bucură, ceea ce ești plină de dar ; că ai zămislit fără sămînță și ai născut, în chip negrăit pe Cel ce nu-L pot vedea mai-marii cetelor îngerești. Pe Acela ca pe un Dumnezeu roagă-L, pentru sufletele noastre.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glas 1.

Podobie : Mormîntul Tău...

Toma geamănul, cel ce s-a atins cu mîna de coasta cea dezvelită, nu s-a ars de atingerea ei ; ci a zăbovit, pipăind rănile mai cu amănuntul, și strigînd către Cel împuns cu sulița pentru noi : Tu ești Domnul meu și Dumnezeuul meu, măcar că ai și suferit patimă (de două ori).

Apoi : Învierea lui Hristos văzînd... și Psalmul 50.

La Canoane, pînă la Înălțarea lui Hristos, nu se cîntă și nici se citește : Să cîntăm Domnului... ; ci se pune Canonul sărbătorii, repetînd irmoasele și cîntînd troparele pe 8 și Canonul Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia, se pune Condacul și Sedealna de la Minei și a Praznicului.

După Cîntarea a șasea se pune Condacul și Icosul Praznicului. La Cîntarea a noua se cîntă : Ceea ce ești mai cinstită... ; apoi Luminînda Praznicului (de două ori).

LA LAUDE

Se pun stihurile pe 4 ; și se cîntă stihurile din Octoih.

A Învierii, glas 1 : A p.36

Lăudăm, Hristoase, patima Ta cea mîntuitoare și slăvim Învierea Ta (de două ori).

De umilință :

Altă lume, te așteaptă suflete, și un Judecător, Care va să vădească cele ascunse și cele rele ale tale. Deci, nu stărui în cele de aici, ci apucă înainte, strigînd către Judecătorul : Dumnezeuule, milostiv fii mie și mă mîntuiește !

A Mucenicilor :

Pe purtătorii de chinuri ai lui Hristos, veniți toate nea-

murile să-i cinstim, cu laude și cu cîntări duhovnicești ; pe luminătorii lumii și propovăduitorii credinței, pe izvorul cel pururea curgător, care izvorăște credincioșilor tămăduiri. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeuul nostru, pace lumii Tale dăruiește și sufletelor noastre mare milă.

Slavă... Și acum..., glasul 1 : Bp.206

Toma, ce se numea Geamăn, nu era cu dinșii, cînd ai intrat Hristoase, ușile fiind încuiate ; pentru aceasta, și necrezînd el spuselor lor, din necredință întru credință l-ai întărit. Nu ai socotit Bunule, lucru nevrednic a-i arăta lui preacurată coasta Ta și rănile mîinilor și ale picioarelor. Iar el, pipăind și văzînd, Te-a mărturisit pe Tine că ești nu numai Dumnezeu și nici numai om, ci a strigat : Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție !

LA STIHOAVNA

Stihurile, glasul al 2-lea :

Podobie : Casa Efratului...

Cu buze curate lăudați, oameni, împreună cu îngerii, pe Cel ce a înviat a treia zi din mormînt și lumea împreună a ridicat.

Stih : Laudă, Ierusalime, pe Domnul ; laudă pe Dumnezeuul tău, Sioane.

Arătatu-Te-ai Sfinților Tăi Apostoli, Mintuitorule, uși-

le fiind încuiate, înnoindu-ne nouă printr-înșii Duhul Tău cel dumnezeiesc.

Stih: Că a întărit încuietoria porților tale; binecuvîntat-a pe fiii tăi întru tine.

Pe Tine, Împăratul tuturor, văzîndu-Te acum nu cu ochii, ci cu dorul inimii încredințați fiind că ești Dumnezeu, cu cîntări Te mărim.

Slavă... Și acum..., **glasul 1:** *Lp. 207*

Ucenicii îndoindu-se, a opta zi a venit Mîntuitorul înaintea lor, unde erau adunați, și pace dîndu-le, către Toma a strigat: Vino, Apostole, pipăie mîinile în care au înfipt piroanele. O, nevinovata îndoială a lui Toma! Inimile credincioșilor la cunoștință le-a adus, și cu frică a strigat: Domnul meu și Dumnezeu meu, slavă Ție!

Bine este a ne mărturisi..., Sfînte Dumnezeule... și celelalte.

Troparul sfîntului, Slavă... Și acum..., al Praznicului: Pecetluit fiind mormîntul... Ectenia întreită și otpustul după obicei și Ceasul 1, la care se zice troparul și condacul Praznicului.

De astăzi se începe a se citi și Mijloceasurile: al Ceasului al III-lea și al Ceasului al VI-lea în biserică, iar al Ceasului I și al Ceasului al IX-lea se citesc în chilii, după tipicul cel rînduit.

La Pavecerniță se cîntă Canonul Paraclisului al Preasfînței Născătoare de Dumnezeu și tripsesnițele Penticostarului, care sînt ale lui Iosif, precum s-a arătat mai sus.

Se cade a ști:

că pînă la Înălțarea lui Hristos în toate săptămînile, așa se face slujba precum s-a arătat în Dumînica Tomii seara și Luni dimineața a doua Săptămîna, schimbînd numai stihurile și sedelnele, după rînduială.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea întii din Canon.

Prochimenul Apostolului, glasul al 3-lea: Mare este Domnul nostru și mare este tăria Lui și priceperii Lui nu este sfîrșit.

Stih: Lăudați pe Domnul că este bun...

Apostolul: Din Faptele Apostolilor. Evanghelia de la Ioan.

CHINONICUL:

Laudă, Ierusalime, pe Domnul, laudă pe Dumnezeul tău, Sioane.

→ MARTI

ÎN SĂPTĂMÎNA A DOUA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihurile pe 6, cîntînd mai întii trei ale Praznicului, **glasul al 4-lea.**

Podobie: Ca pe un viteaz între mucenici...

Înviind din mormînt, ai stat înaintea ucenicilor Tăi, Atotputernice, ușile fiind încuiate; și lui Toma, care nu credea, i-ai arătat rănile cuielor și împunsătura coastei cea de suliță, întărîndu-l și încredințîndu-l, Cuvinte, că Tu însuși ești Cel ce, din milostivire, ai răbdat patimile cele mîntuitoare.

Multa Mea smerenie și deșertarea cea din nemăsurată milostivire văzîndu-le, nu te îndoii; ci încredințează-te, Geamănule, a zis Domnul; că Eu însumi sînt Cel ce am pătimit și a treia zi am înviat din mor-

De umilință:

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei.

De gînduri și de fapte rele făcîndu-mă vinovat, Mîntuitorule, dăruiești-mi gînd de întoarcere, Dumnezeule, ca să-Ți strig Ție: izbăvește-mă, Făcătorule de bine, Bunule, și mă miluiește!

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare.

Mărturisirea voastră cea din timpul chinurilor, Sfînților, a înspăimîntat puterea demonilor și pe oameni din înșelăciune i-a izbăvit; pentru aceea, chiar cînd vi se tăiau capetele strigați: Fie, Doamne, jertfa sufleților noastre bine-primită înaintea Ta! Că pe Tine dorindu-Te, am socotit fără de preț viața cea vremelnică, Iubitorule de oameni.

Slavă... Și acum..., **glasul al 2-lea:** *Lp. 207*

După Învierea Ta, Doamne, adunați fiind Ucenicii Tăi și ușile fiind încuiate, ai venit între ei, pace dîndu-le lor. Și încredințîndu-se și Toma, din vederea mîinilor și coastei Tale, Domn și Dumnezeu Te-a mărturisit pe Tine, Care mîntuiești pe cei ce nădăduiesc întru Tine, Iubitorule de oameni.

Troparul sfîntului, Slavă... Și acum..., al praznicului: Pecetluit fiind mormîntul..., ectenia întreită și otpustul.

mînt, și cămările iadului le-am deșertat și am înviat pe morții cei din veac.

Spăimîntat de vederea Ta, cînd Te-a văzut, Toma a strigat, Atotputernice: Tu ești Dumnezeu meu și Domnul! Cred, Iubitorule de oameni, că Tu însuși ești Cel ce ai pătimit și ai vindecat patimile sufletelor noastre; mă închin puterii Tale, și Lumii vestesc Învierea Ta cea înfricoșătoare și atotputernică.

Apoi se pun și de la Minei trei stihiri.

Slavă... Și acum..., a Praznicului, **glasul 1:** *Lp. p. 207*

Ucenicii îndoindu-se, a opta zi a venit Mîntuitorul înaintea lor, unde erau adunați, și pace dîndu-le, către Toma a strigat: Vino, Apostole, pipăie mîinile în care au înfipt piroanele. O, nevinovata îndoială a lui Toma! Inimile credincioșilor la cunoștință le-a adus și cu frică a strigat: Domnul meu și Dumnezeu meu, slavă Ție!

Apoi: Lumină lină... **Prochimenul zilei și celelalte.**

LA STIHOAVNA

Stihurile Octoihului, **glas 1:**

A Învierii: *Ap. 6*

Înconjurați, popoare, Sionul și-l cuprindeți pe din-sul, și dați slavă într-însul, Celui ce a înviat din morți; că Acesta este Dumnezeu nostru, cel ce ne-a izbăvit pe noi de fărădelegile noastre.

→ LA UTRENIE

Troparele, după cum s-au pus Luni.

După întâia Catismă, se cântă Sedelnele Octoiului, glas 1.

A Invierii :

Podobie : Piatra fiind pecelluită... Ap. 20

Femeile, mîne cînd, au venit la mormînt, și vedere îngerească văzînd, s-au cutremurat; mormîntul a strălucit viață, minunea le-a spăimîntat pe ele. Pentru aceasta, mergînd, au vestit ucenicilor Învierea; iadul l-a prădat Hristos, ca Cel ce este singur tare și puternic; și pe cei pieriți i-a sculat pe toți, frica osîndirii dezlegînd, cu puterea Crucii.

De umilință :

De vreme ce dreptul abia se mîntuiește, eu păcătosul, cel ce n-am purtat greutatea și zăduful zilei, unde mă voi arăta? Cu cei din ceasul al unsprezecelea împreună mă numără, Dumnezeu, și mă mîntuiește.

A Mucenicilor :

Ca niște ostași buni, într-un cuget și o simțire crezînd, de îngrozirile tiranilor netemîndu-vă, Sfinților, ați venit cu osîrdie la Hristos, luînd asupra voastră cinstita Cruce; și săvîrșindu-vă călătoria, ați primit din cer biruința. Slavă Celui ce v-a întărit pe voi! Slavă Celui ce v-a încununat! Slavă Celui ce lucrează prin voi tuturor tămăduiri.

Slavă... Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu :

Zid nebiruit dobîndind credincioșii pe Născătoarea de Dumnezeu Maria, veniți să ne închinăm și să cădem înaintea ei; că are îndrăzneală către Cel ce s-a născut dintr-însa, și i s-a dat să se roage și să izbăvească de urgie și de moarte sufletele noastre.

După a doua Catismă, se cântă Sedealna praznicului, glasul al 5-lea :

Podobie : Pe Cuvîntul cel împreună...

Pe apostolul și ucenicul lui Hristos toți să-l laudăm cu cîntări, spre pomenirea lui; că acesta, semnele cuielor pipăind și credință sigură căutînd, cu dumnezeiască cuviință a întărit în lume cugetele noastre, și se roagă Mîntuitorului să se miluiască sufletele noastre.

Slavă... Și acum... aceeași.

Apoi : Învierea lui Hristos... și Psalmul 50.

Apoi Canonul praznicului cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia se citește Condacul și Sedelnele de la Minei.

După a șasea Cîntare se citește Condacul și Icosul praznicului.

Lumininda praznicului.

LA LAUDE

Se pun stihurile pe 4, din Octoih, glas 1.

A Invierii : Ap. 36

Cel ce răstignire ai răbdat și moartea ai călcat, și ai înviat din morți, împacă viața noastră, Doamne, ca un singur Atotputernic (de două ori).

De umilință :

Să nu mă lepezi, Mîntuitorul meu, pe mine, cel cuprins de lenea păcatului; ridică gîndul meu spre pocăință și iscusit lucrător al viei Tale mă arată, dăruindu-mi plata cea din ceasul al unsprezecelea și mare milă.

A Mucenicilor :

Acești ostași ai Împăratului cel mare, s-au împotrivit poruncilor tiranilor și au nesocotit vitejește chinurile; și toată înșelăciunea călcînd-o, după vrednicie fiind încununăți, cer de la Mîntuitorul pace și mare milă.

Slavă... Și acum..., glasul al 2-lea : Ap. 208

Fiind ușile încuiate, stînd Iisus înaintea ucenicilor, le-a dat încredere și pace. Apoi a zis lui Toma : Pentru ce te îndoiești că am înviat din morți? Adu aici mîna ta și o pune în coasta Mea, și vezi; că deși tu nu ai crezut, toți au cunoscut Patimile și Învierea mea, strigînd împreună cu tine : Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție !

LA STIHOAVNA

Stihurile praznicului, glasul al 2-lea :

Podobie : Casa Efratului...

Să laudăm credincioșii neîncetat, împreună cu îngerii, pe Hristos, Cel ce a înviat a treia zi din mormînt și lumea împreună o a ridicat.

Stih : In tot pămîntul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii graiurile lor.

Pipăind Toma coasta Ta, îndurate, a venit din nou la credință; iar noi, printr-însul, pe Tine Dumnezeu mai departe Te-am cunoscut.

Stih : Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mîinilor Lui o vestește tăria.

Inviind din mormînt, dai pace poporului Tău, Izbăvitorule, și lumea împreună o ai ridicat din iad, Atotputernice.

Slavă... Și acum..., glasul al 6-lea :

Alcătuire a lui Ioan Monahul. Ap. 208

Ușile fiind încuiate, veni-t-ai Hristoase la ucenici. Atunci Toma, prin dumnezeiască rînduială, nu se afla cu dîșii. Că zicea : Nu voi crede, de nu voi vedea și eu pe Stăpînul; de nu voi vedea coasta, din care a fișnit sîngele, apa, botezul; de nu voi vedea rana, prin care s-a vindecat omul de rana cea mare; de nu voi vedea, că nu este ca un duh, ci trup și oase. Cel ce ai călcat moartea și pe Toma l-ai încredințat, Doamne, slavă Ție !

Bine este a ne mărturisi..., Sfinte Dumnezeule..., și celelalte.

Troparul sfîntului, Slavă... Și acum..., al praznicului, ectenia întreită și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a patra din Canon.

→ **MIERCURI**
IN SĂPTĂMÎNA A DOUA
DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihurile pe 6, cîntînd mai întîi trei ale Praznicului, glasul 1:

Podobie: Prealăudaților Mucenici...

Înviind a treia zi din morți, Iubitorul de oameni, a zis lui Toma; Pipăie și vezi mîinile Mele și străpungerile picioarelor și semnul coastei, și cunoaște-Mă că sînt Dumnezeu neschimbat, Care am luat asupra-Mi, după ființă, frămîntătură pămîntească, întru care și pătimire am primit.

Se mira Geamănul, văzînd străpungerile picioarelor și rănile mîinilor Tale; și era uimit de înfricoșătoarea minune, cu mîna pipăind și văzînd precurata coastă, din care a arătat neamurilor, fără îndoială, Învierea Ta cea de a treia zi.

Sînt cea mai mare bucurie, Mîntuitorule al meu, văzînd dovedită Învierea Ta, din cele de care, cu îndrăzneală, s-a învrednicit Toma a se atinge. Pentru aceasta pe Tine Te mărturisim Dumnezeu și Om, purtînd două lucrări ale firilor din care ai fost alcătuit.

Apoi se pun și de la Minei trei stihiri.

Slavă... Și acum..., a Praznicului, glasul al 4-lea:

Venit-ai, Doamne, cu strălucirea cea neumbrită a Dumnezeirii Tale, ușile fiind încuiate; și stînd în mijlocul ucenicilor, le-ai dezvelit coasta Ta; și arătîndu-le semnele rănilor mîinilor și ale picioarelor Tale, și risipind mîhnirea tulburării lor, ai glăsuțit lămurit: Precum vedeți, din trupul cu care m-am întrupat prieteni, nu port fire de duh. Iar pe ucenicul care se îndoia, l-ai îndemnat să se atingă cu frică, zicîndu-i: Cel ce pe toate le iscodești, vino, și nu te mai îndoii! Iar el, simțînd cu mîna firea Ta cea îndoită, cu frică și credințioasă a strigat, pătruns de credință: Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Stihurile Octoihului

Stihira Crucii, glas 1.

Crucea s-a înfipt în locul Căpățîinii și a înflorit nouă nemurire din izvorul cel pururea curgător al coastei Mîntuitorului.

A Învierii:

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei.

Veniți, noroadelor, să cîntăm și să ne închinăm lui Hristos, slăvind Învierea Lui cea din morți, că El este Dumnezeul nostru, Care a izbăvit lumea din înșelăciunea vrăjmașului.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare.

O, cît este de bun schimbul pe care l-ați făcut, Sfinților! Că singiurile v-ați dat și cerurile ați moștenit; și vremelnic fiind încercați, în veci vă veseliți. Cu adevărat, bun este schimbul pe care l-ați făcut, că cele stricăcioase părăsind, ați primit cele nestricăcioase, și cu îngerii dănuind, lăudați neîncetat pe Treimea cea de o ființă.

Slavă... Și acum..., glasul al 8-lea:

Atinge-te, Tomo, de coasta Mea cu mîna, zice Hristos, și vino de pipăie semnele cuielor; cercetează cu credință și crede Mie, nu fii neîncrezător! Iar Toma, cum s-a atins cu degetul de Stăpînul, cu glas mare a strigat: Tu ești Dumnezeul și Domnul meu, Milostive, slavă Ție!

Troparul sfîntului, Slavă... Și acum..., al praznicului, ectenia întreită și otpustul.

Să se știe:

Miercurea și Vinerea la Stihovna, la Sedelne și la Laude, se pun mai întîi stihurile Crucii și apoi ale Învierii, pentru că Domnul nostru întîi S-a răstignit, apoi a înviat din morți.

→ **LA UTRENIE**

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul 1.

A Crucii:

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, tirania a pierit, și puterea vrăjmașului s-a

zdrobit; că nici înger, nici om, ci Înșuți Tu, Doamne, ne-ai mîntuit pe noi, slavă Ție!

A Învierii:

Isaac în munte s-a suit, Ionă întru adînc s-a pogorît, și amîndoi patima Ta, Mîntuitorule, au închipuit: unul adică, legăturile și junghierea, iar altul îngroparea și viața minunatei Tale Învierii; Doamne, slavă Ție!

A Mucenicilor:

Pentru durerile Sfinților, care pentru Tine au pățimit, milostiv fii, Doamne, și vindecă toate durerile noastre, Iubitorule de oameni, rugămu-ne Ție!

Slavă... Și acum..., a Crucii-Născătoarei:

Cei ce am cîștigat ocrotirea ta, Precurată, și ne izbăvim de rele cu rugăciunile tale, fiind păziți în tot locul prin Crucea Fiului tău, toți, după datorie, cu bună credință pe tine te mărim.

După a doua Catismă se cîntă Sedelna Praznicului, glas 1.

Podobie: Mormintul Tău, Mîntuitorule...

Toma geamănul, cel ce s-a atins cu mîna de coasta cea desvelită, nu s-a ars de atingerea ei, ci a zăbovit, pipăind rănile mai cu amănuntul și strigînd către Cel împuns cu sulița pentru noi: Tu ești Domnul meu și

**Dumnezeul meu, măcar
că ai și suferit patimă!**
(de două ori).

Invierea lui Hristos... și Psalmul 50.
Canonul Praznicului cu irmoasele pe 8 și
al Mineiului pe 4.

După Cântarea a treia se pun Condacul
și Sedelnele de la Minei și așa mai de-
parte, precum am arătat în urmă.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4 și se cântă stihirile
Octoiului, glasul I.

Stihira Crucii :

**Pe Tine, Care pe lemn
Te-ai răstignit și nouă viață
ne-ai dăruit, ca pe Mîntui-
torul și Stăpînul Te laudăm
neîncetat (de două ori).**

A Invierii : A p. 37

**Cel ce iadul ai prădat și
pe om l-ai înviat cu Învierea
Ta, Hristoase, învredni-
cește-ne pe noi, cu inimă
curată, să Te laudăm și să
Te slăvim.**

A Mucenicilor :

**Pe voi, prealăudaților Mu-
cenici, nici întristarea, nici
strîmtorarea, nici foamea,
nici prigoana, nici biciui-
rile, nici furia fiarelor, nici
sabia, nici focul cel ame-
nințător n-au putut să vă
despartă de Dumnezeu; ci
pentru dragostea cea către
Dînsul, mai virtos luptîndu-
vă, ca și cum ați fi fost în
trupuri străine, ați uitat de
fire, nesocotind moartea;
pentru aceasta, după vred-
nicia ostanelilor voastre ați
primit plată, și moștenitori**

**ai împărăției cerurilor v-ați
făcut. Deci, ca cei ce aveți
îndrăzneală către Iubitorul
de oameni Dumnezeu, ce-
reți pace lumii și sufletelor
noastre mare milă.**

Slavă... Și acum..., glasul al 8-lea :

A lui Anatolie. 13 p. 203

**Fiind ușile încuiate și Uce-
nicii adunați, a venit Mîn-
tutorul unde erau strînși
și stînd în mijlocul lor, a zis
către Toma : Vino de pipăie
și vezi semnele cuielor ; în-
tinde mîna ta și te atinge de
coasta Mea, și nu fii neîn-
crezător, ci vestește cu cre-
dință Învierea Mea cea din
morți !**

LA STIHOAVNĂ

Stihirile praznicului, glasul al 2-lea :

Podobie : Casa Efratului...

**O, minune nouă ! O, chip
uimitor ! Cum de nu s-a
aprint ca iarba, mîna
Apostolului, de focul Dum-
nezeirii ?**

Stih : În tot pămîntul a ieșit vestirea lor
și la marginile lumii graiurile lor.

**Să ne sîrguim și noi a ne
sfinți mîinile prin ferirea de
patimi, și așa să ne atingem
de coasta Stăpînului.**

Stih : Cerurile spun slava lui Dumne-
zeu și facerea mîinilor Lui o vestește tîria.

**Innoiește-ți, suflete, toate
simțirile tale, pentru adîncă
privire a Dumnezeirii ; că
așa voiește Hristos să se
săvîrșească innoirile.**

Slavă... Și acum..., asemenea :

**Privește cu mintea schim-
barea lumii și împodobe-
ște-ți cele dinlăuntru cu
fapte bune ca și cu niște
frunze, suflete, și te înfru-
musețează.**

Și cealaltă slujbă a Utreniei.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cântarea a cincea
din Canon.

→ J O I ÎN SĂPTAMINA A DOUA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La : Doamne, strigat-am..., se pun stihirile
pe 6, cîntînd mai întii trei ale Prazni-
cului, glasul al 2-lea :

Podobie : Cînd de pe lemn...

**Nepărăsind sînurile pă-
rintești, Te-ai arătat
pe pămînt purtător de trup,
din milostivire, Hristoase ;
patimă și moarte primind,
ai înviat a treia zi ; și ușile
fiind încuiate, ai intrat în-
lăuntru ca un Atotputernic.
Pentru aceasta, pipăind
Toma coasta Ta cea dum-
nezeiască, cu bucurie Te-a
slăvit pe Tine, Domnul și
Ziditorul.**

**Cu piroane ai fost pironit
pe cruce, cu sulita în coastă
ai fost împuns, fiere ai gu-
stat, Hristoase, moarte ai
răbdat, fiind pus în mor-
mînt ca un mort ; dar ca un
Dumnezeu ai sfărîmat legă-**

**turile iadului și împreună
ai înviat pe cei morți din
veac ; după aceasta pecețile
nesticîndu-le, ucenicilor
Tăi Te-ai arătat, încredin-
țîndu-i de Învierea Ta.**

**Paștile, sînt praznicul cel
de acum ; Paștile cele de
taină ; Paștile cele dumne-
zeiești ; Paștile cele de
mîntuire ; Paștile care ne
trec pe noi la viața cea
fără de moarte ; Paștile cele
ce risipesc toată întrista-
rea ; Paștile cele ce dau
ucenicilor har de veselie.
Pentru aceasta Toma a stri-
gat : Domnul meu și Dum-
nezeul meu ești, Cel ce ai
prădat împărățiile iadului.**

Apoi se cântă și trei stihiri de la Minei.

Slavă... Și acum..., a Praznicului, glasul
al 4-lea : 13 p. 210

**O, uimitoare minune ! Ne-
credința a rodit credință
nezdruncinată. Că zicea
Toma : de nu voi vedea, nu
voi crede ! Dar pipăind
coasta, a mărturisit pe Cel
întrupat, ca pe însuși Fiul
lui Dumnezeu. L-a cunoscut
ca pe Cel ce a pătimit cu
trupul, L-a propovăduit ca
pe Dumnezeu Cel înviat ; și
a strigat cu glas de bucurie :
Domnul meu și Dumnezeu
meu, slavă Ție !**

LA STIHOAVNĂ

Se cântă stihirile Octoiului, glasul I.

A Invierii : A p. 15

**Cu patima Ta, Hristoase,
din patimi ne-am liberat, și**

cu Învierea Ta din stricăciune ne-am izbăvit; Doamne, slavă Ție!

A Apostolilor:

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Alăuta cea bine răsunătoare a Apostolilor, pusă în mișcare de Duhul Sfânt, a nimic închinarea la idoli și spurcați; și propovăduind pe unul Domnul, a izbăvit pe păgâni din înșelăciunea idolească, și i-a învățat să se închine Treimii Celei de o ființă.

A Mucenicilor:

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi; Dumnezeul lui Israel.

Prealăudaților Mucenici, pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul v-a primit; deschis-s-au vouă ușile raiului; și înlăuntru fiind, din pomul vieții vă îndulciți. Rugați-vă lui Hristos, să dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă.

Slavă... Și acum..., a Praznicului, glasul al 4-lea:

O, uimitoare minune! Iarba atingându-se de foc s-a păzit nearsă; că punându-și Toma mîna în coasta cea de foc a lui Iisus Hristos Dumnezeu, nu s-a aprins prin pipăire; ci neîncrederea sufletului o a schimbat întru bună credință. Și cu căldură a strigat din adîncul sufletului: Tu ești Stă-

pînul meu și Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morți, slavă Ție!

Troparul sfîntului, Slavă... Și acum..., al praznicului, Pecetluit fiind mormîntul..., ectenia întreită și otpustul.

→ LA UTRENIE

Troparele precum s-au arătat la ziua de luni.

După întia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul I.

A Învierii:

Podobie: Piatra fiind pecetluită... Ap. 30

Pe cruce fiind pironit, Viața tuturor, și între morți fiind socotit Tu, Domnul Cel fără de moarte, înviat-ai a treia zi, Mîntuitorule, și ai sculat pe Adam din stricăciune. Pentru aceasta Puterile cerurilor strigau Ție, Dătătorule de viață: Slavă dumnezeieștii Tale patimi, Hristoase! Slavă Învierii Tale! Slavă smereniei Tale, Unule Iubitorule de oameni!

A Apostolilor:

Înțelepților pescari ai lumii, cei ce ați primit de la Dumnezeu să fiți milostivi, rugați-vă și acum pentru noi, care strigăm: Doamne, mîntuiește pe credincioși și lumea Ta, și de primejdiile ce ne împresoară, izbăvește sufletele noastre, pentru Apostolii Tăi.

A Mucenicilor:

Podobie: Mormîntul Tău, Mîntuitorule...

Pe Mucenicii lui Hristos toți să-i rugăm, că aceștia se roagă pentru mîntuirea

LA LAUDE

Se pun stihurile pe patru și se cîntă stihurile Octoihului, glasul I:

A Învierii: Ap. 37

Pogorîrea Ta cea cu dumnezeiască cuviință, slăvindu-o, Te lăudăm pe Tine, Hristoase. Născutu-Te-ai din Fecioară și nedespărțit ai fost de Tatăl; pătimit-ai ca un om și de voie ai răbdat răstignire; înviat-ai din mormînt ca dintr-o cămară ieșind, ca să mîntuiești lumea, Doamne, slavă Ție (de două ori).

A Apostolilor:

Pe Petru și pe Pavel cu un glas să-i lăudăm; pe Luca, pe Matei, pe Marcu, pe Ioan, pe Andrei, pe Toma, pe Varolomei, pe Simon Cananitul, pe Iacov, pe Filip și pe toată ceata Ucenicilor după cuviință să o lăudăm.

A Mucenicilor:

Bucurați-vă, Mucenicilor, întru Domnul, că lupta cea bună v-ați luptat; împăraților v-ați împotrivit și pe chinători ați biruit; de foc și de sabie și de fiarele cele sălbatice, care sfișiau trupurile voastre, nu v-ați înfricoșat; lui Hristos, împreună cu îngerii, cîntare înălțînd, cununi din ceruri ați primit. Rugați-vă să dăruiască lumii pace și sufletelor noastre mare milă.

noastră; și să ne apropiem toți de dîșii cu credință; că aceștia izvorăsc darul tămăduirilor; aceștia alungă mulțimile demonilor, ca niște păzitori ai credinței.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Proorocii mai înainte te-au vestit, lămurit, Fecioară, Maică a lui Dumnezeu; iar dumnezeieștii Apostoli în lume te-au propovăduit și noi am crezut. Pentru aceasta toți cu dreaptă credință cinstindu-te, te lăudăm pe tine și cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te numim pururea.

După a doua Catismă, se cîntă Sedealna Praznicului, glasul I.

Podobie: Mormîntul Tău, Mîntuitorule...

Văzînd coasta Mea, nu mai fi neîncredător, striga Cuvîntul către Toma, cel ce se îndoia; cu degetul pipăie-Mă și cu mîna cercetează și văzînd semnele rănilor Mele, propovăduiește lumii Învierea Mea din mormînt, cea de viață aducătoare (de două ori).

Învierea lui Hristos văzînd... Psalmul 50. Apoi Canonul Praznicului, cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia se pun Condacul și Sedelnele de la Minei.

După a șasea Cîntare, se pun Condacul și Icosul Praznicului.

Apoi Luminînda Praznicului.

Slavă... Și acum..., glasul al 4-lea: ^{13 p.211}

O, uimitoare minune! Ioan și-a plecat capul pe pieptul Cuvîntului, iar Toma s-a învrednicit să pipăie c o a s t a Lui; acela a scos de acolo cu înfricoșare, adînc de teologie; taina întrupării lui Hristos; iar acesta s-a învrednicit a ne învăța pe noi cele de taină; că a pus lămurit dovezile Învierii Lui, strigînd: Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Stihurile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Rușinea patimilor și viforul gîndurilor departe să se alunge, și așa va înflori primăvara credinței.

Stih: In tot pămîntul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii graiurile lor.

Arătatu-Te-ai sfinților Tăi Apostoli, Mîntuitorule, ușile fiind încuiate, printr-înșii înnoindu-ne nouă, a s t a z i, dumnezeiescul Duh.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mîinilor Lui o vestește tîria.

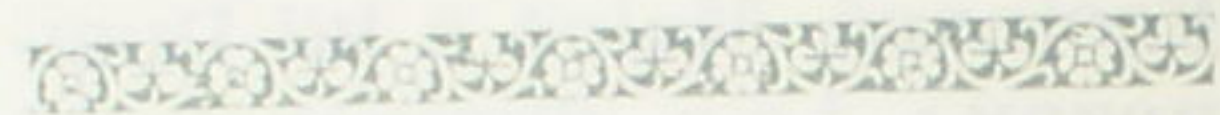
Pe Tine, Împăratul tuturor, văzîndu-Te acum nu cu ochii, ci cu dorul inimii încredințați fiind că ești Dumnezeu, cu cîntări Te mărim.

Slavă... Și acum..., glasul al 6-lea: ^{13 p.215}

După opt zile de la Învierea Ta, Iisuse, Împărate, Cuvinte Unule-Născut al Tatălui, Te-ai arătat ucenicilor Tăi, fiind ușile încuiate, pa-

cea Ta dîndu-le lor; iar ucenicului care se îndoia i-ai arătat semnele, zicîndu-i: Vino de pipăie mîinile și picioarele și coasta Mea cea nesticăcioasă. Iar el, încredințîndu-se, a strigat către Tine: Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție!

Și celelalte ale slujbei Utreniei, precum s-a arătat mai înainte.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a șaptea din Canon.

→ V I N E R I

ÎN SĂPTĂMINA A DOUA
DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihurile pe 6 și se cîntă trei stihiri ale Praznicului, glasul I.

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Cu veșmîntul dreptății cel mai alb decît zăpada îmbrăcîndu-ne, să ne veselim în ziua aceasta a Paștilor, întru care Hristos, ca un Soare al dreptății, din morți răsărind, pe noi pe toți cu nesticăciune ne-a luminat.

Împărăteasă și doamnă și al praznicilor praznic este ziua de acum, pe care a făcut-o cu adevărat Domnul; întru aceasta, precum cîntă David, în taină să ne veselim, noroade, că ușile fiind încuiate, pace a dăruit ucenicilor.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare. ^{Pocănită}

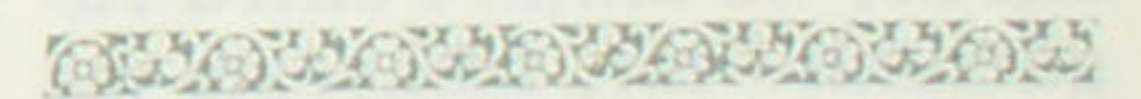
Pentru rugăciunile tuturor Sfinților, Doamne și ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă și ne miluiește pe noi, ca un singur Îndurat.

Slavă... Și acum..., glasul al 8-lea:

Atinge-te, Toma, de coasta Mea cu mîna, zice Hristos, și vino de pipăie semnele cuielor; cercetează cu credință și crede Mie, nu fii neîncrezător! Iar Toma, cum s-a atins cu degetul de Stăpînul, cu glas mare a strigat: Tu ești Dumnezeu și Domnul meu, Milostive, slavă Ție!

Apoi, celelalte ale Vecerniei zilelor de rînd.

Troparul sîntului, Slavă... Și acum..., al praznicului, Pecetluit fiind mormîntul..., ectenia întreită și otpustul.

→ LA UTRENIE

Se cîntă troparele precum s-a arătat luni.

După întia Catismă se cîntă Sedelnele Octoiului, glasul I.

A Crucii:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Crucii Tale ne închinăm, Iubitorule de oameni, că pe dînsa ai fost pironit, Viața tuturor; raiul ai deschis, Mîntuitorule, tilharului ce a venit la Tine cu credință și desfătării s-a învrednicit, mărturisindu-se Ție: Pomenește-mă, Doam-

Neîncrederea lui Toma, care pipăie mai cu îndrăzneală, cu dreapta cea iscoditoare, rănile mîinilor și ale picioarelor, spre încredințare lumească, adeverește Învierea cea mîntuitoare pentru lume, a Cuvîntului Dumnezeu-Omul, din adîncurile iadului.

Se adaugă și de la Minei trei stihiri.

Slavă... Și acum..., glasul al 2-lea: ^{13 p.208}

Fiind ușile încuiate, stînd Iisus înaintea ucenicilor, le-a dat încredere și pace. Apoi a zis lui Toma: Pentru ce te îndoiești că am înviat din morți? Adu aici mîna ta și o pune în coasta Mea și vezi; că deși tu nu ai crezut, toți au cunoscut Patimile și Învierea Mea, strigînd împreună cu tine: Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Stihurile Octoiului, glasul I:

A Crucii:

Zid nebiruit este nouă cinstita Cruce a Mîntuitorului; că întru dînsa nădăjduind, ne mîntuim toți.

A Învierii:

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei. ^{A p.6}

Rugăciunile noastre cele de seară primește-le, Sfinte Doamne, și ne dă nouă iertare păcatelor; că Tu singur ești Cel ce ai arătat în lume Învierea.

ne! Primește-ne ca pe acela, și pe noi, care strigăm: Păcătuit-am toți, nu ne trece cu vederea, prin milostivirea Ta!

A Invierii: Ap. 28

Mormîntul Tău, Mîntuitorule, ostașii străjuindu-l, morți s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te slăvim, Pierzătorul stricăciunii; la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormînt și Unul-Dumnezeul nostru.

A Mucenicilor:

Întru Tine Doamne, s-au îmbrăcat slăviții purtători de biruință, Cel ce ești lauda muceniei și vrednicia cununilor, pe cei fără de lege i-au biruit cu răbdarea pătimirilor, și prin puterea dumnezeiască au primit din cer biruință. Pentru rugăciunile lor, izbăvește-mă de vrăjmașul cel nevăzut Mîntuitorule, și mă mîntuiește!

Slavă... Și acum..., a Crucii-Născătoare:

Podobie: Mormîntul Tău, Mîntuitorule...

Mielușeaua cea neîntinată văzînd pe Mielul și Păstorul mort, spînzurat pe lemn, plîngînd a zis, tînguindu-se ca o maică: Cum voi îndura smerenia Ta cea mai presus de cuvînt, Fiul meu, și Patimile cele de voie, Dumnezeule Preabun?

După a doua Catismă, se cîntă Sedealna Praznicului:

Podobie: Mormîntul Tău, Mîntuitorule...

Fericit ești tu, cel ce ai pipăit rănile coastei celei prea bune, care a vindecat rana cea prea mare a lui Adam și ne-a solit fericirea cea nepieritoare, nouă celor ce am crezut Învierii Lui, numai prin cuvintele sfinților Apostoli.

Slavă..., Și acum..., iar aceasta.

Învierea lui Hristos... și Psalmul 50.

Canonul Praznicului cu irmosul pe 8, și al Mineiului, pe 4.

După Cîntarea a treia se pun Condacul și Sedealna de la Minei și ale Praznicului.

După Cîntarea a șasea se pun Condacul și Icosul Praznicului.

Luminînda Praznicului.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, cîntînd stihirile Oc-toihului, glasul I.

A Crucii:

Prin crucea Ta, Hristoase, îngerii și oamenii s-au făcut o turmă și o Biserică; cerul și pămîntul se bucură; Doamne, slavă Ție (de două ori).

A Invierii: Ap. 26

Lăudăm, Hristoase, patima Ta cea mîntuitoare și slăvim Învierea Ta.

A Mucenicilor:

Veniți, toți credincioșii, să cinstim cu cîntări și cu laude duhovnicești, pe purtătorii de chinuri ai lui Hristos, pe luminătorii lumii și propovăduitorii credinței, pe izvorul cel pururea curgător din care izvorăsc credincioșilor tămăduiri. Cu

rugăciunile lor, Hristoase, Dumnezeul nostru, dăruiește lumii Tale pace și sufletele noastre mare milă.

Slavă... Și acum..., glasul al 8-lea:

A lui Anatolie. I 3 p. 203

Fiind ușile încuiate și Ucenicii adunați, a venit Mîntuitorul unde erau strînși și stînd în mijlocul lor, a zis către Toma: Vino de pipăie și vezi semnele cuielor; întinde mîna ta și te atinge de coasta Mea și nu fii neîncrezător, ci vestește cu credință Învierea Mea cea din morți.

LA STIHOAVNA

Se cîntă stihirile Praznicului, glasul al 4-lea.

Podobie: Ca pe un viteaz între mucenici...

Răstignindu-Te, raiul ai deschis oamenilor și pe cei morți împreună i-ai sculat, Cel ce ești Viața noastră; și ai înviat, moartea prădînd cu puterea Ta, și ai unit cu adevărat cele pămîntești cu cele cerești; și ai umplut de bucurie negrăită ceata Apostolilor, Cuvinte al lui Dumnezeu, pace grăindu-le lor.

Stih: În tot pămîntul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii graiurile lor.

Stricăciunea a fost izgonită; nestricăciunea a înflorit; legătura cea de multă vreme s-a dezlegat; cerurile, pămîntul și cele de pe pămînt să se veselească, că a înviat Hristos; moartea s-a prădat; ziua cea veselă s-a arătat; ușile fiind încuiate, înlăuntru a intrat Dătătorul de viață și Domnul.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mîinilor Lui o vestește tăria.

Să ne bucurăm astăzi, veselindu-ne în ziua pe care a făcut-o Domnul; sculatu-S-a Dătătorul de viață, iadul s-a prădat; ceata Apostolilor face să se audă bucuria; Toma, cel ce se îndoia, a pipăit coasta Stăpînului și pipăind, două firi a propovăduit.

Slavă... Și acum..., glasul al 8-lea:

Atinge-te, Toma, de coasta Mea cu mîna, zice Hristos, și vino de pipăie semnele cuielor; cercetează cu credință și crede Mie, nu fii neîncrezător. Iar Toma, cum s-a atins cu degetul de Stăpînul, cu glas mare a strigat: Tu ești Dumnezeu și Domnul meu, Milostive, slavă Ție!

Și celelalte, ale Utreniei zilelor de rînd.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a opta din Canon.

→ S Î M B Ă T Ă

IN SĂPTĂMINA A DOUA
DUPĂ PAȘTI

LAVECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6, cîntînd mai întii trei stihiri idiomle ale Praznicului, glas I. I 3 p. 206

Fiind ușile încuiate și Ucenicii adunați, ai intrat fără de veste Atotputernice Iisuse, Dumnezeul

nostru; și stînd în mijlocul lor și pace dîndu-le, i-ai umplut de Duh Sfînt; și le-ai poruncit să aștepte și nicăieri să nu se depărteze din Ierusalim, pînă cînd nu vor fi îmbrăcați cu putere de sus. Pentru aceasta strigăm către Tine: Luminarea și Învierea și Pacea noastră, slavă Ție!

După opt zile de la Învierea Ta, Doamne, Te-ai arătat Ucenicilor Tăi, în locul în care erau adunați; și grăind către dînșii: Pace vouă!, ai arătat ucenicului care se îndoia, mîinile și preacurata coastă; iar acela, incredințindu-se, a strigat către Tine: Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție!

Toma, cel ce se numea și Geamăn, nu era cu dînșii cînd ai intrat, Hristoase, ușile fiind încuiate; pentru aceasta și necrezînd el spuselor lor, din necredință întru credință l-ai întărit. Nu ai socotit, Bunule, lucrul nevrednic, a-i arăta lui preacurată coasta Ta și rănilile mîinilor și ale picioarelor. Iar el, pipăind și văzînd, Te-a mărturisit pe Tine că ești nu numai Dumnezeu și nici numai om; ci a strigat: Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție!

Apoi se adaugă și de la Minei trei stihiri.

Slavă..., a Praznicului, glasul al 6-lea:

Ușile fiind încuiate, venit-ai la Ucenici, Hristoase.

Atunci Toma, prin dumnezeiască rînduială nu se afla cu dînșii. Că zicea: Nu voi crede, de nu voi vedea și eu pe Stăpînul; de nu voi vedea coasta din care a țîșnit sîngele, apa, botezul; de nu voi vedea rana, prin care s-a vindecat omul de rana cea mare; de nu voi vedea, că nu este ca un duh, ci trup și oase. Cel ce ai călcat moartea și pe Toma l-ai incredințat, Doamne, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei:

Dogmatica, glasul 1:

Pe ceea ce este mărirea a toată lumea, care din oameni a odrăslit și pe Stăpînul L-a născut, pe ușa cea cerească, lauda celor fără de trupuri și podoaba credincioșilor, pe Maria Fecioara să o lăudăm. Că aceasta s-a arătat cer și biserică a Dumnezeirii; aceasta, surpînd peretele cel din mijloc al vrajbei, pace a adus și împărăția a deschis. Deci, pe aceasta avîndu-o întărire a credinței, apărător avem pe Domnul, Cel ce S-a născut dintr-însa. Îndrăznească, dar, îndrăznească poporul lui Dumnezeu; că Acesta va birui pe vrăjmași, ca un Atotputernic.

LA STIHIAVNA

Se cîntă stihirile Învierii, glas 1.

Rugăciunile noastre cele de seară primește-le, Sfinte

Doamne, și ne dă nouă iertare păcatelor; că Tu singur ești Cel ce ai arătat în lume Învierea.

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Înconjurați, popoare, Sionul și-l cuprindeți pe dînsul, și dați slavă, într-însul, Celui ce a înviat din morți; că Acesta este Dumnezeuul nostru, Cel ce ne-a izbăvit pe noi de fărădelegile noastre.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Veniți, popoare, să cîntăm și să ne închinăm lui Hristos, slăvind Învierea Lui cea din morți; că Acesta este Dumnezeuul nostru, Care a izbăvit lumea de înșelăciunea vrăjmașului.

Stih: Casei Tale se cuvîne sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

Cu patima Ta, Hristoase, din patimi ne-am liberat și cu Învierea Ta din stricăciune ne-am izbăvit; Doamne, slavă Ție!

Slavă... Și acum..., glasul al 5-lea:

Iubitorele de oameni, mare și fără asemănare este mulțimea îndurărilor Tale! Că îndelung ai răbdat: de Iudei fiind lovit peste obraz, de Apostol pipăit și de cei ce Te tăgăduiau pe Tine mult ispitit. Cum Te-ai intrupat? Cum Te-ai răstignit, Cel ce ești fără de păcat?

Ci, dă-ne înțelegere ca și lui Toma, ca să strigăm Ție: Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție!

Troparul sîntului, Slavă... Și acum..., al praznicului, glasul al 7-lea: Pecetluit fiind mormîntul..., ectenia întreită și otpustul.

Așa se face slujba Vecerniei în fiecare vineri seara, pînă la Cincizecime.

Cade-se a ști:

Canoanele pentru morți ale glasurilor din Octoih din toate Simbetele Cincizecimii, se cîntă Vineri seara, la Pavecerniță.

→ LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparele precum s-a arătat luni, iar după întia Catismă se cîntă Sedelnele Învierii, glasul 1.

Mormîntul Tău, Mîntuitorule, ostașii străjuindu-l, morți s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te slăvim, Pierzătorul stricăciunii; la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormînt și Unul Dumnezeuul nostru.

Slavă...

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Femeile, mîncînd, au venit la mormînt, și vedere îngerească văzînd, s-au cutremurat: mormîntul a strălucit viață, minunea le-a spăimîntat pe ele. Pentru aceasta, mergînd, au vestit ucenicilor Învierea: iadul l-a prădat Hristos, ca Cel ce este singur tare și puternic; și pe cei pieriți i-a sculat pe

toți, frica osîndirii dezlegînd cu puterea Crucii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Gavriil zicînd ție, **Fecioară**: Bucură-te!, împreună cu glasul S-a întrupat Stăpînul tuturor, întru tine, chivotul cel sfînt, precum a zis dreptul David. Arătatu-te-ai mai cuprinzătoare decît cerurile, ceea ce ai purtat pe Făcătorul tău. Slavă Celui ce s-a sălășluit întru tine; slavă Celui ce a ieșit din tine; slavă Celui ce ne-a slobozit pe noi, prin nașterea ta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna praznicului; glasul 1.

Podobie: Piatra fiind pecelluită...

De frica iudeilor fiind ascunși Ucenicii și în Sion adunați, ai intrat la dînșii, **Bunule**. Și fiind ușile încuiate, ai stat în mijlocul lor, umplîndu-i de bucurie; și le-ai arătat lor mîinile și rănile preacuratei Tale coaste, zicînd ucenicului celui ce se îndoia: Adu mîna ta și caută de vezi că Eu însumi sînt, Cel ce am pătimit pentru tine.

Slavă... Și acum..., iar aceasta.

Învierii lui Hristos... și apoi Psalmul 50.

Canonul Praznicului cu irmoasele pe 6, al Sfîntului care este hramul bisericii pe 4 și al Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia se pun Condacul și Sedealna Mineiului, Slavă... Și acum... a Praznicului.

După Cîntarea a șasea ce citește Condacul și Icosul Praznicului.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, cîntînd stihirile Învierii, glas 1:

Lăudăm, Hristoase, patima Ta cea mîntuitoare și slăvim învierea Ta.

Cel ce răstignire ai răbdat și moartea ai călcat, și ai înviat din morți, împacă viața noastră, Doamne, ca un singur Atotputernic.

Cel ce iadul ai prădat și pe om l-ai înviat cu Învierea Ta, Hristoase, învrednicește-ne pe noi, cu inimă curată, să Te lăudăm și să Te slăvim.

Plecăciunea Ta cea cu dumnezeiască cuviință slăvind-o, Te lăudăm pe Tine, Hristoase. Născutu-Te-ai din Fecioară și nedespărțit ai fost de Tatăl; pătimit-ai ca un om și de voie ai răbdat răstignire; înviat-ai din mormînt, ca dintr-o cămară ieșind, ca să mîntuiești lumea, Doamne, slavă Ție!

Slavă... Și acum..., glasul al 6-lea:

După opt zile de la Învierea Ta, Iisuse Împărate, Cuvinte Unule-Născut al Tatălui, Te-ai arătat Ucenicilor Tăi, fiind ușile încuiate, pacea Ta dîndu-le lor; iar ucenicului care se îndoia, i-ai arătat semnele, zicîndu-i: **Vino de pipăie mîinile și picioarele și coasta Mea cea nesticăcioasă. Iar el, incredințindu-se, a strigat către Tine: Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție!**

LA STIHOAVNA

Se cîntă stihirile Praznicului, glasul 1:

Podobie: Prealăudaților Mucenici...

Precum nu ai stricat pecețile mormîntului, Dătătorule de viață, Hristoase, așa după înfricoșătoarea Învierie a Ta cea din mormînt, ai intrat prin ușile încuiate la preaslăviții Tăi Apostoli, umplîndu-i de bucurie și Duhul Tău cel drept dîndu-le lor, pentru nemăsurată mila Ta.

Stih: Laudă, Ierusalime pe Domnul; laudă pe Dumnezeul tău, Sioane.

Toma, cel numit și Geamăn, nu era de față cînd Te-ai arătat Tu, Doamne, Ucenicilor; pentru aceea nu credea Învierii Tale și striga celor ce Te văzuseră pe Tine: De nu voi pune degetul meu în coasta Lui și în rănile cuielor, nu voi crede că a înviat.

Stih: Că a întărit încuietorile porților tale; binecuvîntat-a pe fiii tăi întru tine.

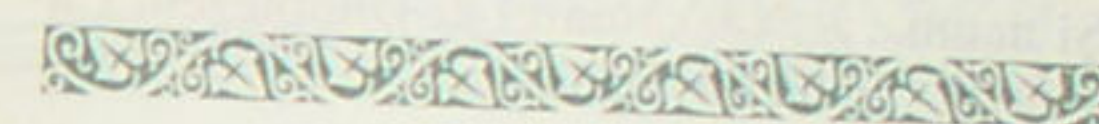
Precum voiești, pipăie, a grăit Hristos către Toma: Pune mîna ta și Mă cunoaște, că am oase și trup pămîntesc; și nu fii neîncredzător, ci împreună cu ceilalți încredințează-te. Iar el a strigat: Tu ești Dumnezeuul meu și Domnul; slavă Învierii Tale!

Slavă... Și acum..., glasul 1:

Ucenicii îndoindu-se, a opta zi a venit Mîntuitorul înaintea lor, unde erau adu-

nați, și pace dîndu-le, către Toma a strigat: Vino, Apostole, pipăie mîinile în care au înfipt piroanele. O, nevinovata îndoială a lui Toma! Inimile credincioșilor la cunoștință le-a adus, și cu frică a strigat: Domnul meu și Dumnezeuul meu, slavă Ție!

Și celelalte ale slujbei Uteniei și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a noua din Canonul Praznicului; Prochimenul; Apostolul: din Faptele Apostolilor și Evanghelia de la Ioan.

CHINONICUL:

Laudă, Ierusalime pe Domnul; laudă pe Dumnezeul tău, Sioane.

Cade-se a ști

Că de se va întimpla să cadă Sfîntul și marele Mucenic Gheorghe în Duminea Mironosițelor (Paștile la 16 aprilie) să se vadă învățatura din urmă. Dacă însă cade în Duminea Slăbănogului sau a Samarincii, sau a Orbului să se vadă tipicul de mai jos.

Simbătă la Vecernia mică stihirile Învierii 4: Slavă... a Sfîntului; Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu. La Stihioavnă se cîntă o stihiră a Învierii și ale Sfîntului din cele de la stihioavnă Vecerniei celei mari, cu stihurile lor; Slavă... a Sfîntului, Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu; Troparul Învierii și al Sfîntului; ectenia și otpustul.

La Vecernia mare se pune Catisma după obicei;

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihurile Învierii 3, ale praznicului 3 și ale Sfîntului 4; Slavă... a praznicului; Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu a glasului; vohod și paremiile Sfîntului.

La Litie se pune stihira hramului și ale Sfîntului; Slavă... a Sfîntului; Și acum... a praznicului.

La Stihioavnă se cîntă o stihiră a Învierii și ale Paștilor; Slavă... a Sfîntului; Și acum... a praznicului.

La Utrenie se cîntă troparul Învierii (de două ori) Slavă..., al Sfîntului, Și acum... Al Născătoarei-Învierii. După caticisme se cîntă sedelnele Învierii cu bogorodicina lor; după polieleu se zic toate sedelnele Sfîntului cîte odată: Slavă... cea după polieleu: Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu. Antifoanele și Evanghelia Învierii; Învierea lui Hristos văzînd... (de trei ori) și stihira Învierii.

Cîntăm Canonul Paștilor cu irmoasele pe 6, al Sfîntului pe 4 și al Duminicii pe 4. Și se cîntă Canonul Duminicii așa: La fiecare cîntare un tropar al Învierii și al Duminicii, (adică al Slăbănogului, sau al Samaritencei sau al Orbului); Slavă... al Treimii; Și acum... al Născătoarei de Dumnezeu. Caticavasie: Ziua Învierii...

După Cîntarea a treia, se pun Condacul, Icosul și Sedealna Sfîntului; Slavă... Și acum... a Praznicului.

După Cîntarea a șasea, se citește Condacul și Icosul Praznicului.

La Cîntarea a noua nu se cîntă Ceea ce ești mai cinstită... Apoi se pune Luminînda Paștilor; Slavă... a Sfîntului; Și acum... a praznicului.

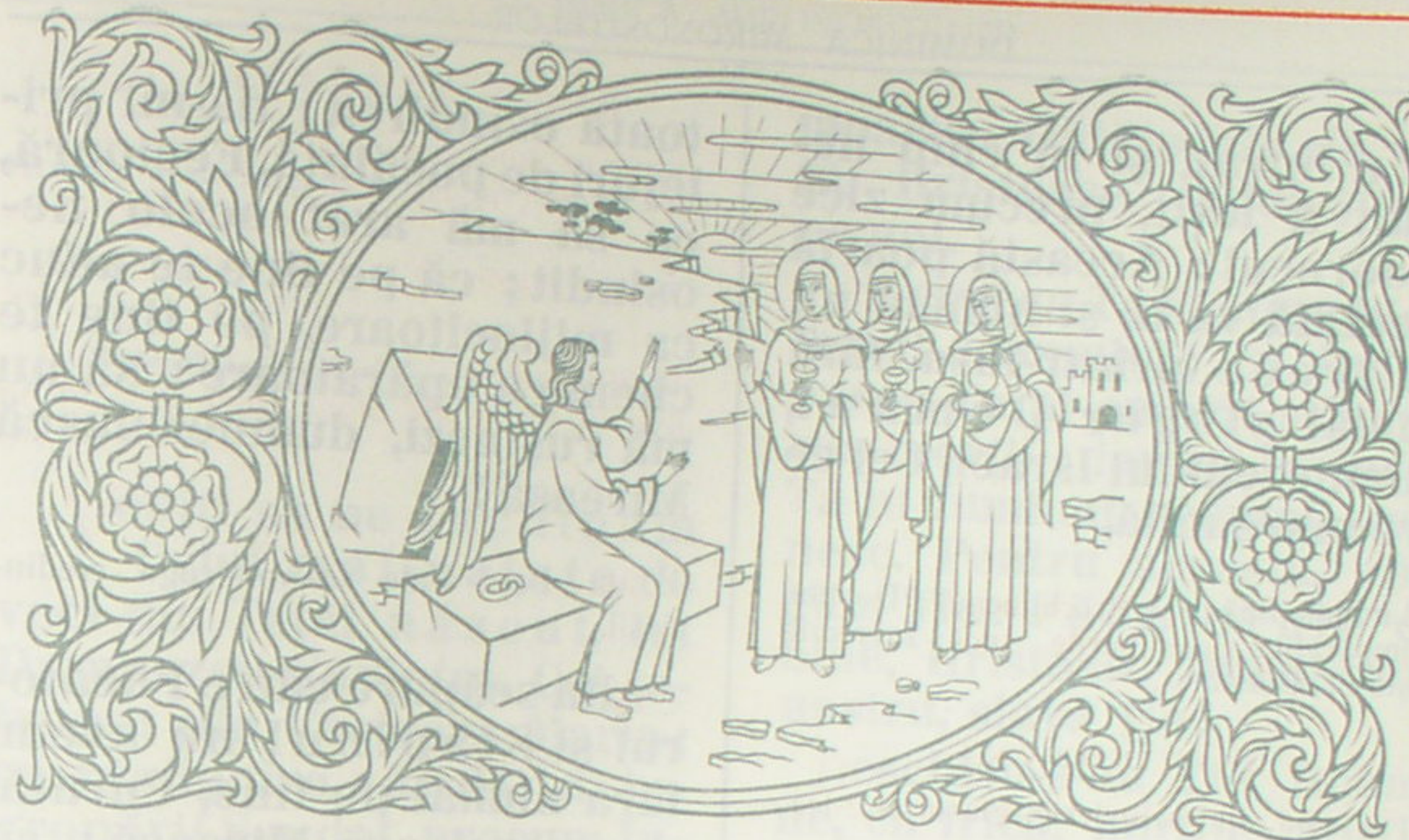

La Laude se pun stihirile Învierii 4 și ale Sfîntului 4, cu cea de la Slavă... și cu stihurile; Slavă... a Duminicii; Și acum... Prea binecuvîntată ești... Doxologia mare și celelalte, iar după otpust, se cîntă stihira Evangheliei, cea de rînd.

La Liturghie se cîntă Fericirile glasului, pe 4, ale Duminicii din Cîntarea a treia pe 4, și ale Sfîntului din Cîntarea a șasea pe 4. Apostolul, Evanghelia și Chinonicul se citește întîi al Duminicii, apoi al Sfîntului.

Să se știe că:

Sfîntul Ioan Evanghelistul (8 mai) se începe din însăși Duminica Paștilor (cînd Paștile cad la 8 mai) și se suie pînă la simbăta săptămîinii a cincea după Paști (cînd Paștile cad la 4 aprilie). Cînd Sfîntul Ioan Evanghelistul cade deci în Duminica Paștilor, ori în una din Duminicile următoare, slujba se pune după regula arătată aci pentru Sărbătoarea Sfîntului Gheorghe. Cînd se întîmplă Sfîntul Mucenic Gheorghe, sau Sfîntul Ioan Teologul în Duminica Samaritencei, se lasă slujba Injumătățirii.

DUMINICA A TREIA DUPĂ PAȘTI A SFINTELOR FEMEII MIRONOSIȚE ȘI A DREPTULUI IOSIF

→ LA VECERNIA MICA

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihurile pe 4 și se cîntă Stihirile Învierii din Octoih, glasul al 2-lea:

Veniți să ne închinăm celui mai-nainte de veci din Tatăl născut...

Hristos Mîntuitorul nostru, pironindu-Se pe cruce...

Cu arhanghelii să laudăm Învierea...

Pe Tine, Cel ce-ai fost răstignit...

(Caută-le pe toate acestea la Vecernia mare).

Slavă... glasul al 2-lea:

Pentru ce amestecați mirurile cu lacrimi, Ucenicilor? Piatra a fost răsturnată, mormîntul a fost golit; vedeți stricăciunea zdrobită de Viață, pecețile mărturisind deslușit aceasta; pe străjerii celor neascultători greu dormind; firea cea muritoare s-a mîntuit în trup de Dum-

nezeu, iadul se tînguieste. Alergînd cu bucurie, spuneți Apostolilor, că Hristos, Cel ce a omorît moartea, Cel întîi-născut din morți, va merge mai înainte de voi în Galileea.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu. Dogmatica, alcătuită de Studitul; același glas.

O, prea mărită taină! Văzînd minunile, propovăduiesc Dumnezeirea, nu tăgăduiesc firea omenească; că Emmanuil a deschis porțile firii, ca un iubitor de oameni; iar ca Dumnezeu, nu a rupt încuietorile fecioriei, ci din pîntece așa a ieșit, precum prin auz a intrat; precum S-a zămislit, așa S-a întrupat; fără pati-

mă a intrat, și în chip ne-grăit a ieșit, precum zice Proorocul: Această poartă încuiată va fi, și nimeni nu va trece printr-însa, fără numai singur Domnul, Dumnezeuul lui Israel, Cel ce are mare milă.

Lumină lină... și Prochimenul: Domnul a împărățit... cu stihurile. Apoi: Invrednicește-ne, Doamne...

LA STIHOAVNA

Se cântă stihira Învierii; glasul al 2-lea:

Învieria Ta, Hristoase, Mîntuitorule, toată lumea a luminat și a chemat făptura Ta; Atotputernice Doamne, slavă Ție!

Și acestea ale Născătoarei de Dumnezeu același glas.

Podobie: Cînd de pe lemn...

Stih: Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul și neamul.

Bucurie a tuturor celor întristați, ocrotitoare a celor nedreptățiți, hrană a celor săraci, mîngiere a străinilor, și toiag al orbilor, cercetătoare a celor bolnavi, acoperămînt și sprijin al celor împovărați și ajutoare a orfanilor tu ești, Preacurată, Maica Dumnezeului Celui preainalt! Grăbește, rugămu-te, să se mîntuiască robii tăi.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta!

Toată fărădelegea, fără de măsură, tot păcatul fără conținere, am săvîrșit, eu ticălosul; vrednic sînt de

toată osîndirea; dă-mi pri-lejuri de pocăință, Fecioară, ca să mă arăt acolo ne-osîndit; că pe tine te aduc ca mijlocitoare, pe tine te chem ca apărătoare; să nu mă rușinezi, dumnezeiască Mireasă!

Stih: Feței Tale se vor ruga credincioșii.

Altă scăpare către Făcătorul și Stăpînul nu avem, fără numai pe tine, Curată, dumnezeiască Mireasă; să nu ne îndepărtezi pe noi de la ocrotirea ta cea caldă, nici să ne rușinezi pe noi cei ce alergăm cu dragoste sub acoperămîntul tău, Maica Dumnezeului nostru; grăbește și ne dă nouă ajutorul tău, și de urgia cea de acum mîntuiește-ne pe noi.

Slavă... Și acum..., glasul al 2-lea:

Mironosițele, de dimineață venind și la mormîntul Tău cu grăbire ajungînd, Te căutau pe Tine, Hristoase, ca să ungă cu miresme preacurat trupul Tău; și auzind cuvintele ingerului, semne dătătoare de bucurie Apostolilor au vestit: Că a înviat Începătorul mîntuirii noastre, moartea prădînd și lumii dăruind viață veșnică și mare milă.

Acum slobozești... Sfinte Dumnezeule... și după Tatăl nostru... se cântă troparele (caută la Vecernia mare), ectenia și otpustul.

→ LA VECERNIA MARE

După binecuvîntarea preotului, se cântă: Hristos a înviat... (de trei ori) după obicei și Psalmul 103.

Apoi ectenie mare și se citește Catisma întii.

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihurile pe 10 și se cântă șapte Stihiri ale Învierii, glasul al 2-lea:

Veniți să ne închinăm Celui mai-nainte de veci din Tatăl născut, lui Dumnezeu-Cuvîntul, Cel întrupat din Fecioara Maria; că răstignire răbdînd, îngropării S-a dat, precum În-suși a voit; și înviind din morți, m-a mîntuit pe mine, omul cel rătăcit.

Hristos, Mîntuitorul nostru, a rupt zapisul cel ce era împotriva noastră, pe Cruce pironindu-l și stăpînirea morții a zdrobit. Să ne închinăm Învierii Lui celei de a treia zi.

Cu arhanghelii să lăudăm Învieria lui Hristos; că Acesta este Răscumpărătorul și Mîntuitorul sufletelor noastre; și întru slavă înfricoșătoare și întru putere tare iarăși va să vină, să judece lumea pe care o a zidit.

Stihiri ale lui Anatolie.

Pe Tine, Cel ce ai fost răstignit și îngropat, ingerul Te-a propovăduit ca pe un Stăpîn și a zis femeilor: Veniți de vedeți unde a zăcut Domnul, că a înviat, precum a zis, ca un Atotputernic. Pentru aceasta ne închinăm Ție, Cel singur fără de

moarte; Dătătorule de viață, Hristoase, miluiește-ne pe noi.

Cu crucea Ta ai șters blestemul lemnului; cu îngroparea Ta ai omorît stăpînirea morții; iar cu Învieria Ta ai luminat neamul omnesc. Pentru aceasta, strigăm Ție: Făcătorule de bine, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Deschisu-s-au Ție, Doamne, cu frică, porțile morții, și portarii iadului, văzîndu-Te, s-au spăimîntat; că porțile cele de aramă le-ai sfărîmat, și încuietoriale cele de fier le-ai zdrobit; și ne-ai scos pe noi din întuneric și din umbra morții, și ai rupt legăturile noastre.

Laudă de mîntuire cîntînd, din guri glas să înălțăm; veniți toți în casa Domnului să îngenunchem, grăind: Cel ce pe lemn ai fost răstignit și din morți ai înviat, și ești în sinurile Tatălui, curățește păcatele noastre.

Apoi următoarele 3 Stihiri idiomele ale Mironosițelor.

Alcătuire a lui Anatolie, glasul al 2-lea:

Mironosițele femei, foarte de dimineață miresme luînd, au ajuns la mormîntul Domnului; dar găsind lucruri la care nu se așteptau, cu îngrijorare se gîndeau la răsturnarea pietrei și unele către altele ziceau: Unde sînt pecețile mormîntului? Unde este custodia

lui Pilat și paza cea strașnică? Dar un înger plin de strălucire s-a făcut vestitor femeilor celor nedumerite, zicînd către dîsele: Pentru ce căutați, cu tînguii, pe Cel ce este viu și a dat viață neamului omenesc? Sculatu-S-a din morți Hristos, Dumnezeuul nostru, ca un Atotputernic, dăruindu-ne tuturor nestricăciune și viață, luminare și mare milă.

Alcătuire a lui Cumula.

Pentru ce amestecați mirurile cu lacrimi, Ucenicilor? Piatra a fost răsturnată, mormîntul a fost golit; vedeți stricăciunea zdrobită de Viață, pecețile mărturisind de slusit aceasta; pe străjerii celor neascultători greu dormind; firea cea muritoare s-a mîntuit în trup de Dumnezeu, iadul se tînguește. Alergînd cu bucurie, spuneți Apostolilor, că Hristos, Cel ce a omorît moartea, Cel întii-născut din morți, va merge mai înainte de voi în Galileea.

Mironosițele de dimineață venind și la mormîntul Tău cu grabire ajungînd, Te căutau pe Tine, Hristoase, ca să ungi cu miresme preacurat trupul Tău; și auzind cuvintele îngerului, semne dătătoare de bucurie Apostolilor au vestit: Că a înviat Începătorul mîntuirii noastre, moartea prădînd și

lumii dăruind viață veșnică și mare milă.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Alcătuire a lui Cosma Monahul.

Mironosițele femeii, ajungînd la mormîntul Tău și văzînd pecețile mormîntului și neaflînd preacuratul Tău trup, tînguindu-se, au mers zicînd cu îngrijorare: Cine a furat nădejdea noastră? Cine a luat pe Cel mort și gol și cu smirnă uns, pe singura mîngîiere a Maicii Sale? O, cum a fost omorît Cel ce a înviat morții! Cum a fost îngropat Cel ce a prădat iadul! Ci Te scoală, Mîntuitorule, ca un Însuși atotputernic, a treia zi, precum ai zis, mîntuind sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Glasul al 2-lea:

Trecut-a umbra Legii, cînd Darul a venit; că precum rugul, fiind aprins, nu ardea, așa, Fecioară, ai născut și fecioară ai rămas. În locul stîlpului celui de foc, a răsărit Soarele dreptății; în locul lui Moise, Hristos, mîntuirea suflelelor noastre.

Vohod, Lumină lină...

Prochimenul: Domnul a împărțit...

La Litie se cîntă Stihurile idiomele, glas I.

Mironosițelor femeii, pentru ce ați venit la mormînt? Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? A înviat

Domnul, îndrăzniți!, strigă îngerul.

Cu frică au venit femeile la mormînt, sîrguindu-se să ungi cu miresme trupul Tău și negăsindu-l, se mirau între dîsele, necunoscînd Învierea. Dar un înger a stătut înaintea lor și le-a zis: A înviat Hristos, dăruindu-ne nouă mare milă.

Venit-au la mormînt Magdalena și cealaltă Marie, căutînd pe Domnul; și au văzut pe înger, ca un fulger șezînd pe piatră și către dîsele zicînd: Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? A înviat, precum a zis; în Galileea Îl veți afla pe El. Către Care să strigăm: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție!

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cerut-a Iosif trupul lui Iisus și l-a pus în mormîntul cel nou al său; că se cădea Lui să iasă din mormînt, ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărîmat puterea morții și ai deschis oamenilor porțile raiului, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din pîntecele tău ieșind, Preacurată, Făcătorul și Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, întru mine îmbrăcîndu-Se, din blestemul cel dintii pe Adam l-a liberat; pentru aceasta ție, Preacurată, ca unei Maici a lui Dumnezeu și Fecioare cu adevărat, îți strigăm, fără

tăcere, ca îngerul; Bucură-te Stăpînă, ocrotitoarea și acoperămîntul și mîntuirea suflelelor noastre.

LA STIHOAVNA

Se cîntă stihira Învierii; glasul al 2-lea:

Învierea Ta, Hristoase Mîntuitorule, toată lumea a luminat și a chemat făptura Ta; Atotputernice Doamne, slavă Ție!

Apoi stihurile Paștilor cu stihurile lor: Paștile cele sfințite...

Alte stihuri după Alfavita; glasul al 2-lea: (Cine voiește le poate cînta în locul stihurilor Paștilor).

Stih: Domnul a împărțit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-s-a Domnul întru putere și s-a încins.

Prin Cruce ai nimicit blestemul pomului din rai, Mîntuitorule; cu îngroparea Ta ai omorît puterea morții și cu scularea Ta ai luminat neamul nostru. Pentru aceasta strigăm Ție: Dătătorule de viață, Hristoase, Dumnezeuul nostru, slavă Ție!

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Pe Cruce pironit fiind Hristoase, ai schimbat frumusețea fapturilor; și ostașii arătîndu-și neomenia, au împuns cu sulița coasta Ta. Iar iudeii au cerut să se pecetluiască mormîntul, neștiind puterea Ta. Cel ce pentru îndurarea milostivirilor Tale ai primit îngropare și a treia zi ai înviat, Doamne, slavă Ție!

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

Dătătorule de viață, Hristoase, îndurat-ai patimă de bună voie pentru cei morți, și în iad pogorîndu-Te, ca un Puternic, pe cei ce așteptau acolo venirea Ta, i-ai smuls ca de la o fiară puternică, și în locul iadului le-ai dăruit să locuiască raiul. Pentru aceasta și nouă, celor ce slăvim scularea Ta cea de a treia zi, dăruiește-ne curățire de păcate și mare milă.

Slavă..., glasul al 5-lea :

Pe Tine, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină, pogorîndu-Te de pe lemn Iosif împreună cu Nicodim, și văzîndu-Te mort, gol și neîngropat, cuprins fiind de jale plină de milă, tînguindu-se, zicea : Vai mie, prea dulce Iisuse ! Pe Tine cu puțin mai-nainte soarele văzîndu-Te răstignit pe Cruce, cu întuneric s-a înfășurat și pămîntul de frică s-a cutremurat și catapetasma templului s-a sfișiat ; dar, iată, Te văd acum de voie supunîndu-Te morții pentru mine. Cum Te voi îngropa, Dumnezeuul meu ? Sau cum Te voi înfășura cu giulgiuri ? Cu ce mîini mă voi atinge de trupul Tău cel neîntinat ? Sau ce cîntări voi cînta plecării Tale dintre noi, îndurate ? Măresc Patimile Tale ; cu cîntări laud îngroparea Ta, îm-

preună cu Învierea, strigînd : Doamne, slavă Ție !

Și acum... Ziua Învierii... Hristos a înviat... ! (o dată) iar după Tatăl nostru... se zice troparul : Născătoare de Dumnezeu... (de trei ori), binecuvîntarea pînilor și obișnuita citire din Tilcuirea Faptelor Sfinților Apostoli.

Spre știință : De se va întimpla să nu fie Priveghere, la Doamne, strigat-am..., se cîntă Stihirile Învierii pe 4 și ale Mironosițelor cu cele de la Litie pe 6 ; apoi Vohod și Prochimenul zilei. La Stihovna se cîntă Stihira Învierii și Stihirile Paștilor ; Slavă... Și acum..., glasul al 5-lea : Pe Tine, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină... și după Tatăl nostru... se cîntă troparele următoare, glasul al 2-lea :

Al Învierii :

Cînd Te-ai pogorît la moarte, Cea ce ești Viața cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorît cu strălucirea Dumnezeirii ; iar cînd ai înviat pe cei morți din cele dedesubt, toate Puterile cerești au strigat : Dătătorule de viață, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ție !

Slavă...

Iosif cel cu bun chip, de pe lemn coborînd preacurat trupul Tău, cu giulgiu curat înfășurîndu-l, și cu miresme în mormînt nou îngropîndu-l, l-a pus ; dar a treia zi ai înviat, Doamne, dăruind lumii mare milă.

Și acum...

Ștînd lîngă mormînt, îngerul a strigat Mironosițelor femei : Mirurile se cuvînt morților, dar Hristos S-a arătat străin putreziciunii.

Ci strigați : A înviat Domnul, dăruind lumii mare milă !

Apoi otpustul Vecerniei.

→ LA MIEZONOPTICA

Se cîntă Canonul Sfintei Treimi din Octoih, după obicei. (Caută în Octoih, Duminică, la Miezonoptica glasului al 2-lea).

→ LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparele arătate mai înainte.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 2-lea :

Piatra mormîntului neoprind a fi pecetluită, ai dăruit tuturor piatra credinței ; cînd ai înviat, Doamne, slavă Ție !

Slavă...

Sînul cel preacurat întru cele de sus nedeșertîndu-l, ai primit, pentru toți, îngropare și înviere ; Doamne, slavă Ție !

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Toate tainele tale sînt mai presus de cuget, toate sînt prea mărite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăția fiind pecetluită și întru feciorie păstrată, Maică adevărată te-ai cunoscut, născînd pe Dumnezeu Cel adevărat ; pe Acela roagă-L să mîntuiască sufletele noastre.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 2-lea :

Mironosițele, de dimineață venind și privind mormîntul gol, ziceau Apostolilor :

Zdrobit-a Cel puternic putrejunea și pe cei din iad i-a smuls din legături ; propovăduiți cu îndrăzneală, că a înviat Hristos, Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

Slavă...

Miresmele îngropării Tale aducînd femeile, au venit în ascuns, de dimineață, la mormînt, temîndu-se de semeția iudeilor și știind mai dinainte paza ostașilor. Dar firea cea slabă a biruit pe cea bărbătească, deoarece gîndul cel plin de milă a plăcut lui Dumnezeu. Deci, cu cuviință strigau : Scoală-Te, Doamne, ajută-ne nouă și ne izbăvește pe noi, pentru numele Tău.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Preamărită ești, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, pe tine te laudăm ; că prin crucea Fiului tău, iadul s-a surpat și moartea s-a omorît ; cei morți am înviat și de viață ne-am învrednicit ; raiul am dobîndit, desfătarea cea de demult. Pentru aceasta mulțumind, slăvim pe Hristos, Dumnezeul nostru, ca pe Cel puternic și singur mult milostiv.

Și îndată se citește (în minăstiri) Catisma a treia, adică Psalmul 118 :

Fericiți cei fără prihană...

Apoi se cîntă Binecuvîntările Învierii : Soborul cel îngeresc...,

Apoi :

IPACOI

glasul al 2-lea :

După Patima Ta, mergînd femeile la mormînt, ca să ungă cu mir trupul Tău, Hristoase Dumnezeule, văzută-au îngerii în mormînt și s-au spăimîntat; căci glas au auzit de la dîșii, că a înviat Domnul, dăruind lumii mare milă.

Și îndată se cîntă :

ANTIFOANELE

glasului al 2-lea :

ANTIFON 1

Spre cer ridic ochii inimii mele, la Tine, Mîntuitorule; mîntuiește-mă cu strălucirea Ta.

Miluieste-ne pe noi, cei ce greșim Ție mult, în tot ceasul, o Hristoase al meu! Și ne dă putință mai înainte de sfîrșit să ne pocăim.

Slavă..., Și acum...

Sfîntului Duh se cuvine a împărăți, a sfinți și a mișca făptura; că Dumnezeu este, de o ființă cu Tatăl și cu Cuvîntul.

ANTIFON 2

De n-ar fi Domnul întru noi, cine ar fi în stare a se păzi nevătămat de vrăjmașul și de ucigașul de om?

Dinților lor nu da Mîntuitorule, pe robul Tău; că asemenea leului se pornesc asupra mea vrăjmașii mei.

Slavă..., Și acum...

În Sfîntul Duh este începătoria vieții și cinstea; că pe toate cele zidite, ca un Dumnezeu ce este, le întărește, le păstrează, în Tatăl, prin Fiul.

ANTIFON 3

Cei ce se încred în Domnul, se aseamănă muntelui celui sfînt, căci nicidecum nu se clatină de loviturile lui Veliar.

Către fărădelegi mîinile lor să nu-și tindă cei ce viețuiesc dumnezeiește; că nu va lăsa Hristos certării pe aleșii Săi.

Slavă..., Și acum...

Din Duhul Sfînt izvorăște toată înțelepciunea; de acolo este harul Apostolilor și cu biruințe se încununază Mucenicii, și Proorocii vād.

PROCHIMEN, glasul al 2-lea :

Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu, după porunca prin care ai poruncit, și adunare de popoare Te va înconjura.

Stih: Doamne, Dumnezeul meu, întru Tine am nădăjduit.

Apoi: Toată suflarea...; Evanghelia a patra a Învierii, Învierea lui Hristos... (de trei ori) și Psalmul 50.

CANOANELE

Al Paștilor cu Irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 și al Mironosițelor pe 6.

CANONUL Paștilor, glas 1.

Cîntarea 1.

Irmosul :

Ziua Învierii, popoare să ne luminăm! Paștile «Domnului, Paștile! Că din «moarte la viață și de pe pămînt la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, «cei ce cîntăm cîntare de «biruință».

Să ne curățim simțirile, și să vedem pe Hristos strălucind, cu neapropiata lumină a Învierii; și cîntîndu-I cîntare de biruință, luminat să-L auzim zicînd: Bucurați-vă!

Cerurile după cuviință să se veselească și pămîntul să se bucure, și să prăznuiască toată lumea cea văzută și cea nevăzută; că a înviat Hristos, Bucuria cea veșnică.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Alcătuire a lui Teofan, glas 1.

Cîntarea 1.

Același Irmos :

Hotarul morții l-ai ridicat, purtînd în pîntece pe Hristos, Viața cea veșnică, care a răsărit astăzi din mormînt, Fecioară cu totul fără prihană, și lumea a luminat.

Văzînd pe Fiul tău și Dumnezeu înviat, bucură-te împreună cu Apostolii, Curată, de Dumnezeu cu daruri dăruită; și ai primit mai întii Bucură-te!, ca ceea ce

ești pricina bucuriei tuturor, Maica lui Dumnezeu, cu totul fără prihană.

Canonul Mironosițelor, glasul al 4-lea :

Alcătuire a lui Andrei Criteanul.

Cîntarea 1.

Irmosul :

Cîntarea lui Moise cîntînd, strigă suflete: «Ajutor și acoperitor s-a «făcut mie spre mîntuire; «Acesta este Dumnezeuul «meu și-L voi preaslăvi «pe El».

Răstignit ai fost cu trupul, Cel ce ești fără de patimă, după firea Tatălui; împuns ai fost în coastă, izvorînd lumii sînge și apă. Tu ești Dumnezeuul nostru și pe Tine Te slăvim.

Crucea Ta o cinstesc și îngroparea Ta o slăvesc, Bunule, și laud și mă închin Învierii Tale, și strig: Tu ești Dumnezeuul nostru și pe Tine Te slăvim.

Deși ai gustat fiere, Cel ce ești dulceața Bisericii, dar ne-ai izvorît nouă nestricăciune din coasta Ta; Tu ești Dumnezeuul nostru și pe Tine Te slăvim.

Socotit ai fost, Mîntuitorule, cu morții, Cel ce ai ridicat pe cei morți; gustat-ai stricăciunea, căci stricăciune nici de cum n-ai cunoscut; Tu ești Dumnezeuul nostru și pe Tine Te slăvim.

Să se veselească Sionul și să se bucure cerul; Hristos a înviat, ridicînd pe cei

morți, care li cîntă: Tu ești Dumnezeu nostru și pe Tine Te slăvim.

Cu giulgiuri înfășurînd Iosif trupul Tău, Hristoase, în mormîntul cel nou Te-a pus pe Tine, Mîntuirea noastră; dar pe cei morți, ca un Dumnezeu, i-ai înviat.

Venind mai înainte de dimineață, femeile au văzut pe Hristos și au strigat către dumnezeieștii ucenici: Cu adevărat a înviat Hristos, veniți să-L lăudați pe El împreună cu noi!

Slavă...

Preasfîntă Treime, Dumnezeire una, Unime fără de început, Părinte și Fiule și Duhule dumnezeiesc, mîntuiește lumea! Tu ești Dumnezeu nostru și pe Tine Te slăvim.

Și acum..., a Născătoarei:

Blestemul cel de demult dezlegînd, Curată, în pîntecele tău ai odrăslit nouă binecuvîntarea, născînd Prunc; că Acesta este Dumnezeu, cu toate că poartă trup.

Catavasié: Ziua Învierii...

Cîntarea a 3-a:

Irmosul:

Veniți să bem băutură nouă, nu din piatră «stearpă făcută cu minuni, «ci din izvorul nestricăciunii cel izvorît din mormîntul lui Hristos, întru care «ne întărim».

Acum toate s-au umplut de lumină: și cerul și pămîntul și cele dedesubt. Deci, să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, întru Care s-a întărit.

Ieri m-am îngropat împreună cu Tine, Hristoase, astăzi mă ridic împreună cu Tine, Cel ce ai înviat. Răstignitu-m-am ieri împreună cu Tine; În suți împreună mă preamărește, Mîntuitorule, întru împărăția Ta.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

La viața cea nestricăcioasă mă întorc astăzi, Curată, prin bunătatea Celui ce S-a născut din tine, și tuturor marginilor lumină a strălucit.

Pe Dumnezeu, pe Care L-ai născut cu trup, văzîndu-L înviat din morți, precum a zis, dăntuiește, Curată; și pe Acesta, ca pe un Dumnezeu, mărește-L, Preacinstită.

Canonul Mironosițelor.

Irmosul:

Mîntea mea cea stearpă arat-o aducătoare de «roadă, cu milostivirea Ta, «Dumnezeule, Lucrătorule «al celor frumoase și Săditorule al celor bune».

Palmele pe cruce pironindu-Ți, Iisuse, pe toate neamurile din înșelăciune adunîndu-le spre cunoștința Tale-ai chemat, Mîntuitorule.

Mulțimea iudeilor strigă lui Pilat: Slobozește nouă

Slavă...

Tatălui împreună și Fiului și Duhului celui drept, Firii celei Una, mă închin și o laud, despărțită după fețe și unită după ființă.

Și acum..., a Născătoarei:

Fericită ești Curată, ceea ce ești din rădăcina lui Iesei, din care a odrăslit după trup, pentru noi, toiagul și floarea, Hristos.

Catavasié: Veniți să bem băutură nouă...

CONDACUL Paștilor.

Deși Te-ai pogorît în mormînt, C e l a ce ești fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit și ai înviat ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicînd femeilor Mironosițe: B u c u r a ț i - v ă ! și Apostolilor Tăi pace dăruindu-le, C e l a ce dai celor căzuți ridicare.

ICOS

Pe Soarele cel mai-nainte de soare, Care a apus oarecînd în mormînt, întîmpinatu-L-au c ă t r e dimineață, căutîndu-L ca pe o zi, femeile Mironosițe, și una către alta strigau: O, prietenelor! Veniți să ungem cu miresme Trupul cel de viață purtător și îngropat, Trupul care a înviat pe A d a m cel căzut, Care zace în mormînt. Să mergem, să ne grăbim ca și Magii și să ne închinăm și să aducem miruri în loc de daruri, Celui ce nu în scu-

pe tîlharul cel făcător de rele; și ia-L, ia-L, și-L răstignește pe Cel fără de păcat.

Răstignindu-Te Tu Hristoase, lumina s-a întunecat, pămîntul s-a cutremurat și mulți morți s-au ridicat din mormînte, de frica puterii Tale.

Stînd înaintea Crucii, Mielușeaua Ta, Iisuse, cu plîngere striga: Unde mergi, Fiule? Unde Te duci, Mielule, Cel ce Te-ai junghiat pentru toți?

Mă închin Crucii Tale, Iisuse, laud și îngroparea, cinstesc patimile și piroanele mîinilor, sulita și Învierea Ta.

Înviat-ai Iisuse, și vrăjmașul, a fost prădat; A d a m împreună cu Eva s-au izbăvit din legături și din stricăciune, prin Învierea Ta.

Înviind Tu, Hristoase, s-au sfărîmat încuietorile și porțile iadului, și legăturile morții s-au dezlegat îndată, de frica puterii Tale.

De Dumnezeu primitorule Iosif, vino de stai împreună cu noi, strigînd: Înviat-a Iisus Izbăvitorul, Cel ce a sculat pe Adam, cu milostivirea Sa.

Să se bucore cu noi cei doisprezece Ucenici, împreună cu femeile purtătoare de mir și cu Iosif și cu ceilalți ucenici și ucenițe ale lui Hristos.

tece, ci în giulgiu a fost înfășurat; și să plîngem și să strigăm: O, Stăpîne, scoală-Te! Cel ce dai celor căzuți ridicare.

SEDELNELE

Glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căuînd...

Miresme aducînd femeile cu căldură la mormînt, Mîntuitorule, se bucurau cu sufletele de strălucirea îngerului, și Te propovăduiau pe Tine Dumnezeu a t o a t e și ucenicilor strigau: Cu adevărat a înviat din mormînt Viața tuturor!

Slavă... Și acum..., același glas:

Ceata Ucenicilor Tăi, împreună cu femeile Mironosițe, se bucură într-un glas că sărbătoare deobște împreună cu dînsele prăznuiesc, întru slava și cinstea Învierii Tale. Și printr-înșii și noi strigăm Ție: Iubitorule de oameni, dă poporului Tău mare milă!

Cîntarea a 4-a:

Irmosul:

La dumnezeiasca strajă, de Dumnezeu grăitorul «Avacum să stea împreună «cu noi, și să arate pe îngerul cel purtător de lumină, «grăind cu mare glas: Astăzi «este mîntuirea lumii, că a «înviat Hristos ca un atotputernic».

Parte bărbătească, ca Cel ce a deschis pîntecele fecioresc, a fost Hristos, iar ca

om, Mielușel S-a chemat, dar fără prihană, ca Cel ce n-a gustat întinăciune, Paștile noastre; și ca un Dumnezeu adevărat, desăvîrșit S-a numit.

Ca un Mielușel de un an, cununa cea binecuvîntată de noi, Hristos, de voie pentru toți S-a jertfit, Paștile cele curățitoare; și iarăși din mormînt a strălucit nouă, frumos, Soarele dreptății.

Dumnezeiescul părinte David înaintea chivotului umbrei a săltat, jucînd; iar noi, poporul cel sfînt al lui Dumnezeu, plinirea închipuirilor văzînd, să ne veselim dumnezeiește, că a înviat Hristos, ca un atotputernic.

Canonul Nascătoareii de Dumnezeu.

Cel ce a zidit pe Adam, pe strămoșul tău, Curată, din tine se zidește, și cu moartea Sa a stricat, astăzi, moartea, care s-a pricinuit prin acela, și pe toți a luminat cu dumnezeieștile raze ale Învierii.

Pe Hristos, pe Care L-ai născut Curată, ceea ce ești bună și fără prihană și frumoasă între femei, prea frumos văzîndu-L astăzi strălucind din morți, spre mîntuirea tuturor, slăveste-L împreună cu Apostolii, bucurîndu-te.

Canonul Mironosițelor.

Irmosul:

Nașterea Ta cea din Fecioară, mai înainte «văzînd-o proorocul, a propovăduit strigînd; Auzi-«t-am auzul Tău și m-am «temut; că de la amiază-zi «și din muntele umbros cel «sfînt ai venit, Hristoase».

Prin cruce ai robit pîntecele iadului și împreună ai sculat pe cei morți, și ai zdrobit stăpînia morții; pentru aceasta noi, cei din Adam, închinîndu-ne lăudăm îngroparea și învierea Ta, Hristoase.

Mîntuitorul nostru, Care ai binevoit, pentru milostivirea milei, să fii pironit pe cruce, și să ne izbăvești pe noi de blestemul strămoșului, desleagă legăturile greșelilor mele celor multe; că poți să îplinești toate cîte voiești.

Cel ce ai pironit pe cruce blestemul meu cel de demult, și prin Sîngele cel din coasta Ta mi-ai izvorit binecuvîntarea, Mîntuitorule, dezleagă legăturile greșelilor mele celor multe; că poți să îplinești toate cîte voiești.

Iadul întîmpinîndu-Te, întru cele dedesubt, Mîntuitorule, s-a amărit, văzînd că pe cei ce odinioară i-a putut înghiți, dîndu-i acum înapoi fără de voie, i se răscolesc și adîncurile și este golit și prădat de cei morți.

Deși piatra a fost pecetluită, cu custodia fiind păzită, o vrăjmașilor călcători de lege, totuși Domnul a înviat, precum mai-nainte a zis, dezlegînd legăturile greșelilor mele celor multe; că poate să îplinească toate cîte voiește.

Cel ce ai înviat din mormînt și iadul ai prădat și pe cei morți ai înviat și nestricăciune mi-ai izvorit, prin Învierea Ta, desleagă legăturile greșelilor mele celor multe; că poți să îplinești toate cîte voiești.

Cu adevărat rușinați-vă, nelegiuitorilor; că Hristos a înviat și pe cei morți împreună i-a ridicat, strigînd: Îndrăzniți, că Eu am biruit lumea! Deci, credeți Lui, ori tăceți, înșelătorilor, care tăgăduiți Învierea Lui.

Cel ce, înviind din mormînt ai grăit purtătoarelor de mir: Bucurați-vă!, iar Apostolilor: Propovăduiți Învierea Mea!, desleagă legăturile greșelilor mele celor multe; că poți să îplinești toate cîte voiești.

Pe Iosif cel cu bun chip, rîvnitorul bunei credințe, sfetnicul și ucenicul, să-l cinstim, împreună cu Mironosițele și cu Apostolii, strigînd cu dînșii, cu credință și cu bucurie, lăudînd Învierea Mîntuitorului.

Slavă...

Cine va putea să spună slava cea nedespărțită a Dumnezeirii celei mai presus de ființă? Că fiind una după fire, e lăudată ca Treime fără de început, de o ființă, ca o Unime în Treime lăudată, cu fețe (ipostasuri) neamestecate.

Și acum..., a Născătoarei :

Ceea ce ai născut pe Cel zămislit în pîntecele tău fără sămînță, Curată Maică-Fecioară, roagă-L neîncetat, ca ceea ce ești de Dumnezeu Născătoare, să deslege legăturile greșelilor mele celor multe; că poți să ajuți toate cîte voiești.

Catavasié : La dumnezeiasca strajă...

Cîntarea a 5-a :

Irmosul :

Să mîneacă cu mînecare adîncă, și în loc de mir, «cîntare să aducem Stăpînului; și să vedem pe Hristos, Soarele dreptății, tuturor viață răsărind».

Milostivirea Ta cea nemăsurată văzînd-o cei ținuți în legăturile iadului, spre lumină se grăbeau, Hristoase, cu picioare vesele, lăudînd Paștile cele veșnice.

Să ne apropiem, purtătorilor de lumină, de Hristos, Cel ce a ieșit din mormînt ca un mire; și să prăznuim, împreună cu cetele cele iubitoare de praznice, Paștile lui Dumnezeu cele mîntuitoare.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Adunarea binecredincioșilor se luminează cu razele cele dumnezeiești și de viață purtătoare, ale Învierii Fiului tău, Maică a lui Dumnezeu, Preacurată, și se umple de bucurie.

N-ai deschis porțile Fecioarei cînd Te-ai întrupat, și nici pecețile mormîntului nu le-ai stricat, Împărate al făpturii; pentru aceasta văzîndu-Te ea, că ai înviat, se bucură.

Canonul Mironosițelor.

Irmosul :

Risipind negura sufletului meu, Mîntuitorule, «luminează-mă cu lumina «poruncilor Tale, ca Cel ce «singur ești Împărat al «păcii».

Îmbrăcînd firea mea, Mîntuitorul meu, m-ai desbrăcat de haina mea cea dintîi, pe care mi-a țesut-o semănătorul păcatului, vai mie!

Frunze de smochin mi-a cusut păcatul mie, celui ce prin s f a t u l șarpelui n-am păzit prea curata Ta poruncă, Mîntuitorul meu, vai mie!

Venind Hristos, Cel născut din Maria, și turnînd untdelemn, a vindecat sufletul meu, cel rănit cu gîndurile mele cele tîlhărești.

Stînd lîngă Cruce, Născătoarea de Dumnezeu, cea fără prihană, ca o Maică striga : Lăsatu-m-ai singură, o, Fiul meu și Dumnezeule!

Cîntarea a 6-a :

Irmosul :

Pogorîtu-Te-ai în cele mai de jos ale pămîntului, și ai sfărîmat încuietorile cele veșnice, care țineau pe cei legați, Hristoase; iar a treia zi, ca și «Ionă din chit, ai înviat din «mormînt».

Păzind pecețile întregi, Hristoase, ai înviat din mormînt, Cel ce n-ai stricat cheile Fecioarei cu nașterea Ta, și ne-ai deschis nouă porțile raiului.

Mîntuitorul meu, Jertfa cea vie și nejertfită, ca un Dumnezeu, pe Tine Însuși aducîndu-Te de voie Tatălui, ai sculat pe Adam împreună cu tot neamul, înviind Tu din mormînt.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Firea cea mai-nainte stăpînită de moarte și de stricăciune, este ridicată la viața cea nestricăcioasă și veșnică, prin Cel ce s-a întrupat din preacurat pîntecele tău, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară.

Pogorîtu-S-a în cele mai de jos ale pămîntului, Cel ce, pogorîndu-Se, S-a și sălășluit în pîntecele tău, Curată, și întrupîndu-Se mai presus de minte, a și ridicat împreună cu Sine pe Adam, înviind din mormînt.

Zdrobind pe șarpele, începătorul răutății, cu arma Crucii Tale, prin Învierea Ta ai sfărîmat și boldul morții, Iisuse.

Să strige Adam : Unde-ți este, moarte, boldul? Unde-ți este, iadule, biruința? Sfărîmatu-s-au, prin Învierea Celui ce a sculat pe cei morți.

Mironosițele femeii ajungînd la mormîntul Celui ce a dat viață celor de jos, glas au auzit zicînd : Hristos a înviat!

Săvîrșind pomenirea binecredincioaselor purtătoare de miruri și a tuturor Ucenicilor Tăi, Te lăudăm pe Tine, Hristoase, întru luminată Învierea Ta.

Să cinstim toți, precum se cuvine pe Iosif cel cu bun chip, care a pogorît Trupul Domnului de pe cruce și cu credință l-a îngropat.

Slavă...

Tie mă închin, lui Dumnezeu-Tatălui și Fiului și Duhului, celor trei ipostasuri, și cred că cele trei sînt Una, întru o singură ființă.

Și acum..., a Născătoarei :

Pe tine, ceea ce ai născut, cu naștere fără de sămînță, mai presus de fire, pe Însuși Stăpînul Hristos, Cel ce a înnoit firea, Te lăudăm credincioșii.

Catavasié : Să mîneacă cu mînecare...

Canonul Mironosițelor

Imrosul :

Întru a dî n c u l păcatelor sînt ținut pururea și în «marea vieții mă afund ; ci «scoate-mă și pe m i n e din «patimi, ca pe Ionă din fii-«ră, și mă mîntuiește».

Mort este iadul ; îndrăzniți, pămîntenilor ! Că Hristos pe Cruce fiind răstignit, a aruncat s a b i a împotriva lui și zace mort, că a fost prădat, golindu-se de cei ce îi avea.

Prădatu-s-a iadul ; îndrăzniți, muritorilor ! Și mormintele s-au deschis, sculați-vă, strigă către voi din iad Hristos, Cel ce a venit să i z b ă v e a s c ă pe toți din stricăciune.

Pe morții, pe care i-ai înghițit o a r e c î n d, iadule, avînd a s u p r a lor putere, dă-Mi-i înapoi acum, cînd ți-i cer, strigă către tine Dă-tătorul de viață și Dumnezeu, Cel ce a venit să izbăvească pe toți din pîntecele tău cel nesățios.

A înviat Domnul, prădînd pe vrăjmașul ; și pe toți i-a ridicat smulgînd din lanțuri pe cei legați și pe Adam cel dintîi zidit, sculîndu-l pe el Dumnezeu, ca un îndurat și de oameni iubitor.

Cu giulgiu înfășurîndu-Te pe Tine, Hristoase, Iosif cel cu bun c h i p Te-a pus în mormînt ; și ungînd cu miresme l o c a ș u l cel fără de viață al trupului Tău, a ros-

togolit o piatră mare deasupra mormîntului.

Femei mironosițe, pentru ce vă mai grăbiți ? Pentru ce aduceți miresme Celui viu ? Înviat-a H r i s t o s, precum mai-nainte a zis ; să înceteze lacrimile voastre, schimbîndu-se întru bucurie.

Slavă...

Pe Treime întru o Unime să o lăudăm, credincioșii, împreună cu Fiul, pe Tatăl slăvind, și pe Duhul cel de o ființă cu Fiul, Care este în Tatăl, Dumnezeu fără de început și veșnic.

Și acum..., a Născătoarei :

În pîntece ai zămislit, Curată, ca o viță, fără de nici o lucrare, pe Strugurele nestricăciunii, din care izvoarăsc nouă, ca vinul, șuvoaiele nemuririi, viața cea veșnică.

Catavasie : Pogorîtu-Te-ai întru cele...

CONDACUL, glasul al 2-lea :

Zicînd purtătoarelor de miruri : Bucurați-vă ! plîngerea strămoașei Eva o ai potolit cu Învierea Ta, Hristoase Dumnezeule ; iar Apostolilor Tăi a binevesti-le-ai poruncit, că Mîntuitorul a înviat din mormînt.

ICOS

Mergînd mironosițele la mormîntul Tău, Mîntuitorule, erau îndoite cu gîndul întru ele însele și ziceau : Cine ne va răsturna piatra mor-

mîntului ? Și uitîndu-se, au văzut că piatra era răsturnată ; dar mirîndu-se de chipul îngerului și de îmbrăcămîntea lui, erau cuprinse de teamă și se gîndeau să fugă. Iar tînărul a strigat c ă t r e dînsele : Nu vă temeți ! Cel pe Care Îl căutați, a înviat ; veniți de vedeți locul unde a zăcut trupul lui Iisus și degrabă mergînd, vestiți Ucenicilor că Mîntuitorul a înviat din mormînt.

→ SINAXAR

IN DUMINICA A TREIA DUPA PAȘTI.
A MIRONOSIȚELOR.

În această zi, a treia Duminică după Paști, prăznuim sărbătorirea sîntelor femei Mironosițe. Facem încă și pomenirea lui Iosif din Arimateia, care era ucenic în ascuns al Domnului, și a lui Nicodim ucenicul, care venise noaptea la Mîntuitorul.

Stihuri :

Ucenitele aduc lui Hristos mir,
Iar eu, drept mir, aduc cu acestea, cîntare.

Dintre toți aceștia, femeile Mironosițe sînt martorii nemincinoși și cei dintîi ai Învierii, iar Iosif și Nicodim ai înmormintării: adică ai faptelor care sînt pentru credința noastră cele mai de seamă și cele mai cuprinzătoare.

Nicodim, pentru că nu avusese aceleași simțăminte cu Iudeii, a fost dat afară îndată din sinagogă ; iar Iosif, după îngroparea trupului Domnului, a fost aruncat de Iudei într-o prăpastie, de unde a fost scos cu putere dumnezeiască și a fost dus în Arimateia, care era locul său de naștere. Hristos, după ce a înviat, s-a arătat lui Iosif, care se afla în lanțuri, și l-a încredințat și mai mult despre taina Învierii. Și cu toate că a suferit multe din partea Iudeilor, nu a răbdat să treacă sub tăcere cele cu privire la taina Învierii, ci a învățat cu îndrăzneală, pe toți, cele întimplăte. Se spune, astfel, că tot acest Nicodim, cel dintîi, ar fi făcut cunoscut, în scris, cu de-amănuntul, cele cu privire la Patimile lui Hristos și cele cu privire la Înviere, ca unul care făcea parte din sinagogă, și care cunoștea cu de-amănuntul sfaturile și judecățile Iudeilor, și într-un singur cuvînt, toate. Și, din pricina aceasta, precum am zis, ca martori nemin-

cinoși ai Înmormintării, au fost așezați laolaltă cu femeile care au văzut Învierea, după cea dintîi încredințare a Tomii ; căci aceea s-a rînduit mai înainte, ca una care a avut loc, după cum se știe, la opt zile.

Aceste femei, au văzut cele dintîi Învierea și au vestit-o Ucenicilor. Căci se cuvenea ca aceea, care căzuse mai întîi sub păcat și care moștenise blestemul, să vadă mai întîi Învierea și să audă bucuria, ea însăși, care auzise mai întîi blestemul : «Întru dureri vei naște fii». Ele s-au numit Mironosițe, deoarece Iosif și Nicodim, îngropînd, Vineri, prea în grabă, Trupul Domnului, fiindcă Paștile băteau la ușă și era mare ziua acelei Simbete, ei, deși Îl unseseră cu miruri, după obiceiul Iudeilor, totuși nu făcuseră lucrul așa cum se cuvenea. Că ei pusese numai aloe și smirnă, și înfășurîndu-L cu giulgiu, Îl așezaseră în mormînt.

Pentru aceasta, femeile Mironosițe, avînd, ca niște ucenițe, dragoste fierbinte pentru Hristos, cumpărînd miruri de mult preț, au venit noaptea la mormînt, atît de frica Iudeilor cît și din pricina obiceiului, ca să-L plîngă și să-L ungă cu miresme în zorii zilei și să împlinească atunci, ceea ce nu se putuse face, din pricina grabei, la îngropare. Iar dacă au ajuns ele la mormînt, aleasă arătare au văzut : Doi îngeri strălucitori șezînd înăuntrul mormîntului și altul pe piatră. După aceea au văzut pe Hristos și l-au închinat. Magdalena, însă, luîndu-L drept grădinar, l-a întrebat unde a dus trupul lui Hristos.

Mironosițe au fost multe, dar Evangheliștii fac amintire numai de cele mai însemnate, trecînd cu vederea pe celelalte. Acestea erau : mai întîi de toate Maria Magdalena, din care Hristos alungase șapte demoni și care, după Învierea Domnului, ducîndu-se la Roma, după cum se spune, a dat unei morți neașteptate pe Pilat și pe arhierii, istorisînd cesarului Tiberiu cele făcute de aceia împotriva lui Hristos. Mai tîrziu ea a murit în Efes și a fost înmormîntată de Ioan Teologul ; iar sîntele ei moaște au fost aduse în Constantinopol de preaințeleptul Leon.

A doua mironosiță a fost Salomeea, fiica lui Iosif Logodnicul, care a avut soț pe Zevedei, din care s-a născut Ioan Evanghelistul și Iacov. Că Iosif a avut patru fii : Iacov, numit cel mic, Iosi, Simon și Iuda și trei fiice : Estera, Tamara și Salomeea lui Zevedei. Astfel, cînd auzi vorbindu-se în Evanghelie de Maria, mama lui Iacov cel mic și a lui Iosi, să te gîndești că aceea este Născătoarea de Dumnezeu ; că Născătoarea de Dumnezeu se socotește maică a copiilor lui Iosif. De aci se poate înțelege că Ioan Evanghelistul este nepot de soră al lui Hristos.

A treia dintre mironosițe este Ioana, femeia lui Huza, care era ispravnic și iconom al casei împăratului Irod. A patra mironosiță este Maria și a cincea Marta, surorile lui Lazăr; a șasea, Maria lui Cleopa și a șaptea Suzana. Au mai fost încă și multe altele, care, după cum istorisește dumnezeiescul Luca, slujeau lui Hristos și Ucenicilor Lui, din avutul lor.

Deci, Biserica lui Dumnezeu a primit să prăznuiască, după Sfântul Apostol Toma și pe acestea, ca pe cele ce au propovăduit Învierea, și au adus multe mărturii pentru credința noastră, întru încredințarea și dovedirea lămurită a Învierii lui Hristos, ca pe unele care au văzut cele dintii pe Hristos înviat din morți și au propovăduit tuturor învățătura cea mîntuitoare și au petrecut viața întru Hristos, în cel mai bun chip și precum se cuvenea unor femei, care au fost ucenițe ale lui Hristos.

Cu rugăciunile Sfintelor Mironosițe, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi, Amin.

Cîntarea a 7-a :

Irmosul :

Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor, făcîndu-Se «om, pătimește ca un muritor; și prin patimă, pe cel «muritor îl îmbracă în po-«doaba nesticăciunii, Cel «ce este singur binecuvîntat, Dumnezeul părinților, «și preaslăvit».

Femeile cele de Dumnezeu înțeleptite, cu miruri în urma Ta au alergat, și, bucurîndu-se, s-au închinat Ție, Dumnezeului cel viu, pe Care, ca pe un mort, cu lacrimi Te căutau; și Paștile cele de taină, Ucenicilor Țăi Hristoase, le-au binevestit.

Prăznuim omorîrea morții, sfărîmarea iadului și începătura altei vieți, veșnice; și săltînd, lăudăm pe Pricinitorul, pe Cel ce este singur binecuvîntat, Dumnezeul părinților, și preaslăvit.

Cît este de sfîntă, cu adevărat, și întru totul prăznuită această noapte de mîntuire și strălucită, fiind mai înainte vestitoare a zilei celei purtătoare de lumină, a Învierii, întru care Lumina cea fără de ani, din mormînt cu trupul, tuturor a strălucit.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu :

Fiuul tău omorînd astăzi moartea, ceea ce ești cu totul fără prihană, a dăruit tuturor celor muritori viața, care rămîne în vecii vecilor; Cel ce este singur binecuvîntat, Dumnezeul părinților, și preaslăvit.

Cel ce împărătește peste toată făptura, făcîndu-Se om, S-a sălășluit în pîntecele tău, ceea ce ești de Dumnezeu cu daruri dăruită; și cruce și moarte răbdînd, a înviat cu dumnezeiască cuviință, împreună sculîndu-ne și pe noi, ca un Atotputernic.

Canonul Mironosițelor

Irmosul :

Heruvimilor asemănuindu-se, tinerii dănuiau «în cuptor, strigînd : Bine «ești cuvîntat Dumnezeule, «că în adevăr și cu judecată «ai adus asupra-ne toate «acestea, pentru păcatele «noastre; Cel ce ești prea-«lăudat și preaslăvit, întru «toți vecii».

Ca un iubitor de oameni vrînd să mîntuiești din înșelăciune pe toți cei ce i-ai zidit, ai îngăduit să fii pironit pe cruce, ca să înnoiești, Mîntuitorule, cu trupul Țău, chipul cel năpădit de patimi; și surpînd iadul, ai înviat împreună cu Tine și pe cei morți.

Pe cruce fiind înălțat, pe toți i-ai chemat la Tine, îndurate, precum ai făgăduit, Bunule; că pentru păcatele noastre ai binevoit a îndura cu adevărat toate acestea; prin care și tîlharului i-ai deschis porțile raiului, Mîntuitorule.

Tu ai ridicat a treia zi, din mormînt, biserica Trupului Țău cea stricată, precum ai făgăduit, Bunule, ca să-Ți arăți, cu adevărat, slava Ta, pe care o izvorăști nouă prin credință, slobozind din legături pe cei robiți, pe care iadul îi ținea de demult înlănțuiți.

O, nechibzuința fariseilor! O, nebunia celor nelegiuiti! Ce lucru de necrezut ați văzut, de nu ați crezut lui Hristos? Au doară pe cei bolnavi nu i-a sculat, cu cuvîntul? Au doară n-a mîntuit El toată lumea? Să vă facă pe voi a crede măcar ostașii, sau cei ce au înviat din morți.

Să spună acum străjerii care amorfiseră de spaimă: cum s-a furat Acela pe care

nicidecum nu L-au văzut, nerecunoscătorii? Căci dacă nu L-au văzut și nici nu L-au simțit cînd a înviat, cum puteau să-L creadă vreodată furat așa? Să vă facă pe voi a crede măcar piatra aceasta și giulgiurile de îngroapare ale lui Hristos.

Pentru ce-L străjuieți ca pe un mort? Pentru ce ați pus peceți pe piatră, fariseilor, temîndu-vă că va fi furat? Iată, cu adevărat, groapa s-a pecetulit; deci cum a înviat Hristos, dacă nu era Dumnezeu? Să vă facă pe voi a crede cei ce au înviat și au fost văzuți de mulți.

Slavă...

Impreună cu Tatăl slăvim pe Fiul și pe Duhul Sfînt, strigînd cu glas neîncetat: Treime, Una în ființă, miluiește și mîntuiește pe toți; Unime în trei fețe, milostivește-Te spre noi, Dumnezeule, Cel preaslăvit în veci.

Și acum..., a Născătoarei :

In pîntecele tău, Preacurată, cum ai încăput, ca pe un prunc, pe Cel de care se cutremură Puterile îngerești, ca de un Dumnezeu? Fără numai că așa S-a sălășluit, precum a voit, precum singur știe, vrînd să mîntuiască pe toți pămîntenii cei din Adam, dezlegînd pe Adam de blestemul acela amar din pricina mîncării.

Catavasi : Cel ce a izbăvit...

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Această aleasă și sfîntă zi, cea dintîi a săptămîinii, împărăteasă și «doamnă, praznic al praznicelor este și sărbătoare a «sărbătorilor, întru care binecuvîntăm pe Hristos în «veci».

Veniți în ziua cea cinstită a Învierii, să ne împărtășim din rodul cel nou al viței, din dumnezeiască veselie, și din Împărăția lui Hristos, laudîndu-L pe Dînsul, ca pe un Dumnezeu, în veci.

Ridică împrejur ochii tăi, Sioane, și vezi; că iată, au venit la tine fiii tăi, ca niște făclii de Dumnezeu luminate, de la apus și de la miazănoapte, și de la mare și de la răsărit, întru tine binecuvîntînd pe Hristos în veci.

Părinte Atotțiitorule și Cuvinte și Duhule, Fire ceea ce ești una în trei ipostasuri, mai presus de ființă și de Dumnezeire, întru Tine ne-am botezat și pe Tine Te binecuvîntăm întru toți vecii.

Canonul Născătoare de Dumnezeu

Venit-a în lume Ziditorul prin tine, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu; și zdrobind pîntecele iadului, ne-a dăruit nouă, celor muritori, învierea. Pentru aceasta Îl binecuvîntăm întru toți vecii.

Surpînd toată puterea morții, Fiul tău, Fecioară, cu Învierea Sa, ca un Dumnezeu tare, ne-a înălțat și pe noi împreună cu El și ne-a îndumnezeit. Pentru aceasta Îl laudăm în veci.

Canonul Mironosițelor

Irmosul :

Pe Cel ce în muntele Sinai a preînchipuit «oarecînd lui Moise, în rug, «minunea Fecioarei, lău-«dați-L, bine-L cuvîntați și-L «preaînălțați întru toți «vecii».

Razele soarelui s-au ascuns de frica Patimilor lui Hristos, morții au înviat, munții s-au clătinat, pămîntul s-a cutremurat și iadul s-a golit.

Tinerii cei de trei ori fericiți, care erau oarecînd în cuptor, mîinile înălțîndu-și, au preînchipuit, **Bunule**, preacurată crucea Ta, prin care ai surpat, **Hristoase**, puterea vrăjmașului.

O, fariseilor orbi, înșelători și călcători de lege, care n-ați crezut în Învierea lui Hristos, socotind-o minciună! Ce lucru de necrezut ați văzut? Că a înviat Hristos, Cel ce a sculat pe cei morți.

O, fariseilor vrăjmași; De nu ne credeți pe noi, întrebați voi pe ostașii voștri: ce au pățimit ei? Cine a răsturnat cu mîinile piatra mormîntului?

Cine este Cel ce a uscat smochinul? Cine este Cel ce a vindecat mîna cea uscată? Cine este Cel ce a săturat, oarecînd, mulțimile în pustie? Fără numai Hristos Dumnezeu, Cel ce a sculat pe cei morți.

Cine este Cel ce a dat vedere orbilor și pe leproși a curățit, pe șchiopi a îndreptat și a umblat pe mare ca pe uscat, fără să se ude? Fără numai Hristos-Dumnezeu, Cel ce a sculat pe cei morți.

Cine este cel ce a sculat din mormînt pe cel mort de patru zile și pe fiul văduvei? Cine este Cel ce a întărit, ca un Dumnezeu, pe slăbănogul, ce era în pat? Fără numai Hristos-Dumnezeu, Cel ce a sculat pe cei morți.

Strigă piatra aceasta, glăsuiesc pecețile pe care voi punîndu-le, ați așezat străjeri să păzească mormîntul: Cu adevărat a înviat Hristos și viază în veci!

Cu adevărat a înviat Hristos, iadul a fost prădat, șarpele a fost zdrobit, Adam a fost izbăvit, cei de jos au fost mîntuiți. Pentru ce, deci, nu credeți, vrăjmașilor și călcătorilor de lege?

Slavă...

Împreună cu Tatăl slăvim pe Fiul și pe Sfîntul Duh, Treimea Sfîntă, întru o Dumnezeire, strigînd:

Sfînt, sfînt, sfînt ești în veci!

Și acum..., a Născătoare:

Pe Pîinea cea pururea vie, care în pîntecele tău s-a frămîntat fără de aluat, în frămîntătura noastră, pe Unul Hristos-Dumnezeu, în două firi L-ai născut fără schimbare.

Catavasi : Această aleasă și sfîntă zi...

Nu se cîntă : Ceea ce ești mai cinstită...

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime, că «slava Domnului peste tine «a răsărit. Saltă acum și te «bucură, Sioane! Iar tu, «Curată Născătoare de «Dumnezeu, veselește-te «întru Învierea Celui născut «al tău!»

O, dumnezeiescul, o iubitul, o prea dulcele Tău glas! Căci cu noi ai făgăduit să fii cu adevărat, pînă la sfîrșitul veacului, Hristoase; pe Care întărire de nădejde avîndu-Te credincioșii, ne bucurăm.

O, Paștile cele mari și Preasfințite, Hristoase! O Înțelepciunea și Cuvîntul și Puterea lui Dumnezeu! Dă-ne nouă să ne împărtășim cu Tine, mai adevărat, în ziua cea neînserată a împărăției Tale.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cu un glas te ferici-m
Fecioară, noi credin-
cioșii: Bucură-te, poarta
Domnului! Bucură-te, cetate
însuflețită! Bucură-te, prin
care ne-a strălucit nouă, as-
tăzi, lumina Învierii din
morți, a Celui ce S-a născut
din tine.

Veselește-te, bucură-te,
dumnezeiască poartă a lu-
minii! Că Iisus, Cel ce a
apus în mormînt a răsărit,
strălucind mai luminos de-
cît soarele, și a luminat pe
toți credincioșii, Stăpîna, de
Dumnezeu cu har dăruită.

Canonul Mironosițelor

Irmosul:

Pe ceea ce a zămislit în
pîntece, cu trup mai
«presus de fire, pe Cuvîntul,
«Cel ce a strălucit din Tatăl
«mai-nainte de vreme, cu
«cîntări fără de tăcere, cre-
«dincioșilor, să o mărim».

Moștenitor al raiului celui
nematerial ai făcut pe tîl-
harul care pe cruce Te-a
cunoscut pe Tine Dumne-
zeu, strigînd: Pomenește-
mă, atotputernice Mîntuito-
rule!

Lovit ai fost cu palma
pentru noi și scuipat de cei
fără de lege, Iisuse, Cel ce
ai scris lui Moise, slugii
Tale, tablele Legii, în Sinai.

Cu oțet și cu fiere ai fost
adăpat, pentru noi, Mîntui-
torule, Cel ce ne-ai dat nouă
Trupul și cînstitul Tău
Sînge, spre mîncare și bău-

tură a vieții Tale celei veș-
nice.

În coasta cea de viață fă-
cătoare, cu sulița fiind îm-
puns, Hristoase, ai izvorît
lumii, preacuratul Tău sîn-
ge și apa cea cînstită, ca un
izvor pururea viu.

Socotit ai fost între cei
morți, Cel ce ai înviat pe cei
morți; în mormînt ai fost
pus, Cel ce ai deșertat mor-
mintele; prădat-ai iadul,
înviind pe Adam.

Înviat-ai din morți, Iisuse,
și vrăjmașul a fost legat,
iadul a fost prădat, mormin-
tele s-au golit și cei din
adîncuri s-au sculat, închi-
nîndu-se Ție, Hristoase.

Cine a furat pe Cel mort,
mai ales că era și gol? Pen-
tru ce vă amăgiți, farisei-
lor? Hristos a înviat și s-au
desfăcut legăturile și încu-
ietorile iadului.

Slavă Ție, Hristoase Mîn-
tuitoarele, Cel ce ai izvorît
viața, și lumina ai răsărit
celor ce erau întru întune-
ricul necunoștinței, și tot
pămîntul l-ai luminat cu
Învierea Ta.

Lăudat să fie sfetnicul cel
cu bun chip, Iosif, împreună
cu Mironosițele și cu dum-
nezeieștii Ucenici, ca unul
ce este și el vestitor al
Învierii lui Hristos.

Pe Iosif cel minunat să-l
lăudăm credincioșii, îm-
preună cu Nicodim și cu
credincioasele Mironosițe,

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8, și se cîntă 4 Stihiri
ale Învierii și 1 ale lui Anatolie, glasul al
2-lea:

Stihirile Învierii:

Toată suflarea și toată
făptura pe Tine Te slăvește,
Doamne; că prin cruce
moartea ai nimicit, ca să
arăți popoarelor Învierea
Ta cea din morți, ca un iu-
bitor de oameni.

Să spună iudeii: în ce chip
ostașii, străjuind, au pier-
dut pe Împăratul? Pentru
ce piatra n-a păzit pe Piatra
Vieții? Ori pe Cel îngropat
să-L dea, ori Celui ce a în-
viat să se închine împreună
cu noi, zicînd: Slavă mulți-
mii îndurărilor Tale, Mîn-
tuitoarul nostru, slavă Ție!

Bucurați-vă, popoare, și
vă veseliți! Înger a șezut
pe piatra mormîntului; a-
cela ne-a binevestit nouă,
zicînd: Hristos, Mîntuitoarul
lumii, a înviat din morți, și
le-a umplut pe toate de
bună mireasmă. Bucurați-
vă, popoare, și vă veseliți!

Înger, mai-nainte de ză-
mislirea Ta, Doamne, a grăit
celei pline de daruri: Bucu-
ră-te! Și tot un înger, la În-
vierea Ta, piatra slăvitului
Tău mormînt a răsturnat-o.
Acela, în locul întristării
semne de veselie a vestit;
iar acesta, în locul morții pe
Stăpînul Cel dătător de
viață ne-a propovăduit.
Pentru aceasta, strigăm Ție:
Făcătorule de bine al tutu-
ror, Doamne, slavă Ție!

care au strigat: Cu adevă-
rat a înviat Domnul!

Slavă...

Fără de început ești, Pă-
rinte, nezidit ești, Fiule,
și împreună-stătător pe un
scaun ești, Duhule Sfinte;
Una sînt cele trei, după fire
și trei după fețe, un Dumne-
zeu adevărat.

Și acum..., a Născătoarei:

Să se veselească Iesei, să
dănuiască și David; că
iată, Fecioara, toiagul cel de
Dumnezeu sădit, a odrăslit
floare, pe Hristos Cel pu-
rurea viu.

Catavasie: Luminează-te...

Apoi: Sfînt este Domnul Dumnezeuul
nostru...

LUMININDA Paștilor

Cu trupul adormind, ca
un muritor, Împărate și
Doamne, a treia zi ai înviat,
pe Adam din stricăciune
ridicînd și moartea pier-
zînd-o, Paștile nestricăciu-
nii, lumii de mîntuire.

Slavă..., a Mironosițelor:

Femeilor, ascultați glas de
bucurie: Zdrobind iadul
cel tiran, am ridicat lumea
din stricăciune; alergați de
spuneți prietenilor Mei
bunele-vestiri; căci voiesc
să luminez zidirea Mea cu
bucurie de acolo, de unde a
venit întristarea.

Și acum..., iar aceasta.

Stihirile lui Anatolie

Vărsat-au miresme cu lacrimi, femeile, la mormîntul Tău; și s-a umplut de bucurie gura lor, cînd au grăit: A înviat Domnul!

Să laude neamurile și popoarele pe Hristos, Dumnezeu nostru, Care a răbdat de bună voie crucea pentru noi, și în iad trei zile a rămas; și să se închine Învierii Lui celei din morți, prin care s-au luminat toate marginile lumii.

Stih: Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu, înalță-se mîna Ta, nu uita pe săracii Tăi pînă în sfîrșit.

Răstignitu-Te-ai și Te-ai îngropat, Hristoase, precum ai voit; prădat-ai moartea și ai înviat întru slavă, ca un Dumnezeu și Stăpîn, dărînd lumii viață veșnică și mare milă.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Cu adevărat, călcătorilor de lege, pecetluind voi piatra, de o mai mare minune ne-ați învrednicit. Cunoșc aceasta și străjerii. Astăzi a ieșit din mormînt. Iar ei ziceau: Spuneți că, noi dormind, au venit ucenicii și L-au furat pe El. Dar cine fură un mort, mai ales și gol? El însuși a înviat, cu puterea Sa, ca un Dumnezeu, lăsînd în mormînt și cele de îngropare ale Sale. Veniți de vedeți, iudeilor, cum nu a rupt pecetele Cel

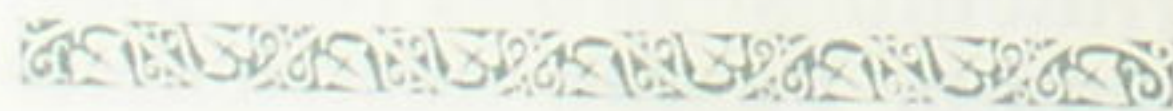
ce a călcat moartea și a dărîuit neamului omenesc viață nesfîrșită și mare milă.

Slavă..., Stihira Evangheliei a patra, glasul al 4-lea.

Dimineață adîncă era, și femeile au venit la mormîntul Tău, Hristoase; dar trupul cel dorit de dînsele n-a fost aflat. Pentru aceasta, fiind nedumerite, cei ce le-au stătut înainte în haine strălucitoare le-au zis: Ce căutați pe Cel viu cu cei morți? S-a sculat, precum a zis mai înainte! Pentru ce nu vă aduceți aminte de cuvintele Lui? Crezînd ele acestora, au propovăduit cele văzute. Dar bunele vestiri păreau vorbe deșarte, astfel că ucenicii erau încă zăbavnici; dar Petru a alergat și văzînd, a slăvit întru sine minunile Tale.

Și acum..., Prea binecuvîntată ești...

Doxologia mare, troparul, ecteniile și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se pun Stihirile Învierii pe 4; glasul al 2-lea:

Pomenește-ne și pe noi, Îndurate, precum ai pomenit pe tîlharul întru împărăția cerurilor.

Lemnul a izgonit pe Adam, iar în schimb crucea a adus pe tîlharul întru împărăția cerurilor.

Mormîntul Te-a primit pe Tine, Mîntuitorule, Cel ce ai

deșertat mormintele și ai dărîuit morților viață, ca un Dumnezeu.

Preaslăviților Apostoli ai lui Hristos, rugați-L pe El cu stăruință să ne mîntuiască pe noi din primejdii.

Și patru Stihiri din Cîntarea a șasea de la Canonul Mironosițelor.

Apostolul zilei, din Faptele Apostolilor și Evanghelia, de la Marcu.

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri.

La masă se face mîngîiere fraților.

→ L U N I

IN SĂPTAMINA A TREIA
DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă: trei Stihiri ale Praznicului și trei de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara cea cu bun...

Cu piroane fiind pironit, ai șters prin lemn blestemul lemnului; iar fiind pus în mormînt, ai înviat pe morții cei din veac, cu dumnezeiască putere. Slăvim, cu mare glas, puterea Ta: Paștile cele dumnezeiești, Iisuse Atotputernice, Viața noastră, Strălucirea Tatălui. Pentru aceasta, cele cerești împreună cu cele pămîntești se bucură, cîntîndu-Ți cîntări de biruință, Ție, Dătătorule de biruință, Cuvinte,

Hristoase Atotputernice, Cel ce dai lumii mare milă.

Ceata Mironosițelor tînguindu-se, striga: Veniți să alergăm degrab la sfîntul mormînt și să vedem, dacă și acum Viața mai este împreună cu cei morți, și Soarele cel neapus sub pămînt. Dar văzînd înăuntrul mormîntului pe înger strălucitor, nepricepîndu-se s-au spăimîntat. Iar acela, schimbînd tînguirea lor, a strigat: Dătătorul de viață a înviat; nu vă spăimîntați, femei binecinstitoare! Că El împărățește, Cel ce dăruieste lumii mare milă.

Ceata femeilor a căutat, de dimineață, pe Soarele Cel mai înainte de soare, Care apusese atunci în mormînt; dar îngerul cel plin de strălucire a strigat către dînsele: A răsărit Lumina, care luminează pe cei ce dorm în întuneric; vestiți aceasta luceferilor, Ucenicilor Lui; schimbați întristarea în bucurie. Și cu inimă neîndoită dăntuiți, prăznuind Paștile cele de bucurie și lumii de mîntuire. A înviat Hristos, Cel ce dăruieste lumii mare milă.

Și se adaugă de la Minei trei Stihiri.

Slavă... Și acum..., glasul 1.

Mironosițelor femei, pentru ce ați venit la mormînt? Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? A înviat Domnul, îndrăzniți, strigă îngerul.

Lumină lină...și Prochimennul zilei.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 2-lea :

A Învierii : A p. 68

Veniți să ne închinăm Celui mai-nainte de veci din Tatăl născut, lui Dumnezeu-Cuvîntul, Cel întrupat din Fecioara Maria; că răstignire răbdînd, îngropării S-a dat, precum Însuși a voit; și înviind din morți, m-a mîntuit pe mine, omul cel rătăcit.

De umilință :

Stih : Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în ceruri.

Greșit-am Ție, Mîntuitorule, ca fiul cel desfrînat; primește-mă, Părinte, pe mine cel ce mă pocăiesc, și mă miluiește, Dumnezeule.

A Mucenicilor :

Stih : Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne, că ne-am săturat de ocară.

Desfătarea cea pămîntescă nedorind purtătorii de chinuri, bunătăților cerești s-au învrednicit și împreună cu îngerii pârtași cerului s-au făcut. Pentru rugăciunile lor, Doamne, miluiește-ne și ne mîntuiește pe noi.

Slavă... Și acum..., glasul 1.

Cu frică au venit femeile la mormînt, sîrguindu-se să ungă cu miresme trupul Tău; și negăsindu-l, se mirau între dîsele, necunoscînd Învierea. Dar un înger a stătut înaintea lor și le-a

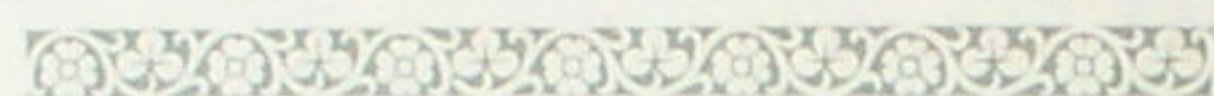
zis : A înviat Hristos, dăruindu-ne nouă mare milă.

Troparele : Iosif cel cu bun chip..., Slavă... Cînd Te-ai pogorit la moarte..., Și acum..., Stînd lingă mormînt...

Caută-le Duminică la Vecernia mare.

Apoi ectenia întreită și Ôtpustul.

SĂ SE ȘTIE CĂ : Slujba Sfîntului ce se va întîmpla în această Duminică, se citește la Pavcerniță, afară de cea a Sfîntului Gheorghe, pentru care ai rînduiala în urmă.

→ LA UTRENIE

Se face începutul după obicei, precum s-a arătat luni a doua săptămîină după Paști.

La Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparele, glasul al 2-lea : Iosif cel cu chip bun... (de două ori) Slavă..., Cînd Te-ai pogorit la moarte..., Și acum..., Stînd lingă mormînt...

Așa se zice peste toată săptămîina.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 2-lea :

A Învierii : A p. 49

Piatra mormîntului neoprind a fi pecetluită, ai dăruit tuturor piatra credinței cînd ai înviat; Doamne, slavă Ție.

De umilință :

Ca valurile mării s-au ridicat asupra mea fărădelegile mele; ca o corabie pe mare eu singur mă învăluiesc de multe greșeli; ci îndrepteză-mă, Doamne, la limanul cel lin, prin pocăință, și mă mîntuiește.

A Mucenicilor :

Pe Tine, Cel ce îmbraci cerul cu nori, îmbrăcăminte avîndu-Te Sfînții în lume, au

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 2-lea :

A Învierii : A p. 85

Toată suflarea și toată făptura pe Tine Te slăvește, Doamne; că prin cruce moartea ai nimicit, ca să arăți popoarelor Învierea Ta cea din morți, ca un iubitor de oameni (de două ori).

De umilință :

**Gîndind la necuviințele re-
lelor celor săvîrșite de mine,
alerg la îndurările Tale, ca
vameșul și ca desfrînata, care
a lăcrimat, și ca fiul cel
risipitor. Pentru aceasta, și
cad înaintea Ta, Milostive:
mai-nainte de a mă osîndi,
îndură-Te de mine, Dumne-
zeule, și mă miluiește !**

A Mucenicilor :

**Pentru Hristos pătîmind
pînă la moarte, Mucenicilor
purtători de chinuri, sufletele
voastre le aveți în ceruri,
în mîna lui Dumnezeu, și în
toată lumea se cinstesc moaștele
voastre. Preoții și întîistătătorii
se închină și toți creștinii,
bucurîndu-se împreună cu noi,
după obicei strigăm : Somn
cinstit este înaintea Domnului
moartea cuviosilor Lui.**

Slavă... Și acum..., glasul 1.

**Venit-au la mormînt Mag-
dalena și cealaltă Marie,
căutînd pe Domnul; și au**

**răbdat chinurile celor fără
de lege și înșelăciunea idoli-
lor o au nimicit. Pentru ru-
găciunile lor, izbăvește-ne și
pe noi de vrăjmașul cel ne-
văzut, Mîntuitorule, și ne
mîntuiește.**

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei :

**Ceea ce ești izvorul milei,
învrednicește-ne pe noi mi-
lostivirii, Născătoare de
Dumnezeu; caută spre po-
porul cel păcătos, arată pre-
cum de-a pururea puterea
ta; că întru tine nădăj-
duind, strigam ție : Bucu-
ră-te!, ca oarecînd Gavriil,
mai-marele voievod al celor
fără de trupuri.**

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 2-lea :

Podobie : Cele de sus căutînd...

**Miresme aducînd femeile
cu căldură la mormînt, Mîntuitorule,
se bucurau cu sufletele de strălucirea
îngerului și Te propovăduiau pe
Tine Dumnezeu a toate și
ucenicilor strigau : Cu ade-
vărat a înviat din mormînt
Viața tuturor !**

Slavă..., Și acum..., tot această.

Apoi : Învierea lui Hristos... și psalmul 50.

Canonul Praznicului cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia se zice Condacul și Sedealna Sfîntului și a Praznicului.

După Cîntarea a șasea se zice Condacul și Icosul Praznicului.

Se cîntă Luminînda Praznicului și a Sfîntului, de va avea; apoi iarăși a Praznicului.

văzut pe înger, ca un fulger șezînd pe piatră și către dînsule z i c î n d : Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? A î n v i a t, precum a zis; în Galileea Îl veți afla pe El. Către Care să strigăm: Cel ce ai î n v i a t din morți, Doamne, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Stihirile Praznicului, glasul al 6-lea:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Începeți, popoarelor, ca psalmistul; lăudați cu bucurie pe Hristos: Paștile cele mari ne-a răsărit nouă, Cel ce a î n v i a t din mormînt, Hristos Dătătorul de viață și Izbăvitorul a toată făptura.

Stih: Bine ai voiț, Doamne, pămîntului Tău; întors-ai robia lui Iacov.

Zicînd Mironosițelor: bucurați-vă!, osîndirea Evei o ai prefăcut în bucurie; și înviind, le-ai trimis să propovăduiască ucenicilor Învierea Ta din mormînt cea de a treia zi.

Stih: Mila și adevărul s-au întîmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat.

Paștile cele cinstite și sfinte, ne-a luminat nouă Hristos. Veniți toți să ne luminăm sufletele; că iată, acum ziua a strălucit aici; bucurați-vă și vă veseliți!

Slavă... Și acum..., glasul 1.

Vărsat-au miresme cu lacrimi femeile la mormîntul Tău; și s-a umplut de bucu-

rie gura lor, cînd au grăit: A înviat Domnul!

Și cealaltă rînduială a Utreniei.

Apoi Ceasul întii și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se cîntă Cîntarea 1, pe 6, din Canonul Duminicii Mironosițelor.

Chinonicul zilei.

→ M A R Ț I

IN SAPTAMINA A TREIA
DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă întii aceste trei Stihiri ale Praznicului, glasul al 2-lea.

Podobie: Cînd de pe lemn...

Cînd Mironosițele Te căutau, foarte de dimineață, pe Tine, Hristoase, Viața tuturor, au venit aducînd miresme și arome; și cu amar plîngînd, au auzit pe un tînăr din mormînt zicînd: Încetați de a plînge! Ci mai d e g r a b bucurîndu-vă de mîntuirea voastră, strigați tuturor, că S-a s c u l a t Domnul.

Te știm pe tine, Iosife, cel cu bun chip, că ai purtat pe umerii tăi, ca pe un car de heruvimi pe Împăratul Hristos, pogorîndu-L de pe cruce. Fericim mîinile și privirile tale dumnezeiești, cinstim palmele tale, cu care purtînd pe Soarele, Cuvîntul

și Dumnezeu, în mormînt L-ai pus. Pentru aceasta, și cinstim dumnezeiască pomenirea ta.

Arătat-u-s-a nouă prăznuirea dumnezeieștilor Mironosițe și a cinstului Iosif, ca un alt rai, dîndu-ne izvor de viață; apele darului picură ca ploaia asupra lumii; izvorăsc cu căldură curgerile învierii lui Hristos. Mulțimile credincioșilor prăznuiesc și strigă: Slavă Celui ce a dat marginilor lumii Învierea Sa.

Se adaugă și de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

13 p. 218

Mironosițele de dimineață venind și la mormîntul Tău cu grăbire ajungînd, Te căutau pe Tine, Hristoase, ca să ungă cu miresme preacurat trupul Tău; și auzind cuvintele îngerului, semne dătătoare de bucurie Apostolilor au vestit: Că a înviat Începătorul mîntuirii noastre, moartea prădînd și l u m i i dăruind viață veșnică și mare milă.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 2-lea:

A Învierii:

A p. 58

Hristos, Mîntuitorul nostru, a rupt zapisul cel ce era împotriva noastră, pe cruce pironindu-l și stăpînirea morții a zdrobit. Să ne închi-

năm Învierii Lui celei de a treia zi.

De umilință:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în ceruri.

Către Tine, Hristoase Mîntuitorule, strig cu glasul va-meșului: Îndură-Te de mine, ca și de acela, și mă miluiește, Dumnezeule.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne, că ne-am săturat de ocară.

Rugîndu-se Sfinții Mucenici pentru noi și pe Hristos lăudînd, toată înșelăciunea a încetat și neamul omenesc prin credință se mîntuiește.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

13 p. 217

Pentru ce amestecați mirurile cu lacrimi, Ucenicilor? P i a t r a a fost răsturnată, mormîntul a fost golit; vedeți stricăciunea zdrobită de Viață, pecețile mărturisind deslușit aceasta; pe străjerii celor neascultători greu dormind; firea cea muritoare s-a mîntuit în trup de Dumnezeu, iadul se tînguiește. Alergînd cu bucurie, spuneți Apostolilor, că Hristos, Cel ce a omorît moartea, Cel întii-născut din morți, va merge înainte de voi în Galileea.

Troparele: Iosif cel cu bun chip..., Cînd Te-ai pogorit la moarte..., Stînd lingă mormînt...

Ectenia întreită și otpustul.

→ LA UTRENIE.

Troparele precum s-au zis seara la Vercernie.

După întâia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 2-lea :

A Invierii :

Sinul cel preacurat întru cele de sus, nedeșertîndu-l, ai primit, pentru toți, în groapă și înviere ; Doamne, slavă Ție !

De umilință :

Eu sînt pomul cel neroditor, Doamne, care nicicum nu aduc roadă de pocăință ; și mă tem de tăiere, și mă înfricoșez de focul cel nestins. Pentru aceasta mă rog Ție : Mai-nainte de primejdia aceea, întoarce-mă și mă mîntuiește.

A Mucenicilor :

Cel ce ai luminat pe Sfinții Tăi, mai mult decît aurul, și ai preaslăvit pe cuviosii Tăi, ca un Bun, de dînșii fiind rugat, Hristoase Dumnezeule, împacă viața noastră, ca un Iubitor de oameni, și îndreptează rugăciunea noastră ca o tămîie, Unule, Cel ce întru Sfinți Te odihnești.

Slavă..., Și acum..., a Nascatoarei :

Scăpînd de sub legile firii, ai unit fecioria cu nașterea cea dumnezeiască ; că numai tu ai născut pe Cel ce mai înainte de tine S-a născut fără de ani. Pentru aceasta pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 2-lea :

Mironosițele, de dimineată venind și privind mormîntul gol, zicea u Apostolilor : Zdrobit-a Cel puternic putrejunea și pe cei din iad i-a smuls din legături ; propovăduiți cu îndrăzneală, că a înviat Hristos-Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta :

Apoi : Învierea lui Hristos... și psalmul 50. Canonul Praznicului cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia se zic Condacul și Sedealna Sfîntului și a Praznicului.

După Cîntarea a șasea se pun Condacul și Icosul Praznicului.

Luminînda Praznicului și a Sfîntului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă aceste Stihiri din Octoih, glasul al 2-lea :

A Invierii :

Să spună iudeii : în ce chip ostașii, străjuind, au pierdut pe Împăratul ? Pentru ce piatra n-a păzit pe Piatra Vieții ? Ori pe Cel îngropat să-L dea, ori Celui ce a înviat să se închine împreună cu noi, zicînd : Slavă mulțimii îndurărilor Tale, Mîntuitorul nostru, slavă Ție (de două ori).

De umilință :

Fărădelegile mele trece-le cu vederea, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară ; și inima mea o curățește, făcînd-o locaș al Sfîntului Tău Duh. Să nu mă lepezi pe mine de la fața Ta, Cel ce ai nemăsurată milă.

A Mucenicilor :

Crucea lui Hristos luînd sfinții Mucenici, armă nebiruită, toată puterea diavolului au nimicit ; și cunună cerească primind, zid de apărare s-au făcut nouă, rugîndu-se pururea pentru noi.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea :

Mironosițele femei, foarte de dimineată miresme luînd, au ajuns la mormîntul Domnului ; dar găsind lucruri la care nu se așteptau, cu îngrijorare se gîndeau la răsturnarea pietrei și unele către altele ziceau : Unde sînt pecetele mormîntului ? Unde este custodia lui Pilat și paza cea strașnică ? Dar un înger plin de strălucire s-a făcut vestitor femeilor celor nedumerite, zicînd către dînsele : Pentru ce căutați, cu tînguiuri, pe Cel ce este viu și a dat viață neamului omenesc ? Sculatu-S-a din morți Hristos, Dumnezeul nostru, ca un Atotputernic, dăruindu-ne tuturor nestricăciune și viață, luminare și mare milă.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea :

Podobie : Cînd de pe lemn...

Lumina cea ca un întreit soare, astăzi pe pămînt, luminos strălucește și risipește întunericul patimilor ; Învierea lui Hristos se arată, păzînd pe cei credincioși ; cetele Apostolilor dăntuiesc

cu bucurie ; Iosif se veselește ; și pomenirea cea luminată a cinstitelor Mironosițe încununază pe cei ce le laudă cu credință și slăvesc dumnezeiasca Înviere.

Stih : Bine ai voit, Doamne, pămîntului Tău, întors-ai robia lui Iacov.

Ridicînd pe umeri, Iosife, pe Fiul Cel ce șade de-a dreapta Tatălui, pe Mirul cel ce nu se sfîrșește, cu miresme L-ai îngropat ; Învierea lumii în groapă o ai pus ; pe Cel ce se îmbracă cu lumina ca și cu o haină, cu piatră L-ai acoperit, în chip negrăit. Pentru aceasta laudăm, cu cîntări, Patimile cele aducătoare de lumină și Învierea Lui.

Stih : Mila și adevărul s-au întîmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat.

Se spăimîntează mulțimea îngerilor, văzîndu-te, Iosife, îngropînd pe Hristos ; lumea te ferecește ; credincioșii ne minunăm ; Sfînta Înviere cinstind-o dumnezeiește, cu dragoste pe tine, împreună cu Mironosițele, te laudăm. Pentru aceasta și strigăm neîncetat : Roagă-te împreună cu dînsele, să ne mîntuim și noi din priemejdii și din nevoi.

Slavă..., Și acum..., glasul 1 :

Cu frică au venit femeile la mormînt, sîrguindu-se să ungă cu miresme trupul Tău și neaflîndu-l, se mirau între dînsele, necunoscînd Învierea. Dar un înger a stătut

înaintea lor și le-a zis: **A înviat Hristos, dăruindu-ne nouă mare milă.**

Și cealaltă rânduială a Utreniei, apoi Cea-sul întâi și celelalte.

→ La Liturghie, la Fericiri, se cântă Cântarea a 4-a din Canonul Duminicii Mironosițelor.

→ MIERCURI IN SĂPTĂMINA A TREIA DUPĂ PAȘTI LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cântă mai întâi trei Stihiri ale Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cînd de pe lemn...

Bucuratu-s-au Ucenitele lui Hristos, auzind cuvintele îngerului, prin care s-au încredințat de învierea Celui socotit între cei morți pentru noi; măcar că mai înainte veniseră la mormînt ca mironosițe și îl plîngeau pe El, au văzut piatra întregă răsturnată, și nu se dumireau de mutarea ei.

Dătătoare de nesfîrșită și dumnezeiască bucurie dumnezeieștilor și sfinților Apostoli s-au arătat Ucenitele purtătoare de miruri ale lui Hristos, plinind porunca dumnezeiescului înger, de a căru i îmbrăcăminte albă s-au spăimîntat, zicînd: Prădatu-s-a iadul, prin învierea cea atotmîntuitoare a Împăratului, Celui ce a murit pentru noi.

Încetînd șiroaiele lacrimilor ce curgeau din izvorul tînguirilor, dumnezeieștile Ucenite ale lui Hristos, cuvinte de bucurie aducînd acum, vestesc celor ce au fost martori de aproape ai harului, Învierea Cuvîntului și bucuria cea din mormînt, de unde au auzit cu uimire glas potrivit întristării, poruncind lor: Bucurați-vă!

Se adaugă și de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

A lui Cosma Monahul. [3 p. 219]

Mironosițele femei, ajun-gînd la mormîntul Tău și vă-zînd pecețile mormîntului și neaflînd preacuratul Tău trup, tînguindu-se, au mers zicînd cu îngrijorare: Cine a furat nădejdea noastră? Cine a luat pe Cel mort și gol și cu smirnă uns, pe singura mîngîiere a Maicii Sale? O, cum a fost omorît Cel ce a înviat morții! Cum a fost îngropat Cel ce a prădat iadul! Ci Te scoală, Mîntuitorule, ca un Însuți atotputernic, a treia zi, precum ai zis, mîntuind sufletele noastre.

LA STIHOAVNA

Se cântă Stihirile Octoiului, glasul al 2-lea:

A Crucii:

Mîntuiește - mă, Hristoase Mîntuitorule, cu puterea Crucii, Cel ce ai mîntuit pe Petru, pe mare și mă miluiește, Dumnezeule!

A Învierii:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în ceruri. A p. 53

Cu arhanghelii să laudăm învierea lui Hristos; că Acesta este Răscumpărătorul și Mîntuitorul sufletelor noastre; și întru slavă înfricoșătoare și întru putere tare iarăși va să vină, să judece lumea pe care o a zidit.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne, că ne-am săturat de ocară.

Cetele Mucenicilor s-au împotrivit tiranilor, zicînd: Noi sîntem ostași ai Împăratului Puterilor; și chiar de ne-ați nimici pe noi cu foc și cu chinuri, nu vom tăgădui puterea Treimii.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea: [3 p. 184]

Cerut-a Iosif trupul lui Iisus și l-a pus în mormîntul cel nou al său; că se cădea Lui să iasă din mormînt ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărîmat puterea morții și ai deschis oamenilor porțile raiului, slavă Ție!

Și celelalte ale Vecerniei.

Troparele Praznicului.

→ LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cântă troparele Praznicului.

După întia Catismă se cântă Sedelnele Octoiului, glasul al 2-lea:

A Crucii:

Mîntuire ai lucrat în mijlocul pămîntului, Hristoase Dumnezeule; pe cru-

ce ai întins preacuratele Tale mîini, adunînd toate neamurile, care strigă: Doamne, slavă Ție!

A Învierii:

Înviind din mormînt și legăturile iadului rupînd, stricat-ai osînda morții, Doamne, pe toți din cursele vrăjmașului izbăvindu-i, arătîndu-Te pe Tine Apostolilor Tăi, trimisu-i-ai pe dînșii la propovăduire; și printr-înșii pacea Ta ai dăruit lumii, Unule mult-milostive.

A Mucenicilor:

Purtătorilor de chinuri ai Domnului, fericit este pămîntul care s-a adăpat cu singiurile voastre; și sînte sînt sălaşurile care au primit duhurile voastre. Că pe locul pătimirilor ați biruit pe vrăjmașul și pe Hristos cu îndrăzneală L-ați propovăduit. Pe Acela rugați-L, ca pe un Bun, să mîntuiască, rugămu-vă, sufletele noastre.

A Crucii, Născătoare de Dumnezeu:

Stînd lîngă crucea Ta, ceea ce Te-a născut fără de sămîntă și nerăbdînd să Te vadă pe Tine pe nedrept pătimind, se tînguia cu plîngere și striga către Tine: Cum pătimești, Cel ce ești din fire nepătimitor, prea dulce Fiule? Laud bunăta-tea Ta cea nemărginită.

După a doua Cântismă, se cântă Sedealna Praznicului, glasul al 2-lea :

Podobie : Ceea ce ești izvorul milei...

La mormîntul Tău, Mîntuitorule, venind cinstitele Mironosițe, se grăbeau să Te ungă pe Tine, Stăpînul, cu miresme, ca pe un muritor. Dar un înger le-a vestit lor bucurie : A înviat Domnul ! Pentru aceasta propovăduiți Apostolilor învierea Lui din mormînt, cea cu adevărat înfricoșătoare.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta :

Apoi : Învierea lui Hristos..., Psalmul 50.

Canonul Praznicului cu irmoasele pe 8 și al Mineiului, pe 4.

După Cîntarea a treia se citește Conducul și Sedealna Sfîntului și a praznicului.

După Cîntarea a șasea se citește Conducul și Icosul Praznicului.

Luminînda Praznicului și a Sfîntului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cântă Stihirile acestea ale Octoihului, glasul al 2-lea :

A Crucii :

Sărăcind de voie, cu sărăcia lui Adam, Hristoase Dumnezeule, venit-ai pe pămînt, în trup în du-Te din Fecioară; și cruce ai primit, ca să ne slobozești pe noi din robia vrăjmașului, Doamne, slavă Ție (de două ori).

A Învierii : A 986

Bucurați-vă, popoare, și vă veseliți ! Înger a șezut pe piatra mormîntului; acela ne-a binevestit nouă, zicînd : Hristos, Mîntuitorul lumii, a înviat din morți, și pe toate le-a umplut de

bună mireasmă. Bucurați-vă, popoare, și vă veseliți !

A Mucenicilor :

Mulțimile sfinților Tăi Te rogă pe Tine, Hristoase; miluiește-ne pe noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., glasul 1 :

Cu frică au venit femeile la mormînt, sîrguindu-se să ungă cu miresme trupul Tău și negăsindu-l, se mirau între dîsele, necunoscînd Învierea. Dar un înger a stătut înaintea lor și le-a zis : A înviat Hristos, dăruindu-ne nouă mare milă.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea :

Podobie : Cînd de pe lemn...

Oare între cei morți este Izbăvitorul? strigau cu tînguire Mironosițele, Ucenitele lui Hristos. Oare Soarele cel prea mare este și pînă acum sub pămînt, sau a înviat, precum a zis? Și așa plîngînd ele, un înger din mormînt le-a spus bucuria cea cu adevărat dumnezeiască : Hristos a înviat ! Alergați de vestiți tuturor dumnezeiasca Lui Înviere din mormînt.

Stih : Bine ai voit, Doamne, pămîntului Tău, întors-ai robia lui Iacov.

Miresme de mult preț gătind, fiind încă întuneric, în ziua cea dintîi a săptămîinii, venit-au Mironosițele la mormîntul Tău, Hristoase,

ca să ungă preacuratul și dumnezeiescul Tău trup. Dar aflînd de Învierea Ta, se grăbeau să o vestească și ucenicilor; Căroră, întîmpinîndu-le la mormînt, ca un prea iubitor de oameni le-ai strigat : Bucurați-vă !

Stih : Mila și adevărul s-au întîmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat.

Pe Dumnezeu Cel Preaînalt, Care în pămînt era îngropat, ca pe un mort se sîrguiau ucenițele Lui să-L ungă cu miresme de mult preț. Și văzînd pe un tînăr minunat, cu chip strălucitor, stînd în mormînt, s-au spăimîntat. Și aflînd de la el Învierea cea de a treia zi din mormînt a Cuvîntului, au vestit-o Apostolilor.

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea :

Pe Tine, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină, pogorîndu-Te de pe lemn Iosif împreună cu Nicodim, și văzîndu-Te mort, gol și neîngropat, cuprins fiind de jale plină de milă, tînguindu-se, zicea : Vai mie, prea dulce Iisuse ! Pe Tine cu puțin mai-nainte soarele văzîndu-Te răstignit pe Cruce, cu întuneric s-a înfășurat și pămîntul de frică s-a cutremurat și catapeteasma templului s-a sfîșiat; dar, iată, Te văd acum de voie supunîndu-Te morții pentru mine. Cum Te voi îngropa, Dumnezeuul meu? Sau cum Te voi înfășura în giulgiuri? Cu ce mîini mă

voi atinge de trupul Tău cel neîntinat? Sau ce cîntări voi cînta plecării Tale dintre noi, Îndurate? Măresc Patimile Tale; cu cîntări laud îngroparea Ta, împreună cu Învierea, strigînd : Doamne, slavă Ție !

Și celelalte ale Utreniei, și Ceasurile.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a cincea din Canonul Praznicului.

→ J O I

IN SĂPTĂMINA A TREIA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă trei Stihiri ale Praznicului și de la Minei trei.

Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea :

Podobie : Cînd de pe lemn...

Graiuri de bucurie auzind de la tinerii cei ce ședeau la mormîntul Cuvîntului, s-au întors pe cale cu o rîvnă mai sîrguitoare; și lepădînd rînduiala de mai-nainte, de Mironosițe, ca niște binevestitoare s-au arătat, binevestind ucenicilor scularea din temnițele iadului, a Celui ce S-a întrupat pentru noi.

Foarte de dimineață Mironosițele femei pornind cu frică, au ajuns la mormînt aducînd miresme lui Hristos, Dătătorului de viață,

socotind între cei morți pe Cel ce a omorât iadul. Dar înger dumnezeiesc a venit înaintea lor, strigând: Pentru ce căutați cu cei morți pe Purtătorul de viață și pe Cel viu? Mergeți de propovăduiți Învierea.

Pe umerii tăi porți ca pe o sarcină oarecare, fericite Iosif, pe Cuvîntul Cel ce se odihnește pe umeri de Heruvimi, Care mai-nainte S-a în trupat și acum a fost omorât; Cel ce ne-a înviat pe noi cei omorâți. A Căruia înviere văzînd, te bucuri cu cinstitele Mironosițe, chiar dacă mai-nainte v-ați tînguit pentru omorîrea Lui.

Slavă..., Și acum..., glasul 1:

Venit-au la mormînt Magdalena și cealaltă Marie, căutînd pe Domnul; și au văzut pe înger, ca un fulger șezînd pe piatră și către dinsele zicînd: Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? A înviat, precum a zis; în Galileea îl veți afla pe El. Către Care să strigăm: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Octoiului, glasul al 2-lea:

A Invierii: Ap. 61

Învierea Ta, Hristoase Mîntuitorule, toată lumea a luminat și a chemat făptura Ta; Atotputernice Doamne, slavă Ție!

A Apostolilor:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în ceruri.

Mărit-ai, Mîntuitorule, în toată lumea, numele mairilor Apostoli; că ei au învățat cele negrăite ale cerurilor, au dat celor de pe pămînt tămăduiri și chiar numai umbrele lor patimile vindecau. Cel dintre pescari a făcut minuni și cel dintre Iudei a propovăduit învățăturile harului; prin care, Îndurate, dă-ne nouă mila Ta cea mare.

A Mucenicilor:

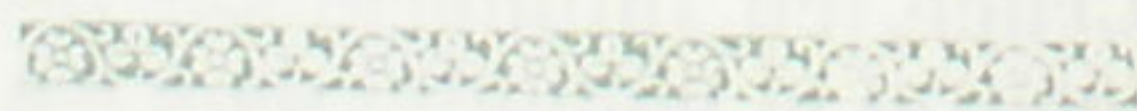
Stih: Minunat este Dumnezeu, între Sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Mare este slava, pe care ați cîștigat-o prin credință, Sfinților! Că nu numai pătimind ați biruit pe vrăjmasul, ci și după moarte duhurile alungați, pe bolnavi tămăduiți, ca niște doctori ai sufletelor și ai trupurilor. Rugați-vă Domnului să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Vărsat-au miresme cu lacrimi, femeile, la mormîntul Tău; și s-a umplut de bucurie gura lor, cînd au grăit: A înviat Domnul!

Troparele Praznicului.

→ LA UTRENIE

Troparele Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoiului, glasul al 2-lea:

A Invierii:

Podobie: Prea binecuvîntată...

Miresmele îngropării Tale aducînd femeile, au venit

în ascuns, de dimineată, la mormînt, temîndu-se de semeția iudeilor și știind mai dinainte paza ostașilor. Dar firea cea slabă a biruit pe cea bărbătească, deoarece gîndul cel plin de milă a plăcut lui Dumnezeu. Deci, cu cuviință strigau: Scoală-Te, Doamne, ajută-ne nouă și ne izbăvește pe noi, pentru numele Tău.

A Apostolilor:

Cel ce ai înțeleptit pe pescari mai mult decît pe rituri, și i-ai trimis ca pe niște propovăduitori în tot pămîntul, cu nespusa Ta iubire de oameni, Hristoase Dumnezeule, întărește printr-înșii Biserica Ta și trimite credincioșilor binecuvîntarea Ta, Unule Milostive și Iubitorule de oameni.

A Mucenicilor: Paracletă

Apostolilor, Mucenicilor și Proorocilor, Ierarhilor, Cuvioșilor și Dreptilor, care bine ați săvîrșit lupta și credința ați păzit, îndrăzneală avînd către Mîntuitorul, pe Acela rugați-L pentru noi, ca să mîntuiască, rugămu-vă, sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:

Firii celei dumnezeiești părtași ne-am făcut prin tine de Dumnezeu Născătoare, pururea Fecioară; că ai născut nouă pe Dumnezeu în trupat. Pentru aceasta, după

datorie, cu bună cinstire, toți Te mărim.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutînd...

Miresme aducînd femeile, Mîntuitorule, Te-au căutat, cu sîrguință, să Te ungă pe Tine, Iubitorule de oameni. Dar un înger din mormînt striga către dinsele: S-a sculat Dătătorul de viață și Domnul, călcînd iadul și moartea.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta:

Apoi: Învierea lui Hristos..., Psalmul 50.

Canonul Praznicului cu irmoasele și cealaltă slujbă, precum s-a arătat luni.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Octoiului, glasul al 2-lea:

A Invierii: Ap. 87

Înger, mai-nainte de zămisirea Ta, Doamne, a grăit celei pline de daruri: Bucură-te! Și tot un Înger, la Învierea Ta, piatra slăvitului Tău mormînt a răsturnat-o. Acela, în locul întristării, semne de veselie a vestit; iar acesta, în locul morții, pe Stăpînul Cel dătător de viață ne-a propovăduit. Pentru aceasta, strigăm Ție: Făcătorule de bine al tuturor, Doamne, slavă Ție (de două ori).

A Apostolilor:

Cei ce de pretutindenea sîntem loviți de fapte nedrepte și către Tine scăpăm, Cel ce ești adevăratul Dum-

nezeu, glasul ucenicilor Tăi aducem Ție, zicînd: Mîntuiește-ne, Învățătorule, c ă pierim! Arată și acum vrăjmașilor noștri, rugămu-ne, că ocrotești pe popor și îl mîntuiești din primejdii, pentru rugăciunile Apostolilor, trecînd cu vederea păcatele noastre, pentru multă bunătatea Ta; Doamne, slavă Ție!

A Mucenicilor:

Toată obștea cea credincioasă cinstește moaștele voastre, o, purtătorilor de chinuri, Mucenici! Că voi, după lege luptîndu-vă, cunună cerească ați luat. Pentru aceasta sînteți lauda preoților, biruința creștinilor și podoaba Bisericilor.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Mironosițele femei, foarte de dimineată miresme luînd, au ajuns la mormîntul Domnului; dar găsind lucruri la care nu se așteptau, cu îngrijorare se gîndeau la răsturnarea pietrei și unele către altele ziceau: Unde sînt pecețile mormîntului? Unde este custodia lui Pilat și pașa cea strașnică? Dar un înger plin de strălucire s-a făcut vestitor femeilor celor nedumerite, zicînd către dinsele: Pentru ce căutați, cu tîngiri, pe Cel ce este viu și a dat viață neamului omenesc? Sculatu-S-a din morți Hristos, Dumnezeuul nostru, ca un Atotputernic,

dăruindu-ne tuturor nestricăciune și viață, luminare și mare milă.

LA STIHIA AVNA

Se cîntă Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cînd de pe lemn...

Cînd ai înviat ca un Dumnezeu, Cuvinte, atunci ai dat mironosițelor să se bucure, zicînd: Încă nu M-am suit la Tatăl Meu; și de aceea nu vă atingeți de Mine; ci mergeți, doar, de spuneți prietenilor mei: «Iată va merge maine de voi». Iar după acestea ai fost văzut de ei și prin suflarea le-ai dat lor. Mîntuitorule, Duhul cel Sfînt.

Stih: Bine ai voit, Doamne, pămîntului Tău, întors-ai robia lui Iacov.

Spusele Mironosițelor femei, care au vestit Învierea lui Hristos din morți, necredîndu-le ucenicii, se grăbeau să vadă mormîntul; și giulgiul și legăturile capului se vedeau în mormînt, dar numai Cel căutat nu se vedea. De aici cunoscînd Învierea, propovăduitori s-au arătat în lume, vestind aceasta și păgînilor.

Stih: Mila și adevărul s-au întîmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat.

Arătat-u-s-a nouă lumina cea neapropiată, Hristos Domnul, strălucind luminat din mormînt. Iadul a fost robit, satana a pierit, margi-nile lumii se bucură, dănuiește zidirea; Biserica lui Hristos cîntă, serbînd pome-

nirea preaînțeleptului Iosif și împreună cu dînsul cinstește prăznuirea femeilor Mironosițe.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Pentru ce amestecați mirurile cu lacrimi, Ucenicilor? Piatra a fost răsturnată, mormîntul a fost golit; vedeți stricăciunea zdrobită de Viață, pecețile mărturisind deslușit aceasta pe străjerii celor neascultători greu dormind; firea cea muritoare s-a mîntuit în trup de Dumnezeu, iadul se tînguește. Alergînd cu bucurie, spuneți Apostolilor, că Hristos, Cel ce a omorît moartea, Cel întii-născut din morți, va merge mai înainte de voi în Galileea.

Și celelalte ale Utreniei, apoi Ceasul întii și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se cîntă Cîntarea a șaptea din Canonul Praznicului.

→ VINERI

IN SĂPTAMINA A TREIA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă 3 Stihiri ale Praznicului și 3 din Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Mergînd pe urmele lui Hristos, Celui ce S-a arătat cinstitelor Mirono-

sițe, și slujind Lui cu cea mai mare rîvnă, întru dreptatea cugetului, nici mort nu L-ați părăsit pe Dînsul: ci mergînd, I-ați adus Lui miresme cu lacrimi, fiind pline de milostivire. Pentru aceasta prăznuim prea sfințită pomenirea voastră.

Ceata dumnezeieștilor femei, dorind să vadă, în mormînt, Vița cea omorîată, a venit de noapte și a auzit de la înger: A înviat Hristos, precum mai înainte a zis; degrab spuneți ucenicilor Lui și alungați mîhnirea din suflet, în locul plîngerii primind bucurie negrăită.

Să dănuim astăzi, noi credincioșii, întru pomenirea voastră, Mironosițelor, slăvind pe Domnul Cel Preabun, Care v-a proslăvit pe voi; pe Care rugați-L neîncetat, prea cinstitelor, ca să dobîndim și noi veșnica slavă și strălucirea Sfinților, ca cele ce aveți totdeauna îndrăzneală către Dînsul, de Dumnezeu fericitelor.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Mironosițele de dimineată venind și la mormîntul Tău cu grăbire ajungînd, Te căutau pe Tine, Hristoase, ca să ungi cu miresme preacurat trupul Tău; și auzînd cuvintele îngerului, semne dătătoare de bucurie Apostolilor au vestit: Că a înviat Începătorul mîntuirii noastre, moartea prădînd și lumii

dăruind viață veșnică și mare milă.

LA STIHOAVNA

Se cântă Stihirile Octoihului, glasul al 2-lea :

A Răstignirii :

Să se răstignească ! strigau cei ce necurmat, se desfătau din darurile Tale ; și în locul Făcătorului de bine, ucigașii dreptilor au cerut să li se dea făcătorul de rele. Dar Tu, Hristoase, ai tăcut, răbdând necuviința lor, vrînd să pătimești și să ne mîntuiești pe noi, ca un Iubitor de oameni.

A Invierii :

Stih : Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în ceruri. A p. 58

Veniți să ne închinăm Celui mai-nainte de veci din Tatăl născut, Lui Dumnezeu-Cuvîntul, Cel întrupat din Fecioara Maria ; că răstignire răbdînd, îngropării S-a dat, precum Însuși a voit ; și înviind din morți, m-a mîntuit pe mine, omul cel ră-tăcit.

A Mucenicilor :

Stih : Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne că ne-am săturat de ocară.

Desfătarea cea pămîntească nedorind purtătorii de chinuri, bunătăților cerești s-au învrednicit și împreună cu îngerii părtași cerului s-au făcut. Pentru rugăciunile lor, Doamne, miluiește-ne și ne mîntuiește pe noi.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea :

Cerut-a Iosif trupul lui Iisus și l-a pus în mormîntul

cel nou al său ; că se cădea Lui să iasă din mormînt, ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărîmat puterea morții și ai deschis oamenilor porțile raiului, slavă Ție !

Și celelalte ale Vecerniei.

Troparele Praznicului.

→ LA UTRENIE

Troparele Praznicului.

După întia Catismă se cântă Sedelnele Octoihului, glasul al 2-lea :

A Răstignirii :

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerînd iertare greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeule ; că de voie bine ai voit a Te sui cu trupul pe cruce, ca să izbăvești din robia vrăjmașului, pe cei ce i-ai zidit. Pentru aceasta, cu mulțumită strigăm Ție : toate le-ai umplut de bucurie, Mîntuitorul nostru, Cel ce ai venit să mîntuiești lumea.

A Invierii :

Piatra mormîntului neoprind a fi pecetluită, ai dăruit tuturor piatra credinței cînd ai înviat ; Doamne, slavă Ție !

A Mucenicilor :

Cînd erau munciiți cu chinuri mucenicii Domnului, atunci, pentru credința lor, s-a întunecat îndrăzneala celor nelegiuți ; și cînd cu dumnezeiască înflăcărare

au nimicit înșelăciunea idoloilor, atunci cununile biruinței din cer au primit, și se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Crucii-Născătoarei:

Fecioara și Maica Ta, Hristoase, văzîndu-Te mort, întins pe lemn, plîngînd cu amar, zicea : Fiul meu, ce ta înă înfricoșătoare este aceasta ? Cel ce dai tuturor viața cea veșnică, cum mori de bună voie, pe cruce, cu moarte de ocară ?

După a doua Catismă, se cântă Sedealna Praznicului, glasul al 2-lea :

Podobie : Cele de sus căutînd...

Miresme aducînd femeile cu căldură la mormînt, Mîntuitorule, se bucurau cu sufletele de strălucirea îngerului și Te propovăduiau pe Tine Dumnezeu a toate și ucenicilor strigau : Cu adevărat a înviat din mormînt Viața tuturor !

Slavă..., Și acum..., iar aceasta.

Apoi : Învierea lui Hristos..., Psalmul 50. Canonul Praznicului cu irmoasele pe 8 și de la Minei pe 4.

După Cîntarea a treia se zice Condacul și Sedealna Sfîntului și a Praznicului.

După Cîntarea a șasea se pune Condacul Praznicului.

Apoi Luminînda Sfîntului și a Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cântă Stihirile acestea ale Octoihului, glasul al 2-lea :

A Crucii :

Lemnul crucii Tale, Hristoase Dumnezeule, lemn de viață l-ai arătat nouă, celor

ce credem întru Tine ; și printr-însul nimicînd pe cel ce are stăpînia morții, ne-ai înviat pe noi, cei omorîți prin păcat. Pentru aceasta strigăm Ție : Făcătorule de bine al tuturor, Doamne, slavă Ție (de două ori).

A Invierii : A p. 85

Toată suflarea și toată făptura pe Tine Te slavăște, Doamne ; că prin cruce moartea ai nimicit, ca să arăți popoarelor Învierea Ta cea din morți, ca un iubitor de oameni.

A Mucenicilor :

Pentru Hristos pătimind pînă la moarte, Mucenicilor purtătorilor de chinuri, sufletele voastre le aveți în ceruri, în mîna lui Dumnezeu, și în toată lumea se cinstesc moaștele voastre. Preoții și întîistătorii se închină și toți creștinii, bucurîndu-se împreună cu noi, după obicei strigăm : Somn cinstit este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui.

Slavă..., Și acum..., glasul 1 :

Mironosițelor femei, pentru ce ați venit la mormînt ? Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți ? A înviat Domnul, îndrăzniți !, strigă îngerul.

LA STIHOAVNA

Se cântă Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea :

Podobie : Cînd de pe lemn...

Bucuratu-s-au ucenițele lui Hristos, auzind cuvintele în-

gerului, prin care s-au încredințat de învierea Celui socotit între cei morți pentru noi; măcar că mai-nainte veniseră la mormînt ca mironosițe, și îl plîngeau pe El, au văzut piatra întregă răsturnată, și nu se dumi-reau de mutarea ei.

Stih: Bine ai voit, Doamne, pămîntului Tău, întors-ai robia lui Iacov.

Dătătoare de nesfîrșită și dumnezeiască bucurie dumnezeieștilor și sfinților Apostoli s-au arătat Ucenitele purtătoare de miruri ale lui Hristos, plinind porunca dumnezeiescului înger, de a cărui îmbrăcăminte albă s-au spăimîntat, zicînd: Prădatu-s-a iadul, prin învierea cea atotmîntuitoare a Împăratului, Celui ce a murit pentru noi.

Stih: Mila și adevărul s-au întîmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat.

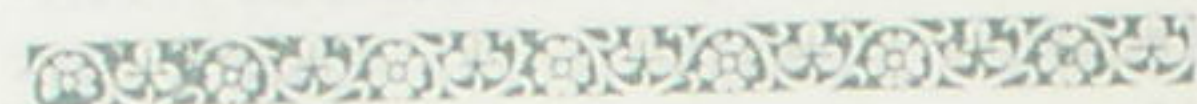
Încetînd șiroaiele lacrimilor ce curgeau din izvorul tînguirilor, dumnezeieștile ucenițe ale lui Hristos, cuvinte de bucurie aducînd acum, vestesc celor ce au fost martori de aproape ai harului, Învierea Cuvîntului și bucuria cea din mormînt, de unde au auzit cu uimire glas potrivit întristării, poruncind lor: Bucurați-vă!

Slavă..., și acum..., glasul 1:

Cu frică au venit femeile la mormînt, sîrguindu-se să ungă cu miresme trupul Tău și negăsindu-l, se mirau în-

tre dinsele, necunoscînd Învierea. Dar un înger a stătut înaintea lor și le-a zis: A înviat Hristos, dăruindu-ne nouă mare milă.

Și celelalte ale Utreniei, apoi Ceasul întîi și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a opta din Canonul Praznicului.

→ S Î M B Ă T Ă

IN SAPTĂMINA A TREIA
DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: 3 ale Praznicului și 3 de la Minei.

Stihirile idiomele ale Praznicului, glasul al 2-lea: 13 p. 216

Mironosițele femeii foarte de dimineață miresme luînd, au ajuns la mormîntul Domnului; dar găsind lucruri la care nu se așteptau, cu îngrijorare se gîndeau la răsturnarea pietrei și unele către altele ziceau: Unde sînt pecețile mormîntului? Unde este custodia lui Pilat și paza cea strașnică? Dar un înger plin de strălucire s-a făcut vestitor femeilor celor nedumerite, zicînd către dinsele: Pentru ce căutați cu tîngiri, pe Cel ce este viu și a dat viață neamului omenesc? Sculatu-S-a din morți Hristos, Dumnezeuul nostru, ca un Atot-

puternic, dăruindu-ne tuturor nestrîcaciune și viață, luminare și mare milă. ^{13 p. 214}

Pentru ce amestecați mirurile cu lacrimi, Ucenitelor? Piatra a fost răsturnată, mormîntul a fost golit; vedeți strîcaciunea zdrobită de Viață, pecețile mărturisind deslușit aceasta; pe străjerii celor neascultători greu dormind; firea cea muritoare s-a mîntuit în trup de Dumnezeu, iadul se tînguiește. Alergînd cu bucurie, spuneți Apostolilor, că Hristos, Cel ce a omorît moartea, Cel întîi-născut din morți, va merge mai înainte de voi în Galileea.

Mironosițele de dimineață venind și la mormîntul Tău cu grăbire ajungînd, Te căutau pe Tine, Hristoase, ca să ungă cu miresme preacurat trupul Tău; și auzind cuvintele îngerului, semne dătătoare de bucurie Apostolilor au vestit: Că a înviat Începătorul mîntuirii noastre, moartea prădînd și lumii dăruind viață veșnică și mare milă.

Se adaugă și de la Minei trei stihiri.

Slavă..., glasul al 6-lea: ^{13 p. 219}

Mironosițele femeii, ajungînd la mormîntul Tău și văzînd pecețile mormîntului și neaflînd preacuratul Tău trup, tînguindu-se, au mers zicînd cu îngrijorare: Cine a furat nădejdea noastră? Cine a luat pe Cel mort și gol și cu smirnă uns, pe singu-

ra mîngîiere a Maicii Sale? O, cum a fost omorît Cel ce a înviat morții! Cum a fost îngropat Cel ce a prădat iadul! Ci Te scoală Mîntuitoarele, ca un Însuși atotputernic, a treia zi, precum ai zis, mîntuind sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei:

Glasul al 2-lea: ^{Ap. 63}

Trecut-a umbra Legii, cînd Darul a venit; că precum rugul, fiind aprins, nu ardea, așa Fecioară, ai născut și fecioară ai rămas. În locul stîlpului celui de foc, a răsărit Soarele dreptății; în locul lui Moise, Hristos, mîntuirea sufletelor noastre.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 2-lea: ^{Ap. 58}

Veniți să ne închinăm Celui mai-nainte de veci din Tatăl născut, lui Dumnezeu-Cuvîntul, Cel în trupat din Fecioara Maria; că răstîgnire răbdînd, îngropării S-a dat, precum Însuși a voit; și înviînd din morți, m-a mîntuit pe mine, omul cel rătăcit.

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins. ^{Ap. 58}

Hristos, Mîntuitorul nostru, a rupt zapisul cel ce era împotriva noastră, pe Cruce pironindu-l și stăpînirea morții a zdrobit. Să ne închinăm Învierii Lui celei de a treia zi.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina. *A p. 59*

Cu arhanghelii să laudăm Învierea lui Hristos; că Acesta este Răscumpărătorul și Mintuitorul sufletelor noastre; și întru slavă înfricoșătoare și întru putere tare iarăși va să vină să judece lumea pe care o a zidit.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Domne, întru lungime de zile. *A p. 64*

Învierea Ta, Hristoase Mintuitorule, toată lumea a luminat și a chemat făptura Ta; Atotputernice Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea: *13 p. 71*

Pe Tine, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină, pogorîndu-Te de pe Lemn Iosif împreună cu Nicodim și văzîndu-Te mort, gol și neîngropat, cuprins fiind de jale plină de milă, tînguindu-se zicea: Vai mie, prea dulce Iisuse! Pe Tine cu puțin mai-nainte soarele văzîndu-Te răstignit pe Cruce, cu întuneric s-a înfășurat și pămîntul de frică s-a cutremurat și catapeteasma templului s-a sfîșiat; dar, iată, Te văd acum de voie supunîndu-Te morții pentru mine. Cum Te voi îngropa, Dumnezeu meu? Sau cum Te voi înfășura cu giulgiuri? Cu ce mâini mă voi atinge de trupul Tău cel neîntinat? Sau ce cîntări voi cînta plecării Tale dintre noi, Îndurate? Măresc Patimile Tale; cu cîntări laud îngroparea Ta,

împreună cu Învierea, strigînd: Doamne, slavă Ție!

Troparele, glasul al 2-lea:

Cînd Te-ai pogorit la moarte..., Slavă..., Iosif cel cu bun chip..., Și acum..., Stînd lângă mormînt... (Caută-le înapoi, simbătă seara).

Ectenia întreită și otpustul.

→ LA UTRENIE

Troparele Praznicului, precum s-au zis seara la Vecernie.

După intîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 2-lea:

A Învierii: *A p. 93*

Piatra mormîntului neoprintd a fi pecetluită, ai dăruit tuturor piatra credinței cînd ai înviat; Doamne, slavă Ție!

Sînul cel preacurat întru cele de sus nedeșertîndu-l, ai primit, pentru toți, îngropare și înviere; Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei: *A p. 63*

Toate tainele tale sînt mai presus de cuget, toate sînt preamărite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăția fiind pecetluită și întru feciorie păstrată, Maică adevărată te-ai cunoscut, născînd pe Dumnezeu Cel adevărat; pe Acela roagă-L să mintuiască sufletele noastre.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Mironosițele femeii... *A p. 20*

Ceata ucenicilor Tăi, împreună cu mironosițele femeii, se bucură cu un glas: că sărbătoare de obște cu

dinsele prăznuiesc, întru slava și cinstea Învierii Tale; și printr-înșii strigăm Ție: Iubitorule de oameni, Doamne, dă poporului Tău mare milă.

Slavă..., Și acum..., aceeași:

Apoi: Învierea lui Hristos..., Psalmul 50.

Canoanele Praznicului cu irmoasele pe 6; al Sfîntului hramului pe 4 și al Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia se zic Condacul și Sedealna Sfîntului și a Praznicului.

După Cîntarea a șasea se zic Condacul și Icosul Praznicului.

Luminînda Sfîntului și a Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Învierii Octoihului, glasul al 2-lea: *A p. 85*

Toată suflarea și toată făptura pe Tine Te slăvește, Doamne; că prin cruce moartea ai nimicit, ca să arăți popoarelor Învierea Ta cea din morți, ca un iubitor de oameni. *A p. 86*

Să spună iudeii: în ce chip ostașii, străjuind, au pierdut pe Împăratul? Pentru ce piatra n-a păzit pe Piatra Vieții? Ori pe Cel îngropat să-L dea, ori Celui ce a înviat să se închine împreună cu noi, zicînd: Slavă mulțimii îndurărilor Tale, Mintuitorul nostru, slavă Ție! *A p. 86*

Bucurați-vă, popoare, și vă veseliți! Înger a șezut pe piatra mormîntului; acela ne-a binevestit nouă, zicînd: Hristos, Mintuitorul lumii, a înviat din morți, și pe toate le-a umplut de bună mireasmă. Bucurați-vă, popoare, și vă veseliți!

A p. 87
Înger, mai-nainte de zămislirea Ta, Doamne, a grăit celei pline de daruri: Bucură-te! Și tot un înger, la Învierea Ta, piatra slăvitului Tău mormînt a răsturnat-o. Acela, în locul întristării, semne de veselie a vestit; iar acesta, în locul morții, pe Stăpînul cel Dătător de viață ne-a propovăduit. Pentru aceasta, strigăm Ție: Făcătorule de bine al tuturor, Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., glasul 1:

Venit-au la mormînt Magdalena și cealaltă Marie, căutînd pe Domnul; și au văzut pe înger, ca un fulger șezînd pe piatră și către dinsele zicînd: Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți? A înviat, precum a zis; în Galileea Îl veți afla pe El. Către Care să strigăm: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Însăși Podobia: Podobie

Cînd de pe lemn Arimateianul mort Te-a pogorit pe Tine, Viața tuturor, cu smirna și cu giulgiu, Hristoase, Te-a îngropat; și cu dragoste se sîrguia să îmbrățișeze, cu inima și cu buzele, trupul Tău cel curat; dar, cuprins de frică, bucurîndu-se striga Ție: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni!

Stih: Bine ai voit, Doamne, pămîntului Tău, întors-ai robia lui Iacov.

Cînd în mormîntul cel nou ai fost pus pentru toți, Izbăvitorul tuturor, iadul, cel cu totul rușinat, văzîndu-Te, s-a înfricoșat; încuietorii s-au sfărîmat, porțile s-au zdrobit, mormintele s-au deschis, morții au înviat. Atunci Adam, bucurîndu-se, cu mulțumită striga Ție: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni!

Stih: Mila și adevărul s-au întîmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat.

Cînd puterile cerești Te-au văzut Hristoase, clevetit ca un înșelător de către cei fără de lege, iar piatra mormîntului pecetluită de mîinile care au împuns coasta Ta cea nestricăcioasă,

a t u n c i s-au spăimîntat de nespusă îndelung-răbdarea Ta; dar bucurîndu-se de mîntuirea noastră, strigau Ție: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni!

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Cerut-a Iosif trupul lui Iisus și l-a pus în mormîntul cel nou al său; că se cădea Lui să iasă din mormînt, ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărîmat puterea morții și ai deschis oamenilor porțile raiului, slavă Ție!

Și celelalte ale Utreniei, troparele, Ceasul întâi și oplusul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se cîntă Cîntarea a noua din Canonul Praznicului. Apostolul: din Faptele Apostolilor. Evanghelia: de la Ioan.

Chinonicul zilei.

→ DUMINICA A PATRA DUPĂ PAȘTI

A SLĂBĂNOGULUI

LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 3-lea:

Cu Crucea Ta Hristoase, Mîntuitorule...
Luminatu-s-au toate cu Învierea Ta,
Doamne...

Slăvesc puterea Tatălui și a Fiului...

Crucii Tale celei cinstite ne închinăm
Hristoase...

Slavă..., glasul al 5-lea:

Suitu-S-a Iisus în Ierusalim, la scaldătoarea oilor...

(Caută toate acestea la Vecernia mare).

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:
glasul al 3-lea:

Minune prea mărită!
Fecioară născînd și
Cel născut Dumnezeu mai
înainte de veci; nașterea
este vădită, dar lucrul să-
virșit este mai presus de
fire. O, înfricoșătoare taină!
Care și dacă o gîndești, ră-
mîne negrăită, și chiar dacă
se vede, nu este înțeleasă.

**Fericită ești tu, preacurată
Fecioară, fiică a pămîntes-
cului Adam, care te-ai ară-
tat și Maică a Dumnezeuului
Celui preainalt; pe Acela
roagă-L, să mîntuiască su-
fletele noastre.**

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihira Învierii, glasul al 3-lea:

**Hristoase, Cel ce cu pati-
ma Ta ai întunecat soarele
și cu lumina Învierii Tale ai
luminat toate, primește cîn-
tarea noastră cea de seară,
Iubitorule de oameni.**

Apoi următoarele Stihiri ale Născătoarei
de Dumnezeu, același glas.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă
urechea ta.

**Mari faceri de bine dobîn-
dind prin tine, Preacurată,**

cu îngerii slăvim pe Cel născut al tău, Care a binevoit a se naște în pîntecele tău, pentru milostivirea cea prea multă, și a înnoit neamul omenesc.

Stih: Pomeni-voi numele Tău, întru tot neamul și neamul.

Pe tine toți păcătoșii te-am cîștigat, în viață, scăpare și dumnezeiesc acoperămînt, curată Fecioară; deci, toți ne rugăm milostivirii tale: Nu te depărta de la noi, rugămu-ne, ci ne miluiește și ne mîntuiește.

Stih: Feșii Tale se vor ruga credincioșii.

Noi robii tăi, cei din țărî-nă, împreună cu dumnezeiescul Gavriil, mai-marele cetelor, după vrednicie, aducem ție: Bucură-te, de Dumnezeu Născătoare, Maică, pururea Fecioară! Că solitoare de veselie și bucurie lumii te-ai făcut.

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea:

La pridvorul lui Solomon, acolo zăcea mulțime de bolnavi; și înjumătățindu-se praznicul, a aflat Hristos pe un slăbănog zăcînd de treizeci și opt de ani, și cu glas de Stăpîn a zis către dînsul: Voiești să fii sănătos? Iar cel bolnav a răspuns: Doamne, nu am om care să mă arunce în scaldătoare, cînd se tulbură apa. Iar El a zis către dînsul: Ridică-ți patul tău; iată, te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greșești! Pentru rugăciunile

Născătoarei de Dumnezeu, trimite-ne nouă, Doamne, mare milă.

Acum slobozești..., și celelalte; apoi otpustul.

→ LA VECERNIA MARE

Inceputul precum s-a arătat la Simbăta dinaintea Duminicii lui Toma.

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 10 și se cîntă Stihirile Învierii: șapte din Octoii și două ale slăbănogului (repetînd pe cea dintîi).

Stihirile Învierii, glasul al 3-lea:

Cu crucea Ta, Hristoase Mintuitorule, puterea morții s-a dezlegat și înșelăciunea diavolului s-a nimicit; iar neamul omenesc, prin credință fiind mîntuit, laudă Ție totdeauna aduce.

Luminatu-s-au toate cu Învieria Ta, Doamne, și raiul iarăși s-a deschis; și toată zidirea laudîndu-Te, cîntare Ție totdeauna aduce.

Slăvesc puterea Tatălui și a Fiului și laud stăpînia Duhului Sfînt, Dumnezeirea cea nedespărțită și nezidită, Treimea cea de o ființă, Care împărățește în veacul veacului.

Stihirile lui Anatolie.

Crucii Tale celei cinstite ne închinăm, Hristoase, și Învieria Ta o laudăm și o slăvim; că prin rana Ta noi toți ne-am vindecat.

Lăudăm pe Mîntuitorul, Care din Fecioara S-a întrupat; că pentru noi S-a răs-

tignit și a treia zi a înviat, dăruind nouă mare milă.

Pogorîndu-se Hristos, celor din iad le-a binevestit, zicînd: Îndrăzniți, acum am biruit! Eu sînt Învieria, Eu pe voi vă voi ridica, sfărîmînd porțile morții.

Cei ce cu nevrednicie stăm în preacurat locașul Tău, cîntare de seară înălțăm, dintru a dîncuri strigînd: Hristoase Dumnezeule, Cel ce ai luminat lumea cu înviera Ta cea de a treia zi, scoate pe poporul Tău din mîna vrăjmașilor Tăi, Iubi-torule de oameni.

Apoi aceste două Stihiri idiomele, ale Slăbănogului, glasul 1.

Cel ce ai zidit pe om cu mîna Ta cea curată, Milostive Hristoase, ai venit să vindeci pe cei bolnavi; pe cel slăbănog, la scaldătoare, cu cuvîntul Tău, l-ai sculat; iar durerea celeia ce-i curgea sînge, ai tămădiut; pe fiica Cananeencei, care era bîntuită, o ai miluit și nu ai trecut cu vederea rugăciunea sutașului. Pentru aceasta strigăm: Atotputernice Doamne, slavă Ție (de două ori).

Ca un mort ne îngropat fiind slăbănogul, văzîndu-Te pe Tine a strigat: Miluiește-mă, Doamne!, că patul meu mormînt s-a făcut mie. Care mi-e folosul vieții? Scaldătoare oilor nu-mi este de ajutor, căci nu am pe cine să mă arunce, cînd

se tulbură apele; Ci la Tine vin, Izvorule al tămăduirilor, ca și eu împreună cu toți să strig: Atotputernice, Doamne, slavă Ție!

Slavă..., glasul al 5-lea:

Suitu-S-a Iisus în Ierusalim, la scaldătoare oilor, ce se chiamă evreiește Vitezda, care avea cinci foișoare. Întru acelea zăcea mulțime de bolnavi; că îngerul lui Dumnezeu, la vreme pogorîndu-se, tulbura apa și sănătate dădea celor ce veneau cu credință. Și văzînd Domnul pe un om stînd acolo de multă vreme, a zis către dînsul: Voiești să fii sănătos? Iar bolnavul a răspuns: Doamne, om nu am să mă arunce în scaldătoare, cînd se tulbură apa; cu doctorii am cheltuit toată avuția mea și nu m-am învrednicit a dobîndi milă. Dar Doctorul sufletelor și al trupurilor a zis către dînsul: Ridică-ți patul tău și umblă, propovăduind puterea și mila Mea cea mare, pînă la marginile lumii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: Dogmatica, glasul al 3-lea:

Cum să nu ne mirăm de nașterea ta cea dumnezeiască-omenească, cu totul cinstită? Că ispită de bărbat neluînd, Ceea ce ești cu totul fără prihană, ai născut fără de tată, pe Fiul în trup, pe Cel născut din Tatăl mai înainte de veci, fără de

mamă; Care nici cum n-a suferit schimbare, sau amestecare, sau despărțire, ci a păstrat neatinsă deosebirea celor două firi. Pentru aceasta, Stăpînă, Maică-Fecioară, pe Acela roagă-L să mintuiască sufletele celor ce cu dreaptă credință te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Vohod, Prochimenul zilei.

LA LITIE

Se cîntă stihira hramului bisericii. Apoi, Slavă..., glasul al 5-lea. A slăbănogului.

Alcătuire a lui Cumula.

— **L**a scaldătoarea oilor zăcea un om în neputință, și văzîndu-Te pe Tine, Doamne, striga: Om nu am ca, atunci cînd se tulbură apa, să mă arunce într-însa; și pînă cînd merg eu, altul apucă înaintea mea și ia tămăduire, iar eu zac neputincios. Și îndată, milostivindu-Se Mintuitorul, a zis către dînsul: Eu pentru Tine M-am făcut om, pentru Tine M-am îmbrăcat cu trup, și tu zici: Om nu am! Ridică-ți patul tău și umblă! Toate îți sînt Ție cu putință, Sfinte, toate Te ascultă, toate Ți se supun. Adu-Ți aminte de noi toți și ne miluiește, ca un iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Asemenea:

Biserică și poartă, palat și scaun al Împăratului ești,

Fecioară prea cinstită; prin care Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, S-a arătat celor ce dormeau întru întuneric, Soarele dreptății fiind, vrînd să lumineze pe cei ce i-a zidit cu mîna Sa, după chipul Său. Pentru aceasta, Prealăudată, ca ceea ce ai dobîndit către Dînsul îndrăzneală de maică, roagă-L neîncetat, să se mintuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihira Învierii, glasul al 3-lea:

Hristoase, Cel ce cu patima Ta ai întunecat soarele și cu lumina Învierii Tale ai luminat toate, primește cîntarea noastră cea de seară, Iubitorule de oameni.

Apoi Stihirile Paștilor, cu stihurile lor (vezi-le în urmă, la p. 24).

Slavă... glasul al 5-lea:

A slăbănogului:

— **L**a pridvorul lui Solomon, acolo zăcea mulțime de bolnavi; și înjumătățindu-se Praznicul, a aflat Hristos pe un slăbănog zăcînd de treizeci și opt de ani, și cu glas de Stăpîn a zis către dînsul: **V**oiești să fii sănătos? Iar cel bolnav a răspuns: Doamne, nu am om care să mă arunce în scaldătoare, cînd se tulbură apa. Iar El a zis către dînsul: **R**idică-ți patul tău; iată te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greșești! Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumne-

zeu, trimite-ne nouă, Doamne, mare milă.

Și acum..., glasul al 5-lea:

Ziuă Învierii, și să ne luminăm cu prăznuirea și unii pe alții să ne îmbrățișăm; să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd și celor din morminte viață dăruindu-le.

Hristos a înviat... o dată.

Și celelalte după cum s-a arătat în Simbăta trecută.

Troparul Învierii, glasul al 3-lea:

Să se veselească cele cerești și să se bucure cele pămîntești; că a făcut biruință cu brațul Său, Domnul, călcat-a cu moartea pe moarte; Cel întii-născut din morți S-a făcut, din pîntecul iadului ne-a izbăvit pe noi, și a dat lumii mare milă.

Al Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mintuirea neamului nostru, te laudăm, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; căci cu trupul cel luat din tine, Fiul tău și Dumnezeul nostru, prin Cruce răbdînd patimă, ne-a izbăvit pe noi din stricăciune, ca un Iubitor de oameni.

Iar dacă nu se face Priveghere, atunci, la Miezonoaptea, se cîntă Canonul Sfintei Treimi din Octoih, glasul al 3-lea și troparele treimice: Cuvîne-se cu adevărat a lauda...

→ LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Învierii și al Născătoarei (vezi-le la Vecernia mare).

După întia Catismă se cîntă Sedelnele Învierii, glasul al 3-lea:

Hristos din morți S-a sculat, începătura celor adormiți, Cel mai-întîi născut decît zidirea și Făcătorul tuturor celor făcute; firea cea stricată a neamului nostru, întru Sine o a înnoit; nu vei mai stăpîni de acum, moarte, că Stăpînul tuturor puterea ta o a surpat.

Slavă...

Cu trupul moarte gustînd, Doamne, amărăciunea morții o ai tăiat cu Învierea Ta; și pe om împotriva ei l-ai întărit, nimicirea blestemului celui de demult aducînd; Apărătorule al vieții noastre, Doamne, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie:

De frumusețea fecioriei tale și de prea strălucirea curăției tale, Gavriil uimindu-se, a strigat Ție, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce Ție? Sau ce te voi numi pe tine? Nu mă pricep și mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit strigă Ție: Bucură-te, ceea ce ești cu daruri dăruită!

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Toate cele omenești primind și toate ale noastre

însușindu-Ți, ai binevoit a Te pironi pe Cruce, Făcătorul meu, primind a suferi moarte, ca un om, ca să izbăvești omenirea din moartă; că astăzi moartea și iacă aceasta, ca unui Dătător de viață strigăm Ție: Slavă milostivirii Tale, Hristoase!

Slavă...

Răstignirea cea necuprinsă cu mintea și Învierea cea cu neputință de înțeles le propovăduim noi, credincioșii, ca pe o taină negrăită; că astăzi moartea și iadul s-au prădat, iar neamul omenesc întru nestrăicire s-a îmbrăcat. Pentru aceasta și strigăm cu mulțumită: Slavă Învierii Tale, Hristoase!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cele cerești cu dragoste s-au veselit și cele pămîntești cu cutremur s-au spăimîntat, cînd preacuratul glas a venit către tine, Născătoare de Dumnezeu; căci amîndurora a strălucit ca o prăznuire, că pe cel întîi-zidit l-a izbăvit din moarte. Pentru aceasta, cu îngerul, strigăm ție: Bucură-te, curată Fecioară-Maică!

După Catisma a 17-a: Fericii cei fără prihană..., se cîntă troparele: Bine ești cuvîntat Doamne..., Soborul îngeresc... și celelalte.

IPACOI

Spăimîntînd cu vederea, liniștînd cu graiurile, îngerul cel strălucitor a zis mironosițelor: Pentru ce căutați pe Cel viu în mormînt? Sculatu-S-a, deșertînd mormintele; cunoașteți pe Cel neschimbat, ca schimbător al stricăciunii; ziceți lui Dumnezeu: Cîț sînt de înfricoșătoare lucrurile Tale, că ai mîntuit neamul omenesc!

Antifoanele glasului al 3-lea:

ANTIFONUL 1:

Robia Sionului Tu o ai scos din Vavilon; și pe mine din patimi la viață atragemă, Cuvîntule!

Cei ce seamănă în austru, cu lacrimi dumnezeiești, secera-vor spice de viață veșnică, întru bucurie.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfîntul Duh toată buna dăruire, ca și prin Tatăl și prin Fiul împreună-strălucește, întru Care toate viază și se mișcă.

ANTIFONUL al 2-lea:

De n-ar zidi Domnul locașul faptelor bune, în zadar ne-am osteni; dar adăpostindu-ne El sufletul, nimeni nu va pustii cetatea noastră.

Ca un rod al pîntecelui, prin Duhul, fii se fac Ție, Hristoase, ca și Tatălui, Sfinții, pururea.

Slavă..., Și acum...

In Sfîntul Duh se vede toată sfințenia, înțelepciune,

nea, că dă ființă la toată făptura; Acestuia să slujim, ca și Tatălui și Cuvîntului, că Dumnezeu este.

ANTIFONUL al 3-lea:

Cei ce se tem de Domnul fericiți vor umbla în cărările poruncilor, că vor mîncă toată roada cea de viață.

Veselește-Te, Întîiule păstor al turmei, împrejurul mesei Tale văzînd pe fiii Țăi, purtînd stîlpări de fapte bune.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfîntul Duh este toată bogăția slavei, din care vine har și viață la toată făptura; că laudat este împreună cu Tatăl și cu Cuvîntul.

PROCHIMEN, glasul al 3-lea:

Spuneteți întru neamuri că Domnul a împărățit pentru că a întărit lumea, care nu se va clăti (de trei ori).

Stih: Cîntați Domnului cîntare nouă...

Evangelhia Învierii a 5-a (de la Luca); Învierea lui Hristos văzînd... (de trei ori);

Psalmul 50 și celelalte.

CANONANELE

Se pune Canonul Paștilor cu irmoasele pe 6 și al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 (caută-le la Duminica Mironosițelor) și Canonul Slăbanogului pe 6.

Canonul Slăbanogului

Alcătuit de Iosif Tesalonicul.

Cîntarea 1; glasul al 3-lea;

Irmosul:

Tu ești Dumnezeu minunat, Care cu preaslăvire faci lucruri peste fire,

«Cel ce ai uscat fundul mării și ai acoperit cu apă carele de război și ai izbăvit pe poporul care cînta «Ție, ca Izbăvitorului nostru Dumnezeu».

Săvîrșind semne și făcînd minuni, Unule Împărate, de voie ai suferit răstignire, ca un Îndurat; și prin moarte pe moarte omorînd, ne-ai înviat pe noi.

Cu credință să dăm Țuim astăzi, popoare, pentru sculara lui Hristos; că iadul s-a prădat și degrab a dat înapoi pe cei ce îi ținea legați, care laudă măririle lui Dumnezeu.

Hristoase, Cel ce prin dumnezeiască putere ai întărit oarecînd pe slăbanog cu cuvîntul Țău și neputincios fiind el de multă vreme, i-ai poruncit să-și ridice patul, vindecă și sufletul meu, care boalește cumplit.

In scaldătoria oilor, oarecînd un înger se pogora și numai pe unul vindeca, într-un an; iar acum, cu dumnezeiescul botez, curățește Hristos mulțimi nenumărate.

A Arhanghelului:

Căpetenie a îngerilor, mare Voievod al slujitorilor cerești, pe cei ce se adună întru cinstit locașul Țău și laudă pe Dumnezeu, acoperă-i și-i păzește de toate încercările.

Slavă...

Să laudăm neîncetat, împreună cu cei fără de trupuri, pe Dumnezeu, Cel fără de început, în trei fețe și întru o fire: pe Tatăl, pe Cuvîntul și pe Duhul, avînd o împărăție și o stăpînire nedespărțită.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Cetatea ta aceasta, care totdeauna te cinstește pe tine, Curată, cu credință, mîntuiește-o din primejdii, de robia vrăjmașilor, de războiul cel dintre noi, de sabie și de orice altă primejdie.

Catavasi e : Ziua Invierii...

Cîntarea a 3-a :

Irmosul :

Suflete sterp și neroditor, dobîndește-ți rod «ales; și bucurîndu-te de «bogata rodire, strigă: În-«tăritu-s-a inima mea! Că «nu este sfînt și nu este «drept, afară de Tine, «Doamne».

Văzîndu-Te oarecînd, soarele, spînzurat pe lemn, Cuvinte, lumina și-a ascuns și tot pămîntul s-a cutremurat; morții s-au sculat, cînd ai murit Tu, Atotputernice.

Venind Tu cu sufletul în cele dinlăuntru ale pămîntului, iadul a dat înapoi degrab sufletele pe care le luase în stăpînire, care stri-

gau cîntare de mulțumită puterii Tale, unule Doamne!

Vindecă, Preabunule, sufletul meu, cel ce zace cumplit de mulți ani, cum ai tămăduit oarecînd pe slăbănogul, ca să merg pe cărările Tale, pe care le-ai arătat celor ce Te iubesc pe Tine.

A Arhanghelului :

Arhanghele al lui Dumnezeu, fă rugăciune, cu cetele cele de sus, pentru noi, cei ce te laudăm pe tine cu credință, păzindu-ne și ferindu-ne pe noi, cei ce sîntem impresurați de pătimirile vieții.

Slavă...

Slavă Tatălui și Fiului și Duhului să strigăm; că unul este după fire Dumnezeu, pe Care toate puterile cerești cu frică îl slăvesc, strigînd: Sfînt, sfînt, sfînt!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Zămislire fără de sămîntă ai avut și naștere mai presus de cuget, Fecioară-Maică, Preacurată; lucru înfricoșător, minune preamare, de îngeri cinstită și de oameni slăvită, Fecioară Stăpîină.

Catavasi e : Veniți să bem băutură nouă...

Condacul și Icosul Paștilor.

SEDEALNA, glasul al 8-lea :

Podobie : De frumusețea fecioriei...

Numai un cuvînt a întărit pe slăbănog, cînd S-a auzit

Cuvîntul a toată lumea, al Celui ce din milostivire S-a arătat pe pămînt pentru noi. Pentru aceasta și patul luîndu-și, umbla, deși cărturarii nu sufereau să vadă ceea ce se făcuse, cuprinși fiind de pizma cea plină de răutate, care slăbănogeste sufletele.

Slavă..., Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu :

Însăși Podobia :

De frumusețea fecioriei tale și de prea strălucirea curăției tale, Gavriil uimindu-se, a strigat ție, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ție? Sau ce te voi numi pe tine? Nu mă pricep și mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ție: Bucură-te, ceea ce ești cu daruri dăruită!

Cîntarea a 4-a :

Irmosul :

Munte umbrît a văzut mai-nainte Avacum «preacuratul tău pîntece, «Curată; pentru aceasta a «și strigat: de la Teman va «veni Dumnezeu, și Cel Sfînt «din muntele cel cu umbră «deasă».

Soborul iudeilor, fiind cuprins de pizmă, Te-a răstignit pe lemn pe Tine, Doamne; dar Tu, dezlegînd osînda morții, Te-ai sculat ca un Puternic, ridicînd lumea împreună cu Tine.

Pentru ce căutați, femeilor, cu miresme, pe Mirul cel nedeșertat? S-a sculat, umplînd lumea de bună mireasmă duhovnicească, a grațit Mironosițelor cel ce sedea în veșminte albe.

Chip de rob purtînd, pentru nemăsurata milostivire, mergînd ai venit și ai făcut sănătos pe cel ce zăcea de mulți ani, Cuvinte, poruncindu-i să-și ridice și patul.

Îngerul Domnului, pogorîndu-se la vreme, tulbura apa în scaldătoarea oilor, făcînd sănătos numai pe unul; dar Hristos mîntuiește mulțime nenumărată, prin dumnezeiescul Botez.

A Arhanghelului :

Căpetenie a îngerilor și îndrumătorule al celor rătăciți, mare Voievod al Domnului, vino în ceasul acesta, în mijlocul nostru, și du rugăciunile tuturor la Cel ce singur este Ziditor și Stăpîn.

Slavă...

Unită după fire și despărțită după fețe este Sfînta Treime: Tatăl cel mai presus de ființă, Fiul cel împreună veșnic și Sfîntul Duh, Cel unul și atotputernic.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Cum alăptezi, Curată? și cum ai născut Prunc, pe Cel mai de demult decît Adam? Cum porți în brațe Fiu, pe

Cel ce șade pe umeri de heruvimi? Precum poate, precum știe, Cel ce a înființat toate!

Catavasie : La dumnezeiasca strajă...

Cântarea a 5-a :

Irmosul :

Cu lumina Ta cea neînserată, Hristoase, luminează smeritul meu suflet, «și-l povățuiește spre frica «Ta; că lumină sînt poruncile Tale».

Înălțatu-Te-ai pe lemnul crucii, și lumea toată împreună ai înălțat; și între cei morți, fiind, Dumnezeu, pe morții cei din veac i-ai ridicat.

Înviat-a Hristos, precum a zis, deșertînd toate împărățiile iadului; și s-a arătat Apostolilor, împărtășindu-le bucuria care rămîne în veci.

În haine albe strălucind, s-a arătat femeilor îngerul, zicînd: Nu plîngeți! Viața voastră S-a sculat, dînd viață morților celor din morminte.

Precum ai ridicat pe slăbănog, Hristoase, vindecă și sufletul meu cel împovărat cu călcările de poruncă, și mă îndreptează ca să umblu pe cărările Tale cele drepte.

A Arhanghelului :

Voievodule al îngerilor, Mihaile, mintuiește pe credincioșii ce se adună astăzi

în biserica ta, și care propovăduiesc măririle lui Dumnezeu.

Slavă...

Tatăl, Fiul și dumnezeiescul Duh sînt Unime întocmai cinstită și întreit numărată, despărțită cu credință după fețe, dar unită după fire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Zămislirea ta cea fără de sămînță, Curată, și nașterea cea cu neputință de înțeles, le laudăm, fericindu-te pe tine, ca pe Maica Făcătorului și Stăpînului tuturor.

Catavasie : Să minecăm cu minecare adîncă...

Cântarea a 6-a :

Irmosul :

Adîncul patimilor și viforul vînturilor celor «potrivnice, s-au ridicat «asupra mea; ci Tu, Mintuitorule, luînd mai-nainte, «mintuiește-mă și mă izbăvește de pieire, precum ai «mintuit din fiară pe proorocul».

Înălțatu-Te-ai de voie pe cruce, pus ai fost ca un mort în mormînt, și pe morții cei din iad, pe toți, împreună înviindu-i, i-ai sculat Hristoase, cu dumnezeiască putere.

Iadul întîmpinîndu-Te jos, Îndurate, s-a amărît, dînd înapoi degrab pe cei legați, care laudă cu glasuri neîn-

cetate Învierea Ta cea înfricoșătoare, Mintuitorule.

Dumnezeiștii ucenici văzînd pe Hristos, Viața tuturor, sculat din mormînt, se închinau Lui, cu multă dragoste, cu cuget drept și cu bucurie în suflete.

Cel ce zăcea, oarecînd, de mulți ani, pe patul durerii, cu porunca Ta, Hristoase, vindecîndu-se, slăvește, laudînd milostivirea Ta, Dătorule de viață.

A Arhanghelului :

Voievodule al îngerilor, Mihaile, cel ce stai lîngă scaunul Stăpînului, vino în mijlocul nostru și ne îndrumază pe cărările vieții, pe cei ce te avem pe tine fierbinte apărător.

Slavă...

Treime după fețe pe Tine Te cinstesc, Unime după ființă Te propovăduiesc, împreună cu oștile cele înfricoșătoare de sus, Părinte, Cel fără de început, Fiule și Duhule cel drept, Dumnezeu al tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Cel ce toate le ține cu dumnezeiasca voie, în brațele tale se ține, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, smulgîndu-ne pe noi toți din mina robiei celui viclean, ca un Îndurat.

Catavasie : Pogorîtu-Te-ai întru cele mai de jos ale pămîntului...

CONDAC, glasul al 3-lea :

Podobie : Fecioara astăzi...

Ridică, Doamne, cu dumnezeiescul Tău ajutor, sufletul meu cel slăbănogit prin păcate de tot felul și prin fapte netrebnice, precum odinioară ai ridicat pe slăbănogul; ca mintuit fiind să strig Ție : Slavă puterii Tale, Hristoase, Îndurate!

ICOS

Cel ce cuprinzi cu palma mîinii Tale marginile lumii, Iisuse Dumnezeu; Cel ce împreună cu Tatăl ești fără de început și împreună cu Duhul Sfînt stăpînești toate, arătat-Te-ai în trup, vindecînd boalele și patimile alungînd; pe orbi i-ai luminat, și pe cel slăbănog cu dumnezeiescul Tău cuvînt l-ai ridicat, poruncindu-i îndată să umble și să ridice pe umerii săi patul care l-a purtat. Pentru aceasta, toți, împreună cu dînsul, cîntăm și strigăm : Slavă puterii Tale, Hristoase, Îndurate!

→ SINAXAR

IN DUMINICA APATRA DUPA PAȘTI,
A SLABANOGULUI

În această zi, Duminica a patra după Paști, facem pomenirea slăbănogului și prăznuim, ca atare, minunea vindecării lui, făcută de Domnul.

S-a așezat în această zi și pomenirea minunii acesteia, fiindcă Hristos a săvîrșit-o în vremea Cincizecimii Iudeilor. Astfel, suindu-se în Ierusalim, cu prilejul sărbătorii acesteia, a venit la scaldătoarea cea cu cincî pridvoare, pe care o zidise Solomon, și căreia i se mai spunea și scaldătoarea

oilor, pentru că aici se spălau măruntaiele oilor junghiate spre jertfă la templu; cel ce intra în ea, după ce ingerul, venind o dată pe an, tulbura apa, se făcea sănătos.

Și venind acolo, a aflat un om zăcînd de treizeci și opt de ani, pentru că nu avea pe nimeni, care să-l arunce în apă. Din acest fapt învățăm, mai întii, cît de bună este răbdarea și așteptarea; și apoi, că deoarece Dumnezeu avea să dea Botezul curățitor de toate păcatele, rînduise în Legea Veche să se săvîrșească minuni prin mijlocirea apei, astfel încît, atunci cînd avea să vină Botezul, să poată fi primit cu ușurință. Deci, Iisus a venit la acel slăbănog, ce se numea Iaron, și l-a întreat; dar acesta l-a răspuns că n-are cine să-l ajute. Iar Iisus știind bine că suferința acestuia durează de atîta timp, i-a zis: «Ridică-ți patul tău și umblă». Și slăbănogul îndată s-a ridicat de jos însănătoșit, și luîndu-și patul pe umeri, pentru ca fapta aceasta să nu pară o nălucire, a pornit spre casa lui. Dar fiind zi de Sîmbătă, era împiedicat de Iudei să meargă. El însă, aducea în sprijinul său pe Cel care îl vindecase și Care îi spusese să umble Sîmbăta, cu toate că nu știa cine era Acela. Căci Iisus, după cum se spune, fiindcă se adunase acolo mulțime multă, S-a dat la o parte, îndepărtîndu-Se.

După aceasta Iisus l-a aflat în templu, și i-a zis: «Iată te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai greșești, ca să nu-ți fie ție ție mai rău». Unii zic, fără să aibă însă dreptate, că Hristos ar fi spus aceasta, deoarece acesta avea să-L lovească mai tîrziu peste obraz, atunci cînd Iisus se va găsi în fața arhierelui Caiafa, și că din cauza aceasta, el urma să primească pedeapsa focului veșnic, mai rea decît aceea pe care o avusese mai înainte, mergînd în ea, nu numai treizeci și opt de ani, ci de-a pururea. Mai adevărat este însă că, prin aceste cuvinte, Domnul a arătat că suferința slăbănogirii i-a venit acestuia de pe urma păcatelor, căci nu toată suferința vine de pe urma păcatelor, ci și din boală naturală, din lăcomia de mîncare, din nepăsare, ca și din multe alte pricini.

Deci, slăbănogul, cunoscînd că Cel ce l-a însănătoșit este Iisus, s-a dus și a spus aceasta Iudeilor, care întărîtîndu-se de mînie, căutau să ucidă pe Hristos, pentru că, vezi Doamne, strica odihna Sîmbetei. Iar Hristos, le-a grăit lor multe, arătîndu-le că este un lucru drept a face bine și Sîmbăta; și că El este Cel ce a poruncit să fie păzită Sîmbăta, ca Unul care este asemenea Tatălui, și că precum Tatăl încă lucrează, tot așa lucrează și El (Ioan, cap. V).

Să se știe apoi, că acest slăbănog este altul decît acela din Evanghelia de la Matei (cap. IX). Că vindecarea aceluia s-a petrecut în casă, ajutat fiind de oameni, iar

Domnul, cu acest prilej a grăit: «Iartă-ți-se ție păcatele»; pe cînd vindecarea acestuia s-a săvîrșit în pridvor și acesta nu a avut om care să-l arunce în scaldătoare, precum spune Sfînta Evanghelie, ci și-a ridicat singur patul, ca și acela.

Vindecarea slăbănogului se prăznuiește acum, fiindcă și ea s-a petrecut în răstimpul Cincizecimii; ca și a orbului și ca și în-timplarea cu samarineanca.

Astfel prăznuim pe Toma și pe Mironosițe, spre dovedirea Învierii lui Hristos din morți; iar pe celelalte, petrecute pînă la Înălțare, le prăznuim, fiindcă au fost săvîrșite în chip deosebit, în timpul prăznuirii de către Iudei a Cincizecimii. Și pentru că astfel, cel puțin, le amintește sfînta Evanghelie de la Ioan.

Cu îndurarea Ta cea nesfîrșită, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cîntarea a 7-a :

Irmosul :

Cel ce ai răcorit văpaia
cuptorului și pe tineri
«i-ai păzit nearși, bine ești
«cuvîntat în veci, Doamne,
«Dumnezeul părinților
«noștri».

Cînd Te-a văzut soarele
întins pe cruce și-a ascuns
lumina, neputînd să lumineze
lumii, apunînd Tu de
bună voie, Împăratul tuturor,
spre luminarea tuturor
neamurilor.

Inviat-ai, deșertînd mor-
mintele și prădînd iadul, cu
tăria Ta cea atotputernică.
Pentru aceasta lăudăm,
Hristoase, cinstită și dum-
nezeiască Învieria Ta.

Pentru ce căutați pe Cel
viu, ca pe un mort? S-a
sculat, nu este în mormînt;
striga către Mironosițe odi-
nioară dumnezeiescul îng-
ger, cel strălucitor la chip.

Cel ce ai vindecat, cu cu-
vîntul, pe slăbănogul care
zăcea de mulți ani, ai strig-
gat: Ridică-ți patul tău și
umblă, lăudînd măririle lui
Dumnezeu.

A Arhanghelului :

Mihaile, mare Voievod al
Domnului, îndrumează pe
cei ce s-au adunat cu cre-
dință, în dumnezeiasca ta
biserică, spre lauda lui
Dumnezeu, și-i ferește de
toate răutățile, cu mijloci-
rea ta.

Slavă...

O, Treime! mîntuiește din
toate primejdiile, pe cei ce
Te laudă pe Tine cu credin-
ță, ca pe Dumnezeuul tuturor
și Stăpînul, și-i fă pârta și
bunătăților Tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioară ai rămas după ce
ai născut, mai presus de cu-
vînt, pe Cel ce S-a născut
fără stricăciune, mai-nainte
de toți vecii, din Tatăl Cel
fără de început; pentru a-
ceasta pe tine te fericim,
Curată.

Catavasie : Cel ce a izbăvit pe tineri...

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Pe Dumnezeu, Cel slăvit
fără tăcere de îngeri,
«întru cele de sus, cerurile
«cerurilor, pămîntul și mun-
«ții, dealurile și adîncul și
«tot neamul omenesc cu

«cîntări Îl binecuvîntează,
«ca pe Făcătorul și Izbăvi-
«torul».

Catapeteasma s-a rupt,
cînd ai fost răstignit, Min-
titorul nostru, și moartea
a dat înapoi pe morții pe
care îi înghițise, și iadul s-a
golit, văzîndu-Te pe Tine a-
juns în cele mai de jos ale
pămîntului.

Unde-ți este, moarte, bol-
dul? Unde-ți este iadule, a-
cum biruința? De Împăratul
cel ce a înviat ai fost omorît
și nimicit; nu vei mai
împărăți de acum; că Cel
tare a răpit pe cei legați, pe
care îi aveai.

Zis-a Mironosițelor tină-
rul, care s-a arătat: Alergați
repede și spuneți Apostoli-
lor Învieria; înviat-a Stăpî-
nul și împreună cu Dînsul a
înviat, în chip minunat, pe
morții cei din veac.

Slăbănogul, care zăcea de
mulți ani, striga: Miluiește-
mă, Izbăvitorule, pe mine
cel fără de ajutor; iar Aces-
ta i-a poruncit să-și ridice
îndată patul și să umble
drept.

A Arhanghelului :

Ca cel ce ești întii-stătător
al Puterilor celor fără de
materie, mare Voievodule,
împreună cu acestea cere
nouă izbăvire de greșeli, în-
dreptarea vieții și desfăta-
rea bunătăților celor veșni-
ce, de acolo.

Binecuvîntăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfîntul Duh, Domnul.

Pe Ființa cea nezidită și nedespărțită, Dumnezeirea cea în trei fețe, pe Dumnezeu-Tatăl Cel fără început și pe Fiul și pe Duhul Sfînt să-I lăudăm cu un glas, rostind înfricoșătoarea cîntare a serafimilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Văzutu-te-a Isaia de demult, ca pe o carte, pururea Fecioară, întru care cu degetul Tatălui s-a scris Cuvîntul cel fără început, Care ne-a izbăvit din toată necunoștința, pe noi, cei ce te lăudăm pe tine, cu cuvinte sfînite.

Catavasi e : Această aleasă și sfîntă zi...

Nu cîntăm : Ceea ce ești mai cinstită...

Cîntarea a 9-a :

Imnosul :

Pe muntele Sinai văzutu-te-a Moise în rug, pe «tine, care ai primit în pîn-tece, fără de ardere, focul «Dumnezeirii; iar Daniil «te-a văzut munte netăiat; «și Isaia te-a numit toiag «odraslit din rădăcina lui «David».

Iisuse, înălțîndu-Te pe Cruce, ne-ai înălțat împreună și pe noi; și pus fiind de voie în mormînt, înviat-ai din morminte pe toți morții, care laudă stăpînirea Ta cea necuprinsă și puterea Ta cea nebiruită.

Din mormînt ai răsărit prea frumos, ca un Mire din cămară, prea frumosule Cuvinte; risipit-ai întunericul iadului și ai scos din el pe cei legați, care cu un glas strigă : Slavă, Slavei Tale! Slavă Învierii Tale, Iisuse Dumnezeule!

Suspînuri și lacrimi aducînd, cu miresme, degrabă au ajuns femeile la prea sfîntul mormînt; și au aflat, cu încredere, slăvita sculare a lui Hristos, pe care o prăznuim, veselindu-ne cu bucurie în suflete.

Poruncii Tale, Hristoase, i-a urmat sănătatea trupului; și cel ce mai-nainte fusese slăbănog, a fost văzut alergînd repede și purtîndu-și patul, în care zăcuse mulți ani, cu cîntări slăvind puterea Ta cea multă.

A Arhanghelului :

Luminare cere nouă, mare Voievodule, care stai pururea înaintea Luminii celei mari, și împacă viața noastră, cea totdeauna bîntuită de ispitele șarpelui și de primejdiile lumii, pururea vrednicule de laudă.

Slavă...

Lumină și Lumini, Viață și Vieți, Unime în trei ipostasuri, Stăpînire nedespărțită, Dumnezeire neamestecată Te slăvesc pe Tine cu toată buna cinstire, Părinte, Cuvinte și Duhule Sfinte, stri-

gînd cu puterile cele de sus: Sfînt, Sfînt, Sfînt!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Din pîntecele tău cel purtător de lumină a ieșit Soarele cel mare, Hristos, și lumea a luminat cu luminoase străluciri, Preacurată, și a risipit întunericul călcării de poruncă. Pentru aceasta te lăudăm pe tine, ca pe Pricinuitoarea tuturor bunătăților, dumnezeiască Mireasă.

Catavasi e : Luminează-te, luminează-te...

Apoi : Sfînt este Domnul Dumnezeul nostru... (de trei ori).

Luminînda Paștilor.

Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate și Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicîndu-l și moartea pierzînd-o, Paștile nestricăciunii, lumii de mîntuire.

Slavă..., Luminînda Slăbănogului.

Podobie : Femei ascultați...

Venit-a Domnul, Cel iubitor de oameni și prea îndurat, la scaldătoarea oilor, ca să vindece bolile; și a aflat un om zăcînd de mulți ani, și a strigat către dînsul: Ridică-ți patul tău și mergi pe căile cele drepte.

Și acum..., tot aceasta.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8, glasul al 3-lea :

Stihirile Învierii :

Veniți toate neamurile, cunoașteți puterea tainei

cele i înfricoșătoare : că Hristos, Mîntuitorul nostru, Cuvîntul cel dintru început, S-a răstignit pentru noi, și de voie S-a îngropat, și a înviat din morți, ca să mîntuiască toate; Acestuia să ne închinăm!

Spus-au toate minunile străjerii Tăi, Doamne; dar soborul deșertăciunii, umplînd de daruri dreapta lor, socoteau că vor ascunde Învierea Ta, pe care lumea o slăvește; miluiește-ne pe noi!

Toate s-au umplut de bucurie, luînd dovedirea Învierii; că Maria Magdalena la groapă a venit și a aflat un înger pe piatră șezînd, cu veșmintele strălucind și zicînd : Ce căutați pe Cel viu printre cei morți? Nu este aici, ci S-a sculat, precum a zis, mergînd mai-nainte în Galileea.

Întru lumina Ta, Stăpîne, vom vedea lumină, Iubitorele de oameni; că ai înviat din morți, mîntuire neamului omenesc dăruind, ca să Te proslăvească toată făptura pe Tine, Cel singur fără de păcat; miluiește-ne pe noi!

Stihirile lui Anatolie :

Ca pe o cîntare de dimineață mironosițele femeii îți aduceau lacrimile, Doamne; că a vînd miresme cu bun miros, la mormîntul Tău au ajuns, grăbindu-se să ungă

preacurat trupul Tău. Iar un înger șezînd pe piatră, le-a binevestit: Ce căutați pe Cel viu cu cei morți? Că moartea călcînd, a înviat ca un Dumnezeu, dînd tuturor mare milă.

Strălucind îngerul la mormîntul Tău cel făcător de viață, mironosițelor a grăit: Deșertat-a mormintele Mîntuitorul, prădat-a iadul și a înviat a treia zi, ca un Însuși Dumnezeu și Atotputernic.

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mina Ta, nu uita pe săracii Tăi pînă în sfîrșit.

În mormînt Te-a căutat, venind în prima zi a săptămîinii Maria Magdalena; dar neaflîndu-Te, se tînguia cu plîngere, strigînd: Vai mie, Mîntuitorul meu! Cum ai fost furat, Împărate al tuturor? Dar doi îngeri de viață purtători dinăuntru mormîntului au strigat: Pentru ce plîngi, o, femeie? Plîngă a zis, că au luat pe Domnul meu din mormînt și nu știu unde L-au pus. Dar întorcîndu-se ea, cum Te-a văzut, îndată a strigat: Domnul meu și Dumnezeul meu, slavă Ție!

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Iudeii în mormînt au zăvorît Viața, iar tîlharul a deschis cu limba raiul, strigînd și grăind: Cel ce cu mine și pentru mine a fost răstignit, împreună cu mine a fost pironit pe lemn și S-a

arătat mie șezînd pe scaun împreună cu Tatăl. Că Acesta este Hristos, Dumnezeul nostru, Cel ce are mare milă.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Doamne, pe slăbănogul nu scaldătoarea l-a vindecat, ci cuvîntul Tău l-a înnoit; și nici boala cea de mulți ani nu l-a împiedicat, că mai puternică s-a dovedit lucrarea glasului Tău; și greutatea cea cu anevoie de purtat o a lepădat și povara patului o a ridicat, spre mărturia mulțimii îndurărilor Tale, slavă Ție!

Și acum..., Prea binecuvîntată ești... Doxologia mare, troparul, ecteniile și otpustul.

Apoi: Slavă..., Și acum..., stihira Evangheliei a cincea, glasul al 5-lea:

O, prea înțelepte judecățile Tale, Hristoase! Cum lui Petru, prin giulgiurile singure i-ai dat să cunoască învierea Ta! Și cu Luca și cu Cleopa împreună-călătorind vorbeai; și vorbind, nu îndată Te-ai arătat pe Sineți. Pentru aceasta, ai și fost muștrat, ca și cum ai fi fost un străin în Ierusalim și n-ai fi fost părtaș al sfaturilor lor pînă în sfîrșit. Ci ca Cel ce pe toate spre folosul zidirii le orînduiești, și proorociile cele despre Tine le-ai tîlcuit și cînd ai binecuvîntat pîinea, ai fost recunoscut de dînșii, ale căror inimi și mai-nainte de aceasta erau aprinse spre a Te cunoaște; care, iată, au

și propovăduit deslușit ucenicilor adunați învierea Ta, prin care miluește-ne pe noi!

→ LA LITURGHIE

Fericirile, glasul al 3-lea:

Călcînd porunca Ta, Hristoase, pe strămoșul Adam din rai l-ai izgonit; dar ai sălășluit într-însul, Milostive, pe tîlharul cel ce Te-a mărturisit pe Cruce, strigînd: Pomeneste-mă, Mîntuitorule, întru împărăția Ta!

Pe noi, cei ce am greșit, cu blestemul morții ne-ai osîndit, Dătătorule de viață și Doamne; dar cu trupul Tău pătimind, fără păcat, Stăpîne, ai înviat pe cei morți, care strigau: Pomeneste-ne și pe noi întru împărăția Ta!

Sculîndu-Te din morți, împreună ne-ai sculat pe noi din patimi, cu Învierea Ta, Doamne; și toată puterea morții o ai zdrobit, Hristoase. Pentru aceasta, cu credință strigăm Ție: Pomeneste-ne și pe noi întru împărăția Ta!

Cu îngroparea Ta cea de trei zile, pe cei omoriți din iad, ca un Dumnezeu înviindu-i, împreună i-ai sculat; și nesticăciune tuturor, ca un bun, ne-ai izvorît, celor ce cu credință strigăm pu-

rurea: Pomeneste-ne și pe noi întru împărăția Ta!

Și din Canonul slăbănogului se pune Cîntarea a șasea pe 4.

Apostolul din Faptele Sfinților Apostoli și Evanghelia de la Ioan.

CHINONICUL:

Lăudați pe Domnul din ceruri.

Cade-se a ști

că slujba slăbănogului se cîntă numai în trei zile: Duminică, Luni și Marți.

→ LUNI

IN SĂPTAMINA A PATRA DUPĂ PAȘTI

LAVECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6: 3 ale Praznicului și de la Minei 3.

Stihirile Praznicului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, uimitoare minune...

O, uimitoare minune! Făcătorul a toate, făcîndu-se purtător de trup și binevoind ca un îndurat, și-a însușit firea noastră cea săracă, și cu oamenii petrecînd, a arătat iudeilor mulțime de minuni; pentru aceea, venind la Vitezda, a vindecat pe cel ce era oarecînd slăbănog, zicîndu-i: Ridică-ți patul tău!

Mîntuitorule, Dumnezeul meu și Doamne, vrînd să ridici pe oamenii cei căzuți, ai umblat pe pămînt ca un om, vindecînd bolile tuturor, pentru multa Ta milostivire. Pentru aceasta, venind oarecînd la pridvorul oilor, sănătos ai făcut, cu

cuvîntul Tău, pe slăbănogul care zăcea de treizeci și opt de ani.

Spumegînd de pizmă iudeii, Preabunule Doamne, și făcînd binefacerile Tale pricină de aprindere a nebuliei lor, ei, care erau pururea călcători de Lege, Te căutau să Te ucidă pe Tine, Viața cea adevărată, din pricina Sîmbetei, cînd pe cel ce mai-nainte era slăbănog l-ai arătat om întreg, sănătos.

Se adangă de la Minei trei stihiri.

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea :

La scaldătoarea oilor zăcea un om în neputință, și văzîndu-Te pe Tine, Doamne, striga: Om nu am ca, atunci cînd se tulbură apa, să mă arunce într-însa; și pînă cînd merg eu, altul apucă înaintea mea și ia tămăduire, iar eu zac neputincios. Și îndată, milostivindu-Se Mîntuitorul, a zis către dînsul: Eu pentru tine M-am făcut om; pentru tine M-am îmbrăcat cu trup, iar tu zici: Om nu am! Ridică-ți patul tău și umblă. Toate îți sînt Ție cu putință, Sfinte, toate Te ascultă, toate Ți se supun. Adu-Ți aminte de noi toți și ne miluiește, ca un iubitor de oameni.

LA STIHOAVNA

Stihirile Octoiului, glasul al 3-lea :

A Învierii: A p. 107

Cu crucea Ta, Hristoase Mîntuitorule, puterea morții s-a dezlegat și înșelăciunea

diavolului s-a nimicit; iar neamul omenesc, prin credință fiind mîntuit, cîntare Ție totdeauna aduce.

De umilință :

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei. *Podobie*

Laudă de seară aducem Ție, Hristoase, cu tămîie și cu cîntări duhovnicești. Miluiește, Mîntuitorule, sufletele noastre.

A mucenicilor :

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare. *Podobie*

Mare este puterea Crucii Tale, Doamne! Că s-a înfipt într-un loc și lucrează în lume; și a arătat din pescari Apostoli și din păgîni mucenici, ca să se roage pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul 1: 13 p. 220

Cela ce ai zidit pe om cu mina Ta cea prea curată, Milostive Hristoase, ai venit să vindeci pe cei bolnavi; pe cel slăbănog, la scaldătoarea oilor, cu cuvîntul Tău l-ai sculat; iar durerea celeia ce-i curgea sînge ai tămăduit; pe fiica Cananeencei, care era bîntuită, o ai miluit și nu ai trecut cu vederea rugăciunea sutașului. Pentru a cea s t a strigăm: Atotputernice Doamne, slavă ție!

Troparul Învierii glasul al 3-lea: Să se veselească..., Slavă... al sfîntului din Minei Și acum..., al Născătoarei: Pe tine ceea ce ești...

Ectenia întreită și otpustul

→ LA UTRENIE

Troparul Învierii, al Sfîntului din Minei și al Născătoarei de Dumnezeu.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoiului, glasul al 3-lea :

A Învierii: A p. 123

Hristos din morți S-a sculat, începătura celor adormiți, Cel mai întîi-născut decît zidirea și Făcătorul tuturor celor făcute; firea cea stricată a neamului nostru întru Sine o a înnoit. Nu vei mai stăpîni de acum, moarte; că Stăpînul tuturor puterea ta o a surpat.

De umilință :

Viețuind pe pămînt ca un străin, suflete al meu, pocăiește-te; că țărîna în mormînt nu laudă, de greșeli nu se izbăvește. Așa dar, strigă lui Hristos-Dumnezeu: Cunoscătorule de inimi, greșit-am! Mai-nainte de a mă osîndi, miluiește-mă!

A Mucenicilor :

Bărbăția statorniciei voastre, fericitilor purtători de chinuri, a biruit meșteșugurile vrăjmașului, începătorul răutății; pentru aceasta v-ați învrednicit fericirii veșnice. Ci rugați-vă Domnului să mîntuiască turma iubitorilor de Hristos, ca cei ce sînteți mărturisitori ai adevărului.

Slavă..., Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu: A p. 124

De frumusețea fecioriei tale și de prea strălucirea cu-

răției tale, Gavriil uimindu-se a strigat ție, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ție? Sau ce te voi numi pe tine? Nu mă pricep și mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ție: Bucură-te, ceea ce ești cu daruri dăruită!

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 3-lea :

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Cuprinși au fost de scîrbă în tot trupul cei învîrtoșați în slăbănogirile pizmei, cînd se gîndeau la vindecarea slăbănogului în zi de sîmbătă, zicînd: Nu se cade să se facă vindecări sîmbăta și să se strice odihna cea din strămoși a sîmbetei; necunoscînd ei că Tu ești Stăpînul legii și Tămăduitorul sufletelor noastre.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta

Apoi Învieria lui Hristos...; Psalmul 50 și Canoanele. Se pun Canonul praznicului cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4; după cîntarea a treia se citește condacul și sedealna Sfîntului și a Praznicului, iar după cîntarea a șasea se citește condacul și icosul Praznicului.

Lumininda Praznicului :

Venit-a Domnul, Cel iubitor de oameni...

LA LAUDE

Punem stihirile pe 4 și cîntăm aceste stihiri ale Octoiului, glasul al 3-lea.

A Învierii: A p. 131

Veniți toate neamurile, cunoașteți puterea tainei celei înfricoșătoare: că Hristos, Mîntuitorul nostru, Cuvîntul cel dintru început, S-a răs-

tignit pentru noi și de voie S-a îngropat, și a înviat din morți, ca să mîntuiască toate; Acestuia să ne închinăm (de două ori).

De umilință:

De multe ori glăsuind cîntarea, m-am aflat făcînd păcatul; cu limba grăind cîntări, iar cu sufletul gîndind cele necuvioase. Ci îndreptează-le pe amîndouă, Hristoase Dumnezeule, prin pocăință, și mă miluiește.

A Mucenicilor:

Veniți toate popoarele să cinstim pomenirea Sfinților purtători de chinuri; că privesc făcîndu-se îngerilor și oamenilor, cununa biruinței au primit de la Hristos, și se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., și acum..., glasul 1: 15 p. 210

Ca un mort neîngropat fiind slăbănogul, văzîndu-Te pe Tine, a strigat: Miluiește-mă, Doamne!, că patul meu mormînt s-a făcut mie. Care-mi e folosul vieții? Scăldătoarea oilor nu-mi este de ajutor, căci nu am pe cine să mă arunce, cînd se tulbură apele. Ci la Tine vin, Izvorule al tămăduirilor, ca și eu împreună cu toți să strig: Atotputernice Doamne, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Stihirile praznicului, glasul al 3-lea.

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Văzînd puterea semnelor și a minunilor, cei cuprinși

de pizmă și puternici în răutate nu credeau că Tu ești Fiul lui Dumnezeu și Stăpînul tuturor, Cel ce și pe slăbănogul l-ai făcut sănătos, cu cuvîntul.

Stih: Milele Tale, Doamne, le voi lăuda în veac.

Văzînd păzitorii sîmbetelor pe slăbănogul, întărit în ziua sîmbetei, li se umplea sufletul de pizmă și ca niște cărturari păzitori ai legii, strigau: Nu se cade să se facă vindecări în ziua odihnei și să se spurce sîmbăta.

Stih: Că ai zis: mila se va zidi în veac.

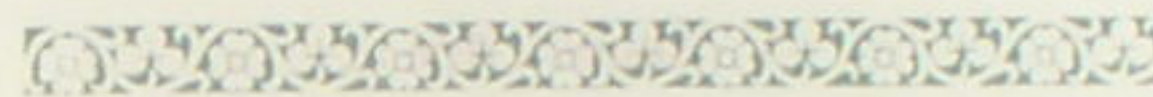
Necunoscîndu-Te pe Tine, însuși făcător și Domn al sîmbetei, cei ce păzeau sîmbetele, au cîrtit împotriva întăririi slăbănogului, ce se făcuse în zi de sîmbătă, zicînd că nu este bine a ridică patul, în ziua sîmbetei.

Slavă..., și acum..., glasul al 5-lea: 15 p. 221

Suitu-S-a Iisus în Ierusalim, la scăldătoarea oilor, ce se cheamă evreiește Vitezda, care avea cinci foișoare. Întru acelea zăcea mulțime de bolnavi; că îngerul lui Dumnezeu la vreme pogorîndu-se, tulbura apa și sănătate dădea celor ce veneau cu credință. Și văzînd Domnul pe un om, stînd acolo de multă vreme, a zis către dînsul: Voiești să fii sănătos? Iar bolnavul a răspuns: Doamne, om nu am să mă arunce în scăldătoare, cînd se tulbură apa; cu doctorii

am cheltuit toată avuția mea și nu m-am învrednicit a dobîndi milă. Dar Doctorul sufletelor și al trupurilor a zis către dînsul: Ridică-ți patul tău și umblă propovăduind puterea și mila Mea cea mare, pînă la marginile lumii.

Și celelalte ale Utreniei și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se citește Cîntarea întâi din Canon.

→ MARTI

ÎN SAPTĂMINA A PATRA
DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă aceste două Stihiri idiomele ale Praznicului, repetînd pe cea dintîi; glasul 1. 13 p. 220

Cela ce ai zidit pe om cu mîna Ta cea prea curată, Milostive Hristoase, ai venit să vindecii pe cei bolnavi; pe cel slăbănog la scăldătoarea oilor, cu cuvîntul Tău l-ai sculat; iar durerea celeia ce-i curgea sînge ai tămăduit; pe fiica Cananeencei, care era bîntuită, o ai miluit și nu ai trecut cu vederea rugăciunea sutașului. Pentru aceasta strigăm: Atotputernice Doamne, slavă Ție (de două ori). 15 p. 220

Ca un mort neîngropat fiind slăbănogul, văzîndu-Te pe Tine, a strigat: Miluiește-mă, Doamne!, că patul

meu mormînt s-a făcut mie. Care-mi e folosul vieții? Scăldătoarea oilor nu-mi este de ajutor, căci nu am pe cine să mă arunce, cînd se tulbură apele. Ci la Tine vin, Izvorule al tămăduirilor, ca și eu împreună cu toți să strig: Atotputernice Doamne, slavă Ție!

Se adaugă de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., și acum..., glasul al 5-lea:

Suitu-S-a Iisus în Ierusalim, la scăldătoarea oilor...

Caută înapoi la pag. 164 Slavă..., de la Stihovna Utreniei.

LA STIHOAVNA

Stihirile Octoiului, glasul al 3-lea:

A Învierii: Ap. 104

Luminatu-s-au toate cu Învieria Ta, Doamne, și raiul iarăși s-a deschis; și toată zidirea lăudîndu-Te, cîntare Ție totdeauna aduce.

De umilință:

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei. Podobie

Mîntuiește-mă, Doamne Dumnezeul meu, că Tu ești mîntuirea tuturor. Viforul patimilor mă tulbură și sarcina fărădelegilor mă cufundă. Dă-mi mîna de ajutor, și la lumina pocăinței mă ridică, ca un Milostiv și de oameni Iubitor.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare. Podobie

Mare este puterea mucenicilor Tăi, Hristoase, că în

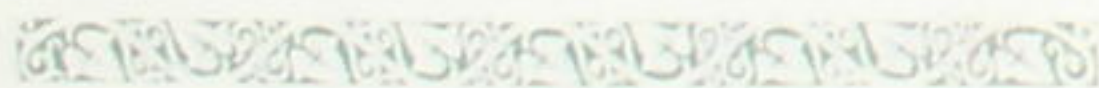
morminte z a c și duhurile alungă și puterea vrăjmașului au zdrobit, cu credința Treimii, luptînd pentru dreapta credință.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea :

A Slăbănogului. 13 p. 222

La pridvorul lui Solomon, acolo zăcea mulțime de bolnavi; și înjumătățindu-se praznicul, a aflat Hristos pe un slăbănog zăcînd de treizeci și opt de ani, și cu glas de Stăpîn a zis către dînsul: Voiești să fii sănătos? Iar cel bolnav a răspuns: Doamne, nu am om care să mă arunce în scaldătoare, cînd se tulbură apa. Iar El a zis către dînsul: Ridică-ți patul tău; iată te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greșești! Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, trimite-ne nouă, Doamne, m a r e milă.

Troparele, ectenia întreită și otpustul

→ LA UTRENIE

Troparul Învierii, al Sfîntului și al Născătoarei-Învierii.

După întâia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 3-lea :

A Învierii: A p. 124

Cu trupul moarte gustînd, Doamne, amărăciunea morții ai tăiat cu Învierea Ta; și pe om împotriva ei l-ai întărit, nimicirea blestemului celui de demult aducînd; Apărătorul vieții noastre, Doamne, slavă Ție!

De umilință :

Pînă cînd vei stărui în păcate, suflete al meu? Pînă cînd vei pune amîinare pocăinței? Gîndește-te la Judecata c a r e va să vină și strigă lui Hristos Dumnezeu: Greșit-am! Miluiește-mă, Doamne, C e l a ce ești fără de păcat.

A Mucenicilor :

Strălucit-ați prin credință, Sfîntilor, luminători p r e a luminați, rîvnitori ai dreptei cinstiri de Dumnezeu și purtători de chinuri prea lăudați! Că netemîndu-vă de chinurile tiranilor, ați dobîrît înșelăciunea i d o l i l o r, avînd semn neînvins de biruință, Crucea adevărului.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

Născătoare de Dumnezeu, scăparea și puterea noastră, ajutorul cel t a r e al lumii, mîntuiește, cu rugăciunile tale, din toată nevoia, pe robii tăi, ceea ce ești una binecuvîntată.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 3-lea :

Podobie: De frumuseșea fecioriei tale...

Cuprinși au fost de scîrbă în tot trupul cei învîrtoșiți în slăbănogirile pizmei, cînd se gîndeau la vindecarea slăbănogului în zi de sîmbătă, zicînd: Nu se cade să se facă vindecări sîmbăta și să se strice odihna cea din strămoși a sîmbetei; necunosînd ei că Tu ești Stăpî-

nul legii și Tămăduitorul sufletelor noastre.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi: Învierea lui Hristos... și Psalmul 50.

Canonul Praznicului se cîntă cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4.

După Cîntarea a treia se citesc: Condacul și Sedelnele de la Minei, iar după Cîntarea a șasea, se citește Condacul și Icosul Praznicului.

Luminînda Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 3-lea.

A Învierii: A p. 132

Spus-au t o a t e minunile străjerii Țăi, Doamne; dar soborul deșertăciunii umplînd de daruri dreapta lor, socotea că va ascunde învierea Ta, pe care lumea o slăvește. Miluiește-ne pe noi! (de două ori).

De umilință :

Adună, D o a m n e, mintea mea cea risipită și curățește i n i m a mea cea înțelenită, dîndu-mi pocăință ca lui Petru, suspinare ca vameșului și lacrimi ca desfrînatei, ca să strig Ție, cu glas mare: Dumnezeule, mîntuiește-mă ca un milostiv și Iubitor de oameni.

A Mucenicilor :

Frica de împărați și de tirani o au lepădat ostașii lui Hristos și cu îndrăzneală și cu bărbăție L-au mărturisit pe El, Domn al tuturor, Dumnezeu și Împărat al nostru; și se roagă neîncetat pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea :

Doamne, pe slăbănogul nu scaldătoarea l-a vindecat, ci cuvîntul Țău l-a înnoit; și nici boala cea de mulți ani nu l-a împiedicat, că mai puternică s-a dovedit lucrarea glasului Țău; și greutatea cea cu anevoie de purtat o a lepădat și povara patului o a ridicat, spre mărturia mulțimii îndurărilor Tale, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Stihirile Praznicului, glasul al 3-lea :

Podobie: Mare este puterea Crucii Tale...

Arătatu-s-a cuvîntul Țău ca o întărire aducătoare de viață, mădularelor celor slăbănogite, Făcătorule de viață, Cuvinte; a cărui mărturie e s t e ridicarea nenădăjduită a patului, pe care după poruncă l-a purtat, cel ce zăcuse pe el multă vreme.

Stih: Milele Tale, Doamne, în veac le voi lăuda.

Bucurîndu-se, a împlinit slăbănogul porunca Țăriei Tale de Stăpîn atotputernic, și purtîndu-și patul a umblat, și mărturisind a strigat: C e l c e m-a vindecat mi-a poruncit să fac aceasta.

Stih: Că ai zis: mila se va zidi în veac.

Cel slăbănog cu mădularele, care zăcea de mulți ani a s t r i g a t: Miluiește-mă, Hristoase Izbăvitorule, pe mine, cel țintuit pe loc de neputință; iar Mîntuitorul, întărindu-i mădularele i-a poruncit să-și ridice patul.

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea :

La scaldătoarea oilor zăcea un om în neputință, și văzîndu-Te pe Tine, Doamne, striga: Om nu am ca, atunci cînd se tulbură apa, să mă arunce într-însa; și pînă cînd merg eu, altul apucă înaintea mea și ia tămăduire, iar eu zac neputincios. Și îndată, milostivindu-se Mîntuitorul, a zis către dînsul: Eu pentru tine M-am făcut om; pentru tine M-am îmbrăcat cu trup, iar tu zici: Om nu am! Ridică-ți patul tău și umblă! Toate îți sînt Ție cu putință, Sfinte, toate Te ascultă, toate Ți se supun. Adu-Ți aminte de noi toți și ne miluiește, ca un Iubitor de oameni.

Și celelalte ale Utreniei.

Troparul Învierii, al Sfîntului și al Născătoarei. Ectenia întreită și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a patra din Canon.

CADE-SE AȘTI: Cînd prăznuirea Sfîntului Apostol Ioan Teologul (8 mai) cade în Miercurea Înjumătățirii (ceea ce se întîmplă în anii în care Sfintele Paști se serbează la 14 aprilie), slujba se pune așa cum se arată aci:

De va vrea cel mai mare să facă priveghere, se pune Marți seara, la Vecernia mică Stihirile Sfîntului pe 4; Slavă..., a Sfîntului, Și acum..., a Praznicului.

La Stihovăna se pun Stihirile Sfîntului cele de la Vecernia mare cu stihurile lor: Slavă..., a Sfîntului; Și acum..., a Praznicului. După Sfinte Dumnezeule..., Preasfîntă Treime... și Tatăl nostru..., se cîntă troparul Sfîntului, Slavă..., Și acum..., al Praznicului' ectenia întreită și otpustul.

La Vecernia mare, se citește: Fericit bărbatul..., catisma înfii.

La: Doamne, strigat-am..., se cîntă Stihirile Praznicului 4 și ale Sfîntului 4. Iar de nu este Priveghere, atunci se cîntă Stihirile Praznicului 3 și ale Sfîntului 3; Slavă..., a Sfîntului, Și acum..., a Praznicului. Vohod, Prochimenul zilei, citirile Praznicului toate și ale Sfîntului.

La Litie, se cîntă o stihiră a hramului și idiomele Sfîntului, Slavă..., a Sfîntului, Și acum..., a Praznicului.

La Stihovăna se cîntă Stihirile Praznicului cu stihurile lor, Slavă..., a Sfîntului, Și acum..., a Praznicului.

La binecuvîntarea piinilor se cîntă troparul Praznicului de 2 ori și al Sfîntului o dată. Apoi citirea Sfîntului. Iar de nu este Priveghere după Tatăl nostru..., se cîntă troparul Sfîntului, Slavă..., Și acum..., al Praznicului și otpustul.

La Utrenie, la Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Praznicului de două ori, Slavă... al Sfîntului, Și acum... al Praznicului.

După Catisme se cîntă Sedelnele și citirea Praznicului.

După Polieleu se cîntă Sedelnele Sfîntului, toate, Slavă..., cea după Polieleu, Și acum... una din Sedelnele Praznicului și citirea Sfîntului.

La Antifoane se cîntă Antifonul 1 al glasului 4; apoi urmează Evanghelia Sfîntului, Învieria lui Hristos..., Psalmul 50 și Stihira Sfîntului. Urmează Canoanele: cel dintîi al Praznicului cu irmoasele pe 4 și al Sfîntului pe 6. Apoi urmează al doilea Canon al Praznicului pe 4 și Cătăvasiile de la Canonul cel de pe urmă al Praznicului.

După Cîntarea a treia, se cîntă Conducul, Icosul și Sedealna Sfîntului: Slavă... Și acum..., a Praznicului și Sinaxarul Sfîntului.

După Cîntarea a șasea urmează Conducul, Icosul și Sinaxarul Praznicului.

La cîntarea a noua nu se cîntă Ceea ce ești mai cinstită.

Urmează Luminînda Praznicului; Slavă... a Sfîntului, Și acum... iar a Praznicului.

La Laude se cîntă Stihirile Praznicului 3 și ale Sfîntului 3; Slavă... a Sfîntului, Și acum... a Praznicului. Apoi doxologia mare, troparul sfîntului și al Praznicului și otpustul.

La Liturghie, se pun Fericirile Praznicului, Cîntarea a treia pe 4, și ale Sfîntului, Cîntarea a șasea pe 4. Apostolul, Evanghelia și Chinonicul Praznicului și ale Sfîntului.

Slujba cuviosului Arsenie de la 8 mai se cîntă în altă zi.

→ MIERCURI

IN SAPTAMINA A PATRA DUPA PASTI

ÎNJUMĂTĂȚIREA CINCIZECIMII

Slujba Sfîntului de la Minei, care va cădea în această zi, se citește la Pavecerniță, afară de aceea a Sfîntului Ioan Evangelistul, pentru care am pus învățătură mai înainte.

→ LA VECERNIE

După Hristos a înviat... (de trei ori) și după Psalmul 103 și ectenie, se pune Catisma de rînd (a noua).

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă, repetînd aceste trei Stihiri ale Înjumătățirii Praznicului, glasul al 4-lea;

Podobie: Doamne, suîndu-Te pe Cruce...

Sosit-a înjumătățirea zilelor, care se încep de la mîntuitoarea Învierii și se pecetluiesc cu dumnezeiasca Cincizecime; și strălucește avînd strălucirile din amîndouă părțile și unindu-le pe amîndouă; și este prăznuită, arătînd mai dinainte slava ce va fi să fie, a stăpîneștii Înălțări. (de două ori).

Auzit-a și s-a veselit Sionul de binevestirea Învierii lui Hristos; iar fiii lui cei credincioși s-au bucurat, văzîndu-L pe El și spălînd în duh întinăciunea uciderii de Hristos; și se gătește prăznuind Înjumătățirea cea de bucurie a amînduroa. (de două ori).

Apropiatu-s-a revărsarea cea îmbelșugată a dumnezeiescului Duh peste toți, precum este scris. Sorocul nemincinoasei făgăduințe da te ucenicilor de Hristos

după moartea, îngroparea și învierea Sa, ajungînd la înjumătățire, vestește adevîrind, arătarea Mingîietorului (de două ori).

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

La înjumătățirea zilelor dintre praznicul Învierii Tale, Hristoase, și cel al dumnezeieștii veniri a Sfîntului Tău Duh, adunîndu-ne lăudăm tainele minunilor Tale, întru care trimite-ne nouă mare milă.

Vohod, Lumină lină... Prochimenul zilei.

Paremiile

Citire din Proorocia lui Mihea (IV, 2—3, 5; VI, 2, 8; V, 3).

Acestea zice Domnul: Din Sion va ieși legea și cuvîntul Domnului din Ierusalim. Va judeca între popoare multe, și va mustră neamuri tari pînă departe pe pămînt. Că toate popoarele vor umbla fiecare în calea sa, iar noi vom umbla întru numele Domnului Dumnezeului nostru, în veac. Acestea zice Domnul, Atotfăitorul: Auziți dealuri și văi, temelii ale pămîntului, că Domnul are judecată cu poporul Său; și va vorbi cu Israel zicînd: Poporul meu, ce ți-am făcut ție? sau cu ce te-am întristat? Răspunde-mi! Că te-am scos din pămîntul Egiptului și te-am izbăvit din casa robiei și am trimis înaintea feței tale pe Moise și pe Aaron. Poporul meu, ce au sfătuit asupra ta cei potrivnici? Au spusu-ți-au ție, omule, ceva bun? Și ce cere Domnul de la tine, fără numai să faci judecată, să iubești mila și să fii gata a merge înaintea Domnului Dumnezeului tău? Pentru că întru tărie se va mări Domnul și va paște turma Sa cu pace, pînă la marginile pămîntului.

Citire din Proorocia lui Isaia: (LV, 1; XII, 3—4; LV, 2—3, 7—13).

Acestea zice Domnul: Cei însetați, mergeți la apă și citiți nu aveți argint, mergeți de cumpărați; și mîncăți și beți fără de

argint și fără preț, vin și grăsime; că așa zice vouă Domnul, Atotstăpînitorul: Poporul meu, scoate apă cu veselie din izvoarele mîntuirii; și vei zice în ziua aceea: Cîntați Domnului, chemați numele Lui, vestiți întru neamuri slava lui, aduceți-vă amine că s-a înălțat numele Lui. Poporul meu, ascultă-Mă pe Mine și vei mânca cele bune și se va desfăta întru bunătăți sufletul vostru. Luați aminte cu urechile voastre și urmați căilor Mele; ascultați-Mă pe Mine și va trăi întru bunătăți sufletul vostru; și voi pune cu voi așezămînt veșnic și Mă veți chema și cînd vă veți apropia de Mine, să lase cel necurat căile sale și omul cel nelegiuit sfaturile sale și să vă întoarceți la Mine și vă voi milui și voi ierta păcatele voastre! Că nu sînt sfaturile mele ca sfaturile voastre, nici căile mele ca ale voastre, zice Domnul; ci, cît este cerul departe de pămînt, așa sînt departe căile mele de căile voastre și cugetele mele de cugetele voastre. Că precum se pogoară ploaie sau zăpadă din cer și nu se întoarce, pînă cînd nu adapă pămîntul, și face să răsară și rodește și dă sămînță semănătorului și piine de mîncare, așa va fi cuvîntul Meu, care va ieși din gura Mea: nu se va întoarce către Mine deșert pînă cînd nu va plini toate cite am voit; și voi spori căile tale și poruncile Mele. Că cu veselie veți ieși și cu bucurie vă veți povățui; că munții și dealurile vor sălta, așteptîndu-vă pe voi cu bucurie; și toți copacii țarinei vor bate cu ramurile lor. Și în locul scaiului se va înălța chiparosul, iar în locul urzicii va crește mirsina; și va fi Domnul numit întru semn veșnic și nu va lipsi, zice Domnul, Sfîntul lui Israel.

Citare din Pilde:
(IX, 1—11).

Înțelepciunea și-a zidit sieși casă și a pus dedesubt șapte stîlpi. Junghiat-a jertfele sale și a dres în paharul său vin și a gătit sieși masă. Trimis-a slugile sale să cheme cu înaltă strigare la pahar, grăind: Cel ce este neînțelept să se abată de la Mine; și celor lipsiți de înțelegere, le-a zis: Veniți de mîncăți piinea Mea și beți vinul, pe care l-am dres vouă. Lăsați neînțelepciunea și veți fi vii, și căutați înțelepciunea ca să trăiți, și vă îndreptați mîntea întru cunoștință. Cel ce învață pe cei răi își ia luiși ocară. Și cel ce ceartă pe cel nelegiuit, se necinstește pe sine; că certările nelegiuitului îi sînt lui rani. Nu mostra pe cei răi, ca să nu te urască; muștră pe cel înțelept și te va lubi pe tine. Dă pricină înțeleptului și mai înțelept va fi; arată dreptului și va continua să primească. Începutul înțelepciunii este frica Domnului, și

sfatul sfinților pricepere. Iar cunoașterea legii este o faptă a gîndului bun. Că întru acest chip multă vreme vei petrece și se vor înmulți ție anii vieții.

LA STIHOAVNA

Stihurile idiomele, glasul I.
Alcătuite de Ioan Monahul.

Sosit-a înjumătățirea zilelor Cincizecimii, întru care Hristos, descoperindu-și puțin din dumnezeiasca putere, a întărit cu cuvîntul pe slăbănog, ridicîndu-l pe el din pat; și cu dumnezeiască cuviință făcînd minune în trupul cel de lut, a dăruit oamenilor viață veșnică și mare milă.

Stih: Adu-Ți aminte de adunarea Ta, pe care o ai cîștigat dintru început.

Înjumătățindu-se praznicul, venit-ai în templu, Înțelepciunea lui Dumnezeu, învățînd și muștrînd pe iudeii cei neascultători, pe farisei și pe cărturari, și strigînd cu îndrăzneală către ei: Cel însetat să vină la mine și să bea apă de viață, și nu va mai înseta în veac. Cel ce crede în bunătatea Mea, rîuri de viață veșnică vor curge din pîntecele lui. O, bunătatea și milostivirea Ta, Hristoase Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Glasul al 2-lea:

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veci a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului.

Cînd a sosit înjumătățirea Praznicului, suitu-S-a Iisus la templu și a învățat pe

Iudeii cei neascultători, zicînd: Cel însetat să vină la Mine, și să bea apă de viață veșnică, și nu va mai înseta în veac! Cel ce crede întru Mine, rîuri vor curge din pîntecele lui și va avea lumina vieții.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Înjumătățindu-se Praznicul, învățînd Tu, Mîntuitorule, iudeii ziceau: Cum de știe acesta carte, fără să fi învățat? Necunoscînd ei că Tu ești Înțelepciunea, care a alcătuit lumea, slavă Ție!

Troparul, glasul al 8-lea: 13 p. 226

Înjumătățindu-se Praznicul, sufletul meu cel însetat adapă-l cu apele dreptei cinstiri de Dumnezeu, Mîntuitorule; că tuturor ai strigat: Cel însetat, să vină la Mine și să bea! Izvorul al vieții, Hristoase Dumnezeule, slavă Ție!

La Pavcerniță se citește Condacul Praznicului.

La Miezonoptică se zice, după cel dintii Sfînte Dumnezeule... troparul Praznicului; după al doilea Sfînte Dumnezeule... Condacul Praznicului; apoi Doamne miluiește (de 12 ori) și otpustul. Troparele și rugăciunile pentru cei adormiți nu se citesc.

LA UTRENIE

Se cîntă Troparul Praznicului (de trei ori).

După întia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 4-lea.

Podobie: Degrab ne întîmpină pe noi...

Cela ce știe gîndurile inimilor tuturor, stînd în mijlocul templului, la înju-

mătățirea Praznicului, striga, glăsuind cu îndrăzneală și grăind celor mincinoși adevărul: Pentru ce căutați să Mă prindeți, pe Mine, Dătătorul de viață? Nu judecați cu judecătă pîrtinitoate, călcătorilor de lege!

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 5-lea.

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună cu Tatăl...

Stăpînul tuturor, stînd în templu, la înjumătățirea Praznicului cinstitei Cincizecimi, vorbind iudeilor, îi muștra limpede și cu îndrăzneală multă, pentru semeția cea tiranică a lor, ca un Împărat și Dumnezeu; iar nouă, tuturor, pentru milostivire, ne dăruiește mare milă.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Învierea lui Hristos văzînd... Psalmul 50.

CANOANELE

Se pune cel dintii cu irmoasele pe 6 și al doilea pe 8.

Canon

Alcătuiește de Teofan.

Cîntarea I, glasul al 4-lea:

Imnosul:

Israil cel de demult trecînd pedestru noianul «Mării Roșii, cu tălpile neudate, a biruit, în pustie, «puterea lui Amalic, prin «mîinile lui Moise ridicate «în chipul crucii».

Mari binefaceri strălucesc nouă, Stăpîne, din dumnezeiasca Ta Întrupare, cea mai presus de minte: daruri și haruri și dumnezeiești străluciri, cu dărnicie, izvorăsc.

Venit-ai, Hristoase, la mijlocul Praznicului, revărsînd în chip lămurit strălucirile Dumnezeirii; că praznic de bucurie ești celor ce se mîntuiesc și solitor al mîntuirii noastre.

Întelepciune, dreptate și izbăvire de la Dumnezeu Te-ai făcut nouă, Doamne, trecîndu-ne de pe pămînt la cereasca înălțime, și dăruindu-ne nouă dumnezeiescul Duh.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Trupul Tău în mormînt n-a văzut stricăciune, Stăpîne; ci precum s-a zămislit fără sămînță, așa n-a fost atins de stricăciune, mai presus de ființă, nesupunîndu-se rînduiei firii.

Alt Canon

Alcătuit de Andrei Criteanul.

Cîntarea I, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Marea o ai închegat, înecînd pe trufașul Fa-raon, cu carele de război, «și pe popor neudat l-ai izbăvit, Doamne, și l-ai dus «în muntele cel sfînt, strigînd Ție: Cîntare de «biruință, cînta-vom Ție, «Dumnezeului nostru, Celui «tare în războaie».

Bateți din palme, neamurilor, plîngeți iudeilor, că Hristos, Dătătorul de viață, a rupt legăturile iadului, pe morți i-a înviat și bolile a vindecă, cu cuvîntul. Acesta este Dumnezeu nostru, Cel ce dă viață celor ce cred întru numele Lui.

Minune ai arătat, schimbînd apa în vin, Stăpîne, Cel ce în Egipt ai prefăcut rîurile în sînge; și pe morți i-ai înviat, săvîrșind această a doua minune. Slavă, Mîntuitorule, voii Tale celei negrăite, slavă smereniei Tale, prin care ne-ai înnoit pe noi.

Izvor pururea curgător de viață adevărată fiind, Doamne, Tu ești învierea noastră; voind Te-ai ostenit, Mîntuitorul meu, și de bună voie ai însetat, legilor firii supunîndu-Te; și la Sihar venind cu trupul, ai cerut Samarinencii apă să bei.

Pîinile ai binecuvîntat, peștii ai înmulțit, Dumnezeule, Cea ce ești necuprins cu mintea, și pe mulțimi din destul ai săturat; și celor însetați ai făgăduit izvorul cel pururea curgător al întelepciunii. Tu ești, Mîntuitorule, Dumnezeu nostru, Cel ce dai viață celor ce cred întru numele Tău.

Slavă...

Trei împreună fără de început și împreună pe un scaun slăvesc: Pe Dumne-

zeu-Tatăl, Cel fără de început, și pe Fiul împreună fără de început, și pe Duhul împreună veșnic cu Fiul, o Ființă în trei fețe; laudînd pe Stăpînia cea una mai presus stăpînitore, a Dumnezeirii și Ființei fără de început, o cinstesc.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu singură, Născătoare de Dumnezeu, ai cuprins în pîntece pe Făcătorul tău și L-ai născut cu trup în chip negrăit, și fecioară ai rămas, nici cum stricîndu-se fecioria. Pe Acesta roagă-L neîncetat, Curată, ca pe Fiul Tău și Dumnezeu, pentru turma ta, pururea.

Catavasi: Marea o ai închegat...

Cîntarea a 3-a:

Irmosul:

De Tine se veselește Biserica Ta, Hristoase, «strigînd: Tu, Doamne, ești «puterea și scăparea și în- «tărirea mea».

Deschis-ai Bisericii izvoarele apelor celor de viață făcătoare, Bunule, strigînd: De însetează cineva, să vină la Mine degrab și să bea.

Lămurit ai spus, că Te vei înălța de pe pămînt la cer, și ai făgăduit că vei trimite din cer pe Duhul Sfînt.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Domnul, Cel ce din fire este făcător de viață și din Fecioară S-a născut, a dă-

ruit tuturor credincioșilor nemurire, ca un Milostiv.

Alt Canon

Irmosul:

Întăritu-s-a inima mea întru Domnul, înălța- «tu-s-a fruntea mea întru «Dumnezeul meu; largi- «tu-s-a gura mea asupra «vrăjmașilor mei, veselitu- «m-am de mîntuirea Ta».

Nu judecați cu judecată fătarnică, iudeilor, zis-a Stăpînul învățînd, cînd a venit în templu, la înjumătățirea Praznicului celui legiuit, precum este scris.

Nu judecați cu judecată fătarnică, iudeilor! Că a venit Hristos, despre Care au spus prorocii că va veni din Sion, și lumea la Sine va chema.

De nu credeți și cuvintelor, credeți măcar faptelor Stăpînului, iudeilor; pentru ce vă amăgiți, lepădîndu-vă de Cel sfînt, despre Care a scris în Lege Moise?

Dacă trebuia să vină, negreșit, Mesia, iată Hristos Mesia a și venit acum, iudeilor. Pentru ce vă amăgiți lepădîndu-vă de Cel drept, despre care a scris în Lege Moise?

Slavă...

Ție ne închinăm Părinte, Cel fără de început după ființă, laudăm cu dreaptă cinstire pe Fiul Tău, Cel împreună fără de început, și

pe Duhul cel Preasfânt, pe toți trei ca pe un singur Dumnezeu după fire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Unul din Treime fiind, ai fost văzut făcîndu-Te trup, neschimbîndu-Ți ființa, Doamne, și nici arzînd pîntecele cel nestricat al celei ce Te-a născut, deși ești întru totul Dumnezeu și foc.

Catavasi e : Intăritu-s-a inima mea...

SEDEALNA, glasul al 8-lea :

Podobie : Pe Înțelepciunea...

Stînd în mijlocul templului, la înjumătățirea Praznicului, ca un Dumnezeu ai strigat : Cel însetat să vină la mine și să bea ; că cel ce va bea din această dumnezeiască apă a mea, va izvorî din pîntece rîuri ale învățăturilor mele ; iar cel ce crede întru Mine, Care sînt trimis de la dumnezeiescul Părinte, împreună cu Mine va fi proslăvit. Pentru aceasta strigăm Ție : Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule, că ai revărsat din belșug apele iubirii Tale de oameni, peste robii Țăi.

Slavă..., Și acum..., asemenea :

Cel ce izvorăști lumii apa înțelepciunii și a vieții, Mîntuitorule, pe toți îi chemi să scoată apele mîntuirii. Că omul care primește dumnezeiasca Ta lege, stinge cu dînsa cărbunii înșelăciunii ; de aceea în veci nu va mai înseta, și nici nu va mai

flămînzi de Tine, Stăpîne, Împărate ceresc. Pentru aceasta slăvim puterea Ta, Hristoase Dumnezeule, cerînd să trimiți robilor Țăi din belșug, iertare de greșeli.

Cîntarea a 4-a :

Irmosul :

Văzîndu-Te Biserica ridicat pe cruce, pe Tine, «Soarele Dreptății, a statut «întru a sa rînduială, strigînd precum se cuvine : «Slavă puterii Tale, Doamne !»

Sfărîmînd porțile morții cu puterea Ta, ai făcut cunoscută căile vieții și ai deschis porțile nemuririi, celor ce strigă Ție cu credință : Slavă puterii Tale, Doamne !

Cel ce ții în mînă mijlocul și sfîrșitul și începutul tuturor, ca Cel ce ești fără început, statut-ai în mijloc, strigînd : Veniți, cei plini de înțelepciune dumnezeiască, de vă îndulciți din darurile cele dumnezeiești.

Ca un Dumnezeu avînd putere peste toate, și ca un Puternic surpînd tăria morții, Hristoase, ai făgăduit că vei trimite pe Duhul Sfînt, Care din Tatăl purcede.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Dai har din belșug, cerîndu-le iertare de greșeli, Preacurată, celor ce te laudă pe tine și pe Cuvîntul Cel

mai-nainte de veci, Care S-a născut din tine, Maică neispită de nuntă.

Alt Canon

Irmosul :

Proorocul Avacum cu ochii minții a văzut mai «înainte venirea Ta, Doamne ; pentru aceasta a și «strigat : din Teman va veni «Dumnezeu. Slavă slavei «Tale, Hristoase, slavă porogîrii Tale !»

Dacă trebuia să vină Mesia, iar Hristos este Mesia, pentru ce nu credeți într-Însul, călcătorilor de lege ? Iată, a venit și mărturisesc aceasta cele ce Însuși face : apa în vin a prefăcut și pe slăbănog cu cuvîntul l-a întărit.

Neînțelegînd Scripturile, vă amăgiți cu toții, fariseilor fără de lege ; că Hristos cu adevărat a venit, și pe toți a luminat, și a făcut între voi multe semne și minuni ; ci în zadar vă lepădați de Viața cea adevărată.

Un lucru am arătat vouă și, iată, toți vă mirați, striga Hristos către iudei, zicînd : Voi tăiați împrejur și sîmbăta pe om ; pentru ce, dar, mă mai clevețiți pe Mine, Cel ce am ridicat cu cuvîntul pe slăbănog ?

Multe lucruri am făcut, dar pentru care faptă vreți să mă ucideți cu pietre ?, striga Hristos iudeilor, muștrîndu-i : Oare, pentru că

am făcut pe om cu totul sănătos, prin cuvînt ? Nu judecați cu părtinire, oamenilor !

Cel ce lucrezi prin Apostoli și în prooroci Însuși Te odihnești cu Duhul, Rodul cel preacurat al firii părintești, Hristoase, pe neamuri la cunoștința Ta le-ai adus, cu minunile Tale.

Slavă...

Treime, Unime neîmpărțită, Părinte fără de început, Fiule și Duhule Sfinte, Treimea cea întru unime ; întocmai cinstită, de un scaun, Făcătoare de viață, Dumnezeule nezidit, mîntuiește pe cei ce Te laudă pe Tine, și-i izăbevște din primejdii și din necazuri.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce ai încăput în pîntecele tău pe Dumnezeu Cel necuprîns, dumnezeiască Mireasă-Fecioară, Maică curată, nu înceta rugîndu-te pentru noi, ca să ne izbăvim prin tine din strîmtorări, că la tine pururea scăpăm.

Catavasi e : Proorocul Avacum...

Cîntarea a 5-a :

Irmosul :

Venit-ai în lume, Tu Doamne, lumina mea, «Lumină sfîntă, care întorci «din întunericul necunoștinții, pe cei ce Te laudă pe Tine cu credință».

Ajungînd la înjumătățirea vremii dintre dumnezeieștile Praznice, să ne sirguim, gînditorilor de Dumnezeu, spre nevoia săvîrșirii dumnezeieștilor virtuți.

Cît de sfințită cu adevărat este sărbătoarea aceasta! Că pune hotar de mijloc între Praznicile cele mai mari și strălucește dintr-amîndouă părțile.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Nici mintea de arhanghel nu poate pricepe negrăita și preacurata Ta n a ș t e r e din Fecioară, Mîntuitorul meu, mult Milostive!

Alt Canon

Irmosul :

Doamne Dumnezeul nostru, pace dă-ne nouă; «Doamne Dumnezeul nostru, ia-ne pe noi în stăpînire», «rea Ta. Doamne, pe altul «afară de Tine nu știm, nu-mele Tău numim».

Cu minuni ai împodobit pe Apostolii Tăi, Mîntuitorul nostru; cu semne ai mărit pe Ucenici, în toată lumea slăvindu-i și dîndu-le lor împărăția Ta.

Toate marginile pămîntului le-au luminat ucenicii cu minuni și cu învățături, în felurite chipuri propovăduind cuvîntul împărăției Tale, Hristoase Mîntuitorule.

Laudă înălțăm împărăției Tale și cîntare aducem Ție,

Celui ce pentru noi Te-ai arătat pe pămînt și lumea ai luminat, iar pe Adam l-ai chemat din nou.

Slavă...

Slavă Ție, Părinte Sfinte, Dumnezeule Cel nenăscut; slavă Ție, Cuvinte, Cel fără de ani, Unule născut; slavă Ție, Duhule cel dumnezeiesc, și împreună stătător pe scaun, de o ființă cu Tatăl și cu Fiul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Făcutu-s-a pîntecele tău masă sfîntă, Născătoare de Dumnezeu, avînd pe ea Pîinea cea cerească, din care tot cel ce mănîncă nu moare, precum a zis Hrănitorul tuturor.

Catavasi e : Doamne Dumnezeul nostru...

Cîntarea a 6-a :

Irmosul :

Jertfi-voi Ție cu glas de laudă, Doamne, strigă «Ție Biserica, curățindu-se «de sîngele cel necurat al «demonilor, cu sîngele curs «prin milostivire din coasta Ta».

Sosit-a, astăzi, înjumătățirea Cincizecimii, luminată dintr-o parte de dumnezeiasca lumină a dumnezeieștilor Paști, iar din partea cealaltă strălucind de harul Mîngîietorului.

În templu venind Hristoase, ai grăit mulțimilor iudeilor, descoperindu-le slava

Ta, și mai-nainte arătîndu-le unitatea Ta de fire cu Tatăl.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Fii mie apărătoare și zid nezdruncinat, izbăvindu-mă de smintelile mele cele din lume, ceea ce ești una de Dumnezeu Născătoare, și cu dumnezeiești revărsări de strălucire luminîndu-mă.

Alt Canon

Irmosul :

Ca apele mării mă învăluiesc valurile vieții, «Iubitorule de oameni; pentru aceasta strig ca Ionă «cătore Tine, Cuvinte : Scoate-te din stricăciune viața «mea, milostive Doamne».

Cînd s-a înjumătățit Praznicul, Iisuse, Cela ce porți grija tuturor marginilor lumii, suitu-Te-ai în templu și ai învățat pe mulțimi cuvîntul adevărului, precum spune Ioan.

Deschis-ai buzele Tale, Stăpîne, propovăduit-ai lumii că ești de aceeași fire cu Tatăl cel fără de început, și cu Preasfîntul Duh, păstrînd-o cu amîndoi și după Întrupare.

Lucrul Tatălui ai săvîrșit, cu faptele ai adevărat cuvintele Tale, vindecări și semne săvîrșind, Mîntuitorule, pe slăbănogul îndreptîndu-l, pe leproși curățindu-i și pe cei morți înviindu-i.

Fiul cel fără de început S-a făcut început, că luînd firea noastră, S-a făcut Om; iar la mijlocul Praznicului a învățat, zicînd : Alergați la izvorul cel pururea curgător, ca să scoateți viață.

Slavă...

Cu toții proslăvim pe Dumnezeirea cea una în Treime, Ființa cea în trei ipostasuri, nezidită și neîmpărțită : pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfîntul Duh, ca fiind trei și una.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioară după naștere te laudăm pe tine, Fecioară și Maică te mărim pe tine, una curată, dumnezeiască Mireasă-Fecioară; că din tine S-a întrupat cu adevărat Dumnezeu, vii făcîndu-ne pe noi.

Catavasi e : Ca apele mării...

CONDACUL, glasul al 4-lea :

Podobie : Cel ce Te-ai înălțat...

Înjumătățindu-se Praznicul Legii, Făcătorule a toate și Stăpîne, ziceai către cei ce erau de față, Hristoase Dumnezeule : Veniți și scoateți apa nemuririi! Pentru aceasta la Tine cădem și cu credință strigăm : Dăruiește nouă îndurările Tale, că Tu ești Izvorul vieții noastre!

ICOS

Sufletul meu cel înțelenit în fărădelegile greșelilor, adapă-l cu suvoaiele singiurilor Tale, și-l arată roditor

de fapte bune. Că Tu ai zis tuturor să vină la Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu Preasfinte, și să scoată apa cea vie a nesticăciunii, care spală păcatele celor ce laudă slăvita și dumnezeiasca Ta Înviere; dînd Bunule, celor ce Te cunosc pe Tine Dumnezeu, puterea Duhului, Care cu adevărat S-a pogorît de sus peste ucenicii Tăi; că Tu ești Izvorul vieții noastre.

→ SINAXAR

IN MIERCUREA ÎNJUMĂTĂȚIRII PRAZNICULUI

În a patra săptămînă, a Slăbănogului, prăznuim sârbătoarea înjumătățirii Cincizecimii.

Prăznuim sârbătoarea aceasta spre cinstirea celor două mari sârbători, a Paștilor și a Rusaliilor, ca pe una care le unește și le leagă pe amîndouă. Și această prăznuire a luat ființă astfel: După ce Hristos a săvîrșit minunea cea mai presus de fire, asupra slăbănogului, Iudeii căutau să-L omoare, chipurile scandalizați din cauza Simbetei, căci Simbăta se făcuse aceasta. Deci, Iisus a plecat în Galileea și petrecînd în munții de acolo, a săvîrșit minunea sâturării cu cinci pîini și doi pești a cinci mii de oameni, afară de femei și copii. Curînd după aceea, sosînd sârbătoarea Corturilor (care la Iudei era deasemenea un praznic mare), s-a suit în Ierusalim și se ferea să fie văzut de oameni. Dar la Înjumătățirea acestui praznic, mergînd în templu, învăța pe oameni și toți cei ce se aflau acolo se minunau de învățătura Lui, și plini de ură, ziceau: Cum știe acesta carte, fără să fi învățat? Dar El, fiind un nou Adam, avea aceeași știință ca și Adam cel dintîi; apoi, iarăși, ca Dumnezeu, era plin de toată înțelepciunea. Deci, toți cîrteau și erau porniți spre uciderea Lui. Dar Iisus, muștrîndu-i ca pe unii care numai se făceau că apără Simbăta, le-a zis: Pentru ce căutați să Mă ucideți? Și aducînd iarăși vorba despre cele spuse mai înainte, le-a zis: Dacă vă străduiți pentru lege, pentru ce vă miniați asupra Mea? Că dacă am făcut pe om sănătos Simbăta, am făcut pentru că și Moise legiuiește aceasta, adică să fie deslegată Simbăta, cînd e vorba de tăierea împrejur. Deci, vorbindu-le multe despre aceasta, și

arătînd că El este dătător al legii și deopotrivă cu Tatăl, în cea din urmă zi mare a praznicului a fost, cu toate acestea, lovit cu pietre de ei, dar piatra nu s-a atins nicidecum de El. După aceasta depărîndu-se de acolo, a aflat pe cel orb din naștere și i-a dat vedere.

Să se știe, că Iudeii aveau trei praznice. Cel dintîi praznic era Paștile, care se săvîrșeau în prima lună, ca amintire a trecerii prin Marea Roșie. Al doilea praznic era Cincizecimea, care amintea petrecerea în pustie, după trecerea prin Marea Roșie; că pînă ce au primit legea prin Moise, ei au petrecut cincizeci de zile în pustie. Ziua aceasta mai era respectată de ei și în cîns-tea numărului de șapte. Al treilea praznic al lor era acela al Corturilor, întru amintirea cortului pe care Moise, văzîndu-l în norul de pe munte, l-a ridicat, construindu-l cu ajutorul meșterului Veseleil și care a fost terminat în șapte zile. Acest praznic mai amintea și cea dintîi culegere a roadelor cîmpului, după încetarea rătăcirii prin pustie. Deci, la mijlocul răstimpului dintre cele două mari praznice, Iisus, stînd în mijlocul lor, a strigat cu glas mare: «De înse-tează cineva, să vină la Mine și să bea».

Deoarece deci, prin această învățatură, Hristos S-a dovedit pe Sine Mesia, făcîndu-se Mijlocitorul și Împăciuitorul nostru cu Părintele Său cel veșnic, pentru această pricină, sârbătorînd praznicul de acum și numîndu-l Înjumătățirea Cincizecimii, lăudăm pe Mesia Hristos și punem înaintea tuturor cinstirea fiecăruia din cele două mari praznice. Din această pricină se pare că și Duminica Samarinenicii se prăznuiește după această sârbătoare. Că acolo ca și aici se spun multe despre Mesia Hristos și despre apă și despre sete, iar Ioan Evanghelistul pune întîlnirea cu Samarineanca mai înainte de vindecarea orbului.

Cu îndurarea Ta cea nemăsurată, Hristoase, Dumnezeuul nostru, miluiește-ne pe noi, Amin.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

În cuptorul persienesc, tinerii lui Avraam, fiind «aprinși mai mult de dragostea dreptei cinstiri de Dumnezeu, decît de văpaia focului, strigau: Bine ești cuvîntat în locașul slavei Tale, Doamne!»

Zdrobind cu tărie puterea morții, Mintuitorule, ai arătat oamenilor cărarea vieții, celor ce strigă Ție cu mulțămită: Bine ești cuvîntat în locașul slavei Tale, Doamne!

Văzîndu-Te pe Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu, adunările Iudeilor, purtînd trup, nu Te-au cunoscut; dar noi cîntăm Ție: Bine ești cuvîntat în locașul slavei Tale, Doamne.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, dumnezeiesc sălaș sfințit al Celui Preaînalt! Că prin tine s-a dat bucuria, Născătoare de Dumnezeu, celor ce strigă: Binecuvîntată ești tu între femei, Stăpîină cu totul fără prihană!

Alt Canon

Irmosul:

Cuptorul caldeilor, cel plin cu flăcări de foc, «s-a răcorit prin Duhul, cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu, iar tinerii au cîntat: Bine ești cuvîntat, Dumnezeuul părinților «noștri!»

Trupește ai ostenit, Cel ce ești odihna tuturor; de bună voie ai însetat, Izvorule al minunilor; apă ai cerut, Iisuse, apa cea vie făgăduind.

Cu femeia samarineancă ai vorbit, Doamne, vîdînd nebunia fariseilor celor

fără de lege; că a c e e a a crezut că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, iar ei s-au lepădat de Tine.

Apa vie cea săltătoare, apa nemuririi ai făgăduit să dai, Izvorule cel pururea viu, celor ce primesc cu credință Duhul Tău, Mintuitorule, Care din Tatăl purcede.

Cu cinci pîini ai hrănit mii de flămînzi și după săturare rămășițele le-ai înmulțit în alte mii, Mintuitorule, arătînd slava Ta Sfinților ucenici.

Cel ce mănîncă pîinea Ta, viu va fi în veci; și cel ce bea sîngele Tău, întru Tine petrece, Mintuitorul meu, și Tu într-însul petreci, și-l vei învia în ziua cea de apoi.

Minunată ai făcut, Stăpîine taina întrupării Tale, că adevărînd cu minuni puterea cea dumnezeiască, bolile ai vindecat, pe morți ai înviaț și pe orbi ai luminat, ca un Dumnezeu.

Pe leproși ai curățit, pe șchiopi ai îndreptat, pe slăbănogi ai întărit, pe c e e a ce-i curgea sînge o ai vindecat, pe mare ai umblat cu picioarele, arătînd slava Ta Sfinților ucenici.

Slavă...

Inchinămu-ne, Doamne, veșnicului Tău Părinte și harului Duhului pe care l-ai dat Apostolilor Tăi, Dumne-

zeu fiind, trimițându-i pe dînșii la propovăduire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

In pîntecele tău ai încăput pe Cuvîntul cel neîncăput; la sînul tău ai alăptat pe Hrănitorul lumii, în brațe ai purtat pe Binefăcătorul nostru, Născătoare de Dumnezeu, Curată.

Catavasi: Cuptorul caldeilor...

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Mîinile întinzîndu-și Daniil, a încleștat, în «groapă, gurile cele deschise ale leilor; și tinerii cei «iubitori de dreaptă cinstire de Dumnezeu, puterea «focului au stins, încingîndu-se cu fapta bună și strigînd: Binecuvîntați toate «lucrurile Domnului pe «Domnul!»

Sculîndu-Te din mormînt, frumos împodobit cu slava Dumnezeirii, Te-ai arătat, Doamne, Apostolilor Tăi, făgăduind a le trimite lucrarea Duhului, celor ce strigă: Toate lucrurile lăudați pe Domnul!

Omorînd iadul ca un Dumnezeu, Începătorule al vieții, ai izvorit tuturor viață veșnică, pe care o închipuiesc acum prea lămurit darurile acestor zile purtătoare de lumină, celor ce strigă: Toate lucrurile lăudați pe Domnul!

Strălucind ca un Soare al dreptății, Hristoase, ai trimis în lume pe Apostolii Tăi ca pe niște raze, purtîndu-te pe Tine, Lumina cea necuprinsă cu mintea, alungînd negura necunoștinței și strigînd: Toate lucrurile lăudați pe Domnul!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Iată acum a lipsit, în chip lămurit, domn povățuitor din seminția lui Iuda; că tu, ceea ce ești cu totul fără prihană, ai născut cele ce i-au fost mai înainte făgăduite, așteptarea neamurilor, pe Hristos, Căruia-I cîntăm: Binecuvîntați toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Alt Canon

Irmosul:

Pe Cel ce se poartă pe scaunul slavei și ca un «Dumnezeu este slăvit neîncetat, Îngeri și ceruri binecuvîntați-L, și-L preaînălțați întru toți vecii».

Veniți, noroadelor, de vedeți pe Cel ce este lăudat pe scaunul slavei, hulit de mulțimile celor fără de lege; și văzîndu-L, lăudați pe Mesia, Cel mai-nainte vestit de prooroci.

Tu ești cu adevărat Hristos, Cel ce ai venit în lumea aceasta, de la Care este mîntuirea și iertarea păcatelor strămoșești; Tu ești cu adevărat, Viața celor ce cred întru Tine.

Și acum..., a Născătoarei:

Spune, cum ai născut pe Cel ce mai-nainte a strălucit din Tatăl fără de ani, Care este Iăudat împreună cu Duhul Sfînt, dacă nu precum Însuși știe, Cel ce a binevoit a Se naște din tine Născătoare de Dumnezeu?

Să lăudăm bine să cuvîntăm și să ne închinăm Domnului...

Catavasi: Pe Cel ce se poartă pe scaunul slavei...

Nu se cîntă: Ceea ce ești mai cinstită...

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Hristos, piatra cea netăiată de mînă, cea din «capul unghiului, din tine, «Fecioară, muntele cel netăiat, s-a tăiat, împreunînd «firile cele deosebite. Pentru aceasta veselindu-ne, «pe tine, Născătoare de «Dumnezeu, te mărim».

Invățîndu-ne de la Hristos viață nouă și curată, să ne nevoim cu toții a o păzi după cuviință pînă la sfîrșit; ca să ne bucurăm de venirea Duhului Sfînt.

Dătătorule de viață, firea mea cea muritoare îmbrăcînd-o Tu cu îmbrăcămîntea nemuririi și cu harul nestricăciunii, ai înviat-o împreună cu Tine, Mîntuitorule, și la Tatăl ai adus-o, curmînd războiul cel de demult împotriva mea.

Fiind chemați iarăși la viața cerească, cu puterea mijlocirii Celui ce S-a mic-

Ia înjumătățirea Praznicului, precum este scris, a venit Înțelepciunea lui Dumnezeu în templu, și a învățat că El era cu adevărat Mesia-Hristos, prin Care este mîntuirea.

In sîmbete și în toate zilele se arăta Hristos vindecînd, prin fapte minunate, pe cei ce erau cuprinși de tot felul de boli; dar fariseii cei rătăciți se umpleau de minie.

Pe slăbănogul, care zăcea de mulți ani, sîmbăta l-a vindecat Acesta și a călcat legea; așa ziceau iudeii hulind cumplit pe Hristos.

Au nu poruncește Moise, cel ce v-a dat legea, să vă tăiați împrejur? Iar voi tăiați împrejur partea bărbătească și sîmbăta, ca nu cumva să se strice legea părintească, zicea Hristos către iudei.

Cei cu totul nemulțumitori, care pribegiseră odinioară prin pustie, pornindu-se cu ură asupra Făcătorului de bine, îl huleau, mișcîndu-și limbile cele nedrepte și cugînd cele deșarte.

Bine să cuvîntăm pe Tatăl, și pe Fiul și pe Sfîntul Duh, Domnul.

Un Dumnezeu este, deci, Treimea, nu Tatăl schimbîndu-se în fiu, nici Fiul schimbîndu-se întru purcedere, ci deosebit și laolaltă ca pe o lumină și un Dumnezeu, îi slăvesc în veci, pe cîteșitrei.

șorată pe Sine, pînă a lua chip de rob, și ne-a înălțat pe noi, pe Acesta, după vrednicie, să-L mărim!

A Născătoarei de Dumnezeu :

Ca pe o rădăcină și ca pe un izvor și pricină a nestricăciunii știindu-te pe tine, Fecioară, toți credincioșii cu laude te cinstim; că tu ne-ai izvorit nouă Nemuri-rea cea ipostatnică.

Alt Canon

Imnosul :

Străin lucru este maicilor fecioria, străină este și «fecioarelor nașterea de «fii; dar întru tine, Născătoare de Dumnezeu, amîn-«două s-au rînduit. Pentru «aceasta, toate semințiile «pămîntului pe tine neînce-«tat te ferim».

Înjumătățindu-se Praznicul iudeilor, Te-ai suit, Mîntuitorul meu, în templu și învățai pe toți; iar iudeii se mirau și ziceau: De unde știe carte acesta, care nu a învățat?

Rîuri de daruri izvorînd Izbăvitorul meu, săvîrșea minuni și semne, alungînd bolile și tămăduind pe neputincioși; dar Iudeii se întăritau, pentru mulțimea minunilor Lui.

Pe Iudeii cei neascultători, muștrîndu-i, Izbăvitorul meu striga: Nu judecați cu părtinire, ci judecați judecată dreaptă; că și legea

dezleagă ca orice om să se taie-împrejur și sîmbăta.

Minunile cele mai mari le-ai îngăduit Ucenicilor Tăi, Mîntuitorule, precum ai făgăduit, trimițîndu-i între neamuri să propovăduiască slava Ta; iar ei au propovăduit lumii Învierea, harul și Întruparea Ta.

Dacă tăiați-împrejur pe om sîmbăta, ca să nu se nesocotească legea, pentru ce vă porniți acum asupra mea, că pe un om întreg l-am făcut sănătos, cu cuvîntul? Voi judecați după trup, a zis Hristos Iudeilor.

Cel ce ai vindecat cu cuvîntul mîna cea uscată, adăpînd și ogorul cel de demult uscat al inimii mele, Cuvinte, arată-mă aducător de roadă, ca să lucrez și eu, Mîntuitorule, roduri întru pocăință fierbinte.

Curățînd inima mea cea leproasă și luminînd ochii sufletului meu, Cuvinte, ridică-mă pe mine, cel ce zac în patul durerii, precum ai ridicat pe slăbănogul cel ce zăcea în pat.

Slavă..., a Treimii :

Străin lucru este celor nemulțumitori a cinsti pe Treimea cea fără de început, pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfîntul Duh, pe atoate stăpînirea cea nezidită, prin care toată lumea s-a întărit, cu tăria puterii Sale.

Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu :

Încăput-ai în pîntecele tău, Fecioară-Maică, pe Unul din Treime, pe Hristos Dătătorul de viață, pe Care Îl laudă toată făptura și de Care se cutremură scaunele cele de sus. Pe Acela roagă-L, Preafericită, să mințuiască sufletele noastre.

Catavasiu : Străin lucru este...

LUMININDA

Podobie : Cei ce ai împodobit...

Cel ce ții paharul darurilor celor nedeșertate, dă-mi să scot apă spre iertarea păcatelor; că sînt cuprins de sete, Milostive, unele îndurate (de trei ori).

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă următoarele Stihiri, glasul al 4-lea :

Podobie : Ca pe un viteaz...

Înțelepciunea, puterea și raza Tatălui, Cuvîntul cel pururea veșnic și Fiul lui Dumnezeu, a venit cu trupul în templu și învăța mulțimile iudeilor, celor împietriți și nemulțumitori, și se minunau de bogăția înțelepciunii Lui, strigînd: De unde știe carte Acesta, care nu a învățat de la nimeni? (de două ori).

Pe cărturari i-a amuțit, pe iudei i-a muștrat, Mesia Domnul, strigînd către dîșii: Nu judecați cu părtinire, călcătorilor de lege, ca niște nedrepti! Că Eu pentru aceasta am sculat

sîmbăta pe slăbănog, pentru că Domn al sîmbetei și al legii sînt. Pentru ce căutați să Mă omorîți pe Mine, Cel ce am înviat morții?

Pe Moise l-au lovit cu pietre cei cumpliti și fără de lege, adunarea iudeilor cea nemulțumitoare; pe Isaia cu ferăstrău de lemn l-au tăiat; pe înțeleptul Ieremia în noroi l-au aruncat; iar pe Domnul ridicîndu-L pe cruce, strigau: Cel ce strici templul, mîntuiește-Te pe Tine însuși și vom crede!

Slavă..., Și acum..., glasul al 4-lea :

Alcătuire a lui Anatolie. 13 p. 224

Luminîndu-ne, fraților, cu Învierea Mîntuitorului Hristos și ajungînd la înjumătățirea Praznicului stăpînesc, să păzim cu adevărat poruncile lui Dumnezeu; ca să ne învrednicim să prăznuim și Înălțarea și să ajungem și la venirea Sfîntului Duh.

Doxologia mare, troparul, ecteniile și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se cîntă Cîntarea a treia pe 4, din întîiul Canon al Praznicului, și din al doilea Cîntarea a șasea pe 4. După Vohod se cîntă troparul Praznicului: Slavă... Și acum..., condacul.

PROCHIMEN, glasul al 3-lea :

Mare este Dumnezeul nostru și mare este tăria Lui; și priceperea Lui nu se poate măsura.

Stih: Lăudați pe Domnul că este bun (Se zice și pînă la odovania Praznicului).

Apostolul: Din Fapte, XIV, 6:

În zilele acelea, apostolii au fugit în cetățile Licaoniei... Aliluia, glasul I: Adu-Ți aminte de adunarea Ta.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai-nainte de veac...

Evangelhia: De la Ioan, VII, 14—30:

Iar la înjumătățirea Praznicului...

La Liturghie, în loc de: Luminează-te, luminează-te... se cîntă irmosul: Străin lucru este maicilor fecioria...

CHINONICUL:

Cel ce mănîncă Trupul Meu și bea Sângele Meu întru Mine petrece și Eu întru dînsul, a zis Domnul. Aliluia.

La masă se face mîngîiere fraților. Praznicul acesta se prăznuiește opt zile.

→ JOI

ÎN SĂPTĂMÎNA A PATRA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihurile pe 6; ale Înjumătățirii Praznicului 3 și de la Minei 3.

Stihurile Praznicului, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce de sus ești chemat...

Strîcînd puterea morții cu moartea Ta, Hristoase, viață ai dat oamenilor, cu slăvită Învieria Ta, ridicînd împreună neamul omnesc cu pogorîrea Ta. Pentru aceasta laudă de mulțumire cîntăm Ție, prăznuind sărbătoarea Învierii Tale celei de a treia zi și de lumină purtătoare; întru care acum ne-a strălucit nouă tuturor înjumătățirea precinstitelor zile, Iisuse, Dă-

tătorule de viață, Făcătorule de bine al sufletelor noastre.

Mai-nainte de cinstita Cruce și de Patima Ta, minuni preaslăvite săvîrșind între neamuri, la Înjumătățirea Praznicului legii, precum este scris, Hristoase atotputernice, în mijloc ai stătuț și tuturor ai strigat: De însetează cineva, să vină la Mine de bună voie și să scoată băutura de apă dumnezeiască și rîuri de viață; că Eu dau tuturor apa vieții, a puterii și a înțelepciunii, căci de bună voie M-am făcut asemenea oamenilor, ca un iubitor de oameni.

Pe mine, cel ce zac în greselile mele ca în patul durerii și am mădularele slăbite, Hristoase mult milostive, ca unul care Te-ai făcut om de bună voie, pentru noianul cel mare al iubirii Tale de oameni, ridică-mă acum în chip nevăzut, ca și pe slăbănogul, și mă îndreptează să umblu pe cărările dumnezeieștilor Tale porunci, Mîntuitorule, Cel ce mai-nainte de Patimă ai arătat poporului iudeilor, prin mulțimile minunilor, că Dumnezeu fiind, pătimesti de bună voie cu trupul.

Se adaugă și de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Cînd ai venit în templu, Hristoase Dumnezeule, la Înjumătățirea Praznicului,

atunci învâțai mulțimile, strigînd: Cel ce crede întru Mine, de va și muri, viu va fi. Iar iudeii scrișniau din dinți, împreună cu fariseii și cu saducheii și cu cărturararii, zicînd: Cine este Acesta, Care grăiește hule? neștiind ei că Tu ești Dumnezeu nostru, Cel mai-nainte de toți vecii slăvit cu Tatăl și cu Duhul, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Stihurile Octoihului, glasul al 3-lea:

A Învierii: A p. 114

Hristoase, Cel ce cu Patima Ta ai întunecat soarele, și cu lumina Învierii Tale ai luminat toate, primește cîntarea noastră cea de seară, Iubitorule de oameni.

A Apostolilor:

Stih: Către Ține, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei...

În tot pămîntul a ieșit vestirea voastră, Sfinților Apostoli; că înșelăciunea idolească ați zdrobit, propovăduind cunoștința de Dumnezeu; aceasta este lupta voastră cea bună, fericitorilor; pentru aceasta laudăm și slăvim pomenirea voastră.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare...

Mucenicii Țăi, Doamne, cu credința întărindu-se, cu nădejdea încredințându-se și cu iubirea Crucii Tale sufletește unindu-se, au zdrobit tirania vrăjmașului; și dobîndind cununile, se roa-

gă, împreună cu cei fără de trupuri, pentru sufletele noastre.

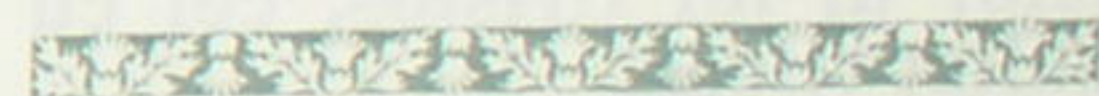
Slavă..., Și acum..., glasul al 3-lea:

Alcătuire a lui Gherman.

Înjumătățindu-se Praznicul, slăvim pe Cel ce a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului. La mijloc între doi tîlhari Viața pe Cruce a fost pironită și celui ce hulea nu i-a răspuns; iar celui credincios i-a strigat: Astăzi vei fi cu mine în rai! Pogorîtu-S-a în mormînt, prădat-a iadul, și a înviat a treia zi, mîntuind sufletele noastre.

Acum slobozești..., Sfinte Dumnezeule..., iar după Tatăl nostru..., se cîntă troparul Sfîntului, Slavă... Și acum..., al Praznicului. Ectenia întreită și otpustul.

Așa se face pînă la odovania Praznicului Înjumătățirii.

→ LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Praznicului de două ori. Slavă..., al Sfîntului Și acum..., al Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 3-lea:

A Învierii:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Toate cele omenești luînd și însușindu-Ți toate cele ale noastre, ai binevoit a Te pironi pe cruce, Făcătorul meu, primind a suferi moarte ca un om, ca să izbăvești firea omenească din moarte, ca un Dumnezeu. Pentru aceasta ca Dătătorului de viață, strigăm Ție: Slavă Învierii Tale, Hristoase!

A Apostolilor :

Pomenirea Apostolilor Tăi, Doamne, foarte o ai luminat, ca un Atotputernic ; că întărindu-i pe dinșii a urma patimilor Tale, au biruit bărbătește puterea lui Veliar. Pentru aceasta au luat și daruri de tămăduiri. Cu rugăciunile lor, Iubitorele de oameni, dăruiește pace credincioșilor Tăi.

A Mucenicilor :

Acoperiți fiind cu armura lui Hristos și îmbrăcați cu armele credinței, taberile vrăjmașului vitejește le-ați înfrînt ; căci pentru nădejdea vieții, cu bucurie ați răbdat toate amenințările de mai-nainte ale tiranilor și chinurile. Pentru aceasta ați și luat cununi, Mucenicilor ai lui Hristos, cei cu suflet viteaz.

Slavă..., Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu :

Proorocii au proorocit, apostolii au învățat, mucenicii au mărturisit și noi am crezut că tu ești cu adevărat Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta și mărim nașterea ta cea negrăită.

După a doua Catismă se cântă Sedealna Praznicului, glasul al 8-lea :

Podobie : Pe Înțelepciunea...

Stînd în mijlocul templului, la înjumătățirea Praznicului, ca un Dumnezeu ai strigat : Cel însetat să vină la Mine și să bea ; că cel ce va bea din această dumne-

zeiască apă a Mea, va izvorî din pîntece rîuri ale învățăturilor Mele ; iar cel ce crede întru Mine, Care sînt trimis de la dumnezeiescul Părinte, împreună cu Mine va fi preaslăvit. Pentru aceasta strigăm Ție : Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule, că ai revărsat din belșug apele iubirii Tale de oameni, peste robii Tăi.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi se zice : Învierea lui Hristos... Psalmul 50. Canoanele : al Înjumătățirii, cel dintîi, glasul al 4-lea, cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4. Condacul, Icosul și Luminînda Sfîntului Slavă... Și acum..., a Înjumătățirii Praznicului.

LA LAUDE

Se pun 4 Stihiri și se cântă Stihirile Octoiului, glasul al 3-lea :

A Învierii : A p. 132

Întru lumina Ta, Stăpîne, vom vedea lumină, Iubitorele de oameni ; că ai înviat din morți, dăruind mîntuire neamului omenesc ; ca să Te preaslăvească toată făptura, pe Tine, cel singur fără de păcat ; miluiește-ne pe noi (de două ori).

A Apostolilor :

Poruncile lui Hristos păzindu-le fără știrbire, sfinților Apostoli, în dar ați luat în dar dați, tămăduind patimile sufletelor și ale trupurilor noastre. Pentru aceasta, avînd îndrăzneală, rugați-L pe Dînsul să se miluiască sufletele noastre.

A Mucenicilor :

Ca niște luminători, străluciți în lume și după moar-

te, Sfinților mucenici, care lupta cea bună ați luptat. Pentru aceasta, avînd îndrăzneală, rugați pe Hristos să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 4-lea :

Doamne, mai-nainte de preacinstită Patima Ta, la înjumătățirea Praznicului, Te-ai suit în templu, pe Iudei cu îndrăzneală învățînd cele ale lui Moise, orînduite de Tine în Lege. Dar ei, spăimîntîndu-se de taina cea negrăită a înțelepciunii Tale, din pizmă plănuiau întru ascuns uneltire vicleană asupra Ta : cum știe carte Acesta, care nu a învățat ? Că nu Te cunoșteau pe Tine, Mîntuitorul sufletelor noastre.

LA STIHOAVNA

Se cântă Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea :

Podobie : Casa Efratului...

Mare ești, Împărate, și mare este puterea Ta, că mult sărăcind, de mari daruri lumea ai umplut.

Stih : Adu-Ți aminte de adunarea Ta, pe care o ai cîștigat dintru început.

Înjumătățindu-se Praznicul, venit-ai în templu, izvorînd pîraiele Tale, și ai adăpat cu dumnezeiescul har pe cei însetați, îndurate.

Stih : Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai-nainte de veac a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului.

Vrînd să mă mîntuiești, în chip minunat Te-ai întrupat

din Fecioara, ceea ce nu știa de bărbat, și în mijlocul bisericii Tale harul mi-ai izvorît.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea :

Alcătuire a lui Ioan Monahul.

La înjumătățirea Praznicului, mai-nainte de Patima și de slăvita Ta Înviere, Doamne, ai învățat, Bunule, în templu, pe iudeii cei neascultători și pe farisei și cărturari ; și ai strigat către dinșii : Cel însetat să vină la Mine și să bea ; cel ce crede întru Mine, rîuri din apa vie a dumnezeiescului Duh vor curge din pîntecele lui. O, negrăită înțelepciune a cunoștinței Tale ! Cel ce toate le plinești, Dumnezeuul nostru, slavă Ție !

Ceasul întii și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se cântă din Canonul Praznicului Cîntarea întii pe 6.

→ VINERI

IN SAPTĂMINA A PATRA
DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La : Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 : 3 ale Praznicului și 3 de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 5-lea :

Podobie : Bucură-te cămara...

Arătat-u-s-a astăzi, plină de lumină și de desfătare, preasfînta Înjumătăți-

re a Învierii Mîntuitorului, ca o amiază strălucitoare, luminînd lumea cu harurile dumnezeiești; că purtînd făcliile minunilor Învierii lui Hristos, umple de lumină semnele nestrîcaciunii și arată de mai-nainte Înălțarea la cer; luminează venirea Duhului cea mult dorită, prăznuirea cea prea luminată a prea cinstitei Cincizecimi. Pentru aceasta dăruiește și sufletelor noastre pace și mare milă.

Ca un rîu al dumnezeieștii slave, acum la Înjumătățirea Praznicului, dăruind tuturor valuri de milostivire, Domnul strigă: Cei însetați, veniți la Mine și beți! Că El însuși fiind izvorul dragostei și noianul milei, izvorăște lumii iertarea, spală greșelile și curățește bolile, mîntuiește pe cei ce prăznuiesc Învierea Lui, acoperă pe cei ce cinstesc cu dragoste Înălțarea Lui întru slavă, și dă sufletelor noastre pace și mare milă.

În mijlocul templului stînd Dumnezeu cel nemărginit și Domnul (că Dumnezeu era din fire, măcar că, om făcîndu-Se pentru noi, S-a arătat mărginit cu trupul), izvorăște tuturor cuvinte de viață curgătoare, zicînd: Curățiți-vă sufletele și vă răcoriți de văpaia patimilor; nimeni să nu se lipsească de această băutură, oamenilor! Că dăruiesc dumnezeiescul dar al nemuririi și al bunătații

lor și părtaș al împărăției va fi împreună cu Mine, Ziditorul, și se va proslăvi.

Se adaugă și de la Minei trei stihiri.

Slavă..., și acum..., glasul al 6-lea:

La înjumătățirea zilelor dintre Praznicul Învierii Tale, Hristoase, și cel al dumnezeieștii veniri a Sfîntului Tău Duh, adunîndu-ne, laudăm tainele minunilor Tale, întru care trimite-ne nouă mare milă.

LA STIHOAVNA

Stihirile Octoihului, glasul al 3-lea:

A Crucii-Răstignirii:

Pomul neascultării a odrăslit moarte lumii, iar lemnul Crucii viață și nestrîcaciune. Pentru aceasta, ne închinăm Ție, Domnului Celui răstignit. Să se însemneze peste noi lumina feței Tale, Doamne!

A Învierii: Ag. 107

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei...

Cu crucea Ta, Hristoase Mîntuitorule, puterea morții s-a dezlegat și înșelăciunea diavolului s-a zdrobit: iar neamul omenesc, prin credință fiind mîntuit, cîntare Ție totdeauna aduce.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare...

Mare este puterea crucii Tale, Doamne! Că s-a înfipt într-un loc și lucrează în

lume; și a arătat din pescari Apostoli și din păgîni Mucenici ca să se roage pentru sufletele noastre.

Slavă..., și acum..., glasul al 8-lea:

Alcătuire a lui Ioan Monahul.

La înjumătățirea Praznicului mai-nainte de Patima și de slăvita Ta Înviere, Doamne, ai învățat, Bunule, în templu, pe iudeii cei neascultători și pe fariseii și cărturarii, și ai strigat către dinșii: Cel însetat, să vină la Mine și să bea; cel ce crede întru Mine, riuri din apa vie a dumnezeiescului Duh vor curge din pîntecele lui. O, negrăita înțelepciune a cunoștinței Tale! Cea ce toate le plinești, Dumnezeu nostru, slavă Ție!

→ LA UTRENIE

După întia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 3-lea:

A Crucii-Răstignirii:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Cruce și moarte de voie primind a patimi, în mijlocul zidirii ai înfipt Crucea, cînd ai voit a-Ți pironi, Mîntuitorule, trupul Tău; atunci și soarele razele și-a ascuns. Acestea și tilharul văzînd, pe Cruce Te-a laudat pe Tine, strigînd: Pomeneste-mă, Mîntuitorule! Și crezînd, a dobîndit raiul.

A Învierii: Ap. 125

Răstignirea cea necuprinsă cu mintea și Învierea cea

cu neputință de înțeles, le propovăduim noi credincioșii, ca pe o taină negrăită; că astăzi moartea și iadul s-au zdrobit și pămîntenii întru nestrîcaciune s-au îmbrăcat. Pentru aceasta, cu mulțumită strigăm Ție: Slavă Învierii Tale, Hristoase.

A Mucenicilor:

Bărbăția statorniciei voastre, prea laudaților purtători de chinuri, a biruit meșteșugirile vrăjmașului, începător al răutății; pentru aceasta v-ați învrednicit fericirii veșnice. Ci rugați-vă Domnului, să mîntuiască turma iubitorilor de Hristos, ca cei ce sînteți mărturisitori ai adevărului.

Slavă..., și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Toiag puternic dobîndind Crucea Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu, cu dînsa semețiile vrăjmașilor le surpăm, cei ce cu dragoste, pe tine neîncetat te mărim.

După a doua Catismă, se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Apa înțelepciunii și a vieții izvorînd lumii, pe toți chemi, Mîntuitorule, să scoată riuri de mîntuire; că dumnezeiasca Ta Lege primind-o credinciosul, stingge cu dînsa cărbunii înșelăciunii. De aceea nu va înseta în veci, nici nu va

mai flămânzi de Tine, Stăpîne, Împărate ceresc. Pentru aceasta slăvim puterea Ta, Hristoase Dumnezeule, cerînd să trimiți din destul iertare de greșeli robilor Tăi.

Slavă..., Și acum..., iar aceasta.

Invierea lui Hristos...; și Psalmul 50.

Canoanele: Al Praznicului cu irmosul pe 8 și al Mineiului pe 4; Condacul, Icosul și Luminînda Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile din Octoih, glasul al 3-lea:

A Crucii-Răstignirii:

Din pizma Celui rău am fost izgonit din raiul desfătării, căzînd cu cădere cumplită; ci nu m-ai trecut cu vederea, Stăpîne; că luînd pentru mine firea mea, Te-ai răstignit și m-ai mîntuit și la slavă m-ai adus, Izbăvitorul meu, slavă Ție (de două ori).

A Invierii: *Apostol*

Veniți toate neamurile, cunoașteți puterea tainei celei înfricoșătoare; că Hristos, Mîntuitorul nostru, Cuvîntul cel dintru început, S-a răstignit pentru noi, și de voie S-a îngropat, și a înviat din morți, ca să mîntuiască toate; Acestuia să ne închinăm!

A Mucenicilor:

Veniți toate noroadele să cinstim pomenirea Sfinților purtători de chinuri; că privesc făcîndu-se îngeri-

lor și oamenilor, au primit de la Hristos cununa cea de biruință și se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

La înjumătățirea Praznicului Paștilor, Te-ai suit în mijlocul templului, Mîntuitorul nostru; și stînd în mijlocul mulțimii, îi învățai pe ei cu îndrăzneală, și ziceai: Eu sînt lumina lumii! Cel ce-Mi urmează Mie, nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții celei nemuritoare.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Invierii din Octoih; glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Întreg cu Dumnezeu fiind, Cuvînte, și vrînd să mă izbăvești de greșeli, pe mine cel pierit, Te-ai unit cu mine, Iubitorule de oameni.

Stih: Adu-ți aminte de Biserica Ta, pe care o ai cîștigat dintru început.

Încetat-a umbra; că iată Mesia a făcut să strălucească harul, în mijlocul Praznicului, ca pe un alt luceafăr.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai-nainte de veac a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului.

Veniți cu bună credință, cei ce doriți să beți din apa vieții, strigat-a Mîntuitorul meu, și sorbiți darul, veselindu-vă dumnezeiește.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Să ne curățim ascunzișurile cugetelor și să aprindem candelile sufletelor, ca să vedem pe Hristos, Viața, sosind în locașul cel sfînt, pentru mulțimea bunătății Sale, ca să biruiască pe vrăjmașul și să mîntuiască neamul nostru prin patima Crucii și prin Înviere. Către Care să strigăm: Doamne, Cel ce ești necuprins cu mintea, slavă Ție!

LA LITURGHIE

La Fericiri, se citește Cîntarea a patra din Canonul Injumătățirii.

SÎMBĂȚĂ

IN SĂPTĂMÎNA A PATRA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: 3 ale Praznicului și 3 de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul 1.

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Făcătorul tuturor și Dătătorul de viață, Cuvîntul cel împreună veșnic cu dumnezeiescul Părinte, de bună voie luînd trup din Fecioara și făcîndu-se om, a izvorît tuturor, ca un bun, învățăturile negratei înțelepciuni.

Înjumătățindu-se Praznicul iudeilor, Hristoase, în templu ai venit, Stăpînul

Legii, învățînd cu putere și pe cărturari muștrînd, precum este scris, și spăimîntîndu-i cu înțelepciunea cuvintelor Tale și cu arătările minunilor.

Dătătorul înțelepciunii și Dăruitorul celor bune, Cel ce varsă rîuri dumnezeiești din izvorul cel pururea curgător, strigă: Cei însetați, veniți la mine, scoateți apa vieții, și rîuri de daruri dumnezeiești vor curge din pîntecele vostru.

Se adaugă și de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., glasul 1:

Alcătuire a lui Ioan Monahul.

Sosit-a înjumătățirea zilelor Cincizecimii, întru care Hristos, descoperindu-și puțin din dumnezeiasca putere, a întărit ~~cu~~ cuvîntul Său pe slăbănog, ridicîndu-l din pat; și cu dumnezeiasca cuviință făcînd minune în trupul cel de lut, a dăruit oamenilor viață veșnică și mare milă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: Glasul al 3-lea: *Apostol*

Cum să nu ne mirăm de nașterea ta cea dumnezeiască-omenească, Preacinstită? Că ispită de bărbat, neluînd, ceea ce ești cu totul fără prihană, ai născut, fără de tată, pe Fiul în trup, pe Cel născut din Tatăl mai-nainte de veci, fără de mamă; Care nici cum n-a suferit schimbare, sau amestecare, sau despărțire,

ci a păstrat neatinsă deosebirea celor două firi. Pentru aceasta, Stăpînă, Maică și Fecioară, pe Acesta roagă-L să mîntuiască sufletele celor ce cu dreaptă credință te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Învierii Octoiului; glasul al 3-lea: *A p. 107*

Cu crucea Ta, Hristoase Mîntuitorule, puterea morții s-a dezlegat și înșelăciunea diavolului s-a zdrobit; iar neamul omenesc, prin credință fiind mîntuit, cîntare Ție totdeauna aduce.

Stih: Domnul a împărățit, întru pozoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins. *A p. 107*

Luminatu-s-au toate cu Învierea Ta, Doamne, și raiul iarăși s-a deschis; și toată făptura laudîndu-Te, cîntare Ție totdeauna aduce.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina. *A p. 107*

Slăvesc puterea Tatălui și a Fiului și laud stăpînia Duhului Sfînt, Dumnezeirea cea nedespărțită și nezidită, Treimea cea de o ființă, care împărățește în veacul veacului.

Stih: Casei Tale se cuvîne sfințenie, Doamne, întru lungime de zile. *A p. 114*

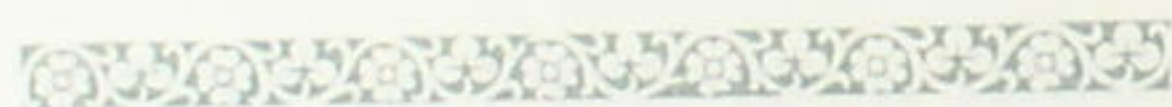
Hristoase, Cel ce cu patima Ta ai întunecat soarele, și cu lumina Învierii Tale ai luminat toate, primește cin-

tarea noastră cea de seara, Iubitorule de oameni.

Slavă... Și acum..., glasul 1:

Înjumătățindu-se Praznicul, venit-ai în templu, Înțelepciunea lui Dumnezeu, învățînd și muștrînd pe iudeii cei neascultători, pe farisei și pe cărturari și strigînd cu îndrăzneală către ei: Cel însetat să vină la Mine și să bea apă de viață, și nu va mai înseta în veac. Cel ce crede în bunătatea Mea, rîuri de viață veșnică vor curge din pîntecele lui. O, bunătatea și milostivirea Ta, Hristoase Dumnezeule nostru, slavă Ție!

Și celelalte ale Vecerniei; troparul Sfîntului și al Praznicului, ectenia și otpustul.

→ LA UTRENIE

Slujba se cîntă precum s-a arătat în simbetele trecute.

La: Dumnezeu este Domnul... se pune troparul Sfîntului și al Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna Învierii, glasul al 3-lea: *A p. 123*

Hristos din morți S-a sculat, începătura celor adormiți, Cel mai întînăscut decît zidirea și Făcătorul tuturor celor făcute; firea cea stricată a neamului omenesc întru Sine o a înnoit; nu vei mai stăpîni de acum, moarte. Că Stăpînul tuturor puterea ta o a stricat.

Slavă..., *A p. 124*

Cu trupul moarte gustînd, Doamne, amărăciunea mor-

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 3-lea: *A p. 131*

Veniți toate neamurile, cunoașteți puterea tainei celei înfricoșătoare, că Hristos, Mîntuitorul nostru, Cuvîntul cel dintru început, S-a răstignit pentru noi și de voie S-a îngropat; și a înviat din morți, ca să mîntuiască toate. Acestuia să ne închinăm. *A p. 132*

Spus-au toate minunile străjerii Tăi, Doamne; dar soborul deșertăciunii, umplînd de daruri dreapta lor, socoteau că vor ascunde Învierea Ta, pe care lumea o slăvește; miluiește-ne pe noi. *A p. 132*

Toate s-au umplut de bucurie, luînd dovedirea Învierii. Că Maria Magdalena la groapă a venit și a aflat un înger pe piatră șezînd, cu veșmintele strălucind și zicînd: Ce căutați pe Cel viu printre cei morți? Nu este aici, ci S-a sculat, precum a zis, mergînd mai-nainte în Galileea. *A p. 133*

Întru lumina Ta, Stăpîne, vom vedea lumină, Iubitorule de oameni; că ai înviat din morți, dăruind mîntuire neamului omenesc, ca să Te preaslăvească toată făptura pe Tine, Cel singur fără de păcat; miluiește-ne pe noi!

ții ai tăiat cu Învierea Ta; și pe om împotriva ei l-ai întărit, nimicirea blestemului celui de demult aducînd; Apărătorule al vieții noastre, Doamne, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: *A p. 117*

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mîntuirea neamului nostru, te laudăm, Născătoare de Dumnezeu-Fecioară. Căci cu trupul cel luat din tine, Fiul tău și Dumnezeul nostru, prin cruce răbdînd patimă, ne-a izbăvit pe noi din stricăciune, ca un Iubitor de oameni.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea...

La înjumătățirea Praznicului legii, fost-ai învățînd, Mîntuitorul meu, în templu, muștrînd nebunia necredincioșilor farisei, și strigînd mulțimilor cu glas dumnezeiesc, ca un iubitor de oameni: Cel însetat să vină la Mine și să bea. Astfel, ai făgăduit să dai, celor ce cred, rîuri de înțelepciune din izvorul Tău cel nestricăcios. Pentru aceasta strigăm Ție: Trimite Duhul tău cel Sfînt, Hristoase Dumnezeule, și ne mîntuiește pe noi, că singur ești mult Milostiv.

Slavă..., Și acum..., iar aceasta.

Învierea lui Hristos văzînd... și Psalmul 50. Canoanele: al Praznicului cu irmoasele pe 6, al hramului bisericii pe 4 și al Sfîntului, din Minei pe 4, Condacul, Icosul și Luminînda Înjumătățirii Praznicului.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea :

Alcătuire a lui *Anatolie*. 15 p. 227

Luminându-ne, fraților, cu Învierea Mîntuitorului Hristos și ajungînd la Înjumătățirea Praznicului stăpînesc, să păzim cu adevărat poruncile lui Dumnezeu; ca să ne învrednicim să prăznuim și Înălțarea și să ajungem și la venirea Sfîntului Duh.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea :

Podobie : Casa Efratului...

Izvorul cel curgător al înțelepciunii Tale izvorăște băutură duhovnicească, din care bînd ne umplem de învățături dumnezeiești.

Stih : Adu-Ți aminte de Biserica Ta, pe care o ai cîștigat dintru început.

Rănit-u-s-a adunarea fari-seilor celor cumpliți cu adevărat, auzindu-Te pe Tine, Cuvinte, învățînd pe mulțimi învățături de mîntuire.

Stih : Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veac a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului.

Venit-ai, Făcătorule, în Sion, și ai stătut în mijlocul poporului celui ales; și tuturor le-ai dat harul cel mîntuitor.

Slavă..., Și acum..., glasul al 4-lea :

Doamne, mai înainte de preacinstită Patima Ta, la înjumătățirea Praznicului, Te-ai suit în templu, pe iudei cu îndrăzneală învățînd cele ale lui Moise, orînduite de Tine în Lege. Dar ei, spăimîntîndu-se de taina cea negrăită a înțelepciunii Tale, din pizmă plănuiau întru ascuns uneltire viclană asupra Ta : Cum știe carte Acesta, care nu a învățat? Că nu Te cunoșteau pe Tine, Mîntuitorul sufletelor noastre.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a cincea din Canon.

Chinonicul Praznicului.

→ DUMINICA A CINCEA DUPĂ PAȘTI A SAMARINENCEI

→ LA VECERNIA MICĂ

La : Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile Învierii pe 4, glasul al 4-lea :

Crucii Tale, celei făcătoare de viață...
Osînda pomului neascultării...
Porțile iadului le-ai sărimat...
Veniți popoare să laudăm...

Slavă..., glasul al 6-lea :

Lîngă fîntina lui Iacov aflînd Iisus pe Samarineanca...

(Caută-le la Vecernia mare).

Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea :

Fără de sămîntă ai zămislit și ai născut negrăit, pe Cel ce a surpat pe cei puternici de pe scaune și a înălțat pe cei smeriți și a ridicat fruntea unșilor Săi, cei ce slăvesc Crucea lui Hristos, îngroaparea și slăvita înviere. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești mijlocitoarea a tuturor bunătăți, cu cîntări fără de tăcere te fericeim, ca

pe ceea ce te rogi pururea, să se mîntuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihira Învierii, glasul al 4-lea :

Doamne, suindu-Te pe Cruce, blestemul nostru cel strămoșesc l-ai șters; și pogorîndu-Te în iad, pe cei legați din veac i-ai slobozit, dăruind nestricăciune neamului omenesc. Pentru aceasta, cîntînd, slăvim Învierea Ta cea de viață făcătoare și mîntuitoare.

Apoi aceste Stihiri ale Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea :

Stih : Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul și neamul.

Podobie : Cel ce ești chemat de sus...

Fiul cel mai înainte de toți vecii, din Tatăl cel fără de

început, pentru milostivirea Sa și mîntuirea celor muritori, Dumnezeu fiind, om S-a făcut, ca să dea acum raiul celui întii zidit, și să izbăvească împreună toată firea de înșelăciunea șarpelui, și chipul cel căzut să-l mîntuiască, ca un lesne iertător. Pentru aceasta, și-a făcut Lui maică pe Fecioara cea curată și neîntinată; pe care am dobîndit-o toți ca pe o ancoră a sufletelor noastre.

Stih: Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta.

Avut-ai în pîntecele tău, de Dumnezeu fericită, pe Făcătorul tuturor, întrupat, Care a preînnoit pe omul cel căzut mai-nainte, prin călcarea poruncii, din îndemnul șarpelui; că ai născut nouă negrăit în trup pe Dumnezeu, și ai slobozit din stricăciune, cu nașterea ta, toată firea cea învechită. Pentru aceasta lăudăm și slăvim harul tău, Fecioară, ceea ce nu știi de mire, rugîndu-Te să fim izbăviți, prin tine, de toată osînda.

Stih: Feții Tale se vor ruga credincioșii.

Ca să ne descoperi, nouă tuturor, mulțimea milei și noianul cel fără hotar al bunătății tale, toate păcatele robilor tăi șterge-le; că ai primit, ca ceea ce ești Maica lui Dumnezeu, ceea ce ești cu totul fără prihană, putere peste făptură și chi-

vernisești cu puterea ta toate, precum voiești; că harul Duhului Sfînt, cel sălășluit în tine în chip lămurit, lucrează împreună cu tine în toate, totdeauna Preafericită.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Cînd Te-ai arătat pe pămînt...

(Caută mai departe Slavă... de la Stihovna Vecerniei mari).

Și acum..., glas același:

Înjumătățindu-se Praznicul, învățînd Tu, Mîntuitorule, iudeii ziceau: cum de știe Acesta carte, fără să fi învățat? Necunoscînd ei că Tu ești Înțelepciunea, Care a alcătuit lumea, slavă Ție!

Troparul Învierii: Propovăduirea Învierii cea luminată...

Slavă..., și acum..., al Praznicului: Injumătățindu-se praznicul... Caută-le la slăvitul Vecerniei mari).

Ectenia mică și otpustul.

→ LA VECERNIA MARE

Citim: Fericit bărbatul... toată Catisma.

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihurile pe 10 și se cîntă patru Stihuri ale Învierii, trei ale Înjumătățirii și trei ale Samarinenței.

Stihurile Învierii, glasul al 4-lea:

Crucii Tale, celei făcătoare de viață, neîncetat închinîndu-ne, Hristo ase Dumnezeule, Învierea Ta cea de a trei zi o slăvim; că printr-însa ai înnoit firea oamenilor cea stricată, Atotputernice; și suirea la ceruri ne-ai arătat, ca un

singur bun și de oameni iubitor.

Osînda pomului neascultării o ai dezlegat, Mîntuitorule, pe lemnul Crucii de bună voie pironindu-Te; și în iad pogorîndu-Te, Puternice, ai rupt legăturile morții, ca un Dumnezeu. Pentru aceasta, ne închinăm Învierii Tale celei din morți, cu bucurie strigînd: Atotputernice Doamne, slavă Ție!

Porțile iadului le-ai sfărîmat, Doamne, și cu moartea Ta împărăția morții ai surpat; iar neamul omenesc din stricăciune l-ai slobozit, dăruind lumii viață și nestricăciune și mare milă.

Stihira lui Anatolie.

Veniți, popoare să lăudăm Învierea cea de a treia zi a Mîntuitorului, prin care ne-am izbăvit din legăturile iadului cele nedezlegate, și nestricăciune și viață am luat toți care strigăm: Cel ce Te-ai răstignit și Te-ai îngropat și ai înviat, mîntuiește-ne pe noi cu Învierea Ta, Unule iubitorule de oameni.

Stihurile Înjumătățirii Cincizecimii, glas același.

Podobie: Doamne, suindu-Te pe cruce...

Sosit-a înjumătățirea zilelor, care se încep de la mîntuitoarea Înviere și se petruiesc cu dumnezeiasca Cincizecime; și strălucește avînd strălucirile din amîndouă părțile și unindu-le pe

amîndouă; și este prăznuită, arătînd mai din-nainte slava ce va să fie, a stăpîneștii Înălțări.

Auzit-a și s-a veselit Sioul de binevestirea Învierii lui Hristos; iar fiii lui cei credincioși s-au bucurat, văzîndu-L pe El, și spălînd în duh întinăciunea uciderii de Hristos; și se gătește prăznuind Înjumătățirea cea de bucurie a amîndurora.

Apropiatu-s-a revărsarea cea îmbelșugată a dumnezeiescului Duh peste toți, precum este scris. Sorocul nemincinoasei făgăduințe, date ucenicilor de Hristos, după moartea, îngroparea și învierea Sa, ajungînd la înjumătățire, vestește, adevărind, arătarea Mngîietorului.

Idiomelele Samarinenței 3; glasul 1:

Venit-a la fîntînă, în ceasul al șaselea, Izvorul minunilor, spre a aduce la viață pe urmașa Evei; că Eva întru acest ceas a ieșit din rai, din pricina amăgirii șarpelui. Deci, s-a apropiat Samarineanca să scoată apă; pe care văzînd-o Mîntuitorul, i-a zis: Dă-mi apă să beau, și Eu te voi sătura de apa cea vie. Iar înțeleapta, alergînd în cetate, a vestit îndată mulțimilor zicînd: Veniți de vedeți pe Hristos Domnul, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Glasul al 2-lea :

Cînd Domnul a venit la fîntînă, Samarineanca a rugat pe Cel milostiv: Dă-mi apa credinței și voi primi apele botezului, bucurie și izbăvire, Dătătorule de viață, Doamne, slavă Ție!

Fiul și Cuvîntul Tatălui, Cel împreună fără de început și împreună veșnic, Izvorul tămăduirilor, a venit la fîntînă; și o femeie din Samaria a venit să scoată apă; pe care văzînd-o Mîntuitorul, a zis: Dă-mi apă să beau, și mergi de chiamă pe bărbatul tău! Iar ea grăind ca unui om, iar nu ca lui Dumnezeu, silindu-se să tănuiască, a zis: Nu am bărbat! Și Învățătorul a grăit către dînsa: Adevărat ai zis: Nu am bărbat! Că cinci ai avut și cel pe care-l ai acum, nu-ți este ție bărbat. Iar ea, mirîndu-se de acel cuvînt și alergînd în cetate, striga multimilor, grăind: Veniți de vedeți pe Hristos, Care dăruiește lumii mare milă.

Slavă..., glasul al 6-lea :

Lîngă fîntîna lui Iacob aflînd Iisus pe Samarineanca, apă de la dînsa a cerut, Cel ce acoperă pămîntul cu nori. O, minune! Cel ce este purtat pe heruvimi, stătea de vorbă cu o femeie păcătoasă, apă cerînd, Cel ce a spînzurat pămîntul peste ape; apă căutînd, Cel ce revărsă izvoarele și limanuri-

le apelor, vrînd să atragă spre Sine cu adevărat pe cea vînată de luptătorul vrăjmaș, și să adape cu apa cea vie pe cea înflăcărată amarnic după lucruri ne-
trebnice, ca un îndurat și de oameni iubitor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: Dogmatica, glasul al 4-lea :

Proorocul David, cel din-spre tine dumnezeiesc părinte, cu dulce cîntare despre tine mai dinainte a glă-suit, către Cel ce ți-a făcut ție măriri: Stătut-a Împără-teasa aproape de-a dreapta Ta. Că pe tine, Maică, pricinuitoare a vieții te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată din tine a se face om a binevoit, ca iarăși să zidească chipul său cel stricat prin patimi; și oaia cea rătăcită, pierdută prin munți aflînd-o, pe umeri ridicînd-o, la Tatăl să o aducă, și după voia Sa cu Puterile cerești să o unească, de Dumnezeu Născătoare; și lumea să o mîntuiască Hristos, Cel ce are mare și bogată milă.

Vohod; Lumină lină..., Prochimenul zilei.

LA LITIE

Se pun Stihirile Sfîntului de la Minei.

Slavă..., Și acum..., glasul al 3-lea :

Astăzi să se bucure cu strălucire cerul și pămîntul, că Hristos S-a arătat intrupîndu-Se ca un om, ca să scoată din blestem pe Adam dimpreună cu tot neamul;

și cunoscut peste tot, S-a făcut prin minuni, venind în Samaria; și a stat înaintea unei femei, cerînd apă, Cel ce îmbracă norii cu ape. Pentru aceasta, toți credincioșii să ne închinăm Celui ce a sărăcit de bună voie pentru noi, prin hotărîrea Sa cea plină de îndurare.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihira Învierii din Octoih, glasul al 4-lea :

Doamne, suindu-Te pe Cruce, blestemul nostru cel strămoșesc l-ai șters; și pogorîndu-Te în iad pe cei legați din veac i-ai slobozit, nesticăciune dăruind neamului omenesc. Pentru aceasta, cîntînd, slăvim Învierea Ta cea făcătoare de viață și mîntuitoare.

Apoi Stihirile Paștilor cu stihurile lor sau următoarele Stihiri ale Învierii.

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat. Îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Fiind spînzurat pe lemn, Cel ce singur ești puternic, toată lumea o ai clătinat, și în mormînt fiind pus, pe cei ce zăceau în morminte i-ai înviat, dăruind nesticăciune și viață neamului omenesc. Pentru aceasta cîntînd, slăvim Învierea Ta, cea de a treia zi.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Soborul cel fără de lege dîndu-Te pe Tine, Hristoase, lui Pilat, la răstignire

Te-a osîndit, arătîndu-se nemulțumitori către Făcătorul de bine. Ci de bună voie ai suferit îngropare, ca un Însuți puternic, și ai înviat a treia zi, ca un Dumnezeu, dăruindu-ne nouă viață fără de sfîrșit și mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvîne sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

Cu lacrimi ajungîng femeile la mormînt, Te căutau pe Tine; și neaflîndu-Te, plîngînd cu jale strigau, zicînd: Vai, Mîntuitorul nostru și Împăratul tuturor! Cum te-au furat, și care loc ține trupul Tău cel de viață purtător? Iar îngerul a răspuns lor, zicînd: Nu plîngeți, ci mergeți de vestiți că a înviat Domnul, dîndu-ne nouă bucurie, ca Cel singur milostiv.

Slavă..., glasul al 8-lea :

Cînd Te-ai arătat pe pămînt, Hristoase Dumnezeule, prin rînduiala cea negrăită, auzînd Samarineanca cuvîntul Tău, Iubitorule de oameni, și-a lăsat vasul său la fîntînă și a alergat, spunînd celor din cetate: Veniți de vedeți pe Cunoscătorul inimilor; oare nu este acesta Hristos, pe Care-L așteptăm, Cel ce are mare milă?

Și acum..., același glas :

Înjumătățîndu-se Praznicul, învățînd Tu, Mîntuitorule, iudeii ziceau: Cum de

știe acesta carte, fără să fie învățat? Necunoscînd ei că Tu ești Înțelepciunea, care a alcătuit lumea, slavă Ție!

Troparul Învierii, glasul al 4-lea:

Propovăduirea cea luminată a Învierii de la înger aflînd-o Ucenitele Domnului, și lepădînd osîndirea cea strămoșească, apostolilor lăudîndu-se, au zis: Jefuitu-s-a moartea, sculatu-S-a Hristos Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

Slavă..., Și acum..., al Înjumătățirii, glasul al 8-lea:

Înjumătățindu-se praznicul...

La Miezonoptică se pune Canonul Sfintei și de viață Făcătoarei Treimi, din Octoih, glasul al 4-lea: Apoi troparele treimice: Cuvine-se cu adevărat a lăuda... și celelalte.

→ LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Învierii de două ori. Slavă... Și acum..., al Înjumătățirii.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna Octoihului, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întîmpină pe noi...

Căutînd la intrarea mormîntului și nerăbdînd strălucirea îngerului, mirosițele cu cutremur s-au mirat, zicînd: Au doar a fost furat Cel ce a deschis tîlharului raiul? Au doar S-a sculat Cel ce și mai-nainte de patimă a vestit învierea? Cu adevărat a înviat Hristos Dumnezeu, dăruind celor din iad viață și înviere.

Slavă...

Înviat-ai din mormînt ca un nemuritor, Mintuitorule, împreună ai ridicat lumea Ta, cu puterea Ta, Hristoase Dumnezeu nostru: zdrobit-ai cu tărie puterea morții; arătat-ai, Milostive, tuturor, Învierea. Pentru aceasta Te și slăvim, Unule iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pămînt s-a arătat; Dumnezeu întrupîndu-Se întru unire neamestecată și Crucea de voie pentru noi primind; prin care înviind pe Cel întîi-zidit, a mîntuit din moarte sufletele noastre.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimîntatu-s-a Iosif...

Din înălțimile cele de sus pogorîndu-se Gavriil, și venind la piatra unde era Piatra vieții, în alb fiind îmbrăcat, a strigat celor ce plîngeau: Încetați tînguirea cea cu plîngere, voi care aveți de-a pururea bună-milostivire; Îndrăzniți, că Cel pe Care-L căutați plîngînd, cu adevărat S-a sculat. Pentru aceasta, strigați Apostolilor că a înviat Domnul!

Slavă...

Cu sfatul Tău cel de voie Crucea ai răbdat, Mintuito-

rule, și în mormînt nou, oamenii cei muritori Te-au pus pe Tine, Cel ce cu cuvîntul ai așezat marginile lumii. Pentru aceasta, vrăjmașul fiind legat, moartea cumplit s-a prădat, și toți cei din iad au strigat Învierii Tale, celei de viață purtătoare: A înviat Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce rămîne în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Spăimîntatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzînd și în minte a avut ploaia cea de pe lînă, întru zămislirea ta cea fără de sămînță, Născătoare de Dumnezeu, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron, cel ce a odrăslit. Și mărturisind logodnicul și ocrotitorul tău, preoților a strigat: Fecioara naște, și după naștere rămîne tot fecioară.

După Fericîți cei fără prihană... se cîntă troparele: Bine ești cuvîntat Doamne..., Soborul îngeresc...

Și îndată:

IPACOL, glasul al 4-lea:

Mai-nainte alergînd mirosițele, au vestit Apostolilor, cele despre Învierea Ta cea minunată, Hristoase: că ai înviat, ca un Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

ANTIFOANELE glasului al 4-lea:

Antifonul 1.

Din tinerețile mele multe patimi se luptă cu mine;

ci însuți mă sprijinește și mă mîntuiește, Mintuitorul meu!

Cei ce urîți Sionul, rușinați veți fi de Domnul; că precum iarba de foc, așa veți fi uscați.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfîntul Duh tot sufletul viază și cu curăție se înalță, se luminează întru unimea Treimii, cu sfințenie de taină.

Antifonul 2.

Strigat-am Ție, Doamne, cu căldură, dintru adîncul sufletului meu; și să-mi fie spre ascultare dumnezeieștile Tale urechi.

Tot cel ce și-a pus nădejdea în Domnul, mai presus este decît toți cei ce îl întristează.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfîntul Duh izvorăsc izvoarele harului, care adapă toată făptura, spre rodire de viață.

Antifonul 3.

Înima mea către Tine, Cuvinte, să se înalțe, și nimic din dulcele lumii nu mă va amăgi, spre dorirea celor de jos.

Precum are cineva dragoste spre maica sa, spre Domnul mai cu fierbinte dragoste datorii sîntem.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfântul Duh este bogăția cunoașterii de Dumnezeu, a gândirii la cele de sus și a înțelepciunii; că întru dînsul toate dogmele părintești le descoperă Cuvîntul.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Scoală-Te Doamne, ajută-ne nouă, și ne izbăvește pe noi, pentru slava numelui Tău!

Stih: Dumnezeu, cu urechile noastre am auzit, și părinții noștri ne-au spus nouă.

Apoi: Toată suflarea...

Evangelhia Învierii a 7-a de la Ioan: Întru una a Simbetelor...

Învieria lui Hristos văzînd... (de trei ori) și Psalmul 50.

CANOANELE

Al Paștilor cu irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu, pe 2, al Înjumătățirii Praznicului pe 4, și al Samarinencii pe 4.

Canonul al doilea al Înjumătățirii.

Cîntarea 1, glasul al 8-lea:

Irmos: Marea o ai încheșat...

Bateți din palme, neamurilor, plîngeți iudeilor, că Hristos, Dătătorul de viață, a rupt legăturile iadului, pe morți i-a înviat și bolile a vîndecat cu cuvîntul. Acesta este Dumnezeu nostru, Cel ce dă viață celor ce cred întru numele Lui.

Minune ai arătat, schimbînd apa în vin, Stăpîne, Cel ce în Egipt ai prefăcut rîurile în sînge; și pe morți i-ai înviat, săvîrșind această a doua minune. Slavă, Mîn-

tuitoarele, voi Tale celei negrăite; Slavă smereniei Tale, prin care ne-ai înnoit pe noi.

Izvor pururea curgător de viață adevărată fiind, Doamne, Tu ești Învieria noastră; voind Te-ai ostenit, Mîntuitorul meu, și de bună voie ai înșetat, legilor firii supunîndu-Te; și la Sihar venind cu trupul, ai cerut Samarinencii apă să bei.

Tu singură, Născătoare de Dumnezeu, ai cuprins în pîntece pe Făcătorul tău, și L-ai născut cu trup în chip negrăit și fecioară ai rămas, nici cum stricîndu-se fecioria. Pe Acesta, roagă-L neîncetat, Curată, ca pe Fiul tău și Dumnezeu, pentru turma ta, pururea.

Canonul Samarinencii

Alcătuire a lui Iosif din Tesalonic.

Cîntarea 1, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Cel ce a bătut Egiptul cu plăgi și pe tiranul «Faraon l-a înecat în mare, «a mîntuit din robie pe cei «ce cîntau cîntarea de biruință a lui Moise: Că S-a «preaslăvit».

Cel îngropat S-a sculat și împreună a ridicat cu Sine neamul omenesc. Să se bucure astăzi toată făptura și norii cei duhovnicești să reverse dreptate, în chip văzut.

Cel ce cu trupul ai primit de bună voie cruce, înviat-ai a treia zi din morți, deșertînd cămările iadului, Doamne, Începătorule al vieții, și ai scos din el sufletele cele legate.

Văzînd mironosițele pe îngerul cel cu chip strălucitor, de frică au fugit de la mormînt; dar aflînd de Învieria lui Hristos, s-au grăbit să spună Ucenicilor.

Doamne, Cel ce acoperi cu ape culmile cele mai înalte, fiind Apa Vieții, ai dat sfințele Tale ape Samarinencii, care cerea, și care a cunoscut milostivirea Ta.

Slavă...

O, Treime, mîntuiește pe cei ce Te slăvesc pe Tine cu credință curată, Părinte și Fiule și Duhule, ca un Făcător a toate, și ne dăruiește nouă ispășire de păcate ca Cel ce ești prea bun.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, scaun de foc! Bucură-te, sfeșnic cu totul de aur! Bucură-te, nor al luminii! Bucură-te, palat al Cuvîntului și masă duhovnicească, Ceea ce ai purtat cu vrednicie pe Hristos, Pîinea vieții.

Catavasiu: Ziua Învierii...

Cîntarea a 3-a:

Irmos: Întăritu-s-a inima mea...

Nu judecați cu judecată fățarnică, iudeilor, zis-a Stăpînul învățînd, pre-

cum este scris, cînd a venit în templu la înjumătățirea Praznicului celui legiuit.

Nu judecați cu judecată fățarnică, iudeilor! Că a venit Hristos, despre Care au spus proorocii că va veni din Sion, și lumea la Sine va chema.

De nu credeți și cuvintelor credeți măcar faptelor Stăpînului, iudeilor; pentru ce vă amăgiți, lepădîndu-vă de Cel sfînt, despre Care a scris în Lege Moise?

Unul din Treime fiind, ai fost văzut făcîndu-Te trup, neschimbîndu-Ți ființa, Doamne, și nici arzînd pîntecele cel nestricat al celei ce Te-a născut, deși ești întru totul Dumnezeu și foc.

Canonul Samarinencii

Irmosul:

Întăritu-s-a inima mea întru Domnul, Cel ce dă «împlinirea rugăciunii, celui ce se roagă; că arcu celor puternici a slăbit, și «cei slabi cu putere s-au «încins».

De bună voie Te-ai înălțat pe lemn, Cuvinte, și pietrele văzîndu-Te s-au despicat; toată făptura s-a cutremurat și morții s-au sculat din morminte, ca dintr-un somn.

Văzîndu-Te pe Tine, Cuvinte, mergînd cu sufletul la iad, toate sufletele dreptilor, din legăturile cele veșnice s-au dezlegat, slăvind

cu laude puterea Ta cea mai presus de minte.

Ce vă mirați, femeilor cu miresme? Pentru ce căutați în mormînt, pe Stăpînul? S-a sculat și lumea împreună a ridicat, a grăit mironosițelor, îngerul cel strălucitor.

Cel ce ești Viață și Izvor al nemuririi, ai șezut lîngă fin-tînă, Îndurate, și ai săturat cu prea înțeleptele Tale ape pe Samarineanca, cea care a cerut de la Tine și care Te lauda.

Slavă...

Un Dumnezeu peste toate este laudat în Treime: Tatăl și Fiul și dumnezeiescul Duh, pe Care îl slăvesc cu frică cetele cerești, luminat strigînd: Sfînt, sfînt, sfînt ești întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Zămisliind în chip neînțeleles pe Dumnezeul tuturor, în pîntecele tău, Fecioară-Maică, L-ai născut mai presus de cuget și de cuvînt, rămînînd fecioară, ca și mai-nainte de naștere, dumnezeiască-Mireasă.

Catavasi e: Veniți să bem băutură nouă...
CONDACUL Înjumătățirii, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat...

Înjumătățindu-se praznicul Legii, Făcătorule a toate și Stăpîne, ziceai către cei care erau de față, Hristoase Dumnezeule: Veniți și scoa-

teți apa nemuririi! Pentru aceasta la Tine cădem și cu credință strigăm: Dăruiește nouă îndurările Tale, că Tu ești Izvorul vieții noastre.

ICOS

Sufletul meu cel înțelenit în fărădelegile greșelilor, adapă-l cu șuvoaiele singurilor Tale, și arată-l roditor de fapte bune. Că tu ai zis tuturor să vină la Tine, Cuvînt al lui Dumnezeu Preasfinte, și să scoată apa cea vie, a nesticăciunii, care spală păcatele celor ce laudă slăvita și dumnezeiasca Ta Înviere; dînd, Bunule, celor ce Te cunosc pe Tine Dumnezeu, puterea Duhului, Care cu adevărat S-a pogorît de sus peste ucenicii Tăi; că Tu ești Izvorul vieții noastre.

SEDEALNA Samarinenței, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat...

Să se bucure cerul! Să dăntuiască cele de pe pămînt! Că Hristos, arătîndu-Se din Fecioară ca un Om, a izbăvit din stricăciune toată firea omenească prin însăși moartea Sa; iar cu minunile strălucind, cerînd apă femeii samarinence, i-a dat izvorul tămăduirilor, ca Cel ce singur este fără de moarte.

Slavă..., Și acum...

A Înjumătățirii Praznicului.

Dătătorule de înțelepciune și Stăpîne, cînd a so-

Canonul Samarinenței

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, glasul Tău și m-am temut; «înțeleș-am lucrurile Tale și «m-am minunat, că de lauda Ta este plin pămîntul».

Cerurile să se veselească și să prăznuiască toată făptura! Că S-a sculat Domnul și S-a arătat tuturor înțelepților Săi Apostoli.

Mistuitu-s-a, moarte, puterea ta, murind Hristos; și cei morți au ieșit din morminte, ca din niște cămări, prin Învierea Lui.

Îngerul a grăit mironosițelor: Pentru ce plîngeți, femeilor? Pentru ce căutați cu miresme pe Cel fără de moarte? Sculatu-S-a, precum a zis.

Samarinencii, care a cerut de la Tine apă, i-ai dat, Doamne, cunoștința puterii Tale. Pentru a c e a s t a, în veci nu va mai înseta, laudîndu-Te pe Tine.

Slavă...

O, Treime mai presus de ființă! Părinte, Cuvînt și Duhule Dumnezeiesc, depotrivă puternic, împreună fără de început, mîntuiește-ne pe toți cei ce cu credință Te laudăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Rug nears te-a văzut pe tine de demult, dătătorul de lege; iar Daniil munte sfînt

sit praznicul cel legiuit, stînd în templu, învățai zicînd către toți așa: Veniți cei însetați, beți din apa ce vă dau Eu acum; prin care vă veți îndulci toți oamenii, de viață și de desfătare dumnezeiască.

Cîntarea a 4-a:

Irmos: Proorocul Avacum...

Dacă trebuia să vină Mesia, iar Hristos este Mesia, pentru ce nu credeți într-Însul, călcătorilor de lege? Iată, a venit, și mărturisesc aceasta cele ce Însuși face: apa în vin o a prefăcut și pe slăbănog cu cuvîntul l-a întărit.

Neînțelegînd Scripturile, vă amăgiți cu toții, fariseilor fără de lege; că Hristos cu adevărat a venit, și pe toți a luminat, și a făcut între voi multe semne și minuni; ci în zadar vă lepădați de Viața cea adevărată.

Un lucru am arătat vouă și, iată toți vă mirați, striga Hristos către iudei, zicînd: Voi tăiați împrejur și simbăta pe om; pentru ce dar Mă mai clevețiți pe Mine, Cel ce am ridicat cu cuvîntul pe slăbănog?

Ceea ce ai încăput în pîntecele tău pe Dumnezeu Cel necuprins, dumnezeiască Mireasă-Fecioară Maică, curată, nu înceta rugîndu-te pentru noi, ca să ne izbăvim prin tine din strîmtorări, că la tine pururea scăpăm.

te-a înțeles, Stăpînă, ceea ce ești una Maică și Fecioară.

Catavasiu : La dumnezeiasca strajă...

Cîntarea a 5-a :

Irmos : Doamne, Dumnezeu, nostru...

Cu minuni ai împodobit pe apostolii Tăi, Mîntuitorul nostru; cu semne ai mărit pe ucenici, în toată lumea slăvindu-i și dîndu-le lor împărăția Ta.

Toate marginile pămîntului le-au luminat ucenicii cu minuni și cu învățături, în felurite chipuri propovăduind cuvîntul împărăției Tale, Hristoase Mîntuitorule.

Laudă înălțăm împărăției Tale și cîntare aducem Ție, Celui ce pentru noi Te-ai arătat pe pămînt și lumea ai luminat, iar pe Adam l-ai chemat din nou.

Făcutu-s-a pîntecele tău, masă sfîntă, Născătoare de Dumnezeu, avînd pe ea Pinea cea cerească, din care tot cel ce mănîncă nu moare, precum a zis Hrănitorul tuturor.

Canonul Samarinencei

Irmosul :

Fă să-mi răsară, Doamne, lumina poruncilor Tale, «că la Tine mîneacă duhul meu și pe Tine Te laudă Hristoase; că Tu ești Dumnezeu nostru și la Tine mi-am aflat liman, Împărăte al păcii».

La sfîntul Tău mormînt ajungînd, de dimineață, Mironosițele, au văzut un tînăr strălucind și s-au spăimîntat, fiind înștiințate despre Învierea Ta, Hristoase.

Moartea s-a omorît, iadul s-a prădat, cei din legături au fost sloboziți, cu Învierea lui Hristos. Să ne bucurăm și să plesnim cu mîinile, prăznuind luminat.

Apostolilor sălțați, îngerilor dăntuiți, și vă bucurați toți pămîntenii! Că Domnul a înviat, stricăciunea a fost alungată și întristarea a încetat, iar Adam dăntuiește.

Izvor de viață fiind, Doamne, ai dăruit odinioară apa iertării și a cunoștinței, femeii samarinence, care o ceruse de la Tine; pentru aceea laudăm îndurările Tale cele negrăite.

Slavă...

Pe Unimea cea în trei fețe, Treimea cea de o ființă, pe Tatăl, pe Cuvîntul și pe Duhul Sfînt, cinstim; pe unul Dumnezeu nedespărțit cu firea, pe Făcătorul și Domnul și Stăpînul a toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe tine, Curată, te numim: poartă neumblată, țarină nearată, chivot care ai purtat mana, amforă și sfeșnic și cădelniță a cărbunelui celui fără de materie.

Catavasiu : Să mîneacă cu...

Cîntarea a 6-a :

Irmos : Ca apele mării...

Cînd s-a înjumătățit praznicul, Iisuse, Cel ce porți grija tuturor marginilor lumii, suitu-Te-ai în templu și ai învățat pe mulțimi cuvîntul adevărului, precum spune Ioan.

Deschis-ai buzele Tale, Stăpîne, propovăduit-ai lumii că ești de aceeași fire cu Tatăl cel fără de început și cu Preasfîntul Duh, păstrînd-o cu amîndoi și după Întrupare.

Lucrul Tatălui ai săvîrșit, cu faptele ai adevărit cuvintele Tale, vindecări și semne săvîrșind, Mîntuitorule, pe slăbănog îndreptîndu-l, pe leproși curățînd și pe cei morți înviindu-i.

Fecioară după naștere te laudăm pe tine, Fecioară și Maică te mărim pe tine, una curată, dumnezeiască Mireasă-Fecioară; că din tine S-a întrupat cu adevărat Dumnezeu, înnoindu-ne pe noi.

Canonul Samarinencei

Irmosul :

Să nu mă înece pe mine vîrtejul apei, nici să mă înghită adîncul; că sînt aruncat întru adîncurile inimii mării răutăților mele. Pentru aceea strig Ție, ca Ionă: Fă să se ridice din stricăciune viața mea, la Tine, Doamne».

Pe cruce Te-au pironit uci-gașii, Iisuse, și cu sulița Te-au împuns, Hristoase, iar Iosif cel cu bun chip în mormînt nou Te-a îngropat; din care, cu slavă înviind, ai înviat împreună cu Tine toată făptura, care laudă puterea Ta, Mîntuitorule.

Incuietorile și porțile iadului cu putere le-ai sfărîmat Stăpîne, și ai înviat ca un Dumnezeu; și întîmpinînd pe femei, le-ai zis: Bucurați-vă! Și le-ai trimis pe dinsele să spună ucenicilor: S-a sculat Cel viu și s-a văzut luminînd marginile lumii.

Pentru ce plîngeți? Pentru ce aduceți, femeilor, mirisme, ca unui mort? S-a sculat Hristos, lăsînd giulgiurile goale, strigat-a oarecînd tînărul, cel ce s-a arătat plin de strălucire; mergînd, binevestiți prietenilor Lui, Învierea.

Doamne, Cel ce ești rîu îndestulat al vieții și adîncul milei, Bunule, călătorînd ai șezut lîngă fîntîna jurămîntului și către Samarineancă ai strigat: Dă-mi apă să beau, ca să primești apele iertării.

Slavă...

Laud cu credință, împreună cu Puterile cele fără de trupuri, pe Tatăl cel fără de început, și pe Fiul cel împreună pe un scaun șezător, și pe Duhul cel de o

ființă : o Ființă și o Fire, o slavă și o împărăție, pe Dumnezeu, Făcătorul tuturor și Cuprinzătorul a toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe tine Fecioară, ceea ce singură ai născut și ți-ai păzit pînțelele nestrucate, te laudăm, Curată, ca pe ceea ce ești scaunul Domnului, și poartă și munte și sfeșnic fără de materie, camera lui Dumnezeu cu totul luminată și sălaş al slavei cu strălucire, chivot și amforă și masă.

Catavasiu : Pogoritu-Te-ai în cele...

CONDACUL Praznicului, glasul al 8-lea :

Podobie : Ca niște pîrgă...

Cu credință venind la fîntînă Samarineanca, Te-a văzut pe Tine, apa înțelepciunii, din care bînd din destul, cea în veci vrednică de laudă, a moștenit împărăția cea de sus.

ICOS

Să ascultăm pe Ioan, cel ce ne învață pe noi despre cinstitele taine, care s-au făcut în Samaria; cum a vorbit Domnul cu femeia, cerîndu-i apă, Cel ce a adunat apele întru adunările lor; Cel ce este împreună-șezător pe scaun cu Tatăl și cu Duhul. Că a venit să caute chipul Său, ca Cel ce este pururea laudat.

→ SINAXAR

IN DUMINICA SAMARINENCEI

In această zi, Duminica a cincea după Paști, prăznuim sărbătoarea Samarinenței.

Deoarece în această zi Iisus S-a mărturisit în chip lămurit pe Sine, Mesia, adică Hristos, sau uns, căci (Mesia pe evreiește însemnează uns), de aceea cred că s-a așezat acest praznic în săptămîna de la jumătatea Cincizecimii, și pentru că El a făcut minunea de la scaldătoarea oilor, în Duminica dinaintea acesteia.

Hristos a stat de vorbă cu femeia samarineancă la fîntina lui Iacob, pe care o săpase însuși Iacob și o dăruise lui Iosif, liului său. Locul acela era un loc ales, aproape de muntele Somor și pe acolo locuiau în multe cetăți Samarinenii. Nu Samarinenii sînt aceia care au locuit întii acel munte, ci Israeliții. Aceștia împotrindu-se lui Dumnezeu, pe vremea împăratului Faches, au fost supuși la biruri de către Asirieni, care au pus stăpînire pe acel loc, după două năvăliri, una după alta. Pe vremea împăratului Osie, Israeliții s-au aliat cu Egiptenii; dar Asirianul aflînd aceasta, i-au dus pe ei în Babilon, iar în locul acela a hotărît să locuiască felurite neamuri. Dumnezeu însă a făcut să vină asupra străinilor acelora lei, iar împăratul Asirienilor luînd cunoștință de acest lucru, le-a trimis lor un preot dintre Iudei (că aceștia erau încă robi acolo), care să-i înduplece să primească legea lui Dumnezeu. Acele neamuri s-au îndepărtat îndată de idoli, dar au primit numai cele cinci cărți ale lui Moise, lepădînd pe prooroci și pe celelalte cărți din Scriptura Veche. Aceștia s-au numit și Samarinenii, după numele muntelui Somor. Ei erau urîți de Iudei, care s-au întors din robie, deoarece se arătau numai pe jumătate iudei. Aceștia nu aveau legături cu ei, socotindu-i vrednici de tot disprețul. De aceea și pe Hristos îl numeau de multe ori Samarinean, ca Unul care, ca și aceia, după socotința lor, strica unele părți din lege. Deci, Domnul a venit în Sihar cam pe la ceasul al șaselea din zi și obosit fiind de drum, s-a oprit să se odihnească; și în timp ce ucenicii se duseseră să cumpere mîncare, o femeie oarecare din cetate a venit ca să scoată apă. Iisus a cerut femeii apă; ea însă și-a arătat mirarea, spunîndu-i că Iudeii nu au nici o pîrtășie cu Samarinenii; căci El cunoscuse și după vorbă și după port că nu era samarinean. Dar Iisus o îndrumăză către cele înalte, aducînd vorba despre apa duhovnicească, care este apa cea îmbelșugată și curățitoare; că Duhul își găsește totdeauna asemănarea cu apa și cu focul. Femeia, însă, fiind sigură că El nu are o astfel de apă, pentru că nici

ciutură nu avea cu El și pentru că și fîntina era adîncă, îi spune acestea. Apoi, aduce vorba și despre strămoșul Iacob, că adică, acela a săpat fîntina și că au băut dintr-însa și el și urmașii lui, înfățișînd ca atare belșugul de apă al fîntinii și mai ales că este la îndemînă și rece. Hristos, ca să nu sperie pe femeie, nu-i spune despre Sine că este mai mare decît Iacob, ci aduce vorba din nou despre apă, înfățișînd mai departe cît de mai presus de toate este aceasta, de vreme ce dacă va bea cineva din apa aceasta, nu va înseta niciodată.

Femeia cere lui Hristos să-i dea această apă; El, însă, îi spune să se ducă și să-și cheme bărbatul, întrucît cuvintele care avea să i le spună aveau nevoie de o pătrundere mai temeinică. Ea însă tăgăduiește că ar avea bărbat. Dar Cel ce știe toate grăiește: Bine ai spus; că cinci bărbați ai avut, așa precum îngăduie legea, iar al șaselea pe care îl ai acum, de vreme ce trăiești cu el în neleguire, nu-ți este bărbat.

Unii au crezut că cei cinci bărbați ar însemna cele cinci cărți ale lui Moise, pe care Samarinenii le primiseră, iar al șaselea ar însemna cuvintele lui Hristos, pe care acea femeie încă nu le avea, de vreme ce încă nu se revărsase harul. Alții socotesc că cei cinci bărbați ar fi cele cinci legi date de Dumnezeu: cea din rai, cea de după alungarea din rai, cea din vremea lui Noe, cea din zilele lui Avraam și cea din vremea lui Moise; iar a șasea, Evanghelia, care încă nu se răspîndise. În sfîrșit alții înțeleg prin cei cinci bărbați, cele cinci simțuri.

Femeia răspunde Domnului, numîndu-L prooroc; apoi îl întreabă și despre locul unde s-ar cuveni să se închine lui Dumnezeu: În Somor sau în Ierusalim! Că Samarinenii, ca unii ce erau nedesăvîrșiți, nu-și puteau închipui că Dumnezeu este pretutîndeni, ci socoteau că Dumnezeu petrece numai acolo unde se închinău ei, adică în muntele Garizim, pentru că acolo s-a dat binecuvîntarea de Dumnezeu; sau pentru că acolo Avraam, pentru prima dată zidise lui Dumnezeu jertfelnic. După cum și Iudeii, la rîndul lor, ziceau: Numai în Ierusalim se cade să ne închinăm lui Dumnezeu; de aceea se și adunau acolo de pretutîndeni, la praznice. Hristos răspunde femeii, zicînd: Din Iudei este mîntuirea lumii; dar Dumnezeu este nematerialnic și cei ce se vor învrednici să se închine Lui, nu l se vor mai închina cu jertfe singeroase, ci în Duh și în adevăr. Sau și așa: Vor cunoaște pe Dumnezeu nu singur, ci în Duhul cel Sfînt și în Fiul; că Acesta este adevărul. Femeia îi vorbește din nou: Auzim din Scripturi că va veni Mesia, care este Hristos. Dar Iisus, cunoscînd bunăvoința femeii și că Samarinenii știau și ei cele cu privire la Mesia, din cărțile lui Moise și mai ales

din locul acesta: «Că prooroc va ridica vouă Domnul Dumnezeu», ca și din multe altele, zice: Eu sînt Mesia!

Sfîrșindu-se vorba, iată că veni ră și ucenicii și se umplură de uimire, văzînd nesfîrșita îngăduință a Domnului, care vorbea cu femeia; apoi știindu-L flămînd, pe de o parte din pricina oboselii, iar pe de alta din pricina zădufului, L-au rugat să mînce. El însă le-a grăit lor despre hrana veșnică, adică despre mîntuirea oamenilor și în ce fel se cade ca ei să secere în ostenele proorocilor.

Femeia ducîndu-se în cetate și spunînd acolo cele ce i se întimplase, toți de acolo s-au ridicat și au venit la Hristos, încredințați că femeia nu s-ar fi învinuit pe sine, de nu ar fi cunoscut vreun lucru mare și rugîndu-L îndelung, L-au înduplecat să petreacă la ei două zile. Și rămînînd El acolo, a făcut multe minuni, care nu au fost scrise de Evangheliști, din pricina mulțimii lor.

Aceasta este Samarineanca, numită mai tîrziu de Hristos, Fotini, și care împreună cu cei șapte copii ai săi s-au încununat cu cununa muceniciei, în vremea lui Neron împăratul, după ce a fost cercată cu mult chin, cu creștături, cu tăierea sînilor, cu zdrobirea brațelor, cu înfigere de așchii de trestie pe sub unghii, cu turnare de plumb topit pe gît și cu alte chinuri fără de număr.

Să se mai știe că, colacul de piatră al acelei fîntini a fost adus cu cinste de acolo, de împăratul Justinian și a fost pus la fîntina marelui palat al Cuvîntului lui Dumnezeu, adică a bisericii Sfîntei Sofii, precum și piatra pe care a șezut Hristos, cînd a vorbit cu Samarineanca. Acestea stau și pînă astăzi amîndouă în fața naosului, la intrarea dinspre răsărit a bisericii, spre stînga, vîndecînd tot felul de boli, mai ales ale celor care suferă de friguri și sînt apă-rătoare de frigurile mistuitoare.

Cu rugăciunile muceniței Tale Fotini, Hristoase Dumnezeule nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cîntarea a 7-a :

Irmos : Cuptorul caldeilor...

Trupește ai ostenit, Cel ce ești odihna tuturor; de bună voie ai însetat, Izvorurile al minunilor; apă ai cerut, Iisuse, apa cea vie făgăduind.

Cu femeia samarineancă ai vorbit, Doamne, vădînd nebunia fariseilor celor

fără de lege; că aceea a crezut că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, iar ei s-au lepădat de Tine.

Apa vie, cea săltătoare, apa nemuririi ai făgăduit să dai, Izvorule cel pururea viu, celor ce primesc cu credință Duhul Tău, Mîntuitorule, Care din Tatăl purcede.

În pîntecele tău ai încăput pe Cuvîntul cel neîncăput; la sînul tău ai alăptat pe Hrănitorul lumii; în brațe ai purtat pe Făcătorul a toate, Născătoare de Dumnezeu, Curată.

Canonul Samarinencei.

Irmosul :

Nu ne da pe noi pînă în sfîrșit, pentru numele «Tău; nu strica așezămîntul Tău, și nu depărta mila «Ta de la noi, Doamne, «Dumnezeul părinților noștri, Cel ce ești preainălțat «în veci».

Cu cei fără de lege, de bună voie fost-ai socotit, Hristoase, Îndurate, în vremea dumnezeieștilor Patimi; și acestea văzîndu-le, pămîntul s-a cutremurat și pietrele, la un semn atotputernic, s-au despicat și cei morți din veac s-au sculat, Cel ce ești necuprins cu mintea.

Cu sufletul pogorîndu-Te în părțile cele mai de jos ale iadului, ai scos cu bărbăție pe toți cei legați,

pe care din veac îi ținea moartea, cumplitul tiran; care strigau Ție, Hristoase Dumnezeule: Slavă economiei Tale, celei înfricoșătoare.

Pentru ce căutați printre cei morți pe Cel ce viază în veci? Zis-a femeilor tînărul, cel ce s-a arătat. S-a sculat, precum a zis; iată, după cum vedeți, giulgiurile goale și mormîntul este desert; mergeți degrab de spuneți Apostolilor.

Apă a vieții ești, a strigat samarineanca lui Hristos; deci, adăpă-mă, Cuvinte, cu dumnezeiescul Tău har, pe mine cea totdeauna însetată, ca să nu mai fiu stăpînită de uscăciunea necunoștinței, Iisuse Doamne, ci să vestesc măririle Tale.

Slavă...

Lăudăm pe Tatăl și pe Fiul și pe dumnezeiescul Duh, Treimea cea nedespărțită după fire și despărțită după fețe; o Ființă de aceeași fire, fără de început, făcătoare a toate și Dumnezeu, pe Care Îl laudă toate cetele cerești.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

După nașterea cea înfricoșătoare ai rămas fecioară, Curată, Sfîntă Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta toate cetele îngerești și toate neamurile ome-nești, cu glasuri fără de tă-

cere te laudă pe tine, încăpere curată a Celui neîncăput.

Catavasie : Cuptorul caldeilor...

Cîntarea a 8-a :

Irmos : Îngerii și cerurile...

Veniți, noroadelor, de vedeți pe Cel ce șade pe scaunul slavei, hulit de gloatele celor fără de lege; și văzîndu-L, lăudați pe Mesia, Cel mai înainte vestit de prooroci.

Tu ești cu adevărat Hristos, Cel ce ai venit în lumea aceasta, de la Care este mîntuirea și iertarea păcatelor strămoșești; Tu ești, cu adevărat, viața celor ce cred întru Tine.

La înjumătățirea praznicului, precum este scris, a venit Înțelepciunea lui Dumnezeu în templu și a învățat, că El era cu adevărat Mesia-Hristos, prin Care este mîntuirea.

Spune cum ai născut pe Cel ce mai înainte a strălucit din Tatăl, fără de ani, Care este lăudat împreună cu Duhul Sfînt, dacă nu precum Însuși știe, Cel ce a binevoit a Se naște din tine, Născătoare de Dumnezeu?

Canonul Samarinencei.

Irmosul :

Toate cu înțelepciunea Ta, Stăpîne, le-ai rînduit și fundul pămîntului «iarăși l-ai întărit precum «știi, așezîndu-l cu temelie

«pe ape. Pentru aceasta toți «strigăm, cîntînd: Binecuvîntați, neîncetat, lucrurile «Domnului pe Domnul».

Moarte ai răbdat de bună voie, Cel ce ești singur fără de moarte; iadul ai robit, porțile cele de aramă le-ai sfărîmat, Împărate ceresc, și ai scos pe cei ce erau legați acolo din veac, care laudă neîncetat puterea bunătății Tale.

Înălțatu-Te-ai de bună voie pe cruce, Îndelung-Răbdătorule, și pietrele s-au despicat și soarele s-a întunecat; catapeteasma templului s-a rupt, pămîntul s-a cutremurat și iadul cel cu totul rușinat s-a îngrozit și pe toți cei legați i-a slobozit.

Arătat-Te-ai, Doamne, celor ce ședeau întru întuneric, Cel ce ești Lumină neapusă și Viață a tuturor. Pentru aceasta, dacă Te-a văzut adunarea dreptilor, Cuvinte, a săltat de bucurie și a strigat: Venit-ai ca să dezlegi din legături pe toți; lăudăm puterea Ta.

Șezut-ai lângă fîntină, Mîntuitorule, în ceasul al șaselea și ai dat samarinencei apa cea vie și izvoare de cunoștință, pentru multa milostivire; cu care toți împreună cîntînd, strigăm: Binecuvîntați neîncetat lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Pe Tatăl cel mai înainte de început, pe Fiul cel împre-

ună fără de început și pe Duhul Sfânt laudăm, pe cei trei un Dumnezeu, neamesteat, nedespărțit, Făcător al tuturor, împărăție de aceeași putere, de sine stăpînitoare, și strigăm: Binecuvîntați neîncetat lucrurile Domnului pe Domnul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu cărbune se curățește Isaia, prevestind Cărbunele cel nematerialnic, care s-a întrupat din tine, Fecioară, mai presus de cuget; Care arde toate păcatele cele trupeshi ale oamenilor, și îndumnezeiește, din milostivire, firea noastră, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Catavasi: Această vestită și sfîntă zi...

Nu cîntăm: Ceea ce ești mai cinstită...

Cîntarea a 9-a:

Irmos: Străin lucru este maicilor...

Înjumătățindu-se praznicul iudeilor, Te-ai suit, Mîntuitorul meu, în templu și învățai pe toți; iar iudeii se mirau și ziceau: De unde știe carte Acesta, care nu a învățat?

Riuri de daruri izvorînd Izbăvitorul meu, săvîrșea minuni și semne, alungînd bolile și tămăduind pe neputincioși; dar Iudeii se întăritau pentru mulțimea minunilor Lui.

Pe Iudeii cei neascultători muștrîndu-i, Izbăvitorul meu striga: Nu judecați cu părtinire, ci judecați ju-

decată dreaptă; că și legea dezleagă ca orice om să se taie împrejur și sîmbăta.

Încăput-ai în pîntecele tău Fecioară-Maică, pe Unul din Treime, pe Hristos Dătătorul de viață, pe Care Îl laudă toată făptura și de Care se cutremură scaunele cele de sus. Pe Acela roagă-L, Preafericită, să mîntuiască sufletele noastre.

Canonul Samarinencei.

Irmosul:

Făcut-a biruință cu brațul Său, Dumnezeuul lui Israel «el; că a coborît pe cei puternici de pe scaune și a înălțat pe cei smeriți, cînd «ne-a cercetat pe noi, Răsăritul cel dintru înălțime, și «ne-a îndreptat pe noi pe «calea păcii».

Iată Hristos, Viața tuturor, S-a arătat răstignit pe lemn de bună voie; și acestea văzîndu-le pămîntul, s-a cutremurat și multe trupuri ale Sfinților, celor adormiți, s-au sculat cu adevărat și temnița iadului s-a deșertat.

Frumos ai ieșit din mormînt ca un Mire din cămară, stricînd tirania morții, Hristoase, și sfărîmînd incuietorile iadului, cu dumnezeiasca putere și cu lumina cea înțelegătoare a Învierii Tale, lumea ai luminat.

Să înălțăm cu toți, acum, cîntări duhovnicești și să strigăm: Domnul a înviat! Să se bucure pămîntul, ce-

rul să se veselească și norii să ne picure nouă ploile dreptății, celor ce prăznuim **L u m i n a t ș i l ă u d ă m p e Hristos.**

Viața celor vii, **I z v o r u l** bunătăților, Domnul, Cel ce revarsă din belșug apa învățăturilor, a strigat către femeie: Dă-mi apă să beau, ca să-ți dau și Eu apa, care secătuiește izvoarele păcatelor tale.

Slavă...

Lumină una, nedespărțită, este Unimea cea întreit strălucitoare, Tatăl cel fără de început, Fiul și Duhul, Dumnezeu una, Viață și Făcătoare a tuturor. Pe Acesta să-L laudăm credincioși, împreună cu cei fără de trupuri, cu cîntări întreit sfinte, slăvindu-L cu sfințenie.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce te-ai făcut locaș al Luminii, Curată, luminează ochii sufletului meu cei întunecați prin multe meșteșugiri ale vrăjmașului; și mă învrednicește să văd lămurit, cu inimă curată, **L u m i n a c a r e a s t r ă l u c i t d i n t i n e , m a i p r e s u s d e c u g e t .**

Catavasi: Luminează-te, luminează-te...

LUMININDA Paștilor:

Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate și Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicîndu-l și moartea pierzînd-

d-o, Paștile nestricăciunii, lumii de mîntuire.

Slavă..., a Samarinencei:

Podobie: Femei ascultați...

În Samaria ai venit, Mîntuitorul meu, Atotputernice, și vorbind cu femeia, ai cerut să bei apă, Cel ce din piatra cea netăiată, apă ai izvorît Evreilor; pe care la credința Ta o ai adus și acum se bucură de-a pururi de viață, în ceruri.

Și acum..., a Înjumătățirii:

Acelaș glas.

Înjumătățindu-se praznicul, ai venit în templu, Iubitorule de oameni, și ai zis: Cei cuprinși de sete, veniți la Mine și scoateți apă vie și sălătoare, prin care toți veți dobîndi hrană și dar și viață nemuritoare.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8 și se cîntă aceste Stihiri ale Învierii, glasul al 4-lea:

Cel ce ai suferit Crucea și moartea și ai înviat din morți, Atotputernice Doamne, slăvim Învierea Ta.

Cu crucea Ta, Hristoase, din blestemul cel de demult ne-ai slobozit pe noi, și cu moartea Ta, pe diavolul, care chinuia firea noastră, l-ai zdrobit, iar cu Învierea Ta toate de bucurie le-ai umplut. Pentru aceasta, strigăm Ție: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție!

Cu crucea Ta, Hristoase Mîntuitorule, îndrepta-

ză-ne pe noi la adevărul Tău și ne scapă de cursele vrăjmașului; Cel ce ai înviat din morți, scoală-ne pe noi, cei căzuți prin păcat, tinzând mina Ta, Iubitorule de oameni, Doamne, pentru rugăciunile Sfinților Tăi.

De sînurile Părintelui Tău nedespărțindu-Te, Unule Născut, Cuvinte al lui Dumnezeu, ai venit pe pămînt din iubire de oameni, om făcîndu-Te fără schimbare; și cruce și moarte ai răbdat cu trupul, Cel ce ești fără patimă cu Dumnezeirea; dar înviind din morți, nemurire ai dăruit neamului omenesc, ca un singur Atotputernic.

Stihurile lui Anatolie.

Moarte ai primit cu trupul, dîndu-ne nouă nemurire, Mîntuitorule; și în mormînt Te-ai sălășluit, ca să ne slobozești pe noi din iad, înviindu-ne împreună cu Tine, pătimind ca un om, dar înviind ca un Dumnezeu. Pentru aceasta, strigăm: Slavă Tie, Dătătorule de viață Doamne, Unule Iubitorule de oameni.

Pietrele s-au despicaț. Mîntuitorule, cînd s-a înfiat Crucea Ta în locul Căpătîinii: înfricosatu-s-au portarii iadului, cînd ai fost pus în mormînt ca un mort: că zdrobind puterea mortii, ai dăruit tuturor celor morți nestrîcaciune, prin Învierea Ta, Mîntuitorule, Dătătorule de viață Doamne, slavă Tie!

Alte Stihuri idiomele, ale Samarinenței.

Glasul al 3-lea:

Stih: Incordează-ți arcul, propășește și împărățește pentru adevăr, blîndește și dreptate.

Să se bucure astăzi cu strălucire cerul și pămîntul, că Hristos S-a arătat, întrupîndu-Se ca un om, ca să scoată din blestem pe Adam cu tot neamul și S-a făcut vestit prin minuni. Și în Samaria venind, a stat înaintea femeii, cerînd apă, Cel ce îmbracă norii cu ape. Pentru aceasta toți credincioșii să ne închinăm Celui ce a sărăcit de voie pentru noi, după sfatul cel plin de milos-tivire.

Glasul al 6-lea:

Stih: Iubit-ai dreptatea și ai urit fără-delega.

Acestea zice Domnul către samarineancă: De ai fi știut darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice ție: Dă-Mi apă să beau, tu ai fi cerut de la (Dînsul) și ți-ar fi dat (ție) să bei, ca să nu mai însetezi în veac.

Slavă..., același glas:

Izvorul începutului vieții, Iisus, Mîntuitorul nostru, venind la fîntina patriarhului Iacov, a cerut de la femeia samarineancă apă să bea. Iar aceea spunîndu-l că Iudeii nu au părtașie cu ei, Înțeleptul Ziditor a îndrumat-o pe ea cu cuvinte pline de blîndețe, mai ales spre cererea apei celei veșnice;

pe care și primind-o, a propovăduit tuturor, zicînd: Veniți de vedeți pe Cunoscătorul celor ascunse și Dumnezeu, Care a venit în trup să mîntuiască pe om.

Și acum..., Prea binecuvîntată ești...

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

La Ceasul întii se cîntă: Slavă..., Și acum...

Stihira Evangheliei, glasul al 7-lea:

Iată întuneric și de dimineață; și ce stai la mormînt, Marie, mult întuneric avînd în minte? Pentru ce întrebi: Unde a fost pus Iisus? Ci vezi pe Ucenicii, care aleargă împreună, cum prin giulgiuri și prin mahramă s-au încredințat de Înviere și și-au adus aminte de Scriptura cea despre aceasta. Cu care și prin care și noi crezînd, Te laudăm pe Tine, Dătătorule de viață, Hristoase.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului al 4-lea:

Prin lemnul pomului Adam din rai a fost alungat; iar prin lemnul Crucii tîlharul în rai s-a sălășluit; că acela, gustînd, a călcat porunca Ziditorului; dar acesta, împreună fiind răstignit, L-a mărturisit Dumnezeu, pe Cel ce se tînuia, strigînd: Pomeneste-mă întru împărăția Ta.

Cel ce ai fost răstignit și ai înviat ca un puternic, din mormînt, a treia zi, și pe

Adam cel întii-zidit l-ai înviat, Cel ce ești singur fără de moarte, învrednicește-mă și pe mine, Doamne, să mă întorc la pocăință din toată inima mea, și cu credință fierbinte pururea să strig Ție: Pomeneste-mă, Mîntuitorule, întru împărăția Ta.

Cu adevărat a înviat Hristos, călcătorilor de lege, și mărturisește aceasta mormîntul: că lepădînd cele de îngropare ale Sale, a înviat a treia zi; piatra a fost pecetluită și străjerii înaintea mormîntului au stătut; iadul s-a prădat, moartea s-a omorît. Credeți, deci, împreună cu noi, Învierii Lui.

Pe Cel ce a înviat din morți, și puterea iadului a prădat, și S-a arătat femeilor mironosițe, zicîndu-le: Bucurați-vă!, credincioșii să-L rugăm, ca să izbăvească din stricăciune sufletele noastre, strigînd pururea către Dînsul, cu glasul tîlharului celui recunoscător: Pomeneste-ne și pe noi întru Împărăția Ta!

Apoi se pune Cîntarea a treia pe 4 din Canonul Samarinenței și din al Înjumătățirii, Cîntarea a șasea pe 4.

După Vohod, se cîntă troparul Învierii și al Înjumătățirii: Slavă...; Condacul Samarinenței; Și acum..., al Înjumătățirii. Apostolul și Evanghelia, ale Samarinenței.

CHINONICUL

Trupul lui Hristos primiți și din Izvorul cel fără de moarte gustați. Aliluia.

Sau: Lăudați pe Domnul din ceruri.

→ LUNI IN SAPTAMINA A CINCEA DUPA PASTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cântă trei Stihiri ale Înjumătățirii, glasul al 5-lea.

Podobie: Bucură-te, cămara...

Arătat-u-s-a astăzi, plină de lumină și de desfătare, preasfânta Înjumătățire a Învierii Mîntuitorului, ca o amiază strălucitoare, luminînd lumea cu darurile dumnezeiești; că purtînd făcliile minunilor Învierii lui Hristos, umple de lumină semnele nestricăciunii și arată de mai înainte înălțarea la cer; luminează venirea Duhului cea mult dorită, prăznuirea cea prea luminată a prea cinstitei Cincizecimii. Pentru aceasta și dăruiește sufletelor noastre pace și mare milă.

Ca un rîu al dumnezeiestii slave, a c u m la Înjumătățirea Praznicului, dăruind tuturor valuri de milostivire, Domnul strigă: Cei însetați, veniți la Mine și beți! Că El însuși fiind izvorul dragostei și noianul milei, izvorăște lumii iertarea, spală greselile și curățește bolile, mîntuiește pe cei ce prăznuiesc Învierea Lui, acoperă pe cei ce cinstesc cu dragoste Înălțarea Lui întru slavă, și dă sufletelor noastre pace și mare milă.

În mijlocul templului stînd Dumnezeu cel nemărginit și Domnul (că Dumnezeu era

din fire, măcar că om făcîndu-Se pentru noi, S-a arătat mărginit cu trupul), izvorăște tuturor cuvinte de viață curgătoare, zicînd: Curățiți-vă sufletele și vă răcoriți de arșița patimilor; nimeni să nu se lipsească de această băutură, oamenilor! Că dăruiesc dumnezeiescul dar al nemuririi și al bunătăților și părtaș al împărăției va fi împreună cu mine, Ziditorul, și se va proslăvi.

Se adaugă și de la Minei trei stihiri.
Slavă... Și acum..., glasul al 8-lea:

La înjumătățirea praznicului, mai înainte de Patima și de slăvita Ta Învierere, Doamne, ai învățat, Bunule, în templu, pe iudeii cei neascultători și pe farisei și cărturari; și ai strigat către dînșii: Cel însetat, să vină la Mine și să bea; cel ce crede întru Mine, rîuri din apă vie a dumnezeiescului Duh vor curge din pîntecele lui. O, negrăita înțelepciune a cunoștinței Tale! Cel ce toate le plinești, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile Octoihului, glasul al 4-lea:
A Învierii: A p. 148

Crucii Tale celei făcătoare de viață neîncetat închinîndu-ne, Hristoase Dumnezeule, Învierea Ta cea de a treia zi slăvim; că printr-înșă ai înnoit firea oamenilor cea stricată, Atotputernice, și suirea la ceruri ne-ai arătat, ca un singur bun și de oameni iubitor.

De umilință:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în ceruri... Podobie

Aș vrea cu lacrimi să șterg zăpăsisul greselilor mele, Doamne, și toată viața mea de aci înainte prin pocăință bine să-Ți placă Ție; dar vrăjmașul mă amăgește și se luptă cu sufletul meu. Doamne, mai înainte de sfîrșit, pînă ce nu pier, mîntuiește-mă.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne, că ne-am săturat de ocară...

Cel ce Te preaslăvești întru pomenirile Sfinților Tăi, Hristoase Dumnezeule, de dînșii fiind rugat, trimite-ne nouă mare milă.

Slavă..., și acum..., glasul al 6-lea:

La înjumătățirea zilelor dintre Praznicul Învierii Tale, Hristoase, și cel al dumnezeieștii veniri a Sfințului Tău Duh, adunîndu-ne, laudăm tainele minunilor Tale, întru care trimite-ne nouă mare milă.

Troparul: Înjumătățindu-se praznicul... și otpustul.

→ LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cântă troparul Înjumătățirii.

După întâia Catismă se cântă Sedealna Învierii, glasul al 4-lea:

A Învierii:

Podobie: Degrab ne întimpină... A p. 168

Căutînd la intrarea mormîntului și nerăbdînd strălucirea îngerului, miro-

noșițele cu cutremur se mirau, zicînd: Au doar a fost furat Cel ce a deschis tilharului raiul? Au doar S-a sculat Cel ce și mai înainte de Patimă a vestit Învierea? Cu adevărat a înviat Hristos Dumnezeu, dărînd celor din iad viață și înviere.

De umilință:

Cercetează, Doamne, smeritul meu suflet, care și-a cheltuit toată viața în păcate; și ca pe păcătoasa mă primește și mă mîntuiește.

A Mucenicilor:

Astăzi au venit de față oștile îngerilor, la pomenirea de chinuri, să lumineze cugețele credincioșilor și să veselească lumea cu darul. Pentru dînșii, Dumnezeule, milostivindu-Te, dăruiește-ne nouă mare milă.

Slavă..., și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Zid nebirit de apărare ești nouă, creștinilor, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că la tine alergînd, rămînem nevătămați; și iarăși greșînd, strigăm către tine: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine!

După a doua Catismă se cântă Sedealna Înjumătățirii, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Înțelepciunea, Cuvîntul Tatălui, Cel ce a și dat Apostolilor cuvîntul lui Dumne-

zeu, ca să propovăduiască, pînă la marginile lumii venirea Lui pe pămînt, de iudeii cei amăgitori, cu nebulie era ocărit, înfiorător defăimat ca un îndrăcit și înșelător; Care, fără de răutate, către dînșii striga: Nu judecați asupra mea judecată fățarnică, călcătorilor de lege! Deci, către Dînsul să strigăm: Iubitorele de oameni, Hristoase Dumnezeule, iertare de greșeli trimite, celor ce laudă cu credință slava Ta cea neasemănată.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi: Învierea lui Hristos... și Psalmul 50.

Canoanele Înjumătățirii Praznicului cu irmoasele pe 8, glasul al 4-lea și ale Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul și Luminînda Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Octoiului, glasul al 4-lea:

A Învierii:

Cel ce ai suferit crucea și moartea și ai înviat din morți, Atotputernice Doamne, slăvim Învierea Ta (de două ori).

De umilință:

Oaie a turmei Tale celei cuvîntătoare sînt și alerg la Tine, Păstorul cel bun; caută-mă pe mine, cel rătăcit, Dumnezeule, și mă miluiește.

A Mucenicilor:

Cine nu se va spăimînta, Sfinților Mucenici, văzînd

lupta cea bună cu care v-ați nevoit? Cum în trup fiind, ați biruit pe vrăjmașul cel fără de trup, mărturisind pe Hristos și cu Crucea înarmîndu-vă? Pentru aceasta după vrednicie v-ați arătat izgonitori ai demonilor și ai barbarilor împotriviți. Rugați-vă neîncetat să se mintuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

La înjumătățirea praznicului Paștilor, Te-ai suit în mijlocul templului, Mintuitorul nostru; și stînd în mijlocul mulțimii, îi învățai pe ei cu îndrăzneală, și ziceai: Eu sînt lumina lumii! Cel ce-Mi urmează Mie, nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții celei nemuritoare.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Plecînd cerurile Te-ai pogorit, Mintuitorul meu, și trup din Fecioară fără schimbare ai luat, izvorînd mie iertare.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, a făcut mintuire în mijlocul pămîntului mai înainte de veci.

Întreg în Dumnezeu fiind, Tu, Cuvinte, și vrînd să mă scoți din greșeli pe mine cel pierit, Te-ai unit cu mine, Iubitorele de oameni.

Stih: Adu-ți aminte de adunarea Ta, pe care o ai cîștigat dintru început.

Tu ești, Împărate a toate, Înțelepciunea cea mare, prin care Tatăl a făcut lumea prea înțelepțește, împreună cu Sfîntul Duh.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Să ne curățim ascunzișurile cugetelor și să ne aprindem candelile sufletești, și să vedem pe Hristos, Viața, sosind în locașul cel sfînt, pentru mulțimea bunătății Sale, ca să biruiască pe vrăjmașul și să mintuiască neamul nostru, prin patima Crucii și prin Înviere. Către Care să strigăm: Doamne, Cel ce ești necuprins cu mintea, slavă Ție!

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se pune cîntarea a 7-a din Canonul Înjumătățirii.

→ MARTI IN SĂPTĂMINA A CINCEA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă Stihirile Înjumătățirii 3; glasul al 5-lea:

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Făcătorul tuturor și Dătătorul de viață, Cuvîntul cel împreună-veșnic cu dumnezeiescul Părinte, de

bună voie trup luînd din Fecioară și făcîndu-Se Om, a izvorît tuturor, ca un bun, învățăturile negrăitei înțelepciuni.

Înjumătățindu-se praznicul iudeilor, Hristoase, în templu ai venit, Stăpînul Legii, învățînd cu putere și pe cărturari muștrînd, precum este scris, și spăimîntîndu-i cu înțelepciunea cuvintelor Tale și cu arătările minunilor.

Dătătorul înțelepciunii și Dăruitorul celor bune, Cel ce revărsă rîuri dumnezeiești din izvorul cel pururea curgător, strigă: Cei însetați, veniți la Mine, scoateți apa vieții, și rîuri de daruri dumnezeiești vor curge din pîntecele vostru.

Se adaugă și de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

Cînd ai venit în templu, Hristoase Dumnezeule, la înjumătățirea praznicului, atunci învățai mulțimile, strigînd: Cel ce crede întru Mine, de va și muri, viu va fi. Iar iudeii scrișneau din dinți, împreună cu fariseii și cu saducheii și cu cărturarii, zicînd: Cine este Acesta, Care grăiește hule? Neștiind ei că Tu ești Dumnezeu nostru, Cel mai înainte de toți vecii slăvit cu Tatăl și cu Duhul, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Stihirile Octoiului, glasul al 4-lea:

A Invierii: Ap. 149

Osînda pomului neascultării o ai dezlegat, Mîntuitorule, pe lemnul Crucii de bună voie pironindu-Te; și în iad pogorîndu-Te, Puternice, ai rupt legăturile morții, ca un Dumnezeu. Pentru aceasta, ne închinăm Învierii Tale celei din morți, cu bucurie strigînd: Atotputernice Doamne, slavă Ție!

De umilință:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în ceruri...

Cine, învîforîndu-se și a-lergînd la limanul acesta, nu se mîntuiește? Sau cine îmbolnăvindu-se și îndreptîndu-se spre casa aceasta de vindecare, nu se tămăduiește? Făcătorule al tuturor și Tămăduitorule al bolnavilor, Doamne, mai-nainte de sfîrșit, pînă ce nu pier, mîntuiește-mă.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne că ne-am săturat de ocară...

Cel ce ai primit răbdarea Sfinților Mucenici, primește și de la noi cîntare de laudă, Iubitorule de oameni, dăruindu-ne nouă, cu rugăciunile lor, mare milă.

Slavă..., Și acum..., glasul al 3-lea:

Alcătuire a lui Gherman.

Înjumătățindu-se Praznicul, slăvim pe Cel ce a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului; că la mijloc între doi

tîlhari, Viața pe Cruce a fost pironită și celui ce hulea nu i-a răspuns; iar celui credincios, i-a strigat: Astăzi vei fi cu Mine în rai! Pogorîtu-S-a în mormînt, prădat-a iadul, și a înviat a treia zi, mîntuind sufletele noastre.

→ LA UTRENIE

După înfiia Catismă se cîntă Sedealna Octoiului, glasul al 4-lea.

A Invierii:

Podobie: Spăimîntatu-s-a Iosif...

Cu sfatul Tău cel de voie Crucea ai răbdat, Mîntuitorule, și în mormînt nou oamenii cei muritori Te-au pus pe Tine, Cel ce cu cuvîntul ai așezat marginile lumii. Pentru aceasta, vrăjmașul fiind înlănțuit, moartea cumplită s-a prădat, și cei din iad au strigat cu toții Învierii Tale celei de viață purtătoare: A înviat Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce rămîne în veci.

De umilință:

Gîndește-te suflete, cum vom sta înaintea Judecătorului, la divanul cel înfricoșător de judecată! Aseza-se-vor scaune înfricoșătoare și faptele oamenilor se vor da pe față. Atunci Judecătorul va fi neînduplecat. Acolo va fi alături, focul cumplit, învăluindu-se, ca o mare înfuriată, ca să acopere cu zgomot pe cei că-

zuți. Gîndește-te la acestea, suflete al meu, și îndreptază-ți faptele tale.

A Mucenicilor:

Cu singiurile Mucenicilor Tăi din toată lumea fiind împodobită Biserica Ta, ca de porfiră și vison, strigă printr-însii către Tine, Hristoase Dumnezeule: Îndurările Tale trimite poporului Tău, pace obștei Tale dăruiește și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum...

Înfricoșătoare este taina și uimitoare minunea: Cum Te-a purtat Fecioara pe Tine, Făcătorul tuturor, și după naștere a rămas tot întreagă și fecioară? Cel ce Te-ai născut dintr-însa, credința o întărește, pe păgîni îi îmblînzește și lumea o împacă, ca un iubitor de oameni.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Injumătățirii, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Apa înțelepciunii și a vieții izvorînd lumii, pe toți chemi, Mîntuitorule, să scoată riuri de mîntuire; că dumnezeiasca Ta lege primind-o credinciosul, stinge cu dînsa cărbunii înșelăciunii. De aceea nu va înseta în veci, nici nu va mai flămînzii de Tine, Stăpîne, Împărate ceresc. Pentru aceasta slăvim puterea Ta, Hristoase Dumnezeule, cerînd să tri-

miți, din destul, iertare de greșeli robilor Tăi.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi: Învierea lui Hristos... și Psalmul 50.

Canonul Înjumătățirii Praznicului, glasul al 8-lea cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul și Luminînda Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Octoiului, glasul al 4-lea.

A Invierii: Ap. 183

Cu crucea Ta, Hristoase, din blestemul cel de demult ne-ai slobozit pe noi, și cu moartea Ta pe diavolul, care chinuia firea noastră, l-ai zdrobit, iar cu Învierea Ta toate de bucurie le-ai umplut. Pentru aceasta, strigăm Ție: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție! (de două ori).

De umilință:

Spală-mă cu lacrimile mele, Mîntuitorule, că m-am întinat cu multe păcate. Pentru aceasta și cad înaintea Ta, Milostive: Greșit-am, miluiește-mă, Dumnezeule!

A Mucenicilor:

Părtași îngerilor v-ați făcut, Sfinților Mucenici, înaintea tuturor pe Hristos bărbătește propovăduind; că toate desfătările lumii le-ați nesocotit, ca și cum n-ar fi fost, dar credința ați păstrat-o ca pe o ancoră tare; pentru aceasta și înșelăciunea izgonind, izvorîți cre-

dincioșilor darurile tămăduirilor, rugându-vă neîncetat să se mintuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum...

Doamne mai-nainte de prea cinstită Patima Ta, la înjumătățirea praznicului, Te-ai suit în templu, pe iudei cu îndrăzneală învățând cele ale lui Moise, orînduite de Tine în Lege. Dar ei, spăimîntîndu-se de taina cea negrăită a înțelepciunii Tale, din pizmă plănuiau întru ascuns uneltire vicleană asupra Ta: Cum știe carte Acesta, care nu a învățat? Că nu Te cunoșteau pe Tine, Mîntuitorul sufletelor noastre.

LA STIHOAVNA

Stihurile Înjumătățirii, glasul al 2-lea :

Podobie : Casa Efratului...

Cel ce ești sfîrșitul, începutul și mijlocul tuturor, la înjumătățirea praznicului ai venit în templu, Hristoase al meu, izvorînd mie iertare.

Stih : Adu-Ți aminte de adunarea Ta, pe care o ai cîștigat dintru început.

Auzit-a Sionul puterea cea dumnezeiască a Învierii Tale, Cuvinte, și se bucură împreună cu fii săi, lăudîndu-Te pe Tine, Cel îndurat.

Stih : Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, a făcut mîntuire în mijlocul pămîntului, mai înainte de veci.

Strălucit-ai, Cuvinte, Lumina cea din Tatăl; dar în anii cei mai de pe urmă,

Te-ai arătat mie ca un om, dăruind iertare de greșeli.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea :

La înjumătățirea praznicului Paștilor Te-ai suit în mijlocul templului, Mîntuitorul nostru; și stînd în mijlocul mulțimii, îi învățai pe ei cu îndrăzneală și ziceai : Eu sînt lumina lumii ! Cel ce - Mi urmează Mie, nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieții celei nemuritoare.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune cîntarea a opta din Canon.

→ MIERCURI ÎN SAPTĂMÎNA A CINCEA DUPĂ PAȘTI

În această zi se sfîrșește (odovăște) Praznicul Înjumătățirii și se cîntă toate ale lui, atît la Vecernie cît și la Utrenie și la Liturghie, afară de Paremi. (Vezi Miercuri la Înjumătățirea Praznicului).

→ JOI ÎN SAPTĂMÎNA A CINCEA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La : Doamne, strigat-am..., se pun Stihurile pe 6 și se cîntă 3 Stihuri ale Samarinecei, glasul al 4-lea :

Podobie : Cel ce ești chemat...

Aflînd Hristos pe Samarineanca la fîntînă a cerut de la dînsa apă să

bea, însetat fiind de îndreptarea și de mîntuirea ei, care lucru s-a și cunoscut, împlinindu-se prin fapte. Că pe aceasta, care venise să scoată apă de băut, El o cîștigă și o adapă cu băutura cea vie, iar ea vestește concetățenilor ei : Iată, Acela, despre Care s-a grăit de demult în Lege, Mesia Hristos, S-a arătat ca un om, descoperind tainele cugetelor celor ascunse.

Zis-a Samarineanca celor din cetate : Iată, S-a arătat pe pămînt Mesia, Hristos, despre Care s-a scris în Lege, demult, că va să vină prooroc mare, Dumnezeu și om ; Acesta și pe cele făcute de mine le-a vădit și pe cele ascunse întru adîncul inimii mele, pe toate mi le-a spus, precum le-am făcut. Pentru aceasta, alergînd toată cetatea, și încredințîndu-se că spusele ei sînt întru totul adevărate, s-a și minunat de aceasta și văzîndu-L, a crezut.

Pe Tine, Dumnezeule, Cel ce Te plimbai oarecînd în rai, în ceasul al șaselea, ca un Stăpîn, fiica strămoașei Te-a văzut iarăși, tot în ceasul al șaselea, șezînd, unde era un izvor de apă și o fîntînă săpată ; și cerînd de la ea să bei, ca să o adăpi pe ea cu apa cea izvoritoare de viață, aceasta s-a și făcut ; că sorbind ea din apa Ta cea de viață aducătoare,

a propovăduit celor din cetate belșugul acelei ape.

Se adaugă și de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., Și acum..., glasul al 3-lea :

Venit-a la fîntînă, în ceasul al șaselea, Izvorul minunilor, spre a aduce la viață pe urmașa Evei ; că Eva întru acest ceas a ieșit din rai, din pricina amăgirii șarpelui. Deci, s-a apropiat Samarineanca să scoată apă ; pe care văzînd-o Mîntuitorul, i-a zis : Dă-mi apă să beau, și Eu te voi sătura de apa cea vie. Iar înțeleapta, alergînd în cetate, a vestit îndată mulțimilor : Veniți de vedeți pe Hristos Domnul, Mîntuitorul sufletelor noastre.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihurile Octoiului glasul al 4-lea :

A Învierii : *A p. me*

Porțile iadului le-ai sfărîmat, Doamne, și cu moartea Ta împărăția morții ai surpat ; iar neamul omenesc din stricăciune l-ai slobozit, dăruind lumii viață și neștricăciune și mare milă.

A Apostolilor :

Stih : Către Tine am ridicat ochii mei, Cel ce locuiești în ceruri.

Ceata Apostolilor o ai luminat, Hristoase, cu Duhul Sfînt ; spală-ne și nouă printr-însii, Dumnezeule, întinăciunea păcatului, și ne miluiește pe noi.

A Mucenicilor :

Stih : Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne că ne-am săturat de ocară...

Avînd îndrăzneală către Mîntuitorul, Sfinților, rugați-vă neîncetat pentru noi păcătoșii, cerînd iertare de greșeli și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea :

Cînd Domnul a venit la fîntină, Samarineanca a rugat pe Cel milostiv : Dă-mi apa credinței și voi primi apele botezului, bucurie și izbăvire. Dătătorule de viață, Doamne, slavă Ție !

Troparul : Propovăduirea Învierii cea luminată... și al Născătoarei de Dumnezeu : Taina cea din veac...

LA UTRENIE

După întia Catismă se cîntă Sedelnele Octoiului, glasul al 4-lea.

A Învierii :

Podobie : Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...

Cel ce Te-ai răstignit de voie pentru noi și ai fost socotit între cei morți, Dătătorule de viață, și înviind a treia zi, Hristoase Dumnezeul nostru, ai sfărîmat cu puterea Ta stăpînirea morții, și cu Învierea Ta pe toți cei din iad i-ai înviat și lăudîndu-Te, cinstim cu toții Învierea Ta, Doamne, Cel fără de moarte.

A Apostolilor :

Podobie : Degrab ne întîmpină...

Pe Ucenicii Țăi, Mîntuitorule, i-ai arătat luminători,

strălucind pînă la marginile lumii cu propovăduirea și sufletele luminînd, și printr-înșii ai întunecat rătăcirea idolească, luminînd lumea cu învățăturile dreptei credințe. Pentru rugăciunile lor, mîntuiește sufletele noastre.

A Mucenicilor :

Cu crucea intrarmîndu-se purtătorii Țăi de chinuri, Hristoase Dumnezeul nostru, au biruit înșelăciunea vrăjmașului începător al răutății ; strălucit-au ca niște luminători, povățuind pe oameni și dăruiesc tămăduiri celor ce se roagă cu credință. Pentru rugăciunile lor, mîntuiește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioară, cu totul fără prihană, care ai născut pe Preabunul Dumnezeu, roagă-L neîncetat, împreună cu Apostolii, să ne dea iertare de greșeli și îndreptare vieții mai înainte de sfîrșit, celor ce cu credință și cu dragoste, după datorie te lăudăm pe tine, una întru totul lăudată.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Samarinenței, glasul al 6-lea.

Podobie : Puterile îngerești...

Precum ai deschis credincioasei Samarinenței izvorul Dumnezeirii Tale, Doamne, și ai revărsat asupra ei cunoașterea de Dum-

nezeu, adăpînd-o cu băutură dumnezeiască, trimite-ne și acum tuturor iertare de greșeli, Preabunule.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta :

Apoi : Învierea lui Hristos... și Psalmul 50.

Canonul Samarinenței cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4 ; Condacul, Icosul și Lumininda Samarinenței.

LA LAUDE

Se pun Stihurile pe 4 și se cîntă Stihurile Octoiului, glasul al 4-lea.

A Învierii : A p. 184

De sînurile Părintelui Țău nedespărțindu-Te, Unule-Născut Cuvîntul lui Dumnezeu, ai venit pe pămînt din iubire de oameni, om făcîndu-Te fără schimbare ; și cruce și moarte ai răbdat cu trupul, Cel ce ești fără de patimă cu Dumnezeirea ; dar înviind din morți, nemurire ai dăruit neamului omenesc, ca un singur Atotputernic (de două ori).

A Apostolilor :

Pe ucenicii cei necărturari, Duhul Țău cel Sfînt, învățați i-a arătat, Hristoase Dumnezeule ; și prin armonia cea cu multe sunete a limbilor, înșelăciunea ai nimicit, ca un Atotputernic.

A Mucenicilor :

Cum nu ne vom mira de nevoițele voastre, Sfinților Mucenici ? Că îmbrăcați fiind cu trup muritor, ați biruit pe vrăjmașii cei fără de trupuri. Nu v-au înfricoșat amenințările tiranilor ;

nu v-au spăimîntat năvălirile chinurilor. Cu adevărat după vrednicie ați fost slăviți de Hristos și sufletelor noastre cereți mare milă.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea : A p. 223

Fiul și Cuvîntul Tatălui Cel împreună fără de început și împreună veșnic, Izvorul tămăduirilor, a venit la fîntină ; și o femeie din Samaria a venit să scoată apă ; pe care văzînd-o Mîntuitorul, a zis : Dă-mi apă să beau, și mergi de cheamă pe bărbatul Țău ! Iar ea grăind ca unui om, iar nu ca lui Dumnezeu, si-lindu-se să tainuiască, a zis : Nu am bărbat ! Și Învățătorul a grăit către dînsa : Adevărat ai zis : Nu am bărbat ! Că cinci ai avut și cel pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat. Iar ea, mirîndu-se de acel cuvînt și alergînd în cetate, striga mulțimilor, grăind : Veniți de vedeți pe Hristos, Care dăruiește lumii mare milă.

LA STIHOAVNA

Se pun Stihurile Samarinenței, glasul al 4-lea :

Podobie : Ca pe un viteaz...

Tu, Care ești izvorul și noianul bunătății și Vistierul vieții, Unule mult îndurate, cum, vorbind cu femeia samarineancă, ai grăit : Dă-mi apă să beau, ca să iei iertare ? Lăudăm multa Ta milostivire, prin care mîntuiește tot neamul omenesc, pentru multa bunătate.

Stih: Incordează arcul și bine călătorește, pentru adevăr și blîndețe și dreptate.

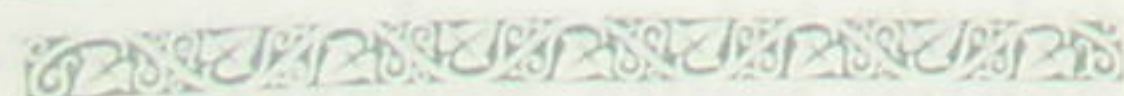
Veniți de vedeți un om, Care, șezînd astăzi la fîntînă, mi-a spus toate cîte am făcut; că prooroc prea adevărat și prea mare este, de vreme ce cunoaște toate cele ascunse și cele arătate. Ci dăruiește-mi apa vie, pe care o dai celor ce însetează, ca să nu mai însetez iarăși, în veac, Iubitorule de oameni.

Stih: Iubit-ai dreptatea și ai urît fără-delegea...

Izvorul cel pururea curgător, Viața cea fără de moarte, Rîul Cel nesecatuit și nesticăcios, călătorind, a șezut lîngă fîntînă, trimițînd pe ucenicii Săi, după mîncare; și stătea de vorbă cu femeia care scotea apă, vrînd să o cheme la Sine și să lumineze ochii sufletului ei.

Slavă..., Și acum..., glasul al 3-lea:

Să se bucure astăzi cu strălucire cerul și pămîntul, că Hristos S-a arătat, întru-pîndu-Se ca un om, ca să scoată din blestem pe Adam cu tot neamul și S-a făcut vestit prin minune. Și în Samaria venind, a stat înaintea femeii, cerînd apă, Cel ce îmbracă norii cu ape. Pentru aceasta, toți credincioșii să ne închinăm Celui ce a săracit de voie pentru noi, după sfatul cel plin de milostivire.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a șaptea, din Canonul Samaritencei.

→ VINERI

IN SĂPTĂMINA A CINCEA
DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6, cîntînd intii trei ale Samaritencei, glasul al 4-lea:

Podobie: Doamne, suindu-Te pe Cruce...

Arătat-u-s-a Samaritencea grăind celor din Sihar: Veniți de vedeți pe Acela despre care mai înainte a scris Moise în Lege, că va veni pe pămînt, pe Iisus Mesia, arătîndu-Se prin milostivire, și cu mine stînd de vorbă la fîntînă, ca un om. Cu adevărat Acesta este Hristos, Cel ce trebuia să vină în lume.

Cei din cetate, bînd din apa cea dulce și bună de băut, care curgea din gura cea bine grăitoare a femeii, se sîrguiau să meargă cu grăbire la fîntînă, care izvorăște apa cea îndestulătoare și să vadă Izvorul cel pururea curgător, Care răcorește sufletele, cele ce se topesc de sete.

Cei din cetate, văzînd pe Izvorul cel cu același chip și de același fel cu ființa omenească, strigau către femeie: De acum nu pentru cuvîntul tău credem noi, ci înșine cunoaștem cu adevă-

rat, că Acesta este izbăvirea și mîntuirea cea veșnică a lumii.

Se adaugă și de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Lîngă fîntîna lui Iacov, aflînd Iisus pe Samaritencea, apă de la dînsa a cerut, Cel ce acoperă pămîntul cu nori. O minune! Cel ce este purtat pe heruvimi, stătea de vorbă cu o femeie păcătoasă, apă cerînd, Cel ce a spînzurat pămîntul peste ape; apă căutînd, Cel ce revarsă izvoarele și limanurile apelor, vrînd să atragă spre Sine cu adevărat, pe cea vînată de luptătorul vrăjmaș, și să adape cu apa cea vie pe cea înflăcărată amarnic după lucruri netrebnice, ca un îndurat și de oameni iubitor.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 4-lea:

A Crucii:

Avînd totdeauna crucea Ta spre ajutor, Hristoase, călcăm lesne cursele vrăjmașului.

A Invierii:

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei...

Doamne, suindu-Te pe Cruce, blestemul nostru cel strămoșesc l-ai șters; și pogorîndu-Te în iad, pe cei legați din veac i-ai slobozit, dăruind nesticăciune neamului omenească. Pentru aceasta, cîntînd, slăvim Învierea Ta cea de viață făcătoare și mîntuitoare.

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne... *Octoih*

Jertfe însuflețite, ardere de tot cuvîntătoare, mucenici ai Domnului, daruri desăvîrșite aduse lui Dumnezeu, oi cunoscătoare de Dumnezeu și de Dumnezeu cunoscute, al căror staul este necălcăt de lupi: rugați-vă să fim și noi păstoriți împreună cu voi la apa odihnei.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Acestea zice Domnul către Samaritencea: De ai fi știut darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice ție: Dă-mi apă să beau, tu ai fi cerut de la Dînsul și ți-ar fi dat ție să bei, ca să nu mai însetezi în veac, zice Domnul.

Troparul: Propovăduirea Învierii cea luminată... Slavă... al Sfîntului Și acum... Taina cea din veac...

→ LA UTRENIE

După intia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 4-lea:

A Crucii:

Podobie: Degrab ne întîmpină pe noi...

Pironitu-Te-au iudeii, Mîntuitorule, pe Cruce, prin care ne-ai chemat pe noi dintre neamuri cu dragoste, Hristoase Dumnezeul nostru; tinsu-Ți-ai palmele pe cruce de bună voie, iar coasta Ta răbdată să fie împunsă cu sulița. Slavă mulțimii îndurărilor Tale, Iubitorule de oameni!

A Invierii: *Ap. 110*

Inviat-ai din mormint ca un nemuritor, Mintuitorule, și împreună ai ridicat lumea Ta, cu puterea Ta, Hristoase Dumnezeu nostru; zdrobit-ai întru tărie puterea morții; arătat-ai, Milostive, tuturor Învierea. Pentru aceasta Te și slăvim, Unule-Iubitorule de oameni.

A Mucenicilor: *Tropae*

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoințele lor cununile nestrăciunii au primit de la Tine, Dumnezeu nostru; că avînd tăria Ta, pe chinători i-au biruit; zdrobit-au și ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mințiește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Crucii — Născătoare de Dumnezeu:

Cînd Te-a văzut preacurată Maica Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Cruce înălțat, ca o maică, tînguindu-se, zicea: Ce minune nouă și uimitoare este aceasta, Fiul meu? Cum de Te întilnești cu moartea, Cel ce ești viața tuturor, vrînd să înviezi pe cei morți, ca un îndurat?

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întîmpină pe noi...

Venind Samarineanca, după obicei, să scoată apă din fîntina cea pămîntească și stricăcioasă, a scos apa

cea vie; căci unde fusese săpat izvorul și fîntina lui Iacov a aflat șezînd pe Izvorul, Care răcorește văpăile cele înfierbîntate ale lumii.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta:

Apoi: Învierea lui Hristos... și Psalmul 50.

CANOANELE

Al Samarinenței cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4. Condacul, Icosul și Luminînda Samarinenței.

LA LAUDE

Se cîntă patru Stihiri ale Octoiului, glasul al 4-lea.

A Crucii: *Podobie*

Dat-ai semn celor ce se tem de Tine, Doamne, cinstită crucea Ta, cu care ai biruit pe căpeteniile și puterile întinericului, și ne-ai ridicat pe noi la fericirea cea dintîi. Pentru aceasta slăvim rînduiala Ta cea iubitoare de oameni, Iisuse Atotputernice, Mintuitorul sufletelor noastre (de două ori).

A Invierii: *Ap. 114*

Cu crucea Ta, Hristoase Mintuitorule, îndreptează-ne pe noi la adevărul Tău și ne izbăvește de cursele vrăjmașului; Cel ce ai înviat din morți, scoală-ne pe noi, cei căzuți prin păcat, tinzînd mîna Ta, Iubitorule de oameni, Doamne, pentru rugăciunile Sfinților Tăi.

A Mucenicilor:

Cinstită este moartea Sfinților Tăi, Doamne; că de sabie și de foc și de frig fiind sfărîmați, și-au vărsat sîn-

gele, avînd nădejde în Tine că vor primi plata ostenelilor lor; și au răbdat și au dobîndit de la Tine, Mintuitorule, mare milă.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Izvorul începutului vieții, Iisus Mintuitorul nostru, venind la fîntina patriarhului Iacov, a cerut de la femeia samarineancă apă să bea. Iar aceea spunîndu-I că iudeii nu au părtașie cu ei, Înțeleptul Ziditor a îndrumat-o pe ea cu cuvinte pline de blîndețe, mai ales spre cererea apei celei veșnice; pe care și primindu-o, a propovăduit tuturor, zicînd: Veniți de vedeți pe Cunoscătorul celor ascunse și Dumnezeu, Care a venit în trup, să mințiască pe om.

LA STIHOAVNA

Stihirile, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Venind Samarineanca cu vasul să scoată apă, și lăsînd vasul la fîntină, fără de apă, a alergat singură în cetate, strigînd că a aflat Izvorul cel din belșug izvoritor de viață; din care a scos apa mințuirii și cu dînsa și-a răcorit inima, cea mistuită de patimi.

Stih: Incordează arcu și bine călătorește și împărățește, pentru adevăr și blîndețe și dreptate.

Zis-a Mintuitorul către Samarineancă: Adevărat ai

grăit, că nu ai astăzi bărbat după lege; că cinci ai avut mai-nainte, și cel pe care îl ai acum nu este bărbatul tău, ci după lege ți-e străin; iar ea grăbindu-se, a strigat celor din cetate: Văzut-am un om, care mi-a spus pe față toate, cîte în taină am făcut.

Stih: Iubit-ai dreptatea și ai urit fără-delegea.

Alt rîu izvoritor de viață, din fîntina cea cerească a scos Samarineanca, aflîndu-l pe El oprit din curgere la fîntina din care avea obicei să scoată altă apă, pămîntească și stricăcioasă; iar Acesta S-a arătat tresăltînd în inima ei, ca un alt izvor nou, răcorînd văpăile patimilor.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Cînd Te-ai arătat în trup, Hristoase Dumnezeule, prin rînduiala cea negrăită, auzînd Samarineanca cuvîntul Tău, Iubitorule de oameni, și-a lăsat vasul la fîntină și a alergat, spunînd celor din cetate: Veniți de vedeți pe Cunoscătorul inimilor; oare nu este Acesta Hristos, pe Care-L așteptăm, Cel ce are mare milă?

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a opta, din Canonul Samarinenței.

→ **S Î M B Ă T Ă**
ÎN SĂPTĂMÎNA A CINCEA
DUPĂ PAȘTI
Vineri Sărbătoare
LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihurile pe 6 și se cântă trei Stihiri ale Samaritencei, glasul 1. 13 p. 228

Venit-a la fântină, în ceasul al șaselea, Izvorul minunilor, spre a aduce la viață pe urmașa Evei; că Eva întru acest ceas a ieșit din rai, din pricina amăgirii șarpelui. Deci, s-a apropiat Samaritencea să scoată apă; pe care văzînd-o Mintuitorul, i-a zis: Dă-Mi apă să beau, și Eu te voi sătura de apa cea vie. Iar înțeleapta, alergînd în cetate, a vestit îndată mulțimilor: Veniți de vedeți pe Hristos Domnul, Mintuitorul sufletelor noastre.

Glasul al 2-lea: 13 p. 228

Cînd Domnul a venit la fântină, Samaritencea a rugat pe Cel milostiv: Dă-mi apa credinței și voi primi apele botezului, bucurie și izbăvire. Dătătorule de viață, Doamne, slavă Ție! 13 p. 228

Fiul și Cuvîntul Tatălui, Cel împreună fără de început și împreună veșnic, Izvorul tămăduirilor, a venit la fântină; și o femeie din Samaria a venit să scoată apă; pe care văzînd-o Mintuitorul, a zis: Dă-Mi apă să beau, și mergi de cheamă pe bărbatul tău! Iar ea, grăind ca unui om,

iar nu ca lui Dumnezeu, silindu-se să tănuiască, a zis: Nu am bărbat! Și învătătorul a grăit către dînsa: Adevărat ai zis: Nu am bărbat! Că cinci ai avut, și cel pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat. Iar ea, mirîndu-se de acel cuvînt și alergînd în cetate, striga mulțimilor, grăind: Veniți de vedeți pe Hristos, Care dăruiește lumii mare milă.

Se adaugă și de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., glasul al 6-lea: 13 p. 228

Lîngă fântina lui Iacov aflînd Iisus pe Samaritencea, apă de la dînsa a cerut, Cel ce acoperă pămîntul cu nori. O minune! Cel ce este purtat pe heruvimi, stătea de vorbă cu o femeie păcătoasă, cerînd apă, Cel ce a spînzurat pămîntul peste ape; apă căutînd, Cel ce revarsă izvoarele și limanurile apelor, vrînd să atragă spre Sine cu adevărat pe cea vînată de luptătorul vrăjmaș, și să adape cu apa cea vie, pe cea înflăcărată amarnic după lucruri netrebnice, ca un îndurat și de oameni iubitor.

Și acum..., Dogmatica, glasul al 4-lea: 13 p. 154

Proorocul David, cel din spre tine dumnezeiesc părinte, cu dulce cîntare despre tine mai dinainte a glăsuit, către Cel ce ți-a făcut ție măriri: Stătut-a Împărăteasa aproape, de-a dreapta Ta. Că pe tine, Maică, prici-

nuitoare a vieții te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată Se face om din tine a binevoit, ca iarăși să zidească chipul Său cel stricat prin patimi; și oaia cea rătăcită, pierdută prin munți aflînd-o pe umeri ridicînd-o, la Tatăl să o aducă, și după voia Lui, cu Puterile cerești să o unească, de Dumnezeu-Născătoare; și lumea să o mîntuiască Hristos, Cel ce are mare și bogată milă.

LA STIHOAVNA

Se pun Stihurile Învierii, glasul al 4-lea: 13 p. 148

Crucii Tale celei făcătoare de viață neîncetat închinîndu-ne, Hristoase Dumnezeule, slăvim Învierea Ta cea de a treia zi; că printr-însa ai înnoit firea oamenilor cea stricată, Atotputernice, și suirea la ceruri ne-ai arătat nouă, ca un singur bun și de oameni iubitor.

Stih: Domnul a împărțit, întru podoabă S-a îmbrăcat, îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins. 13 p. 148

Osînda pomului neascultării o ai dezlegat, Mintuitorule, pe lemnul Crucii, de bună voie pironindu-Te; și în iad pogorîndu-Te, Puternice, legăturile morții ca un Dumnezeu le-ai rupt. Pentru aceasta, ne închinăm Învierii Tale celei din morți, cu bucurie strigînd: Atotputernice Doamne, slavă Ție!

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina. 13 p. 148

Porțile iadului le-ai sfărîmat, Doamne, și cu moartea

Ta împărăția morții ai surpat; iar neamul omenesc din stricăciune l-ai slobozit, dăruind lumii viață și nestricăciune și mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile. 13 p. 156

Doamne suindu-Te pe Cruce, blestemul nostru cel strămoșesc l-ai șters; și pogorîndu-Te în iad, pe cei legați din veac i-ai slobozit, nestricăciune dăruind neamului omenesc. Pentru aceasta, cîntînd, slăvim Învierea Ta cea de viață făcătoare și mîntuitoare.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea: 13 p. 130

Cînd Te-ai arătat în trup, Hristoase Dumnezeule, prin rînduiala cea negrăită, auzind Samaritencea cuvîntul Tău, Iubitorule de oameni, și-a lăsat vasul la fântină și a alergat, spunînd celor din cetate: Veniți de vedeți pe Cunoscătorul inimilor; oare nu este Acesta Hristos, pe Care-L așteptăm, Cel ce are mare milă?

Troparul: Propovăduirea Învierii..., Slavă..., al sfîntului, Și acum..., Taina cea din veac ascunsă... Ectenia și Otpustul.

→ **LA UTRENIE**

După întia Catismă se cântă Sedealna Învierii, glasul al 4-lea.

Podobie: Degrab ne întîmpină pe noi... 13 p. 168

Căutînd la intrarea mormîntului și nerăbdînd strălucirea îngerului, Mironosițele cu cutremur se mi-

rau, zicînd: Au doar a fost furat Cel ce a deschis tîlharului raiul? Au doar S-a sculat Cel ce și mai-nainte de Patimă a vestit Învierea? Cu adevărat a înviat Hristos Dumnezeu dăruind celor din iad viață și înviere.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: *A p. 160*

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pămînt s-a arătat; Dumnezeu întrupîndu-Se întru unire neamestecată și Crucea de bună voie pentru noi primind; prin care înviind pe cel întîi-zidit, a mîntuit din moarte sufletele noastre.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul 1.

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...

Să se bucure cerul! Să dăntuiască cele de pe pămînt! Că Hristos, arătîndu-Se din Fecioară, ca un om, a izbăvit din stricăciune toată firea omenească prin însăși moartea Sa; iar cu minunile strălucind, cerînd apă femeii samarince, i-a dat izvorul tămăduirilor, ca Cel ce singur este fără de moarte.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta:

Apoi: Învierea lui Hristos... și Psalmul 50.

CANOANELE

Al Samarincei cu irmoasele pe 6, al hramului bisericii pe 4 și al Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul și Luminînda Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 4-lea: *A p. 176*

Cel ce ai suferit Crucea și moartea și ai înviat din morți, Atotputernice Doamne, slăvim Învierea Ta. *A p. 176*

Cu crucea Ta, Hristoase, din blestemul cel de demult ne-ai slobozit pe noi; și cu moartea Ta pe diavolul, care chinuia firea noastră, l-ai zdrobit, iar cu Învierea Ta de bucurie toate le-ai umplut. Pentru aceasta, strigăm Ție: Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție!

Cu crucea Ta, Hristoase, Mîntuitorule, îndreptează-ne pe noi la adevărul Tău și ne scapă de cursele vrăjmașului; Cel ce ai înviat din morți, scoală-ne pe noi, cei căzuți prin păcat, tinzînd mîna Ta, Iubitorule de oameni, Doamne, pentru rugăciunile Sfinților Tăi. *A p. 177*

De sînurile Părintelui Tău nedespărțindu-Te, Unule Născut Cuvîntul lui Dumnezeu, ai venit pe pămînt din iubire de oameni, om făcîndu-Te, fără de schimbare; și cruce și moarte ai răbat cu trupul Cel ce ești fără patimă cu Dumnezeirea; dar înviind din morți, nemurire ai dăruit neamului omenesc, ca un singur Atotputernic.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea: *A p. 231*

Izvorul începutului vieții, Iisus Mîntuitorul nostru, venind la fîntîna patriarhului Iacov, a cerut de la femeia

samarineancă apă să bea. Iar aceea spunîndu-I că Iudeii nu au pîrtășie cu ei, Înțeleptul Ziditor a îndrumat-o pe ea cu cuvinte pline de blîndețe, mai ales spre cererea apei celei veșnice; pe care și primind-o, a propovăduit tuturor, zicînd: Veniți de vedeți pe Cunoscătorul celor ascunse și Dumnezeu, Care a venit în trup, să mîntuiască pe om.

LA STIHOAVNĂ

Se pun Stihirile Praznicului, glasul al 4-lea.

Podobie: Ca pe un viteaz...

Pe Izvorul cel pururea curgător văzîndu-L stînd la fîntînă, femeia cea bîntuită de văpăile multor patimi a cerut să primească apa vieții, cea tămăduitoare de multe patimi, care se revărsa din El, ca un rîu; pe care o a și luat în dar de la Cuvîntul, și nu mai aleargă la fîntîna cea pămîntească și pieritoare.

Stih: Încordează arcul și bine călătorește și împărățește pentru adevăr și blîndețe și dreptate.

Obiceiurilor evreiești urmînd femeia și punînd mai presus nepărtășia dintre ei decît împărtășirea apei, Hristos, Înțeleptul Ziditor, prin cuvinte plăcute a îndrumat-o să ceară apa dumnezeiască, băutura cea de

viață izvoritoare, din care aceea bînd, a îndrumat apele spre cetate.

Stih: Iubit-ai dreptatea și ai urît fără-delegea.

Nici vas de scos nu ai și fîntîna este foarte adîncă, de unde, deci, îmi vei da apă nestricăcioasă?, a strigat Samarineanca Ție, Hristoase, socotind că ești om, iar nu Dumnezeu, și mirîndu-se de cuvintele Tale; pe care cu graiuri foarte blînde adăpînd-o, ai pregătit-o să Te mărturisească pe Tine Dumnezeu și Mîntuitor al tuturor.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Acestea zice Domnul către Samarineancă: De ai fi știut darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice ție: dă-Mi apă să beau, tu ai fi cerut de la Dînsul și ți-ar fi dat ție să bei, ca să nu mai însetezi în veac, zice Domnul.

Troparul Învierii Slavă..., al Sfințului Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu. Ectenia, Ceasul 1 și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a noua din Canon.

Apostolul, din Faptele Apostolilor; Evanghelia de la Ioan.

Chinonicul Praznicului.

DUMINICA A ȘASEA DUPĂ PAȘTI A ORBULUI

LA VECERNIA MICĂ

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 4 și se cântă Stihirile Învierii, glasul al 5-lea:

Prin cinstită Crucea Ta, Hristoase...
Cel ce a dat înviere...
Mare minune! Ziditorul...
Inchinare de seară aducem Ție...

Slavă..., glasul al 5-lea:

Doamne, trecînd pe cale... (caută-le la Vecernia mare).

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: același glas.

Pe Fecioara cea plină de dumnezeiască cuviință și de sfințenie, pe cea mai cinstită decît heruvimii, să o cinstim; că Făcătorul tuturor vrînd să Se facă om, S-a sălășluit într-însa, în chip negrăit. O, lucruri minunate și taine uimitoare! Cine nu se va mira auzind aceasta? Că Dumnezeu S-a făcut om și schimbare într-Însul nu a fost; și prin

ușile fecioriei trecînd, împutinare într-însa nu s-a aflat, precum grăiește proorocul: Că om printr-însa nu va trece niciodată, fără numai Însuși Domnul Dumnezeu lui Israel, Cel ce are mare milă.

LA STIHOAVNA

Se pune Stihira Învierii, glasul al 5-lea:

Pe Tine, Hristoase Mîntuitorule, Cel ce Te-ai întrupat și de ceruri nu Te-ai despărțit, cu glasuri de cîntări Te mărim. Că Cruce și moarte ai primit pentru neamul nostru, ca Domnul cel iubitor de oameni; și prădînd porțile iadului, a treia zi ai înviat, mîntuind sufletele noastre.

Alte Stihiri, ale Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 5-lea:

Stih: Pomeni-voi numele tău întru tot neamul și neamul.

Bucură-te pecetea proorocilor, propovăduirea grăitorilor de Dumnezeu Apostoli; că pe Cel ce este cu adevărat Dumnezeu, L-ai născut nouă întrupat, mai presus de cuget și de cuvînt; prin Care luînd starea cea dintru început și dobîndind desfătarea raiului, pe tine mijlocitoare a unei astfel de străluciri, cu cîntări te cinstim, cei ce te-am cîștigat pe tine, Preasfîntă și rugătoare bine primită, pentru cererea vieții celei veșnice a Fiului tău, Cel ce împarte cu îmbelșugare mare milă.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta...

Bucură-te, cer cuvîntător, întru care Dumnezeu, întrupîndu-Se, S-a sălășluit; amforă a dumnezeieștii mane, sfeșnic al Soarelui; munte umbrît al lui Dumnezeu, cămară care ai cuprins pe Dumnezeu, masă dătătoare de viață, candelă de aur; rai purtător de lumină, rug nears, chivot al sfințeniei; scară cerească, nor însuflețit, toiag care ai odrăslit din rădăcina lui Iesei, Fecioară. Pe Hristos roagă-L să dea sufletelor noastre mare milă.

Stih: Feței Tale se vor ruga credincioșii.

Bucură-te, ceea ce ești cu totul fără prihană, care ai

zămislit în chip negrăit pe Fiul lui Dumnezeu, născîndu-L pe Cel ce a luat din sîngiurile tale trup cu adevărat la fel cu al nostru, și suflet înțelegător și de sine stăpînitor; că ci îmbrăcîndu-se întru Adam, fără de nici o lipsă, l-a mîntuit, zidind din nou pe om. Pentru aceasta în două firi se vestește nouă Hristos, arătînd în Sine lucrarea amîndurora; pe Care roagă-L, să dea celor ce te laudă pe tine, mare milă.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Soare înțelegător al dreptății, Hristoase Dumnezeule... (caută înainte la Stihioavna de la Vecernia mare).

Și acum..., glasul al 5-lea:

Biserică și poartă, palat și scaun împărătesc ești, Fecioară, cu totul cinstită; prin care Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, S-a arătat celor ce dormeau întru întuneric, Soarele dreptății fiind și vrînd să lumineze pe cei ce i-a zidit, după chipul Său, cu mîna Sa. Pentru aceasta, cu totul lăudată, ca ceea ce ai agonisit îndrăzneală către Dînsul ca o Maică, roagă-L neîncetat să se mîntuiască sufletele noastre.

Proparul Învierii și al Născătoarei de Dumnezeu, (caută-le la Vecernia mare). Ectenia și otpustul.

→ LA VECERNIA MARE

Se citește sau se cântă Fericit bărbatul... catisma toată; la : Doamne, strigat-am... se pun Stihirile pe 10 și se cântă Stihirile : ale Învierii 3, ale lui Anatolie 4 și două idiomele ale Orbului, repetînd pe cea dintîi.

Stihirile Învierii, glasul al 5-lea :

Prin cinstită Crucea Ta, Hristoase, pe diavolul l-ai rușinat ; și prin Învieria Ta, acul păcatului l-ai tocit, și ne-ai mîntuit pe noi din porțile morții. Slăvimu-Te pe Tine, Unule-Născut.

Cel ce a dat înviere neamului omenesc, ca un miel spre junghiere S-a adus ; înfricoșatu-s-au de A c e s t a mai-marii iadului și s-au ridicat porțile cele de durere ; că a intrat Împăratul slavei, Hristos, zicînd celor din legături : ieșiți ! și celor din întuneric : arătați-vă !

Mare minune : Ziditorul celor nevăzute, pentru iubirea de oameni cu trupul pătimind, a înviat, Cel fără de moarte. Veniți, semințiile neamurilor să ne închinăm Acestuia ! Că prin milostivirea Lui, din rătăcire fiind izbăviți, ne-am învățat a lăuda pe un Dumnezeu în trei ispostasuri.

Stihirile lui Anatolie.

Închinare de seară aducem Ție, Luminii celei neînserate, Care la sfîrșitul veacurilor ca într-o oglindă în trup ai strălucit lumii ; și pînă la iad Te-ai pogorît, întunericul cel de acolo l-ai risipit și lumina Învierii ai

arătat-o neamurilor. Dătorule de lumină, Doamne, slavă Ție !

Pe Hristos, Începătorul mîntuirii noastre, să-L slăvim ; că El din morți înviind, lumea din rătăcire s-a mîntuit. Se bucură ceata îngerilor ; fuge înșelăciunea diavolilor ; Adam cel căzut s-a sculat, diavolul s-a zdrobit.

Străjerii erau învățați de cei fără de lege : tainuiți Învieria lui Hristos, și luați arginți și spuneți : Că noi dormind, din mormînt a fost furat cel mort. Dar cine a văzut, cine a auzit, de vreun mort furat vreodată ? Și mai ales Cel uns cu smirnă și gol, care Și-a lăsat în mormînt și giulgiurile Sale ? Nu vă amăgiți iudeilor ! Ascultați graiurile proorocilor și cunoașteți, că Însuși este cu adevărat Izbăvitorul lumii și Atotputernic.

Doamne, Cel ce iadul ai golit și moartea ai zdrobit, Mîntuitorul nostru, Cel ce ai luminat lumea cu cinstita Cruce, miluiește-ne pe noi.

Stihirile Orbului, glasul al 2-lea :

Cel ce s-a născut orb zicea în cugetul său : Au doară pentru păcatele părinților m-am născut fără vedere ? Au doară pentru necredința neamurilor, m-am născut spre dovadă ? Nu sînt în stare să întreb cînd este noaptea, și cînd este zi. Picioarele mele nu mai pot răbda po-

ticnirile de pietre ; că n-am văzut soarele strălucind, și nici chipul Celui ce m-a zidit. Ci mă rog Ție, Hristoase Dumnezeule : Caută spre mine și mă miluiește (de două ori).

Ieșind Iisus din templu, a aflat pe un om orb din naștere ; și făcîndu-I-se milă, a pus tină pe ochii lui și a zis către dînsul : Mergi de te spală în Siloam ! Și spălîndu-se, a văzut, dînd slavă lui Dumnezeu. Iar cei de aproape ai lui ziceau către el : Cine ți-a deschis ochii, pe care nimeni din cei ce văd n-au putut să-i vindece ? Iar el a strigat, zicînd : Un om care se chiamă Iisus, Acela mi-a zis : Spală-te în Siloam, și am văzut. Acesta este cu adevărat Mesia Hristos, despre Care a grăit Moise în Lege ; Acesta este Mîntuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., glasul al 5-lea :

Doamne, trecînd pe cale, ai aflat pe un om orb din naștere ; și nedumeriți fiind ucenicii, Te întrebau pe Tine, zicînd : Învățătorule, cine a păcătuit : acesta, ori părinții lui, de s-a născut orb ? Iar Tu, Mîntuitorul meu, ai zis către dînșii : Nici acesta n-a păcătuit, nici părinții lui ; ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu printr-însul. Eu trebuie să

împlinesc lucrurile Celui ce M-a trimis, pe care nimeni nu poate să le facă. Și acestea zicînd și scuipînd jos și făcînd tină, ai uns ochii lui, zicînd către dînsul : Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului ! Iar acela spălîndu-se, s-a făcut sănătos și striga către Tine : Cred, Doamne ! și s-a închinat Ție. Pentru aceasta, și noi strigăm : Miluiește-ne pe noi !

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu : (Dogmatica), glasul al 5-lea :

În Marea Roșie închipuirea Miresei celei neispitite de nuntă s-a întipărit de demult. Acolo Moise a fost despărțitor al apei, iar aici Gavriil, slujitor al minunii. Atunci trecut-a Israel adîncul cu piciorul, neudat, iar acum Fecioara L-a născut fără sămînță pe Hristos. Marea, după trecerea lui Israel, a rămas netrecută, iar cea fără prihană, după nașterea lui Emanoil, a rămas nevătămată. Cel ce ești și mai înainte ai fost, și Te-ai arătat ca om, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi !

LA LITIE

Se cântă Stihira hramului bisericii : Slavă..., glasul al 4-lea :

Toată viața socotind-o orb o noapte, a strigat către Tine, Doamne : Deschide-mi ochii, Fiule al lui David,

Mîntuitorul nostru, ca și eu, împreună cu toți, să laud puterea Ta!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:
Același glas:

Rugăciunile robilor tăi ascultă-le, ceea ce ești cu totul fără prihană, potolind zvicnirile durerilor noastre, din tot necazul izbăvind-ne pe noi; că pe tine una te avem ancoră tare și neclintită și a ta ocrotire am dobîndit. Să nu rămînem de rușine, Stăpînă, cei ce te chemăm pe tine! Grăbește spre rugăciunea celor ce strigă către tine cu credință: Bucură-te, Stăpînă, ajutoarea tuturor, bucuria și acoperămîntul și mîntuirea sufletelor noastre.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 5-lea:

Pe Tine, Hristoase Mîntuitorule, Cel ce Te-ai întrupat și de ceruri nu Te-ai despărțit, cu glasuri de cîntări Te mărim. Că Cruce și moarte ai primit pentru neamul nostru, ca Domnul cel iubitor de oameni; prădînd porțile iadului, a treia zi ai înviat, mîntuind sufletele noastre.

Apoi se cîntă Stihirile Paștilor cu Stihurile lor.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Soare nematerial al dreptății, Hristoase Dumnezeule,

Care celui din naștere, lipsit de lumină, i-ai luminat atît ochii trupești cît și cei sufletești, cu preacurată atingerea Ta, luminînd și ochii noștri cei sufletești, arată-ne fii ai zilei, ca să strigăm Ție, cu credință: Mare și negrăită este milostivirea Ta spre noi, Iubitorule de oameni, slavă Ție!

Și acum..., Ziua Învierii...

Troparul Învierii, glasul al 5-lea:

Pe Cuvîntul, Cel împreună fără de început cu Tatăl și cu Duhul, Care S-a născut din Fecioară spre mîntuirea noastră, să-L laudăm credincioșii și să ne închinăm Lui; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce și moarte a răbda, și a scula pe cei morți, întru slăvită învierea Sa.

Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, ușa Domnului cea neumblată. Bucură-te, zid și acoperămînt al celor ce aleargă la tine. Bucură-te, liman neînvișor și neispită de nuntă, care ai născut cu trup pe Făcătorul tău și Dumnezeu; nu înceta a te ruga, pentru cei ce laudă și cinstesc nașterea ta.

La Miezonoaptea se cîntă Canonul Preasfîntei și de viață Făcătoarei Treimi din Octoih, glasul al 5-lea; apoi troparele, Cade-se cu adevărat..., după obicei, și celelalte.

→ LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Învierii.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna Învierii, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Crucea Domnului să o laudăm. Sfînta îngropare cu cîntări să o cinstim, și Învierea Lui să o proslăvim; că a sculat pe cei morți, din mormînturi, ca un Dumnezeu, prădînd stăpînia morții și puterea diavolului; și celor din iad lumină le-a răsărit.

Slavă...,

Doamne, mort ai fost socotit, Cel ce ai omorît moartea; în mormînt ai fost pus, Cel ce ai deșertat mormînturile; sus ostașii străjuiau mormîntul, jos pe morții cei din veac i-ai înviat. Atotputernice și necuprinsule Doamne, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, munte sfînt și de Dumnezeu umblat. Bucură-te, rug însuflețit și nears. Bucură-te, ceea ce singură ești lumii punte către Dumnezeu, care treci pe cei morți la viața veșnică. Bucură-te, Fecioară fără prihană, care, fără ispită bărbătească, ai născut Mîntuirea sufletelor noastre.

După a doua Catismă se cîntă Sedelnele, glasul al 5-lea:

Doamne, în mijlocul celor osîndiți Te-au pironit căl-

cătorii de lege; și cu sulita coasta Ta au împuns, o Milostive! Îngropare ai primit, Cel ce ai sfărîmat porțile iadului și ai înviat a treia zi. Alergat-au femeile să Te vadă, și au vestit Apostolilor scularea, preainălțate Mîntuitorule, pe Care îngerii Te laudă, binecuvîntate Doamne, slavă Ție!

Slavă...,

Taina Ta cea minunată, Mîntuitorul meu, s-a făcut lumii mîntuire; că înviind din mormînt cu dumnezeiască cuviință, pe cei pieriți i-ai ridicat împreună cu Tine, ca un Dumnezeu; Cel ce ești Viața tuturor, Doamne, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mireasă neispită de nuntă, Născătoare de Dumnezeu, care ai schimbat în bucurie întristarea Evei, te laudăm credincioșii și ne închinăm ție, că ne-ai scos de sub blestemul cel de demult. Și acum, roagă-te neîncetat, cu totul laudată Preasfîntă, ca să ne mîntuim.

După Fericirile cei fără prihană... se cîntă troparele Învierii: Soborul îngeresc... și celelalte.

IPACOI

Glasul al 5-lea:

De îngerească vedere spăimîntîndu-se cu mintea, iar prin dumnezeiasca Înviere luminîndu-și sufletul,

Mironosițele binevesteau Apostolilor : Vestiți între neamuri **Învierea Domnului**, Cel ce împreună lucrează cu voi prin minuni, iar nouă ne dăruiește mare milă.

ANTIPOANELE, glasul al 5-lea :

Antifon 1 :

Cînd sînt necăjit, ca David cînt Ție, Mintuitorul meu. Izbăvește sufletul meu de limba vicleană.

Fericită este viața pustnicilor, celor ce se întra-ripeză cu dumnezeiescul dor.

Slavă..., Și acum...

Prin Duhul Sfînt se țin toate cele văzute, împreună cu cele nevăzute ; că însuși stăpînitor fiind, este cu adevărat Unul din Treime.

Antifon 2.

La munți, suflete, să ne ridicăm ; mergi acolo de unde vine ajutorul.

Mîna Ta cea dreaptă, Hristoase, și asupra-mi întinzîndu-se, de toată înșelăciunea să mă păzească.

Slavă..., Și acum...

Sfîntului Duh, teologhîsînd, să-i zicem : Tu ești Dumnezeu, viață, iubire, lumină, minte ; Tu ești bunătate, Tu împărătești în veci.

Antifon 3.

La auzul celor ce-mi spun mie : În curțile Domnului

să intrăm, de multă bucurie umplîndu-mă, rugăciuni înalte.

In casa lui David cele înfricoșătoare se săvîrșesc ; că acolo este foc care arde tot gîndul cel rușinos.

Slavă..., Și acum...

In Sfîntul Duh, este vrednicia cea începătoare de viață, de la care tot ceea ce viază se însuflețește, precum în Tatăl, ca și în Cuvîntul.

PROCHIMEN, glasul al 5-lea :

Scoală-Te Doamne Dumnezeu meu, înalță-se mîna Ta, că Tu împărătești în veci (de trei ori ; a doua oară cu stilul :).

Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Toată suflarea să laude pe Domnul.

Evangelhia a 8-a a Învierii, de la Ioan.

Apoi : Învierea lui Hristos... (de 3 ori) și Psalmul 50.

CANOANELE

Se pune Canonul Paștilor cu irmoasele pe 6 și al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 (caută-l la Duminica Mironosițelor), apoi al Orbului pe 6.

CANONUL Orbului

Alcătuire a lui Iosif al Tesalonicului.

Cîntarea 1, glasul al 5-lea :

Irmosul :

Pămîntul peste care soarele nu a strălucit și «nici nu l-a văzut vreodată, «adîncul pe care nu l-a văzut gol bolta cerului, Israel «neudat l-a străbătut, «Doamne ; și l-ai adus pe el «la muntele sfințeniei Tale,

«lăudîndu-Te și cîntîndu-Ți «cîntare de biruință».

Răstignire de bunăvoie primind, cu trupul, ai izvorît binecuvîntare și viață lumii, Stăpîne și Ziditorule a toate, Unule întru totul binecuvîntate ! Pentru aceasta, Te binecuvîntăm, Te lăudăm și Te slăvim, glăsuind și cîntînd cîntare de biruință.

In groapa cea mai din adînc, Iosif cel cu bun chip Te-a pus pe Tine mort Hristoase, și a prăvălit piatră peste ușa mormîntului, Îndelung-Răbdătorule. Ci ai înviat întru slavă și împreună ai ridicat lumea, care Te laudă, cîntîndu-Ți cîntare de biruință.

Ingerul, cel ce s-a arătat, a zis cinstitelor femei : pentru ce aduceți miresme cu lacrimi ? Hristos a înviat ! Alergînd, spuneți văzătorilor de Dumnezeu Ucenici, celor ce se tînguiesc și plîng, să salte și să dănțuiască cu bucurie.

Minuni uimitoare făcînd Mintuitorul, a vindecat și pe orbul din naștere, ungîndu-l cu tină și zicîndu-i : Mergi și te spală în Siloam, ca să Mă cunoști pe Mine Dumnezeu, Care umblu pe pămînt, purtînd trup, pentru milostivirea îndurărilor.

Slavă...,

O Ființă în trei ipostasuri cinstind noi, credincioșii,

slăvim pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul cel drept, pe un singur Dumnezeu, Făcătorul și Domnul și Izbăvitorul tuturor, strigînd împreună cu cei fără de trupuri : Sfînt, Sfînt, Sfînt ești Împărate !

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

In pîntecele tău, Cel ce nu știe de nuntă, Curată, S-a sălășluit Domnul pentru milostivirea îndurărilor, vrînd să mintuiască pe omul cel stricat prin meșteșugirile vrăjmașului ; deci, pe Acesta roagă-L, să mintuiască cetatea aceasta, de orice fel de robie și de năvălirea vrăjmașilor.

Catavasiu :

Mintuitorului Dumnezeu, «Celui ce a călăuzit pe iudei «prin mare, cu picioare neudate, și a înecat pe Faraon cu toată oastea, Aceluia «singur să-I cîntăm, că S-a «proslăvit».

Cîntarea a 3-a :

Irmosul :

Intărește, Doamne, inima mea, care se clatină de «valurile vieții, îndreptînd-o «spre limanul cel lin, ca un «Dumnezeu».

Sprijinit-ai inimile celor ce se clatină, Îndelung-Răbdătorule, cutremurînd tot pămîntul, cu cinstită Răstignirea Ta, pe care ai răbdat-o cu Trupul.

In mormînt nou Te-a pus pe Tine, Îndurate, Iosif cel

cu bun chip ; dar ai înviat a treia zi din morți, înnoindu-ne pe noi.

Pentru ce căutați, ca pe un mort, pe Domnul ? Îngerul, cel ce a strălucit cu chip dumnezeiesc, a grăit femeilor : Înviat-a, precum a zis !

Pe orbul din naștere, cel ce a venit la Tine, oarecînd, slăvind îndurarea Ta și minunile, l-ai vindecat, îndurate.

Slavă...

Ne închinăm lui Dumnezeu : Tatălui, Celui fără de început și Fiului și dumnezeiescului Duh ; Firii celei întreit nezidite, în trei ipostasuri, Dumnezeului Celui unul, al tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Din pîntece fecioresc ai născut pe Dumnezeu întrupat, pe Care roagă-L, Preasfîntă Stăpînă, să se milostivească spre noi.

Catavasié :

Cu puterea Crucii Tale, «Hristoase, întărește mintea mea, ca să laud și să slăvesc Înălțarea Ta cea minuitoare».

Condacul și Icosul Paștilor ; apoi Sedealna, glasul al 8-lea :

Podobie : Pe Înțelepciunea...

Stăpînul și Făcătorul tuturor trecînd pe cale, a aflat pe un orb șezînd, care plîngea și grăia : N-am văzut în viață soarele strălucînd,

nici luna împrăștiindu-și lucirea. Pentru aceasta, strig Ție : Cea ce Te-ai născut din Fecioară ca să luminezi toate, luminează-mă și pe mine, ca un Milostiv, ca să strig, căzînd înaintea Ta : Stăpîne Hristoase, Dumnezeule, dăruiește-mi iertare de greșeli, pentru mulțimea milei Tale, Unule Iubitorule de oameni (de două ori).

Cîntarea a 4-a :

Irmosul :

Auzit-am, Doamne, glasul Tău și m-am temut ; «înțeles-am rînduiala Ta și «Te-am proslăvit, Unule Iubitorule de oameni».

Fiind pironit pe lemn, Cel ce ești Viața, pe mine cel omorît prin lemn m-ai întors la viață, pentru mare mila Ta. Pentru aceasta, Cuvinte, pe Tine Te slăvesc.

Adunîndu-Te, în chip minunat, cu ucenicii Tăi, Doamne, le-ai zis lor : Mergeți de propovăduiți pretutindeni Învierea Mea.

Încredințînd, Doamne, despre Învierea Ta cea din mormînt, pe cei ce Te iubesc pe Tine, Hristoase, multe zile ai fost laolaltă cu dînșii, bucurîndu-i pe ei.

Deschis-ai, Doamne, ochii celui ce se născuse orb din pîntecele maicii sale, zicîndu-i : Mergi de te spală și vezi, slăvind Dumnezeirea Mea.

Slavă...

Treime, Ceea ce ești întocmai cinstită, fără de început, neîmpărțită cu ființa și despărțită după ipostasuri, mîntuiește pe toți cei ce Te slăvesc pe Tine, cu credință și cu frică.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Nașterea ta, cea mai presus de fire, o slăvim, Preacurată, fericindu-te, cu credință, pe tine, cea cu totul fără prihană, ca pe Născătoarea Dumnezeului tuturor.

Catavasié :

Auzit-am, Doamne, glasul «puterii Crucii Tale, că raiul «s-a deschis printr-însa ; și «am strigat : Slavă puterii «Tale, Doamne».

Cîntarea a 5-a :

Irmosul :

Întîmpinînd ticălosul meu suflet, cea ce se luptă în «noapte cu întunericul pa-timilor, milostivește-Te și «strălucește întru mine, Soare fără de materie, razele «cele strălucitoare ale zilei, «ca să învăluie noaptea în-tru lumină».

Fost-ai înălțat pe Cruce, Îndurate, și împreună cu Tine ai înălțat pe toți oamenii, și pe șarpele cel vrăjmaș l-ai omorît, și ai întors la viață zidirea mîinilor Tale, ca Cel ce ești Unul Dumnezeu, al tuturor.

Pus ai fost în mormînt, Cel ce de bună voie ai primit

moarte, și împărățiile iadului le-ai deșertat pe toate, ridicînd pe morți cu Învierea Ta.

Pe Tine, Cuvinte, Cel ce ai făcut minuni mari pe pămînt Te-a omorît soborul celor fără de lege ; dar Tu Însuți, Doamne, fiind unul cel puternic, ai înviat din morți Hristoase, precum ai zis mai înainte.

Deschizînd ochii celui ce nu vedea lumina cea simțită, i-ai luminat vederile sufletului, și l-ai făcut să Te slăvească, cunoscîndu-Te pe Tine, Făcătorul, Care din milostivire Te-ai arătat om.

Slavă...

Pe Treimea în Unime și pe Unimea în Treime, credincioșii, să o slăvim : Pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul cel drept, pe Dumnezeu Cel Unul, a toate Făcătorul, cu adevărat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Cum ai născut, Maică Fecioară, curată, necunoscînd ispită de bărbat, ceea ce ești de Dumnezeu dăruită ? Cum ai hrănit pe Cel ce hrănește făptura ? Precum numai El însuși știe, Făcătorul tuturor și Dumnezeu.

Catavasié :

Dis-de-dimineată sculîndu-ne, strigăm Ție, Doamne : Mîntuiește-ne pe noi, «că Tu ești Dumnezeul nos-

«tru, afară de Tine pe altul
«nu știm».

Cântarea a 6-a :

Imnosul :

Precum ai izbăvit, Doamne, pe proorocul din «fiara mării, scoate-mă și pe «mine dintru adâncul patimilor celor neînfrinate, rogu-mă ; ca să pot privi mai «departe la locașul Tău cel «sfânt».

Cel ce ai fost răstignit cu țilharii, Stăpîne, ai izbăvit de țilharii cei vicleni și de patimile cele de suflet pierzătoare, Iubitorule de oameni, Doamne, pe toți cei ce laudă cu un glas răstignirea Ta și învierea.

Pusu-Te-au mort, fără suflare, în mormint, Hristoase, pe Tine, Cel ce dai suflare de viață tuturor celor morți ; dar ai înviat, Doamne, deșertind toate mormintele, Cuvinte, cu dumnezeiască puterea Ta.

După Înviere spus-ai Hristoase, prietenilor Tăi : Rămîneți în Ierusalim, pînă ce vă veți îmbrăca cu putere nebiruită de sus și cu sprijin tare în luptă.

Tină făcînd, ai uns ochii celui orb din naștere, și ai dăruit vedere, Cuvinte, celui ce lauda puterea Ta cea prea curată, prin care ai mîntuit lumea.

Slavă...

Unime în trei ipostasuri, Părinte cel nenăscut, Fiule

cel născut și Duhule cel purces, întreit Sfinte Doamne, o Ființă și o Putere, mîntuiește pe tot poporul Tău.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Cine va spune măririle tale Curată ? Că ai născut, mai presus de fire pe Dumnezeu cu trup, pe Cel ce a izbăvit lumea, prin tine, din tot păcatul, Fecioară, cu totul fără prihană.

Catavasie :

Inconjuratu-m-a adîncul, «mormint făcîndu-mi-se mie «chitul ; iar eu am strigat «cătore Tine, Iubitorule de «oameni, și dreapta Ta, «Doamne, m-a mîntuit».

CONDAC, glasul al 4-lea :

Podobie : Arătat-Te-ai astăzi...

Orbit fiind cu ochii sufletului, la Tine vin, Hristoase, ca orbul cel din naștere, cu pocăință strigînd Ție : Tu ești lumina cea prea strălucitoare, a celor dintru întuneric.

ICOS

Dăruiește-mi, Hristoase, izvorul înțelepciunii celei negrăite și al cunoștinței celei de sus, Cel ce ești Lumina celor dintru întuneric și îndrumătorul celor rătăciți ; ca să spun cele ce m-a învățat cartea cea dumnezeiască a Evangheliei păcii, adică minunea cu orbul. Că orb fiind din naștere, a do-

bîndit și ochii cei simțitori și pe cei ai sufletului, cu credință strigînd : Tu ești Lumina cea prea strălucitoare a celor din întuneric !

→

SINAXAR

IN DUMINICA ORBULUI

In această zi, Duminica a șasea după Paști, prăznuim minunea Domnului Dumnezeuului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, cea cu orbul din naștere.

Această minune, ca și cea cu samaritanca și cu slăbănogul, s-a făcut prin apă și s-a întimplat astfel : Vorbînd Hristos cu Iudeii și arătîndu-le că El este deopotrivă cu Tatăl și mai înainte de Avraam, aceia au aruncat cu pietre asupra Lui. Atunci El, depărtîndu-se de acolo, a întîlnit pe un orb rătăcind, care era așa din naștere, avînd numai forma și găvanele ochilor. Deci cînd l-a văzut Mîntuitorul cum este, a fost întrebă de Ucenici (care îl auziseră spunînd slăbănogului de la scaldătoarea oilor : «Iată te-ai făcut sănătos ; de acum să nu mai greșești», cum și că «păcatele părinților se răsfrîng asupra fiilor») : «Învățătorule, cine a păcătuit, el sau părinții lui, de s-a născut orb?».

De altfel, pe atunci, stăruia părerea unui oarecare filozof epicurian, cum că sufletele ar ființa de mai-nainte, și că, păcătînd, ele se coboară în chip nematerialnic în trupuri. Dar Hristos, respingînd asemenea păreri, a zis : «Nici acesta n-a greșit, nici părinții lui, ci ca să se arate întru el lucrurile lui Dumnezeu».

Spunînd acestea, Hristos, a scuipat în țărînă, a făcut țină, a uns cu ea găvanele ochilor orbului și i-a poruncit să se ducă și să se spele la fîntîna Siloamului. Prin aceasta Hristos a arătat că El este Cel care la început, luînd țărînă din pămînt, a plămuit pe om ; și pentru că, dintre toate părțile trupului, ochiul este cel mai de seamă, El plămăuiește ceea ce nu era, făcînd dovada că tot El este Acela, care dă puterii sufletului mișcare.

Nu a uns pe orb cu apă, ci cu scuipat, spre a se ști, că tot harul venea de la gura Celui ce a scuipat și al doilea, că trebuia să-l trimită să se spele în apele Siloamului. Hristos îndeamnă pe orb să se spele, spre a nu se pune vîndecarea pe seama țărinei și tînei aceleia ; și îl trimite la Siloam, ca să aibă mulți martori ai acelei vîndecări : că ducîndu-se el, uns la ochi cu țină, avea să fie întîlnit de multă lume. Unii spun că spălîndu-se, țina cea făcută cu scuipat, nu s-ar fi îndepărtat, ci că prin atingere cu apa, ea

s-ar fi prefăcut în puterea văzătoare a ochilor.

Siloam se tilcuiește «trimis», pentru că apa aceasta se afla în afara cetății Ierusalimului. Pe vremea lui Iezechia, vrăjmașii înconjurînd cetatea Ierusalimului și cuprînzînd Siloamul, apa s-a tras înapoi de acolo. Mai înainte ca cei dinăuntru cetății să sape fîntini și puțuri (pentru adunarea apelor), dacă cineva era trimis acolo din porunca proorocului Isaia, apa ieșea din nou la suprafață din abundență, și putea lua apă. Dacă însă altcineva, fie chiar și vreunul dintre vrăjmași, voia să ia din ea, curgerea apei se oprea. Așa se întimpla tot prin puterea lui Isaia.

Hristos, ca să arate tuturor că El este Dumnezeu, de aceea trimite pe orb la Siloam și acesta dobîndește pe dată lumina ochilor. Unii își dau cu părerea, că Siloam se tilcuiește «trimis» și din pricina acestui orb, care a fost trimis acolo de Hristos.

Orbul, îndată ce s-a spălat, a dobîndit, deci, vedere, printr-o putere negrăită, care a rămas ascunsă, chiar și lui, care a simțit urmările acestei taine. Vecinii și cunoscuții lui, înțelegînd că vede cu adevărat, se mai îndoiau încă. Dar acela mărturisind că el este cel ce mai înainte fusese orb, iar celor ce-l întrebau cine este acela care i-a dat vederea, el le grăia, sus și tare, că Hristos a fost tîmăduitorul suferinței lui. Deci, fărîsei, auzînd de această uimitoare minune, huleau din nou pe Mîntuitorul, ca pe Unul ce nu păzește Simbăta ; că într-o Simbătă, după cît se pare, făcuse și această minune cu orbul. Și s-a făcut ceartă între dînșii, că unii țînînd seamă de minunile săvîrșite, ziceau : Iisus este de la Dumnezeu ; iar alții, țînînd seama că nu păzește Simbăta, ziceau : Nu este de la Dumnezeu.

Cei ce nu aveau păreri bune despre Hristos, au întrebă pe orb : Tu ce spui despre Dînsul ? Iar el a mărturisit cu glas tare, că este Prooroc, vrednicie de mare cinste la dînșii. Iar alții n-au dat nici un fel de crezare că orb fiind, Hristos i-ar fi dat vîndecare. Ei au trimis să cheme la ei și pe părinții lui, poate din cauză că nu voiau să dea crezare vecinilor orbului. Și, de unde ei voiau cu tot dinadînsul să acopere minunea ce se făcuse cu orbul, o făceau și mai vădită, deoarece părinții au mărturisit toate, chiar dacă, temîndu-se să nu fie dați afară din sinagogă, i-au îndrumat să-l cerceteze pe fiul lor, care este destul de în vîrstă ca să poată răspunde. Atunci acela au zis din nou orbului : Dă slavă lui Dumnezeu, că de acolo și-a venit vîndecarea, iar nu de la Hristos ; că acesta este un păcătos, fiindcă strică Simbăta. Orbul, însă, voînd să dovedească prin fapte, că Iisus este Dumnezeu, a zis : Eu nu știu aceasta : un lucru știu : că orb fiind, acum, prin mijlocirea Lui, văd.

Deci, aceia i-au zis din nou: Cum ți-a deschis ochii? El, însă, supărat de atâtea întrebări, nu spunea lucrurile cu de-amănuntul, ci pe scurt, zicând că dacă n-ar fi fost de la Dumnezeu, nu ar fi putut face o astfel de minune. Aceia mai întâi l-au ocărit, ca pe unul ce s-a mărturisit ucenic al Aceluia, zicând că: Nimeni nu a deschis ochii vreunui orb din naștere; că și alți orbi au dobândit vederea, însă nimeni n-a dat vedere unui orb din naștere. Deci, batjocorindu-l, l-au alungat din sinagogă. După acestea întâlnindu-l Iisus, i-a zis: Tu crezi în Fiul lui Dumnezeu? Iar el, înțelegând cine este Cel ce stă de vorbă cu dînsul și că prin mijlocirea Lui a dobândit vederea (că mai înainte, fiind orb, nu-L văzuse), s-a închinat Lui și s-a făcut ucenic al Lui, propovăduind cu glas tare binele ce i se făcuse.

Cu mila Ta cea nemăsurată, Hristoase Dumnezeule, Dătătorule de lumină, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Rugăciunea tinerilor stingătoare de foc s-a arătat, răcoritoare de cuptor «și propovăduitoare de minuni, nearzînd și nici mistuind pe cei ce înălțau cîntări Dumnezeului părinților noștri».

Răstignindu-Te pe lemn, Mîntuitorule, soarele s-a întunecat, pămîntul s-a cutremurat, toată făptura s-a clătînat și morții din morminte s-au sculat.

Sculîndu-Te din morți, Împărate, sufletele celor ce dormeau acolo s-au sculat împreună cu Tine, slăvind puterea Ta, prin care s-au dezlegat legăturile morții.

Venit-a de dimineață ceața femeilor, să Te ungă pe Tine cu miresme; și aflînd că ai înviat, Doamne, s-au bucurat împreună cu sfinții

Ucenici; prin care, dă-ne nouă izbăvire de necazuri.

Cu tină ai uns ochii orbului și i-ai poruncit să meargă la Siloam; și spălîndu-se a văzut, slăvindu-Te cu laude, Hristoase, Împărate al tuturor.

Slavă...

Pe Tatăl, Cel fără de început și pe Fiul, Cel împreună fără de început, și pe Duhul cel Preasfînt cu laude să-I slăvim: Sfînt, Sfînt, Sfînt ești Dumnezeule, Împărate al tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

După naștere, fecioară te-ai arătat, Curată; că ai născut pe Dumnezeu, Cel ce a înnoit firea cu puterea Sa, Preacurată; pe Care roagă-L pururea, să ne mîntuiască pe noi.

Catavasie:

Cela ce ai mîntuit în cup-torul cel cu foc pe tinerii «cei ce-ți înălțau cîntare, «bine ești cuvîntat, Dumnezeule zeul părinților noștri».

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Soborul ingerilor și adunarea oamenilor, lăudați pe Împăratul și Făcătorul tuturor; preoți cîntați-L, slujitori ai Domnului «binecuvîntați-L, noroade «preainălțați-L întru toți «vecii».

Cetele îngeresti văzîndu-Te pironit pe Cruce, Hristoase, Împăratul tuturor, și toată făptura schimbîndu-se de frică, s-au spăimîntat, lăudînd iubirea Ta de oameni.

Iadul, văzîndu-Te întru cele mai de jos, a suspinat și în grabă a dat înapoi pe morții cei ținuți acolo din veac, care cu laude slăveau iubirea Ta de oameni, Hristoase!

Făcînd, Hristoase, minuni prea mărite, de bunăvoie Te-ai înălțat pe Cruce și printre morți Te-ai pogorit, Cel ce ai omorît iadul și cu tărie ai dezlegat pe toți cei legați.

Celui orb, ce a venit la Tine, Hristoase, i-ai deschis ochii, poruncindu-i să meargă la izvorul Siloamului ca să se spele și să vadă și să Te propovăduiască pe Tine Dumnezeu, Care Te-ai arătat în trup, spre mîntuirea lumii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Treime neîmpărțită, Unime neamestecată, Dumnezeule al tuturor și Ziditorule a toate, pe cei ce Te slăvesc pe Tine cu laude, și se închină cu credință puterii Tale, mîntuiește-i de toate încercările.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară preacurată, de Dumnezeu dăruită, roagă pe Fiul tău, totdeauna, să nu mă rușineze în ziua judecării.

ții, ci să mă numere cu oile cele alese.

Catavasie:

Să lăudăm, bine să cuvîntăm...

Pe Fiul și Dumnezeu, Cel născut din Tatăl mai înainte de veci, Care S-a întrupat din Fecioara-Maică, în anii cei mai de pe urmă, preoți lăudați-L, noroade preainălțați-L întru toți vecii.

Nu cîntăm: Ceea ce ești mai cinstită...

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Pentru că ți-a făcut ție mărire Cel puternic, «arătîndu-te fecioară curată, după naștere, ca una ce «fără de sămîntă ai născut «pe Făcătorul tău, de aceea «pe tine, Născătoare de «Dumnezeu, te mărim».

Pe lemnul Crucii ai fost pironit, Hristoase Dumnezeule, și ai biruit toate căpeteniile vrăjmașului cele potrivnice, și blestemul cel dinții l-ai nimicit, Mîntuitorule. Pentru aceasta, după datorie, Te mărim.

Cînd Te-a văzut pe Tine, Cuvinte, iadul, cu sufletul în cele mai de jos, a suspinat și de frică a liberat pe toți morții, care au cunoscut puterea stăpînirii Tale. Pentru aceasta, după datorie, Te mărim.

Soborul fariseilor, văzîndu-L făcînd semne și minuni înfricoșătoare, L-au omorît din pizmă pe Cel ce

a prădat iadul cu Învierea
Sa și pe toți i-a sculat, ca un
Puternic.

Înviat-ai din m o r ț i, pre-
cum ai zis, Dătătorule de
viață; și după Înviere Te-ai
arătat sfinților ucenici, Cel
ce ai făcut semne și ai des-
chis ochii orbilor; cu care,
împreună, Te mărim în veci.

Slavă...

Lumină pe Tatăl cinstesc,
Lumină pe Fiul slăvesc, Lu-
mină și pe Duhul cel drept
laud; o Lumină neîmpărțită,
în trei fețe cunoscută, un
Dumnezeu-Împărat a toată
făptura.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Arătîndu-te mai cuprinză-
toare decît cerurile, Fecioa-
ră curată, ai cuprins trupeș-
te pe Dumnezeu cel nemăr-
ginit și L-ai născut spre iz-
băvirea tuturor, celor ce te
laudă pe tine, cu credință
neîndoită.

Catavasie:

Pe tine, Maica lui Dumne-
«zeu, care, mai presus de cu-
«get și de cuvînt, ai născut
«negrăit sub ani pe Cel fără
«de ani, credincioșii cu un
«gînd te mărim».

LUMININDA Paștilor:

Cu trupul adormind, ca un
muritor, Împărate și Doam-
ne, a treia zi ai î n v i a t, pe

Adam din stricăciune ridi-
cînd și moartea pierzînd;
Paștile nestricăciunii, lumii
de mîntuire.

Slavă..., a Orbului:

Luminează, Doamne, ochii
mei cei înțelegători, c a r e
sînt slăbiți de păcatul cel
î n t u n e c a t, însuflîndu-le
smerenie, Îndurate, și cură-
țește-mă c u l a c r i m i l e
pocăinței.

Și acum...

Podobie: Femei auziți...

Trecînd pe cale, Mîntuito-
rul nostru a aflat un orb fă-
ră de ochi, și scuipe în ță-
rînă și făcînd tină, l-a uns pe
el. Și l-a trimis ca să meargă
la Siloam și să se spele; iar
el, spălîndu-se, a venit de a-
colo văzînd lumina Ta, Hris-
toase al meu.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8 și se cîntă Stihirile
Învierii, glasul al 5-lea:

Doamne, pecetluită fiind
groapa de cei fără de lege,
ai i e ș i t din mormînt, pre-
cum Te-ai născut din Născă-
toarea de Dumnezeu. N-au
cunoscut cu Te-ai întrupat,
îngerii Tăi cei fără de trup;
n-au simțit c î n d ai înviat,
ostașii cei ce Te-au străjuit.
Că amîndouă au fost pecet-
luite pentru cei ce ispiteau;
dar minunile s-au descoper-
it c e l o r c e se închină cu

credință tainei. Dă-ne nouă,
celor ce o lăudăm, bucurie
și mare milă.

Doamne, încuietorile cele
veșnice zdrobindu-le și legă-
turile rupîndu-le, ai înviat
din mormînt, lăsînd giulgiu-
rile Tale spre mărturia ade-
văratai îngropării Tale celei
de trei zile. Și ai mers mai
înainte în Galileea, Cel ce ai
fost străjuit în peșteră. Ma-
re este mila Ta, Mîntuitorule
Cel necuprins, miluiește-ne
pe noi.

Doamne, femeile au aler-
gat la mormînt ca să Te vadă
pe Tine, Hristoase, Cel ce ai
pătimit pentru noi; și ve-
nind, au aflat un înger șe-
zînd pe piatra răsturnată de
frică, și către dîsele a stri-
gat, grăind: A înviat Dom-
nul! Spuneți ucenicilor că
a î n v i a t din morți, Cel ce
mîntuiește sufletele noastre.

Doamne, precum ai i e ș i t
din groapa pecetluită, așa ai
intrat și prin ușile încuiate,
la ucenicii Tăi, arătîndu-le
lor patimile trupului, pe ca-
re le-ai primit, Mîntuitorule,
îndelung-răbdînd. Ca Cel ce
ești din sămînța lui David,
răni ai răbdat; iar ca Fiul
lui Dumnezeu, lumea ai slo-
bozit. M a r e este mila Ta,
Mîntuitorule Cel necuprins,
miluiește-ne pe noi.

Stihirile lui Anatolie, același glas:

Doamne, Împărate al vea-
curilor și Făcătorule al tu-

turor; Cel ce pentru noi răs-
tignire și îngropare cu tru-
pul ai primit, ca pe noi pe
toți din iad să ne slobozești,
T u e ș t i Dumnezeul nostru,
a f a r ă de Tine pe altul nu
știm.

Doamne, minunile Tale ce-
le prea strălucite cine le va
spune? Sau cine va v e s t i
tainele Tale cele înfricoșă-
toare? Că, întrupîndu-Te
pentru n o i, precum Însuși
ai voit, tăria puterii Tale ai
arătat; că cu crucea Ta tîl-
harului raiul ai deschis, și
cu îngroparea Ta încuieto-
rile iadului ai zdrobit, iar cu
învierea Ta t o a t e ai îmbo-
gătit, Îndurate, slavă Ție!

Mironosițele femei, la mor-
mîntul Tău ajungînd foarte
de dimineață, Te căutau, să
Te ungă cu miresme, pe
Tine, Cuvîntul cel fără de
moarte și Dumnezeu; și
graiurile îngerului auzind,
s-au întors cu bucurie, să
vestească Apostolilor lămu-
rit, că ai înviat, Viața tutu-
ror, și ai dăruit lumii cură-
ție și mare milă.

Stihira orbului, glasul al 8-lea:

Stih: Caută spre mine și mă miluiește...

Cel ce prin îndurarea mi-
lostivirii Te-ai î n t r u p a t,
Hristoase Dumnezeule, pe
cel lipsit de lumină din naș-
tere, prin îndurările celor
negrăite ale milostivirii l-ai
î n v r e d n i c i t dumnezeie-

știi străluciri, un gînd cu tină ochii lui, cu degetele Tale cele ziditoare. Însuși și acum, Dătătorule de lumină, luminează și simțirile noastre cele sufletești, ca Cel ce singur ești din belșug dăruitor.

Slavă..., glasul al 8-lea :

Cine va spune puterile Tale, Hristoase? Sau cine va număra mulțimile minunilor Tale? Că precum ai fost văzut în două firi pe pămînt, pentru bunătatea Ta, îndoite tămăduiri ai dat și celor bolnavi. Că ai deschis nu numai ochii cei trupești ai celui orb din naștere, ci și pe cei sufletești. Pentru aceasta Te-a mărturisit pe Tine, Dumnezeu tănuit în trup, Cel ce dai tuturor mare milă.

Și acum..., Prea binecuvîntată ești...

Doxologia mare și otpustul.

La Ceasul întii, se cîntă Slavă... Și acum..., Stihira Evangheliei, a opta, glasul al 8-lea :

Lacrimile Mariei nu în zadar s-au vărsat fierbinte, că iată, s-a învrednicit și de învățăturile îngerești și de vederea Ta, o, Iisuse! Dar cugetă încă lucruri pămîntești, ca o femeie neputincioasă; pentru aceasta a și fost oprită să se atingă de Tine, Hristoase. Dar, totuși, a fost trimisă propovăduitoare ucenicilor Tăi, cărora bunele vestiri le-a spus, ves-

tindu-le suirea la moștenirea părintească. Cu care învrednicește-ne și pe noi arătării Tale, Stăpîne Doamne!

→ LA LITURGHIE

Fericirile glasului al 5-lea :

Tilharul pe Cruce, crezînd în Dumnezeirea Ta, Hristoase, Te-a mărturisit fără înconjur, din inimă strigînd: Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta!

Pe Cel ce pe lemnul Crucii a înflorit viața neamului omenesc și a uscat blestemul cel de pe urma pomului neascultării, ca pe Mîntuitorul și Făcătorul cu un glas să-L laudăm.

Răstignit fiind Tu, Hristoase, între doi tîlhari osîndiți, unul hulindu-Te, după dreptate a fost osîndit, iar altul mărturisindu-Te, în rai s-a sălășluit.

Cinstitele femei, apropiindu-se de ceata Apostolilor, au strigat: Hristos a înviat! Să ne închinăm Lui, ca unui Stăpîn și Făcător.

Și din Canonul Orbului se pune Cîntarea a 6-a :

CHINONICUL

Trupul lui Hristos primiți și din izvorul cel fără de moarte gustați.

Sau: Lăudați pe Domnul din ceruri...

(Slujba Sfîntului din această Duminică se cîntă la Pavecerniță).

→ LUNI
ÎN SĂPTĂMINA A ȘASEA
DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: trei ale Praznicului și trei de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 5-lea :

Podobie: Bucură-te, cămară...

Lumină a tuturor muritorilor și ochi al trupului acestuia pămîntesc fiind, Dumnezeule și Cuvinte și cunoscut ca Făcător și Ziditor de obște al ochilor, și acum, din amestecarea tinei cu scuipat, dai vedere orbului, în chip negrăit. Întru degetele Tale se plămuește și tina și vederea; pe care dobîndind-o cel ce mai înainte era știut că din naștere nu văzuse nicidecum soarele, Te vede pe Tine, Soarele cel dulce, privind chipul Celui ce ne-a zidit pe noi, pentru milostivirea cea negrăită.

Cel ce mai-nainte fusese orb din naștere, la ieșirea din pîntecele maicii sale, dobîndind mădularele și încheieturile trupului omenesc, credea că lipsa vederii nu este nimic pentru făptură, socotind-o firească; din pricina căreia își lovea cumplit picioarele și alte multe părți ale trupului de pietrele din cale. Care, prin Tine, tămăduindu-și și această lipsă, vede Lumina lumii și Te vestește pe Tine ca Dătător al luminilor, Dumnezeu și Stăpîn al făp-

turilor și Făcător a toată lumea.

Cel ce fusese mai înainte orb, dobîndind vedere, este bănuț de cărturarii cei orbi, ca unul care nicidecum nu vedea, ci se prefăcea în chip mincinos că vede, datorită Mîntuitorului, și voiau să-l orbească prin întunecimile slovei, întru care strălucește dulcele Soare, Hristos, Cel ce săvîrșește pentru mine lucrare de înnoire simbăta. Care, luminînd întunecimea orbului și înlăturînd viclenia cărturarilor, a dăruit celor mai înainte orbi, lumina cea dintru ei; iar acum, văzînd, propovăduiesc lumii pe Dătătorul luminilor.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea :

Cel ce s-a născut orb zicea în cugetul său: Au doară pentru păcatele părinților m-am născut fără vedere? Au doară pentru necredința neamurilor, m-am născut spre dovadă? Nu sînt în stare să întreb cînd este noapte și cînd este zi. Picioarele mele nu mai pot răbda poticnirile de pietre; că n-am văzut soarele strălucind, și nici chipul Celui ce m-a zidit. Ci mă rog Ție, Hristoase Dumnezeule: Caută spre mine și mă miluiește!

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile Octoiului, glasul al 5-lea :

A Învierii: Ap 199

Prin cinstită crucea Ta, Hristoase, pe diavolul l-ai

rușinat ; și prin Învierea Ta, acul păcatului l-ai tocit, și ne-ai mîntuit pe noi din porțile morții. Slăvimu-Te pe Tine, Unule-Născut.

De umilință :

Stih : Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei... *Podobie*

Doamne, păcătuiind nu încetez ; vrednic de iubirea Ta de oameni nu mă știu. Biruiește împietrirea mea, Cel ce singur ești bun, și mă miluiește.

A Mucenicilor :

Stih : Miluiește-ne pe noi Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare...

Toate cele pămîntești nesocotind și chinurile bărbătește înfruntînd, de fericitele nădejdi nu ați rămas lipsiți, ci moștenitori împărăției cerurilor v-ați făcut, prealăudaților mucenici. Avînd îndrăzneală către Iubitul de oameni Dumnezeu, cereți pace lumii și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea :

Ieșind Iisus din templu, a aflat pe un om orb din naștere ; și făcîndu-I-se milă, a pus tină pe ochii lui și a zis către dînsul : Mergi de te spală în Siloam ! Și spalîndu-se, a văzut dînd slavă lui Dumnezeu. Iar cei de aproape ai lui ziceau către el : Cine ți-a deschis ochii, pe care nimeni din cei ce văd n-au putut să-i vindece ? Iar el a strigat, zicînd :

Un om care se cheamă Iisus, Acela mi-a zis : Spală-te în Siloam ; și am văzut. Acesta este cu adevărat Mesia Hristos, despre Care a grăit Moise în Lege ; Acesta este Mîntuitorul sufletelor noastre.

Troparul : Pe Cuvîntul cel împreună..., și al Născătoarei de Dumnezeu : Bucură-te poarta Domnului... *Otpustul.*

→ LA UTRENIE

Troparul Învierii.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 5-lea :

Sedealna Învierii :

Podobie : Pe Cuvîntul cel împreună...

Crucea Domnului să o laudăm, sîntă îngroapărea cu cîntări să o cinstim, și Învierea Lui să o preaslăvim ; că a sculat pe cei morți din morminte, ca un Dumnezeu, prădînd stăpînia morții și puterea diavolului ; și celor din iad lumină le-a răsărit.

De umilință :

Să priveghem, toți credincioșii, și să întîmpinăm pe Hristos, cu untdelemn din destul și cu candelile aprinse, ca să ne învrednicim a fi înăuntrul cămării ; că cel ce va rămîne pe dinafara ușilor, în zadar va striga către Dumnezeu : Miluiește-mă !

A Mucenicilor :

Doamne, rîvnind purtătorii de chinuri după paharul

pătimirii Tale, au părăsit dulcele vieții și îngerilor pătași s-au făcut. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, dă sufletelor noastre pace și mare milă.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Cu îngerii cele cerești și cu oamenii cele de pe pămînt, cu glas de bucurie strigăm ție, Născătoare de Dumnezeu : Bucură-te, poartă mai cuprinzătoare decît cerurile ! Bucură-te, Ceea ce singură ești mîntuirea pămîntenilor ! Bucură-te, cea cinstită ! Bucură-te, cea plină de dar, care ai născut pe Dumnezeu întrupat !

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 5-lea :

Podobie : Pe Cuvîntul cel împreună...

Mai înainte de răstignirea și învierea Ta, Îndurate, un orb din naștere striga cu căldură către Tine, Cel ce treceai pe aproape : Fiul lui David, miluiește-mă ! Dă-mi lumina ochilor, ca și eu să Te văd pe Tine ! Ai căruia ochi ungîndu-i cu tină din scuipare, Cuvinte, i-ai dat lumină, cu strălucire.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta :

Învierea lui Hristos... Psalmul 50.

Canoanele : al Orbului cu irmoasele pe 8 și cel din Minei, pe 4.

Condacul, Icosul și Luminînda Orbului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Octoihului, glasul al 5-lea :

A Învierii :

Doamne, pecetluită fiind groapa de cei fără de lege,

ai ieșit din mormînt, precum Te-ai născut din Născătoarea de Dumnezeu. N-au cunoscut cum Te-ai întrupat, îngerii Tăi cei fără de trup ; n-au simțit cînd ai înviat, ostașii cei ce Te-au străjuit. Că amîndouă au fost pecetluite pentru cei ce ispiteau, dar minunile s-au descoperit celor ce se închină cu credință tainei. Dă-ne nouă, celor ce o laudăm, bucurie și mare milă (de două ori).

De umilință :

Vai mie ! Pentru ce m-am asemănat smochinului celui neroditor și mă tem de blestemul Tău și de tăiere ? Ci, cerescule Plugar, Hristoase Dumnezeule, sufletul meu cel înțelenit fă-l roditor, și mă primește, ca pe fiul cel risipitor, și mă miluiește.

A Mucenicilor :

Binecuvîntată este oastea Împăratului ceresc ; că deși au fost pămînteni purtătorii de chinuri, s-au sîrguit să ajungă la vrednicia îngerească, disprețuindu-și trupurile : și prin pătimiri, s-au învrednicit de cinstea celor fără de trupuri. Pentru rugăciunile lor, Doamne, trimite-ne nouă mare milă.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea :

Toată viața socotind-o orbul o noapte, a strigat către Tine, Doamne : Deschide-mi ochii, Fiule al lui David, Mîntuitorul nostru, ca și

eu, împreună cu toți, să laud puterea Ta!

LA STIHOAVNA

Stihira Praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Cuvioase Părinte...

Orbire s-a arătat orbul, pentru cei ce vedeau prea bine, întunecînd și mințile și sufletele și gîndul celor ce priveau vederea lui de curînd dobîndită. Și strigîndu-l ei, l-au întrebăat cu asprime: Cum de vezi acum, ca unul din cei ce văd lumina, tu, care erai orb din naștere și ședeai la drumuri și cerșeai? Iar el a arătat pe Cel ce i-a dat lumina și a făcut în lume luminile, din care Se propovăduiește ca Fiu al lui Dumnezeu, mai înainte de început, Cel ce în vremile cele din urmă S-a făcut om din Fecioară, de la Dumnezeiescul Duh, din milostivire.

Stih: Caută spre mine și mă miluiește...

Ca o sarcină și ca o povară pămîntească se arăta celor din lume orbul, umblînd pe ulițe și strivindu-și picioarele, folosind toiagul în loc de vedere. Pentru aceea, a alergat la Dătătorul de lumină, de la Care primește putința de a vedea lumina și a privi cu ochii săi pe Făcătorul, Cel ce a zidit la început firea omenească din pămînt, după asemănarea și după chipul Său, iar acum cu tină și cu scuipare a luminat ochii aceluia și i-a

dat, cu iubire de oameni, să vadă soarele.

Stih: Pașii mei îndreptează-i, după cuvîntul Tău.

Dobîndind orbul lumina, a văzut pe Cuvîntul Părintelui, asemenea la înfățișare cu făptura omenească; prin Care a privit, ca și ceilalți oameni, soarele cel purtător de lumină și stăpînitor al zilei, bucurîndu-se de aceea vedere minunată, prin care a fost văzut mergînd drept și străbătînd cărările, fără poticnire. Și a cunoscut pe Cel ce l-a luminat, Fiu al lui Dumnezeu, Care pentru prea multa Lui milostivire, S-a întrupat, și rămînînd ceea ce era, adică Dumnezeu, S-a făcut om; și luînd ceea ce nu era, a păzit neamestecat unirea celor două firi.

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea:

Doamne, trecînd pe cale, ai aflat pe un orb din naștere; și nedumeriți fiind Ucenicii, Te întrebau pe Tine, zicînd: Învățătorule, cine a păcătuit: Acesta, ori părinții lui, de s-a născut orb? Iar Tu, Mîntuitorul meu, ai zis către dinșii: Nici acesta n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu printr-însul. Eu trebuie să împlinesc lucrurile Celui ce M-a trimis, pe care nimeni nu poate să le facă. Și acestea zicînd și scuipînd jos și fă-

cînd tină, ai uns ochii lui, zicînd către dînsul: Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului. Iar acela, spălîndu-se, s-a făcut sănătos, și striga către Tine: Cred Doamne! și s-a închinat Ție. Pentru aceasta, și noi strigăm: Miluiește-ne pe noi!

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a 4-a din Canonul Orbului.

→ MARTI

IN SĂPTAMINA A ȘASEA
DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă șase Stihiri: trei ale Praznicului și trei de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămară...,

Cel ce mai înainte fusese orb, a mărturisit cu gura, cu sufletul și cu gîndul că Cel ce, ca un Ziditor, i-a dat vederile ochilor și obșteasca luminare din tină și scuipat, este Făcătorul și Întîistătătorul tuturor făpturilor, Care S-a întrupat numai din milostivire pentru făptură, și L-a propovăduit ca pe un Dumnezeu atotputernic. Dar cărturarii, nesuferind să vadă rîvna lui și felul în care acesta vorbea cu dinșii, au hotărît să-l scoată din sinagogă, fiind ei înșiși mult mai orbi și cu su-

fletul și cu trupul, decît cel ce fusese mai înainte lipsit de vedere.

Semn de biruință a ridicat orbul, cu putere, împotriva celor ce vedeau pe Ziditorul; căci încă de pe cînd era orb a cunoscut pe Făcătorul lui și al tuturor, simțindu-și lumina ochilor cea plăsmuită din scuipat, și numai prin aceasta cunoscînd pe Cel ce l-a luminat, ca Fiu al lui Dumnezeu și Stăpîn al tuturor; pe Care văzîndu-L cei orbiți de răutatea pizmei, nicidecum nu L-au cunoscut, măcar că vedeau multe și felurite dintre lucrările minunate ale minunilor Lui, săvîrșite numai cu cuvîntul.

Cel ce fusese mai înainte orb, dobîndind vedere, este bănuț de cărturarii cei orbi, ca unul care nicidecum nu vedea, ci se prefăcea în chip mincinos că vede, datorită Mîntuitorului și voiau să-l orbească prin întunecimile slovei, întru care strălucește dulcele Soare, Hristos, Cel ce săvîrșește pentru mine lucrare de înnoire sîmbăta. Care luminînd întunecimea orbului și înlăturînd viclenia cărturarilor, a dăruit celor mai înainte orbi, lumina cea dintru ei; iar acum, văzînd, propovăduiesc lumii pe Dătătorul luminilor.

Se adaugă trei stihirile de la Minei.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Soare nematerial al dreptății, Hristoase Dumnezeule,

Care celui din naștere lipsit de lumină, i-ai luminat atît ochii trupului, cît și pe cei ai sufletului, cu pre a curată atingerea Ta, luminînd și ochii noștri cei sufletești, arată-ne fii ai zilei, ca să strigăm Ție, cu credință: Mare și negrăită este milostivirea Ta spre noi, Iubitorele de oameni, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile din Octoih, glasul al 5-lea:

A Invierii: A p. 199

Cel ce a dat înviere neamului omenesc, ca un miel spre junghiere S-a adus. Înfricoșatu-s-au de Acesta mairii iadului, și s-au ridicat porțile cele de durere; că a intrat Împăratul slavei, Hristos, zicînd celor din legături: ieșiți! și celor din întuneric: arătați-vă!

De umilință:

Stih: Către Tine, cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei...

Doamne, și de frica Ta mă tem și a face rău nu încetez. Cine nu se teme la judecată de judecător? Sau cine, vrînd să se vindece, minie pe doctor, ca mine? Îndelung-răbdătorule, Doamne, îndură-Te de neputința mea, și mă miluiește!

A Mucenicilor:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare...

Cu pavăza credinței îmbrăcîndu-se și cu semnul Crucii

întărindu-se, bărbătește au alergat spre chinuri Sfinții Țăi, Doamne, și înșelăciunea și semeția diavolului au zdrobit. Cu rugăciunile lor, ca un Dumnezeu atotputernic, trimite lumii Tale pace, și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Cela ce prin îndurarea milostivirii Te-ai în trup a t, Hristoase Dumnezeule, pe cel lipsit de lumină din naștere, prin îndurările cele negrăite ale milostivirii, l-ai învrednicit dumnezeieștii străluciri, ungînd cu tină ochii lui, cu degetele Tale cele ziditoare. Înșuți și acum, Dătătorule de lumină, luminează și simțurile noastre cele sufletești, ca Cel ce singur ești din belșug dăruitor.

→ LA UTRENIE

Troparul Invierii.

După întia Catismă se cîntă Sedelnele Octoihului, glasul al 5-lea:

A Invierii:

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Doamne, mort ai fost socotit, Cel ce ai omorît moartea; în mormînt ai fost pus, Cel ce ai deșertat mormintele; sus ostașii străjuiau mormîntul, jos pe morții cei din veac i-ai înviat. Atotputernice și necuprinsule Doamne, slavă Ție!

De umilință:

Judecătorul șezînd și îngerii stînd înaintea, trîmbița răsunînd și văpaia arzînd, ce vei face suflete al meu, cînd vei fi dus la judecată! Că atunci răutățile tale se vor arăta, și greșelile tale cele ascunse vor fi vădite. Pentru aceasta, mai înainte de sfîrșit strigă către Judecătorul: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine și mă mîntuiește.

A Mucenicilor:

Astăzi strălucește pomenirea purtătorilor de chinuri, că are strălucire din înaltul cerului; ceata îngerilor prăznuiește și neamul omenesc împreună sărbătorește. Pentru aceea se roagă Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Maică a lui Dumnezeu Preasfîntă, zidul de apărare al creștinilor, izbăvește, ca totdeauna, pe poporul care strigă către tine cu deadinsul. Împotrivește-te gîndurilor celor rușinoase și trufașe, ca să strigăm ție: Bucură-te, ceea ce ești plină de har.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Privind orbul, cel ce nu vedea din naștere, cu ajutorul scuipatului Celui ce a

plăsmuit dintru început ființa omenească, a văzut pe Soarele cel mare; pentru aceasta, văzînd chipul Acestuia, zidit după asemănarea Celui ce a plăsmuit chipul, a înălțat lui Dumnezeu mulțumită din suflet.

Slavă..., Și acum..., aceeași:

Invierea lui Hristos..., Psalmul 50.

Canonul Praznicului cu irmoasele pe 8 și al Sfințului din Minei pe 4, Condacul, Icosul și Lumininda Praznicului.

LA LAUDE

Se pun Stihirile din Octoih 4, glasul al 5-lea:

A Invierii: A p. 230

Doamne, încuietorele cele veșnice zdrobindu-le și legăturile rupîndu-le, ai înviat din mormînt, lăsînd giulgiurile Tale, spre mărturia adevăratei îngropării Tale celei de trei zile. Și ai mers mai înainte în Galileea, Cel ce ai fost străjuit în peșteră. Mare este mila Ta, Mîntuitorule Cel necuprins, miluiește-ne pe noi (de două ori).

De umilință:

Mulțimile greșelilor mele trece-le cu vederea, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; și șterge toate fărădelegile mele, dîndu-mi hotărîre de pocăință, ca un singur Iubitor de oameni, rogu-mă, și mă miluiește.

A Mucenicilor:

Mucenicii Țăi, Doamne, urmînd cetelor îngerești, au răbdat chinurile ca și cum

ar fi fost fără de trupuri, avînd ca singură nădejde dobîndirea bunătăților celor făgăduite. Cu rugăciunile lor, Hristoase, Dumnezeu nostru, dăruiește lumii Tale pace și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., și acum..., glasul al 8-lea :

Cine va spune puterile Tale, Hristoase? Sau cine va număra mulțimile minunilor Tale? Că precum ai fost văzut în două firi pe pămînt, pentru bunătatea Ta, îndoite tămăduiri ai dat și celor bolnavi. Că ai deschis nu numai ochii cei trupești ai celui orb din naștere, ci și pe cei sufletești. Pentru aceasta Te-a mărturisit pe Tine Dumnezeu tănuit în trup, Cel ce dai tuturor mare milă.

LA STIHOAVNA

Stihurile Praznicului, glasul al 5-lea :

Podobie : Cuvioase Părinte...

Strălucirea cea purtătoare de lumină, văzînd-o strălucind lămurit, Simbăta, orbului celui purtător de lumină, cei hrăniți cu legile lui Moise erau orbiți la minte, privind ca prin umbră și necunoscînd umbra, care acoperă legile; din care pricină ei n-au văzut pe Izvoritorul luminii și pe Întemeietorul Simbetei, prin cuvînt, pe Cel ce a luminat ochii orbului prin spălare și cu plăsmuirea cea nouă din tină și scuiptat. Cu

acela unindu-ne, să vedem și noi pe Dumnezeu, mustrînd orbirea fariseilor, cu vederea cea de la Dumnezeu.

Stih : Caută spre mine și mă miluiește...

Ca un revărsat de zori ră-sare lumina ochilor pentru orbul cel mult-pătimitor, care bijbîia în întunericul nopții orbirii, după ce s-a spălat, din dumnezeiască poruncă, în apele izvorului Siloam. Pentru aceasta se arată ca un mai nou purtător de lumină, vădînd negura făcătoare de noapte a întunericului legiuitorilor cărturari, și luminînd orbirea lor cea întunecată, cu strălucirile cele aducătoare de lumină, din care, orbirea de mai-nainte a slovei celei întunecate se împrăstie prin strălucirile cele luminoase care ni se dau nouă de la Cuvîntul.

Stih : Pașii mei îndreptează-i, după poruncile Tale.

Fiind orbul luminat cu lumina cunoștinței de Dumnezeu, s-a ridicat la înălțimea treptei celei purtătoare de lumină; și chiar de fusese mai înainte orbit și sufletește și trupește, acum cunoaște pe Făcătorul și Dătorul de lumină, Cel ce a strălucit din mormînt, a treia zi, și a luminat pămîntul cu Învierea Sa. Din care a strălucit oamenilor, celor ținuți întru întuneric, lumi-

na zidirii celei din nou, pentru milostivire și mare milă.

Slavă..., și acum..., glasul al 8-lea :

Soare nematerial al dreptății, Hristoase Dumnezeule, Care, celui din naștere lipsit de lumină i-ai luminat atît ochii trupului, cît și pe cei ai sufletului, cu prea curată atingerea Ta, luminînd și ochii noștri cei sufletești, arată-ne fii ai zilei, ca să strigăm Ție, cu credință: Mare și negrăită este milostivirea Ta spre noi, Iubitorele de oameni, slavă Ție!

→ CADE-SE A ȘTI :

Că de va cădea Sfîntul Apostol Ioan Teologul (8 mai) în Miercurea odovaniai praznicului Paștilor (Aceasta se întîmplă atunci cînd Sf. Paști se serbează la 31 martie, ceea ce nu e posibil în actuala situație calendaristică, în care data cea mai timpurie a Sf. Paști poate fi 4 aprilie = 22 martie stil vechi), Marți seara, la Vecernia mică, se pun stihurile Apostolului pe 4, Slavă..., a Apostolului, și acum... a Praznicului.

La Stihovna se pun stihurile Apostolului cele de la stihovna Vecerniei mari, cu stihurile lor; Slavă... a Apostolului, și acum... a Praznicului; troparul Apostolului; Slavă... și acum... a Născătoarei de Dumnezeu, a Învierii: Toate tainele tale... și otpustul.

La Vecernia mare, după Psalmul obișnuit, se cîntă Fericit bărbatul... starea întii. La Doamne, strigat-am..., se pun Stihurile pe 10: ale Orbului 6 și ale Apostolului 4; Slavă... a Apostolului; și acum... a orbului. Vohod; prochimenule zilei și paremiile Apostolului.

La Litie se pune stihura hramului și ale Apostolului; Slavă... a Apostolului; și acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

La Stihovna se pune stihura Învierii de rînd, apoi stihurile Paștilor cu stihurile lor; Slavă... a Apostolului și acum..., Ziua Învierii.

La binecuvîntarea pîinilor se cîntă troparul Apostolului (de două ori) și: Născătoare de Dumnezeu... (o dată). Nefiind priveghere, atunci se citește Mie-zoptica zilei și celelalte după rînduială.

La Utrenie :

La Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Învierii (de două ori); Slavă... al Apostolului, și acum... al Născătoarei de Dumnezeu și sedelnele de rînd. După polieleu se pun sedelnele, antifonul și Evanghelia Apostolului; Învierea lui Hristos... și stihura Apostolului.

Se cîntă Canonul Paștilor cu irmoasele pe 6, al Apostolului pe 4 și al Orbului pe 4; Catavasia: Mintuitorului Dumnezeu..., iar Canonul Înainteprăznuirii se cîntă marți, mai înainte.

După Cîntarea a 3-a se citesc Condacul și Icosul Apostolului, Ipacoi al Paștilor, Slavă... Sedealna Apostolului, și acum... a Orbului.

După Cîntarea a 6-a se citesc Condacul și Icosul Paștilor.

La Cîntarea a noua nu se cîntă Ceea ce ești mai cinstită...

Apoi urmează Lumininda Paștilor, a Apostolului și a Orbului.

La Laude se cîntă stihurile Apostolului pe 4, și stihurile Paștilor; Slavă..., a Apostolului; și acum..., a Paștilor: Ziua Învierii... doxologia mare și troparul.

Cearurile se citesc după obicei.

La Liturghie se pun, la Fericiri, cîntarea a 3-a din Canonul Paștilor și Cîntarea a 6-a din al Apostolului. Prochimenule Paștilor și al Sfîntului; Apostolul și Evanghelia zilei și a Sfîntului; chinonicul Paștilor și al Apostolului.

Tot așa se pune slujba la Aflarea Capului Botezătorului Ioan, dacă va cădea Miercuri în odovania Praznicului Paștilor.

→ MIERCURI IN SĂPTAMINA A ȘASEA DUPĂ PAȘTI

ODOVANIA PRAZNICULUI PAȘTILOR LA VECERNIE

După ce binecuvîntează preotul, se cîntă: Hristos a Inviat... cu stihurile lui, întocmai ca în Săptămîna luminată. Apoi se citește Psalmul 103 și catisma de rînd.

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihurile pe 6 și se cîntă următoarele stihuri idiomele ale Orbului, glasul al 2-lea : 13 p. 232

Cel ce s-a născut orb zicea în cugetul său : Au doară pentru păcatele părinților m-am născut fără de

vedere? Au doară pentru necredința neamurilor, m-am născut spre dovadă? Nu sînt în stare să întreb cînd este noapte și cînd este zi. Picioarele mele nu mai pot răbda poticnirile de pietre; că n-am văzut soarele strălucind, și nici chipul Celui ce m-a zidit. Ci mă rog Ție, Hristoase Dumnezeule: Caută spre mine și mă miluiește.

Același glas: 13 p. 233

Ieșind Iisus din templu, a aflat pe un orb din naștere; și făcîndu-I-se milă, a pus tină pe ochii lui și a zis către dînsul: Mergi de te spală în Siloam! Și spălîndu-se, a văzut, dînd slavă lui Dumnezeu. Iar cei de aproape ai lui ziceau către el: Cine ți-a deschis ochii, pe care nimeni din cei ce văd n-a putut să-i vindece? Iar el a strigat, zicînd: Un om care se cheamă Iisus, Acela mi-a zis: Spală-te în Siloam; și am văzut. Acesta este cu adevărat Mesia Hristos, despre Care a grăit Moise în Lege; Acesta este Mîntuitorul sufletelor noastre.

Glasul al 4-lea:

Toată viața socotind-o orbul o noapte, a strigat către Tine, Doamne: Deschide-mi ochii, Fiule al lui David, Mîntuitorul nostru, ca și eu, împreună cu toți, să laud puterea Ta!

Glasul al 5-lea: 13 p. 234

Doamne, trecînd pe cale, ai aflat pe un om orb din naștere; și nedumeriți fiind ucenicii, Te întrebau pe Tine, zicînd: Învățătorule, cine a păcătuit: acesta, ori părinții lui, de s-a născut orb? Iar Tu, Mîntuitorul meu, ai zis către dînșii: Nici acesta n-a păcătuit, nici părinții lui; ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu printr-însul. Eu trebuie să împlinesc lucrurile Celui ce M-a trimis, pe care nimeni nu poate să le facă. Și acestea zicînd și scuipejînd jos și făcînd tină, ai uns ochii lui, zicînd către dînsul: Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului! Iar acela spălîndu-se, s-a făcut sănătos și striga către Tine: Cred, Doamne! Și s-a închinat Ție. Pentru aceasta, și noi strigăm: Miluiește-ne pe noi!

Glasul al 8-lea: 13 p. 235

Soare nematerial al dreptății, Hristoase Dumnezeule, Care celui din naștere lipsit de lumină, i-ai luminat atît ochii trupești cît și pe cei sufletești, cu prea curată atingerea Ta, luminînd și ochii noștri cei sufletești, arată-ne fii ai zilei, ca să strigăm Ție, cu credință: Mare și negrăită este milostivirea Ta spre noi, Iubitorule de oameni, slavă Ție!

Același glas:

Cel ce prin îndurarea milostivirii Te-ai întrupat,

Hristoase Dumnezeule, pe cel lipsit de lumină din naștere, prin îndurările cele negrăite ale milostivirii, l-ai învrednicit dumnezeieștii străluciri, ungînd cu tină ochii lui, cu degetele Tale cele ziditoare. Însuși și acum, Dătătorule de lumină, luminează și simțirile noastre cele sufletești, ca Cel ce singur ești din belșug dăruitor.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Cine va spune puterile Tale, Hristoase? Sau cine va număra mulțimile minunilor Tale? Că precum ai fost văzut în două firi pe pămînt, pentru bunătatea Ta, îndoite tămăduiri ai dat și celor bolnavi. Că ai deschis nu numai ochii cei trupești ai celui orb din naștere, ci și pe cei sufletești. Pentru aceasta Te-a mărturisit pe Tine, Dumnezeu tăinuit în trup, Cel ce dai tuturor mare milă.

LA STIHOAVNA

Se pune Stihira Învierii, glasul al 5-lea:

Pe Tine, Hristoase Mîntuitorule, Cel ce Te-ai întrupat și de ceruri nu Te-ai despărțit, cu glasuri de cîntări Te mărim. Că Cruce și moarte ai primit pentru neamul nostru, ca Domnul Cel iubitor de oameni; prădînd porțile iadului, a treia zi ai înviat, mîntuind sufletele noastre.

Apoi Stihirile Paștilor, cu stihurile lor: Paștile cele sfințite astăzi nouă s-au arătat...

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea: Ziua Învierii, și să ne luminăm... Hristos a înviat... (de trei ori).

După Sfinte Dumnezeule... și Tatăl nostru..., cîntăm troparul Învierii: Pe Cuvîntul cel împreună fără de început..., Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te, poarta Domnului..., și otpustul.

La Pavcerniță, după Sfinte Dumnezeule..., și Tatăl nostru..., se pune Condacul Orbului, Slavă... Și acum..., Condacul Paștilor: Deși Te-ai pogorit în mormînt...

Apoi urmează Miezonoptica și Catisma după obicei. După Sfinte Dumnezeule... cel dintîi, se pune troparul Învierii: Pe Cuvîntul cel împreună fără de început..., Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu. După al doilea Sfinte Dumnezeule..., se pune Condacul Paștilor: Deși Te-ai pogorit..., Doamne miluiește (de 12 ori) și otpustul.

Nu citim Litia mică pentru morți.

LA UTRENIE

Preotul face începutul după obicei: Slavă Sfintei și Celei de o ființă..., și se cîntă: Hristos a înviat... cu stihurile lui, ca în Săptămîna Luminată, și apoi se citesc cei șase psalmi.

La Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Învierii: Pe Cuvîntul cel împreună fără de început... (de 2 ori), Slavă... Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu.

După întîia Catismă se cîntă Sedelnele Învierii din Octoih, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Crucea Domnului să o lăudăm. Sfînta Îngropare cu cîntări să o cinstim, și Învieria Lui să o preaslăvim; că a sculat pe cei morți din morminte, ca un Dumnezeu, prădînd stăpînia morții și tăria diavolului; și celor din iad lumină le-a răsărit.

Slavă...

Doamne, mort ai fost socotit, Cel ce ai omorît moartea; în mormînt ai fost pus, Cel

ce ai deșertat mormintele; sus ostașii străjuiau mormîntul, jos pe morții cei din veac i-ai înviat. Întru tot puternice și necuprinsule, Doamne, slavă Ție!

Și acum... *Ap. 219*

Bucură-te, munte sfînt și de Dumnezeu umblat! Bucură-te, rug însuflețit și ne-ars! Bucură-te, ceea ce ești una lumii punte către Dumnezeu, care treci pe cei morți la viața veșnică! Bucură-te, Fecioară fără prihană, care fără ispită bărbătească ai născut Mîntuirea sufletelor noastre.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna Orbului, glasul al 5-lea.

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Cel ce este împreună fără de început cu Tatăl și cu Duhul, Care Se îmbracă cu lumina ca și cu o haină, pentru iubirea de oameni S-a îmbrăcat în firea noastră, și boalele de la oameni gonind, ca un Dumnezeu, a luminat și ochii celui din naștere lipsit de lumină.

Slavă..., și acum..., tot aceasta

Invierea lui Hristos... (de trei ori) și Psalmul 50.

Canonul Paștilor cu irmoasele pe 6, al Orbului pe 4 și al Înaintepăznuirii Înălțării pe 4.

CANONUL Înaintepăznuirii.

Alcătuire a lui Iosif.

Cîntarea 1, glasul al 5-lea:

Irmos: Pe cal și pe călăreș...

Sus la Tatăl, Hristos Se suie și duce trupul, pe care l-a luat dintre noi. Pe

Dînsul să-L preaslăvim astăzi, cu laude, cîntîndu-I cîntare de biruință.

Slavă...

Cărțile dumnezeieștilor Scripturi și propovăduirile înțelepților grăitori de cele dumnezeiești împlinire au luat cu adevărat; că după Înviere, Stăpînul Se înalță cu slavă la cele cerești.

Și acum...

Pămîntul dăntuiește tainic și cele cerești se umplu de veselie, pentru Înălțarea lui Hristos, Cel ce a împreunat cu harul pe cele ce erau despărțite mai de demult, și a înlăturat stavila cea din vrăjmășie.

Catavasi: Ziua Invierii...

Cîntarea a 3-a:

Irmos: Cel ce ai întărit...

Legînd moartea, cu moartea Ta, Cuvinte, ai înviat a treia zi din morți, cu adevărat; și Te-ai suit cu slavă la cele cerești, Mîntuitorule, cei fără de trupuri lăudînd rînduiala Ta cea negrăită.

Slavă...

Venit-ai la cei de pe pămînt, fără de trup, Hristoase; și îmbrăcîndu-Te în trup, ai suferit Crucea; și înviind din morți, Te-ai suit cu slavă la Părintele Tău, Începătorul luminii, pe toate împăcîndu-le.

Și acum...

Căutînd oaia cea rătăcită pe pămînt, ai readus-o la cele nerătăcite, Cuvinte; și înălțîndu-Te la ceruri, ai șezut întru slavă, de-a dreapta Părintelui Tău. Slavă milostivirii Tale celei multe.

Catavasi: Veniți să bem băutură nouă...

Condacul și icosul Orbului, apoi

SEDEALNA, glasul 1.

Podobie: Mormîntul Tău...

Deschis-ai ochii celui orb din naștere, Hristoase, arătînd iudeilor, Mîntuitorul meu, slava Ta cea negrăită și că ești Lumina tuturor; dar ei, orbiți fiind de pismă, întinzînd curse, căutau să Te omoare pe Tine, Dătătoarele de viață.

Slavă..., și acum..., același glas:

Născutu-Te-ai, Mîntuitorule, precum Însuți ai voit; arătat-Te-ai iarăși, precum Însuți ai socotit; și ai pățimit ca un om, iar ca Dumnezeu ai înviat; înălțatu-Te-ai la ceruri cu slavă și ai ridicat firea omenească și cu slavă o ai împodobit.

Cîntarea a 4-a:

Irmos: Dumnezeiască pogorîrea Ta...

Firea noastră, cea osîndită mai înainte pentru păcat, prin întruparea Ta, Împărate a toate, a dobîndit milă, lăudînd cu frică Învierea și dumnezeiasca Ta Înălțare.

Se minunează cetele celor fără de trupuri, văzîndu-Te pe Tine, Hristoase, purtînd trup pămîntesc și suindu-Te pe nori, și la ceruri înălțîndu-Te.

Slavă...

Văzînd veșmintele Tale înroșite, Hristoase Împărate a toate, Puterile îngerești s-au spăimîntat de suirea Ta și cu frică și cu bucurie Ți s-au închinat.

Și acum...

Să batem din palme, că Domnul sculîndu-Se din morți, S-a suit la ceruri, îngerii plecîndu-se Lui, ca Făcătorului și Dumnezeului nostru.

Catavasi: La dumnezeiasca strajă...

Cîntarea a 5-a:

Irmos: Cel ce Te îmbraci...

Dezlegînd osîndirea omenirii, Hristos a înviat și S-a înălțat la cele cerești, cîstînd, prin șederea împreună cu Tatăl, pe cei ce i-a iubit.

Slavă...

După Înviere făcînd bucurie Ucenicilor Tăi, Hristoase, Te-ai ridicat sus, la Părintele Tău, de Care nu Te-ai despărțit nici cînd cu oamenii ai viețuit.

Și acum...

Umbrele Legii cele de mai înainte și proorocirile grăi-

torilor de cele dumnezeiești plinindu-le, Hristoase, Te-ai înălțat, ridicându-Te pe nor, Mîntuitorule, la cele cerești.

Catavasi: Să mîneacă-m cu mînecare...

Cîntarea a 6-a:

Irmos: Pe marea cea tulburată...

Minunată privesc Te-ai arătat îngerilor, purtînd chip de om, la Înălțarea Ta cea înfricoșătoare, Iubitorele de oameni; pentru aceasta cu frică Te laudă pe Tine.

Slavă...

Domnul tuturor Se înalță cu slavă, întru strălucire, la Părintele Său cel fără de început; toată făptura prăznuiește acum, dănuind.

Și acum...

Toată limba să strige, astăzi, cu glas de bucurie și cu dumnezeiesc glas de trâmbiță: Hristos S-a înălțat la ceruri, pe care nu le-a părăsit.

Catavasi: Pogorîtu-Te-ai întru cele...

Condacul și Icosul Paștilor

Cîntarea a 7-a:

Irmos: Cel preainălțat Domnul...

Dărîmînd peretele cel din mijloc al vrajbei, Doamne, cu Crucea și cu Patima Ta, pe nori fiind purtat, Te-ai suit cu slavă la Părintele Tău, Cel fără de început.

Cuprinse de spaimă strigau Puterile cerești: Ri-

Ridicați porțile! Că a venit Hristos, purtînd trup pămîntesc și pe Veliar cu dumnezeiasca Patimă omorîndu-l.

Slavă...

Dumnezeieștilor Puteri, care întrebau: Pentru ce-Ți sînt veșmintele înroșite, Iubitorele de oameni? Hristos, înălțîndu-Se, striga: Pentru că am călcat acum strugurii în teasc!

Și acum...

Cu laude slăvim, într-un glas, Răstignirea și Învierea Ta, Hristoase, prăznuind cu strălucire cinstita Ta Înălțare în veci.

Catavasi: Cel ce a izbăvit pe tineri...

Cîntarea a 8-a:

Irmos: Ție Făcătorului...

Pe Tine, Cel ce ești Lumină din Lumină, nor lumnos Te-a ridicat din Muntele Măslinilor, în văzul tuturor dumnezeieștilor Tăi ucenici, care Te laudă pe Tine întru toți vecii.

Să batem din palme, precum zice psalmistul; învia-t-a Hristos, Dumnezeuul nostru, și S-a suit de unde Se pogorise la noi, pentru iubirea de oameni, împăcînd pe cele învrăjbite de demult.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

David, psălmînd, strigă: Hristos S-a suit pe heruvimii Săi, și a zburat cu adevărat pe aripile cetelor

celor fără de materie, pe Care Îl preainălțăm întru toți vecii.

Și acum...

Arătatu-Te-ai Ucenicilor, după ce ai înviat din mormînt și i-ai suit pe ei în Muntele Măslinilor; de unde, un nor de lumină ridicîndu-Te, Hristoase, Te-a suit la cele de sus, cu slavă.

Catavasi: Această aleasă și sfîntă zi... Să laudăm, bine să cuvîntăm... și în loc de: Ceea ce ești mai cinstită..., se cîntă pripelile Paștilor.

Cîntarea a 9-a:

Irmos: Isaie, dănuiește...

Sfîntită sărbătoare prăznuiește astăzi, luminat, toată făptura, la Înălțarea Ta, Cuvînt al lui Dumnezeu; prin care ai dus la Părintele Tău firea, pe care ai luat-o de la noi, mai presus de cuvînt, Cel ce ești neschimbat.

Ca un Dumnezeu ai sfărîmat porțile și încuietorile iadului, Mîntuitorule, și, înviind din morți, Te-ai suit cu slavă la ceruri, cetele îngerești strigînd cu spaimă: Ridicați porțile!

De Înălțarea Ta cea dumnezeiască fiind uimiți dumnezeieștii ucenici, au venit înaintea lor îngerii, strigînd către dinșii: Acesta, pe Care Îl vedeți suindu-Se la ceruri, va veni cu slavă să judece pe toți.

Slavă...

Pacea pe care ai dăruit-o ucenicilor, Hristoase, cînd Te-ai suit oarecînd la cele de sus, trimite-ne-o și nouă din destul, păstrîndu-le pe toate laolaltă întru dragoste, ca într-un glas pe Tine, Mîntuitorule, să Te mărim.

Și acum...

Car purtător de lumină al Soarelui celui nematerial tu ai fost, cu adevărat, Preacurată, fără de prihană; prin care, cei ce ședea întru întuneric, au văzut lumina cunoștinții, după datorie slăvindu-te pe tine.

Catavasi: Luminează-te, luminează-te...

LUMINÎNDA

Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate și Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicînd și moartea pierzînd; Paștile nesticăciunii, lumii de mîntuire (de două ori).

Slavă..., Și acum..., a Orbului.

Luminează, Doamne, ochii mei cei înțelegători, care sînt slăbiți de păcatul cel întunecat, însuflindu-le smerenie, Îndurate, și curățește-mă cu lacrimile pocăinței.

LA LAUDE

Se pun Stîhirile pe 8, și se cîntă 4 stîhiri ale Orbului și 4 ale Paștilor.

Stîhirile idiomele ale Orbului, glasul al 2-lea: [5 p. 232]

Cel ce s-a născut orb zicea în cugetul său: Au doară

pentru păcatele părinților m-am născut fără de vedere? Au doară pentru necredința neamurilor m-am născut spre dovadă? Nu sînt în stare să întreb cînd este noapte și cînd este zi. Picioarele mele nu mai pot răbda poticnirile de pietre; că n-am văzut soarele strălucind, și nici chipul Celui ce m-a zidit. Ci mă rog Ție, Hristoase Dumnezeule: Caută spre mine și mă miluiește!

Ieșind Iisus din templu, a aflat pe un om orb din naștere; și făcîndu-I-se milă, a pus tină pe ochii lui și a zis către dînsul: Mergi de te spală în Siloam! Și spălîndu-se, a văzut, dînd slavă lui Dumnezeu. Iar cei de aproape ai lui ziceau către el: Cine ți-a deschis ochii, pe care nimeni din cei ce văd n-a putut să-i vindece? Iar el a strigat, zicînd: Un om, care se cheamă Iisus, Acela mi-a zis: Spală-te în Siloam; și am văzut. Acesta este cu adevărat Mesia Hristos, despre Care a grăit Moise în Lege; Acesta este Mîntuitorul sufletelor noastre.

Glasul al 4-lea:

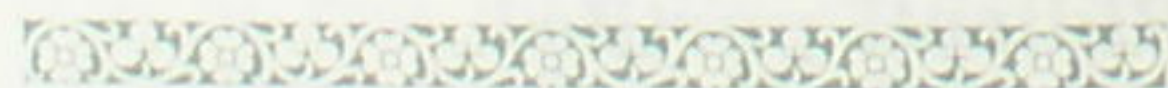
Toată viața socotind-o orbul o noapte, a strigat către Ține, Doamne: Deschide-mi ochii, Fiule al lui David, Mîntuitorul nostru, ca și eu, împreună cu toți, să laud puterea Ta!

Glasul al 5-lea: 13 p. 234

Doamne, trecînd pe cale, ai aflat pe un om orb din naștere; și, nedumeriți fiind ucenicii, Te întrebau pe Ține, zicînd: Învățătorule, cine a păcătuit: acesta, ori părinții lui, de s-a născut orb? Iar Tu, Mîntuitorul meu, ai zis către dînsii: Nici acesta n-a păcătuit, nici părinții lui; ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu printr-însul. Eu trebuie să împlinesc lucrurile Celui ce M-a trimis, pe care nimeni nu poate să le facă. Și acestea zicînd și scuipejînd jos și făcînd tină, ai uns ochii lui, zicînd către dînsul: Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului! Iar acela spălîndu-se, s-a făcut sănătos și striga către Ține: Cred, Doamne! Și s-a închinat Ție. Pentru aceasta, și noi strigăm: Miluiește-ne pe noi!

Apoi se cîntă Stihirile Paștilor cu stihurile lor: Slavă..., Și acum..., Ziua Invierii...

Apoi Hristos a înviat... (de trei ori); doxologia mare și troparul Invierii: Pe Cuvîntul cel împreună fără de început..., cu al Născătoarei de Dumnezeu, otpustul și Ceasul I. La ceasuri se cîntă troparul Invierii și condacul Duminicii Orbului.

LA LITURGHIE.

Preotul, avînd în mîini Sfînta Cruce, luminarea aprinsă și cădelnița, dă binecuvîntarea. Apoi se cîntă Hristos a înviat..., (de trei ori) și preotul zice stihurile Paștilor, cădînd în jurul Sfîntei Mese, întocmai ca în ziua de Paști.

La Fericiri se pun Cîntarea a treia și a șasea din Canonul Paștilor. După vohod se pune troparul Invierii; Slavă... Conda-

cul Orbului; Și acum... Condacul Paștilor; Prochimenul Paștilor; Apostolul și Evanghelia zilei.

CHINONICUL:

Trupul lui Hristos primiți... și se face otpustul cu crucea, ca în ziua de Paști.

Așa se face odovania praznicului Sfîntei și de Viață Purtătoarei Invierii a lui Hristos.

În minăstiri, la masă se face fraților mîngiere mare, cu pește.

Cade-se a ști.

Că de se va întimpla pomenirea Sfîntului Ioan Teologul în joia Înălțării (Aceasta se întimplă numai cînd Sf. Paști se serbează la 30 martie, ceea ce în actuala situație calendaristică, a Bisericilor ortodoxe cu calendarul îndreptat și Pascalie pe stil vechi, nu este posibil, data cea mai timpurie a Sfîntelor Paști fiind 4 aprilie = 22 martie stil vechi), atunci la Vecernia mică se pun Stihirile Praznicului cele de la Vecernia mare, pe 4; Slavă..., a Apostolului. Și acum..., a Praznicului.

La Stîhoavnă se pun Stihirile Apostolului cu stihurile lor de la Stîhoavna Vecerniei mari, Slavă... a Apostolului, Și acum... a Praznicului; troparul Apostolului, al Praznicului și otpustul.

La Vecernia mare se pun Stihirile Praznicului pe 6 și ale Apostolului pe 4; Slavă... a Apostolului, Și acum... a Praznicului; Vohod, Prochimenul zilei și Paremiile Praznicului și ale Sfîntului.

La Litie se cîntă Stihirile Praznicului și ale Apostolului; Slavă... a Apostolului, Și acum... a Praznicului.

La Stîhoavnă se pun Stihirile Praznicului; Slavă... a Apostolului, Și acum... a Praznicului.

La Utrenie se zice troparul Praznicului (de două ori), Slavă... al Apostolului; Și acum... al Praznicului; după Catisme se cîntă Sedelnele Praznicului. După Polieleu se cîntă Sedelnele Apostolului; Slavă... cea după polieleu; Și acum... a Praznicului. Evanghelia o punem pe a Praznicului; apoi: Invierea lui Hristos văzînd... și stîhira Praznicului. Canonul Praznicului: se pune cel dintîi cu irmoasele pe 6 și al Apostolului pe 4; apoi al doilea canon al Praznicului pe 4. Catavasie: Cu dumnezeiescul nor... După Cîntarea a treia citim Condacul, Icosul și Sedealna Apostolului; Slavă..., Și acum... a Praznicului. După cîntarea a șasea se citesc Condacul și Icosul Praznicului. La Cîntarea a noua nu se cîntă Ceea ce ești mai cinstită... Urmează Luminînda Praznicului; Slavă... a Apostolului; Și acum... a Praznicului. La Laude se pun stihurile pe 6: ale Praznicului 3 și ale Apostolului 3; Slavă... a Apostolului; Și acum... a Praznicului. Doxologia mare.

La Liturghie, se pune la Fericiri Cîntarea a treia pe 4 din Canonul Praznicului; și cîntarea a șasea pe 4, din Canonul Apostolului. Apostolul, Evanghelia și Chinonicul, întîi ale Praznicului apoi ale Apostolului.

Slujba din Minei, a Cuviosului Arsenie, care se prăznuiește în aceeași zi cu Sf. Ioan Evanghelistul (8 mai), cînd cade în Joia Înălțării, se pune în altă zi, după cum va rîndui cel mai mare.

→ **J O I**

SĂPTĂMÎNA A ȘASEA DUPĂ PAȘTI

**PRĂZNUIM ÎNĂLȚAREA DOMNULUI DUMNEZEU
ȘI MÎNTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS**

→ **LA VECERNIA MICA**

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile Praznicului pe 4, glasul al 6-lea :

Domnul S-a înălțat la ceruri...
Doamne de Înălțarea Ta...
In muntele cel sfânt privind...
Doamne, Apostolii, dacă Te-au văzut...
Slavă... Și acum..., Doamne, după ce ai plinit taina...

(Caută toate acestea mai departe, la Vecernia mare).

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile de la Litie, glasul 1 ;
(vezi mai departe).

Suindu-Te la ceruri de unde Te-ai și pogorit...

Stih : Toți credincioșii bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Suitu-Te-ai, Hristoase, la Părintele...

Stih : Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță.

Ingerii Tăi, Doamne...

Slavă... Și acum..., glasul al 2-lea.

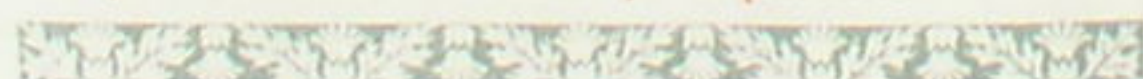
Născutu-Te-ai precum Insuși ai socotit...
(caută mai departe la Stihovna Vecerniei mari). După : Sfinte Dumnezeule...
Preasfântă Treime... și după Tatăl nostru...

Troparul, glasul al 4-lea :

**Înălțatu-Te-ai întru slavă,
Hristoase Dumnezeul nostru,
bucurie făcînd Ucenicilor
cu făgăduința Sfîntului Duh;
încredințîndu-se ei prin
binecuvîntare că Tu ești
Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii.**

In minăstiri, în timp ce se cîntă troparul, preoții cîdese și ridică Sfîntul Epitaf de pe Sfînta Masă și îl pun în locul unde stă de obicei.

Apoi ectenia scurtă și otpustul.

→ **LA VECERNIA MARE**

Nu se citește Catisma și nu se cîntă Fericit bărbatul..., ci după Psalmul de seară și ectenia mare la : Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cîntă 5 stihiri idiomele, repetîndu-le ; glasul al 6-lea.

Domnul S-a înălțat la ceruri ca să trimită lumii pe Mîngîietorul. Cerurile au gătit scaunul Lui ; norii suirea Lui. Ingerii se minunează văzînd un om mai presus decît ei. Tatăl primește pe Acela pe Care Îl are în sînuri de-a pururea ; Duhul Sfînt poruncește tuturor îngerilor Săi : Ridicați, căpetenii, porțile voastre ! Toate neamurile bateți din palme, că S-a suit Hristos unde era mai înainte (de două ori).

Doamne, de Înălțarea Ta s-au mirat heruvimii, văzîndu-Te pe Tine, Dumnezeu Care șezi pe dîșii, suindu-Te pe nori ; și Te slăvim pe Tine, că bună este mila Ta, slavă Ție (de două ori).

In muntele cel sfînt privind înălțarea Ta, Hristoase, Cel ce ești strălucirea slavei Tatălui, laudăm chipul feței Tale cel luminat ; ne închinăm patimilor Tale ; cinstim Învierea, slăvind mărită Înălțarea Ta ; miluiește-ne pe noi (de două ori).

Doamne, cînd Te-au văzut Apostolii înălțîndu-Te pe nori, Dătătorule de viață, Hristoase, s-au umplut de întristare ; și cu suspinuri și cu lacrimi plîngînd, ziceau : Stăpîne, nu ne lăsa

orfani pe noi, robii Tăi, pe care din milostivire ne-ai iubit, ca un Îndurat ; ci trimite, precum ne-ai făgăduit, pe Preasfîntul Tău Duh, să lumineze sufletele noastre (de două ori).

Doamne, după ce ai plinit taina iconomiei, luînd pe Ucenicii Tăi în Muntele Măslinilor, Te-ai înălțat ; și iată, tăria cerului ai străbătut, Cel ce pentru mine Te-ai smerit după chipul meu, și Te-ai suit acolo de unde nu Te-ai despărțit. Trimite pe Preasfîntul Tău Duh, Cel ce luminează sufletele noastre (de două ori).

Slavă... Și acum..., același glas :

De sînurile părintești nedespărțîndu-Te, Preadulce Iisuse, și cu cei de pe pămînt laolaltă viețuind, ca un om, astăzi Te-ai înălțat întru slavă, de pe Muntele Măslinilor ; și cu milostivire înălțînd firea noastră cea căzută, ai făcut-o să șadă împreună cu Tatăl. Pentru aceasta, cetele cerești ale celor fără de trupuri, de minune spăimîntîndu-se, cu frică se mirau ; și de cutremur fiind cuprinse, măreau iubirea Ta de oameni. Cu care și noi, cei de pe pămînt, slăvind cu cîntări pogorîrea Ta la noi și Înălțarea de la noi, ne rugăm, zicînd : Cel ce la Înălțarea Ta ai umplut de bucurie nemărginită pe Ucenicii Tăi și pe Născătoarea de Dumne-

zeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, pentru rugăciunile lor, învrednicește-ne și pe noi, bucuriei aleșilor Tăi, pentru mare mila Ta.

VOHOD, Lumină lină...

Prochimenul zilei și paremiile.

Citire din Proorocia lui Isaia :

(Cap. II, vers. 2—3).

Acestea zice Domnul : Fi-va în vremurile de pe urmă, că muntele casei Domnului va fi întărit peste vârful munților și se va ridica pe deasupra dealurilor. Și toate popoarele vor curge într-acolo. Multe popoare vor veni și vor zice : « Veniți să ne suim în muntele Domnului, în casa Dumnezeului lui Iacov, ca El să ne învețe căile Sale și să mergem pe cărările Sale ! ».

Citire din Proorocia lui Isaia :

(cap. LXII, 10—LXIII, 1—3 și 7—9).

Acestea zice Domnul : Intrați, intrați pe porți ! Gătiți cale poporului, gătiți, gătiți-i drum, curățiți-l de pietre, înălțați un steag peste neamuri. Iată, Domnul vestește acestea pînă la marginea pămîntului. Zi-ceți fiicei Sionului : « Mintuitorul tău vine ! El vine cu plata, și răsplătirile merg înaintea Lui ! » Și ei se vor chema : « Popor sfînt, răscumpărați ai Domnului » și fie și se va zice : « Căutată », « Cetate nepărăsită ! » Cine este Cel ce vine împurpurat, cu veșmintele Sale mai roșii decît ale celui ce culege la vie, cu podoabă în îmbrăcămintea Lui și mîndru de belșugul Lui ? — « Eu sînt Acela al cărui cuvînt este : dreptatea și puternic este să răscumpere ! » Pentru ce ai îmbrăcămintea roșie și veșmintul tău este roșu ca al celui care calcă în teasc ? « Singur am călcat în teasc și dintre popoare nimeni nu era cu mine ; și am călcat întru minia mea, i-am strivit întru întăritarea mea, încît sîngele lor a fișnit pe veșmintul meu, și mi-am pătat toate hainele mele ». Pomeni-voi îndurările Domnului, faptele Lui minunate, după tot ce a făcut Domnul pentru noi și pentru marea bunătate pe care El ne-a mărturisit-o în milostivirea Sa și după mulțimea milelor Sale. Și a zis : « Cu adevărat ei sînt poporul Meu, fii care nu vor fi necredincioși ! » Și El le-a fost izbăvitor în toate strîmtorările lor. Și n-a fost un trimis și nici un înger, ci fața Lui i-a salvat. Întru iubirea Lui și întru îndurarea Lui, El i-a răscumpărat, i-a ridicat și i-a purtat în toată vremea de demult ».

Citire din Proorocia lui Zaharia :

(Cap. XIV, 1, 4, 8—11).

Acestea zice Domnul : Iată că vine ziua Domnului și în vremea aceea se vor sprijini picioarele Lui pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, la răsărit. Iar în ziua aceea vor izvorî din Ierusalim ape vii : jumătate se vor îndrepta către marea cea de la răsărit, iar cealaltă jumătate către marea cea de la apus. Și va fi așa și vara și iarna. Și va fi Domnul împărat peste tot pămîntul ; în vremea aceea va fi Domnul unul singur și tot așa și numele Său unul singur. Țara întreagă va fi prefăcută în cîmpie, de la Gheba și pînă la Rimon, spre miazăzi de Ierusalim. Și Ierusalimul va fi înălțat și va fi locuit pe locul unde se află el, de la poarta lui Veniamin și pînă la locul porții dinții, adică pînă la poarta din colț, și de la turnul lui Hananeel pînă la teascurile regelui. Și vor locui în el, și nu va mai fi acolo blestem, ci Ierusalimul va fi locuit ^{cu siguranță}.

LA LITIE

Se pun Stihirile idiomele, glasul 1.

Suindu-Te la ceruri, de unde Te-ai și pogorît, nu ne lăsa pe noi orfani, Doamne ! Să vină Duhul Tău, aducînd pace lumii ; arată fiilor oamenilor lucrurile puterii Tale, Doamne, Iubitorule de oameni !

Suitu-Te-ai, Hristoase, la Părintele Tău, Cel fără de început, Cel ce nu Te-ai despărțit de sînurile Lui cele nemărginite ; și Puterile cerești au cîntat fără schimbare lauda cea întreit sfîntă ; că și după întrupare Te-au cunoscut pe Tine, Doamne, ca pe Fiul, Cel Unul-Născut din Tatăl. Cu mulțimea îndurărilor Tale, miluiește-ne pe noi !

Îngerii Tăi, Doamne, ziceau apostolilor : Bărbați galileeni, ce ați rămas privind la cer ? Acesta, Care

S-a înălțat de la voi la cer, este Hristos-Dumnezeu ; Acesta va să vină iarăși, așa precum L-ați văzut (pe Din-sul) mergînd la cer ; slujiți-I (Lui) întru sfințenie și întru dreptate.

Glasul al 4-lea :

Cînd Te-ai suit pe Muntele Măslinilor, Hristoase, ca să împlinești bunăvoința Tatălui, îngerii cei din ceruri s-au spăimîntat și cei de sub pămînt s-au cutremurat ; cu bucurie și (cu) cutremur, stăteau de față ucenicii, cînd le grăiai lor ; ca un tron se gătea dinainte așteptînd un nor ; iar cerul, deschizîndu-și porțile, strălucea în frumusețe ; și pămîntul își descoperea ascunzișurile, ca să se cunoască pogorîrea lui Adam și cea din nou a lui suire. Ci picioarele Tale se înălțau ca sub o mîna nevăzută, iar gura mult binecuvînta, precum se auzea ; un nor Te ridica și cerul înlăuntru Te-a primit. Acest mare și minunat lucru l-ai făcut, Doamne, spre mîntuirea sufletelor noastre.

Firea lui Adam, care se pogorîse în laturile cele mai de jos ale pămîntului, Dumnezeule, innoind-o întru Tine însuși, ai ridicat-o astăzi mai presus de toată începătoria și puterea ; că deoarece ai iubit-o, ai așezat-o împreună cu Tine ; și fiindu-Ți milă de ea, ai u-

nit-o cu Tine ; și unindu-Te cu ea, ai și pățimit împreună cu ea ; și pătimind, Cel ce ești fără (p a t i m ă) o ai proslăvit împreună cu Tine. Iar cei fără de trupuri ziceau : Cine este acest bărbat frumos ? Că nu este numai om Cel ce Se arată, ci Dumnezeu și om, cu amîndouă firile. Pentru aceea, îngerii minunați, zburînd în haine albe în jurul ucenicilor, strigau : Bărbați galileeni, acest Iisus, om și Dumnezeu, Care S-a dus de la voi, iarăși va să vină Dumnezeu și om, Judecător al viilor și al morților, dărînd celor credincioși iertare de păcate și mare milă.

Cînd Te-ai înălțat întru slavă, Hristoase Dumnezeule, pe cînd ucenicii priveau, norii Te ridicau pe Tine cu trupul, porțile cele cerești s-au ridicat, ceata îngerilor cu veselie se bucura și Puterile cele mai de sus strigau, zicînd : Ridicați, căpetenii, porțile noastre și va intra Împăratul slavei. Iar ucenicii spăimîntînduse, ziceau : Nu Te despărți de noi, Bunule Păstor, ci trimite nouă pe Duhul Tău cel Preasfînt, Care să îndrumeze și să întărească sufletele noastre.

Slavă..., și acum..., același glas.

Doamne, taina cea din veac ascunsă neamurilor, plinind-o ca un Bun, ai venit cu ucenicii Tăi în Mun-

tele Măslinilor, avînd și pe Ceea ce Te-a născut pe Tine, Făcătorul și Ziditorul tuturor. Că se cădea celei ce, ca o maică, la Patima Ta a suferit durere mai mult decît toți, să se îndulcească și de o bucurie covârșitoare, la preaslăvirea trupului Tău; din care și noi împărtășindu-ne, întru suirea Ta la ceruri, Stăpîne, slăvim mila Ta cea mare, care s-a făcut spre noi.

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile idiomele, glasul al 2-lea :

Născutu-Te-ai precum În-suți ai voit, arătatu-Te-ai precum În-suți ai socotit; pătimit-ai cu trupul, Dumnezeuul nostru; din morți ai înviat, călcînd moartea; înălțatu-Te-ai întru slavă, Cel ce pe toate le plinești; și ne-ai trimis pe dumnezeiescul Duh, ca să lăudăm și să slăvim Dumnezeirea Ta.

Stih: Toți credincioșii bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Înălțîndu-Te Tu, Hristoase, din Muntele Măslinilor, Puterile îngerești văzîndu-Te, strigau unele către altele: Cine este Acesta? Și ziceau între dînsese: Acesta este Cel tare și puternic, Acesta este Cel nebirit în războaie, Acesta este, cu adevărat, Împăratul slavei. Dar pentru ce sînt veșmintele Lui înroșite? Din Vosor vine, precît este după trup. Ci În-suți, ca un Dumnezeu, șezînd de-a dreapta mări-

rii, trimis-ai nouă pe Duhul Sfînt, ca să călăuzească și să mîntuiască sufletele noastre.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță.

Înălțatu-Te-ai întru slavă, din Muntele Măslinilor, Hristoase Dumnezeule, înaintea ucenicilor Tăi; și ai șezut de-a dreapta Tatălui, Cel ce pe toate le plinești cu Dumnezeirea; și le-ai trimis lor pe Duhul Sfînt, Care luminează și întărește și sfințește sufletele noastre.

Slavă..., și acum..., glasul al 6-lea :

Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță, ca să ridice chipul cel căzut al lui Adam și să trimită pe Duhul cel Mîngietor, ca să sfințească sufletele noastre.

Troparul, glasul al 4-lea :

Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeuul nostru... (în urmă la Vecernia mică) (de trei ori).

Și binecuvîntarea piinilor.

Iar de nu este Priveghere, după: Acum slobozești..., Sfînte Dumnezeule... și după Tatăl nostru..., se cîntă troparul Praznicului o dată, și otpustul.

La Pavecerniță și la Miezonoptică se pune troparul și condaenul Praznicului; iar Litia mică pentru morți nu se citește, ci Doamne miluește... (de 12 ori) și otpustul.

→ LA UTRENIE

La: Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Praznicului (de trei ori).

După intîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul 1.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Îngerii mirîndu-se de suirea cea minunată și ucenicii spăimîntîndu-se de ri-

dicarea cea înfricoșătoare Te-ai înălțat cu slavă, ca un Dumnezeu și porțile s-au deschis Ție, Mintuitorule. Pentru aceasta Puterile cerurilor se minunau, strigînd: Slavă pogorîrii Tale Mintuitorule! Slavă împărăției Tale! Slavă Înălțării Tale, Unule, Iubitorule de oameni!

Slavă..., și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 3-lea :

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Dumnezeu Cel mai-nainte de veci și fără de început, îndumnezeind în chip tainic firea omenească, pe care a luat-o, astăzi S-a înălțat. Îngerii, mergînd înainte, îl arătau Apostolilor pe Dînsul, înălțîndu-Se la ceruri cu slavă multă; iar ei, închinîndu-se Lui, ziceau: Slavă lui Dumnezeu, Celui ce S-a înălțat.

Slavă..., și acum..., tot aceasta.

După Polieleu se cîntă Sedealna, glasul al 5-lea :

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Pogorîndu-Te din cer la cele de pe pămînt și împreună ridicînd, ca un Dumnezeu, chipul lui Adam, care zăcea jos, în temnița iadului, l-ai ridicat la ceruri, Hristoase, cu Înălțarea Ta, și împreună șezător pe scaunul Părintelui Tău l-ai făcut, ca un milostiv și de oameni iubitor.

Slavă..., și acum..., tot aceasta.

Apoi Antifonul 1 al glasului al 4-lea : Prochimen, glasul al 4-lea : Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță.

Stih: Toți credincioșii bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Toată suflarea... și Evanghelia Învierii (a treia de la Marcu).

Învierea lui Hristos... o dată și Psalmul 50.

Slavă..., glasul al 2-lea :

Pentru rugăciunile Apostolilor Tăi, Milostive, curățește mulțimea păcatelor noastre.

Și acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Apoi stih: Miluiește-mă Dumnezeule, după mare mila Ta... Și se cîntă această stihiră idiomelă, glasul al 6-lea :

Astăzi, Puterile cele de sus văzînd firea noastră în ceruri, mirîndu-se de suirea cea în chip minunat, erau nedumerite, zicînd una către alta: Cine este Acesta Care vine? Dar văzînd pe Stăpînul lor cel adevărat, au poruncit să se ridice porțile cerești. Cu care împreună Te lăudăm neîncetat pe Tine, Cel ce iarăși vei veni de acolo cu trupul, ca un Judecător al tuturor și Dumnezeu atotputernic.

La Canoane se cîntă două Canoane ale Înălțării; la cel dintîi se pun irmoasele pe 8 și la al doilea pe 6.

CANONUL întîi.

Alcătuire a lui Ioan Monahul

Cîntarea I, glasul al 5-lea :

Imnosul :

Mintuitorului Dumnezeu, Celui ce a călăuzit pe «Iudei prin mare, cu picioa-

«rele neudate, și a înecat pe «Faraon, cu toată oastea, «Aceluia singur să-I cîntăm, «că S-a preaslăvit».

Lui Hristos, Celui ce S-a înălțat cu slavă pe umerii Heruvimilor, și pe noi ne-a pus să ședem cu El de-a dreapta Tatălui, toate popoarele să-I cîntăm cîntare de biruință, că S-a preaslăvit.

Pe Hristos, Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni, cetele îngerilor văzîndu-L cu trupul în cele de sus, se mirau și cu un glas li cîntau cîntare de biruință.

Lui Dumnezeu Celui ce S-a arătat în Muntele Sinai și lui Moise, văzătorul de Dumnezeu, i-a dat Legea, Celui ce S-a înălțat cu trupul din Muntele Măslinilor, Aceluia cu toții să-I cîntăm, că S-a preaslăvit.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Preacurată Maica lui Dumnezeu, roagă neîncetat pe Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat din tine și de sinurile Părintelui nu S-a depărtat, să mintuiască de toată primordia pe cei ce i-a zidit.

Al doilea Canon

Alcătuire a lui Iosif al Tesalonicului.

Cîntarea I, glasul al 4-lea :

Irmos : Deschide-voi gura mea...

Înviat-ai a treia zi, Cel ce din fire ești fără de «moarte, și Te-ai arătat celor unsprezece și tuturor

«ucenicilor, și Te-ai suit, «Hristoase, la Tatăl, de nor «fiind purtat, Făcătorule a «toate».

David, cel de Dumnezeu însuflat, psălmuiind, strigă în chip foarte lămurit : Sui-tu-S-a Domnul la cele cerești întru strigare și în glas de trîmbiță, și la Părintele, Începătorul luminilor, a venit.

Slavă...

Lumea cea îmbătrînită în multe păcate, înnoind-o cu Patima și cu Învierea Ta, Doamne, Te-ai suit, purtat fiind de nor, la cele cerești. Slavă Slavei Tale !

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe Stăpînul tuturor L-ai născut, Stăpînă cu totul fără prihană, pe Cel ce a suferit patimă de bună voie și S-a suit la Părintele Său, pe Care nu L-a părăsit nici cînd a luat trup.

Catavasie :

Cu dumnezeiescul nor «fiind acoperit gîngavul, a «cuvîntat despre Legea cea «scrisă de Dumnezeu. Că «scuturînd tina de pe ochiul «minții, vede pe Cel ce este «și se luminează în cunoaș- «terea Duhului, lăudînd cu «dumnezeiești cîntări».

Cîntarea a 3-a :

Irmosul :

Cu puterea crucii Tale, Hristoase, întărește «mintea mea, ca să laud și

«să slăvesc Înălțarea Ta cea «mintuitoare».

Suiu-Te-ai la Tatăl, Dătătorule de viață, Hristoase, și ne-ai înălțat pe noi, Iubitorule de oameni, cu negrăită milostivirea Ta.

Cetele îngerilor, Mintuito- rule, văzînd firea omenească suindu-se împreună cu Tine, mirîndu-se, neîncetat Te lăudau pe Tine.

Cetele îngerilor se spăimîntau Hristoase, văzîndu-Te pe Tine înălțîndu-Te cu trupul, și lăudau sfîntă Înălțarea Ta.

Firea omenească, cea că- zută prin stricăciune o ai ridicat, Hristoase, și cu sui-rea Ta ai înălțat-o, și împreună cu Tine pe noi ne-ai preaslăvit.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Roagă neîncetat, Curată, pe Cel ce a ieșit din coapsele tale, ca să izbăvească, din înșelăciunea diavolului, pe cei ce te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu.

Al doilea Canon

Irmos : Pe ai tăi cîntăreși...

Puterile cele de jos zi- ceau celor de sus: Ridi- cați porțile cerești, că iată a venit Hristos, Împăratul și Domnul, trup pămîntesc purtînd !

Căutînd, Hristoase, pe Adam cel amăgit de înșelă- ciunea șarpelui, cînd Te-ai îmbrăcat într-însul, Te-ai

suit și ai șezut de-a dreapta Tatălui, ca Cel ce ești îm- preună pe scaun șezător, lăudîndu-Te îngerii.

Slavă...

Pămîntul prăznuiește și dănuiește, și cerul se bucu- ră astăzi de înălțarea Fă- cătorului făpturii, Cel ce cu voia Sa a unit, învederat, pe cele despărțite.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce ai născut pe Birui- torul morții, pe unul Dum- nezeu, Cel fără de moarte, Fecioară Maică preacurată, pe Acela roagă-L pururea să omoare patimile cele ce mă omoară pe mine, și să mă mintuiască.

Catavasie :

Rupt-a legăturile pîntece- «lui celui sterp, și ocară cea «greu de răbdat a celei bine «roditoare, numai rugăciu- «nea proorociței Ana de de- «mult, a celei purtătoare de «duh umilit, către cel Atot- «puternic și Dumnezeuul cu- «noștințelor».

SEDEALNA, glasul al 8-lea :

Podobie : Pe Înțelepciunea...

Suindu-Te pe norii ceruri- lor și lăsînd pace celor de pe pămînt, Te-ai înălțat și ai șezut de-a dreapta Tată- lui, ca Cel ce ești de o ființă cu Dînsul și cu Duhul ; că, deși Te-ai arătat în trup, ai rămas neschimbat. Pentru aceasta aștepti pli-

nirea vremii, ca, venind pe pământ, să judeci toată lumea. Dreptule Judecător, Doamne, îndură-Te spre sufletele noastre, dăruiind iertare de greșeli robilor Tăi, ca un Dumnezeu milostiv.

Slavă..., și acum..., tot aceasta.

Cântarea a 4-a :

Irmosul :

Auzit-am, Doamne, glasul puterii Crucii Tale, «că raiul s-a deschis prin-tr-însa, și am strigat : Slavă puterii Tale, Doamne».

Inălțatu-Te-ai întru slavă, Împărate al îngerilor, ca să ne trimiți nouă pe Mîngietorul de la Tatăl. Pentru aceasta strigăm : Slavă Înălțării Tale, Hristoase !

Cînd S-a suit Mîntuitorul, cu trupul, la Tatăl, s-au mirat de Dînsul oștile îngerilor și au strigat : Slavă Înălțării Tale, Hristoase !

Puterile îngerilor strigau către cele mai de sus : Ridicați porțile, lui Hristos, Împăratului nostru ; pe Care îl laudăm împreună cu Tatăl și cu Duhul.

A Născătoarei de Dumnezeu.

Fecioara a născut și cele ale maicilor nu le-a cunoscut, ci Maică este, și fecioară a rămas ; pe care laudînd-o, strigăm : Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu.

Al doilea Canon

Irmos : Cel ce șade întru slavă...

Iisus, Dătătorul de viață, luînd pe cei pe care i-a iubit, S-a suit în Muntele Măslinilor și i-a binecuvîntat ; și pe nor, fiind purtat, la sînurile Tatălui a ajuns, pe care nicicum nu le-a părăsit.

Toată lumea cea văzută și cea nevăzută prăznuiește cu bucurie ; îngerii și credincioșii saltă, laudînd neîncetat Înălțarea Celui ce S-a unit cu noi, prin întrupare, pentru bunătate.

Slavă...

Zdrobind stăpînirea morții, ca un Domn fără de moarte, ai dăruiit tuturor nemurire, Iubitorule de oameni ; și Te-ai înălțat întru slavă, privind la Tine cinstiții Tăi Ucenici, Iisuse Atotputernice.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Fericit este pîncele tău, ceea ce ești cu totul fără prihană ; că pe Cel ce a desertat în chip minunat pîncele iadului, te-ai învrednicit a-L primi negrăit întru tine ; pe Care roagă-L să ne mîntuiască pe noi, cei ce te laudăm pe tine.

Catavasi :

Impărate al împăraților, «Unule dintr-Unul singur, «Cuvinte, Cel ce ai ieșit din «Tatăl cel nepricinuit, pe

«Cel întocmai puternic, Duhul Tău cel adevărat, Apos-tolilor L-ai trimis, ca un «Făcător de bine, celor ce «cîntau : Slavă puterii Tale, «Doamne !»

Cîntarea a 5-a :

Irmosul :

Intîmpinîndu-Te de dimineață, strigăm Ție, Doamne : Mîntuiește-ne pe noi, «că Tu ești Dumnezeuul nostru, afară de Tine pe altul «nu știm».

Umplînd toate de veselie, Milostive, la Puterile cele de sus cu trupul Te-ai întors.

Puterile îngerilor, văzîndu-Te pe Tine înălțîndu-Te, strigau : Ridicați porțile, Împăratului nostru !

Apostolii, văzînd pe Mîntuitorul înălțîndu-Se, cu cutremur strigau : Slavă Ție, Împăratului nostru !

A Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioară după naștere, te laudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu ; că tu ai născut lumii cu trup, pe Dumnezeu-Cuvîntul.

Al doilea Canon

Irmos : Spăimîntatu-s-au toate...

Omorînd moartea cu moartea Ta, Doamne, luînd pe care i-ai iubit, Te-ai suit în muntele cel sfînt al Măslinilor și de acolo Te-ai ridicat la Părintele Tău,

Hristoase, de nori fiind purtat.

Minunată este Nașterea Ta, minunată este Învierea Ta, minunată și înfricoșată este și dumnezeiasca Ta Înălțare din munte, Dătătorule de viață ! Pe care închipuind-o Ilie, în căruță cu patru cai s-a suit, laudîndu-Te pe Tine, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Ingerii grăiau către apostolii care priveau : Bărbați galileeni, pentru ce vă mirați de Înălțarea Dătătorului de viață, Hristos ? Acesta va veni iarăși pe pământ, să judece toată lumea, ca un prea drept Judecător.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Păzindu-te pe tine fecioară neîntinată și după naștere, Născătoare de Dumnezeu, Se suie Hristos la Tatăl, pe Care nu L-a părăsit, măcar că a luat din tine trup înțelegător și însuflețit, pentru mila cea negrăită.

Catavasi :

O ! fii cu chipuri luminate «ai Bisericii ! Primiți cu-rățire izbăvitoare de păcate, roua Duhului cea de «foc însuflată. Că acum a «ieșit lege din Sion, harul «Duhului, Cel în chip de «limbi de foc».

Cântarea a 6-a :

Irmosul :

Inconjuratu-m-a adîncul, mormînt s-a făcut mie «chitul; iar eu am strigat «căt-re Tine, Iubitorule de «oameni, și dreapta Ta m-a «mîntuit, Doamne!»

Bucuratu-s-au Apostolii de nădejdea Duhului, văzînd astăzi pe Făcătorul ridicîndu-Se în înălțime, și cu frică au strigat: Slavă Înălțării Tale!

Stătut-au înainte îngerii, Hristoase, strigînd ucenicilor Tăi: Așa precum ați văzut pe Hristos suindu-Se cu trupul, tot așa va să vină iarăși, ca un drept Judecător al tuturor.

Cînd Te-au văzut pe Tine Puterile cerești, Mîntuitorul nostru, cu trupul ridicîndu-Te în înălțime, strigau zicînd: Mare este, Stăpîne, iubirea Ta de oameni!

A Născătoarei de Dumnezeu :

Rug nears și munte, scară insuflețită și poartă cerească, după vrednicie te slăvim pe tine, Marie prealăudată, podoaba dreptcredincioșilor.

Al doilea Canon

Irmos : Ințelepții de Dumnezeu...

Să ne picure de sus norii bucurie netrecătoare! Că Hristos, pe nor fiind purtat ca pe heruvimi, la Părintele Său se suie astăzi.

Arătîndu-Te în înfățișarea trupului, pe cele mai înainte despărțite le-ai adunat într-una, Iubitorule de oameni; și Te-ai înălțat, Îndurate, la cele cerești, privindu-Te ucenicii Tăi.

Slavă...

Pentru ce sînt înroșite hainele Celui ce S-a unit cu trupul cel materialnic?, ziceau Sfinții Îngeri, văzînd pe Hristos purtînd dumnezeieștile semne ale cinstitei Patimi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Lăudăm, Fecioară, zămislirea, mărim și negrăită nașterea ta, prin care ne-am izbăvit, Curată, din stricăciune și din răutate și din temnița cea întunecată a iadului.

Catavasié :

Curățire și mîntuire, Stăpîne Hristoase, ne-ai strălucit nouă din Fecioara; «ca, precum din pîntecele «fiarei celei din mare pe «proorocul Iona, întreg l-ai «scos, așa să scoți din stricăciune pe Adam cel căzut, «cu tot neamul».

CONDAC, glasul al 6-lea :

Podobia însăși.

Plinind rînduiala cea pentru noi, și pe cele de pe pămînt unindu-le cu cele cerești, Te-ai înălțat întru slavă, Hristoase Dumnezeuul nostru, de unde nicidecum

nu Te-ai despărțit, ci ai rămas nedepărtat, strigînd celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sînt cu voi și nimeni împotriva voastră.

ICOS

Pe cele pămîntești pe pămînt lăsîndu-le și pe cele din cenușă dîndu-le țărînii, veniți să ne trezim și să ne ridicăm ochii și cugetele la înălțime; să ne înălțăm, noi muritorii, privirile împreună cu simțirile spre porțile cerești; în Muntele Măslinilor să ne închipuim că sîntem și că privim la Izbăvitorul, Cel purtat pe nor; că de acolo S-a suit Domnul la ceruri, și acolo Iubitorul de dăruire a împărțit daruri apostolilor Săi, mîngîindu-i și întărîndu-i pe dînșii ca un Părinte, povățuindu-i ca pe niște fii și zicînd către dînșii: Nu Mă voi despărți de voi; Eu sînt cu voi și nimeni împotriva voastră!

→

SINAXAR

IN JOIA ÎNALȚĂRII

In această zi, în Joia săptămîinii a șasea după Paști, prăznuim Înălțarea Domnului Dumnezeuului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

Încă de pe cînd Mîntuitorul se afla împreună cu Ucenicii, mai înainte de Patimă, le făgăduise venirea Preasfîntului Duh, zicînd: «E de folos să Mă duc; că de nu Mă voiu duce Eu, Mîngîietorul nu va veni». Și iarăși: «Cînd va veni Acela, vă va învăța pe voi tot adevărul». De aceea, după Învierea cea din morți, arătîndu-Se lor timp de patruzeci de zile, nu neconținut ei din cînd în cînd, mîncînd și bînd laolaltă cu ei, și înfățișîndu-le și mai bînd laolaltă cu ei, și înfățișîndu-le și mai fălămurit Învierea, în cea din urmă zi, fălămurîndu-le multe despre cele privitoare la împărăția lui Dumnezeu, le-a poruncit

lor să nu se depărteze de Ierusalim, ci să rămîină acolo, așteptînd venirea Preasfîntului Duh, trebuînd să fie botezat și în Duhul, căci mai înainte nu fuseseră botezați decît numai în apă, de Ioan. Deci le-a poruncit lor să rămîină în Ierusalim, ca acolo să se întărească mai întîi propovăduirea Evangheliei, ca nu cumva depărțîndu-se în locuri străine să poată fi cu ușurință defăimați; și pentru că trebuia să se pregătească acolo ca niște ostași, cu armele Duhului, și așa să pornească la luptă, pentru propovăduirea Evangheliei.

Iar cînd a sosit vremea Înălțării, Mîntuitorul i-a dus cu Sine pe Muntele Măslinilor (numit așa fiindcă erau măslini mulți sădiți pe el) și le-a grăit lor despre propovăduirea Lui pînă la marginile lumii, cum și despre viitoarea Lui împărăție, cea necuprinsă cu mintea, deoarece vedea că și ei vor să-L întrebă despre cele ce trebuiau să facă. Și de față fiind acolo și Maica Sa, a trimis înaintea lor îngerii, ca să le arate suirea la cer. Și, pe cînd ei priveau, un nor L-a ridicat din mijlocul lor, purtîndu-L în sus. Și astfel, înconjurat de îngerii trimiși înaintea Lui, care se întreceau unii pe alții să ridice porțile cerurilor și care erau uimiți de roșeața de sînge a trupului Lui, S-a înălțat și a șezut de-a dreapta Tatălui, îndumnezeind trupul, prin care, stricîndu-se vrajba cea de demult, am fost împăcați cu Dumnezeu, și făcîndu-L, îndrăznesc a zice, asemenea Tatălui. Iar niște îngerii, în chip de bărbați, au stătut înaintea Apostolilor, zicînd: Bărbați galileeni, ce stați de vă mirați, uitîndu-vă spre cer? Acest Iisus Dumnezeu, pe Care îl vedeți cu trup, așa va veni iarăși, cu trup adică, dar nu ca mai-nainte, în sărăcie și tăcere, ci înconjurat de îngerii, cu slavă mare, precum îl vedeți acum.

Atunci Apostolii, încetînd de a mai privi, s-au întors din Muntele Măslinilor. Acest munte este foarte aproape de Ierusalim, cam la două mii patru sute de pași; adică la un drum de sîmbătă. Căci Moise orînduise în Lege ca numai atîția pași să se facă sîmbăta; de altfel, chiar Cortul Mărturiei era departe de tabăra Iudeilor, în pustie, numai cu atîția pași. De aceea li se îngăduia să meargă sîmbăta acolo, spre a se închina; dar o călătorie mai lungă nu le era îngăduită. Din această pricină drumul acesta era numit calea sîmbetei. Pornînd de aci, unii cred chiar că Înălțarea lui Hristos s-ar fi întimplat sîmbăta, ceea ce însă nu este sigur.

Apostolii, întorcîndu-se în Ierusalim, s-au urcat în foisorul cel de sus, în care se adunau ei împreună cu femeile mironosițe și cu Maica Cuvîntului, petrecînd în post, rugăciune și cerere, așteptînd ve-

nirea Preasfintului Duh, potrivit făgăduinței.

Cel ce Te-ai înălțat întru slavă, Hristoase, Dumnezeu nostru, miluiește-ne pe noi! Amin.

Cîntarea a 7-a :

Irmosul :

Cel ce ai mîntuit în cuptorul cel cu foc pe «tinerii cei ce înălțau cîntare, bine ești cuvîntat, «Dumnezeul părinților noștri!»

Cel ce Te-ai înălțat pe nor de lumină și ai mîntuit lumea, bine ești cuvîntat, Dumnezeu părinților noștri!

Pe umere ridicînd, Mîntuitorule, firea cea răcîcită și înălțîndu-Te, o ai adus la Dumnezeu și Tatăl.

Cel ce Te-ai suit cu trupul la Părintele cel fără de trup, bine ești cuvîntat, Dumnezeu părinților noștri!

Firea noastră cea omorîță prin păcat ridicînd-o, ai dus-o la însuși Părintele Tău, Mîntuitorule.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Cel ce Te-ai născut din Fecioara, pe care ai făcut-o să fie Născătoare de Dumnezeu, bine ești cuvîntat, Dumnezeu părinților noștri!

Al doilea canon

Irmos : N-au slujit făpturii...

Pe Tine, Doamne, Care ești lumină, un nor luminos Te-a ridicat, înălțîndu-

du-Te de pe pămînt, mai presus de cuget; și cetele cerești Te-au laudat împreună cu Apostolii, zicînd: Dumnezeule, bine ești cuvîntat!

Să batem toți din palme, bucurîndu-ne de înălțarea lui Hristos și veseli să strigăm: Suitu-S-a Domnul în glas de trîmbiță, și a șezut de-a dreapta Tatălui, ca Cel ce este împreună pe scaun șezător în veci.

Slavă...

Marele Moise, psălmuind odinioară, striga: Să se închine îngerii cerești lui Hristos, Celui ce Se înalță, ca unui Împărat al tuturor; Căruia-I strigăm: Doamne al părinților și Dumnezeule, bine ești cuvîntat!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Qu minuni uimitoare! Cum ai încăput, Ceea ce ești de Dumnezeu cu har dăruită, pe Dumnezeu cel neîncăput, Care cu trupul a sărăcit și S-a înălțat astăzi cu slavă multă la cele cerești și pe oameni i-a înviat?

Catavasie :

Cu un glas a răsunat vier-sul organelor, spre a cinsti «pe idolul cel făcut din aur și neînsuflețit. Iar harul «cel purtător de lumină al «Mîngietorului ne îndeamnă cu evlavie să strigăm: «Treime una, deopotrivă pu-

«ternică și fără de început, «bine ești cuvîntată».

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Pe Fiul și Dumnezeu, Cel ce S-a născut din Tatăl «mai înainte de veci și în «anii cei mai de pe urmă «S-a întrupat din Maică-«Fecioară, preoți laudați-L, «popoare preainălțați-L în-«tru toți vecii!»

Pe Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce în două firi la ceruri S-a înălțat cu slavă, și este împreună cu Tatăl șezător, preoți laudați-L, popoare preainălțați-L întru toți vecii!

Pe Tine, Cel ce ai izbăvit făptura din robia idolească, și ai înfățișat-o slobodă înaintea Părintelui Tău, Mîntuitorule, Te laudăm și Te preainălțăm întru toți vecii!

Pe Cel ce cu pogorîrea Sa a biruit pe potrivnicul, și cu suirea Sa a înălțat pe om, preoți laudați-L, popoare preainălțați-L întru toți vecii!

A Născătoarei de Dumnezeu :

Mai presus de heruvimi te-ai arătat, Născătoare de Dumnezeu, Curată, purtînd în pîntecele tău pe Cel ce șade pe dînșii; pe Care noi oamenii, împreună cu cei fără de trupuri, Îl preaslăvim întru toți vecii!

Al doilea Canon

Irmos : Pe tinerii cei curați...

Arătat-u-s-au Apostolilor îngerii la Înălțare și ziceau: Ce stați de priviți, mirîndu-vă? Acesta, Care Se suie la cele cerești, va să vină iarăși pe pămînt, să judece pe oameni, fiind singur Judecător.

Să dăm mărire lui Dumnezeu și într-un glas de laudă să-I strigăm, să cîntăm, să dănuim și să batem din palme: Suitu-S-a Dumnezeu nostru de pe pămînt la ceruri, îngerii și arhanghelii laudîndu-L pe Dînsul ca pe Stăpînul și Făcătorul tuturor.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Fost-a ridicată mai presus de îngerii firea noastră cea căzută de demult, și pe scaunul cel dumnezeiesc, mai presus de cuget a fost așezată. Veniți să prăznuim și să strigăm: Pe Domnul laudați-L făpturile Lui și-L preainălțați întru toți vecii!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Lată Fiul tău, Născătoare de Dumnezeu, prădînd cu crucea Sa moartea, a înviat a treia zi și arătîndu-Se ucenicilor Săi, S-a suit la cele cerești; Aceluia și ție închinîndu-ne, vă laudăm și vă slăvim întru toți vecii!

Catavasie :

Să laudăm, bine să cuvîntăm...

Desleagă legăturile și ră-«corește văpaia, chipul cel

«în trei străluciri al dumnezeieștii Stăpîniri. Tinerii «cîntă și toată făptura cea «zidită binecuvîntează pe «unul Mîntuitorul și a toate «Ziditorul, ca pe un Făcător «de bine».

La Cîntarea a noua nu se cîntă: Ceea ce ești mai cinstită...

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Pe tine, Maica lui Dumnezeu, care mai presus «de cuget și de cuvînt ai «născut negrăit sub ani pe «Cel fără de ani, credincioșii, cu un gînd, te mărim».

Stih: Mărește sufletul meu pe Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce S-a înălțat de pe pămînt la cer.

Pe Tine, Izbăvitorul lumii, Hristos-Dumnezeu, văzîndu-Te Apostolii înălțîndu-Te dumnezeiește, cu frică sălțînd, Te măreau.

Trupul Tău cel îndumnezeit, Hristoase, văzîndu-l îngerii într-o înălțime, îl arătau unii altora, zicînd: Cu adevărat, Acesta este Dumnezeul nostru.

Cetele celor fără de trupuri văzîndu-Te pe Tine, Hristoase Dumnezeule, suindu-Te pe nori, strigau: Ridicați porțile, Împăratului slavei!

Pe Tine Te mărim, Cel ce Te-ai pogorît pînă la cele mai de jos ale pămîntului și

ai mîntuit pe om și cu suirea Ta l-ai înălțat.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Maica lui Hristos Dumnezeu; că văzînd astăzi pe Cel ce L-ai născut, înălțîndu-Se de pe pămînt, împreună cu îngerii L-ai mărit.

Al doilea Canon

Irmos: Tot neamul creștinesc...

Stih: Îngerii văzînd suirea Stăpînului s-au mirat, cum S-a ridicat cu slavă de pe pămînt la cele de sus.

O, darurile cele mai presus de pricepere! O, taină înfricoșătoare! Că Cel ce stăpînește toate, suindu-Se de pe pămînt la cele cerești, a trimis ucenicilor pe Duhul Sfînt, Care a luminat mintea lor și cu harul i-a făcut ca de foc.

Spus-a Domnul cetei ucenicilor: Voi să stați în Ierusalim și Eu vă voi trimete vouă alt Mîngîietor, Care s-așază pe scaun împreună cu Tatăl, și este cinstit deopotrivă cu Mine, pe Care Mă vedeți înălțîndu-Mă și pe nor luminos fiind purtat.

Fost-a ridicată, cu strălucire, mai presus de ceruri, mărirea Celui ce S-a smerit în trup, iar cu șederea cea împreună cu Tatăl a fost cinstită firea noastră cea căzută. Să prăznuim și cu un glas să strigăm cu toții și să batem din palme, bucurîndu-ne.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce a strălucit lumină din lumină, din tine, cea cu totul fără prihană, a răsărit și toată întunecimea păgînatății a risipit, și pe cei ce dormeau în noapte i-a luminat. Pentru aceasta toți, după datorie, pe tine fără încetare te ferim în veci!

Catavasia:

Bucură-te, Împărăteasă-«Maică, lauda maicilor «fecioare! Că toată gura cea «limpede bine-grăitoare, «vorbind, nu te poate cînta «după cuvîntă; și orice «minte e neputincioasă să «priceapă nașterea ta. Pen-«tru aceasta, cu un glas pe «tine te mărim».

LUMININDA

Privind ucenicii la Tine, Te-ai înălțat, Hristoase, la Tatăl, împreună cu Dînsul șezînd. Îngerii, înainte alergînd, strigau: Ridicați porțile, ridicați! Că Împăratul S-a înălțat la slava cea începătoare de lumină (de trei ori).

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, glasul 1.

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Ingerește să prăznuim noi, cei din lume, strigînd cîntare lui Dumnezeu, Celui ce Se poartă pe scaunul slavei: Sfînt ești, Părinte ceresc! Sfînt ești, Cuvîntele Cel împreună-veșnic! Sfînt ești

și Duhule Preasfinte (de două ori).

Căpeteniile îngerilor privind cu mintea înălțarea cea minunată, Mîntuitorule, nedumerindu-se, ziceau unii către alții: Ce priveliște este aceasta? Căci Cel ce Se vede este om la chip, dar ca un Dumnezeu Se suie cu trupul mai presus de ceruri.

Galileenii privind la Tine, Cuvîntele, înălțîndu-Te din Muntele Măslinilor cu trupul, auzeau pe îngerii strigînd către dînșii: Ce stați privind? Acesta va să vină iarăși cu trupul, așa precum L-ați văzut.

Slavă..., și acum..., glasul al 2-lea:

Născutu-Te-ai, precum În-suți ai voit; arătat-Te-ai, precum În-suți ai socotit; pătimit-ai cu trupul, Dumnezeul nostru; din morți ai înviat, călcînd moartea; înălțatu-Te-ai întru slavă, Cel ce pe toate le plinești; și ne-ai trimis pe dumnezeiescul Duh, ca să lăudăm și să slăvim Dumnezeirea Ta.

Doxologia mare și otpustul.

LA LITURGHIE

Se cîntă ANTIPOANELE.

Antifonul 1, glasul al 2-lea:

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi!

Stihuri :

Că Domnul este preainalt, înfricoșător, împărat mare peste tot pământul.

Supusu-ne-a nouă popoare și neamuri sub picioarele noastre.

Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

Slavă..., Și acum..., Pentru rugăciune...,

Antifonul al 2-lea :

Stih : Mare este Domnul și laudat foarte în cetatea Dumnezeului nostru, în muntele cel sfânt al Lui.

Mntuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai înălțat întru slavă, pe noi cei ce-Ți cântăm Ție: Aliluia!

Stihuri :

Muntele Sionului, coastele de mieznoapte, cetatea împăratului celui mare.

Dumnezeu în palatele ei se cunoaște, când o apără pe ea.

Că iată împărații s-au adunat, strînsu-s-au împreună.

Slavă..., Și acum...

Unule-născut, Fiule și Cuvîntul lui Dumnezeu...

Antifonul al 3-lea :

Stih 1 : Auziți acestea toate neamurile, ascultați toți cei ce locuiți în lume.

Troparul, glasul al 4-lea :

Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcînd ucenicilor, cu făgăduința Sfîntului Duh; încredințîndu-se ei, prin binecuvîntare, că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii.

Stihuri :

Gura mea va grăi înțelepciune și cugetul inimii mele pricepere.

Pleca-voi spre pildă urechea mea, tilcui-voi în sunet de psaltire gîndul meu.

VOHOD cu Evanghelia :

Stih : Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

Mntuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai înălțat întru slavă...

Apoi troparul :

Înălțatu-Te-ai întru slavă...

Slavă..., Și acum..., Condacul.

Hinind rînduiala cea pentru noi, și pe cele de pe pământ unindu-le cu cele cerești, Te-ai înălțat întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, de unde nicidecum nu Te-ai despărțit, ci ai rămas nedepărtat, strigînd celor ce Te iubesc pe Tine : Eu sînt cu voi și nimeni împotriva voastră.

Prochimenul Apostolului, glasul al 7-lea :

Înălță-Te peste ceruri, Dumnezeule, și peste tot pământul să strălucească slava Ta.

Stih : Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea; cînta-voi și voi lauda slava Ta.

Apostolul, din Faptele Apostolilor : Cuvîntul cel dintîi am făcut, o Teofile...

Aliluia, glasul al 2-lea : Toate popoarele bateși din palme, strigași lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Stih : Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

Evanghelia a 6-a a Invierii, dela Luca : În vremea aceea sculîndu-Se Iisus din morți, stătut-a în mijlocul Ucenicilor Săi...

Ca Axion se cîntă irmosul : Pe tine, Maica lui Dumnezeu, cea mai presus de minte și de cuvînt... (aceasta se cîntă pînă la odovania Praznicului).

CHINONICUL :

Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

In loc de : Văzut-am lumină..., se cîntă troparul : Înălțatu-Te-ai întru slavă...

La masă se face mîngîiere mare fraților.

→ V I N E R I

IN SĂPTĂMINA A ȘASEA
DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

Catismă nu se citește.

La : Doamne, strigat-am... se, cîntă șase stihiri : trei ale Praznicului și trei dela Minei.

Stihirile Praznicului, idiomele; glasul 1.

Suindu-Te la ceruri, de unde Te-ai și pogorît, nu ne lăsa pe noi orfani, Doamne! Să vină Duhul Tău, aducînd pace lumii; arată fiilor oamenilor lucrurile puterii Tale, Doamne, Iubitorule de oameni!

Suitu-Te-ai, Hristoase, la Părintele Tău cel fără de început, Cel ce nu Te-ai despărțit de sînurile Lui cele nemărginite; și Puterile cerești au cîntat fără schimbare lauda cea întreit sfîntă; că și după întrupare Te-au cunoscut pe Tine, Doamne, ca pe Fiul, Cel Unul-Născut din Tatăl. Cu mulțimea îndurărilor Tale, miluiește-ne pe noi!

Ingerii Tăi, Doamne, ziceau apostolilor : Bărbați galileeni, ce ați rămas privind la cer? Acesta, Care S-a înălțat de la voi la cer,

este Hristos-Dumnezeu; Acesta va să vină iarăși așa precum L-ați văzut pe Dînsul mergînd la cer; slujiți-I Lui întru sfințenie și întru dreptate.

Se adaugă și de la Minei trei stihiri :

Slavă..., Și acum..., a Praznicului, glasul al 2-lea : 13 p. 242

Născutu-Te-ai precum Însuși ai voit, arătatu-Te-ai precum Însuși ai socotit; pătimit-ai cu trupul, Dumnezeul nostru; din morți ai înviat, călcînd moartea; înălțatu-Te-ai întru slavă, Cel ce pe toate le plinești; și ne-ai trimis pe dumnezeiescul Duh, ca să laudăm și să slăvim Dumnezeirea Ta.

Vohod, Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 7-lea :

Dumnezeul nostru, în cer și pe pământ, toate cîte a vrut a făcut.

Stih : Întru ieșirea lui Israel din Egipt, a casei lui Iacov din robie.

Dumnezeul nostru în cer...

Stih : Marea a văzut și a fugit, Iordania s-a întors înapoi.

Dumnezeul nostru în cer...

Stih : Ce-ți este ție, mare, că ai fugit, și ție, Iordane, că te-ai întors înapoi?

Dumnezeul nostru în cer...

Și iarăși citețul :

Dumnezeul nostru în cer și pe pământ...

Strana :

Toate cîte a vrut, a făcut.

Apoi ectenia: Să zicem toți...: Invrednicește-ne, Doamne...; Să plinim rugăciunile noastre...

LA STIHOAVNA

Se pun stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Cînd de pe lemn...

Zis-a Cel ce pe toate le plinește, către ucenici, suindu-Se în Muntele Măslinilor: Apropiatu-s-a, o, prietenii mei, vremea înălțării; mergînd, învățați pe păgîni cuvîntul pe care l-ați auzit din graiul meu. Apoi S-a înălțat întru slavă, ca într-un car; pentru aceea, apostolii cu cutremur s-au spăimîntat.

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Cînd călătoreai împreună cu Maica Ta și cu ucenicii spre Vitania, Hristoase, Ți-ai înălțat mîinile Tale spre a-i binecuvînta; și după ce i-ai binecuvîntat pe dinșii, îndată un nor de lumină Te-a răpit de la ochii lor. Atunci Te-ai înălțat întru slavă și Te-ai arătat cu adevărat șezînd de-a dreapta Tatălui, împreună cu Dînsul fiind închinat.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță S-a suit.

Veniți, credincioșilor, să ne suim împreună pe muntele cel înalt al Măslinilor, și acolo, ca și apostolii, împreună ajungînd și, spre înălțime ridicîndu-ne inimile și cugetele, să vedem pe Domnul, acum, suindu-Se la ceruri. Pentru aceasta și

noi, cu mulțumită, bucurîndu-ne, să strigăm: Slavă Înălțării Tale, mult Milostive!

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

În muntele cel sfînt privind la înălțarea Ta, Hristoase, Cel ce ești strălucirea slavei Tatălui, laudăm chipul cel luminat al feței Tale, ne închinăm patimilor Tale, cinstim Învierea, slăvind mărită Înălțarea Ta; miluiește-ne pe noi!

Troparul Praznicului: Înălțatu-Te-ai întru slavă... Otpustul.

Slujba Sfîntului din Minei, ce se va întîmpla în ziua Praznicului Înălțării, se cîntă la Pavecerniță.

→ LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cutaină...

Pe Muntele Măslinilor suindu-Te, Milostive Iisuse, de acolo Te-ai înălțat; că nor luminos Te-a ridicat pe Tine de pe pămînt, văzînd ucenicii Țăi minune înfricoșătoare; iar în ceruri cei fără de trupuri strigau către oștile cele mai de sus: Ridicați porțile cu frică! Cu care împreună toată făptura Te laudă pe Tine, Împăratul și Dumnezeul tuturor.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Suindu-Te pe norii cerurilor și lăsînd pace celor de pe pămînt, Te-ai înălțat și ai șezut de-a dreapta Tatălui, ca Cel ce ești de o ființă cu Dînsul și cu Duhul; că deși Te-ai arătat în trup, dar ai rămas neschimbat. Pentru aceasta, aștepti plinirea vremii, ca, venînd pe pămînt, să judeci toată lumea. Dreptule Judecător, Doamne, îndură-Te spre sufletele noastre, dăruind iertare de greșeli robilor Țăi, ca un Dumnezeu milostiv.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Psalmul 50

Canoanele al Praznicului cu irmoasele pe 8, glasul al 5-lea și al Mineiului pe 4. După Cîntarea a treia se pune Condacul, Icosul și Sedelnele Sfîntului și ale Praznicului. După Cîntarea a șasea se pune Condacul și Icosul Praznicului.

Luminînda Praznicului

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Se pun stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Minune nouă! că firea omenească, cea unită cu Cuvîntul, s-a suit în ceruri, la Dumnezeu atotțitorul.

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de veselie.

Strălucit-a ziua cea de bucurie și întru totul luminată a dumnezeieștii Înălțări la ceruri a Stăpînului, luminînd toate.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță.

Precum ai trimis ucenicilor din înălțime pe Duhul Țău cel de o ființă cu Tine, trimite și poporului Țău harul Țău, Hristoase Mîntuitorule!

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea:

Doamne, suindu-Te acolo de unde nu Te-ai despărțit, oștile îngerilor și ale tuturor celor fără de trupuri strigau cu bucurie către Puterile cele mai de sus: Ridicați, căpetenii, porțile voastre și va intra Împăratul slavei; că scaun de heruvimi Te-a ridicat pe Tine cu trupul, Doamne, slavă Ție!

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune din amîndouă Canoanele Praznicului Cîntarea I cu irmosul pe 6.

→ S Î M B Ă T Ă

IN SĂPTAMINA A ȘASEA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am... se pun Stihirile pe 6; trei ale Praznicului și trei de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Pătimit-ai ca un om, Cel ce ești fără de patimă după firea cea dumnezeiască și ai înviat a treia zi, prădînd moartea și impre-

ună înviind pe toți cei căzuți; și Te-ai înălțat Hristoase, la Tatăl, făgăduind că vei trimite Sfinților Tăi Apostoli pe Mîngîietorul, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Voi, pentru ce stați privind la cer? ziceau îngerii, cei ce se vedeau ca niște oameni, către învățăceii Cuvîntului; Acesta, pe care Îl vedeți înălțîndu-Se pe nor luminos, Însuși va să vină, așa precum L-ați văzut, să judece lumea, precum a zis. Deci, mergînd, faceți toate cele ce vi s-au spus vouă.

După Învierea Ta din mormînt, cea mai presus de pricepere, Atotputernice Doamne, luînd pe cei ce i-ai iubit, i-ai dus pînă la Vitană, Cuvinte; și ajungînd în Muntele Măslinilor, i-ai binecuvîntat pe ei; și așa Te-ai înălțat, plecîndu-se Ție îngerii, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Se adaugă și trei stihiri de la Minei.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

A stăzi, Puterile cele de sus văzînd firea noastră în ceruri, mirîndu-se de suirea cea în chip minunat, erau nedumerite, zicînd una către alta: Cine este Acesta Care vine? Dar văzînd pe Stăpînul lor cel adevărat, au poruncit să se ridice porțile cerești. Cu care împreună Te lăudăm neîncetat pe Tine, Cel ce iarăși vei veni

de acolo cu trupul, ca un Judecător al tuturor și Dumnezeu Atotputernic.

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Plinind, Bunule, bunăvoînța Tatălui și împreunînd pe cele de sus cu cele de jos, Te-ai înălțat întru slavă la cele de mai înainte.

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Suitu-Te-ai la Părintele Tău, Îndurate, de unde nu Te-ai despărțit, și ai înălțat firea care zăcea jos, Stăpîne.

Stih: Suiu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță.

Nor luminos Te-a ridicat, Doamne, în înălțime și îngerii slujeau cu frică și cutremur dumnezeieștii Tale porunci.

Slavă..., Și acum..., glasul al 7-lea:

In Muntele Măslinilor ai venit, Cel ce miluiești neamul omenesc și un nor Te-a ridicat pe Tine dela ochii ucenicilor Tăi, care tremurau pentru ceea ce vedeau, dar care se și bucurau de așteptarea Sfîntului Duh; întru Care întărindu-ne, Mîntuitorule, miluiește-ne pe noi.

Troparul Praznicului și otpustul.

LA UTRENIE

După înfiia Catismă se cîntă Sedealna, glasul 1.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Ingerii mirîndu-se de suirea cea minunată și ucenicii spăimîntîndu-se de ridicarea cea înfricoșată, Te-ai înălțat cu slavă, ca un Dumnezeu și porțile s-au deschis Ție, Mîntuitorule. Pentru aceasta, Puterile cerurilor se minunau, strigînd: Slavă pogorîrii Tale, Mîntuitorule! Slavă împărăției Tale! Slavă înălțării Tale, Unule Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul 1.

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Iadul fiind prădat de Tine, Dătătorule de viață, și lumea luminîndu-se întru Învierea Ta, Te-ai înălțat cu slavă, Mîntuitorule, Cel ce toate le cuprinzi cu mîna. Pentru aceasta, cu îngerii Te slăvim pe Tine, Atotțitorule Doamne: Slavă înălțării Tale! Slavă împărăției Tale, Unule Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta

Canoanele: al Praznicului pe glasul al 4-lea cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4. Condacul și Luminînda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Se pun Stihirile Praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Nu voi lăsa orfani pe cei pe cari i-am adunat, ci voi

trimite vouă pe Duhul Sfînt, — grăit-a Domnul prietenilor Săi.

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Ingerii strigau către înțelepții Apostoli: O, bărbați Galileeni! Așa precum Îl vedeți, El iarăși va să vină.

Stih: Suiu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță.

Coborîtu-s-au ucenicii Tăi, cu bucurie, din Muntele Măslinilor, Cuvinte, slăvind și lăudînd dumnezeiasca Ta Înălțare.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Inălțatu-Te-ai de pe pămînt la ceruri întru slavă, Cel ce pe toate le umpli cu Dumnezeirea; și de-a dreapta Tatălui ai șezut, Cel ce ești dintru început Dumnezeu-Cuvîntul. Pentru aceasta, Puterile cerești, văzîndu-Te, cu frică grăit-au apostolilor: La cine priviți, uitîndu-vă spre cer? Acesta, pe Care L-ați văzut, El Însuși va să vină iarăși cu slavă, să judece tot pămîntul și să răsplătească fiecăruia după faptele lui. Către Care să strigăm: Cel ce ești necuprins, Doamne, slavă Ție!

LA LITURGHIE

La Fericiri, punem cîntarea a treia, pe 6 din Canonul Praznicului. Chinonicul Praznicului.

Cade-se a ști.

De se va întâmpla prăznuirea Sfântului Apostol Ioan Teologul (8 mai) în Duminica Sfinților Părinți, a șaptea după Paști (Aceasta se poate întâmpla în anii în care Sf. Paști se serbează la 27 martie, ceea ce nu e posibil în actuala situație calendaristică a Bisericii ortodoxe cu calendarul îndreptat și cu Pascalia stilului vechi), se lasă la o parte cele din slujba Înălțării. Atunci, Simbătă seara, la Vecernia cea mică, se pun patru stihiri ale Învierii, Slavă... a Apostolului, Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

La Stihovna se cântă o stihiră a Învierii, apoi pe ale Apostolului de la stihovna Vecerniei mari, Slavă... a Apostolului, Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu.

La Vecernia mare se pun trei stihiri ale Învierii, patru ale Părinților și trei ale Apostolului, Slavă... a Părinților, Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu, de la glasul de rînd. Se citesc paremiile Părinților și ale Apostolului.

La Litie se cântă stihira Părinților și ale Apostolului, Slavă... a Apostolului, Și acum... a Praznicului.

La Stihovna se pun stihirile Învierii, Slavă... a Părinților, Și acum... a Praznicului. Apoi Acum slobozești..., Sfinte Dumnezeule..., și după Tatăl nostru... se cântă troparul Născătoare de Dumnezeu... (de două ori) și al Apostolului o dată; binecuvîntarea pînilor și citirea.

La Utrenie: La Dumnezeu este Domnul... se pun troparul Învierii și al Părinților, Slavă... al Apostolului, Și acum... al Praznicului. După catisme se cântă sedelnele Învierii, cu ale Născătoarei de Dumnezeu, și după Polieleu se pun sedelnele Sfântului, toate. Se pun antifonele și Evanghelia Învierii..., Învierea lui Hristos văzînd... și Psalmul 50. Canoanele: al Învierii cu irmoasele pe 4, al Apostolului pe 4 și al Părinților pe 6. Catavasiile: Cu dumnezeiescul nor... După Cîntarea a treia, citim Condacul și Icosul Apostolului, Sedelna Părinților, a Apostolului și a Născătoarei de Dumnezeu. După Cîntarea a șasea, citim Condacul, Icosul și Sinaxarul Părinților, Lumininda Învierii și a Părinților, Slavă... a Apostolului, Și acum... a Praznicului.

La Laude se cântă trei stihiri ale Învierii, două ale Părinților și trei ale Apostolului, cu cea de la Slavă; Slavă... a Părinților; Și acum... Prea binecuvîntată ești... Doxologia mare și stihira Evangheliei.

La Liturghie, se pun Fericitările Învierii pe 4 și din Canonul Părinților, Cîntarea a treia pe 4 și din al Apostolului, Cîntarea a șasea pe 4. Apostolul și Evanghelia Părinților și a Apostolului.

De se va întâmpla Aflarea Cinstului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul (25 mai) în această Duminică (În anii în care Sf. Paști se serbează la 13 aprilie), se cântă slujba așa cum s-a arătat aici, punindu-se adică cele ale Aflării Capului în loc de ale Sfântului Ioan Evanghelistul.

DUMINICA A ȘAPTEA DUPĂ PAȘTI

**A CELOR TREI SUTE OPTSPREZECE PĂRIȚI
DE LA SFÎNTUL ÎNTÎIUL SOBOR DIN NICEEA (325)**

→ LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am... se pun Stihirile pe 4 și se cântă Stihirile Învierii, repetînd pe cea dintîi, glasul al 6-lea.

Biruință avînd Hristoase... (de două ori).
Astăzi Hristos moartea călcînd...
De Tine, Doamne, Cel ce ești în toată zidirea...

Slavă..., glasul al 6-lea:

Pe trîmbițele Duhului...

(Acestea toate cantă-le la Vecernia mare).
Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cuvine-se cu adevărat să te fericiim pe tine, Născătoare de Dumnezeu; că Făcătorul tuturor, intrînd în preacuratul tău pîntece, trup S-a făcut, nu schimbînd firea și nici sub nălcitoare iconomie arătîndu-Se, ci unindu-Se, după ipostas, cu trupul cel luat din tine, însuflețit cu suflet cuvîntător, și care și-a luat ființă din sine însuși; pen-

tru care cu bună credință în două firi arătate Îl deosebim. Pe Acela roagă-L, Cinstită Preasfîntă, să ne trimită nouă pace și mare milă.

LA STIHOAVNA

Se pune Stihira Învierii, glasul al 6-lea:

Învierea Ta Hristoase, Mîntuitorule, îngerii o laudă în ceruri, și pe noi pe pămînt ne învrednicește cu inimă curată să Te slăvim.

Apoi aceste Stihiri ale Preasfîntei Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Stih: Pomeni-voi numele Tău în tot neamul.

Dumnezeu cel mai presus de vremi, ieșînd din dumne-

zeiescul tău pîntece, Preacurată, a plinit, în vremile cele de pe urmă, ceea ce a făgăduit de demult, cu jurămînt, strămoşului tău; căci cu adevărat a răsărit din tine Domnul, Cel ce ţine cu palma marginile lumii. Pe Care fă-L milostiv şi mie, în ceasul judecării, Fecioară Marie, ca să dobîndesc împărăţia Lui, prin sporirea faptelor bune şi prin omorîrea patimilor.

Stih: Ascultă, fiică, şi vezi şi pleacă urechea ta.

Cu curăţia cugetului a proorocit Isaia cu mult înainte despre tine, Fecioară, că vei naşte pe Făcătorul a toată făptura, Cinstită Preacurată; că numai tu una te-ai arătat, din veac, cu totul fără prihană. Pentru aceasta mă rog ție curăţeşte inima mea cea întinată, şi mă arată, Fecioară, părtaş dumnezeieştii străluciri şi stării celei de-a dreapta a Fiului tău, cînd va şede a, precum este scris, să judece toată lumea.

Stih: Feţei Tale se vor ruga credincioşii.

Prin naşterea ta s-a prevestit omorîrea morţii, că tu, Fecioară, eşti locaşul vieţii celei nestricăcioase. Pentru aceasta mă rog ție: Ridică-mă pe mine, cel ce zac printre sicriile iadului patimilor mele, şi spre bucurie şi viaţă povăţuieşte-mă, Fecioară; şi mă învred-

niceşte spre fericita răsplătire a nestricăcioasei şi dumnezeieştii bucurii, unde este desfătarea cea veşnică şi unde este lumina cea neînserată.

Slavă..., glasul al 4-lea :

Pomenirea de fiecare an...

Şi acum...

Doamne, taina cea din veac... (Caută-le mai departe, la Stihovna Vecerniei mari).

Troparul Învierii, Slavă... Şi acum..., al Praznicului şi otpustul.

→ LA VECERNIA MARE

Se citeşte sau se cîntă : Fericit bărbatul..., catisma toată.

La : Doamne, strigat-am..., se pun Stihurile pe 10 şi se cîntă : trei Stihuri ale Învierii, trei ale Înălţării şi patru ale Sfinţilor Părinţi.

Stihurile Învierii, glasul al 6-lea :

Biruinţă purtînd asupra iadului, Hristoase, pe cruce Te-ai suit, ca pe cei ce şedeau întru întunericul morţii să-i înviezi împreună cu Tine, Cel ce eşti între morţi slobod; Cel ce izvorăşti viaţă din însăşi lumina Ta, Atotputernice Mintuitoarele, miluieşte-ne pe noi!

Astăzi Hristos, moartea a călcînd, a înviat precum a zis şi bucurie lumii a dăruit; ca toţi glăsuind cîntarea, aşa să zicem: Izvorule al vieţii, Lumină neapropiată, Atotputernice Mintuitoarele, miluieşte-ne pe noi!

De Tine, Doamne, Cel ce eşti în toată zidirea, unde vom fugi noi, păcătoşii? În cer? În suţi locuieşti. În iad?

Moartea ai zdrobit. Întru adîncurile mării? Acolo este mîna Ta, Stăpîne. La Tine scăpăm, înaintea Ta căzînd, ne rugăm: Cel ce ai înviat din morţi, miluieşte-ne pe noi!

Stihurile Înălţării, glasul al 6-lea :

Domnul S-a înălţat la ceruri, ca să trimită lumii pe Mîngîietorul. Cerurile au gătit scaunul Lui, norii sui-rea Lui. Îngerii se minunează, văzînd om mai presus decît ei. Tatăl primeşte pe Acela, pe Care îl are în sinuri de-a pururea; Duhul Sfînt porunceşte tuturor îngerilor Săi: Ridicaţi, căpetenii, porţile voastre! Toate neamurile bateţi din palme, că S-a suit Hristos, unde era mai înainte.

Doamne, de Înălţarea Ta s-au mirat heruvimii, văzîndu-Te pe Tine, Dumnezeu, Care şezi pe dîşii, suindu-Te pe nori; şi Te slăvim pe Tine, că bună este mila Ta, slavă Ție!

În muntele cel sfînt privind Înălţarea Ta, Hristoase, Cel ce eşti strălucirea slavei Tatălui, laudăm chipul cel de lumină al feţei Tale; ne închinăm patimilor Tale; cinstim Învierea, slăvind mărită Înălţarea Ta. Miluieşte-ne pe noi!

Stihurile Sfinţilor Părinţi; glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Din pîntece mai înainte de luceafăr Te-ai născut, din

Tată fără de mamă, mai înainte de veci, măcar că Arie Te-a socotit pe Tine făptură, iar nu Dumnezeu, cu neruşinare amestecîndu-Te pe Tine, Făcătorul, cu făpturile, agonisindu-şi, ca un nebun, văpaia focului veşnic. Dar soborul cel din Niceea, Fiu al lui Dumnezeu Te-a propovăduit pe Tine, Doamne, împreună cu Tatăl şi cu Duhul pe scaun şezător.

Cine a sfîşiat vesmîntul Tău, Mintuitoarele? Arie, ai zis, cel ce a despîcat începătoria cea întocmai cinstită a Treimii în despărţiri. Acesta a tăgăduit că esti Unul din Treime; el a învăţat pe Nestorie să nu spună: Născătoare de Dumnezeu. Dar soborul cel din Niceea, Fiu al lui Dumnezeu Te-a propovăduit pe Tine, Doamne, împreună cu Tatăl şi cu Duhul pe scaun şezător.

În prăpastia păcatului a căzut Arie, cel ce si-a închis ochii să nu vadă lumina, si cu undiţa cea dumnezeiască în măruntaie se zbate să-si dea afară cu sila toată fiinţa si sufletul, ca un alt Iuda făcîndu-se cu socotînţa si cu purtarea. Dar soborul cel din Niceea, Fiu al lui Dumnezeu Te-a propovăduit pe Tine, Doamne, împreună cu Tatăl şi cu Duhul pe scaun şezător.

Arie cel fără minte a despîcat începătoria cea una a

Preasfintei Treimi, în trei ființe neasemănătoare și străine. Pentru aceasta purtătorii de Dumnezeu Părinți, adunându-se în grabă și aprinși fiind de rîvnă, ca și Ilie Tesviteanul, au tăiat cu sabia Duhului, precum Duhul le-a grăit lor, pe cel ce a învățat blasfemia rușinii.

Slavă..., glasul al 6-lea :

Să laudăm astăzi pe trîmbițele cele tainice ale Duhului, pe purtătorii de Dumnezeu Părinți, pe cei ce au cîntat în mijlocul Bisericii cîntare armonioasă de Teologie, pe Treimea cea una, neschimbată după ființă și după Dumnezeire, pe biruatorii lui Arie și pe apărătorii ortodocșilor, care se roagă pururea Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Cine nu te va ferici, Preasfîntă Fecioară? Sau cine nu va lauda preacurată nașterea ta? Că Fiul Unul-Născut, Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Același din tine, cea Curată, a ieșit, negrăit intrupîndu-Se; din fire Dumnezeu fiind și cu firea om făcîndu-Se pentru noi; nu în două fețe fiind despărțit, ci în două firi fără amestecare, fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, Curată cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

VOHOD : Lumină lină...

Prochimenul zilei și îndată

P A R E M I I L E

Citire din cartea Facerii :

(XIV, 14—20)

Auzind Avram că Lot, rudenia sa, a fost luat în robie, a adunat oamenii săi de casă, trei sute optsprezece, și a urmărit pe vrăjmași pînă la Dan. Și năvălind asupra lor noaptea, el și oamenii săi i-au bătut și i-au alungat pînă la Hoba, care este în stînga Damascului. Și au întors toată prada luată din Sodoma, au întors și pe Lot, rudenia sa, averea lui, femeile și oamenii. Și cînd se întorcea Avram, după înfrîngerea lui Kedarlaomer și a regilor uniți cu acela, i-a ieșit înainte regele Sodomei în valea Șave, care astăzi se cheamă valea regilor. Iar Melhisedec, regele Salemului, i-a adus pîine și vin. Melhisedec acesta era preotul Dumnezeului celui Preaînalt. Și a binecuvîntat Melhisedec pe Avram și a zis : «Binecuvîntat să fie Avram de Dumnezeu cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pămîntului. Și binecuvîntat să fie Dumnezeu cel Preaînalt, Care a dat pe vrăjmașii tăi în mîinile tale !»

Citire din Deuteronom :

(1 8—12 și 15—17)

Zis-a Moise către feciorii lui Israel : iată, eu vă dau pămîntul acesta ; mergeți și vă luați de moștenire pămîntul, pe care Domnul a făgăduit cu jurămint să-l dea părinților voștri, lui Avraam și lui Isaac și lui Iacov, lor și urmașilor lor. În vremea aceea v-am zis : nu vă mai pot povățui singur ; Domnul Dumnezeu vostru v-a înmulțit și iată acum sînteți mulți la număr, ca stelele cerului. Domnul Dumnezeu părinților voștri, să vă înmulțească de o mie de ori mai mult decît sînteți acum și să vă binecuvînteze, cum v-a făgăduit El ! Cum dar voi purta singur greutățile voastre și sarcinile voastre și neînțelegerile dintre voi ? Și am luat dintre voi bărbați înțelepți, pricepuți și încercați, și i-am pus povățuitori peste voi : căpetenii peste mii, peste sute, peste cincizeci, peste zeci și judecători peste semînțiile voastre. În vremea aceea, am dat poruncă judecătorilor voștri și am zis : să ascultați pe frații voștri și să judecați drept pricina ce ar avea un om atît cu fratele lui, cît și cu cel străin. Să nu părtiniți la judecată, ci să ascultați și pe mare și pe mic. Să nu vă sfiiți de fața omului, că judecata este a lui Dumnezeu.

Citire din Deuteronom :

(X, 14—21)

Zis-a Moise către feciorii lui Israel : Iată, al Domnului Dumnezeului tău este cerul și cerurile cerurilor, pămîntul și toate cele de pe el. Dar numai pe părinții tăi i-a primit Domnul și i-a iubit, și v-a ales pe voi, sămînța lor de după ei, din toate popoarele, cum vedeți astăzi. Deci să tăiați împrejur inima voastră și de acum înainte să nu mai fiți tari la cerbice ; că Domnul Dumnezeu vostru este Dumnezeu dumnezeilor și stăpînul stăpînilor, Dumnezeu mare și puternic și minunat, care nu caută la față, nici nu ia mită ; Care face dreptate orfanului și văduvei și iubește pe pribeag și-i dă pîine și hrană. Să iubiți și voi pe pribeag, că și voi ați fost pribeagi în pămîntul Egiptului. De Domnul Dumnezeu tău să te temi, numai Lui să-l slujești, de El să te lipești și cu numele Lui să te juri. El este lauda ta și El este Dumnezeu tău, Cel ce a făcut cu tine acele lucruri mari și groaznice pe care le-au văzut ochii tăi.

L A L I T I E

Se pune Stihira Praznicului, glasul 1.

Suindu-Te la ceruri, de unde Te-ai și pogorît, nu ne lăsa pe noi orfani, Doamne ; să vină Duhul Tău aducînd pace lumii ; arată fiilor omenesți lucrurile puterii Tale, Doamne, Iubitorule de oameni.

Slavă..., a Părinților, glasul al 3-lea :

Păzitori credincioși ai apostoliceștilor predanii v-ați făcut, Sfinților Părinți ; căci învățînd cu dreaptă credință că Sfînta Treime este de o ființă, sobornicește ați zdrobit hulirea lui Arie ; după care, și pe Macedonia vădîndu-l luptător împotriva Duhului, ați osîndit pe Nestorie, pe Eutihie și pe Dioscor, pe Sabelie și pe Sever cel fără de cap ; de a căror rătăcire și noi

fiind izbăviți, cereți să se păzească viața noastră neclintită întru credință, rugămu-ne.

Și acum..., a Praznicului, glasul al 6-lea :

Doamne, după ce ai plinit taina iconomiei, luînd pe ucenicii Tăi, în Muntele Măslinilor Te-ai înălțat ; și iată, tîria cerului ai străbătut. Cel ce pentru mine ai sărăcit asemenea mie și Te-ai suit acolo, de unde nu Te-ai despărțit, trimite pe Preasfîntul Tău Duh, să lumineze sufletele noastre.

L A S T I H O A V N A

Stihirile Învierii, glasul al 6-lea :

Învierea Ta, Hristoase Mintuitorule, îngerii o laudă în ceruri, și pe noi pe pămînt ne învrednicește, cu inimă curată să Te slăvim.

Stih : Domnul a împărțit, întru podoba S-a îmbrăcat ; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Porțile cele de aramă zdrobindu-le și incuietorile iadului sfărîmîndu-le, ca un Dumnezeu atotputernic, neamul omenesc cel căzut l-ai înviat. Pentru aceasta, și noi, laudîndu-Te, strigăm : Cel ce ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție !

Stih : Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Din stricăciunea cea de demult, vrînd Hristos să ne îndrepteze, pe cruce S-a pironit și în groapă a fost pus ; pe Care, Mironosițele

femei cu lacrimi căutându-L, plângând, grăiau: Vai nouă, Mîntuitorul tuturor! Cum ai primit a Te sălăşlui în groapă? Iar voind să Te sălăşluiesti, cum ai fost furat? Cum ai fost mutat? Şi ce loc a ascuns Trupul Tău cel de viaţă purtător? Ci, Stăpîne, precum ai făgăduit, arată-Te nouă şi fă să înceteze de la noi tînguirea cea cu lacrimi. Dar plîngînd ele, îngerul a strigat către dînsese: Încetînd voi plîngerea, spuneţi Apostolilor că a înviat Domnul, dăruind lumii curăţire şi mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvîne sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Răstignindu-Te, precum ai voit, Hristoase, şi moartea cu îngroparea Ta prădînd, a treia zi ai înviat cu slavă, ca un Dumnezeu, dăruind lumii viaţă fără de sfîrşit şi mare milă.

Slavă..., a Părinţilor, glasul al 4-lea:

Pomenirea de fiecare an a purtătorilor de Dumnezeu Părinţi, adunaţi din toată lumea în strălucita cetate a Niceei, adunarea drept-credincioşilor bine cinstitori, cu credinţă astăzi să o prăznuim. Căci aceştia au nimicit cu bună gîndire învăţătura cea nelegiuită a ticălosului Arie şi l-a alungat soborniceşte din Biserica a toată lumea; şi au învăţat pe toţi să mărturisească lămurit, că Fiul lui Dumnezeu

este de o fiinţă cu Tatăl, împreună veşnic şi mai înainte de veci, lăsînd în scris aceasta, cu grijă şi cu evlavie, în Simbolul credinţei. Pentru aceasta şi noi, următori dumnezeieştilor lor învăţături, crezînd cu tărie, ne închinăm Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfînt, Treimeii celei de o fiinţă, întru o Dumnezeire.

Şi acum..., a Praznicului, acelaşi glas.

Doamne, taina cea din veci şi de neamuri ascunsă, plinind-o ca un Bun, ai venit cu ucenicii Tăi în Muntele Măslinilor, avînd şi pe Ceea ce Te-a născut pe Tine, Făcătorul şi Ziditorul tuturor. Că se cădea ca ceea ce ca o m a i c ă la pătimirea Ta a suferit durere mai mult decît toţi, să se îndulcească şi de o bucurie covîrşitoare, la preaslăvirea trupului Tău; din care şi noi împărtăşindu-ne, la suirea Ta la ceruri, Stăpîne, slăvim mila Ta cea mare, care s-a făcut spre noi.

Acum slobozeşte..., Sfînte Dumnezeule..., şi după Tatăl nostru..., de este Litie, se cîntă troparul Părinţilor de două ori şi al Praznicului o dată. Şi binecuvîntarea pîinilor.

Iar nefiind priveghere, se cîntă troparul Învierii, glasul al 6-lea:

Puterile îngereşti la mormîntul Tău şi străjerii au amorţit; şi sta Maria la mormînt, căutînd prea curatul Tău Trup. Prădat-ai iadul, nefiind ispitit de dînsul. În-

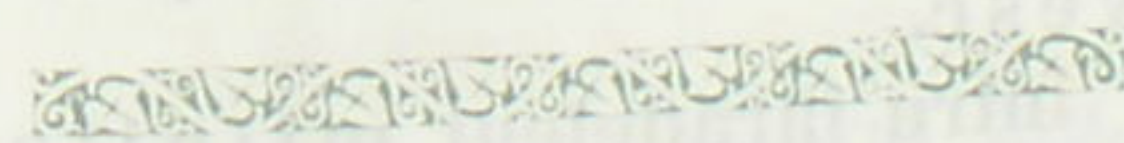
Prea proslăvit ești Iisus Toa re Dumne ze
mul noștru Cel care e și a se
rat pre Părinții noștri pre pământ lu
mi nător și printru-ân sî pre noi tot la o
de vărăta credințane și îndreptot mult în
du ra te slo vă și e d

a mormîn-laria Mag-a; și, cre-grădinar, Viața cea ascuns pe heruvimi-străjuiau, it. Sau pe mi, sau cu ce a fost morți i-ai

Şi acum..., al Praznicului, glasul al 4-lea:

Înălțatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeu nostru, bucurie făcînd Ucenicilor, cu făgăduința Sfîntului D u h, incredințîndu-se ei prin binecuvîntare, că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii.

La Miezonoaptea să cîntă Canonul Treimii din Octoih, glasul al 6-lea.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se pune troparul Învierii (de două ori), Slavă... al Părinţilor... Şi acum..., al Înălțării.

După întia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 6-lea:

Mormîntul deschis fiind și iadul tînguindu-se, Maria a strigat către Apostolii cei ascunși: Ieșiți, lucrătorii viei, propovăduiți vestea Învierii! Înviat-a Domnul, dînd lumii mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce pe Maica Ta o ai numit binecuvîntată, venit-ai la patimă prin sfatul cel de bunăvoie; strălucit-ai pe cruce, vrînd să cauți pe Adam, grăind îngerilor: Bucurați-vă împreună cu Mine, că s-a aflat d r a h m a cea pierdută! Cel ce toate le-ai rînduit cu înțelepciune, slavă Ție!

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, același glas.

Viața în mormînt zăcea și pecetea peste piatră era pusă. Ca pe un împărat a-dormit străjuiau ostașii pe Hristos; și pe vrăjmașii Săi cu orbire lovindu-i, a înviat Domnul.

Slavă...

Prin moartea Ta cea de bunăvoie am aflat viața cea fără de moarte, Atotputernice și Unule Mîntuitor al tuturor; că Tu cu cinstită Învierea Ta pe toți i-ai che-

femei cu du-L, plîngî nouă, Mîntu Cum ai prin în groapă? sălăşluieşti, rat? Cum a ce loc a asc cel de viaţă Stăpîne, pre arată-Te no teze de la n cu lacrimi. l îngerul a sîngur

sele: Încetînd voi plîngerea, spunei Apostolilor că a înviat Domnul, dăruind lumii curăţire şi mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvîne sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Răstignindu-Te, precum ai voit, Hristoase, şi moartea cu îngroparea Ta prădînd, a treia zi ai înviat cu slavă, ca un Dumnezeu, dăruind lumii viaţă fără de sfîrşit şi mare milă.

Slavă..., a Părinţilor, glasul al 4-lea:

Pomenirea de fiecare an a purtătorilor de Dumnezeu Părinţi, adunaţi din toată lumea în strălucita cetate a Niceei, adunarea drept-credincioşilor bine cinstitori, cu credinţă astăzi să o prăznuim. Căci aceştia au nimicit cu bună gândire învăţătura cea nelegiuită a ticălosului Arie şi l-a alungat soborniceşte din Biserica a toată lumea; şi au învăţat pe toţi să mărturisească lămurit, că Fiul lui Dumnezeu

Doamne, veci şi de neamuri ascunsă, plinînd-o ca un Bun, ai venit cu ucenicii Tăi în Muntele Măslinilor, avînd şi pe Ceea ce Te-a născut pe Tine, Făcătorul şi Ziditorul tuturor. Că se cădea ca ceea ce ca o m a i c ă la pătîmirea Ta a suferit durere mai mult decît toţi, să se îndulcească şi de o bucurie covîrşitoare, la preaslăvirea trupului Tău; din care şi noi împărtăşindu-ne, la suirea Ta la ceruri, Stăpîne, slăvim mila Ta cea mare, care s-a făcut spre noi.

Acum slobozeşte..., Sfinte Dumnezeule..., şi după Tatăl nostru..., de este Litie, se cîntă troparul Părinţilor de două ori şi al Praznicului o dată. Şi binecuvîntarea păinilor.

Iar neliind priveghere, se cîntă troparul Învierii, glasul al 6-lea:

Puterile îngereşti la mormîntul Tău şi străjerii au amorţit; şi sta Maria la mormînt, căutînd prea curatul Tău Trup. Prădat-ai i ad ul, nefiind ispitit de dînsul. În-

tîmpinat-ai pe Fecioara, dăruind viaţă, Cel ce ai înviat din morţi, Doamne, slavă Ție.

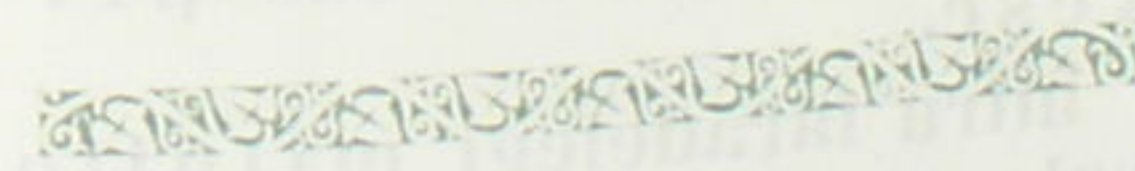
Slavă..., al Sfinţilor Părinţi, glasul al 8-lea:

Prea proslăvit e şti Hristoase Dumnezeul nostru, Cel ce ai aşezat pe Părinţii noştri luminători pe pămînt, şi printr-înşii pe noi toţi la adevărata credinţă ne-ai îndreptat, mult îndurate, slavă Ție!

Şi acum..., al Praznicului, glasul al 4-lea:

Înălţatu-Te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeul nostru, bucurie făcînd Ucenicilor, cu făgăduinţa Sfîntului Duh, incredinţîndu-se ei prin binecuvîntare, că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii.

→ La Miezonoptică să cîntă Canonul Treimii din Octoih, glasul al 6-lea.

→ LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se pune troparul Învierii (de două ori), Slavă... al Părinţilor... Şi acum..., al Înălţării.

După întia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 6-lea:

Mormîntul deschis fiind şi i ad ul tînguindu-se, Maria a strigat către Apostolii cei ascunşi: Ieşiţi, lucrătorii viei, propovăduiţi vestea Învierii! Înviat-a Domnul, dînd lumii mare milă.

Slavă...

Doamne, înaintea mormîntului Tău stătea Maria Magdalena şi plîngea; şi, crezîndu-Te pe Tine grădinar, zicea: Unde ai pus Viaţa cea veşnică? Unde ai ascuns pe Cel de pe scaunul heruvimilor? Că cei ce-L străjuiau, de frică au amorţit. Sau pe Domnul meu daţi-mi, sau cu mine strigaţi: Cel ce a fost între morţi şi pe morţi i-ai înviat, slavă Ție!

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce pe Maica Ta o ai numit binecuvîntată, venit-ai la patimă prin sfatul cel de bunăvoie; strălucit-ai pe cruce, vrînd să cauţi pe Adam, grăind îngerilor: Bucuraţi-vă împreună cu Mine, că s-a aflat d r a h m a cea pierdută! Cel ce toate le-ai rînduit cu înţelepciune, slavă Ție!

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, acelaşi glas.

Viaţa în mormînt zăcea şi pecetea peste piatră era pusă. Ca pe un împărat adormit străjuiau ostaşii pe Hristos; şi pe vrăjmaşii Săi cu orbire lovindu-i, a înviat Domnul.

Slavă...

Prin moartea Ta cea de bunăvoie am aflat viaţa cea fără de moarte, Atotputernice şi Unule Mîntuitor al tuturor; că Tu cu cinstită Învierea Ta pe toţi i-ai che-

mat, Cel ce ai stricat biruin-
ta iadului și boldul morții.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu
Fecioară, roagă pe Fiul tău,
pe Cel ce S-a pironit de voie
pe Cruce și a înviat din
morți, pe Hristos Dumne-
zeu nostru, să se mintuiască
că sufletele noastre.

După Catisma a XVII-a Fericiți cei fără
prihană..., se cântă Troparele Invierii: Bi-
ne ești cuvântat Doamne..., Soborul îngere-
resc...

Apoi

IPACOI, glasul al 6-lea:

Cu moartea Ta cea de voie
și de viață făcătoare, Hris-
toase, porțile iadului sfărî-
mînd, ca un Dumnezeu,
ne-ai deschis nouă raiul cel
de demult; și înviind din
morți, ai izbăvit din strică-
ciune viața noastră.

ANTIPOANELE

glasul al 6-lea:

Antifonul 1.

La cer ochii mei ridic, că-
tre Tine, Cuvîntule: milosti-
vește-Te spre mine, ca să
viez Ție.

Mieluiește-ne pe noi urgi-
siții, făcîndu-ne vase de bun
folos Ție, Cuvîntule.

Slavă..., Și acum...

În Sfîntul Duh este încep-
tul a toată mintuirea; de su-
flă spre cineva Acesta, după
vrednicie, curînd îl ridică
din cele de pe pămînt, îl în-

traripează, îl crește și sus îl
așează.

Antifonul al 2-lea:

De n-ar fi fost Domnul în-
tru noi, nimeni dintre noi
n-ar fi putut a sta împotriva
vrăjmașului; că cei ce biru-
iesc, de aicea se înalță.

Cu dinții lor să nu fie prins
sufletul meu, ca o pasăre,
Cuvîntule. Vai mie! Cum mă
voi izbăvi de vrăjmași, iubi-
tor de păcate fiind?

Slavă..., Și acum...

Prin Sfîntul Duh este în-
dumnezeirea tuturor, bună-
voirea, înțelegerea, pacea și
binecuvîntarea; că întocmai
lucrător este cu Tatăl și cu
Cuvîntul.

Antifonul al 3-lea:

Cei ce nădăjduiesc în
Domnul, pentru vrăjmasi
sînt înfricoșători și pentru
toți minunați, că sus pri-
vesc.

Întru fărădelegi mîinile
sale nu-și tinde ceata drep-
ților, ajutător avîndu-Te pe
Tine, Mintuitorule.

Slavă..., Și acum...

Prin Sfîntul Duh este stă-
pînia peste toate, Căruia se
închină oștile cele de sus, cu
toată suflarea celor de jos.

PROCHIMEN

glasul al 6-lea:

Doamne, înalță puterea Ta,
și vino, ca să ne mintuiești
pe noi.

Stih: Cei ce paști pe Israel, ia aminte.
Toată suflarea..., Evanghelia Invierii, a
10-a, de la Ioan.

Invierea lui Hristos văzînd..., Psalmul 50.

CANOANELE

Al Invierii cu irmoasele pe 4, al Înălțării
pe 4 și al Sfinților Părinți pe 6.

Cîntarea 1; glasul al 6-lea:

Canonul Invierii.

Irmosul:

Ca pe uscat umblînd Is-
rael cu picioarele prin
«adînc, pe prigonitorul Fa-
«raon văzîndu-l înecat, a
«strigat: Să cîntăm lui Dum-
«nezeu cîntare de biruință».

Pe Cruce întinzîndu-Ți pal-
mele, Bunule Iisuse, pe toate
le-ai umplut de bunăvoința
Tatălui; pentru aceasta,
toți Ți cîntăm cîntare de bi-
ruință.

Cu frică, întocmai ca o roa-
bă căreia i se poruncește,
s-a apropiat moartea de
Tine, Stăpînul vieții, prin
care ne-ai dat nouă viață
fără sfîrșit și învierea.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Primind pe Ziditorul tău,
precum Însuși a voit, Care
S-a întrupat, fără sămîntă,
din pîntecele tău, mai pre-
sus de cuget, Curată, te-ai
arătat cu adevărat Stăpîna
făpturilor.

Canonul Înălțării.

Alcătuire a lui Ioan Monahul.

Cîntarea 1; glasul al 5-lea:

Irmos: Mintuitorului Dumnezeu...

Lui Hristos, Celui ce S-a
înălțat cu slavă pe ume-
rii heruvimilor, și pe noi

ne-a pus să ședem cu El de-a
dreapta Tatălui, toți credin-
ciosii să-I cîntăm cîntare de
biruință, că S-a preaslăvit.

Lui Dumnezeu, Celui ce S-a
arătat în Muntele Sinai și a
dat legea lui Moise, văzăto-
rul de Dumnezeu, Celui ce
S-a înălțat cu trupul de pe
Muntele Măslinilor, Aceluia
cu toții să-I cîntăm, că S-a
preaslăvit.

Pe Hristos, Mijlocitorul în-
tre Dumnezeu și oameni,
văzîndu-L cetele îngerilor
cu trupul în cele de sus, se
mirau și cu un glas Ți cîntau
cîntare de biruință.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Maica lui Dum-
nezeu, roagă neîncetat pe
Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat
din tine și de sînurile
Părintelui nu S-a depărtat,
să mintuiească de toată pri-
mejdia, pe cei ce i-a zidit.

Canonul Sfinților Părinți.

Cîntarea 1; glasul al 6-lea:

Irmos: Ca pe uscat...

Pe preasfîntul Sobor al
Sfinților Părinți lău-
dîndu-l, strigînd mă rog Ție,
Hristoase, să se păzească în-
tru mine preasfînta învăță-
tură a hotărîrilor lui.

Purtătorii de Dumnezeu
Părinți, ca niște fulgere, a-
dunîndu-se astăzi, Te-au
mărturisit lămurit pe Tine,
Hristoase, Fiu Unul-Născut,
împreună fără de început și
de o ființă cu Tatăl.

Slavă...

Slăviții împodobitori ai miresei Tale, Biserica, Hristoase, înfățișând limpede hotărîrea cea de aur a credinței, au împodobit-o pe ea cu aceasta, ca și cu o podoabă strălucită.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Împodobită cu dumnezeiasca slavă, Cinstita Împărăteasă stă înaintea Fiului său și Dumnezeu, cerînd nouă mîntuire sufletească.

Catavasie: Cu dumnezeiescul nor acoperit fiind gîngavul... (Caută la praznicul Înălțării).

Cîntarea a 3-a:

Canonul Învierii

Irmosul:

Nu este Sfînt ca Tine, Doamne Dumnezeul «meu, Care ai înălțat fruntea credincioșilor Tăi, Bunule; și ne-ai întărit pe noi «pe piatra mărturisirii «Tale».

Văzînd zidirea pe Dumnezeu răstignit cu trupul, se cutremura de frică; dar cu mina cea atotîitoare, a Celui ce S-a răstignit pentru noi, era ținută cu putere.

Moartea fiind zdrobită prin moarte, zace amărită fără suflare; căci nerăbdînd năvala dumnezeiască a Vieții, cea mai înainte puternică, este omorită, și tuturor se dăruiește învierea.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Minunea dumnezeieștei tale nașteri, Curată, covîr-

șește toată rînduiala firii. Că ai zămislit în pîntece pe Dumnezeu, mai presus de fire, și, născîndu-L, ai rămas pururea fecioară.

Canonul Înălțării.

Irmos: Cu puterea crucii Tale, Hristoase...

Suitu-Te-ai la Tatăl, Dătorule de viață, Hristoase, și ne-ai înălțat pe noi, Iubitorule de oameni, cu negrăită milostivirea Ta.

Cetele îngerilor, văzînd firea omenească suindu-se împreună cu Tine, Mîntuitorule, mirîndu-se, neîncetat Te laudau pe Tine.

Se spăimîntau cetele îngeresti, văzîndu-Te pe Tine, Hristoase, cu trup înălțîndu-Te, și laudau Sfîntă Înălțarea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Roagă neîncetat, Curată, pe Cel ce a ieșit din coapsele tale, ca să izbăvească din înșelăciunea diavolului, pe cei ce te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu.

Canonul Sfinților Părinți.

Irmos: Nu este Sfînt ca Tine, Doamne...

Arie cel nebun adăogînd păgînește, nelegiuitul, nașterii celei dumnezeiești curgere, pătimire și despărțire, este tăiat de la trupul Bisericii, cu sabia cea tăioasă a Părinților.

Ca odinioară dumnezeiescul Avraam, luptîndu-se toți cinstiții grăitori de Dumne-

zeu, vitejește au zdrobit pe vrăjmașii Tăi cei nebuni, cu puterea Ta, Bunule.

Slavă...

Adunîndu-se soborul cel dintîi al preoților Tăi, Mîntuitorule, Te-a propovăduit pe Tine cu dreaptă credință, că Te-ai născut de o ființă cu Tatăl, Cel fără de început și Făcător a toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nu poate cuvîntul omeneșc și nici limba, a te lauda după vrednicie pe tine, Fecioară; că din tine, Preacurată, a binevoit a Se intrupa fără de sămîntă, Hristos, Dătorul de viață.

Catavasie: Rupt-au legăturile pîntecelui...

CONDACUL Înălțării, glasul al 6-lea:

Plinînd rînduiala cea pentru noi și pe cele de pe pămînt unindu-le cu cele cerești, Te-ai înălțat întru slavă, Hristoase, Dumnezeul nostru, nicidecum despărțîndu-Te, ci rămînd nedeșpartat și strigînd celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sînt cu voi și nimeni împotriva voastră.

ICOS

Cele pămîntești pe pămînt lăsîndu-le și cele din țărîină, țărîinei dîndu-le, veniți să ne trezim și să ne ridicăm ochii și gîndurile la înălțime; să ne înălțăm privirile împreună și simțirile spre porțile cerești; să ne soco-

tim a fi în Muntele Măslinilor și să privim la Izbăvitorul purtat pe nor; că de acolo Domnul la ceruri S-a suit; și acolo Iubitorul de dăruire a împărțit daruri Apostolilor Săi, mîngîindu-i și întărîndu-i pe dinșii, ca un Părinte, îndreptîndu-i ca pe niște fii și zicînd către dinșii: Nu Mă voi despărți de voi; Eu sînt cu voi și nimeni împotriva voastră.

SEDEALNA Părinților, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întîmpină pe noi...

Luminători prea străluciți ai adevărului lui Hristos, v-ați arătat lumii pe pămînt, după adevăr, Fericiților Părinți, nimicind eresurile limbuților celor cu rău nume, și stingînd tulburările cele învăpăiate ale hulitorilor. Pentru aceasta, ca niște ierarhi ai lui Hristos, rugați-vă să ne mîntuim.

Slavă...

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...

Astăzi, strălucita cetate a Niceenilor a chemat la sine de peste tot pămîntul trei sute optsprezece arhieriei, împotriva lui Arie, celui ce grăia blasfemii și micșora pe Unul din Treime, Care este Fiu și Cuvînt al lui Dumnezeu. Și, pe acest Arie surpîndu-l, credința au întărit.

Și acum..., a Înălțării.

Cel ce Te-ai suit la ceruri cu slavă și ai șezut pe ace-

laşi scaun, de-a dreapta Tatălui, de Care nicicum nu Te-ai despărţit, Iubitorule de oameni Hristoase, şi ai făgăduit a trimite pe Duhul Sfânt înţeleptilor Tăi Ucenici, luminînd şi gîndurile noastre, dă-ne pricepere ca neîncetat să Te laudăm, Stăpîne.

Cîntarea a 4-a :

Canonul Învierii

Irmosul :

Cinstita Biserică, întru Domnul prăznuind, cu «dumnezeiască cuviinţă «cîntă, strigînd din inimă «curată: Hristos este pute- «rea mea, Dumnezeu şi «Domnul».

Inflorit-a pomul vieţii celei adevărate, Hristoase, că Crucea s-a înfipt şi adăpată fiind cu sînge şi cu apă, din coasta Ta cea prea curată, ne-a odrăslit nouă viaţă.

De acum şarpele nu-mi va mai pune înaintea în chip mincinos îndumnezeirea, că Hristos, Îndumnezeitorul firii omeneşti, mi-a deschis acum, fără de piedică, a vieţii cărare.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Cu adevărat de negrăit şi de neînţeles sînt pentru cei de pe pămînt şi din cer, tainele naşterii tale celei dumnezeieşti, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Canonul Înălţării

Irmos : Auzit-am, Doamne, glasul...

Înălţatu-Te-ai întru slavă, Împărate al îngerilor, ca să ne trimiţi nouă pe Mîngîietorul de la Tatăl. Pentru aceasta strigăm : Slavă Înălţării Tale, Hristoase !

Cînd S-a suit Mîntuitorul la Tatăl, cu trupul, s-au mirat de Dînsul oştile îngerilor şi au strigat : Slavă Înălţării Tale, Hristoase !

Puterile îngerilor au strigat către cele mai de sus : Ridicaţi porţile lui Hristos, Împăratului nostru, pe Care Îl laudăm împreună cu Tatăl şi cu Duhul.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioara a născut şi cele ale maicilor nu le-a cunoscut ; ci Maică este şi fecioara a rămas ; pe care laudînd-o, strigăm : Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu.

Canonul Sfinţilor Părinţi.

Arie, care a stricat dreapta-credinţă, cu mintea sa cea nepricepută, este alungat, ca un mădular putred, din Biserică, prin hotărîrile Părinţilor.

Luptîndu-se ceata Părinţilor pentru Tine, Stăpîne, a înfrînt de tot pe vrăjmaşii Tăi, şi Te-au slăvit pe Tine, de o fiinţă cu Tatăl şi cu Duhul.

Slavă...

Mijlocitor ai fost între Dumnezeu şi oameni, fiind

Dumnezeu şi om, Hristoase. Pentru aceasta, cugetătorii de Dumnezeu, cunoscîndu-Te pe Tine, un Fiu în două firi Te-au propovăduit.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Mort m-a vădit pe mine gustarea din pom ; iar pomul vieţii din tine, Preacurată, arătîndu-se, m-a înviat, şi moştenitor desfătării raiului m-a făcut.

Catavasie : Împărate al Împăraţilor...

Cîntarea a 5-a :

Canonul Învierii

Irmosul :

Cu dumnezeiască strălucirea Ta, mă rog Ție, «Bunule, luminează sufletele celor ce mîneacă la Tine «cu dragoste, ca să Te vadă «pe Tine, Cuvinte al lui «Dumnezeu, Cel ce ești «Dumnezeu adevărat, Care «din negura greşelilor le «chemi».

Datu-mi-au acum loc heruvimii şi sabia cea de foc a fugit de la mine, Stăpîne, văzîndu-Te pe Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu, Cel ce ești Dumnezeu adevărat, deschizînd tîlharului cale în rai.

De acum nu mă mai tem de întoarcerea în pămînt, Stăpîne Hristoase ; că Tu din marea milostivire, m-ai ridicat pe mine, cel uitat, din pămînt la înălţimea nestricăciunii, prin învierea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Pe cei ce te mărturisesc, din suflet, pe tine Născătoare de Dumnezeu, mîntuieşte-i, Stăpîna cea bună a lumii ; că pe tine te-am cîştigat apărătoare nebiruită, ceea ce ești cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

Canonul Înălţării

Irmos : Mîneacă strigăm Ție...

Umplînd toate de veselie, Milostive, la Puterile cele de sus cu trupul Te-ai întors.

Puterile îngerilor, văzîndu-Te pe Tine înălţîndu-Te, strigau : Ridicaţi porţile Împăratului nostru.

Apostolii, văzînd pe Mîntuitorul înălţîndu-Se, cu cutremur strigau : Slavă Ție, Împăratului nostru.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioară după naștere te laudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, că ai născut lumii, cu trup, pe Dumnezeu-Cuvîntul.

Canonul Sfinţilor Părinţi

Irmos : Cu Dumnezeiască strălucire...

Frumoase sînt, cu adevărat, picioarele celor ce te propovăduiesc pe Tine, Cel ce ești Pacea care covîrșește toată mintea, a tuturor îngerilor și a oamenilor, Hristoase, și împacă lumea cu mulțimea păcii.

Dumnezeieştii Dascăli, cei împodobiţi după cuviinţă cu puterea preasfintei preoţii, adunându-se, Te-au propovăduit pe Tine, Hristoase, Înțelepciune, Putere şi Cuvînt ipostatic al Tatălui.

Slavă...

Cei ce aţi adăpat Biserica cu undele curate ale apelor învăţăturilor lui Hristos, vă desfiătaţi acum la apele odihnei, bucurându-vă în veci.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Făclie luminoasă, cunoscându-te pe tine, Preacurată, care oglindeşti tuturor pe Hristos, Soarele dreptăţii, ceea ce singură eşti Născătoare de Dumnezeu curată, cerem ocrotirea ta.

Catavasia : Curăţire, dezlegătoare de greşeli...

Cîntarea a 6-a :

Canonul Invierii

Irmosul :

Marea vieţii văzînd-o înălţîndu-se de viforul «ispitelor, la limanul Tău «cel lin, alergînd, strig Ţie: «Scoate din stricăciune viaţa mea, mult Milostive !

Răstignindu-Te Stăpîne, ai şters cu piroanele Tale, blestemul cel ce era asupra noastră; iar cu suliţa împuns fiind în coastă, rupînd zapisul lui Adam, ai slobozit lumea.

Adam, prin înşelăciune poticnindu-se, s-a prăbuşit în prăpastia iadului; iar Tu, Cel ce eşti din fire Dumnezeu şi milostiv, Te-ai pogorît în căutarea lui, şi, pe umere purtîndu-l, împreună cu Tine l-ai înviat.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Preacurată Stăpînă, care ai născut oamenii pe Domnul, Ocîrmuitorul, potoleşte tulburarea patimilor mele cea nepotolită şi cumplită, şi dăruieşte linişte inimii mele.

Canonul Înălţării

Irmos : Inconjuratu-m-a adîncul...

Săltat-au Apostolii prin nădejdea Duhului, văzînd astăzi pe Făcătorul ridicîndu-Se în înălţime şi cu frică au strigat : Slavă Înălţării Tale !

Stătut-au înainte îngerii, Hristoase, strigînd Ucenicilor Tăi : Aşa cum aţi văzut pe Hristos suindu-Se cu trupul, tot aşa va să vină iarăşi, ca Judecător drept al tuturor.

Cînd Te-au văzut pe Tine Puterile cereşti, Mintuitorul nostru, ridicîndu-Te în înălţime cu trupul, strigau zicînd : Mare este, Stăpîne, iubirea Ta de oameni !

A Născătoarei de Dumnezeu :

Rug nears şi munte, scară însufleţită şi poartă cerească, după vrednicie te mărim

pe tine, Marie preaslăvită, lauda drept-credincioşilor !

Canonul Sfinţilor Părinţi

Irmos : Marea vieţii văzînd-o...

Semănătorul de neghină, Arie, cel numit cu numele nebuniei, nu s-a putut ascunde de Pronia cea negrăită; că rîvnind lui Iuda, a crăpat vicleanul ca şi acela.

Dumnezeiasca şi cinstita adunare a Părinţilor, Te propovăduieşte pe Tine, Stăpîne, Cel ce eşti raza cea singură născută, strălucind din Fiinţa părintească, şi Fiul născut mai înainte de toţi vecii.

Slavă...

Pîntecele din care a fişnit şuvoiul cel turbure şi de nebăut al eresurilor celor nelegiuite a fost spart, precum se spune, cu plugul rugăciunii dumnezeieştilor preoţi.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Moise, cel mare între prooroci, te-a proorocit în scris chivot şi masă, sfeşnic şi năstrapă, însemnînd în chip tainic întruparea din tine a celui Preaînalt, Maică Fecioară.

Catavasia : Curăţire şi mintuire...

CONDAC, glasul al 8-lea :

Podobie : Ca nişte pîrgă a firii...

Propovăduirea Apostolilor şi dogmele Părinţilor

au întărit Bisericii o singură credinţă; care purtînd haina adevărului, cea ţesută din Teologia cea de sus, drept îndreptează şi slăveşte taina cea mare a dreptei cinstiri de Dumnezeu.

ICOS

Să ascultăm Biserica lui Dumnezeu, care strigă cu înaltă glăsuire : Cel însetat să vină la Mine şi să bea; paharul pe care-l ţin Eu, este pahar al înțelepciunii; băutura lui am dres-o cu cuvîntul adevărului, turnînd nu din apa grăirii împotrivă, ci dintr-a mărturisirii; din care bînd Israel cel de acum vede pe Dumnezeu, grăind: Vedeţi, vedeţi, că Eu însumi sînt şi nu Mă schimb; Eu sînt Dumnezeu întii, Eu şi după acestea şi afară de Mine nu este altul nicidecum. Cei ce se împărtăşesc din Acesta se vor sătura şi vor lauda taina cea mare a dreptei cinstiri de Dumnezeu.

SINAXAR

→
IN DUMINICA CELOR TREI SUTE OPTSPREZECE
PURTĂTORI DE DUMNEZEU PĂRINŢI
DIN NICEEA.

In această zi, duminica a şaptea după Paşti, prăznuim întiul sinod ecumenic, din Niceea, al celor trei sute optsprezece purtători de Dumnezeu Părinţi.

Prăznuim sărbătoarea de azi din următoarea pricină : Domnul nostru Iisus Hristos, după ce S-a îmbrăcat în Trup şi a adus la îndeplinire toată negrăita iconomie cea pentru noi, S-a întors iarăşi la scaunul Părintesc. Sfinţii voînd, însă, a arăta, că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut cu adevărat om, şi că S-a înălţat la ceruri om şi Dumnezeu desăvîrşit şi S-a aşezat de-a dreapta mării

întru cele înalte, și că acest sinod al Sfinților Părinți, L-a propovăduit și L-a mărturisit pe Fiul de o ființă și de o întocmai cinstire cu Tatăl, pentru acest motiv, după slăvita Înălțare, au rinduit sărbătoarea de față, vrînd oarecum și mai mare să facă adunarea atît de numeroasă a Părinților, care au propovăduit pe Acela Care S-a înălțat cu trupul, Dumnezeu adevărat și om desăvîrșit în trup.

Sinodul acesta a fost pe vremea lui Constantin cel Mare, în al douăzecilea an al domniei lui, după încetarea prigoanei creștinilor de către păgîni. Constantin a început a împărăți întîi la Roma, dar mai tîrziu, în anul 5838 de la facerea lumii, a zidit cetatea cea prea frumoasă care îi poartă numele. Tot atunci s-au început și cele privitoare la Arie. Acesta se trăgea din Libia și venise la Alexandria și fusese hirotonisit diacon de Sfîntul sîntitul Mucenic Petru al Alexandriei. Arie a început, însă, a huli împotriva Fiului lui Dumnezeu, birfind cu glas tare că El ar fi făptură, născut din neființă, și că s-ar găsi departe de dumnezeiasca vrednicie, și că în chip greșit se numește Înțelepciunea și Cuvîntul lui Dumnezeu, împotrivindu-se, după cum credea el, nelegiuitului Sabelie, care zicea că Dumnezeirea este o singură persoană și un singur ipostas, care este cînd Tată, cînd Fiul, cînd Duh Sfînt. Arie, hulind în felul acesta, marele Petru l-a îndepărtat din preoție, văzînd pe Hristos, pe Sfîntul Jertfelnic, ca un Prunc îmbrăcat, în haine rupte, Care spunea că Arie este cel ce l-le-a rupt.

Venind Ahila arhiepiscop al Alexandriei, după Petru, a iertat din nou pe Arie, la făgăduința acestuia că se va îndrepta. Pe lîngă aceasta l-a hirotonisit preot și l-a pus la școala din Alexandria. După moartea lui Ahila a ajuns arhiepiscop Alexandru, care, aflînd că Arie împrăștie aceleași huliri, și încă și mai rele, l-a scos din Biserică, depunîndu-l prin sobor.

Teodoret spune că Arie mai învăța că firea lui Hristos ar fi schimbătoare; și tot el a născocit cel dintîi hulirea că Hristos ar fi luat asupra Sa un trup neînsuflețit și fără judecată. Este scris că Arie a înșelat pe mulți cu învățăturile lui nelegiuite și că a momit de partea lui pe Eusebiu al Nicomidiei, pe Paulin al Tirului, pe Eusebiu al Cezareei și pe alții. El a pornit împotriva lui Alexandru; iar Alexandru, făcînd cunoscute în toată lumea învățăturile pline de hulire ale lui Arie și caterisirea lui, pe mulți i-a ridicat la împotrivire.

Deci, fiind tulburată Biserica, și nearătînd nimeni grijă și dragoste pentru biruința dogmei, marele Constantin a adunat la Niceea, din toate părțile lumii, cu mijloa-

cele de transport ale statului, pe Părinții despre care este vorba, și chiar și el s-a dus acolo. Astfel, toți Părinții luînd loc laolaltă și fiind chemat și împăratul, el a luat loc nu pe tron împărătesc, ci pe un scaun mai jos de vrednicia lui. Și grăind ei despre cele ale lui Arie, l-au supus anatemei atît pe el, cit și pe toți cei ce gîndeau la fel cu el. Iar Cuvîntul lui Dumnezeu, a fost mărturisit de Sfinții Părinți ca fiind de aceeași ființă și de aceeași cinstire și împreună fără de început cu Tatăl. Aceștia au alcătuit și Simbolul credinței, ducîndu-l pînă la articolul: «Cred și întru Duhul Sfînt...»; căci partea următoare va fi plinită de Sinodul al doilea ecumenic. Tot acel întîi Sinod a întărit pe lîngă acestea și sărbătorirea Paștilor, arătînd cum și cînd trebuie să-l săvîrșim și că nu trebuie să-l sărbătorim odată cu Iudeii, cum era obiceiul mai-nainte. Ei au întocmit și douăzeci de canoane pentru întărirea Bisericii. Iar marele și întocmai cu Apostolii împărat Constantin, a întărit la sfîrșit sfîntul Simbol al credinței cu semnătura lui, făcută cu cerneală roșie.

Printre Părinții care au fost la Sinodul întîi ecumenic, două sute treizeci și doi erau arhieri, iar optzeci și șase erau preoți, diaconi și călugări; adică numărul celor ce au fost de față s-a ridicat la trei sute și optsprezece. Cei mai de frunte dintre aceștia trebuiau să fie: Silvestru, arhiepiscopul Romei și Mitrofan al Constantinopolului, care era bolnav; ei au fost de față prin locuitori. Apoi, Alexandru al Alexandriei, cu marele Atanasie, care pe atunci era arhidiacon; Eustațiu al Antiohiei și Macarie al Ierusalimului; Osie, episcopul Cordovei; Pafnutie mărturisitorul; izvoritorul de mir Nicolae și Spiridon al Trimitundeii, care, învingînd în discuție pe un filosof de acolo, l-a botezat, arătîndu-i Lumina cea în trei Străluciri.

Mutîndu-se la Dumnezeu doi părinți arhieri, în timpul sinodului, marele Constantin a pus în coșciugele lor, bine închise, așezămintele tocmit de Sfîntul Sinod, care s-au aflat iscălite și întărite și de aceștia în cuvinte dumnezeiești nespuse.

La Sfîrșitul Sinodului s-a terminat de zidit și Constantinopolul. Atunci Constantin cel Mare a chemat pe toți acei sfinți bărbați, care, înconjurînd cu toții cetatea și făcînd rugăciuni pentru ea, au întărit-o din destul să fie împărăteasă a tuturor cetăților și au închinat-o, la sfatul împăratului, Maicii Cuvîntului. După acestea fiecare dintre Sfinții Părinți s-a întors la locul lui.

După ce marele Constantin s-a mutat către Domnul și sceptrul împărăției era ținut de fiul său Constanțiu, Arie a venit la împărat, zicînd că vrea să lase toate rătăcirile și să se unească cu Biserica lui Dumnezeu.

Deci, scriindu-și hulele pe o tăbliță, și le-a legat de gît și, ca și cum s-ar fi supus Sinodului, lovea cu mina tăblița, zicînd: Mă supun hotărîrilor acestuia. Atunci împăratul a dat poruncă patriarhului Constantinopolului, ca Arie să fie primit iarăși, negreșit, în sinul Bisericii. Și atunci, după moartea lui Alexandru, pe scaunul Alexandriei era Mitrofan, care știind firea cea rea a lui Arie, stătea la indoială și se ruga lui Dumnezeu să-i descopere dacă primirea lui Arie în sinul Bisericii este după voia cea dumnezeiască. Și sosînd vremea ca Arie să slujească împreună cu el, rugăciunea lui s-a făcut și mai fierbinte. Iar Arie, mergînd la biserică, undeva prin apropiere de stîlpul tîrgului, fiind cuprins de dureri de pîntece, a intrat într-o umblătoare obștească. Acolo crăpînd, toate mădularele cele dinăuntru și le-a dat afară, pătîmind aceeași sfișiere ca și Iuda, pentru aceeași trădare a Cuvîntului. Astfel, de vreme ce el a rupt pe Fiul lui Dumnezeu de liința Tatălui, a fost și el sfișiat, fiind găsit mai tîrziu mort. Și astfel a scăpat Biserica de pacostea aceluia.

Pentru rugăciunile celor trei sute optsprezece Părinți, purtători de Dumnezeu, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cîntarea a 7-a:

Canonul Învierii.

Irmosul:

Îngerul a făcut cuptorul umezit de rouă cuviosilor tineri; iar pe caldei porunca lui Dumnezeu arzîndu-i, a înduplecat pe tiran a striga: Bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri.

Îndurerat de Patima Ta, soarele în negură s-a îmbrăcat, și în plină zi lumina s-a întunecat peste tot pămîntul, Stăpîne, strigînd: Bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

La pogorîrea Ta, Hristoase, îmbrăcatu-s-au întru lumină cele mai de jos; iar

strămoșul arătîndu-se plin de bucurie, dăntuind sălta, strigînd: Bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Prin tine, Maică Fecioară, lumină strălucitoare a răsărit la toată lumea; că ai născut pe Dumnezeu, Făcătorul a toate; pe Care roagă-L, Preacurată, să trimită credincioșilor mare milă.

Canonul Înălțării

Irmos: Cel ce în cuptorul cu foc...

Cel ce Te-ai înălțat pe nor de lumină și ai mîntuit lumea, bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri.

Pe umere ridicînd, Mîntuitorule, firea cea rătăcită și înălțîndu-Te, o ai adus la Dumnezeu și Tatăl.

Cel ce Te-ai suit cu trupul la Părintele cel fără de trup, bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce Te-ai născut din Fecioara, pe care o ai făcut Născătoare de Dumnezeu, bine ești cuvîntat, Dumnezeul părinților noștri!

Canonul Sfinților Părinți

Irmos: Ingerul a făcut cuptorul...

Biruit-ați pe Arie cel cu numele nebuniei, care cumplit a înnebunit și graia

cuvinte nedrepte împotriva lui Dumnezeu Celui dintru înălțime; că n-a voit a striga Fiului: Bine ești cuvântat, Dumnezeul părinților noștri!

Fiului tunetului asemănându-vă, Minunaților, cu gurile voastre cele în chipul focului, pe toți îi învățați să strige Cuvîntului, Celui împreună fără de început cu Tatăl și împreună șezător pe scaun: Bine ești cuvântat, Dumnezeul părinților noștri!

Slavă...

Ca niște întraripați ați venit în ajutorul Cuvîntului, de Dumnezeu fericiților; că de la marginile lumii, D u h u l Sfînt v-a adunat pe voi să strigați: Bine ești cuvântat, Dumnezeul părinților noștri.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

Pe cei trei tineri cuptorul nu i-a ars, cu aceasta mai-nainte închipuind nașterea ta; că dumnezeiescul foc s-a sălășluit întru tine, nearzîndu-te, și pe toți i-a luminat să strige: Bine ești cuvîntată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup!

Catavasie: Cu un glas au răsunit...

Cîntarea a 8-a:

Canonul Invierii

Irmosul:

Din văpaie ai izvorît cuvioșilor rouă, iar jertfa «dreptului o ai ars cu apă;

«că toate le faci, Hristoase, «numai cu voirea; pe Tine «Te preainălțăm î n t r u toți «vecii».

Pe poporul Iudeilor, cel mai-nainte ucigaș de prooroci, zavistia l-a făcut acum ucigător de Dumnezeu, răstignindu-Te pe Tine pe cruce, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Care Te preainălțăm întru toți vecii.

Cămările cerești nu le-ai părăsit, Hristoase, și în iad pogorîndu-Te, ai sculat împreună cu Tine, pe tot omul, care zăcea în stricăciune. Pentru aceasta Te preainălțăm întru toți vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Din lumină ai zămislit pe Dătătorul de lumină, Cuvîntul, și născîndu-L pe El negrăit, te-ai proslăvit; că Duhul cel dumnezeiesc întru tine, Fecioară, S-a sălășluit. Pentru aceasta te laudăm întru toți vecii.

Canonul Înălțării

Irmos: Pe Fiul și Dumnezeu...

Pe Hristos, Dătătorul de viață, Cel ce S-a înălțat cu amîndouă firile la ceruri, în slavă, și este împreună cu Tatăl șezător, preoților laudați-L, popoarelor preainălțați-L întru toți vecii!

Pe Tine, Cel ce ai izbăvit făptura din robia idolilor, și ai înfățișat-o slobodă înaintea Părintelui Tău, Te laudăm,

dăm, Mintuitorule, și Te preainălțăm întru toți vecii.

Pe Cel ce cu pogorîrea Sa a zdrobit pe protivnicul și cu suirea Sa a înălțat pe om, proților laudați-L, popoarelor preainălțați-L întru toți vecii!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus decît heruvimii te-ai arătat, Curată Născătoare de Dumnezeu, purtînd în pîntecele tău pe Cel ce șade pe dînșii; pe Care noi oamenii, împreună cu cei fără de trupuri, Îl preaslăvim întru toți vecii.

Canonul Sfinților Părinți

Irmos: Din văpaie cuvioșilor...

Luminîndu-se cu razele Dumnezeirii Tale, păstorii Tăi cei buni pe Tine Te-au mărturisit Făcător al tuturor și D o m n; pe C a r e Te preainălțăm întru toți vecii.

Soborul cel prea laudat al Păstorilor adunîndu-se acum, cu dumnezeiască însuflare teologhisind Treimea cea nezidită, învață pe toți să strige: Pe Tine Te preainălțăm întru toți vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Ierarhii, păstorii cei vrednici de laudă, luminează Biserica lui Hristos, unii într-un loc, alții într-altul, cu frumusețe împodobindu-o și preainălțînd pe Hristos în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

În chip tainic Te-au văzut mai-nainte toți proorocii, prin semne minunate, că vei naște pe Cuvîntul; că trup luînd din tine, a ieșit din tine Dumnezeu și om; pe Care Îl preainălțăm întru toți vecii.

Catavasie: Dezleagă legăturile și stim-pără văpaia...

Cîntarea a 9-a:

Canonul Invierii

Irmosul:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putință oamenilor; spre Care nu cutează a căuta oștile îngerești; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor «Cuvîntul întrupat, pe Care «mărimdu-L cu oștile cerești, «pe tine te ferim».

Neîmpărtășit patimilor ai rămas, Cuvinte al lui Dumnezeu, împreunîndu-Te în trup cu patimile; dar pe om l-ai dezlegat din patimi, pătimitor făcîndu-Te, Mintuitorul nostru; că Singur ești fără de patimă și Atotputernic.

Stricăciunea morții primind, neatins de stricăciune ai păzit trupul Tău; iar sufletul Tău, cel de viață făcător și dumnezeiesc, Stăpîne, nu a rămas în iad; ci ca din somn sculîndu-Te, împreună ne-ai ridicat pe noi.

A Treimii :

Pe Dumnezeu-Tatăl și pe Fiul, Cel împreună fără de început, toți oamenii cu buze curate slăvim și puterea cea negrăită și preaslăvită a Preasfântului Duh o cinstim; că Una este Treimea atotputernică și nedespărțită.

Canonul Înălțării

Irmos : Pe tine, Maica lui Dumnezeu...

Pe Tine, Izbăvitorul lumii, Hristoase Dumnezeule, văzîndu-Te Apostolii înălțîndu-Te dumnezeiește, cu frică săltînd, Te măreau.

Trupul Tău cel îndumnezeit văzîndu-L îngerii întru înălțime, Hristoase, își făceau semn unii altora, zicînd: Cu adevărat, Acesta este Dumnezeu nostru.

Văzîndu-Te pe Tine, Hristoase Dumnezeule, cetele celor fără de trupuri suindu-Te pe nori, strigau: Ridicați porțile Împăratului slavei!

A Născătoarei de Dumnezeu :

Bucură-te Născătoare de Dumnezeu, Maica lui Hristos Dumnezeu; că văzînd astăzi pe Cel ce L-ai născut, înălțîndu-Se de pe pămînt, împreună cu îngerii Îl măreai.

Canonul Sfinților Părinți

Irmos : Pe Dumnezeu a-L vedea...

Cuvîntul, Cel mai înainte de veci, Cel împreună cu Tatăl fără de început și

împreună pe scaun șezător, aflîndu-vă pe voi ajutoare, v-a adunat, întrarmîndu-vă cu puterea cea tare a Duhului; pe Care acum, Preasfințiților, împreună cu oștile cerești, pururea Îl slăviți.

Pășunea ereziei celei cumplite a lui Arie ați îngrădit-o ca niște doctori ai sufletelor și ai trupurilor, punînd înaintea tuturor sfîntul Simbol al credinței; pe care acum noi avîndu-l, pururea slăvim pomenirea v o a s t r ă, Sfinților Slujitori.

Slavă...

Hristoase, Cel ce ești lumină preacurată, izbăvește sufletul meu de negura patimilor, cu rugăciunile slujitorilor Tăi, Stăpîne, care acum Te-au propovăduit pe Tine fără de început, nezeit, Făcător a toate și Dumnezeu, împreună fără de început cu Tatăl.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Acum s-a dăruit morților înviere, prin nașterea ta cea neînțeleasă și de negrăit, Născătoare de Dumnezeu, Stăpînă; că Viața, îmbrăcînd trup din tine, a strălucit tuturor și tristețea morții în chip vădit a risipit.

Catavasie : Bucură-te, Impărăteasă Maică...

Apoi : Sfînt este Domnul Dumnezeu nostru (de trei ori).

LUMININDA Învierii, a 10-a

Marea Tiberiadei, pe Nata-nael și cu Petru, împreună

cu fiii lui Zevedei, și cu alți doi și pe Toma i-a avut de demult la pescuire; care, după porunca lui Hristos, de-a-dreapta aruncînd mreșile, au scos mulțime de pești; pe Care cunoscîndu-L Petru, a înotat către Dînsul; cărora, arătîndu-Se a treia oară, le-a arătat și pîine și pește pe cărbuni.

Slavă..., a Părinților.

Podobie : Femeile înțelegînd...

Pomenirea dumnezeieștilor Părinți prăznuind astăzi, cu mijlocirile lor ne rugăm Tie, Preaîndurate: Izbăvește pe poporul Tău, Doamne, de toată vătămarea eresurilor și ne învrednicește pe toți să slăvim pe Tatăl, pe Cuvîntul și pe Sfîntul Duh.

Și acum..., a Înălțării :

Privind Ucenicii la Tine, Te-ai înălțat, Hristoase, la Tatăl, împreună cu Dînsul șezînd. Îngerii, înainte alergînd, strigau: Ridicați porțile, ridicați! Că Împăratul S-a înălțat la slava cea începătoare de lumină.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8; și se cîntă patru Stihiri ale Învierii și patru ale Sfinților Părinți.

Stihirile Învierii, glasul al 6-lea :

Crucea Ta, Doamne, viață și înviere poporului Tău este; și întru dînsa nădăjduind, pe Tine, Dumnezeu nostru, Cel ce ai înviat, Te laudăm; miluiește-ne pe noi.

Îngroparea Ta, Stăpîne, raiul a deschis neamului omenesc; și din stricăciune izbăvindu-ne, pe Tine, Dumnezeu nostru, Cel ce ai înviat, Te laudăm; miluiește-ne pe noi.

Cu Tatăl și cu Duhul, pe Hristos să-L laudăm, pe Cel ce a înviat din morți, și către Dînsul să strigăm: Tu ești viața și învierea noastră; miluiește-ne pe noi.

A treia zi ai înviat din mormînt, Hristoase, precum este scris, și împreună ai sculat pe strămoșul nostru. Pentru aceasta Te și slăvește neamul omenesc și laudă Învierea Ta.

Stihirile Sfinților Părinți; glasul al 6-lea:

Podobie : Toată nădejdea...

Adunînd toată știința sufletului, și împreună cu dumnezeiescul Duh cercetînd, Sfinții Părinți au așternut în scris, cu litere dumnezeiești, fericitul și sfîntul Simbol; întru care, slăviții, preafericții și cu adevărat de Dumnezeu cugetătorii Părinți, urmînd vădit învățăturile Apostolilor, ne învăță foarte lămurit că Cuvîntul este deopotrivă fără de început cu Tatăl și cu totul adevărat de aceeași ființă (de două ori).

Stih : Bindecuvîntat ești, Doamne Dumnezeu părinților noștri și laudat și preaslăvit este numele tău în veci.

Fericții înaintestătători ai evangheliștilor dogme și

ai pravoslavnicelor predanii, primind toată lumina-rea duhovnicească a Sfintului Duh, au rostit din dumnezeiască însuflare, în cuvinte puține, dar cu mult înțeles, adevărul cel mai presus de fire, ca niste propovăduitori ai lui Hristos, luând de sus, în chip vădit, descoperirea lor, și luminați fiind, au asternut în scris hotărîrea cea de la Dumnezeu învățată.

Stih: Adunați-l Lui pe Cuviosii Lui, pe cei ce au făcut legământ cu El pentru jertfe.

Dumnezeieștii Păstori, ca niște slujitori cu totul credincioși ai lui Hristos și cunoscători preasfințiți ai dumnezeieștii propovăduiri, strângându-și toată iscusința lor păstorească și minnați fiind acum de o prea îndreptățită minie, au alungat cu praștia Duhului pe lupii cei primejdiosi și molipsitori, izgonind din staulul Bisericii, pe cei ce căzuseră spre moarte și erau ca niște bolnavi fără vindecare.

Slavă..., glasul al 8-lea :

A lui Gheorghe Nicomidianul.

Ceata Sfinților Părinți, adunându-se de la marginile lumii, a dogmatizat o ființă și o fire a Tatălui și a Fiului și a Sfintului Duh, și învățătura despre Dumnezeu o au predat lămurit Bisericii; pe care, lăudându-i cu credință, să-i fericiim, zicînd: O! dumnezeiască tabără, ostași gră-

itori de Dumnezeu ai oștii Domnului; luceferi mult luminători ai cerului duhovnicesc; turnurile cele de nesurpat ale Sionului celui tainic; florile raiului cele cu mireasma Mirului; gurile cele cu totul de aur ale Cuvîntului; lauda Niceii, podoba lumii, rugați-vă cu deadinsul pentru sufletele noastre.

Și acum... Prea binecuvîntată ești... *Dologia mare, ecteniile și otpustul.*

Slavă... Și acum... *stihira Evangheliei a zecea, glasul al 6-lea :*

După pogorîrea în iad și după învierea din morți, întristîndu-se ucenicii, precum li se cădea, pentru despărțirea de Tine, Hristoase, la pescuire s-au întors; și iarăși luntre și mreji, dar vînat nicidecum. Ci Tu, Mintuitorule, arătîndu-Te ca un Stăpîn al tuturor, ai poruncit să arunce mrejele de-a dreapta. Și s-a făcut cuvîntul faptă îndată, și mulțime mare de pești și cină minunată gata pe pămînt; din care împărtășindu-se atunci ucenicii Tăi, învrednicește-ne și pe noi să ne desfătăm acum cu gîndul, Iubitorule de oameni, Doamne.

Ceasul întii și otpustul.

→ LA LITURGHIE

Fericirile Octoiului, glasul al 6-lea :

Pomeneste-mă, Dumnezeule, Mintuitorul meu, cînd

vei veni întru împărăția Ta, și mă mîntuiește, ca un singur Iubitor de oameni.

Fiind Adam amăgit prin lemn, tot prin lemnul Crucii ai mîntuit pe tilharul cel ce striga: Pomeneste-mă Doamne, întru împărăția Ta!

Porțile iadului și încuietorile zdrobindu-le, Dătătorule de viață, Mintuitorule, ai înviat pe toți cei ce strigau: Slavă Învierii Tale!

Pomeneste-mă, Cel ce moartea ai prădat cu îngroparea Ta, și cu Învierea Ta toate le-ai umplut de bucurie, ca un milostiv.

Se adaugă și din Canonul Praznicului, Cîntarea a 3-a pe 4, și din al Sfinților Părinți, Cîntarea a 6-a pe 4.

Apostolul: Din Faptele Apostolilor. *Evanghelia de la Ioan.*

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri.

Altul al Părinților

Bucurați-vă, dreptilor, întru Domnul! Dreptilor se cuvîna laudă.

→ L U N I IN SAPTAMINA A ȘAPTEA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: trei ale Sfinților Părinți și trei de la Minei.

Stihirile Părinților, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Din pîntece mai înainte de luceafăr Te-ai născut, din Tată fără de mamă,

mai înainte de veci, măcar că Arie Te-a socotit pe Tine făptură, iar nu Dumnezeu, cu nerușinare amestecîndu-Te pe Tine, Făcătorul, cu făpturile, agonisindu-și ca un nebun, văpaia focului veșnic. Dar soborul cel din Niceea, Fiu al lui Dumnezeu Te-a propovăduit pe Tine, Doamne, împreună cu Tatăl și cu Duhul pe scaun șezător.

Cine a sfișiat veșmîntul Tău, Mintuitorule? Arie, ai zis, cel ce a despîcat începătoria cea întocmai cinstită a Treimii, în despărțiri. Acesta a tăgăduit că ești Unul din Treime; el a învățat pe Nestorie să nu spună: Născătoare de Dumnezeu. Dar soborul cel din Niceea, Fiu al lui Dumnezeu Te-a propovăduit pe Tine, Doamne, împreună cu Tatăl și cu Duhul pe scaun șezător.

În prăpastia păcatului a căzut Arie, cel ce și-a închis ochii să nu vadă lumina, și cu undița cea dumnezeiască în măruntaie se zbate, să-și dea afară cu sila toată ființa și sufletul, făcîndu-se ca un alt Iuda, cu socotînța și cu purtarea. Dar soborul cel din Niceea, Fiu al lui Dumnezeu Te-a propovăduit pe Tine, Doamne, împreună cu Tatăl și cu Duhul pe scaun șezător.

Se adaugă trei stihiri de la Minei.

Slavă..., glasul al 6-lea :

11 p. 71

Să laudăm astăzi pe trâmbițele cele tainice ale Duhului, pe purtătorii de Dumnezeu Părinți, pe cei ce au cântat în mijlocul Bisericii, cântare armonioasă de Teologie : pe Treimea cea una, neschimbată după ființă și după Dumnezeire, pe biruatorii lui Arie și pe apărătorii ortodocșilor, care se roagă pururea Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

Și acum..., același glas.

15 p. 238

În muntele cel sfânt privind Înălțarea Ta, Hristoase, Cel ce ești strălucirea slavei Tatălui, laudăm chipul cel de lumină al feței Tale ; ne închinăm patimilor Tale ; cinstim Învierea, slăvind mărită Înălțarea Ta. Miluiește-ne pe noi.

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile Părinților, glasul al 6-lea :

Podobie : Toată nădejdea...

Adunînd toată știința sufletului, și împreună cu dumnezeiescul Duh cercetînd, Sfinții Părinți au așternut în scris cu litere dumnezeiești, fericitul și sfîntul Simbol, întru care slăviții, preafericitii și cu adevărat de Dumnezeu cugetătorii Părinți, urmînd vădit învățăturile Apostolilor, ne învață foarte lămurit, că Cuvîntul este deopotrivă fără

de început cu Tatăl și cu totul adevărat de aceeași ființă.

Stih : Bine ești cuvîntat Doamne, Dumnezeul Părinților noștri, și laudat și preaslăvit este numele Tău în veci.

Fericitii înaintestătători ai evangheliceștilor dogme și ai pravoslavnicelor predanii, primind toată luminarea duhovnicească a Sfîntului Duh, au rostit din dumnezeiască însuflare, în cuvinte puține dar cu mult înțeles, adevărul cel mai presus de fire, ca niște propovăduitori ai lui Hristos, luînd de sus, în chip vădit, descoperirea lor, și luminați fiind au așternut în scris hotărîrea cea de la Dumnezeu învățată.

Stih : Adunați-I Lui pe cuvioșii Lui, pe cei ce au făcut legămînt cu El pentru jertfe.

Dumnezeieștii Păstori, ca niște slujitori cu totul credincioși ai lui Hristos și cunoscători preasfințiți ai dumnezeieștii propovăduiri, strîngîndu-si toată iscusința lor cea păstorească și mînați fiind acum, de o prea îndreptățită minie, au alungat cu prastia Duhului pe lupii cei primejdiosi și molipsitori, izgonind din staulul Bisericii, pe cei ce căzuseră spre moarte și erau ca niște bolnavi fără vindecare.

Slavă..., glasul al 3-lea :

11 p. 72

Păstori credincioși ai apostoliceștilor predanii

v-ați făcut, Sfinților Părinți ; căci învățînd cu dreaptă credință că Sfînta Treime este de o ființă, sobornicește ați zdrobit hulirea lui Arie ; după care, și pe Macedonia vădindu-l luptător împotriva Duhului, ați osîndit pe Nestorie, pe Eutihie și pe Dioscor, pe Sabelie și pe Sever cel fără de cap ; de a căror rătăcire și noi fiind izbăviți, cereți să se păzească viața noastră neclintită întru credință, rugămu-ne.

Și acum..., a Praznicului, glasul al 6-lea :

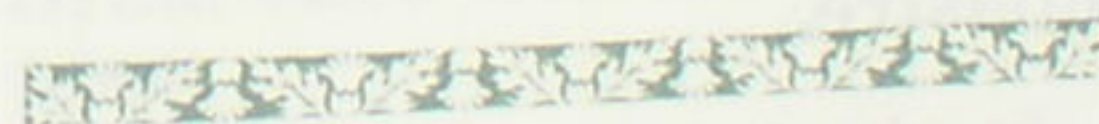
Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță, ca să ridice chipul cel căzut al lui Adam și să trimită pe Duhul cel Mîngietor, ca să sfințească sufletele noastre.

Troparul Sfinților Părinți, glasul al 8-lea :

Prea proslăvit ești, Hristoase Dumnezeul nostru...

Slavă..., al Sfîntului de la Minei. Și acum..., al Praznicului : Înălțatu-Te-ai întru slavă...

Și se odovăiește slujba Sfinților Părinți.

LA UTRENIE

Se cîntă troparele cum s-au pus seara la Vecernie, cu deosebirea că troparul Sfinților Părinți se cîntă de două ori.

După înfiia Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul 1.

Podobie : Piatra fiind pecetluită...

Îngerii mirîndu-se de minunata suire și Ucenicii spăimîntîndu-se de ridicarea cea înfricoșată, Te-ai înălțat cu slavă ca un Dumne-

zeu și porțile s-au deschis Ție, Mîntuitorule. Pentru aceasta Puterile cerurilor se mirau, strigînd : Slavă împărăției Tale ! Slavă înălțării Tale, Unule, Iubitorule de oameni !

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul 1.

Podobie : Piatra fiind pecetluită...

Iadul fiind prădat de Tine, Dătătorule de viață, și lumea luminîndu-se cu Învierea Ta, Te-ai înălțat cu slavă, Mîntuitorule, Cel ce toate le cuprinzi cu mîna. Pentru aceasta, cu îngerii Te slăvim pe Tine, Atotțitorule Doamne. Slavă înălțării Tale, Hristoase ! Slavă împărăției Tale ! Slavă milostivirii Tale, Unule, Iubitorule de oameni !

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Psalmul 50.

Canonul al doilea al praznicului, glasul al 4-lea, cu irmoasele pe 8, și al Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul și Luminînda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR.

Se cîntă Stihirile, glasul al 2-lea :

Podobie : Casa Efratului...

Împreună cu Ucenicii Cuvîntului să ne suim, credincioșilor, la munții faptelor bune, ca să ne învrednicim a vedea slava lui Hristos.

Stih : Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Mințile îngerești au rușinat în chip vădit adunarea

Maniheilor care se îndoiau, arătându-le limpede înălțarea lui Hristos cu trupul.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

Cîntă, Davide, cu alăuta, bucurîndu-te; că Hristos, înălțîndu-Se, întărește cu faptele cuvintele proorociei tale.

Slavă... Și acum..., glasul al 2-lea:

Înălțatu-Te-ai întru slavă, din Muntele Măslinilor, Hristoase Dumnezeule, înaintea Ucenicilor Tăi. Și ai șezut de-a dreapta Tatălui, Cel ce pe toate le plinești cu Dumnezeirea; și ai trimis lor pe Duhul Sfînt, Care luminează și întărește și sfințește sufletele noastre.

Troparul Sfîntului și al Praznicului și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a 5-a pe 6, din Canonul Praznicului.

→ MARTI

ÎN SAPTĂMÎNA A ȘAPTEA DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La: Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: trei ale Praznicului și trei de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Pătimit-ai ca un om, Cel ce ești fără de patimă cu Dumnezeirea, și ai înviat

a treia zi, prădînd moartea și împreună înviind pe toți cei stricați; și Te-ai înălțat, Hristoase, la T a t ă l, făgăduind Sfinților Tăi Apostoli, că vei trimite pe Mîngietorul, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Pentru ce stați privind la cer? – ziceau îngerii, care păreau niște oameni, către ucenicii Cuvîntului. Acesta pe Care Îl vedeți înălțîndu-Se pe nor luminos, Însuși va să vină așa cum L-ați văzut, ca să judece lumea, precum a zis. Deci, mergînd, faceți toate cele ce vi s-au spus.

După Învierea Ta din mormînt cea mai presus de pricepere, A t o t p u t e r n i c e Doamne, luînd pe cei ce i-ai iubit, i-ai dus pînă la Vitană, Cuvinte; și ajungînd în Muntele Măslinilor, i-ai binecuvîntat pe ei și așa Te-ai înălțat, plecîndu-se Ție îngerii, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Se adaugă și de la Minei trei Stihiri.

Slavă... Și acum..., glasul al 4-lea:

Cînd Te-ai suit pe Muntele Măslinilor, Hristoase, ca să plinești bunăvoința Tatălui, îngerii din ceruri s-au spăimîntat, iar cei de sub pămînt s-au cutremurat. Ucenicii stăteau de față, cu bucurie și cu cutremur, cînd ai grăit lor; iar norul ca un tron pregătit, a ș e p t a în

față; și cerul deschizîndu-și porțile, frumusețea își arăta; și pămîntul își dădea la iveală ascunzătorile, ca să facă cunoscută pogorîrea lui Adam și ridicarea lui din nou. Dar picioarele Tale se înălțau în sus, ca ridicate de o mîna, iar gura mult binecuvînta, precum se auzea; norul Te ridică și cerul Te-a primit înăuntru. Acest mare și minunat lucru l-ai făcut, Doamne, spre mîntuirea sufletelor noastre.

LA STIHOAVNA

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Plinind, Bunule, bunăvoința Tatălui și împreunînd cele de sus cu cele de jos, Te-ai înălțat la cele de mai înainte, întru slavă.

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Suitu-Te-ai la Părintele Tău, Îndurate, de unde nu Te-ai despărțit; și ai înălțat firea, care zăcea jos, Stăpîne.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

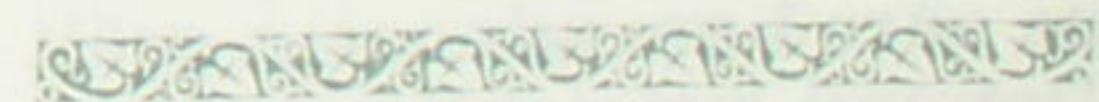
Nor luminos Te-a ridicat în înălțime, și îngerii slujeau dumnezeieștii Tale porunci, cu frică și cu cutremur.

Slavă... Și acum..., glasul al 4-lea:

Firea lui Adam, care se pogorise în laturile cele mai de jos ale pămîntului, înno-

ind-o întru Tine Însuți, Dumnezeule, o ai ridicat astăzi mai presus de toată stăpînire și puterea; pentru că iubind-o, ai făcut-o să stea împreună cu Tine; că miostivindu-Te spre dînsa, o ai unit cu Tine; că unind-o, ai pățimit cu ea; dar pățimind ca Cel ce ești fără de patimă, împreună o ai și preaslăvit. Iar cei fără de trupuri ziceau: Cine este acest bărbat frumos? Căci ceea ce se vede nu este numai om, ci și Dumnezeu și om. De aceea, alți îngeri în haine albe care zburau în jurul ucenicilor, strigau: Bărbați Galileeni, Acest Iisus, om și Dumnezeu, Care S-a dus de la voi, iarăși va să vină Dumnezeu și om, Judecător al viilor și al morților, iar celor credincioși dăruindu-le iertare de păcate și mare milă.

Troparul Sfîntului de la Minei și al Praznicului.

→ LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Praznicului de două ori, Slavă..., al Sfîntului, și acum..., al Praznicului.

După întia Catismă se cîntă Sedealna Praznicului, glasul al 2-lea.

Podobie: Cele de sus căutînd...

De sus Te-ai pogorît pe pămînt, Hristoase; și iarăși de pe pămînt în înălțime Te-ai ridicat, la Părintele Tău, privind ucenicii la suirea Ta. Deci, împreună

cu dînșii prăznuind, lăudăm Înălțarea Ta, Mîntuitorule.

Slavă... Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 3-lea :

Podobie : De frumusețea fecioriei tale...

Cuvîntul Cel mai înainte de veci și fără de început, îndumnezeind în chip tainic firea omenească, pe care a luat-o, astăzi S-a înălțat. Îngerii alergînd înainte Îl arătau Apostolilor pe Dînsul mergînd la ceruri cu slavă multă ; iar ei, închinîndu-se, ziceau : Slavă lui Dumnezeu, Celui ce S-a înălțat !

Slavă... Și acum..., tot aceasta.

Psalmul 50.

Canonul Praznicului, glasul al 5-lea, cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul și Luminînda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR.

Se cîntă Stihirile, glasul al 2-lea :

Podobie : Casa Efratului...

Nu voi lăsa orfani pe cei pe care i-am adunat, a grăit Domnul prietenilor, ci voi trimite vouă pe Duhul cel Sfînt.

Stih : Toate popoarele bateți din mâini, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Îngerii strigau către înțelepții Apostoli : O, bărbați Galileeni ! așa cum Îl vedeți, El va să vină iarăși.

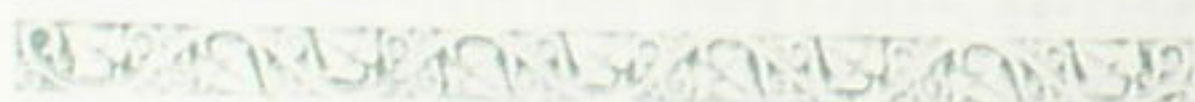
Stih : Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță.

Coborîtu-s-au cu bucurie Ucenicii Tăi, din Muntele

Măslinilor, Cuvinte, slăvind și lăudînd dumnezeiasca Ta Înălțare.

Slavă... Și acum..., glasul al 4-lea :

Cînd Te-ai înălțat întru slavă, Hristoase Dumnezeule, pe cînd ucenicii priveau, norii Te ridicau pe Tine cu trupul ; porțile cerești s-au ridicat, ceata îngerilor cu veselie se bucura și puterile cele mai de sus strigau, zicînd : Ridicați, căpetenii, porțile voastre, și va intra Împăratul slavei ! Iar ucenicii spăimîntîndu-se, ziceau : Nu Te despărți de noi, Bunule Păstor, ci trimite-ne nouă pe Duhul Tău cel Preasfînt, Cel ce îndreptează și întărește sufletele noastre.

→ LA LITURGHIE

Se pune la Fericiri, Cîntarea a 6-a din Canonul Înălțării.

→ MIERCURI

IN SĂPTĂMINA A ȘAPTEA
DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La : Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 : trei ale Praznicului și trei de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 6-lea :

Podobie : Ca pe un viteaz...

Pe cînd dumnezeieștii Tăi Ucenici priveau, Te-ai înălțat la cele cerești și ai șezut de-a dreapta Părinte-

lui, Cel ce ești nedespărțit de Dînsul, Fiule mai presus de ființă ; și precum a zis, ai trimis pe Mîngîietorul, Care pe înțelepții și de Dumnezeu grăitorii și sfinții Tăi Apostoli, care erau pămîntești, i-a făcut cerești.

Întrupatu-Te-ai din bunătate negrăită, Iisuse, și crucea și moartea de bună voie ai suferit, Cel ce ești fără de moarte ; și iarăși a treia zi înviind din morți, după patruzeci de zile Te-ai înălțat acolo de unde mai înainte Te-ai pogorît, împăcînd pe cele pămîntești, și pe toți aducîndu-i la Părintele Tău.

Cînd Te-au văzut înțelepții Apostoli înălțîndu-Te pe nori, Doamne, tînguindu-se și umplîndu-se de întristare, cu lacrimi striga : Nu lăsa orfani, pe cei ce i-ai iubit din milostivire, ci trimite peste noi, precum ai făgăduit, Preaîndurate, pe Preasfîntul Tău Duh, luminînd sufletele noastre !

Se adaugă și de la Minei 3 stihiri.

Slavă... Și acum..., glasul al 5-lea :

Veniți, adunarea credincioșilor, învățînd în taină gîndurile ucenicilor lui Hristos, cîntare neîncetată să glăsuim și în Muntele Măslinilor, ca Apostolii, cu David să strigăm : Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță, ca să izbăvească semînțiile omenești de smintelile ce-

lui pierzător și să lumineze sufletele noastre !

LA STIHOAVNA

Stihirile, glasul al 2-lea :

Podobie : Casa Efratului...

Minune uimitoare ! Că firea omenească s-a suit la ceruri, unită cu Cuvîntul lui Dumnezeu, Cel Atotputernic.

Stih : Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Strălucit-a ziua cea însorită și cu totul luminoasă a dumnezeieștii Înălțări la ceruri a Stăpînului, luminînd toate.

Stih : Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trîmbiță.

Precum ai trimis ucenicilor, din înălțime, pe Duhul Tău Cel de o fire cu Tine, trimite și credincioșilor Tăi harul Tău, Hristoase Mîntuitorule.

Slavă... Și acum..., glasul al 5-lea :

Doamne, suindu-Te Tu acolo, de unde nu Te-ai despărțit, oștile îngerilor și ale tuturor celor fără de trupuri strigau cu bucurie către puterile cele mai de sus : Ridicați, căpetenii, porțile voastre și va intra Împăratul slavei ! Că scaunul de heruvimi Te-a ridicat pe Tine cu trupul : Doamne, slavă Ție !

Troparul Sfîntului, Slavă... Și acum..., al Praznicului, ectenia întreită și otpustul.

→ LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul Praznicului, de două ori, Slavă..., al Sfântului..., Și acum..., al Praznicului.

După întâia Catismă se cântă Sedealna, glasul al 4-lea :

Podobie : Arătatu-Te-ai astăzi...

Cînd Te-au văzut ucenicii înălțându-Te, și la Părintele Tău întorcându-Te, Atotfăcătorule, strigau : Nu ne lăsa orfani pe noi, robii Tăi, Iubitorule de oameni !

Slavă... Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cântă Sedealna, glasul al 4-lea.

Podobie : Arătatu-Te-ai astăzi...

Oștile cele strălucitoare ale duhurilor dumnezeiești, văzînd pe Domnul slavei înălțîndu-Se cu trupul, în chip lămurit, strigau unele către altele : Ridicați porțile !

Slavă... Și acum..., tot aceasta.

Psalmul 50.

Canonul Praznicului, cel pe glasul al 4-lea, cu irmoasele pe 8, și al Mineiului, pe 4.

Condacul, Icosul și Luminînda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR.

Se cântă Stihirile, glasul al 6-lea :

Podobie : A treia zi ai înviat...

Pentru milostivirea cea prea multă, Hristoase, Te-ai născut din Fecioară cu trupul, și de bună voie suferind crucea, a treia zi ai înviat din mormînt, Preaîndurate, împreună sculîndu-ne și înviîndu-ne și pe noi.

Stih : Toate popoarele bateși din palme, strigași lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Privind la Tine dumnezeieștii ucenici, Hristoase Dumnezeuule, în chip lămurit Te-ai înălțat de pe pămînt la cer ; și le-ai făgăduit, Dătătorule de viață, că le vei trimite pe Duhul Sfînt, de la Tatăl.

Stih : Suiu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.

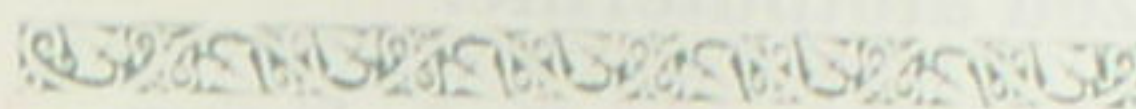
Uimită este mulțimea îngerilor de înălțarea Ta cea minunată și înfricoșătoare, Iisuse, Împărate al tuturor, și strigă acum către Puterile cele mai de sus, să ridice porțile cerești.

Slavă... Și acum..., glasul al 6-lea :

De sînurile părintești nedespărțindu-Te, Preadulce Iisuse, și cu cei de pe pămînt laolaltă viețuind ca un om, astăzi Te-ai înălțat întru slavă de pe Muntele Măslinilor ; și cu milostivire, înălțînd firea noastră cea căzută, ai pus-o să șadă împreună cu Tatăl. Pentru aceasta, cetele cerești ale celor fără de trupuri, spăimîntîndu-se de minune, se pierdeau de frică și, de cutremur fiind cuprinse, preamăreau iubirea Ta de oameni. Cu care și noi, cei de pe pămînt, preaslăvind pogorîrea Ta la noi și înălțarea cea de la noi, ne rugăm zîcînd : Cel ce la înălțarea Ta ai umplut de bucurie nemărginită pe ucenicii Tăi și

pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, învrednicește-ne și pe noi, cu rugăciunile lor, bucuriei celor aleși ai Tăi, pentru mare mila Ta.

Troparul Sfîntului, Slavă... Și acum..., al Praznicului, ectenia întreită și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se pune Cîntarea a 7-a din Canonul Praznicului.

SE CADE SA ȘTIM : că de se va înțimpla pomenirea Aflării cinstitului Cap în Sîmbăta Rusaliilor, sau în Duminea Rusaliilor, slujba Sfîntului o cîntăm Joi în săptămîna a 7-a.

→ JOI

IN SĂPTAMINA A ȘAPTEA
DUPĂ PAȘTI

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 : trei ale Praznicului și trei de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul al 4-lea :

Podobie : Cea ce de sus...

Săvîrșind mîntuirea cea pentru toți, ai mers în muntele Măslinilor, Hristoase, de unde Te-ai înălțat, în fața Ucenicilor Tăi, fiind purtat la ceruri întru slavă. Pentru aceasta, minunîndu-se de taină, cetele cele mai de jos strigau către cele de sus : Ridicați porțile și va intra, de unde a ieșit, Dumnezeu, Cel ce împărătește peste toate, Care a plinit, în chip minunat, mîntuire lumii, precum a binevoit.

Ceata ucenicilor cînd Te-a văzut înălțîndu-Te, Stăpîne, zicea : unde pleci acum de la robii Tăi și unde mergi, Cel ce ții în mîini marginile lumii ? Că noi, lăsînd toate, am urmat Ție, Dumnezeuule, cu bucurie, avînd nădejde că vom fi cu Tine în veci. Nu ne lăsa pe noi orfani, Părintele nostru milostiv ! Ci precum ai făgăduit, trimite pe Mîngîietorul și Mîntuitorul sufletelor noastre.

Dînd binecuvîntarea cea din urmă prietenilor Tăi, Stăpîne, îi învățai pe ei în taine : Vedeți, prietenilor, Eu merg la Tatăl, iar vouă vă voi trimite un alt Mîngîietor ; dar voi lăsați toată întristarea, că nu voi părăsi oile, pe care le-am adunat și nu voi uita pe cei pe care i-am iubit. După ce vă veți îmbrăca cu dumnezeiasca putere de sus, mergeți la toate neamurile, propovăduindu-le bunele vestiri ale mîntuirii.

Și de la Minei trei Stihiri.

Slavă... Și acum..., glasul al 6-lea :

Suiu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță, ca să ridice chipul cel căzut al lui Adam și să trimită pe Duhul cel Mîngîietor, ca să sfințească sufletele noastre.

LA STIHOAVNA

Stihirile, glasul al 6-lea :

Podobie : Ingerștilor puteri...

Ca să mă ridici pe mine cel căzut la pămînt, ai venit pe

pământ și luându-mă, m-ai unit cu Tine și de aici mă preaslăvești cu șederea-împreună cu Părintele, surpînd toate înălțările celui ce m-a doboret de demult. Laud, Stăpîne, adîncul cel necuprins cu mintea, al iubirii Tale de oameni.

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Saltă Adame, și împreună te veselește Eva; că hainele pe care le-ai îmbrăcat oarecînd în rai, în stricăciune, nădăjduind nestricăciune, luîndu-le pe Sine, Ziditorul, în chip negrăit le-a prefăcut întru nestricăciune. Iar astăzi, împreună v-a înălțat și cu șederea cea împreună cu Tatăl v-a cinstit.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trimbiță.

Pe vrăjmașul tiran, apostat, călcîndu-l în picioare, cu dumnezeiască putere, Cel ce S-a îmbrăcat cu firea mea fără schimbare, fără amestecare și fără despărțire, S-a suit cu dînsa, iarăși, la Tatăl. Să piară, deci, birfelile ereticilor; iar noi, credincioșii, cu bună cinstire să-L mărim.

Slavă... Și acum..., glasul al 6-lea:

Astăzi Puterile cele de sus văzînd firea noastră în ceruri, uimite de chipul cel minunat al suirii, nu pricepeau, zicînd unele către altele: Cine este Acesta care

vine? Dar văzînd pe Stăpînul lor cel adevărat, porunceau să se ridice porțile cerești. Cu care împreună Te laudăm neîncetat, pe Tine, Cel ce iarăși va să vii de acolo cu trupul, ca un Judecător al tuturor și Dumnezeu atotputernic.

Troparul Sfîntului, Slavă... Și acum..., al Praznicului, ectenia întreită și otpustul.

→ LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Praznicului (de două ori), Slavă... al Sfîntului, Și acum..., al Praznicului.

După întia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 5-lea.

Podobie: Pe Cuvîntul cel împreună...

Pogorîndu-Te din cer la cele de pe pământ, și împreună ridicînd, ca un Dumnezeu, chipul lui Adam, care zăcea jos, în temnița iadului, l-ai ridicat la ceruri, Hristoase, cu înălțarea Ta, și împreună-șezător pe scaunul Părintelui Tău l-ai făcut, ca un milostiv și de oameni iubitor.

Slavă... Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Pe muntele Măslinilor suindu-Te, milostive Iisuse, de acolo Te-ai înălțat, un nor luminos ridicîndu-Te de pe pământ, ucenicii Tăi privindu-Te, iar în ceruri îngerii cu frică strigau: Ridicați porțile, că Însuși Cel Puter-

nic, biruind pe cel potrivnic, a venit la noi.

Slavă... Și acum..., tot aceasta.

Psalmul 50

Canonul Praznicului cel pe glasul al 5-lea, cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul și Luminînda Praznicului

LA STIHOAVNA LAUDELOR.

Stihirile, glasul al 6-lea.

Podobie: Îngereștilor Puteri...

Pe mine luîndu-mă întreg, Hristoase, în chip negrăit, Te-ai unit cu mine întreg prin dumnezeiască firea Ta, nesuferind amestecare, nici schimbare, nici despărțire. Slavă smereniei Tale celei înfricoșătoare, Patimii și Învierii și Înălțării, prin care s-a înălțat firea noastră, cea care mai înainte zăcea la pământ.

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.

Strigat-au îngerii Tăi, Mîntuitorule, către ucenicii Tăi: Voi, pentru ce ridicați ochii în sus și cu mirare priviți la Cel nevăzut? Acesta, Ce Se suie întru slavă, întru același chip va să vină, purtînd trup, să judece toată suflarea, cu judecată dreaptă, Dumnezeu fiind și om.

Stih: Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trimbiță.

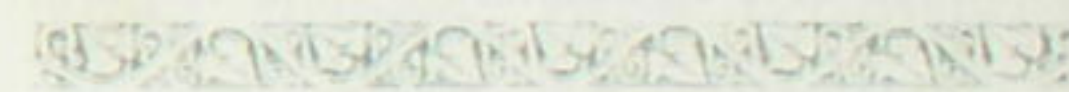
Între plîngere și bucurie aflîndu-se ceata Ucenicilor Tăi pe munte, la cinstită înălțarea Ta, Mîntuitorul meu, Iubitorule de oameni,

striga: Stăpîne, nu ne lăsa orfani pe noi, slujitorii Tăi; ci trimite pe dumnezeiescul Duh, să lumineze sufletele robilor Tăi.

Slavă... Și acum..., glasul al 6-lea:

Înălțatu-Te-ai întru slavă, de pe pământ la ceruri, Cel ce pe toate le umpli cu Dumnezeirea; și de-a dreapta Tatălui ai șezut, Cel ce ești dintru început Dumnezeu-Cuvîntul. Pentru aceasta, Puterile cerești văzîndu-Te, cu înfricoșare grăiau Apostolilor: La cine priviți, uitîndu-vă spre cer? Acesta, pe Care L-ai văzut, iarăși va să vină Însuși, cu slavă, să judece tot pământul și să răsplătească fiecăruia după faptele lui. Către Care să strigăm: Cel ce ești necuprins, Doamne, slavă Ție!

Troparul Sfîntului, Slavă... Și acum..., al Praznicului, ectenia întreită și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se pun 6 stihiri din Cîntarea a 8-a din Canonul Praznicului.

→ VINERI

ÎN SĂPTĂMINA A ȘAPTEA DUPĂ PAȘTI

Odovăindu-se Praznicul Înălțării, se cîntă toată slujba Praznicului neschimbată, ca și în domneasca zi a Înălțării, afară de parimii seara și de polieleu dimineața.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a 9-a, din Canon. Apostolul și Evanghelia zilei. Iar slujba de la Minei o cîntăm la Pavcer-niță.

→ CADE-SE A ȘTI:

Că de se va întimpla Aflarea cinstitului cap al Sfîntului Ioan Înaintemergătorul (25 mai) Vineri, a 7-a săptămîină după Paști (în anii în care Sf. Paști se serbează la 8 aprilie), atunci la odovania Praznicului Înălțării lui Hristos, Joi seara :

La VECERNIE, după psalmul obișnuit, se cîntă : Fericit bărbatul... starea 1. La Doamne, Strigat-am..., se pun stihirile Praznicului pe 6 și ale Sfîntului pe 4; Slavă..., a Sfîntului; Și acum..., a Praznicului. Vohod, prochimenu zilei și paremiile Sfîntului.

La LITIE se cîntă Stihirile Praznicului și ale Sfîntului, cele de la Stihovă; Slavă... a Sfîntului; Și acum... a Praznicului.

La STIHOAVNA se pun Stihirile Praznicului, cu stihurile lor, Slavă... a Sfîntului, Și acum..., a Praznicului. Acum slobozești... Sfînte Dumnezeule..., și după Tatăl nostru... se cîntă troparul Sfîntului de două ori, Slavă... Și acum..., al Praznicului și otpustul.

Iar de nu este Litie, troparul Sfîntului, Slavă... Și acum..., al Praznicului.

La UTRENIE după cei șase psalmi, la Dumnezeu este Domnul... se cîntă troparul Praznicului (de două ori), Slavă..., al Sfîntului, Și acum..., al Praznicului.

După obișnuitele Catisme se cîntă Sedelnele Praznicului și citirea Praznicului. Apoi polieleul și psalmii cei aleși cu pripelele și sedelnele Sfîntului, toate; Slavă..., sedeauna cea după polieleu a Sfîntului, Și acum..., a Praznicului și citirea Sfîntului. Antifon 1 al glasului al 4-lea, prochimenu, Toată suflarea..., și Evanghelia Sfîntului. Psalmul 50 și stihira Sfîntului. Canonul Praznicului cu irmoasele pe 10 și al Sfîntului pe 4 și Catavasiile Praznicului. După a 3-a cîntare se citește Condacul, Icosul și Sedealna Sfîntului (de două ori). Slavă..., Și acum..., a Praznicului și sinaxarul Sfîntului. După a 6-a cîntare se zice Condacul și Icosul Praznicului. După a noua cîntare, nu se cîntă : Ceea ce ești mai cinstită..., ci Mărimurile Praznicului. Se cîntă lumininda Praznicului, Slavă..., a Sfîntului, Și a-

cum..., a Praznicului. La Laude se cîntă trei Stihiri ale Praznicului și trei ale Sfîntului, Slavă..., a Sfîntului, Și acum..., a Praznicului, doxologia mare. După Sfînte Dumnezeule..., se citește troparul Sfîntului, Slavă... Și acum..., al Praznicului, ecteniile și otpustul.

La CEASURI se cîntă troparul Praznicului, Slavă..., al Sfîntului, Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu al Ceasurilor. După Tatăl nostru..., se zice Condacul Praznicului și al Sfîntului, pe rînd, la fiecare Ceas.

La LITURGHIE, la Fericiri se zice Cîntarea a 9-a, pe 4 din Canonul Praznicului și din al Sfîntului Cîntarea a 3-a pe 4. După Vohod se cîntă troparul Praznicului și al Sfîntului, Slavă..., Condacul Sfîntului, Și acum..., al Praznicului. Prochimenu, A-liluia și chinonicul Praznicului și al Sfîntului. Apostolul și Evanghelia zilei și ale Sfîntului.

→ SÎMBĂTĂ
IN SĂPTĂMÎNA A ȘAPTEA
DUPĂ PAȘTI

Se face pomenirea tuturor celor din veac răposați întru dreapta cinstire de Dumnezeu, întru nădejdea învierii și vieții veșnice.

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă 3 stihiri mucenicești din Octoih și 3 ale morților.

Stihirile Mucenicilor, glasul al 6-lea :

Mucenicii Tăi, Damne, nu s-au lepădat de Tine, nici nu s-au depărtat de la poruncile Tale. Pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Cei ce Te-au mărturisit pe Tine, Hristoase, multe chinuri au răbdat. Pentru rugăciunile și mijlocirile lor, Doamne, păzește-ne pe noi pe toți.

Mucenicii purtători de chinuri și cetățeni ai cerurilor, luptînd pe pămînt, multe chinuri au răbdat, și au primit în ceruri cununa cea de săvîrșită, ca să se roage pentru sufletele noastre.

Se adaugă trei Stihiri ale morților, glasul al 8-lea.

Podobie : Raiul cel din Edem...

Astăzi săvîrșind noi credincioșii pomenirea, după nume, a tuturor morților celor din veac, care cu credință au viețuit creștinește, să lăudăm pe Mîntuitorul și Domnul, cerînd cu stăruință, ca să dea ei răspuns bun, în ceasul judecății, Dumnezeului nostru, Însuși Celui ce va să judece tot pămîntul, dobîndind cu bucurie starea cea de-a dreapta Lui, în partea dreptilor, și în moștenirea cea luminată a Sfinților, și să se facă vrednici de împărăția Lui cea cerească.

Mîntuitorule, Cel ce cu singele Tău ai răscumpărat pe oameni și cu moartea Ta ne-ai izbăvit pe noi din moartea cea amară și viață veșnică ne-ai dat cu Învierea Ta, odihnește, Doamne, pe toți cei adormiți în dreapta credință : în pustii sau în cetăți, pe mare, ori pe pămînt, sau în tot locul; pe cîrmuitori, pe arhierii, pe preoți, pe sihaștri și pe cei din lume, de toată vîrsta și din tot neamul, și fă-i pe ei

vrednici de împărăția Ta cea cerească.

După scularea Ta cea din morți, Hristoase, moartea nu mai stăpînește pe cei ce au murit în dreapta credință. Pentru aceasta ne rugăm cu stăruință, odihnește în curțile Tale și în sinurile lui Avraam, pe robii Tăi, cei ce Ți-au slujit în curăție, de la Adam și pînă astăzi : părinți și frați ai noștri, prieteni și rude, pe tot omul care a săvîrșit cu credință cele ale vieții și s-a mutat la Tine, Dumnezeule, în multe feluri și în multe chipuri, și învrednicește-i pe ei împărăției Tale celei cerești.

Slavă..., glasul al 8-lea :

Țîng și mă tînguiesc cînd gîndesc la moarte, și văd în morminte frumusețea noastră, cea zidită după chipul lui Dumnezeu, zăcînd fără formă, fără frumusețe și fără chip. O, minune ! Ce taină este aceasta care s-a făcut cu noi ? Cum ne-am dat stricăciunii ? Cum ne-am înjugat cu moartea ? Cu adevărat, precum este scris, după porunca lui Dumnezeu, Care dă celor adormiți odihnă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 6-lea.

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfîntă Fecioară ? Sau cine nu va lăuda preacurată nașterea ta ? Că Fiul Unul-Născut, Cel ce a strălucit

fără de început din Tatăl, Același din tine, cea Curată, a ieșit, negrăit întrupându-Se; din fire Dumnezeu fiind și cu firea om făcându-Se pentru noi, nu în două fețe fiind despărțit, ci în două firi fără de amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, Curată, cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

Lumină lină... În locul prochimului se cântă: Aliluia, Aliluia, Aliluia, glasul al 8-lea:

Stih: Fericțiți sînt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne, și pomenirea lor din neam în neam. Aliluia (de trei ori).

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pămîntul. Aliluia (de trei ori).

Apoi: Invrednicește-ne, Doamne...

LA STIHOAVNA

Se pun Stihurile, glasul al 6-lea:
A Mucenicilor:

Crucea Ta, Doamne, s-a făcut mucenicilor armă nebiruită; că vedea u moartea stîndu-le înaintea și vîzînd de mai înainte viața ce va să fie, se întăreau cu nădejdea cea întru Tine. Pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

A Morților.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pămîntul.

Cinstit-ai cu chipul Tău făptura minilor Tale Mintuitorule; zugrăvit-ai în trupul cel materialnic asemănarea Ființei celei fără de materie, Căreia și părtaș m-ai făcut, punîndu-mă să

stăpînesc, după a mea voie, cele de pe pămînt, Cuvinte. Pentru aceasta, Mintuitorule, pe robii Tăi odihnește-i în latura celor vii și în corțurile dreptilor.

Alta:

Stih: Fericțiți sînt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne, și pomenirea lor din neam în neam.

Ca să se deosebească vrednicia vieții mele de a celorlalte ființe, ai sădit în Eden grădina, împodobită cu tot felul de pomi, așezîndu-mă pe mine pe pămînt, cu trup și suflet, slobod de durere și de grijă, părtaș al vieții celei dumnezeiești și deopotrivă cu îngerii. Pentru aceasta, Mintuitorule, pe robii Tăi odihnește-i în latura celor vii și în corțurile dreptilor.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Al lui Ioan Damaschin.

Început și chip mi-a fost mie porunca Ta cea ziditoare; că voind să-mi alcătuiesti mie ființă din firea cea nevăzută și din cea văzută, mi-ai zidit trupul din pămînt, dar mi-ai dat suflet, prin dumnezeiasca și de viață făcătoarea Ta însuflare. Pentru aceasta, Mintuitorule, pe robii Tăi odihnește-i în latura celor vii și în corțurile dreptilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu rugăciunile Celeia ce Te-a născut, Hristoase, și

ale mucenicilor Tăi, ale Apostolilor, proorocilor, arhierilor, cuvioșilor, dreptilor și cu ale tuturor Sfinților, pe robii Tăi cei adormiți odihnește-i.

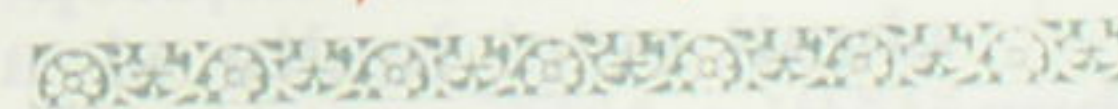
Troparul, glasul al 8-lea:

Cel ce cu adîncul înțelepciunii, cu iubirea de oameni toate le chivernisești, și ceea ce este de folos tuturor le dăruiești; Unule Ziditorule, odihnește, Doamne, sufletele robilor Tăi; că în Tine nădejdea și-au pus, în Făcătorul și Ziditorul și Dumnezeu nostru.

Slavă... Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu.

Pe tine zid și liman te avem și rugătoare bine primită către Dumnezeu, pe Care L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, nenuntită, a credincioșilor mintuire.

Și se face otpust.

→ RINDUIALA PANIHIDEI (PARASTASULUI)

Preotul zice: Bine este cuvîntat Dumnezeu nostru..., și se citește Psalmul 90: Cel ce locuiește în ajutorul Celui preainalt...

Apoi Aliluia... (de trei ori)

Stih: Fericțiți sînt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne, și pomenirea lor din neam în neam.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pămîntul.

Troparul, glasul al 8-lea: Cel ce cu adîncul înțelepciunii...

Și al Născătoarei de Dumnezeu: Pe tine zid și liman te avem...

Apoi troparele morților, glasul al 5-lea: Bine ești cuvîntat, Doamne..., Ceata sfinților..., și celelalte.

Și preotul zice ectenia pentru morți, pomenind pe toți cei mai înainte adormiți părinți și frați, zicînd și rugăciunea: Dumnezeuul duhurilor...

După vosglas și Psalmul 50, îndată se cîntă acest:

CANON al morților

Alcătuire a lui Teofan.

Cîntarea 1, glasul al 6-lea:

Irmos: Ca pe uscat umblind Israel...

Întru cămările cerești vitejii mucenici neîncetat Te roagă, Hristoase: Pe credincioșii pe care i-ai mutat de pe pămînt, învrednicește-i să dobîndească bunătățile cele veșnice.

Infrumusețînd toate, m-ai zidit pe mine, omul, ființă amestecată din smerenie împreună și din măreție; pentru aceasta, Mintuitorule, sufletele robilor Tăi le odihnește.

Slavă...

Cetățean și lucrător al raiului m-ai rînduit din început; dar călcînd porunca Ta, m-ai izgonit. Pentru aceasta, Mintuitorule, sufletele robilor Tăi le odihnește.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

Cel ce din coastă a zidit la început pe Eva, strămoașa noastră, din preacuratul tău pîntece S-a îmbrăcat în trup, prin Care tăria morții, Preacurată, a stricat.

Cîntarea a 3-a :

Irmos : Nu este Sfînt ca Tine, Doamne...

După lege s-au luptat mucenicii Tăi, Dătătorule de viață, și cu cunună de biruință fiind împodobiți de către Tine, mijlocesc izbăvire veșnică, credincioșilor celor ce s-au săvîrșit.

Învățîndu-mă mai întîi cu multe minuni și semne, pe mine rătăcitură, mai în urmă Însuți umilindu-Te, ca un Îndurat, și căutîndu-mă, m-ai aflat și m-ai mîntuit.

Slavă...

Pe cei ce au trecut la Tine din stricăciunea nestatornică a celor trecătoare, învrednicește-i, Bunule, cu bucurie să sălășluiești în locașurile cele veșnice, îndreptîndu-i prin credință și prin har.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Nimeni nu este fără de prihană ca tine, Preacurată Maica lui Dumnezeu; căci singură ai zămislit în pîntece pe adevăratul Dumnezeu Cel veșnic, Care a stricat puterea morții.

Irmosul :

Nu este Sfînt ca Tine «Doamne Dumnezeul meu, «Care ai înălțat fruntea credincioșilor Tăi, Bunule; și «ne-ai întărit pe noi pe piastra mărturisirii Tale».

Ectenia pentru cei morți.

După vosglas se cîntă Sedealna, glasul al 6-lea.

Cu adevărat deșertăciune sînt toate și viața aceasta este umbră și vis. Că în deșert se tulbură tot pămînteanul, precum a zis Scriptura : Cînd vom dobîndi lumea, atunci în groapă ne vom sălășlui, unde sînt la un loc împărații și săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe cei mutați de la noi odihnește-i, ca un Iubitor de oameni.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Preasfîntă Născătoare de Dumnezeu, în vremea vieții mele nu mă părăsi pe mine; ajutorului omenesc nu mă încredința, ci însuți mă apără și mă miluiește.

Cîntarea a 4-a :

Irmos : Hristos este puterea mea...

Făcînd dovada înțelepciunii celei înalte și a bunătății celei bogate în daruri, Stăpîne, cetele mucenicilor le-ai numărat împreună cu îngerii.

Pe cei ce s-au mutat la Tine, Hristoase, învrednicește-i să dobîndească slava Ta, cea negrăită, unde este locașul celor ce se veselesc și glasul bucuriei celei curate.

Slavă...

Pe cei ce i-ai luat de pe pămînt, care laudă puterea

Ta cea dumnezeiască, primește-i, făcîndu-i fii ai luminii și curățîndu-i de întunericul păcatului, mult Îndurate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Locaș preacurat, biserică cu totul neprihănită, chivot preasfînt, loc fecioresc de sfințenie, pe tine frumusețea lui Iacov, te-a ales, Stăpînul.

Cîntarea a 5-a :

Irmos : Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Ca o jertfă sfîntă și ca o pîrgă a firii omenesci aducîndu-se mucenicii lui Dumnezeu, Cel preaslăvit, pururea ne mijlocesc nouă mîntuirea.

Vieții cerești și împărțirii darurilor învrednicește, Doamne, pe credincioșii robii Tăi, cei mai dinainte adormiți, dîndu-le lor dezlegare de păcate.

Slavă...

Cel ce singur din fire ești făcător de viață și adîncul cel de nepătruns al bunătății cu adevărat, pe cei ce s-au săvîrșit, învrednicește-i împărăției Tale, Îndurate, Cel ce singur ești fără de moarte.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Tărie și cîntare și mîntuire S-a făcut celor pierduți, Cel ce S-a născut din tine, Stăpîna lumii, izbăvind din

porțile iadului, pe cei ce cu credință te fericesc pe tine.

Cîntarea a 6-a :

Irmos : Marea vieții văzîndu-o...

Pe cruce fiind răstignit, ai adunat la Tine cetele mucenicilor, care au urmat patimii Tale, Bunule. Pentru aceasta ne rugăm Ție : Pe cei ce s-au mutat la Tine, odihnește-i.

Cînd vei veni, cu înfricoșare, în slava Ta cea negrăită, să judeci toată lumea, binevoiește, Izbăvitorule, să Te întîmpine cu bucurie, pe nori, credincioșii robii Tăi, pe care i-ai luat de pe pămînt.

Slavă...

Izvor de viață ești, Stăpîne, Cel ce cu bărbăție dumnezeiască dezlegi pe cei ferecați. Pe robii Tăi, care cu credință s-au mutat la Tine, sălășluiește-i întru desfătarea raiului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

În pămînt ne-am întors, călcînd porunca cea sfîntă a lui Dumnezeu; iar prin tine, Fecioară, de pe pămînt la cer ne-am înălțat, scuturînd stricăciunea morții.

Irmosul :

Marea vieții văzînd-o, înălțîndu-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin, «alergînd, strig Ție : Scoate

«din stricăciune viața mea,
«mult Milostive!»

Ectenia, apoi,

CONDAC, glasul al 8-lea:

Cu sfinții odihnește, Hristoase, sufletele robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.

ICOS

Tu singur ești fără de moarte, Cel ce ai făcut și ai zidit pe om; iar pămîntenii din pămînt sîntem zidiți și în același pămînt vom merge, precum ai poruncit, Cel ce m-ai zidit și mi-ai zis: Că pămînt ești și în pămînt te vei întoarce, unde toți pămîntenii mergem, făcînd tînguire de îngropare, cîntarea: Aliluia!

Cîntarea a 7-a:

Irmos: Dătător de rouă cuptorul...

Fiind izbăviți prin sîngele Tău, de călcarea poruncii celei dintîi, și fiind stropiți cu sîngele lor înșiși, au închipuț lămurit jungierea Ta. Bine ești cuvîntat, Dumnezeuul părinților noștri!

Pe moartea ce se semețea ai omorît-o, Cuvinte, Izvorîtorule al vieții; iar acum primește pe cei ce întru credință au adormit, care cîntă și grăiesc, Hristoase: Bine ești cuvîntat, Dumnezeuul părinților noștri!

Slavă...

Cel ce m-ai însuflețit pe mine, omul, cu suflarea cea dumnezeiască, Dumnezeule atotputernic, pe cei mutați învrednicește-i, Stăpîne, împărăției Tale, ca să-Ți cînte Ție, Mintuitorule: Bine ești cuvîntat, Dumnezeuul părinților noștri!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus de toată făptura te-ai făcut, Preacurată, zămislind pe Dumnezeu, Care a sfărîmat porțile morții și a frînt încuietorile. Pentru aceasta, Curată, cu cîntări te slăvim, credincioșii, ca pe Maica lui Dumnezeu.

Cîntarea a 8-a:

Irmos: Din văpaie rouă ai izvorît...

Cu tărie purtînd luptele, cu cunună de biruință ați fost împodobiți, Mucenici ai lui Hristos, purtătorilor de chinuri strigînd: Pe Tine Te preaînălțăm, Hristoase, în veci.

Pe credincioșii care în sfințenie au părăsit viața și s-au mutat la Tine, Stăpîne, primește-i cu blîndețe, odihnind, ca un Îndurat, pe cei ce Te preaînălțăm întru toți vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl și pe Fiul...

Binevoiește acum, Mintuitorule, ca toți cei mai înainte adormiți să se sălășluiască în pămîntul celor blînzi,

îndreptînd prin credința întru Tine și prin har, pe cei ce Te preaînălțăm întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fericimu-te toți, Preafericită, pe tine, care ai născut pe Cuvîntul, Cel ce este cu adevărat fericit, Care pentru noi S-a întrupat, pe Care Îl preaînălțăm întru toți vecii.

Cîntarea a 9-a:

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Nădejdea a întărit cetele mucenicilor și spre dragostea Ta cu căldură i-a intraripat, mai înainte închipuind acestora odihna cea cu adevărat netulburată a celor viitoare; de care învrednicește și pe cei ce s-au mutat, să aibă parte, Bunule.

Binevoiește, Hristoase, ca cei ce s-au mutat în credință să aibă parte de strălucirea Ta cea luminoasă și dumnezeiască, dăruindu-le odihnă în sîmurile lui Avraam, ca un singur Îndurat, și învrednicindu-i de fericirea cea veșnică.

Slavă...

Cel ce ești din fire bun și milostiv, Cel ce voiești milă și ești adîncul îndurării, pe cei ce i-ai mutat din locul acesta al suferinței și din umbra morții, Mintuitorule,

așează-i unde strălucește lumina Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cort sfînt te cunoaștem pe tine, Curată, chivot și tablă a legii Harului; că prin tine s-a dăruit iertare celor îndreptați prin sîngele Celui ce S-a întrupat din pîntecele Tău, Ceea ce ești cu totul fără prihană.

Catavasiu:

Pe Dumnezeu a-L vedea «nu este cu puțință oamenilor, spre Care nu cutează «a căuta oștile îngerești; iar «prin tine, Preacurată, s-a «arătat oamenilor Cuvîntul «întrupat, pe Care slăvim «du-L cu oștile cerești, pe «tine te fericim.

După Canon se zice: Sfinte Dumnezeule, ș. c. 1; se cîntă troparul: Cel ce cu adîncul înțelepciunii..., și al Născătoarei de Dumnezeu: Pe tine zid și liman...

Apoi, după ce pomenește preotul pe cei adormiți, după obicei, se face otpustul.

LA UTRENIE

După cei șase psalmi, se cîntă: Aliluia, glasul al 8-lea, cu stihurile:

Fericiți sînt cei pe care i-ai ales... Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui.

Troparul: Cel ce cu adîncul înțelepciunii... (de două ori) și al Născătoarei de Dumnezeu: Pe tine zid și liman...

După aceea obișnuitele Catisme.

La toate ecteniile Catismelor și ale Canonelor se pomenește toți cei adormiți părinți și frați ai noștri.

După întia Catismă se cîntă Sedelnele mucenicilor, glasul al 6-lea:

Împotriviri vitejești în luptă și loviri crunte au fost a-

supra mucenicilor, și cetele celor fără de trupuri stăteau avînd cu ele răsplătirile biruinței. Spăimîntat-au înțelepții pe tirani și pe împărați; biruit-au pe Veliar cu mărturisirea lui Hristos. Cel ce i-ai întărit pe ei, Doamne, slavă Ție!

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Luptă mucenicească purtînd Sfinții și răsplătiri de biruință dobîndind de la Tine, au risipit izvodirile celor fără de lege și au luat cununile nestrîcaciunii. Pentru dînșii, dăruiește-ne nouă, Dumnezeule, mare milă!

Stih: Sfinților care sînt pe pămîntul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dînșii.

Pomenirea Sfinților Tăi, Doamne, s-a arătat întocmai ca raiul cel din Eden; că întru dînsa se bucură toată făptura. Dă-ne nouă, Hristoase, pentru rugăciunile lor, pace și mare milă.

Slavă..., a morților:

În locașurile celor aleși și în latura celor vii, așază pe cei ce au adormit întru dreapta cinstire de Dumnezeu, pe care i-ai primit, Iisuse, ca un Dumnezeu lesneiertător, și-i umple de lumina Ta cea neînserată și bucuriei Tale celei cerești îi învrednicește.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ap. 258
Cel ce pe cea binecuvîntată o ai numit Maică a Ta, venit-ai la patimă prin sfatul Tău cel de bunăvoie; strălucit-ai pe cruce, vrînd să cauți pe Adam, și grăind îngerilor: Bucurați-vă împreună cu Mine, că s-a aflat drahma cea pierdută! Cel ce pe toate le-ai rînduit cu înțelepciune, slavă Ție!

Apoi: Fericiți cei fără prihană... în două stări; și se cîntă troparele morților: Bine ești cuvîntat, Doamne..., Ceata Sfinților..., și celelalte.

Apoi ectenia morților și preotul face iarăși pomenirea morților.

După vosglas se cîntă Sedealna pentru cei morți, glasul al 5-lea: **Рокотъ**

Odihnește, Mîntuitorul nostru, cu dreptii pe robii Tăi, și-i sălășluiește (pe dînșii) în curțile Tale, precum este scris; trecîndu-le, ca un bun, greselile cele de voie și cele fără de voie, și toate cele întru știință și întru neștiință, Iubitorule de oameni.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce ai răsărit lumii din Fecioară, Hristoase Dumnezeule, și printr-însa fii ai luminii ne-ai arătat, miluiește-ne pe noi.

Psalmul 50

CANOANELE

Al Sfîntului de la Minei cu Irmoasele pe 6 și acesta de aici, ale morților, pe 8.

Alcătuire a lui Arsenie.

Cîntarea 1, glasul al 6-lea:

Irmos: Ca pe uscat...

Stăpîne și Făcătorule al tuturor sufletelor, Judecătorule și Doamne, întru a Căruia mină sînt marginile tuturor celor de pe pămînt, Însuți pe credincioșii cei ce i-ai mutat la Tine, odihnește-i.

Pentru toți pămîntenii care au adormit, Stăpîne, și pentru toată vîrsta, dregătoria și mărimea, toți ne rugăm cu căldură, ca să mîntuiești pe cei ce i-ai mutat.

Slavă...

Cel ce Însuți, cu mîna Ta cea prea curată, m-ai zidit din pămînt, Cuvinte, și ca un Dumnezeu m-ai însuflețit cu suflarea Ta cea de viață făcătoare, Însuți, pe cei ce i-ai luat de aici mîntuiește-i, Milostive.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară curată, scăparea lumii și tare apărătoare, cu rugăciunile tale cele fierbinți, roagă-te pentru toți cei ce te-au cîștigat pe tine, în nevoi, zid de nebiruit.

Catavasi: **Ср. 31-34**

Ca pe uscat umblînd Israel «cu picioarele prin adînc, «pe prigonitorul Faraon vă-zîndu-l înecat, a strigat: «Să cîntăm lui Dumnezeu «cîntare de biruință!»

Cîntarea a 3-a:

Irmos: Nu este Sfînt ca Tine, Doamne...

Cel ce cu puterea dumnezeieștei slave scoți la Tine, din fundurile pămîntului,

sufetele credincioșilor, ca pe niște nori, pe robii Tăi pe care i-ai primit la Tine, de la marginile lumii, Hristoase, odihnește-i.

Tu singur ești Cel ce orînduiești pe cîrmuitori, pe stăpînitori, pe judecători și pe dregători. Pentru aceasta, ca un Dumnezeu al tuturor, Însuți izbăvește-i de pedeapsă, la judecata Ta, Mîntuitorule.

Slavă...

Făcătorule a tot pămîntul, Hristoase, pe cei ce i-ai primit la Tine, învrednicește-i bucuriei celei veșnice și desfătării Tale, cu fecioarele cele înțelepte, și cu tinerii copilandri.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nădejde puternică a lumii, Stăpîna de Dumnezeu Născătoare, nu lepăda pe cei ce pururea aleargă la tine cu dragoste; ei, cu rugăciunile tale, izbăvește de toată tulburarea, pe cei ce te cîntesc pe tine.

Catavasi:

Nu este Sfînt ca Tine, «Doamne Dumnezeul meu, «Care ai înălțat fruntea «credincioșilor Tăi, Bunule, «și ne-ai întărit pe noi pe «piatra mărturisirii Tale».

SEDEALNA, glasul al 8-lea.

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Cel ce pe toate le-ai făcut cu voia Ta, pe creștinii care au adormit întru credință:

părinți, strămoși, bunici și străbuni, frați și prieteni, bogați și săraci, împărați și domni, pe cei de laolaltă și pe sihaștri, odihnește-i rugămu-ne, unde sînt mulțimile tuturor Dreptilor și unde este sălașul Sfinților Tăi, ca un Dumnezeu lesne-iertător, Stăpîne, Hristoase Împărate, dăruindu-le iertare de greșelile pe care le-au săvîrșit toți robii Tăi.

Slavă... tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Laudă de mulțumită, după datorie, aduc ție, Stăpînă, ca văduva aceea, cei doi bănuți, pentru toate darurile tale; că tu te-ai arătat aco-perămînt și ajutătoare, pururea scoțindu-mă din ispite și din necazuri. Pentru aceasta, ca din mijlocul unui cuptor arzător, izbăvit fiind de cei ce mă necăjesc, din inimă strig către tine: Născătoare de Dumnezeu ajută-mi, rugîndu-te lui Hristos Dumnezeu, să-mi dăruiască iertare de greșeli; că eu, robul tău, pe tine nădejdes-te am.

Cîntarea a 4-a:

Irmos: Hristos este puterea mea...

Stăpîne, Mintuitorule, Cel ce duci la pășune în loc de verdeață și la apă alinătoare călăuzești pe toți credincioșii, să nu ne depărtezi pe noi, slujitorii Tăi, din veselia cea de acolo.

Împreună cu oștile îngerilor, însuși așează cetele călugărilor, ale ierarhilor și ale tuturor slujitorilor Tăi; că Ție și-au închinat sufletele, împreună cu trupurile, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Tu singur cunoști, ca un Domn al tuturor, căile morții, hotarele vieții și sfîrșitul tuturor oamenilor. Pentru aceasta, milostivește-Te, Preabunule, și acum spre robii Tăi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preasfîntă Fecioară, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, Sfîntul Sfinților, pe Acela cu dumnezeieștile tale rugăciuni imblinzește-L acum, ca să așeze în locașurile și în desfătarea Sfinților, pe cei ce i-a mutat.

Catavasie:

Cinstita Biserică, întru «Domnul prăznuind, cu «dumnezeiască cuviință cîntă, strigînd din cuget curat: «Hristos este puterea mea, «Dumnezeu și Domnul».

Cîntarea a 5-a:

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Iată dumnezeieștile cetele mucenicilor, rîndurile Apostolilor, ale proorocilor și mulțimile dreptilor, Mintuitorule, pe Tine laudîndu-Te, Te roagă să mințuiești pe toți, pe care i-ai luat din lume.

Cînd se vor deschide mormînturile morților și pămîntul cu frică se va cutremura de glasul puternic al trîmbiței Tale, atunci așează cu oile cele de-a dreapta pe robii Tăi, Hristoase, pe care i-ai mutat.

Slavă...

Mulțimile bărbaților și ale femeilor, ale pruncilor și ale bătrînilor, ale robilor săraci și ale bogaților, care cu credință s-au mutat de aici la Tine, odihnește-i și îi mințuiește, ca un lesne-iertător.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, Preacurată, toți cei vii și cei morți, semințiile și neamurile, cu evlavie, ajutătoare te-am cîștigat. Pentru aceasta, ne rugăm să dobîndim odihna cea de acolo, cu rugăciunile tale cele către Domnul.

Catavasie:

Cu dumnezeiască strălucire «rea Ta, mă rog Ție: luminează, Bunule, sufletele celor ce mincă la Tine cu «dragoste, ca să Te cunoască pe Tine, Cuvinte al lui «Dumnezeu, ca un Dumnezeu «zeu adevărat, Care le «chemi din negura păcatelor».

Cîntarea a 6-a:

Irmos: Marea vieții văzîndu-o...

Îndură-Te Stăpîne, milostivește-Te Mintuitorule și arată-Ți mila, arată-Ți îndurările și mințuiește ca

un bun pe toți, pe care i-ai mutat la Tine, de peste tot pămîntul, ca un iubitor de oameni.

Pe cei ce au pierit de năpraznă în potopul apelor și în valurile rîurilor, pe cei ce și-au sfîrșit viața în prăpăstii, în munți și în peșteri, nu-i trece cu vederea, ca un lesne-iertător.

Slavă...

Cel ce vezi, ca un Domn, pe cei ce au murit, neștiuți de oameni, pe mare și pe pămînt, pe cei ce cumplit s-au sfîrșit în războaie, în lupte și în nenorociri obștești, miluiește-i pe toți, Mintuitorule, ca un iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Stăpînă, care ai născut oamenilor pe Domnul-Ocîrmuitorul, potolește tulburarea fără de astîmpăr și cumplinea a patimilor mele, și dă liniște inimii mele.

Catavasie:

Marea vieții văzînd-o înălțîndu-se de viforul ispitelor, la liamnul Tău cel lin «alergînd, strig Ție: Scoate «din stricăciune viața mea, «mult Milostive!»

CONDAC, glasul al 8-lea:

Pe cei mutați de la noi, din cele trecătoare, sălășluiește-i în locașurile celor aleși și odihnește-i cu cei dreți, Mintuitorule, Cel ce ești fără

de moarte; că de au și greșit ca niște oameni pe pământ, Tu, ca Domnul Cel fără de păcat, iartă-le lor greșelile cele de voie și cele fără de voie, pentru mijloacile celeia ce Te-a născut pe Tine, ale Născătoarei de Dumnezeu, ca să strigăm cu un glas pentru (dînșii): Aliluia.

ICOS

Tu singur ești fără de moarte, Cel ce ai făcut și ai zidit pe om; iar pămîntenii din pământ sîntem zidiți și întru același pământ vom merge, precum ai poruncit, Cel ce m-ai zidit și mi-ai zis: Că pământ ești și în pământ te vei întoarce, unde toți pămîntenii mergem, făcînd tînguire de îngropare, cîntarea: Aliluia.

SINAXARUL MINEIULUI

Cîntarea a 7-a:

Irmos: Îngerul a făcut cuptorul...

Cînd vei veni, Mîntuitorule, împreună cu îngerii pe scaunul slavei Tale, să judeci pământul, atunci să umpli de dumnezeiasca Ta bucurie sufletele robilor Tăi, ca să cînte neîncetat și să strige: Binecuvîntat ești Dumnezeu părinților noștri!

Pe cei ce au murit sfîșiați de fiare, Hristoase, și pe care peștii i-au înghițit, pe care cutremurul, surparea pământului ori prăpastia

i-au îngropat, pe toți îi miluiește, Mîntuitorule, și izbăvește-i de groaza cea de acolo, ca un milostiv.

Pe cei ce i-au ucis sabia, cuțitul și focul, izbitura răutăților, despicierea stîncilor și tîlharii, foametea și ciurma, mîntuiește-i cu împărtașirea și cu bucuria Ta, ca să Te laude cu bună cinstire pe Tine, Dumnezeul părinților.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Tu singură ești, Curată, pod al lumii, care treci pe oameni la Dumnezeu. Deci, pe cei ce și-au sfîrșit viața întru nădejdea și dragostea ta, Maica lui Dumnezeu, mîntuiește-i de toată nevoia și de stricăciune, cu rugăciunile tale.

Catavasie:

Îngerul a făcut cuptorul «umezit de rouă cuvioșilor «tineri; iar pe caldei porunca lui Dumnezeu arzîndu-i, a înduplecat pe tiran «a striga: Binecuvîntat ești Dumnezeu părinților «noștri!»

Cîntarea a 8-a:

Irmos: Spăimîntează-te, înfricoșîndu-te...

Pe toți oamenii, Stăpîne, de orice stare, pe care i-ai mutat, Mîntuitorule, pe credincioșii Tăi întîi-stătători și dregători, pe conducătorii neamurilor pământului, pe judecătorii popoare-

lor și pe dregătorii neamurilor, miluiește-i, Îndurate, și însuși îi odihnește, ca să Te laudăm pe Tine întru toți vecii.

Izbăvește-i de focul cel înfricoșător pe credincioșii cinstitei Tale Biserici, Iubitorele de oameni, și mîntuiește soboarele călugărilor, mulțimea preoților, cetele dumnezeieștilor Tăi slujitori; și pe toți îi învrednicește slavei Tale celei de acolo, ca să Te laudăm întru toți vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl, pe Fiul...

Mîntuiește, o, Stăpîne Hristoase! Mîntuiește, miluiește și odihnește sufletele credincioșilor Tăi, cei ce și-au sfîrșit viața, în orice chip, cu credință, în orice loc și latură, și-i izbăvește din gheena și din amărăciunea chinurilor, ca să Te laudăm pe Tine întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Dezlegat-ai blestemul Evei cu adevărat, tu singură, Fecioară Preacurată, și ai izvorît viața celor de pe pământ. Pentru aceasta, pe cei dezlegați din viața cea vremelnică, cu rugăciunile tale, învrednicește-i pe toți vieții celei veșnice, ca să Te laudăm pe tine, întru toți vecii.

Catavasie:

Spăimîntează-te, înfricoșîndu-te, cerule, și temeliește-le pământului să se cutre-

«mure! Că iată, Cel ce locuiește întru cele înalte este «socotit între cei morți și Își «găsește locaș într-un mic «mormînt. Pe Care, tineri «binecuvîntați-L, preoți laudați-L, popoare îl preainălțați întru toți vecii».

Cîntarea a 9-a:

Irmos: Nu se pricepe toată limba...

Acum, Milostive, Te îmblinzesc pe Tine cetele îngerilor și Heruvimii cu dumnezeieștii Serafimi se roagă; Stăpîniile, Scaunele și Căpeteniile, Puterile împreună cu Arhanghelii și Domniile cer de la Tine, Puternice, să Te milostivești spre toate sufletele pe care le-ai mutat.

Iată adunările Proorocilor cer de la Tine, ceata Apostolilor se roagă, adunarea Mucenicilor cu Patriarhii și cu mulțimile Cuvioșilor, cu stăruință neclintită, strigă: Mîntuiește, Iubitorele de oameni, sufletele tuturor binecredincioșilor robilor Tăi, celor ce au murit pe pământ.

Slavă...

Pe toate le știi, le privești, le vezi și le cunoști: mulțimile oamenilor și sfîrșitul vieții fiecăruia; dă tuturor izbăvire de greșeli și învrednicește de frumusețile raiului, ca un Dumnezeu, pe toți slujitorii Tăi cei credincioși, pe care i-ai ales, Unule-Îndurate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preasfântă Fecioară, Stăpînă a lumii, tu ești acoperămîntul tuturor celor vii și al celor morți, și liniștea, slava, desfătarea și odihna celor ce te au pe tine ocrotitoare, ajutoare și izbăvitoare, ceea ce ești bună. Pentru aceasta, pe toți aceștia mîntuiește-i cu rugăciunile tale.

Catavasie:

Nu izbutește nici o limbă a «te lauda după vrednicie; ci «se întunecă și mintea cea «mai presus de lume să cînte ție, de Dumnezeu Născătoare. Însă, fiind bună, «primește credința; că știi «rîvna noastră cea dumnezeiască; că tu creștinilor «ești ocrotitoare, pe tine te «mărim».

LUMININDA glas 3

Săvîrșind pomenirea tuturor celor adormiți întru Hristos, să ne aducem aminte, noi credincioșii, și de ziua de apoi, și să rugăm pe Hristos pururea pentru aceia și pentru noi.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești dulceata îngerilor, bucuria celor întristați, ocrotitoarea creștinilor, Fecioară, Maică a Domnului, apără-ne pe noi și ne izbăvește de chinurile cele veșnice.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 4, glasul al 6-lea:

Podobie: Cea desnădăjduită...

Înfricoșător este deznodămîntul morții și grozavă este judecata Stăpînului! Că focul cel nestins s-a gătit acolo, viermele cel neadormit care chinuiește, și scrișnirea dinților, întunericul cel mai dinafară și osînda veșnică. Pentru aceasta, să strigăm către Mîntuitorul: Pe cei ce i-ai ales din acestea trecătoare, odihnește-i, pentru mare mila Ta!

Toți cei alipiți de viață, veniți de vă uitați în morminte și, plecîndu-vă ochii, priviți amăgirea lumii! Unde este acum frumusețea trupului și slava bogăției? Unde este trufia vieții? Cu adevărat toate sînt deșarte. Pentru aceasta să strigăm către Mîntuitorul: Pe cei ce i-ai ales din acestea trecătoare, odihnește-i, pentru mare mila Ta!

Acum este în mormînt cel ce era pe scaun; acum cel ce era în porfiră s-a îmbrăcat cu putreziciunea; că nu mai este pe scaun, ci zace în mormînt. Iată s-a stins puterea împărătească; iată, viața omenească trece ca un vis. Pentru aceasta să strigăm către Mîntuitorul: Pe cei ce i-ai ales, odihnește-i, pentru mare mila Ta!

Pe toți cei ce s-au mutat de aici, întru nădejdea vieții veșnice și și-au sfîrșit viața,

în orice chip, Mîntuitorule, din orice stare și neam, de orice vîrstă, bărbați și femei, și prunci de curînd născuți, așează-i ca un Iubitor de oameni în sînurile lui Avraam și în locuri de odihnă, pentru mare mila Ta.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Ca o floare se vestejește și ca un vis trece și se destramă tot omul; dar cînd trîmbița va suna iarăși, morții, ca dintr-un cutremur, toți se vor scula întru întîmpinarea Ta, Hristoase, Dumnezeule. Atunci, Stăpîne, pe cei ce i-ai mutat de la noi, așează-i în locașurile Sfinților Tăi, trecînd cu vederea greșelile lor, Bunule.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 6-lea:

Tu ești Dumnezeul nostru, Care cu înțelepciune ai zidit toate; și ai trimis pe prooroci să proorocească venirea Ta, și pe Apostoli să propovăduiască măririle Tale. Aceia au proorocit venirea Ta, iar aceștia cu botezul au luminat neamurile. Din acestea mucenicii, pătîmind, au dobîndit slavă și se roagă cu stăruință Ție, Stăpînului, împreună cu Maica Ta, ceea ce Te-a născut: Odihnește, Dumnezeule, sufletele pe care le-ai luat, și pe noi ne învrednicește împărăției Tale, Cel ce ai suferit Crucea pentru mine, osînditul,

Răscumpărătorule și Dumnezeul meu.

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile morților, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Cel ce ai îndurare nemărginită către noi și izvor nedesertat de dumnezeiască bunătate, mult Îndurate, pe cei ce s-au mutat la Tine, Stăpîne, sălășluiește-i în pămîntul celor vii, în locașurile cele iubite și dorite, dăruindu-le moștenirea cea pururea stătătoare. Că Tu Ți-ai vărsat pentru toți sîngele Tău, Hristoase, și cu preț purtător de viață lumea ai răscumpărat.

Stih: Fericiți sînt pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne, și pomenirea lor în neam și în neam.

Moarte făcătoare de viață ai suferit de bunăvoie și ai izvorit viață, și desfătare veșnică ai dăruit credincioșilor, cu dumnezeiasca Ta milostivire, Stăpîne, Unule Preaîndurate, Cel ce ești fără de păcat; întru care rînduiește, rugămu-ne, pe cei ce au adormit întru nădejdea învierii, dezlegare de greșeli dăruindu-le. Ca prin toți să se laude numele Tău, Hristoase, și mîntuiți fiind, să slăvim iubirea Ta de oameni.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui, și seminția lor va moșteni pămîntul.

Știindu-Te pe Tine, Hristoase, că domnești peste cei

vii, cu putere dumnezeiește ocîrmuitoare, și că stăpînești peste cei morți, Te rugăm: Pe credincioșii robii Tăi, care s-au mutat la Tine, Unule Făcătorule de bine, însuși odihnește-i cu aleșii Tăi, Iubitorule de oameni, în loc de mîngîiere, întru strălucirile Sfinților. Că Tu ești Cel ce voiești milă, și mîntuiești, ca un Dumnezeu, pe cei ce i-ai zidit după chipul Tău, Unule mult Milostive.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Alcătuire a lui Damaschin.

Durere s-a făcut lui Adam gustarea din pom, în Eden, de demult, cînd șarpele și-a vărsat veninul; că printrînsul a intrat moartea, care a cuprins tot neamul omnesc; dar, venind Stăpînul, a zdrobit pe balaurul, și ne-a dăruit nouă înviere. Deci, către Dînsul să strigăm: Milostivește-Te, Mîntuitorule, și pe cei ce i-ai luat, odihnește-i cu aleșii Tăi, ca un iubitor de oameni!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Arătat-te-ai locaș cuviincios pentru Dumnezeu, Preasfîntă. Că pe Dumnezeu ai încăput, ceea ce nu știi de nuntă, și pe Dumnezeu ai născut; Care a fost văzut de oameni în două firi, dar într-un singur ipostas, Curată. Roagă-L pe Cel Unul-Născut și Întii-Născut, Care te-a păzit pe tine și după naștere fecioară fără prihană, să odihnească în lumină, în strălucire nestricăcioasă și întru fericire, sufletele celor ce au adormit întru credință.

Apoi troparul morților și otpustul.

→ LA LITURGHIE

Se pun Fericirile din Canon. Prochinul morților: Sufletele lor întru bunătăți... Apostolul: Din Faptele Apostolilor și al morților; Evanghelia: De la Ioan și a morților.

CHINONICUL

Fericiți sînt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne, și pomenirea lor în neam și în neam. Aliluia (de trei ori).

→ DUMINICA CINCIZECIMII

(A RUSALIILOR)

→ LA VECERNIA MICA

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 4 și se cîntă cele dintîi trei Stihiri idiomele de la Vecernia mare, repetînd pe cea dintîi.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:
Cînd ai trimis pe Duhul Tău, Doamne...
(Caută înainte, Slavă... de la Litie)

LA STIHOAVNĂ

Se pun Stihirile, glasul al 2-lea:

Văzut-am lumina cea adevărată, primit-am Duhul cel ceresc; aflat-am credința cea adevărată, nedespărțitei Treimi închinîndu-ne; că Aceasta ne-a mîntuit pe noi (de două ori).

Stih: Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

Prin prooroci ne-ai vestit nouă calea mîntuirii și întru Apostoli a strălucit harul Duhului Tău, Mîntuitorul nostru; Tu ești Dumnezeu

întii, Tu și după acestea, și în veci Tu ești Dumnezeu nostru.

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta, și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

În curțile Tale Te voi lăuda pe Tine, Mîntuitorul lumii și plecîndu-mi genunchii, mă voi închina puterii Tale celei nebiruite, seara și dimineața și la amiază; și în toată vremea Te voi binecuvînta, Doamne!

Slavă..., Și acum..., același glas:

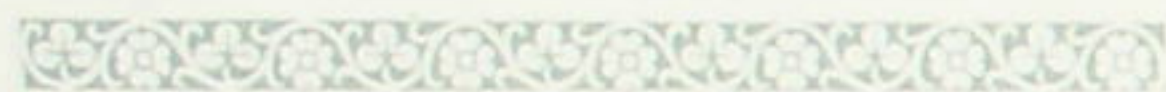
Pe Treimea Cea de o ființă cu cîntări să O slăvim; pe Tatăl și pe Fiul împreună cu Duhul Sfînt; că așa au pro-

povăduit toți proorocii și apostolii cu mucenicii.

Acum slobozește..., Sfinte Dumnezeule..., și după Tatăl nostru..., troparul, glasul al 8-lea:

Bine cuvîntat ești, Hristoase Dumnezeule nostru, Cel ce prea înțelepți pe pescari ai arătat, trimițându-le lor Duhul Sfînt. Și printr-înșii lumea ai vînat, Iubitorule de oameni, slavă Ție!

Otpustul.

→ LA VECERNIA MARE

După obișnuitul psalm începător, se citește: Fericit bărbatul..., Catisma toată.

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 10 și se cîntă următoarele trei Stihiri idiomele, pe glasul 1, repetînd pe cea dintîi. Apoi celelalte cinci Stihiri idiomele pe glasul al 2-lea, repetînd deopotrivă pe cea dintîi.

Glasul 1:

Prăznuim Cincizecimea și venirea Duhului, sorocul făgăduinței și împlinirea nădejdi. Cît de adîncă este taina! Cît de mare și de cinstită! Pentru aceasta, strigăm Ție: Făcătorule a toate, Doamne, slavă Ție (de două ori).

Cu graiurile celor de alt neam ai înnoit pe Ucenicii Tăi, Hristoase; ca prin ele să Te propovăduiască pe Tine, Cuvîntul Cel fără de moarte și Dumnezeu, Care dai sufletelor noastre mare milă!

Pe toate le dă Duhul Sfînt: izvorăște proorocii, sfințește pe preoți, pe cei

necărturari i-a învățat înțelepciune, pe pescari teologi i-a arătat; toată rînduiala Bisericii o plinește. Cel ce ești de o ființă și de un scaun cu Tatăl și cu Fiul, Mîngietorule, slavă Ție!

Glasul al 2-lea:

Văzut-am lumina cea adevărată; primit-am Duhul cel ceresc; aflat-am credința cea adevărată, nedespărțitei Treimi închinîndu-ne; că Aceasta ne-a mîntuit pe noi (de două ori).

Prin prooroci ai vestit nouă calea mîntuirii, și întru apostoli a strălucit harul Duhului Tău, Mîntuitorul nostru. Tu ești Dumnezeu întîi, Tu și după acestea, și în veci Tu ești Dumnezeul nostru.

În curțile Tale Te voi lăuda pe Tine, Mîntuitorul lumii, și plecîndu-mi genunchii, mă voi închina puterii Tale celei nebiruite, seara și dimineața și la amiază, și în toată vremea Te voi binecuvînta, Doamne!

În curțile Tale, Doamne, credincioșii, plecîndu-ne genunchii sufletului și ai trupului, Te lăudăm pe Tine, Tatăl Cel fără de început, și pe Fiul Cel împreună fără de început, și pe Preasfîntul Duh Cel împreună-veșnic, Care luminează și sfințește sufletele noastre.

Pe Treimea cea de o ființă cu cîntări să O slăvim, pe

Tatăl și pe Fiul, împreună cu Duhul Sfînt; că așa au propovăduit toți proorocii și apostolii cu mucenicii.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Alcătuire a lui Leon Împăratul.

Veniți, popoarelor, să ne închinăm Dumnezeirii celei în trei ipostasuri: Fiului în Tatăl, împreună cu Sfîntul Duh. Că Tatăl a născut din veci pe Fiul, Cel împreună veșnic și împreună pe scaun șezător; și Duhul Sfînt era în Tatăl preaslăvit împreună cu Fiul: o Putere, o Ființă, o Dumnezeire, Căreia toți închinîndu-ne, zicem: Sfinte Dumnezeule, Cel ce toate le-ai făcut prin Fiul, cu împreună-lucrarea Sfîntului Duh; Sfinte tare, prin Care pe Tatăl am cunoscut și prin Care Duhul Sfînt a venit în lume; Sfinte fără de moarte, Duhule Mîngietor, Cel ce din Tatăl porcezi și în Fiul Te odihnești, Treime Sfîntă, slavă Ție!

VOHOD: Lumină lină...
Prochimenul zilei și

PAREMIILE

Citire din Cartea Numerii:

(Cap. XI, vers. 16—17 și 24—29)

Și a zis Domnul către Moise: Adună-Mi șaptezeci de bărbați din bătrînii lui Israel, pe care tu singur îi știi, că aceia sînt bătrînii poporului, și cărturarii lor; și-i du pe dinșii la cortul mărturiei și să stea acolo cu tine. Și Mă voi pogori și voi grăi acolo cu tine, și voi lua din duhul care este întru tine și voi pune într-înșii, și vor purta împreună cu tine grija poporului, și nu o vei purta tu singur. Și a adunat Moise șaptezeci de bărbați din bătrînii poporului și i-a pus împrejurul cortului. Și

S-a pogorit Domnul în nor și a grăit către dînsul și a luat din duhul care era într-înșul și a pus în cei șaptezeci de bărbați bătrîni. Iar dacă s-a odihnit duhul într-înșii, au proorocit, și apoi n-au mai a-daos. Și rămăseseră doi bărbați în tabără: numele unuia era Eldad și numele celui-alt Modad; și s-a odihnit peste dînșii duhul; și aceștia erau din cei scriși și nu veniseră la cort și prooroceau în tabără. Și, alergînd, un copil a spus lui Moise, grăind: Eldad și Modad proorocesc în tabără. Și, răspunzînd Iosua, cel ce sta lîngă Moisi, cel ales al lui, a zis: Domnul meu Moise, oprește-i pe ei! Și a zis Moise lui: Pentru ce mă pizmuești? Măcar de ar fi tot poporul Domnului prooroci, cînd va da Domnul Duhul Său întru dînșii!

Citire din Proorocia lui Ioil:

(cap. II, vers. 23—32)

Acestea zice Domnul: Fiii Sionului, bucurați-vă și vă veseliți întru Domnul Dumnezeul vostru, că va da vouă hrană spre dreptate; și va trimite vouă ploaie timpurie și tîrzie ca și mai înainte. Și se vor umple ariile de grîu și se vor revărsa teaurile de vin și de untdelemn. Și voi răsplăti vouă pentru anii care i-au mistuit lăcustele și omizile și gîndacii și pâlitura, puterea Mea cea mare, pe care am trimis-o asupra voastră. Și, mîncînd, veți mîncă și vă veți sătura și veți lăuda numele Domnului Dumnezeului vostru, Care a făcut cu voi minuni, și nu se va rușina poporul Meu în veac. Și veți cunoaște că Eu sînt în mijlocul lui Israel și că Eu sînt Domnul Dumnezeul vostru și nu este altul afară de Mine; și nu se va mai rușina poporul Meu în veac. Și va fi după aceasta, că voi turna din Duhul Meu peste tot trupul și vor prooroci feciorii voștri și fetele voastre, iar bătrînii voștri visuri vor visa și tinerii voștri vedenii vor vedea. Și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna în zilele acelea din Duhul Meu. Și vor prooroci. Și voi da minuni sus în cer și semne jos pe pămînt, singe și foc și abur de fum; soarele se va schimba întru întuneric și luna în singe, mai înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului, și va fi că tot care va chema numele Domnului se va mîntui.

Citire din proorocia lui Iezechiel:
(Cap. XXXVI, vers. 24—28)

Acestea zice Domnul: Lua-vă-voi pe voi din neamuri și vă voi aduna din toate țările și vă voi duce pe voi în pămîntul vostru; și vă voi stropi pe voi cu apă cu-

rată și vă veți curăți de toate necurățe-
niile voastre și de toți idolii voștri, și vă
voi curăți pe voi. Și vă voi da vouă inimă
nouă și Duh nou voi da întru voi; și voi
lua inima de piatră din trupul vostru și
vă voi da inimă de carne. Și Duhul Meu vă
voi da vouă, și voi face ca să umblați în-
tru poruncile Mele și să păziți judecățile
Mele și să le faceți. Și veți locui în păm-
întul pe care l-am dat părinților voștri;
și-Mi veți fi Mie popor și Eu voi fi vouă
Dumnezeu.

LA LITIE

Se cântă Stihirile idiomele, glasul al 2-lea :

**Prin prooroci ne-ai vestit
nouă calea mîntuirii, și în-
tru apostoli a strălucit harul
Duhului Tău, Mîntuitorul
nostru. Tu ești Dumnezeu
întii, Tu și după acestea și
în veci Tu ești Dumnezeu
nostru.**

**În curțile Tale Te voi lău-
da pe Tine, Mîntuitorul lu-
mii; și plecîndu-mi genun-
chii, mă voi închina puterii
Tale celei nebiruite, seara și
dimineața și la amiază; și în
toată vremea Te voi binecu-
vînta, Doamne.**

**În curțile Tale, Doamne,
plecîndu-ne genunchii su-
fletului și ai trupului, Te
lăudăm credincioșii pe Ti-
ne, Tatăl cel fără de început,
și pe Fiul cel împreună fără
de început, și pe Preasfîntul
Duh cel împreună-veșnic,
Care luminează și sfințește
sufletele noastre.**

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea :

**Cînd ai trimis pe Duhul
Tău, Doamne, în timp ce a-
postolii stăteau, atunci fe-
ciorii evreilor văzînd aceas-**

**ta, s-au tulburat de spaimă.
Că îi auzeau pe dînșii grăind
într-alte limbi străine, pre-
cum le dădea lor Duhul; că
neînvățați fiind, au fost fă-
cuți înțelepți și pe păgîni la
credință vîinîndu-i, grăia u
ca niște iscusii cuvîntători
cele dumnezeiești. Pentru a-
ceasta, și noi strigăm Ție :
Cel ce Te-ai arătat pe păm-
înt și din înșelăciune ne-ai
mîntuit, Doamne, slavă Ție !**

LA STIHOAVNA

Se cântă Stihirile idiomele, glasul al 6-lea :

**Necunoscînd ne amurile,
Doamne, minunea Preasfîn-
tului Duh, care se săvîrșise
în apostolii Tăi, schimbarea
limbilor o socoteau a fi be-
ție. Dar noi, întăriți fiind de
dînșii, neîncetat zicem așa :
Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua
de la noi, rugămu-ne Ție, Iu-
bitorule de oameni !**

Stih : Inimă curată zidește întru mine,
Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru
cele dinlăuntru ale mele !

**Doamne, pogorîrea Sfîntu-
lui Duh umplîndu-i pe Apos-
toli, i-a făcut să grăiască în
alte limbi. Pentru aceasta,
minunea se părea celor ne-
credincioși beție, iar celor
credincioși solitoare de
mîntuire. De a Cărui stră-
lucire și pe noi ne învredni-
cește, rugămu-ne Ție, Iubi-
torule de oameni.**

Stih : Nu mă lepăda pe mine de la fața
Ta și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la
mine !

**Împărate ceresc, Mîngîie-
torule, Duhul adevărului,**

**Care pretutindenea ești și
toate le plinești, Vistierul
bunătăților și Dătătorule de
viață, vino și Te sălășluiește
întru noi și ne curățește pe
noi de toată întinăciunea și
mîntuiește, Bunule, suflete-
le noastre.**

Slavă... Și acum..., glasul al 8-lea :

**Odinioară limbile au fost
amestecate, pentru îndrăz-
neala zidirii turnului; iar a-
cum limbile au fost înțelep-
țite, pentru slava cunoștin-
ței de Dumnezeu. Atunci a
pedepsit Dumnezeu pe cei
nelegiuți, pentru greșală; iar
acum Hristos a luminat pe
pescari cu Duhul. Atunci s-a
lucrat felurimea limbilor
spre pedepsire; acum se re-
înnoiește înțelegerea, spre
mîntuirea sufletelor
noastre.**

Troparul, glasul al 8-lea :

Binecuvîntat ești, Hristoase Dumnezeul
nostru... (de trei ori).

(Caută-l la Vecernia mică)

Binecuvîntarea piinilor și otpustul.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă
troparul Praznicului de 3 ori.

După întîia Catismă se cântă Sedealna,
glasul al 4-lea :

Podobie : Spăimîntatu-s-a Iosif...

**Praznicul cel după praz-
nice și cel mai din ur-
mă, să-l prăznuim noi, cre-
dincioșii, în chip luminat; a-
ceasta este Cincizecimea,**

**plinirea făgăduinței și a so-
rocului. Că în aceasta focul
Mîngîietorului S-a pogorît
de-a dreptul pe pămînt, în
chip de limbi, și a luminat
pe ucenici, făcîndu-i cunos-
cători ai tainelor cerești.
Lumina Mîngîietorului a ve-
nit și lumea a luminat.**

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cântă Sedealna,
glasul al 4-lea.

Aceeași podobie.

**Izvorul Duhului venind la
cei de pe pămînt, împărțit
în chip minunat în rîuri pur-
tătoare de foc, a rourat pe
apostoli, luminîndu-i; și fo-
cul le-a fost lor nor de rouă,
care i-a luminat, și flacăra
purtătoare de ploaie, prin
care am primit harul, prin
foc și prin apă. Lumina Mî-
ngîietorului a venit și lumea
a luminat.**

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După Polieleu se cântă Sedealna, gla-
sul al 8-lea :

Podobie : Porunca cea cu taină...

**După scularea Ta cea din
mormînt, Hristoase, și după
dumnezeiasca înălțare la
înălțimile cerești, ai trimis
văzătorilor de Dumnezeu
slava Ta, Îndurate, Duh
drept înnoind ucenicilor
Tăi. Pentru aceasta, Mîntui-
torule, ca o alăută melodi-
oasă, au făcut cunoscute tu-
turor, în chip tainic, cu ar-
cușul cel dumnezeiesc,
cuvintele și rînduiala Ta.**

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Antifon 1 al glasului al 4-lea.

PROCHIMEN

glasul al 4-lea :

Duhul Tău cel bun mă va povățui la pământul dreptății.

Stih: Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru adevărul Tău.

Toată suflarea... **Evangelhia a 9-a a Invierii:** Fiind seară în ziua aceea..., pînă la: Cărora veți ierta păcatele se vor ierta lor, și cărora le veți ținea, vor fi ținute.

Nu se zice Invierea lui Hristos... ci îndată

Psalmul 50.

Slavă..., glasul al 2-lea :

Pentru rugăciunile apostolilor Tăi, Milostive, curățește mulțimea păcatelor noastre.

Și acum...,

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea păcatelor noastre.

Stihira idiomelă, glasul al 6-lea :

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta...

Împărate ceresc, Mîngietorul, Duhul adevărului, Care pretutindena ești și toate le plinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată spurcăciunea și mîntuiește, Bunule, sufletele noastre.

CANOANELE

Se pune Canonul întii cu irmosul pe 8 și al doilea cu irmosul pe 6.

Canonul întii

Alcătuire a lui Cosma Monahul.

Cîntarea 1, glasul al 7-lea :

Irmosul :

Cu marea a acoperit pe Faraon cu carele lui de «război, Cel ce sfarmă războaiele cu braț înalt. Aces-tuia să-I cîntăm, că S-a «preaslăvit».

Precum ai făgăduit odinioară ucenicilor, Hristoase, trimițînd acum, cu adevărat, pe Duhul cel Mîngietor, ai strălucit lumii lumină, Iubitorule de oameni.

Ceea ce s-a propovăduit de demult prin Lege și prin prooroci, s-a plinit; că astăzi s-a revărsat harul dumnezeiescului Duh, peste toți credincioșii.

4

Canonul al doilea

Alcătuire a lui Ioan Arclă (Damaschin)

Cîntarea 1, glasul al 4-lea :

Irmosul :

Cu dumnezeiescul nor acoperit fiind gîngavul, «a cuvîntat despre legea cea «scrisă de Dumnezeu. Că «scuturînd tina de pe ochiul «minții, vede pe Cel ce este «și este povățuit în cunoaș-terea Duhului, lăudînd cu «dumnezeiești cîntări».

Zis-a gura cea curată și vrednică de cinstire: Nu Mă voi despărți de voi, prietenilor! Că Eu, împreună șe-

zînd pe scaunul cel înalt și părintesc, voi turna harul Duhului din destul, să strălucească celor ce-l doresc.

Sorocul fiind plinit, Cuvîntul Cel Preadrept aduce liniște în inimi. Că lucrul plinind, Hristos a bucurat pe prieteni, împărțind Duhul, precum a făgăduit cu suflare repede și cu limbi de foc.

Catavasi: Irmoasele aminduror Canoanelor :

Cu marea a acoperit pe Faraon...
Cu dumnezeiescul nor acoperit fiind gîngavul...

Cîntarea a 3-a :

Irmosul :

Zis-ai Ucenicilor, Hristoase: Rămîneți în Ierusa-«lim pînă ce vă veți îmbrăca «cu putere de sus; iar Eu vă «voi trimite alt Mîngietor, «ca Mine, pe Duhul Meu și al «Tatălui, întru Care vă veți «întări».

Puterea dumnezeiescului Duh venind, glasul cel împărțit, de demult, al celor ce gîndiseră rele împreună, l-a împreunat dumnezeiește, într-o singură armonie, învățînd pe cei credincioși cunoașterea Treimii, întru care ne-am întărit.

3

Canonul al doilea

Irmosul :

Rupt-a legăturile pîntecelui celui sterp, și oca-«ra cea greu de răbdat a ce-«lei bineroditoare, singură

«rugăciunea proorociței ce-«lei de demult, a Annei, celei «purtătoare de duh umilit, «cătore cel Atotputernic și «Dumnezeul cunoașterilor».

Necuprinsă de minte este Puterea cea dumnezeiască; că a făcut iscusiti vorbitori pe cei necărturari, care au închis, cu cuvîntul, gurile înțelepților și au ridicat din noaptea cea adîncă nemuri nenumărate, cu strălucirea Duhului.

Purcezătoare din Lumina cea nenăscută era strălucirea cea atotputernic-izvoritoare de lumină veșnică, a căreia fulgerare, de o fire cu pîrteasca Putere o arată acum tuturor, prin Fiul, răsunetul cel de foc în Sion.

Catavasii :

Zis-ai Ucenicilor, Hristoase...
Rupt-a legăturile pîntecelui celui sterp...

SEDEALNA, glasul al 8-lea.

Podobie: Porunca cea cu taină...

Cei ce iubeau pe Mîntuitorul s-au umplut de bucurie, și cei ce mai înainte se temeau, îndrăzneală au luat. Că Duhul Sfînt S-a pogorît astăzi de sus, peste casa ucenicilor; și fiecare dintre ei alte lucruri grăia către popoare. Că limbi văzute ca de foc s-au răspîndit peste ei și nu i-au ars, ci mai mult i-au rourat.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Cîntarea a 4-a :

Irmosul :

Înțelegînd proorocul venirea Ta cea mai de pe urmă, Hristoase, striga : «Auzit-am, Doamne, puterea «Ta, că ai venit să mîntuiești «pe toți unșii Tăi».

Dumnezeu cel adevărat, Mîngîietorul, Care a grăit prin prooroci și S-a propovăduit mai înainte în Lege, celor nedesăvîrșiți, astăzi Se face cunoscut slujitorilor și mărturisitorilor Cuvîntului.

Pecetea Dumnezeirii purtînd Duhul, S-a împărțit apostolilor în chip de foc, și în limbi străine S-a arătat dumnezeiasca Putere, Care vine de la Tatăl, de a Sa bunăvoie.

4 Canonul al doilea

Irmosul :

Împărate al împăraților, Unule dintru Unul singur, Cuvinte, Cel ce ai ieșit «din Tatăl cel nepricinuit, «pe Duhul Tău cel adevărat, «Cel întocmai puternic, Făcător de bine, L-ai trimis «apostolilor celor ce cîntă : «Slavă puterii Tale, Doamne !»

Baia cea dumnezeiască a nașterii celei din nou, amestecînd-o, prin cuvînt, cu firea mea cea alcătuită, îmi reverși din belșug izvor din nesticăcioasa Ta coastă, cea împunsă, o, Cuvinte al

lui Dumnezeu, pecetluindu-l cu căldura Duhului.

Genunchiul își pleacă toate Mîngîietorului, Celui din Tatăl și Celui ce este întocmai de o fire cu Tatăl ; că în trei fețe au cunoscut pe Ființa cea una, veșnică, adevărată și neapropiată ; că harul Duhului a strălucit lumină.

Slужиți Dumnezeirii celei mai presus de toate, toți cîți sînteți închinători ai Ființei celei întreit strălucitoare ; că Hristos mai presus de fire slujește, ca un Făcător de bine, și cu foc vă luminează spre mîntuire, dîndu-vă tot harul Duhului.

Catavasii :

Înțelegînd proorocul...
Impărate al împăraților...

Cîntarea a 5-a :

Irmosul :

Duhul mîntuirii, Care S-a zămislit în pîntecele «proorocilor plini de frica «Ta, Doamne, și S-a născut «pe pămînt, zidește inimi a- «postolești curate și întru «cei credincioși drept Se în- «noiește ; că poruncile Tale «sînt lumină și pace».

Puterea Care S-a pogorît astăzi este Duhul cel Bun ; Duhul înțelepciunii lui Dumnezeu ; Duhul, Care din Tatăl purcede și prin Fiul ne este nouă, credincioșilor, arătat ; Care împărtășește sfințenia, întru Care este cu-

noscut aceloră, în firea căroră Se sălășluiește.

5 Canonul al doilea

Irmosul :

O, fii cu chipuri luminate ai Bisericii ! Primiți curățire izbăvitoare de păcate, roua Duhului, cea de foc «suflătoare. Că acum a ieșit «lege din Sion, harul Duhului, Cel în chip de limbi de «foc».

Duhul, pe Care Mîntuitorul L-a vestit de un chip și de o putere cu Tatăl, Se pogoară de la Tatăl, cu putere de la Sine, slobod precum bine a voit, înțelepțind în limbi pe apostoli, și adevărind Cuvîntul purtător de viață.

Dumnezeu-Cuvîntul, Cel atotstăpînitor, a vindecat cugețele apostolilor de păcat și I-a gătit Luiși casă curată ; iar acum se sălășluiește într-însa lumina Duhului, Celui întocmai puternic și de o ființă cu El.

Catavasii :

Duhul Mîntuirii...
O, fii ai Bisericii...

Cîntarea a 6-a :

Irmosul :

Afundîndu-mă împreună cu păcatele ce plutesc «cu mine, în văltoarea valurilor grijilor lumești, și împins fiind spre fiara cea «pierzătoare de suflet, ca «Ionă strig Ție, Hristoase : «Dintru adîncul cel purtător «de moarte, scoate-mă !»

Din Duhul Tău ai vărsat din destul, peste tot trupul, precum ai zis, și toată lumea s-a umplut de cunoașterea Ta, Doamne ; că Fiu Te-ai născut din Tatăl, fără de stricăciune, și Duhul nedespărțit purcede.

6 Canonul al doilea

Irmosul :

Curățire și mîntuire Hristoase, Stăpîne, ai strălucit nouă, din Fecioară ; că «precum pe proorocul Ionă «din pîntecele fiarei celei «din mare, așa să scoți din «stricăciune pe Adam cel «căzut, cu tot neamul».

Innoiește, Atotputernice, întru cele dinlăuntru ale noastre, pe Duhul cel drept, cel dorit de noi, Care este veșnic și purcede de la Tatăl, pururea împreună cu Tatăl rămîinînd. Cel ce arde întinăciunile cele nesuferite ale trupului și curățește necurăția gîndurilor.

Vrednicia dorită de apostoli, care așteptau în Sion venirea Ta, Duhule, Cel ce ești pecetea Cuvîntului născut din Tatăl, cu suflare de foc o întărești, vădind degrab clevețelea cea nerușinată a șușotelilor păgînești.

Catavasii :

Afundîndu-mă împreună...
Curățire și mîntuire...

CONDAC, glasul al 8-lea.

Cînd Cel Preainalt, pogorîndu-Se, a amestecat lim-

bile, a despărțit neamurile ; iar cînd a împărțit limbile cele de foc, la o unire pe toți a chemat ; și cu un glas slăvim pe Duhul cel Preasfînt.

ICOS

Grabnică și statornică mîngîiere robilor Tăi dă-le, Iisuse, cînd se întristează duhurile noastre. Nu părăsi sufletele noastre întru necazuri, nu Te depărta de cugețele noastre întru primejdii, ci pururea ne întîmpină pe noi. Apropie-Te de noi, apropie-Te, Cel ce ești pretutindenea ; precum și cu apostolii Tăi ai fost pururea, așa și cu noi cei ce Te dorim unește-Te, Îndurate ; ca uniți fiind cu Tine, să lăudăm și să slăvim pe Duhul Tău Cel întrutot Sfînt.

→ SINAXAR

ÎN DUMINICA RUSALIILOR

In această zi, Duminica a opta după Paști prăznuim Sînta Cincizecime.

Stihuri :

Cu năprasnică suflare, Hristos împarte Dumnezeiescul Duh Apostolilor, în limbi de foc,

Duh S-a revărsat peste pescari, într-o zi mare.

Și această sărbătoare am luat-o din cărțile Iudeilor. Căci după cum aceia prăznuiesc Cincizecimea lor, cinstind numărul de șapte, dar și pentru că au primit Legea după trecerea a cincizeci de zile de la Paști, tot astfel și noi prăznuind cincizeci de zile de la Paști, primim Duhul cel Preasfînt, care ne dă Legea, ne călăuzește spre tot adevărul și ne învață cele plăcute lui Dumnezeu. Să se mai știe că la evrei erau trei sărbători mari : Paștile, Cincizecimea și Sărbătoarea Corturilor. Paștile în amintirea trecerii Mării Roșii ; căci cuvîntul Paște în-

seamnă «trecere». Și sărbătoarea aceea o preînchipuia pe a noastră, care este trecerea și întoarcerea din nou de la întunericul păcatului, la rai.

Apoi, evreii prăznuiau Cincizecimea spre aducere aminte de suferințele lor din pustiu, cum și de multele necazuri prin care au trecut, pînă să ajungă în pămîntul făgăduinței. Că numai după aceea s-au îndulcit de roade, de grîu și de vin. Nouă, însă, Cincizecimea ne arată ieșirea din răutatea necredinței și intrarea în Biserică ; că atunci ne împărțăm și noi cu Trupul și Sîngele Stăpînului. Unii spun că evreii sărbătoreau Cincizecimea din pricinile arătate mai sus ; dar alții cred că Cincizecimea ar fi fost orînduită de evrei pentru cinstirea numărului șapte, după cum s-a spus. Că acest număr adunat de șapte ori cu el însuși, dă numărul de cincizeci de zile, fără una. Cinstirea Cincizecimii de către evrei atîrna nu numai de numărarea zilelor, ci și de a anilor, în care ei sărbătoreau Jubileul ; acesta cădea după trecerea a de șapte ori șapte ani. În acel an ei lăsau pămîntul nesemănat și vitele la odihnă, iar robilor dobîndiți cu bani, li se dădea libertatea să plece.

A treia sărbătoare era Sărbătoarea Corturilor, care se prăznuia după strîngerea bucatelor de pe cîmp, adică la trecerea a cinci luni de la praznicul Paștilor. Această sărbătoare se prăznuia spre aducere aminte de ziua în care Moise a ridicat întîia oară cortul cel văzut prin nori în Muntele Sinai și făcut de marele meșter Veseleil. Săvîrșeau acest praznic făcînd corturi, iar cei ce locuiau la țară, mulțumeau lui Dumnezeu, după adunarea roadelor ostanelilor lor. Se pare că și David a scris psalmii cei pentru linuri, pentru aceste zile.

Sărbătoarea aceasta închipuia învierea noastră cea din morți ; cînd, după ce corturile trupurilor noastre se vor strica, iarăși se vor alcătui, și ne vom îndulci de roadele ostanelilor noastre, prăznuind în corturile cele veșnice.

Se cuvîne să mai știm, că în ziua aceasta, săvîrșindu-se praznicul Cincizecimii, Duhul Sfînt S-a coborît peste ucenicii Domnului. Și fiindcă Sfinții Părinți au socotit să despărte praznicele pentru măreția Preasfîntului și de viața făcătorului Duh, căci El este Unul din Sînta și de viața începătoare Treime, iată că și noi vom vorbi mîine, despre felul cum a venit Duhul Sfînt.

Pentru rugăciunile Sfinților Apostoli, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi ! Amin.

Cîntarea a 7-a :

Irmosul :

În cuptorul cel cu foc aruncați fiind cuvioșii tineri, focul în rouă l-au prefăcut, prin cîntare, strigînd așa : Bine ești cuvîntat, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri !

Grăind apostolii dumnezeieștile măreții, celor necredincioși li se părea beție lucrarea Duhului, prin care Se cunoaște Treimea, un Dumnezeu al părinților noștri.

Firea cea nedespărțită, cu dreaptă credință o teologhisim : pe Dumnezeu-Tatăl, Cel fără de început, pe Cuvîntul și pe Duhul, de aceeași putere, strigînd : Bine ești cuvîntat, Dumnezeuul părinților noștri !

Canonul al doilea

Irmosul :

Cu un glas a răsunat viersul organelor, spre a «cinsti pe idolul cel făcut din aur și neînsuflețit ; iar harul cel purtător de lumină al Mîngîietorului ne îndeamnă să strigăm cu evlavie : Treime Una, deopotrivă puternică și fără de început, bine ești cuvîntată !»

Neînțelegînd glasul cel rostît de prooroc, cei fără de minte ziceau că este beție pricinuită de vin, cînd au auzit graiurile apostolilor

în limbi străine. Dar noi, cei binecredincioși, prin Dumnezeiască însuflare, strigăm : Înnoitorule a toate, bine ești cuvîntat !

Cu glas dumnezeiesc, însuflat de Dumnezeirea cea mai presus de toate, a tunat proorocul Ioil, care a zis : Turna-voi Duhul Meu ca al Cuvîntului, peste cei ce vor striga împreună : Fire, cea cu lumina în trei străluciri, bine ești cuvîntată !

Bine a împărțit Harul în ceasul al treilea, ca să ne arate că cinstim trei Ipostasuri în unimea Stăpîniei. Iar acum, în împărăteasa zilelor, Fiule, Părinte și Duhule, bine ești cuvîntat !

Catavasii :

In cuptorul cel cu foc...,
Cu un glas a răsunat...

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Rugul cel nears împreunîndu-se cu focul, în «Sinai, a făcut cunoscut pe Dumnezeu lui Moise, celui «zăbavnic la limbă și gîngav ; și pe cei trei tineri «cîntăreți, rîvna pentru «Dumnezeu i-a arătat necstricați de foc. Toate făpturile, pe Domnul lăudați-L «și-L preainălțați întru toți «vecii !»

Măririle lui Dumnezeu erau grăite, cînd s-a dat pescarilor, de sus, suflarea cea puternică, dătătoare de

viață, a Preasfântului Duh, cu vuiet mare, în chip de limbi de foc. Toate făpturile, pe Domnul lăudați-L, și-L preainălțați întru toți vecii!

Cei ce ne suim în muntele cel neatins, netemîndu-ne de focul cel îngrozitor, veniți să stăm în Muntele Sionului, în cetatea Dumnezeului Celui viu, dănuind acum, împreună cu purtătorii de Duh ucenici. Toate lucrurile, pe Domnul lăudați-L, și-L preainălțați întru toți vecii!

Canonul al doilea

8

Imnosul :

Chipul cel cu trei străluciri, al dumnezeieștii Stăpîniri, dezleagă legăturile și răcorește văpaia; «tinerii cîntă, și toată făptura cea zidită binecuvînteză pe Unul Mîntuitorul și «a toate Ziditorul, ca pe un «Făcător de bine».

Învățătura cuvintelor celor mîntuitoare de oameni, pe care de la Tatăl le-a auzit, a grăit-o Hristos apostolilor; Duhul îi întărește, venind peste ei în chipul limbilor de foc, iar zidirea cea de aproape și cea de departe, Te laudă pe Tine, Cel binecuvîntat.

Pornind ca un Mîntuitor și de Sine stăpînitor, Cel ce ești lumină de sine strălucitoare și izvoritoare de lumină, venit-ai să îndestulezi pe apostoli și ca pe o suflare

împărtășești slujitorilor Tăi pe cinstitul și Mîngîietorul Duh.

Cîntat-a gura proorocilor, cea însuflată de Duhul, sălășluirea Ta în trup, o, Împărate! Și pe Duhul Cel purces din sînurile părintești, nezidit, împreună-făcător și împreună pe scaun șezător, Care a fost trimis credincioșilor spre cinstirea Întrupării.

Catavasii :

Rugul cel nears...
Dezleagă legăturile...

Nu se cîntă : Ceea ce ești mai cinstită...
ci Stihurile și Stihirile care urmează :

Cîntarea a 9-a :

Stih : Mărește, suflete al meu, pe Preasfîntul Duh, Cel ce din Tatăl purcede.

Imnosul :

Ceea ce nu prin ispitire trupească ai purtat în pîntece și ai împrumutat «trup Cuvîntului celui Făcător a toate, Maică ce nu știi «de bărbat; Fecioară de «Dumnezeu Născătoare, lo-«cașul Celui necuprins, în-«căpere a Făcătorului tău «Celui nemărginit, pe tine «te mărim».

Cel rîvnitor și înflăcărat, purtat odinioară cu bucurie pe carul de foc clocotitor, preînchipuia suflarea care strălucește acum apostolilor, din înălțime; prin care, fiind luminați, au făcut tuturor cunoscută Treimea.

Lucru străin și peste legea firii se auzea; că, deși răs-

LUMININDA

Glasul al 3-lea :

Podobie : Cea ce ai înfrumusețat...

Preasfinte Duhule, Care de la Tatăl purcezi și prin Fiul ai venit la ucenicii cei necărturari, mîntuiește pe cei ce Te-au cunoscut pe Tine Dumnezeu, și-i sfințește pe toți (de două ori).

Slavă..., și acum...

Lumină este Tatăl, Lumină este Cuvîntul, Lumină și Sfîntul Duh, Care a fost trimis apostolilor în limbi de foc; și printr-Însul toată lumea se luminează a cinsti pe Sfînta Treime.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 6 și se cîntă următoarele Stihiri idiomele, repetîndu-le.

Glasul al 4-lea :

Lucruri minunate au văzut astăzi toate neamurile, în cetatea lui David, cînd Duhul Sfînt S-a pogorît în limbi de foc, precum a spus Luca, de Dumnezeu grăitorul. Că zice : Adunați fiind ucenicii lui Hristos, s-a făcut sunet ca de o suflare ce vine repede, și a umplut casa unde erau ei șezînd; și toți au început a vorbi cu străine graiuri, cu minunate dogme, cu uimitoare învățături ale Sfîntei Treimi (de două ori).

Duhul Sfînt era din veac și este și va fi, nici început avînd și nici sfîrșit; ci pururea cu Tatăl și cu Fiul este unit și împreună socotit.

na un singur glas al ucenicilor, dar prin harul Duhului, popoare, neamuri și seminții auzeau în limbi felurite mărețiile dumnezeiești, învățînd cunoștința Treimii.

9

Canonul al doilea

Stih : Mărește, suflete al meu, pe Dumnezeirea, Cea una în trei fețe.

Imnosul :

Bucură-te, Împărăteasă, lauda maicilor fecioare! «Că toată gura cea limpede «binegrăitoare, vorbind, nu «te poate cînta după cuviin-«ță; și orice minte e nepu-«tincioasă să înțeleagă naș-«terea ta! Pentru aceasta, «cu un glas pe tine te mă-«rim».

Cuvine-se să laudăm pe Fecioara cea purtătoare de viață; că numai ea a tănuit în pîntece pe Cuvîntul, Cel ce a vindecat firea omească cea bolnavă. Care pe scaunul cel de-a dreapta Tatălui acum șezînd, a trimis harul Duhului.

Cei căroră ne-a suflat harul cel izvorît de la Dumnezeu, fiind luminați, străluciți și înnoiți cu minunată și prea frumoasă înnoire, cunoscînd pe Ființa cea deopotrivă de puternică, nedespărțită, înțeleaptă și întreit-strălucitoare, O slăvim.

Catavasii.

Nu prin ispitire trupească...
Bucură-te, Împărăteasă...

Viață și de viață făcător; Lumină și de lumină dătător; Binele însuși și izvor de bunătate; prin Care Tatăl Se cunoaște și Fiul Se preaslăvește, și de toți se știe: o putere, o unire și o închinare a Sfintei Treimi (de două ori).

Duhul Sfânt este Lumină și Viață și Izvor viu, înțeles cu mintea. Duhul înțelepciunii, Duhul înțelegerii, bun, drept, înțelegător, stăpînitor, curățitor de păcate; Dumnezeu și îndumnezeitor, foc din foc purcezător; grăitor, lucrător, împărțitor de daruri; prin Care toți proorocii și dumnezeieștii apostoli, împreună cu mucenicii s-au încununat. Uimitoare auzire, neobișnuită priveliște, foc care se împarte, spre dăruirea de haruri (de două ori).

Slavă... Și acum..., glasul al 6-lea :

Împărate ceresc, Mîngîietorul, Duhul adevărului, Care pretutindenea ești și toate le plinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mîntuiește, Bunule, sufletele noastre.

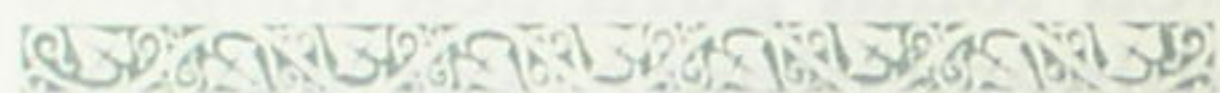
Doxologia mare.

Troparul Praznicului, ecteniile, și preotul face otpustul așa :

Cel ce în chip de limbi de foc din cer a trimis pe Prea-

sfîntul Său Duh, peste sfinții Săi ucenici și apostoli, Hristos adevăratul Dumnezeu nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, ale sfinților slăviților și întru tot lăudaților Apostoli și ale tuturor Sfinților, să ne miluiască și să ne mîntuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

Apoi Ceasul întii și otpustul desăvîrșit.

→ LA LITURGHIE

Se cîntă aceste Antifoane :

ANTIFONUL 1, glasul al 2-lea, Psalmul 18.

Stih : Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și facerea mîinilor Lui o vestește tăria.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mîntuitorule, mîntuiește-ne pe noi.

Stihuri :

Ziua spune zilei cuvînt, și noaptea vestește nopții știință.

Nu sînt graiuri, nici cuvinte, ale căror glasuri să nu se audă.

În tot pămîntul a ieșit vestirea lor, și pînă la marginile lumii cuvintele lor.

Slavă..., Și acum..., Pentru rugăciunile...

ANTIFONUL al 2-lea, Psalmul 19.

Stih : Auză-te Domnul în ziua necazului, ocrotească-te numele Dumnezeului lui Iacov.

Mîntuiește-ne, Mîngîietorul bune, pe cei ce cîntăm Ție : Aliluia.

Stihuri :

Trimită ție ajutor din locașul Său cel sfînt și din Sion sprijinească-te pe tine.

Pomenească toată jertfa ta și arderea de tot a ta bineplăcută să-I fie.

Slavă..., Mîntuiește-ne, Mîngîietorul bune..., Și acum..., Unule Născut, Fiule și Cuvîntul lui Dumnezeu...

ANTIFONUL al 3-lea : Psalmul 20.

Stih : Doamne, întru puterea Ta se va veseli împăratul și de mîntuirea Ta se va bucura foarte.

Troparul, glasul al 8-lea :

Bine ești cuvîntat, Hristoase Dumnezeul nostru, Cel ce prea înțelepți pe pescari ai arătat, trimițîndu-le lor Duhul Sfînt. Și printr-înșii lumea ai vînat, Iubitorule de oameni, slavă Ție !

Stihuri :

Dorința inimii lui i-ai împlinit-o și de dorul buzelor lui nu l-ai lipsit pe dînsul.

Că l-ai întîmpinat pe el cu binecuvîntări de bunătate; pus-ai pe capul lui cunună de pietre scumpe.

Viață a cerut de la Tine, și i-ai dat lui lungime de zile în veacul veacului.

Ieșire cu Sfînta Evanghelie

Preotul : Înțelepciune, drepti !

Citețul : Înaltă-Te, Doamne, întru puterea Ta, cînta-vom și vom lăuda puterile Tale.

Mîntuiește-ne pe noi, Mîngîietorul Bune, pe cei...

Apoi troparul : Bine ești cuvîntat, Hristoase...

Slavă... Și acum..., Condacul, glasul al 8-lea :

Cînd Cel Preainalt, pogorîndu-Se, a amestecat limbile, a despărțit neamurile; iar cînd a împărțit limbile cele de foc, la o unire pe toți a chemat; și cu un glas slăvim pe Duhul cel Preasfînt.

În loc de Sfînte Dumnezeule..., se cîntă :

Cîți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și-mbrăcat. Aliluia.

Apostolul : Din Faptele Sfinților Apostoli. (cap. II, vers. 1—11).

Evanghelia : De la Ioan (cap. VII, vers. 37—53 și cap. VIII, vers. 1).

În loc de Axion se cîntă pînă la odovania Praznicului : Bucură-te Împărăteasă...

CHINONICUL

Duhul Tău cel bun mă va povățui la pămîntul dreptății. Aliluia (de trei ori).

CADE-SE A ȘTI CA

De se va întîmpla Aflarea cinstitului cap al Sfîntului Ioan, în Duminica Rusaliilor (Sfintele Paști la 6 aprilie), slujba lui se pune în Joia săptămîinii a șaptea, precum am arătat acolo. Iar de se va întîmpla luni în ziua Sfîntului Duh (Sfintele Paști la 5 aprilie), atunci slujba Sfîntului se pune în marșea Rusaliilor.

→ LUNI DUPĂ RUSALII

LA VECERNIE

Se toacă îndată după Liturghie, pentru slujba Vecerniei, numită și a plecării genunchilor.

După ce binecuvîntează preotul, citețul zice :

Împărate ceresc..., Sfînte Dumnezeule..., și celelalte.

După psalmul de seară, diaconul sau preotul zice ectenia mare :

Cu pace Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea de sus...

Pentru pacea a toată lumea...

Pentru sîntă biserica aceasta...

Pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, [pentru (Înalt-) Preasfîntul (Arhi-) Episcopul (și Mitropolitul) nostru (N)]...

Pentru Conducătorii Republicii...

Pentru poporul ce stă înaintea și așteaptă Darul Sfântului Duh, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce-și pleacă înaintea Domnului inimile și genunchii lor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne întărim noi spre plinirea bunei voințe a lui Dumnezeu, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se trimită peste noi milele Lui cele bogate, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie primită plecarea genunchilor noștri, ca tămăia înaintea Lui, Domnului să ne rugăm.

Pentru cei ce au trebuință de ajutor de la Dînsul, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne izbăvim noi de tot necazul, minia și nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mîntuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfînta, curata, preabinecuvîntata...

Voglas :

Că Ție se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana : Amin.

Apoi, îndată se cîntă : Doamne, strigat-am..., și se pun următoarele stihiri idiomle pe 6, glasul al 4-lea :

Lucruri minunate au văzut astăzi toate neamurile, în cetatea lui David, cînd Duhul Sfînt S-a pogorît în limbi de foc, precum a spus Luca, de Dumnezeu-grăitorul. Că zice : Adunați fiind ucenicii lui Hristos, s-a făcut sunet ca de o suflare ce vine repede, și a umplut casa unde erau ei șezînd ; și toți au început a vorbi cu străine graiuri, cu minunate dogme, cu uimitoare învățături ale Sfintei Treimi (de două ori).

Duhul Sfînt era din veac, și este și va fi, nici început avînd și nici sfîrșit ; ci pururea cu Tatăl și cu Fiul este unit și împreună socotit ; Viață și de viață făcător ; Lumină și de lumină dător ; Binele însuși și Izvor de bunătate ; prin Care Tatăl Se cunoaște și Fiul Se preaslăvește, și de toți se știe : o putere, o unire și o închinare a Sfintei Treimi (de două ori).

Duhul Sfînt este Lumină și Viață și Izvor viu, înțeles cu mintea, Duhul înțelepciunii, Duhul înțelegerii, bun, drept, înțelegător, stăpînitor, curățitor de păcate ; Dumnezeu și îndumnezeitor, foc din foc purcezător ; grăitor, lucrător, împărțitor de daruri ; prin Care toți proorocii și dumnezeieștii apostoli, împreună cu mucenicii s-au încununat. Uimitoare auzire, neobișnuită privesc, foc care se împarte spre dăruirea de haruri (de două ori).

Slavă..., și acum..., glasul al 6-lea :

Împărate ceresc, Mîngîitorule, Duhul adevărului, Care pretutindenea ești și toate le plinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mîntuiește, Bunule, sufletele noastre.

Teșire cu cădelnița.
Lumină lină...

PROCHIMEN

Glasul al 7-lea :

Cine este Dumnezeu mare, ca Dumnezeul nostru ? Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni.

Stihuri :

Cunoscută ai făcut între popoare puterea Ta.

Adusu-mi-am aminte de lucrurile Domnului.

Și am zis : acum am început ; aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt.

Strana I :

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru ?...

Strana II :

Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni.

După aceasta diaconul sau preotul zice :

Iară și iară, plecînd genunchii noștri, Domnului să ne rugăm.

Strana : Doamne miluiește.

Iar noi, plecînd genunchii la pămînt și fiind cu capetele descoperite, preotul citește dintre ușile împărătești rugăciunile ce urmează, cu glas mare în auzul tuturor :

RUGĂCIUNEA ÎNTII

Doamne, Cel ce ești prea curat, neîntinat, fără de început, nevăzut, necuprins, de nepătruns cu mintea, neschimbat, neîntrecut, nemăsurat și fără de răutate : Care singur ai nemurire, locuind în lumina cea nepropiată ; Cel ce ai făcut cerul și pămîntul și marea și toate cele zidite într-insele ; Care plinești cererile,

mai înainte de cerere ; Ție ne rugăm și pe Tine Te chemăm, Stăpîne, Iubitorule de oameni, Părintele Domnului și Dumnezeului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mîntuire S-a pogorît din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfînt și din pururea Fecioara Maria, Preaslăvita Născătoare de Dumnezeu ; Care, mai întii în cuvinte învățînd, iar mai pe urmă și cu fapte arătînd, cînd a răbdat patima cea mîntuitoare, ne-a dat pildă nouă, smeriților și păcătoșilor și nevrednicilor robilor Tăi, să-Ți aducem Ție rugăciuni, cu grumajii și cu genunchii plecați, pentru păcatele noastre și pentru greșelile cele din neștiință ale credincioșilor.

Însuți, mult Milostive și Iubitorule de oameni, auzi-ne pe noi în orice zi Te vom chema, dar mai ales în ziua aceasta a Cincizecimii, în care Domnul nostru Iisus Hristos, după ce S-a înălțat la ceruri și a șezut de-a dreapta Ta, Dumnezeule și Părinte, a trimis peste sfinții Săi ucenici și apostoli pe Duhul Sfînt, Care S-a așezat peste fiecare dintr-inșii, și s-au umplut toți de harul Lui cel neîmputinat, și au grăit într-alte limbi mărețiile Tale și au proorocit. Deci, auzi-ne pe noi, care acum ne rugăm Ție, și adu-Ți

aminte de noi, smeriții și osîndiții, și alungă robia sufletelor noastre, Cel ce cu milostivirea Ta mijlocești pentru noi. Primește-ne pe noi, care cădem înaintea Ta și strigăm: Greșit-am! Înaintea Ta sîntem puși din pîntecele maicii noastre; Tu ești Dumnezeu nostru. Dar, pentru că s-au scurs întru zădărnicie zilele noastre, am pierdut ajutorul Tău, și ne aflăm lipsiți de toată apărarea. Totuși, nădăjduind în îndurările Tale, strigăm: Păcatele tinereților noastre și ale neștiinței nu le pomeni, și de cele ascunse ale noastre, curățește-ne pe noi. Nu ne lepăda pe noi în vremea bătrîneților; cînd slăbește tăria noastră, nu ne părăsi pe noi. Mai înainte de a ne întoarce în pămînt, învrednicește-ne să ne întoarcem la Tine și caută spre noi cu bunăvoință și, cu har. Cumpănește fărădelegile noastre cu îndurările Tale; pune adîncul îndurărilor Tale împotriva multimei păcatelor noastre. Caută din înălțimea Ta cea sfîntă, Doamne, spre poporul Tău, care stă înaintea și așteaptă de la Tine multă milă. Cercetează-ne pe noi cu bunăvoința Ta. Izbăvește-ne pe noi de tirania diavolului. Întărește viața noastră cu poruncile Tale cele sfinte și sfințitoare. Înger credincios păzitor pune poporului Tău

și pe toți ne adună întru împărăția Ta. Dă iertare celor ce nădăjduiesc întru Tine. Iartă-le lor și nouă păcatele. Curățește-ne cu lucrarea Sfîntului Tău Duh. Strică meșteșugurile vrăjmașului cele împotriva noastră.

Adaugă apoi și

RUGĂCIUNEA A DOUA

Binecuvîntat ești, Doamne, Stăpîne Atotțitorule, Care ai luminat ziua cu lumină de soare și noaptea ai făcut-o să lucească cu scipiri de foc; Care ne-ai învrednicit pe noi să trecem lungimea zilei și să ne apropiem de începutul nopții. Ascultă rugăciunea noastră și a tot poporului Tău, și ne iartă nouă, tuturor, păcatele noastre cele de voie și cele fără de voie. Primește rugăciunile noastre cele de seara și trimite mulțimea milei Tale și a îndurărilor Tale peste moștenirea Ta. Ocrotește-ne pe noi cu Sfinții Tăi îngeri; întrarmează-ne pe noi cu armele dreptății Tale. Îngrădește-ne pe noi cu adevărul Tău; păzește-ne cu puterea Ta; mintuiește-ne de toată primejdia și de tot vicleșugul celui potrivnic; și ne dăruiește nouă și această seară, cu noaptea ce vine, ca în toate zilele vieții noastre, desăvîrșită, sfîntă, cu pace, fără de păcat, fără sminteală, fără nălucire; pentru rugăciunile Prea-

sfintei Născătoarei de Dumnezeu și ale tuturor Sfinților, care din veac Ți-au plăcut Ție.

Apoi diaconul zice:

Apără, mintuiește, miluiește, ridică-ne și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

pe Preasfînta, Curata, Preabinecuvîntata, Slăvita, Stăpîna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți Sfinții pomenind-o, pe noi înșine și unul pe altul, și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Voglas:

Că Ție se cuvine a ne milui și a ne mintui pe noi, Doamne Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Apoi diaconul zice:

Să zicem toți, din tot sufletul și din tot cugetul nostru, să zicem.

Strana: Doamne miluiește.

Doamne, Atotțitorule, Dumnezeul părinților noștri, rugămu-ne Ție, auzi-ne și ne miluiește.

Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule, după mare mila Ta, rugămu-ne Ție, auzi-ne și ne miluiește.

Strana: Doamne miluiește (de trei ori).

Încă ne rugăm pentru Prea Fericitul Părintele nostru (N), Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, [pentru (Înalt-) Preasfîntul (Arhi-) Episcopul (și Mitropolitul) nostru (N)], pentru sănătatea și mintuirea lui.

Încă ne rugăm pentru Conducătorii Republicii Socialiste România, pentru sănătatea și pentru mintuirea lor.

Încă ne rugăm pentru fericirii și pururea pomenirii cîtor ai sfîntului locașului acestuia, și pentru toți cei mai dinainte adormiți părinți și frați ai noștri, dreptmăritori creștini, care odihnesc aici și pretutindenea.

Încă ne rugăm pentru cei ce aduc daruri și fac bine în sfînta și întru tot cinstită biserică aceasta, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei ce cîntă și pentru poporul ce stă

înaintea și așteaptă de la Tine mare și bogată milă.

Încă ne rugăm pentru toți frații noștri și pentru toți dreptcredincioșii creștini.

Voglas:

Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești, și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Apoi diaconul zice:

Iară și iară, plecînd genunchii noștri, Domnului să ne rugăm.

Și preotul citește:

RUGĂCIUNEA A TREIA

Doamne Iisuse Hristoa-se, Dumnezeul nostru, Care încă întru această viață și cu noi fiind, ai dat oamenilor pacea Ta și darul Preasfîntului Duh Îl dăruiești pururea celor credincioși, spre moștenire nestricată, iar astăzi, mai arătat, ai trimis acest dar ucenicilor și apostolilor Tăi, și ai întărit buzele lor cu limbi de foc, prin care toți, primind cunoștința de Dumnezeu în a sa limbă, în auzul urechilor, ne-am luminat cu lumina Duhului și am scăpat din înșelăciune, ca dintr-un întuneric; și prin împărțirea limbilor celor văzute, de foc, cu lucrarea cea mai presus de fire, ne-am învățat a crede în Tine și ne-am luminat a Te cuvînta pe Tine Dumnezeu, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfînt: o Dumnezeire, o Putere și o Stăpînire. Tu, dar, Cel ce ești raza Tatălui și

chipul neschimbat și nemutat al ființei și al firii Lui, Izvorul înțelepciunii și al harului, deschide-mi și mie păcătosului buzele și mă învață, cum se cuvine și pentru ce se cade să mă rog. Că Tu ești Cel ce știi mulțimea cea multă a păcatelor mele, dar milostivirea Ta va covârși noianul acestora; că, iată, cu frică stau înaintea Ta, punînd deznădăjduirea sufletului meu în fața adîncului milei Tale. Îndrepteză viața mea, Cel ce îndreptezi toată făptura cu cuvîntul și cu puterea cea negrăită a înțelepciunii, Cel ce ești liman lin al celor cuprinși de valuri, și-mi arată calea pe care să merg. Dă gîndurilor mele duhul înțelepciunii Tale; dăruiește nepriceperii mele duhul înțelegerii; adumbrește faptele mele cu duhul temerii de Tine, duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele și cu duh stăpînitor întărește alunecarea cugetului meu. Ca în toate zilele, fiind îndreptat, cu Duhul Tău cel bun, spre ceea ce este de folos, să mă învrednicesc a împlini poruncile Tale și pururea să-mi aduc aminte de venirea Ta cea slăvită, care va cerceta faptele noastre; și să nu mă lași ca să mă amăgesc cu plăcerile cele stricacioase ale lumii acesteia, ci întărește-mă să doresc cîștigarea bunătăților

celor viitoare. Că Tu ai zis, Stăpîne: Oricîte va cere cineva întru numele Tău, fără împiedicare va lua de la Dumnezeu, Părintele cel împreună veșnic cu Tine.

Pentru aceasta, și eu, păcătosul, la pogorîrea Sfîntului Tău Duh, mă rog bunătății Tale: Cîte am cerut, dă-mi mie spre mîntuire. Așa, Doamne, Care ești dăruitor bun și bogat, dătător de toată facerea de bine, că Tu ești Cel ce dai mai mult decît cerem. Tu ești îndurător, miluitor, părtaș fără de păcat al trupului nostru și Te pleci cu iubire și milostivire spre cei care-și pleacă la Tine genunchii, curățînd păcatele noastre. Pentru aceasta dă, Doamne, poporului Tău, îndurările Tale; auzi-ne pe noi din cerul cel sfînt al Tău; sfințește-ne pe noi cu puterea dreptei Tale celei mîntuitoare; acoperă-ne pe noi cu acoperămîntul aripilor Tale; nu trece cu vederea făptura mîinilor Tale. Ție Unuia am greșit, dar Ție unuia și slujim. Nu știm să ne închinăm vreunui dumnezeu străin, nici să tindem mîinile noastre, Stăpîne, la alt dumnezeu. Iartă-ne nouă greșelile, primește rugăciunile noastre, cele cu plecarea de genunchi, tînde-ne nouă, tuturor, mîna de ajutor. Primește rugăciunea tuturor ca o tîmie bine-primită, ce se înalță

înaintea împărăției Tale celei prea bune.

In continuare, preotul citește și

RUGĂCIUNEA A PATRA

Doamne, Doamne, Care ne-ai izbăvit pe noi de toată săgeata ce zboară ziua, izbăvește-ne pe noi și de tot lucrul ce umblă în întuneric. Primește ca o jertfă de seară înălțările mîinilor noastre. Încrednicește-ne să trecem și vremea nopții fără de prihană, neispitiți de rele; și ne izbăvește pe noi de toată tulburarea și îngrozirea ce ne vine de la diavol. Dăruiește sufletelor noastre umilință și cugetelor noastre grijă de întrebarea ce ni se va face la Judecata cea înfricoșătoare și dreaptă. Pătrunde cu frica Ta trupurile noastre și omoară păcatul din mădularile noastre cele pămîntești; ca și întru liniștea somnului să ne luminăm cu gîndirea la judecățile Tale. Întoarce de la noi toată năluca necuvioasă și pofta cea vătămătoare. Și ne scoală pe noi, la vremea rugăciunii, întăriți în credință și sporînd întru poruncile Tale.

Apoi diaconul zice:

Apără, mîntuiește, miluiește, ridică-ne și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Pe Preasfînta, Curata, Preabinecuvîntata, Slăvita, Stăpîna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți

Sfinții pomenind-o, pe noi înșine și unul pe altul, și toată viața noastră lui Hristos-Dumnezeu să o dăm.

Voglas:

Cu bunăvoința și cu harul Unuia Născut Fiului Tău, cu Care bine ești cuvîntat, împreună cu Preasfîntul și Bunul și de viață Făcătorul Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Și îndată: Încrednicește-ne Doamne...

După aceasta diaconul zice:

Iară și iară, plecînd genunchii noștri, Domnului să ne rugăm.

Apoi preotul citește:

RUGĂCIUNEA A CINCEA

Izvorurile cel pururea izvoritor de viață și de lumină, Putere ziditoare, împreună-veșnică cu Tatăl, Cel ce ai plinit cu prisosință, toată rînduiala cea pentru mîntuirea oamenilor, Hristoase, Dumnezeu nostru; Care ai rupt legăturile cele nedezlegate ale morții și incuietorile iadului, zdrobind mulțimea durerilor celor viclene; Cel ce Te-ai adus pe Tine pentru noi jertfă nevinovată, dîndu-Ți spre jungiere trupul cel prea curat, neatins și neîntinat de nici un păcat; și prin această înfricoșătoare și negrăită jertfire ne-ai dăruit nouă viața de veci; Cel ce Te-ai pogorît în iad și ai sfărîmat incuietorile cele veșnice, și celor ce ședeau întru întuneric le-ai arătat ieșire, iar pe șarpele cel din adînc, începătorul răutății, l-ai vînat cu înțeleaptă meșteșugire

dumnezeiască și l-ai legat cu lanțurile întunericului, în tartar, și l-ai închis cu puterea Ta cea nemăsurată în focul cel nestins și întru întunericul cel mai din afară, Înțelepciunea Tatălui, Cea cu nume mare, Cel ce Te-ai arătat mare Ajutător al celor năpăstuiți și ai luminat pe cei ce ședeau întru întuneric și în umbra morții, Tu, Doamne al slavei celei veșnice, Fiule iubit al Părintelui Celui Preaînalt, Lumina veșnică din Lumina veșnică, Soare al dreptății, auzi-ne pe noi care ne rugăm Ție: Odihnește sufletele robilor Tăi, ale părinților și fraților noștri, care au adormit mai-nainte, și ale celorlalți rudenii după trup, și ale tuturor celor de o credință cu noi, pentru care și facem acum pomenire; că stăpînirea Ta este peste toți și în mîna Ta sînt toate marginile pămîntului.

Stăpîne Atotțiitorule, Dumnezeule al părinților și Doamne al milei, Făcătorule al neamului celui muritor și al celui nemuritor și a toată firea omenească, ce se zidește și iarăși se strică: al vieții și al morții, al trăirii celei de aici și al mutării celei de acolo; Cel ce măsoară anii celor vii și rînduiești ceasurile morții; Care duci și scoți din iad; Cel ce legi întru neputință și deslegi întru putere; Care tocmești

cele de aici spre trebuință și orînduiești cu folos cele viitoare; Care ai însuflețit cu nădejdea învierii pe cei vătămați cu boldul morții, Însuți, Stăpîne al tuturor, Dumnezeule, Mîntuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pămîntului și a celor ce sînt pe mare departe, Care și în această mai de pe urmă, mare și mîntuitoare zi a Cincizecimii ai arătat nouă taina Sfintei, Celei de o ființă și pururea veșnice, nedespărțite și neamestecate Treimi, și ai vărsat pogorîrea și venirea Sfîntului și de viață Făcătorului Duh, în chip de limbi de foc, peste Sfîntii Tăi Apostoli; și punîndu-i pe ei vestitori ai credinței noastre celei creștinești, i-ai arătat mărturisitori și propovăduitori ai învătăturii celei adevărate despre Dumnezeu; Care și la acest praznic, cu totul desăvîrșit și mîntuitor, ai binevoit a primi rugăciuni de mijlocire pentru cei ținuți în iad, dîndu-ne mari nădejdi că vei trimite ușurare și mîngîiere celor cuprinși de întristări apăsătoare, auzi-ne pe noi, smeriții robii Tăi, care ne rugăm Ție, și odihnește sufletele robilor Tăi, celor mai dinainte adormiți, în loc luminat, în loc cu verdeață, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea și suspinarea; așază sufletele lor în locașu-

rile dreptilor și fă-i vrednici de pace și de iertare. Că nu morții Te vor lăuda pe Tine, Doamne, și nici cei din iad vor îndrăzni a-Ți aduce Ție mărturisire, ci noi, cei vii, Te binecuvîntăm, Te rugăm, și aducem Ție rugăciuni de milostivire și jertfe pentru sufletele lor.

Adaugă și

RUGĂCIUNEA A ȘASEA

Dumnezeule, Cel mare și veșnic, Cel sfînt și iubitor de oameni, Care ne-ai învrednicit pe noi să stăm și în acest ceas înaintea slavei Tale celei neapropiate, spre cîntarea și lauda minunilor Tale, îndură-Te de noi, nevrednicii robii Tăi, și ne dă nouă har, ca să-Ți aducem Ție, cu inimă înfrîntă și smerită, slăvirea cea întreit sfîntă și mulțămită pentru darurile Tale cele mari, pe care le-ai făcut și le faci totdeauna nouă. Adu-Ți aminte, Doamne, de neputința noastră și nu ne pierde pe noi pentru fărădelegile noastre, ci fă milă mare cu noi smeriții, ca, scăpînd de întunericul păcatului, să umblăm în lumina dreptății și, înarmîndu-ne cu armele luminii, să viețuim nebîntuiți de toată meșteșugirea vicleanului, și cu îndrăzneală să Te preamărim pentru toate, pe Tine, Unul Dumnezeu Cel adevărat și iubitor de oameni. Căci cu adevărat

și cu dreptate este o mare taină a Ta, Stăpîne și Făcătorul tuturor, risipirea cea vremelnică a fapturilor Tale, și după aceea alcătuirea din nou și odihna cea de veci. Ție Îți mulțumim pentru toate: pentru intrarea noastră în lumea aceasta și pentru ieșirea din ea, care, după făgăduința Ta cea nemincinoasă, ne arvinește nouă de mai înainte nădejdea învierii și a vieții celei nestricăcioase, pe care fă ca să o dobîndim, la a doua venire a Ta, ce va să fie. Că Tu ești și Începătorul învierii noastre și Judecătorul nemitarnic și iubitor de oameni al celor făcute în viață, Stăpîn și Domn al răsplătirii; Care Te-ai făcut asemenea nouă, părtaș trupului și singelui, prin smerirea cea mai adîncă, și ai avut inimă plină de milostivire pentru pătimirile noastre cele fără de osîndă, prin aceea că Însuți le-ai cercat de bunăvoie, Însuți fiind cercat prin cele pătimate, Te-ai făcut ajutător de bunăvoie nouă, celor supuși la încercări; pentru care ne-ai și adus pe noi la a Ta nepătimire.

Primește deci, Stăpîne, cererile și rugăciunile noastre, și odihnește pe toți părinții fiecăruia, pe maici, pe frați și pe surori, pe fii, pe cei dintr-o rudenie și dintr-o seminție, și toate sufle-

tele care au adormit mai înainte întru nădejdea învierii și vieții de veci; și așază sufletele și numele lor în cartea vieții, în sinurile lui Avraam, ale lui Isaac și ale lui Iacov, în latura celor vii, în împărăția cerurilor, în raiul desfătării, ducându-i pe toți, prin îngerii Tăi cei luminați, întru sfintele Tale locașuri; și ridică și trupurile noastre, în ziua în care ai hotărît, după făgăduințele Tale cele sfinte și nemincinoase. Că nu este, Doamne, moarte, pentru robii Tăi, când ieșim din trup și venim la Tine, Dumnezeule, ci mutare de la cele mai pline de întristare la cele mai bune și mai vesele, și odihnă și bucurie. Iar de am și greșit Ție ceva, fii milostiv nouă și acelora, pentru că înaintea Ta nimeni nu este scutit de întinăciune, chiar de ar fi viața lui doar o singură zi. Că numai Tu singur Te-ai arătat pe pământ fără de păcat, Domnul nostru Iisus Hristos, prin Care toți nădăjduim să dobândim milă și iertare de păcate. Pentru aceasta, ca un Dumnezeu bun și iubitor de oameni, dezleagă, lasă și ne iartă nouă și acelora, căderile în păcate, cele cu voie și cele fără de voie, cele cu știință și cele fără știință, cele arătate și cele ascunse, cele cu lucrul și cele cu gândul, cele cu cuvântul și cele din toate

umpletele și mișcările noastre. Și celor care s-au mutat de aici, dăruiește-le izbăvire și iertare; iar pe noi, care sîntem aici, ne binecuvîntează, sfîrșit bun și pașnic dăruindu-ne nouă și la tot poporul Tău, și, revărsînd asupra noastră îndurările milei și ale iubirii de oameni, la venirea Ta cea înfricoșătoare și de temut, fă-ne vrednici împărăției Tale.

Adaugă și

RUGĂCIUNEA A ȘAPTEA

Dumnezeule cel mare și preainalt, Care singur ai nemurire și locuiești în lumina cea neapropiaă; Cel ce ai făcut toată zidirea cu înțelepciune; Cel ce ai despărțit lumina de întuneric și ai pus soarele spre stăpînirea zilei, iar luna și stelele spre stăpînirea nopții; Cel ce ne-ai învrednicit pe noi, păcătoșii, ca și în ziua de astăzi să întîmpinăm fața Ta întru mărturisire și să-Ți aducem slujbă de seară; In-suți, Iubitorule de oameni, Doamne, îndreptează rugăciunea noastră ca tămîia înaintea Ta și o primește ca pe o mireasmă cu bun miros. Și ne dă nouă această seară de acum și ziua care vine, cu pace. Înarmează-ne cu armele luminii. Izbăvește-ne pe noi de frica de noapte, și de tot lucrul ce se petrece în întuneric; și ne

dăruiește nouă somnul, pe care ni l-ai dat spre odihnă, pentru neputința noastră, ferit de toată nălucirea diavolească. Așa, Stăpîne al tuturor, Dătătorule de bunătați, ca și întru așternuturile noastre umilindu-ne, să pomemim și noaptea numele Tău cel preasfînt, și cu gîndirea la poruncile Tale fiind luminați, să ne sculăm cu bucurie sufletească, spre slăvirea bunătății Tale, aducînd milostivirii Tale cereri și rugăciuni pentru păcatele noastre și ale întreg poporului Tău, pe care, pentru rugăciunile Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, cu milă îl cercetează.

Apoi diaconul zice:

Apără, mîntuiește, miluiește...

Pe Preasfînta, Curata...

Vosglas:

Că Tu ești odihna sufletelor și a trupurilor noastre, și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

După aceea zice diaconul:

Să plînim rugăciunile noastre cele de seară, Domnului.

Apără, mîntuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău.

Seara toată desăvîrșită, sfîntă, cu pace și fără de păcate, la Domnul să cerem.

Inger de pace, credincios, îndreptător...

Milă și iertare de păcate și de greșelile noastre...

Cele bune și de folos sufletelor noastre...

Cealaltă vreme a vieții noastre în pace...

Sfîrșit creștinesc vieții noastre, fără de patimă...

Pe Preasfînta, Curata, Preabinecuvîntata...

Vosglas:

Că bun și iubitor de oameni Dumnezeu ești, și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Preotul: Pace tuturor. Strana: Și duhului tău.

Diaconul: Capetele voastre Domnului să le plecați.

Preotul zice în taină această rugăciune (a plecării capetelor):

Doamne, Dumnezeul nostru, Care ai plecat cerurile și Te-ai pogorît pentru mîntuirea neamului omenesc, caută spre robii Tăi și spre moștenirea Ta; că Ție, Judecătorului celui înfricoșător și iubitor de oameni, și-au plecat robii Tăi capetele și și-au smerit grumajii lor, așteptînd nu ajutorul cel de la oameni, ci nădăjduind mila Ta și cerînd mîntuirea Ta; pe care păzește-i, în toată vremea, și în această seară și în noaptea ce vine, de tot vrăjmașul și de toată lucrarea potrivnică a diavolului, de cugete deșarte și de gînduri rele.

Vosglas:

Fie stăpînirea împărăției Tale binecuvîntată și preaslăvită, a Tatălui și a Fiului și a Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin.

LA STIHOAVNA

Se pun Stihirile idiomele, glasul al 3-lea:

Acum limbile s-au făcut tuturor spre semn, în chip vădit; că Iudeii, dintre care este după trup Hristos, bo-

lind de necredință, au căzut din harul lui Dumnezeu; iar noi, cei dintre păgini, ne-am învrednicit de lumina cea dumnezeiască, întărindu-ne prin cuvintele ucenicilor, care au vestit slava lui Dumnezeu, Binefăcătorul tuturor; cu care plecînd inimile și genunchii, cu credință să ne închinăm Mîntuitorului sufletelor noastre, întărindu-ne prin Duhul Sfînt.

Stih: Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule și Duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

Acum Duhul cel Mîngîietor S-a vărsat peste tot trupul; că începînd cu ceata Apostolilor, de la dîșii, prin împărtășire, a revărsat harul asupra credincioșilor; și încredințează venirea Lui cea puternică, împărțind ucenicilor limbile cele în chip de foc, spre lauda și slava lui Dumnezeu. Pentru aceasta, luminîndu-ne inimile cu priciperea și întărindu-ne în credință prin Sfîntul Duh, ne rugăm să se mîntuiască sufletele noastre.

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta, și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Acum apostolii lui Hristos se îmbracă cu putere de sus; că Mîngîietorul îi înnoiește pe dîșii, înnoindu-Se întru ei prin înnoire de taină a cunoștinței; pe care propovăduind-o cu graiuri streine și cu sublimе cuvinte, ne învață să cinstim Ființa cea

veșnică și una, în trei Ipostasuri, a lui Dumnezeu, Binefăcătorul tuturor. Pentru aceasta, luminîndu-ne cu învățăturile acelora, să ne închinăm Tatălui și Fiului și Duhului Sfînt, rugîndu-ne să se mîntuiască sufletele noastre.

Slavă..., și acum..., glasul al 8-lea:

Veniți, noroadelor, să ne închinăm Dumnezeirii celei în trei Ipostasuri: Fiului în Tatăl, împreună cu Sfîntul Duh. Că Tatăl a născut din veci pe Fiul, Cel împreună-veșnic și împreună pe scaun șezător; și Duhul Sfînt era în Tatăl, preaslăvit împreună cu Fiul: o Putere, o Ființă, o Dumnezeire, Căreia toți închinîndu-ne, zicem: Sfinte Dumnezeule, Cel ce toate le-ai făcut prin Fiul cu împreună-lucrarea Sfîntului Duh; Sfinte tare, prin Care pe Tatăl am cunoscut și prin Care Duhul Sfînt a venit în lume; Sfinte fără de moarte, Duhule Mîngîietor, Cel ce din Tatăl porcezi și în Fiul Te odihnești, Treime Sfîntă, slavă Ție!

După aceea: Acum slobozește pe robul Tău..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfîntă Treime..., Tatăl nostru..., și îndată troparul Praznicului, glasul al 8-lea:

Bine ești cuvîntat, Hristoase Dumnezeule nostru, Cel ce prea înțelepți pe pescari ai arătat, trimițîndu-le lor Duhul Sfînt. Și printr-înșii lumea ai vînat, Iubitorule de oameni, slavă Ție!

Și otpustul acesta:

Cel ce din sînurile Tatălui S-a deșertat pe Sine și din cer pe pămînt S-a pogorît și a luat toată firea noastră cea omenească și a îndumnezeit-o, iar după aceea iarăși S-a suit la ceruri și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu și Tatălui, și a trimis, peste Sfinții Săi Ucenici și Apostoli, pe Duhul cel dumnezeiesc și sfînt, Cel de o ființă și de o putere, întocmai slăvit și împreună-veșnic; și printr-Însul i-a luminat pe ei și prin ei pe toată lumea; Hristos, adevăratul Dumnezeu nostru, pentru rugăciunile Preacuratei și celei cu totul fără prihană Sfintei Sale Maici, ale Sfinților, slăviților și întru tot lăudaților, de Dumnezeu propovăduitorilor și purtătorilor de Duh Apostoli, și ale tuturor Sfinților, să ne miluiască și să ne mîntuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor. Amin.

LA PAVECERNIȚĂ

→ Se cîntă Canonul către Preasfîntul Duh.

Irmosul de două ori și troparele pe 4.

Alcătuire a lui Teofan.

Cîntarea 1, glasul 1.

Irmosul:

Din robia cea amară izbăvindu-se Israel, a trecut marea cea neumblată ca pe uscat; și văzînd pe vrăjmaș înecat, a cîntat

«cîntare lui Dumnezeu, ca «Unul Făcător de bine, Celui «ce a făcut minuni cu braț «înalt, că S-a preaslăvit».

Stih: Slavă Ție, Dumnezeule nostru, slavă Ție!

Duhule Sfinte, Cel dumnezeiesc, Care tuturor împarți daruri și toate le faci cu voia, însuflă-mi și mie harul Tău cel purtător de lumină, ca să Te slăvesc pe Tine, Cel ce ești lăudat împreună cu Tatăl și cu Fiul.

Mîngîietorule, Cel ce cu însuflarea Ta cea sfîntă dai daruri Puterilor cerești, curată, ca un Bun, întinăciunea cugetului meu și-l umple de sfințenia Ta.

Slavă...

Sfinte Duhule, Cel dumnezeiesc, Cel ce ești izvorul credincios al vieții și riu de bunătați al firii, mintea mea cea omorîtă, făcînd-o vie cu lucrarea Ta, ridic-o, să cînte Dumnezeirea Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Biserică lui Dumnezeu ai fost, Fecioară, cu venirea Duhului Sfînt, ceea ce ești cu dar dăruită; și cu puterea Celui Preainalt ai născut cu trup pe Cuvîntul, Cel fără de început.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul: ep. b

Fiului, Celui născut fără stricăciune din Tatăl «mai înainte de veci, și mai

«pe urmă din Fecioară în-
«trupat fără sămînță, lui
«Hristos Dumnezeu, să-I
«strigăm: Cel ce ai înălțat
«fruntea noastră, sfînt ești,
«Doamne!»

Duhul Sfînt avînd, după fi-
ință, puterea voiei împreu-
nă-lucrătoare, ca un Dum-
nezeu împreună-lucrător,
pe cetele cele cerești, care
sînt mai presus de lume, ne-
încetat le învață a striga:
Sfînt ești, Doamne!

Cu cîntări neîncetate să
slăvim cu un glas darul Du-
hului, Care a luminat pe gră-
itorii de Dumnezeu apos-
toli, prin suflare de vifor, și
împreună cu cetele celor fă-
ră de trupuri, i-a învățat a
striga: Sfînt ești, Doamne!

Slavă...

Slăvind o Stăpînire și o
Dumnezeire, o Putere, o Înc-
epătorie și o Împărăție a
Sfintei Treimi, cîntăm stri-
gînd cu glasuri întreite:
Sfînt ești, Doamne!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Car purtător de lumină și
locaș luminat ai fost, ceea
ce ești întru totul Curată și
mai presus de heruvimi; că
ai purtat pe Dumnezeu în
brațele tale. Pentru aceasta
toți strigăm către tine, Cu-
rată: Bucură-te, întru tot fe-
ricită!

Cîntarea a 4-a:

Irmosul: ☩

Toiag din rădăcina lui Ie-
sei și floare dintr-însul,
«Hristoase, din Fecioară ai
«odărlit, Cel lăudat, din
«muntele cel cu umbră dea-
«să. Venit-ai, întrupîndu-Te
«din cea neispită de bār-
«bat, Cel fără de trup și
«Dumnezeu; slavă puterii
«Tale, Doamne!»

Mari lucruri ne-a dăruit
nouă **D**uhul cel întru tot
Sfînt; peste Apostoli a ve-
nit ca un Mîngietor, ca un
Bun, ca Cel ce toate le pli-
nește; ca un Dumnezeu fă-
cător, ca Cel ce pe toate le
sfîntește; ca Cel ce este Fă-
cător a toate, ca un stăpîn și
Însuși stăpînitor.

Pe scaunul părintesc șe-
zînd, Hristoase, ai trimis uc-
cenicilor Tăi pe Mîngietor-
ul, precum ai făgăduit,
Mîntuitorule; și venind ca
un Dumnezeu, i-a înarmat
pe dînșii cu putere, ca Unul
Ce este împreună-lucrător a
toate și de la Tatăl purcede.

Slavă...

Duhul cel întru tot Sfînt a
învățat pe prooroci să gră-
iască, în limbi, cele viitoare;
și tot El, prin glasul suflării
de vifor, a luminat pe prea
înțelepții Apostoli, să gră-
iască, în limbi, măririle lui
Dumnezeu. Același Duh și a-
cum împreună cu noi pe-
trece.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ușă a Luminii celei cerești
te numim pe tine, Maica lui
Dumnezeu, prin care a în-
trat la noi Hristos. Frumos
S-a arătat cu strălucirea
Dumnezeirii, acoperit fiind
cu îmbrăcămîntea trupului,
și nevăzut ca un Dumnezeu;
iar trupește S-a văzut pre-
cum sîntem noi.

Cîntarea a 5-a:

Irmosul: ☩

Dumnezeu fiind al păcii,
Tată al îndurărilor, pe
«Îngerul sfatului Tău celui
«mare, dăruindu-ne p a c e,
«I-ai trimis nouă. Deci, po-
«vățuiți fiind la lumina cu-
«noștinței de Dumnezeu,
«din noapte mîneșind, Te
«slăvim pe Tine, Iubitorule
«de oameni».

O, Duhule al Înțelepciunii
și al temerii de Dumnezeu,
Sfetnicule al adevărului și
al înțelegerii, Cel ce dai pa-
ce, sălășluiește-Te întru
noi, ca sfințindu-ne cu să-
lășluirea Ta, din noapte mî-
necînd, să Te slăvim pe Tine,
Iubitorule de oameni.

Cel ce ții toate și ești Stă-
pîn al tuturor, Cel ce pă-
zești făptura necăzută,
dă-ne nouă sfințenie și lu-
minare, ca, săturîndu-ne de
lumina Ta, cea dată nouă,
de noapte mîneșind, să Te
slăvim pe Tine, Iubitorule
de oameni.

Slavă...

Cel ce a scris de demult lui
Moise poruncile Legii vechi,
a cum alcătuiește luminat
Legea harului; că dumne-
zeiescul Mîngietor venind,
a scris-o în inimile aposto-
lilor, ca un iubitor de oa-
meni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Blestemul strămoașei Eva
s-a șters prin nașterea ta,
Fecioară, din care a răsărit
Hristos, Binecuvîntarea lu-
mii; pentru aceasta, bucu-
rîndu-ne și mărturisindu-te
cu gura și cu inima, cu ade-
vărat Născătoare de Dum-
nezeu, te ferim.

Cîntarea a 6-a:

Irmosul: ☩

Din pîntece pe Ionă ca
pe un prunc l-a lepă-
dat fiara mării, precum l-a
«primit; iar C u v î n t u l, în
«Fecioară sălășluindu-Se și
«trup luînd, a ieșit lăsînd-o
«nesticată; că Cel ce n-a
«pătimit stricăciune, pe ce-
«ea ce L-a născut, o a păzit
«nevătămătă».

Plinind făgăduința dată
ucenicilor Tăi, Hristoase,
le-ai trimis pe Duhul cel în-
tru tot Sfînt, le-ai dăruit fa-
ceri de mari minuni și le-ai
împărțit limbi de foc, ca să
umple de cunoștința Ta pe
toți cei ce vor veni la Tine.
Vino la noi, Duhule Sfinte,
fă-ne părtași sfințeniei Tale,

luminii celei neînserate, vieții celei dumnezeiești și împărtășirii celei cu bun miros; că Tu ești Duhul adevărului, Care de la Tatăl purcede.

Slavă...

Mintuiește, Mîngîietorule, pe cei ce cu credință cîntă venirea Ta cea cu dumnezeiască cuviință și curățește-i de toată spurcăciunea, ca un mult îndurat, și-i arată vrednici strălucirii Tale și cu lumina Ta, fă-i pe ei oglindă neîntinată, de Dumnezeu văzătoare.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Toată ceata proorocilor, cea de Dumnezeu în chip tainic însuflată, mai-nainte a grăit despre taina cea negrăită și dumnezeiască a întrupării lui Dumnezeu-Cuvîntul, cea din tine, Maică Fecioară; că prin tine s-a arătat prea adevărat sfatul cel mai-nainte de veci.

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvîntul...

Preasfîntul Duh, pogorîndu-Se acum peste Apostoli în chip de foc, a umplut de spaimă mulțimile. Că grăind ei cu limbi de foc, Iubitorule de oameni, fiecare își auzea graiul limbii sale; pentru aceea și minunea era socotită ca o beție de către cei necredincioși, dar pentru cei credincioși lucru de

mîntuire cu adevărat. Pentru aceasta slăvim puterea Ta, Hristoase Dumnezeule, cerînd să trimiți, din destul, robilor Tăi iertare de greșeli.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul: C

Tinerii, în buna credință fiind crescuți, păgî-neasca poruncă nebăgînd-o în seamă, de groaza «focului nu s-au spăimîntat; «ci în mijlocul văpăii stînd, «cîntau: Dumnezeuul părinților, bine ești cuvîntat».

Acum sorocul făgăduinței lui Hristos se împlinește, că venirea Duhului a arătat ucenicilor împărțirea limbilor, a Celui din Treime, Care a strălucit prea îndumnezeit.

De demult a fost risipită adunarea cea cu gînd rău a neamurilor, iar acum la un loc se adună, prin însăși lucrarea Sfîntului și de viață Făcătorului Duh, a Unuia din Treimea cea nedespărțită.

Slavă...

De sus purtîndu-se suflarea Sfîntului Duh, apostolii lui Hristos au vestit măririle lui Dumnezeu, preaslăvit, cu un glas cîntînd: Dumnezeule al părinților, bine ești cuvîntat!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Chipul nașterii tale, celor trei tineri în cuptor li s-a a-

rătat, fiind păziți nevătămați de foc. Iar pe tine, Ceea ce ai primit în pîntece Focul cel greu de suferit, te-a păzit curată, Dumnezeuul părinților, Cel binecuvîntat.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul: C

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii «celei mai presus de fire; că «n-a ars pe tinerii pe care i-a «primit, precum nici focul «Dumnezeirii pîntecele «Fecioarei, în care a intrat. «Pentru aceasta, cîntînd să «strigăm: Să binecuvînteze «toată făptura pe Domnul, și «să-L preainalțe întru toți «vecii!»

Sfinte Duhule, Cel ce purcezi de la Tatăl, dă sfințenie tuturor celor ce cred în Tine, că sfînt ești și dătător de sfințenie oamenilor. Pentru aceasta, cîntînd, să strigăm: Să binecuvînteze toată făptura pe Domnul, și să-L preainalțe întru toți vecii!

Dai dăruiri ca un făcător de bine, harul bunătăților, celor ce Te cîntă pe Tine, Mîngîietorule; că dătător de bunătăți ești și noianul bunătății. Pentru aceasta, cîntînd, să strigăm: Să binecuvînteze toată făptura pe Domnul, și să-L preainalțe întru toți vecii!

Slavă...

Domn făcător de viață este Duhul, singur de Sine miș-

cat, singur de Sine puternic, împărțind precum voiește darurile; singur stăpînitor, singur poruncitor și fără de început. Pentru aceasta, cîntînd să strigăm: Să binecuvînteze toată făptura pe Domnul, și să-L preainalțe întru toți vecii!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine nu se va mira de marea mulțime a îndurărilor Tale celor bune, Cuvinte, Cel ce ești fără de început? Că pentru noi ai sărăcit, bogat fiind, și în pîntecele Sfintei Fecioare Te-ai sălășluit. Pentru aceasta, cîntînd, să strigăm: Să binecuvînteze toată făptura pe Domnul, și să-L preainalțe întru toți vecii!

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Bucură-te, lauda fecioriei, bucură-te, Maică preacurată, pe care toată făptura cu dumnezeiești cîntări te mărim».

Iată ne-ai trimis alt Mîngîietor, pe Cel de o ființă cu Tine, Cuvinte, și cu Părintele Tău împreună pe scaun șezător.

Mintuiește, Mîngîietorule, din ispite, pe cei ce Te cunosc pe Tine Dumnezeu și slăvesc a Ta veșnicie.

Slavă...

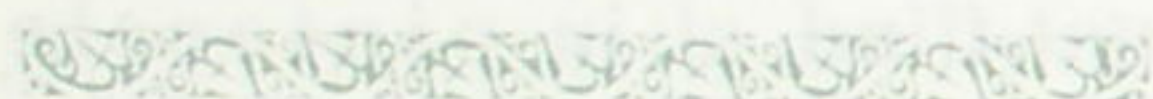
Vino către noi, Mîngîietorule, împlinind a Ta mîngî-

iere, celor ce cîntă dumnezeiește slava Ta cea ne-grăită.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mireasă a lui Dumnezeu, ceea ce ești cu totul fără prihană, pe cei ce te măresc și te cinstesc după vrednicie, izbăvește-i din ispite, cu rugăciunile tale.

In loc de: Cade-se să te ferim... se zice același irmos. După Sfinte Dumnezeule..., se citește Condacul Praznicului și celelalte ale Pavcerniței și otpustul.

→ LA UTRENIE

La Miezonoaptea se pune troparul și condacul Praznicului.

Nu se citește rugăciunea pentru morți.

La Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Praznicului, de trei ori.

După întâia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 4-lea.

Podobie: Spăimîntatu-s-a Iosif...

Praznicul cel după praznice și cel mai din urmă să-l prăznuim noi, credincioșii, în chip luminat; aceasta este Cincizecimea, plinirea făgăduinței și a sorocului. Că în aceasta focul Mîngîietorului S-a pogorit de-a dreptul pe pămînt, în chip de limbi, și a luminat pe ucenici, făcîndu-i cunosători ai tainelor cerești. Lumina Mîngîietorului a venit și lumea a luminat.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 4-lea.

Podobie: Spăimîntatu-s-a Iosif...

Izvorul Duhului venind la cei de pe pămînt, împărțit în chip minunat, în rîuri purtătoare de foc, a rourat pe Apostoli, luminîndu-i; și focul le-a fost lor nor de rouă, care i-a luminat și flacăra purtătoare de ploaie, prin care am primit harul, prin foc și prin apă. Lumina Mîngîietorului a venit și lumea a luminat.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Polieleul și Marimurile, aceleași din Duminica Rusaliilor. Sedealna a treia din Duminica Rusaliilor. Antifonul 1 al glasului al 4-lea. Prochimenul din Duminica Rusaliilor. Toată suflarea... glasul al 4-lea, Evanghelia din Duminica Rusaliilor.

Psalmul 50.

Slavă..., Pentru rugăciunile Sfinților Apostoli...

Și acum..., Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Stih: Miluiește-mă Dumnezeule..., Stihira glasul al 6-lea: Împărate ceresc...

Canoanele Praznicului.

Întîiul Canon, glasul al 7-lea cu irmoasele pe 8 și al doilea, glasul al 4-lea, cu irmoasele pe 6.

Catavasie: Se cîntă irmoasele amînduror Canoanelor. După Cîntarea a 3-a se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea.

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvîntul...

Pogorîndu-Se acum Preasfîntul Duh peste Apostoli, în chip de foc, a umplut de spaimă mulțimile neamurilor; că în limbi de foc grăind ei, Iubitorule de oameni, fiecare își auzea limba lui însuși; din care pri-

cină cei necredincioși socoteau minunea beție, iar pentru cei credincioși era, adevărat, lucru de mîntuire. Pentru aceasta slăvim puterea Ta, Hristoase Dumnezeule, cerînd să trimiți robilor Tăi, din destul, iertare de greșeli.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După Cîntarea a 6-a se cîntă Condacul și Icosul Praznicului.

→ SINAXAR

IN LUNEA RUSALIILOR,
ADICĂ A SFÎNTULUI DUH

În această zi, în Lunea Rusaliilor, prăznuim pe însuși Preasfîntul de viață Făcătorul și întru tot puternicul Duh, Unul din Treime, Dumnezeu, Cel de o cinstire, de o ființă și de o slavă cu Tatăl și cu Fiul.

Stihuri:

Toată suflarea să slăvească pe Duhul Domnului, prin Care toate duhurile rele neputincioase să rămîină!

În ziua Cincizecimii S-a pogorit Duhul Sfînt, în ființă, în chip de limbi de foc, peste Sfinții Apostoli, în foisorul unde stăteau ei și s-a așezat peste fiecare dintr-înșii. Pentru cinstirea Sfîntului Duh, dumnezeieștii Părinți, care pe toate bine le-au tocmît, cu prilejul Cincizecimii, au rînduit o sărbătoare deosebită, în această zi a Rusaliilor.

Mîntuitorul făgăduise înainte de patima Sa venirea Sfîntului Duh, zicînd: «De folos este ca Eu să Mă duc; că de nu Mă voi duce Eu, Mîngîietorul nu va veni». Și iarăși: «Voi ruga pe Tatăl și alt Mîngîietor va trimite vouă: Duhul adevărului, Care din Tatăl purcede». Iar după patimă, înainte de Înălțarea la cer, iarăși a zis: «Iar voi să rămîneți în Ierusalim, pînă cînd vă veți îmbrăca cu putere de sus». Deci, făgăduindu-le pe Mîngîietorul, acum li L-a trimis.

Pe cînd Ucenicii se găseau în foisor, în ziua Cincizecimii, cam pe la ceasul al treilea din zi, s-a făcut pe neașteptate tunet din cer, în așa fel, încît a străbătut mulțimea adunată la Ierusalim, din toată lumea; și Duhul Sfînt S-a văzut în chip de limbi de foc, pogorînd nu numai peste cei doisprezece apostoli, ci și peste cei șapte-

zeci de ucenici; și aceștia au început să grăiască în limbi străine, fiecare dintre apostoli grăind limbile tuturor neamurilor. Astfel, nu numai cel de alt neam auzea pe apostol grăind în limba sa proprie, ci și apostolul înțelegea și grăia limba fiecărui neam. Din pricina aceasta mulțimea socotea că sînt beți; că neînțelegînd cum fiecare apostol poate grăi tuturor în limba fiecăruia, îl socotea pe acela beat. Alții, însă, se mirau zicînd: Ce înseamnă aceasta? Mulțimea, adunată la Ierusalim pentru praznic, era din toate părțile pămîntului: Parți, Mezi și Elamiți, care fuseseră robiți puțin mai înainte, de Antioh.

Deci, Duhul Sfînt a venit după ce au trecut zece zile de la Înălțare, iar nu îndată după Înălțare, spre a face pe Ucenici să-L aștepte cu și mai multă înflăcărare. Zic unii că în fiecare zi venea să se închine aceluia Trup îndumnezit cîte una din cetele îngerilor. Deci, după împlinirea celor nouă zile, împăcarea fiind săvîrșită prin Fiul, într-a zecea zi, a venit în lume și Mîngîietorul. În ce privește pogorîrea Duhului după cincizeci de zile de la Paști, aceasta ar fi întru amintirea Legii vechi; că Israel a primit cele zece porunci după un timp de cincizeci de zile de la trecerea prin Marea Roșie. Să se mai înă seamă și de asemănări: Acolo era un munte, aici un foisor; acolo s-a văzut foc, aici limbi de foc; iar în locul tunetului și negurei din Sinai, aici s-a auzit un sunet de vifor năpraznic.

Duhul Sfînt S-a pogorit în chip de limbi de foc, ca să arate că este în legătură cu Cuvîntul cel viu; sau pentru că apostolii trebuiau să învețe mulțimile și să le aducă la Hristos și prin mijlocirea cuvîntului. S-a pogorit apoi, în chip de foc, ca să arate pe de o parte, că Dumnezeu este foc mistuitor, iar pe de alta, pentru nevoia de curățire, și S-a împărțit în limbi, pentru haruri. Și precum odinioară a amestecat pe cei ce știau numai o limbă și i-a împărțit în mai multe limbi, tot așa și acum, celor ce cunoșteau numai o limbă, le-a împărțit multe limbi, ca să adune pe cei ce erau de diferite limbi, risipiți în toate laturile lumii. Faptul s-a petrecut într-o zi de sărbătoare, pentru a fi cît mai mulți înși adunați și ca prin ei vestea să se răspîndească pretutindeni; apoi și pentru ca cei ce se aflau acolo de Paști și văzuseră cele săvîrșite atunci asupra lui Hristos, să aibă de ce să se minuneze. Faptul s-a petrecut apoi în ziua Cincizecimii, fiindcă se cuvenea ca tot în timpul în care se dăduse Legea cea veche, să se reverse și harul Duhului; după cum și Hristos făcuse în loc de Paștile

cel obișnuit săvârșind un nou Paște propriu, Paștile cel adevărat.

Duhul nu S-a așezat pe buzele Apostolilor, ci pe capetele lor, căci capul este ocîrmuitorul și partea cea mai aleasă a trupului și cuprinde în el mintea, de la care și limba își trage graiul. Pe de altă parte, este ca și cum Duhul Și-ar lăsa glasul prin limbă, punîndu-Și mîinile asupra capetelor Apostolilor și așezîndu-i astfel învățători ai tuturor celor de sub soare. Că hirotonia se săvîrșește prin punerea mîinilor pe creștetul capului. Sunetul care a avut loc și focul s-a întimplat din pricină că ele au fost și în Sinai, arătînd prin aceasta, că și atunci și acum Duhul este același, dînd Legea și orînduînd toate. Mulțimea s-a tulburat de vuietul suflării, fiindcă socotea că vine împlinirea tuturor celor prevestite de Iisus, Iudeilor, cu privire la nimicirea lor. Se spune «ca de foc», ca să nu cugete cineva despre Duhul Sfînt că ar fi avut vreo însușire trupească.

Apostolii au fost învinuși de beție. Dar Petru, sculîndu-se și vorbind în mijlocul mulțimii, a dovedit că lucrul acesta nu este adevărat, aducînd mărturie cuvîntul prorocului Ioil. Astfel a înduplecat dintre ei, cu cuvîntul, ca la trei mii, să vină la Hristos.

Sfîntul Duh Se numește Mîngîietor, ca Unul Care are putere să ne mîngîie și să ne aline; căci pe El L-am primit în locul lui Hristos și printr-Însul avem și pe Hristos. Și El mijlocește, cu graiuri nespuse, pentru noi către Dumnezeu, ocrotindu-ne ca un iubitor de oameni, ca și Hristos, căci și Hristos este Mîngîietor. Că zice Apostolul: «Avem Mîngîietor către Dumnezeu pe Iisus». De aceea, Duhul Sfînt Se mai numește și «alt Mîngîietor». Se numește altul, pentru că este de aceeași ființă. Căci unul și altul se spune numai despre cei ce sînt de aceeași ființă. Despre cei ce sînt de ființe deosebite nu se poate grăi așa, fără să li se arate, îndată, și ființa pe care o au. Sfîntul Duh este întru toate una cu Tatăl și cu Fiul; de aceea, El este și Împreună-Ziditor a toate și chiar al Învierii aceleia viitoare, și face toate cîte voiește: sfințește, împarte, înnoiește, trimite, înțelepțește, unge pe prooroci și, pe scurt zicînd toate, El fiind liber atotputernic, bun, drept, ocîrmuitor. Prin El este toată înțelepciunea, viața, mișcarea, orice participă la sfințenie și la orice fel de viață. Într-un cuvînt, toate cîte are Tatăl și Fiul are și El, afară de naștere și naștere, de vreme ce El purcede de la Tatăl.

Duhul revărsîndu-Se, așadar, peste tot trupul, lumea s-a umplut de tot felul de da-

ruri și prin El toate neamurile au fost călăuzite la cunoștința lui Dumnezeu; și toată boala și toată neputința au fost alungate.

Hristos a dat Ucenicilor Săi Duhul în trei rînduri: înainte de patimă, dar nu prea vădit; mai vădit după Înviere — prin suflare; iar acum li L-a trimis pe El, în ființă; ceva mai mult, Duhul S-a pogorît luminîndu-i mai desăvîrșit și sfințindu-i pe ei; iar prin ei iarăși toate marginile lumii și le-a apropiat.

Cu venirea Sfîntului Duh și pentru rugăciunile Apostolilor Tăi, Hristoase Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Amin.

La Cîntarea a 9-a:

Nu se cîntă: Ceea ce ești mai cinstită..., ci Stihurile și Stihurile Cîntării a 9-a din Canon.

Luminînda Praznicului, cea dintîi de două ori și cealaltă o dată.

LA LAUDE

Se pun Stihurile idiomele pe 4, glasul al 2-lea:

Prin prooroci ai vestit nouă calea mîntuirii, și întru apostoli a strălucit harul Duhului Tău, Mîntuitorul nostru. Tu ești Dumnezeu întîi, Tu și după aceea, și în veci Tu ești Dumnezeu nostru (de două ori).

În curțile Tale Te voi lăuda pe Tine, Mîntuitorul lumii; și, plecîndu-mi genunchii, mă voi închina puterii Tale celei nebiruite, seara și dimineața și la amiază; și în toată vremea Te voi binecuvînta, Doamne.

În curțile Tale, Doamne, plecîndu-ne genunchii sufletului și ai trupului, Te lăudăm credincioșii pe Tine, Tatăl cel fără de început, și pe Fiul cel împreună fără de început, și pe Preasfîntul

Duh cel împreună-veșnic, Care luminează și sfințește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Odinioară limbile au fost amestecate pentru îndrăzneala zidirii turnului; iar acum limbile au fost înțelepțite pentru slava cunoștinței de Dumnezeu. Atunci a pedepsit Dumnezeu pe nelegiuiți pentru greșală; acum Hristos a luminat pe pescari cu Duhul. Atunci s-a lucrat felurimea limbilor spre pedepsire; acum se reînnoiește înțelegerea spre mîntuirea sufletelor noastre.

Doxologia mare, troparul, ecteniile și otpustul.

LA LITURGHIE

Antifoanele ca și în ziua Praznicului din Duminica Rusaliilor.

La strană se cîntă după Vohod:

Înalță-Te, Doamne, întru puterea Ta, cînta-vom și vom lăuda puterile Tale.

Mîntuiește-ne pe noi, Mîngîietorul Bune...

Apoi troparul: Bine ești cuvîntat Hristoase Dumnezeu nostru...

Și Condacul: Cînd Cel Preainalt, pogorîndu-Se...

Și după Cîți în Hristos... se citește:

Apostolul, din Cartea către Efeseni:

Fraților, ca fiii luminii să umblați...

Evangelhia de la Matei:

Zis-a Domnul: Căutați să nu defăimați pe vreunul dintre acești mai mici...

CHINONICUL

Duhul Tău cel bun mă va povățui la pămîntul dreptății. Aliluia (de trei ori).

CADE-SE A ȘTI:

1. În miercură și vinerea din săptămîna aceasta a Sfintei Cincizecimi, este dezlegare pentru monahi la brînză, pește, untdelemn și vin, iar pentru mireni și la carne.
2. Mijloceasurile și Canonul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu nu se mai citesc.
3. Cînd se va întimpla Aflarea capului Sfîntului Ioan (25 mai), luni în ziua Duhului Sfînt, slujba lui se pune marți, cu a Praznicului, din Penticostar (vezi mai jos).

MARȚI DUPĂ RUSALII

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihurile pe șase, cîntînd întîi pe următoarele trei, ale Praznicului, glasul 1.

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Acum se înnoiesc limbile, spre a grăi, cît mai lămurit, mărețiile lui Dumnezeu, în graiuri felurite și în chip de foc, spre încredințarea tuturor celor de pe pămînt; acum spre semn a sosit neamurilor cu adevărat, mîntuirea.

Puterea cea de sus, pe care ai făgăduit să o trimiți, Hristoase, ucenicilor Tăi, plinînd acum făgăduința, ai trimis pe Sfîntul Tău Duh, arătîndu-ne că Tu ești adevărul, și cei ce nădăjduiesc întru Tine, Bunule, cu adevărat nu vor rămîne de rușine.

Împlinîndu-se sorocul, ai trimis lumii pe Mîngîietorul

Tău, în limbi ca de foc, să topească păcatele tuturor cu foc dumnezeiesc, și să ne dea nouă, celor ce cu credință îl mărturisim ca Dumnezeu, adevărata împărășire cu Dînsul.

Se adaugă de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., Și acum..., glasul 1.

Prăznuim Cincizecimea și venirea Duhului, sorocul făgăduinței și împlinirea nădejdi. Cît de adîncă este taina! Cît de mare și de cinstită! Pentru aceasta, strigăm Ție: Făcătorule a toate, Doamne, slavă Ție!

LA STIHOAVNA

Stihirile, glasul al 2-lea.

Podobie: Casa Efratului...

Precum ai făgăduit, Cuvinte, ai trimis cu adevărat, ucenicilor, pe Dumnezeiescul și Sfîntul Tău Duh și i-ai luminat pe dînșii.

Stih: Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și Duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

Toată puterea dumnezeiescului Mîngîietor a arătat fără de veste, din cer, pe Apostoli pre a înțelepți și grăitori de Dumnezeu.

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta, și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Neamul celor de alte seminții era nedumerit, auzind pe dumnezeieștii Apostoli mărind Treimea în limbile lor.

Slavă..., Și acum..., glasul 1.

Cu graiurile celor de alt neam ai înnoit, Hristoase, pe Ucenicii Tăi, ca prin ele să Te propovăduiască pe Tine, Cuvîntul cel fără de moarte și Dumnezeu, Care dai sufletelor noastre mare milă.

Troparul Sfîntului, Slavă..., Și acum..., al Praznicului, ectenia întreită și otpustul.

→ LA UTRENIE

După: Dumnezeu este Domnul..., troparul Praznicului de două ori, Slavă..., al Sfîntului Și acum..., al Praznicului.

După intîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul 1.

Podobie: Mormîntul Tău, Mîntuitorule...

Așez laolaltă, laud, măresc și cinstesc pe Preasfîntul Duh, împreună cu Tatăl și cu Fiul, unindu-I după Dumnezeire și despărțindu-I după însușiri. Că așa a umplut El acum pe Apostolii lui Hristos și i-a înțelepțit să propovăduiască în toată lumea.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, același glas.

Harul Duhului a luminat pe ucenicii lui Hristos, pogorîndu-Se înfricoșător din cer în chip de foc, și luminători i-a arătat, ca să vestească o putere și o domnie a Sfîntei Treimi, pe Care cu credință O slăvim.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Psalmul 50.

Canonul întii al Praznicului, glasul al 7-lea cu irmoasele pe 8 și ale Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul și Luminînda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR

Se cîntă Stihirile glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Cu raza dumnezeieștii Stăpîinii luminîndu-și mintea ucenicii Tăi, Cuvinte, pe Duhul Sfînt în ființă L-au primit.

Stih: Inimă curată zidește întru mine Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

Limbi ca de foc, văzute din înălțime, s-au pogorît împărțite peste Apostoli, luminîndu-i, iar nu arzîndu-i.

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta, și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Venind la noi, de sus, Mîngîietorule, ca mai-nainte la apostoli, sfințește și mîntuiește pe cei ce Te propovăduiesc pe Tine Dumnezeu.

Slavă..., Și acum..., glasul 1.

Pe toate le dă Duhul Sfînt: izvorăște proorocii, sfințește pe preoți, pe cei necărturari i-a învățat înțelepciune, pe pescari teologi i-a arătat; toată rînduiala Bisericii o plinește. Cel ce ești de o ființă și de un scaun cu Tatăl și cu Fiul, Mîngîietorule, slavă Ție!

Apoi: Bine este a ne mărturisi..., și celelalte. Troparul Sfîntului, Slavă... Și acum, al Praznicului, ectenia întreită și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea 1 pe 6 din amîndouă Canoanele Praznicului.

→ MIERCURI

DUPĂ RUSALII

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se cîntă Stihirile Praznicului; glas 1.

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Cît de firesc, și cît de potrivit lucru este cerurilor celor cuvîntătoare a vesti neamurilor, cu limbi în chip de foc, slava lui Dumnezeu; a Celui ce a înfrumusețat cerurile cu foc și a luminat lumea cea văzută, împreună cu Fiul și cu Duhul.

Adunați fiind ucenicii lui Hristos în Sion, Preasfîntul Duh S-a pogorît peste dînșii în chip de foc, precum a fost făgăduința, și plini de foc i-a arătat, propovăduind ei, în învățături tainice, dogmele Treimii.

Sfîntul Duh venind, a făcut pe sînții ucenici paloșe cerești ferecate, ca să sfințească Ziditorului pămîntul, tăind pe cei nelegiuiți, ca să nimicească săbiile celui viclean și să se mîntuiască sufletele noastre.

Se adaugă de la Minei trei Stihiri.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

13 p. 250

Văzut-am lumina cea adevărată, primit-am Duhul cel ceresc; aflat-am credința cea adevărată, nedespărțitei Treimi închinându-ne; că Aceasta ne-a mântuit pe noi.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile, glasul al 4-lea.

Podobie: Dat-ai semn...

Astăzi a venit lucrarea Preasfîntului Tău Duh, Doamne, peste apostolii Tăi; și înțelepți arătându-i, prin cunoștința de Dumnezeu, i-a umplut de fericită învățatura Ta. Pentru aceasta, slăvim rînduiala Ta cea mîntuitoare, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Stih: Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeu, și Duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

Astăzi Duhul Tău cel atotputernic, Stăpîne, Cel de o ființă cu Tine, este trimis de la Tatăl în limbi de foc; și împărțindu-Se peste apostolii Tăi, i-a pregătit să grăiască mărețiile Tale. Pentru aceasta slăvim rînduiala Ta cea mîntuitoare, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Astăzi ai revărsat darurile Mîngîietorului Tău Duh, Mîntuitorule, dînd firii o-

menești să proorocească, precum ai zis, Cuvinte, și împreună o ai învățat să se închine Treimeii celei nedespărțite. Pentru aceasta, slăvim rînduiala Ta cea mîntuitoare, Iisuse Atotputernice, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

13 p. 250

Prin prooroci ai vestit nouă calea mîntuirii, și întru apostoli a strălucit harul Duhului Tău, Mîntuitorul nostru. Tu ești Dumnezeu înții, Tu și după acestea, și în veci Tu ești Dumnezeu nostru.

Troparul Sfîntului, Slavă..., Și acum..., al Praznicului. Ectenia întreită și otpustul.

LA UTRENIE

→ După: Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Praznicului, de două ori, Slavă..., al Sfîntului, Și acum..., iar al Praznicului.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întîmpină...

Venind Duhul Cel Sfînt prin a Sa putere, Hristoase, precum ai făgăduit apostolilor, a adunat limbile, cele osebite, ale amestecului tuturor neamurilor, într-o singură glăsuire laolaltă a credinței în Treimea cea nezidită; ci sălășluiește-L și întru noi, rugămu-ne Ție, Bunule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Pogorîndu-Se acum Preasfîntul Duh peste Apostoli, în chip de foc, a umplut de spaimă mulțimile neamurilor; că în limbi de foc grăind ei, Iubitorule de oameni, fiecare auzea limba lui însuși; din care pricină, cei necredincioși socoteau minunea beție, iar pentru credincioși era, cu adevărat, lucru de mîntuire. Pentru aceasta, slăvim puterea Ta, Hristoase Dumnezeule, cerînd să trimiți robilor Tăi, din destul, iertare de greșeli.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Psalmul 50.

Canonul al doilea al Praznicului, glasul al 4-lea, cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4; Condaucul și Luminînda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR.

Se cîntă Stihirile glasul al 6-lea:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Duhul cel Preasfînt, Lumina care purcede din Lumină, a venit pe pămînt în limbi de foc, ca să ardă păcatele celor ce se închină cu credință Dumnezeirii, Celei în trei Ipostasuri.

Stih: Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeu, și Duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

Înnoiește întru noi, Dumnezeule, pe Duhul cel Preasfînt, pe Care L-ai trimis mai de demult ucenicilor Tăi, îndurate, întărindu-i să pli-

nească în lume voile Tale cele mîntuitoare.

Stih: Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Pe Duhul cel Preasfînt cu credință să-L mărturisim Dumnezeu, strigînd: Nu Te îndepărta de la noi, Mîngîietorule, Cel ce dai mîntuire tuturor, și sfințești pe cei ce Te laudă pe Tine.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:

În curțile Tale Te voi lauda pe Tine, Mîntuitorul lumii; și plecîndu-mi genunchii, mă voi închina puterii Tale celei nebiruite, seara și dimineața și la amiază; și în toată vremea Te voi binecuvînta Doamne!

Troparul: Bine este a ne mărturisi Domnului..., Slavă... al sfîntului Și acum..., al Praznicului. Ectenia întreită și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a 4-a pe 6, din amîndouă Canoanele Praznicului.

→ JOI DUPĂ RUSALII

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6 și se cîntă 3 Stihiri ale Praznicului și 3 de la Minei.

Stihirile Praznicului, glasul 1.

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Moise a văzut în rugul cel de foc din munte, pe Cel ce este; dar acum

pogoară Duhul, în chip de foc, și la văzătorii de Dumnezeu și înțelepții apostoli, ca să arate lămurit, că un Dumnezeu este Cel ce a grăit și atunci și acum, întru aceeași unime a firii.

Cuvîntătorii cei de Dumnezeu însuflați, care chemau la apa dumnezeiescului botez, cu limbi în chip de foc au ars birfelile cuvîntătorilor celor păgîni, cu focul Duhului. Luminează-ne, dar, Mîngîietorule, și pe noi, care cu credință Te mărturisim pe Tine Dumnezeu.

Și pe cei ce slujeau Ție în trup, Dumnezeul meu, cînd ai îmbrăcat în chip negrăit trupul cel de materie, i-ai înnoit înflăcărîndu-i cu focul Duhului, precum odinioară pe cei nematerialnici. Cît de mult ești lăudat, cît de minunat ești întru lucrurile Tale, Iubitorule de oameni!

Se adaugă și trei Stihiri de la Minei.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea :

În curțile Tale, Doamne, plecîndu-ne genunchii sufletului și ai trupului, Te lăudăm credincioșii pe Tine, Tatăl cel fără de început, și pe Fiul cel împreună fără de început, și pe Preasfîntul Duh cel împreună-veșnic, Care luminează și sfințește sufletele noastre.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile, glasul al 4-lea :

Podobie : Ca pe un viteaz...

Duhul Sfînt, Cel deopotrivă puternic, împreună-șezător pe scaun, de o ființă și împreună fără de început cu Tatăl și cu Cuvîntul, Cel împreună-lucrător a toate, împreună-veșnic, preabun, a toate stăpînitor, a umplut pe ucenicii Cuvîntului și i-a înțelepțit, ca să vestească neamurilor, cu glasuri în multe limbi, mărețiile lui Dumnezeu și dogmele Treimii.

Stih : Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și Duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

Cetele neamurilor, cele de multe seminții, fiind întunecate de beția necunoștinței, Dumnezeu-Omul, numeau beți pe ucenicii Tăi, cei ce propovăduiau în Duh cele dumnezeiești, cu graiuri de multe limbi, imputînd beția înșelăciunii; iar noi, cunoscîndu-Te pe Tine printr-înșii, Te mărturisim Dumnezeu, mîntuindu-ne.

Stih : Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

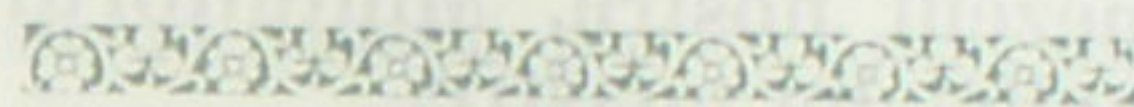
Izvorule cel veșnic, Care de-a pururea țîșnești rîul cel de negrăit al bunătății; Apă vie pururea curgătoare, care Te reversi în chip firesc, adapă cu valurile Tale sufletul meu, izbăvindu-mă de chinurile cuptorului

celui aprins, de încercările cele cumplite și de pedeapsa focului.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea :

Pe Treimea cea de o ființă cu cîntări să O slăvim : pe Tatăl și pe Fiul împreună cu Sfîntul Duh ; că așa au propovăduit toți proorocii și apostolii cu mucenicii.

Troparul Sfîntului, Slavă... Și acum..., al Praznicului, ectenia întreită și otpustul.

→ LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Praznicului, de două ori, Slavă..., al Sfîntului, Și acum..., al Praznicului.

După înfiia Catismă se cîntă Sedealna, glasul I.

Podobie : Mormîntul Tău...

Întă s-au plinit proorociile proorocilor ; că Mîngîietorul, Cel ce le-a descoperit lor, prin slabe licăriri, arătarea celor ce erau să fie, ca un Dumnezeu, S-a revărsat acum peste apostoli din belșug, iar printr-înșii, și peste cei ce se închină, cu credință, Treimii Celei nezidite.

Slavă..., Și acum..., iar aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 5-lea :

Podobie : Pe Cuvîntul cel împreună...

Lumina Duhului umplînd pe apostolii Tăi, Mîntuitorule, i-a arătat luminători, risipind negura eresurilor de pe pămînt și luminînd sufletele credincioșilor, ca să

slujească Tatălui și Preasfîntului Duh, Care sfințește pe cei ce se închină Ție.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Psalmul 50.

Canoanele : cel dintîi al Praznicului, glasul al 7-lea, cu irmoasele pe 8, și al Mineiului pe 4.

Condacul, Icosul și Luminînda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR.

Se cîntă Stihirile, glasul al 4-lea :

Podobie : Ca pe un viteaz...

Pogorîrea Duhului a luminat acum pe apostoli, văzută fiind de ei în limbile cele de foc, și iscusii cuvîntători i-a arătat, propovăduind ei tuturor unimea Treimii celei adevărate și de o ființă. Pentru aceasta, toate neamurile se minunau, văzînd pe cei mai-nainte prea neînvățați, grăind răspicat lucruri de negrăit.

Stih : Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și Duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

Ștînd în foișor, apostolii au primit lucrarea Sfîntului Duh, suflarea cea repede, care a venit în limbi de foc ; și grăind, vorbeau lămurit, întărind cu felurite învățături cuvîntul harului că Dumnezeu adevărat este Hristos, Cel ce a pătimit de bunăvoie.

Stih : Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Precum ai trimis apostolilor dumnezeiescul dar al

Sfântului Duh, dă-ni-l și nouă astăzi, Doamne, rugămune, ca să lumineze inimile noastre de-a pururea, cu lumina venirii Sale. Ca toți să înălțăm, luminat, cu glasuri neîncetate, cîntarea cea întreit sfîntă, lăudînd pe Treimea cea din fire nedespărțită.

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea :

Prin prooroci ai vestit nouă calea mîntuirii și întru Apostoli a strălucit darul Duhului Tău, Mîntuitorul nostru. Tu ești Dumnezeu întii, Tu și după acestea, și în veci Tu ești Dumnezeuul nostru.

→ LA LITURGHIE

Se pune, la Fericiri, Cîntarea a 5-a pe 6, din canonul Praznicului.

→ VINERI DUPĂ RUSALII

LA VECERNIE

La Doamne, strigat-am..., se cîntă Stihirile pe 6: ale Praznicului 3 și de la Minei 3.

Stihirile Praznicului, glasul al 4-lea :

Podobie : Dat-ai semn...

Duhul cel Sfînt, Care împarte harurile, a venit pe pămînt nu precum mai înainte în umbra Legii a strălucit în prooroci, ci în ființă S-a dăruit nouă acum, prin mijlocirea lui Hristos.

Să ne curățim inimile cu fapte bune, și să primim venirea Lui, tainic luminîndu-ne.

Pe Duhul cel Sfînt nu-L lua de la noi, Iubitorule de oameni, ci dăruiește harul Tău celor ce viețuiesc cu vrednicie, ca să moștenim noi împărtășirea Lui, cea pururea vecuitoare în suflet și în inimă, făcîndu-ne pe noi biserici și locașuri ale Mîngîietorului, Iisuse Dumnezeul nostru, Mîntuitorul sufletelor noastre.

Pe Duhul Sfînt, Cel ce sfințește toate, cu bună cinstire să-L lăudăm și cu credință să strigăm : Cel ce ai venit în lume cu bunăvoința Tatălui, nu Te depărta de la noi, cei ce ne închinăm Dumnezeirii Tale ; arată-ne pe noi biserici ale bunătații Tale celei negrăite, și sfințește pe toți cei ce Te laudă pe Tine cu credință.

Se adaugă trei Stihiri de la Minei.

Slavă..., Și acum..., glasul al 7-lea :

Avînd Mîngîietor la Tatăl pe Hristos-Dumnezeu, să ne închinăm cu credință celui-lalt Mîngîietor, Duhului adevărului, Care a venit astăzi pe pămînt.

LA STIHOAVNĂ

Se cîntă Stihirile glasul 1.

Podobie : Prea lăudaților Mucenici...

Pe Duhul cel Sfînt, Cel ce din Tatăl purcede și în Fiul este închinat, prin Care toate se poartă și se întăresc și

se țin în viață, și viază, și dăinuiesc, și se mîntuiesc, să-L mărturisim ca pe un Dumnezeu. Mîngîietorule, Cel necuprins cu mintea, dăruiește pace lumii Tale !

Stih : Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și Duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

Duhul cel Sfînt, izvorul a toată bunătatea, a venit în ființă, să umple prin apostoli marginile pămîntului de cerească putere și de dumnezeiască bunătate. Aceluia să-I strigăm : Mîngîietorule, Cel necuprins cu mintea, dăruiește pace lumii Tale !

Stih : Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta, și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Duhul Sfînt este cunoscut Dumnezeu de o fire și împreună-șezător pe scaun cu Tatăl și cu Cuvîntul, Lumină prea desăvîrșită, Care din Lumină a strălucit, din Tatăl cel fără de început, și este venit prin Fiul. Acestuia să-I strigăm : Mîngîietorule dătător de viață, dăruiește pace lumii Tale !

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea :

Cînd ai trimis pe Duhul Tău, Doamne, în timp ce apostolii stăteau, atunci feciorii evreilor văzînd aceasta s-au tulburat de spaimă. Că îi auzeau pe dinșii grăind într-alte limbi străine, precum le dădea lor Duhul ; că

neînvățați fiind, au fost făcuți înțelepți și pe păgîni la credință vîndu-i, ca niște cuvîntători iscusiti grăiau cele dumnezeiești. Pentru aceasta, și noi strigăm Ție : Cel ce Te-ai arătat pe pămînt și din înșelăciune ne-ai mîntuit, Doamne, slavă Ție !

Troparul Sfîntului, Slavă... Și acum..., al Praznicului, ectenia întreită și otpustul.

→ LA UTRENIE

Troparul Praznicului de 2 ori, Slavă..., al Sfîntului, Și acum..., iar al Praznicului.

După întia Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea.

Podobie : Porunca cea cu taină...

După scularea Ta cea din mormînt, Hristoase, și după dumnezeiasca înălțare la înălțimile cerești, ai trimis văzătorilor de Dumnezeu slava Ta, Îndurate, Duh drept înnoind ucenicilor Tăi. Pentru aceasta, Mîntuitorule, ca o alăută melodioasă, au făcut cunoscute tuturor, în chip tainic, cu arcușul cel dumnezeiesc, cuvintele și rînduiala Ta.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna, glasul al 8-lea.

Podobie : Porunca cea cu taină...

Cei ce iubeau pe Mîntuitorul s-au umplut de bucurie, și cei ce mai-nainte se temeau, îndrăzneală au luat. Că Duhul Sfînt S-a pogorît astăzi, de sus, peste casa

Ucenicilor și fiecare dintre ei alte lucruri grăia că tre popoare. Că limbi văzute, ca de foc, s-au răspîndit peste ei și nu i-au ars, ci mai mult i-au rourat.

Slavă..., Și acum..., iar aceasta.

Psalmul 50.

Canonul al doilea al Praznicului, glasul al 4-lea, cu irmoasele pe 8 și al Mineiului pe 4. Condacul, Icosul și Lumininda Praznicului.

LA STIHOAVNA LAUDELOR.

Se cîntă Stihurile glasul 1.

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Ilie cel rîvnitor și înflăcărat, purtat odinioară în slavă de carul cel de foc clocoțitor, închipuia dumnezeiasca suflare care a strălucit acum din înălțime apostolilor în Sion, în chip văzut, prin care lumea s-a luminat.

Stih: Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele.

La un fel grăind, cu limbi în chipul focului, de dumnezeiasca rînduială a lui Hristos, toți apostolii au luminat neamurile, să cinstească cu credință pe un Dumnezeu în trei fețe, pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul cel Preasfînt.

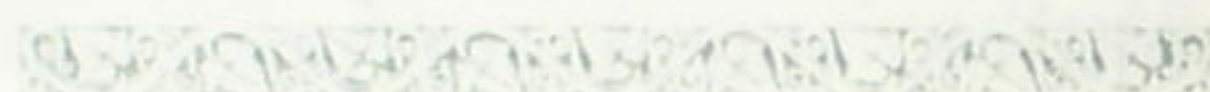
Stih: Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta și Duhul Tău cel Sfînt nu-L lua de la mine.

Sioane Sfinte, maica tuturor bisericilor, întru care în chip de foc, Duhul Mîngietor S-a pogorît înfrico-

șător peste Apostoli, bucură-te acum și prăznuiește Cincizecimea cea de lume dorită cu adevărat, veselinindu-te împreună cu noi.

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Împărate ceresc, Mîngietorul, Duhul adevărului, Care pretutindenea ești și toate le plinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mîntuiește, Bunule, sufletele noastre.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune Cîntarea a 7-a și a 8-a pe 6, din Canonul Praznicului

→ ODOVANIA

POGORIRII SFÎNTULUI DUH

ÎN SIMBATA CINCIZECIMII

La Vecernie, după psalmul de seară, cel obișnuit, se citește Catisma cea de rînd.

La Doamne, strigat-am..., se cîntă Stihurile Praznicului, cele cîntate la însuși Praznicul, pe 6. Și se cîntă toată slujba Praznicului afară de paremii și de vohod, după cum s-a arătat la odovania Praznicului Înălțării lui Hristos.

La Utrenie, se pune toată slujba Praznicului (afară de polieleu, antifoane și Evanghelie). Catavasiile, se cîntă irmoasele Canonului al doilea: Cu dumnezeiescul nor..., amîndouă strănille împreună. După a 3-a Cîntare se pune Sedealna Praznicului de două ori; după a 6-a Cîntare, se pune Condacul și Icosul Praznicului. La Cîntarea a 9-a nu se cîntă Ceea ce ești mai cinstită..., ci irmoasele Praznicului cu stihurile lor. După a 9-a Cîntare, se cîntă lumininda Praznicului de 2 ori și cealaltă, o dată. La

Laude se pun stihurile Praznicului glasul ai 4-lea: Lucruri minunate au văzut as-tăzi..., Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea: Împărate ceresc..., Doxologia mare. După Sfinte Dumnezeule..., se cîntă troparul Praznicului: Bine ești cuvîntat, Hristoase..., odată. Ecteniile și otpustul. La otpust pomenește preotul pe Sfîntul a căruia este ziua.

La Ceasuri se citește troparul și condacul Praznicului.

La Liturghie, la Fericiri, se pune Cîntarea a 9-a, de la amîndouă Canoanele Praznicului, pe 8. După vohod se cîntă troparul Praznicului; Slavă..., Și acum... Condacul. Sfinte Dumnezeule..., prochimenu Praznicului.

Apostolul și Evanghelia zilei. Chinonicul Praznicului: Duhul Tău cel bun mă va povățui la pămîntul dreptății, Aliluia.

CADE-SE A ȘTI:

Că de se va întimpla, Aflarea cinstitului cap al Înaintemergătorului (25 mai) în această Sîmbătă dinaintea Duminicii Tuturor Sfinților, cînd se odovăește praznicul Cincizecimii (în anii în care Sfintele Paști se serbează la 31 martie), atunci slujba Sfîntului se cîntă împreună cu a odovăniei Praznicului, așa:

Vineri seara, se citește: Fericit bărbatul..., starea întii.

La Doamne, strigat-am..., se cîntă Stihurile Praznicului pe 6 și ale Sfîntului pe 4.

Slavă..., a Sfîntului, Și acum..., a Praznicului; vohod și paremiile Sfîntului.

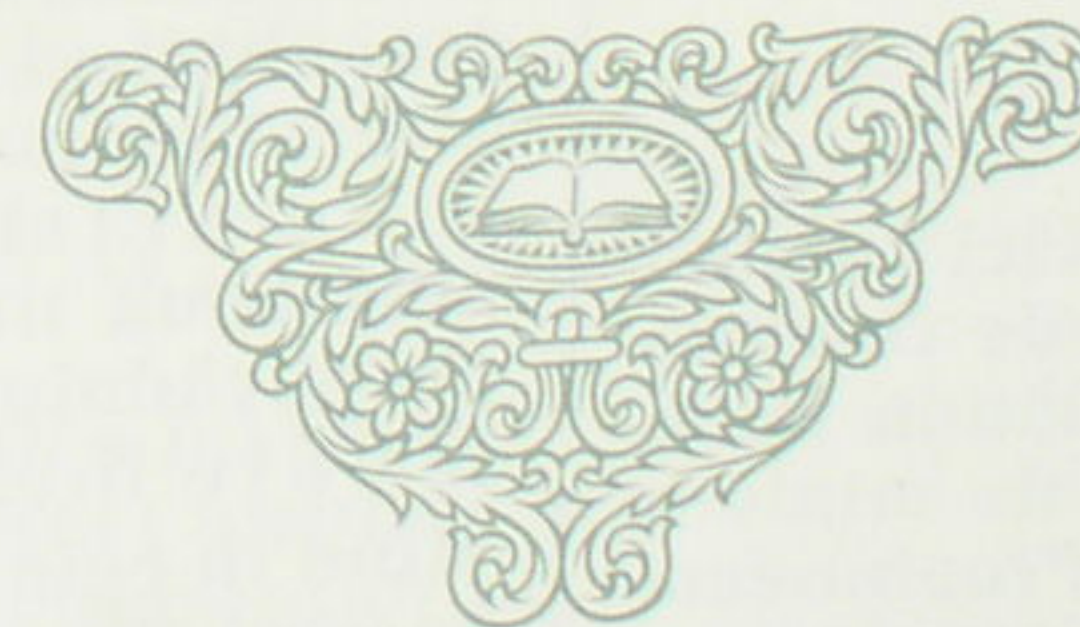
La Litie se pun stihurile Praznicului și ale Sfîntului; Slavă..., a Sfîntului; Și acum..., a Praznicului.

La Stihovăna se cîntă Stihurile Praznicului, Slavă..., a Sfîntului, Și acum..., a Praznicului.

La Utrenie, se pun Sedelnele Praznicului. După polieleu se cîntă toate sedelnele Sfîntului; Slavă..., cea după polieleu; Și acum..., a Praznicului; Antifoanele glasul al 4-lea. Evanghelia și stihira Sfîntului. Canoanele Praznicului amîndouă cu irmoasele pe 10 și ale Sfîntului pe 4. Catavasiile Praznicului; după Cîntarea a 3-a se cîntă Condacul, Icosul și Sedealna Sfîntului de două ori; Slavă..., Și acum..., a Praznicului. După Cîntarea a 6-a se cîntă Condacul și icosul Praznicului. La Cîntarea a 9-a nu se cîntă: Ceea ce ești mai cinstită... Lumininda Praznicului apoi a Sfîntului și iarăși a Praznicului. La Laude se cîntă Stihurile Praznicului 3 și ale Sfîntului 3; Slavă..., a Sfîntului; Și acum..., a Praznicului. Doxologia mare.

La Liturghie, la Fericiri, se pune Cîntarea a 9-a pe 4 din canonul Praznicului și Cîntarea a 6-a pe 4 din al Sfîntului. Apostolul și Evanghelia zilei și ale Sfîntului.

SĂ SE MAI ȘTIE, că de se va întimpla Aflarea Capului în Duminica Tuturor Sfinților (în anii în care Sfintele Paști se serbează la 30 martie) atunci se pune slujba serbării în Vinerea ce a trecut.

DUMINICA TUTUROR SFINȚILOR

LA VECERNIA MICA

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 4 și se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 8-lea.

Cîntare de seară și slujbă cuvîntătoare...
Doamne, Doamne, nu ne lepăda pe noi...
Bucură-te, Sioane sfinte, maică a Bisericii...

Cuvîntul cel ce S-a născut din Dumnezeu-Tatăl...

Slavă..., glasul al 6-lea :

Dumnezeiască ceată a mucenicilor...
(Caută-le la Vecernia mare).

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 8-lea :

Cum te vom ferici pe tine, Născătoare de Dumnezeu? Cum vom lăuda taina cea necuprinsă de minte a nașterii tale, Preabinecuvîntată? Că Făcătorul veacurilor și Ziditorul firii noastre, milostivindu-Se de chipul Său, S-a micșorat pe Sine prin deșertarea cea nepătrunsă. Cel ce este în sinurile cele fără de materie

ale Tatălui, în pîntecele tău, Curată, S-a sălășluit ; și trup fără de schimbare S-a făcut din tine, Ceea ce nu știi de nuntă, rămînînd Dumnezeu, precum a fost din fire. Pentru aceasta, ne închinăm Lui, Celui ce este Dumnezeu desăvîrșit și om desăvîrșit, același în fiecare înfățișare. Că întru El sînt, cu adevărat amîndouă firile ; și îndoite propovăduim toate însușirile cele firești ale Lui, cinstind în cele două firi, două lucrări și două voințe. Că fiind de o ființă cu Dumnezeu și Tatăl, ca om voiește și lucrează de voia Lui însuși. Pe Acela roagă-L, Curată, Preafericită, să mîntuiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihira Învierii, glasul al 8-lea.

Suitu-Te-ai pe cruce, Iisuse, Cel ce Te-ai pogorît din cer ; venit-ai la moarte, Viața cea fără de moarte ; către cei dintru întuneric Lumina cea adevărată ; către cei căzuți, Învierea tuturor. Cel ce ești Lumina și Mîntuitorul nostru, slavă Ție !

Apoi urmează trei stihiri ale Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 8-lea.

Podobie : O, preaslăvită minune...

Stih : Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul și neamul.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, întru tot cinstită ; bucură-te izvor, care izvorăști credincioșilor viață ; bucură-te, Stăpîna tuturor și Doamna făpturii, ceea ce ești binecuvîntată ; bucură-te cea cu totul fără prihană, preaslăvită ; bucură-te preacurată ; bucură-te palat ; bucură-te dumnezeiesc locaș ; bucură-te curată ; bucură-te Maică-Fecioară ; bucură-te, dumnezeiască mireasă !

Stih : Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta...

Bucură-te, Maica lui Dumnezeu, Preacurată ; bucură-te, nădejdea credincioșilor ; bucură-te, curățirea lumii ; bucură-te, ceea ce izbăvești de tot necazul pe robii tăi ; bucură-te, ceea ce ești mîngîierea credincioșilor cea purtătoare de viață ; bucură-te, sprijinitoare ; bucu-

ră-te turnul de apărare al celor ce te cheamă pe tine ; bucură-te, dumnezeiesc locaș al lui Dumnezeu și munte sfînt.

Stih : Feței Tale se vor ruga credincioșii...

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Stăpîna ; bucură-te ceea ce singură ești nădejde și sprijin oamenilor ; bucură-te liman și sfeșnic pururea luminător ; bucură-te făclie strălucitoare ; bucură-te palat sfințit ; bucură-te raiule ; bucură-te locaș dumnezeiesc ; bucură-te izvorule care izvorăști ape celor ce aleargă la tine.

Slavă..., idiomela Sfinților, glasul al 6-lea

Veniți, credincioșilor, astăzi...,

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, (Caută-le la Stihovna Vecerniei mari). Acum slobozești..., Sfinte Dumnezeule..., După Tatăl nostru..., se cîntă troparul Învierii ; Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu, Ectenia mică și otpustul.

LA VECERNIA MARE

După obișnuitul psalm și ectenia mare se citește Fericit bărbatul..., Catisma toată.

La Doamne, strigat-am..., se cîntă Stihirile pe 10 ; ale Învierii 3, ale lui Anatolie 3 și ale Sfinților 4.

Stihirile Învierii, glasul al 8-lea :

Cîntare de seară și slujbă cuvîntătoare aducem Ție, Hristoase ; că bine ai voit a ne milui pe noi, prin Înviere.

Doamne, Doamne, nu ne lepăda pe noi de la fața Ta ; ci

binevoieşte a ne milui pe noi, prin Înviere.

Bucură-te, Sioane sfinte, maică a bisericilor, locaşul lui Dumnezeu; că tu ai primit întâi iertarea păcatelor, prin Înviere.

Stihirile lui Anatolie.

Cuvîntul, Cel născut din Dumnezeu-Tatăl mai înainte de veci, iar în anii din urmă, Acelaşi, întrupat din cea neispită de nuntă, de bunăvoie a răbdat răstignirea de moarte. Şi pe omul cel omorît de demult l-a mîntuit prin Învierea Sa.

Învierea Ta cea din morţi o slăvim, Hristoase, prin care ai liberat neamul lui Adam din robia iadului; şi ai dăruit lumii, ca un Dumnezeu, viaţă veşnică şi mare milă.

Slavă Ţie, Hristoase Mîntuitorule, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Cel ce Te-ai răstignit pe Cruce, şi ai înviat din mormînt a treia zi.

Stihirile Tuturor Sfinţilor, glasul al 6-lea.

Podobie: Toată nădejdea...

Cuvîntători duhovniceşti, organe ale Duhului, făcîndu-se prin credinţă ucenicii Mîntuitorului, s-au risipit pînă la marginile pămîntului, semănînd, cu dreaptă credinţă, cinstita propovăduire; din care au răsărit, prin dumnezeiască lucrare şi prin har, oştile Mucenici-

lor, care au purtat chipul Cinstitelor Patimi, prin multe feluri de zdrobiri, de loviri şi de arderi cu foc, şi se roagă cu îndrăzneală pentru sufletele noastre.

Înflăcărîndu-se cu focul dragostei Domnului, cinstiţii Mucenici nu ţineau seama de foc; şi aprinşi fiind ca nişte dumnezeieşti cărbuni, au ars, întru Hristos, trufia înşelăciunii cea uscată; şi cu înţelepte rugăciuni au astupat gurile fiarelor, şi tăindu-li-se capetele, au tăiat toate taberele vrăjmaşului; iar cu răbdare, vărsîndu-şi şiroaiele de sîngiuri, au adăpat Biserica cea înfloritoare prin credinţă.

Luptînd împotriva fiarelor, cu săbiile fiind ucişi, cu ghiare jupuiţi, cu braţele smulse şi zdrobite, şi cu foc materialnic arşi fără încetare şi străpunşi, şi cu încheieturile schilodite, au răbdat neclintiţii mucenici cu prea tărie, văzînd de mai înainte odihna ce va să fie, şi cununile cele nestricăcioase şi slava lui Hristos; Căruia cu îndrăzneală se roagă pentru sufletele noastre.

Pe cei ce s-au luptat cu credinţă, în toate părţile lumii, pe apostoli, pe mucenici, pe preoţii cei de Dumnezeu înţelepţiţi, pe cinstitele femei, pe adunarea cea sfîntă, cu sfinţite cîntări, după datorie, să o lăudăm;

că cei pămînteşti s-au adunat laolaltă cu cei cereşti, şi prin patimă au cîştigat, cu darul lui Hristos, nepătîmirea; şi acum, ca nişte stele strălucitoare luminîndu-ne pe noi, cu îndrăzneală se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Dumnezeiască ceată a mucenicilor, temelie Bisericii, împlinirea Evangheliei, voi, cu fapta, aţi plinit cuvintele Mîntuitorului. Că prin voi s-au închis porţile iadului, deschise asupra Bisericii; vărsarea sîngelui vostru a înecat jertfele idoleşti; jungierea voastră a rodit turma credincioşilor; pe îngeri i-aţi uimit şi staţi, purtînd cununii, înaintea lui Dumnezeu; pe Care neîncetat rugaţi-L, pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 8-lea (Dogmatica):

Împăratul cerurilor, pentru iubirea de oameni, pe pămînt S-a arătat şi cu oamenii a petrecut; că din Fecioară curată trup luînd, şi dintr-însa ieşind om, un Fiu este, îndoit în fire, dar nu în feţe. Pentru aceasta, propovăduindu-L pe Acesta, Dumnezeu desăvîrşit şi Om desăvîrşit, cu adevărat, mărturisim pe Hristos, Dumnezeul nostru. Pe Care roagă-L, Maică nenuntită, să

se miluiască sufletele noastre.

VOHOD: Lumină lină...

Prochimenul zilei: Domnul a împărăţit..., şi:

PAREMIILE

Citire din proorocia lui Isaia:

(cap. XLIII, vers. 9—14)

Acestea zice Domnul: Toate noroadele s-au adunat împreună şi se vor aduna dragătorii dintru ele. Cine va vesti acestea? Sau cine va spune vouă cele ce sînt din început? Aducă-şi mărturiile lor şi să se îndrepteze şi să asculte şi să spună adevărul. Fiţi Mie mărturii şi Eu sînt martor, grăieşte Domnul Dumnezeu şi Pruncul Meu pe Care L-am ales, ca să Mă cunoaşteţi şi să credeţi Mie şi să pricepeţi că Eu sînt. Mai-nainte de Mine n-a fost alt Dumnezeu, şi după Mine nu va fi. Eu sînt Dumnezeu şi nu va fi afară de Mine mîntuitor. Eu am vestit şi am mîntuit; am defăimat şi n-a fost între voi Dumnezeu străin. Voi sînteţi Mie mărturii şi Eu martor sînt; zice Domnul Dumnezeu. Încă din început Eu sînt şi nu este cine să scoată din mîinile Mele. Face-voi şi cine va întoarce aceasta? Aşa zise Domnul Dumnezeu Răscumpărătorul vostru, Sfîntul lui Israel.

Citire din Înţelepciunea lui Solomon:

(cap. III, vers. 1—9).

Sufletele dreptilor sînt în mîna lui Dumnezeu şi nu se va atinge de dinsele chinuire. Păruţu-s-a întru ochii celor nepri-cepuşi a fi murit şi s-a socotit pedeapsire ieşirea lor din această lume şi plecarea lor de la noi, sfărîmare; iar ei sînt în pace. Că înaintea feţei oamenilor chiar de vor fi şi pedepsiţi, nădejdea lor este plină de nemurire; şi puţin fiind pedepsiţi, cu mari faceri de bine se vor dăru; că Dumnezeu i-a ispitit pe dinşii şi i-a aflat Luişi vrednici. Ca aurul în topitoare i-a lămurit pe ei şi ca pe o jertfă de ardere de tot i-a primit; şi în vremea cercetării lor vor străluci şi ca scintele pe mirişte vor fugi. Judeca-vor şi vor stăpîni popoare, şi Domnul va împărăţi peste dinşii în veac. Cel ce nădăjduiesc spre Dînsul vor înţelege adevărul, şi credincioşii în dragoste vor petrece cu Dînsul; că dar şi milă este pentru cuvioşii Lui şi cercetare pentru aleşii Lui.

Citire din Înțelepciunea lui Solomon :
(Cap. V, 16 -- VI, 1).

Dreptii în veci vor fi vii, și la Domnul este plata lor și purtarea de grijă pentru dinșii, de la Cel prea Înalt; pentru aceasta vor lua împărăția bunei cuviințe și stema frumuseții din mâna Domnului; căci cu dreapta Sa îi va acoperi pe ei și cu brațul Său îi va apăra. Lua-va drept armă dorul Său aprins și va intrarma făptura spre apărarea de vrăjmași. Imbrăca-se-va în platoșa dreptății și-și va pune drept coif judecata cea nefățarnică. Lua-va drept scut nebiruit sfințenia, și va ascuți cumplită mînie drept sabie, și împreună cu Dînsul lumea va da război împotriva celor nebuni. Porni-se-vor săgețile fulgerelor bine ochite și din nori ca dintr-un arc bine încordat vor lovi la țintă și din minia Sa, ca dintr-o mașină svirlitoare de pietre, încărcături de grindină se vor arunca. Întărita-se-va asupra lor apa mării și riurile îi vor îneca de năprasună. Sta-va împotriva lor suflarea puterii dumnezeiești și ca un vifor îi va vîntura pe ei, și fărădelegea va pustii tot pămîntul și răutatea va răsturna scaunele puternicilor. Auziți, dar, împărați și înțelegeți; învățați-vă voi, judecători ai marginilor pămîntului.

LA LITIE

Se cîntă Stihira hramului, apoi aceste
idiomele ale Tuturor Sfinților, glasul I.

Duhovnicește să prăznuim întru unirea credinței praznicul cel a toată lumea, al celor ce din veac bine au plăcut lui Dumnezeu, pe cinstiții patriarhi, soborul proorocilor, podoaba apostolilor, adunarea mucenicilor, lauda pustnicilor, pomenirea tuturor Sfinților; că ei se roagă neîncetat să se dăruiască pace lumii și sufletelor noastre mare milă.

Veniți toți credincioșii să laudăm prea slăvita pomenire a tuturor Sfinților, cu psalmi, cu laude și cu cîntări duhovnicești: pe Botezătorul Mîntuitorului, pe Apos-

toli, pe prooroci și pe mucenici, pe ierarhi, pe învățători și pe cuvioși, pe pustnici, pe drepti și pe adunarea sfințelor femei, cea iubitoare de Dumnezeu, și cu cinste fericindu-i, cu un glas să strigăm: Preabunule Hristoase, Dumnezeule nostru, pentru rugăciunile lor, dă pace Bisericii Tale, biruință iubitorilor de Hristos creștini, asupra vrăjmașilor și sufletelor noastre mare milă.

Veniți toți să ne veselim duhovnicește pentru pomenirea Sfinților; că iată aceasta a venit, revărsîndu-ne nouă daruri aducătoare de cîștig. Pentru aceasta, cu glas de bucurie și cuget curat să strigăm, zicînd: Bucurați-vă, adunarea proorocilor, care ați propovăduit lumii venirea lui Hristos, și cele foarte depărtate ca și cum ar fi fost aproape mai dinainte le-ați văzut. Bucurați-vă, ceata apostolilor, care ați fost pescari de păgîni și vînători de oameni! Bucurați-vă, mulțimea mucenicilor, care de la marginile pămîntului v-ați adunat într-o credință și pentru dînsa ați suferit încercările chinurilor și desăvîrșit ați luat cununa muceniei. Bucurați-vă, stupina părinților, care v-ați topit trupurile cu nevoia și omorîndu-vă patimile trupești, v-ați intraripat min-

tea cu dumnezeiasca dragoste, și la cer ați zburat și cu îngerii împreună veselindu-vă, vă îndulciți de veșnicele bunătăți. Ci, o, proorocilor, apostolilor și mucenicilor! Rugați cu dinadinsul, împreună cu pustnicii, pe Cel ce v-a încununat pe voi, să izbăvească de vrăjmașii cei nevăzuți și cei văzuți, pe cei ce cu credință și cu dragoste săvîrșesc cea de-a pururi cinstită pomenirea voastră.

Slavă..., glasul al 5-lea:

La prăznuirea de acum să alergăm împreună credincioșii; că înaintea noastră faptele bune ale mucenicilor stau ca o masă duhovnicească cu dulci bucate, și ea un pahar de taină plin de veselie; că aceștia cu suflete tari, din toate laturile pămîntului, și de toată vîrsta, au adus lui Dumnezeu jertfă duhovnicească, încercările a tot felul de chinuri asupra mădurelor trupului; unora capul li s-a tăiat, iar altora li s-au smuls mîinile cu toate încheieturile, toți Sfinții făcîndu-se, astfel, părtași Patimilor lui Hristos. Ci, o Doamne! Cel ce le-ai dat lor cununi de răsplătire pentru chinuri, învrednicește-ne și pe noi, ca un Iubitor de oameni, să viețuim urmînd calea acestora.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Biserică și poartă, palat și scaun împărătesc ești, Fecioară, cu totul cinstită; prin care Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, S-a arătat celor ce dormeau întru întuneric, Soarele dreptății fiind și vrînd să lumineze pe cei ce i-a zidit, după chipul Său, cu mîna Sa. Pentru aceasta, cu totul laudată, ca ceea ce ai agonisit îndrăzneală către Dînsul, ca o Maică, roagă-L neîncetat să mîntuiască sufletele noastre.

Și celelalte după rînduială.

LA STIHOAVNA

Se cîntă Stihirile Învierii, glasul al 8-lea:

Suitu-Te-ai pe cruce, Iisuse, Cel ce Te-ai pogorît din cer; venit-ai la moarte, Viața cea fără de moarte; către cei dintru întuneric, Lumina cea adevărată; către cei căzuți, Învierea tuturor. Cel ce ești Luminarea și Mîntuitorul nostru, slavă Ție!

Stih: Domnul a împărățit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins.

Pe Hristos, Cel ce a înviat din morți, să-L slăvim; că suflet și trup luînd, prin patimă pe unul de altul a despărțit; cu prea curatul suflet pogorîndu-Se în iad, pe care l-a și prădat; dar în groapă, sfîntul trup al Izbăvitorului sufletelor noastre n-a cunoscut stricăciune.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina.

Cu psalmi și cu cântări slăvim, Hristoase, Învierea Ta cea din morți, prin care ne-ai slobozit pe noi de tirania iadului; și ca un Dumnezeu ne-ai dăruit viață veșnică și mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvinte sfințenie, Doamne, întru lungime de zile.

O, Stăpîne al tuturor, Cel necuprins, Făcătorule al cerului și al pământului, prin Cruce pătimind, mie nepătimită mi-ai izvorât. Iar îngropare primind, și înviind întru slavă, împreună ai înviat pe Adam, cu mină atotputernică. Slavă Învierii Tale, celei de-a treia zi, prin care ne-ai dăruit nouă viață veșnică și curățire de păcate, ca un singur îndurat.

Slavă..., glasul al 6-lea :

Veniți credincioșilor, astăzi, strângându-vă laolaltă să prăznuim cu dreaptă credință și să cinstim cu laude prea slăvita și cinstita pomenire a tuturor Sfinților, zicînd: Bucurați-vă, preaslăviți apostoli, prooroci, mucenici și ierarhi! Bucură-te adunare a cuviosilor și a dreptilor! Bucurați-vă, ceata cinstitelor femei! Și rugați pe Hristos, pentru lume, să dăruiască creștinilor biruință asupra păgînilor și sufletelor noastre mare milă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Făcătorul și Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, din pîntecele tău ieșind, Preacurată, întru mine îmbrăcîndu-Se, din blestemul cel dintîi pe Adam l-a slobozit. Pentru aceasta ție, Preacurată, ca unei Maici a lui Dumnezeu și Fecioare cu adevărat, strigăm fără tăcere, ca îngerul: Bucură-te! Bucură-te, Stăpîna, apărătoarea și acoperămîntul și mîntuirea sufletelor noastre.

Acum slobozești..., Sfinte Dumnezeule..., și după Tatăl nostru..., se cîntă troparul sfinților (de 2 ori) și Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te..., (o dată). Și binecuvîntarea pînilor.

Dacă nu este Priveghere, la Doamne strigat-am..., se pun trei Stihiri ale Învierii, una a lui Anatolie și trei ale Sfinților, pe șase.

Dacă nu este Litie se cîntă troparul Învierii glasul al 8-lea :

Dintru înălțime Te-ai pogorît, Milostive, îngropare ai luat de trei zile, ca să ne slobozești pe noi din patimi, Cel ce ești Viața și Învierea noastră, Doamne, slavă Ție.

Slavă..., al Sfinților, glasul al 4-lea.

Cu sîngiurile mucenicilor Tăi celor din toată lumea, ca și cu o porfiră și vison împodobită fiind Biserica Ta, printr-înșii strigă către Tine, Hristoase Dumnezeule: Poporului Tău trimite-i îndurările Tale, pace obștii Tale dăruieste și sufletelor noastre mare milă.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu :

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pămînt s-a arătat; Dumnezeu întrupîndu-Se întru unire neamestecată și Crucea de bunăvoie pentru noi primind; prin care înviind pe cel întîi-zidit, a mîntuit din moarte sufletele noastre.

La Miezonoptică se cîntă Canonul Treimii, al glasului de rînd din Octoih.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cîntă troparul Învierii de două ori; Slavă..., al Sfinților, Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu.

După întîia Catismă se cîntă Sedealna Învierii din Octoih, glasul al 8-lea.

Înviat-ai din morți, Viața tuturor; și înger luminat femeilor le striga: Lăsați lacrimile, apostolilor binevestiți, strigați, cîntînd, că a înviat Hristos Domnul, Care bine a voit a mîntui, ca un Dumnezeu, neamul omenesc.

Slavă...

Oamenii, Mîntuitorule, mormîntul Tău l-au pecetluit, și îngerul piatra de pe ușă a prăvălit; femeile Te-au văzut înviat din morți, și ele au binevestit ucenicilor Tăi, în Sion, că ai înviat, Viața tuturor; și s-au dezlegat legăturile morții, Doamne, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară și răstignire ai răbdat, Bunule; Care cu moartea pe moarte ai prădat și Învierea ai arătat, ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mîna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, Milostive; primește pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-ai născut pe Tine, care se roagă pentru noi; și mîntuiește, Mîntuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

După a doua Catismă se cîntă Sedealna glasul al 8-lea.

Podobie: Porunca cea cu taină...

În haine albe fiind îmbrăcat Gavriil, întocmai ca un fulger luminos a stătut lângă mormîntul lui Hristos și piatra de pe groapă a răsturnat; și frică mare a cuprins pe străjerii Tăi și de îndată au rămas toți ca niște morți, străjerii de la mormînt și pecetea pietrei. Rușinați-vă cei fără de lege; cunoașteți că Hristos a înviat.

Slavă...

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Înviind din mormînt cu adevărat, cuvioselor femei le-ai poruncit să propovăduiască apostolilor Învierea, precum este scris; și, degrab alergînd, Petru a stătut înaintea mormîntului și, văzînd lumină în groapă,

s-a spăimîntat, pentru că a văzut într-însa și giulgiurile singure zăcînd, fără dumnezeiescul Trup. Și crezînd, a strigat: Slavă Ție, Hristoase, Dumnezeule, că mîntuiești pe toți, Mîntuitorul nostru, că Tu ești raza Tatălui.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

De tine se bucură, ceea ce ești plină de dar, toată făptura: soborul îngeresc și neamul omenesc; ceea ce ești biserică sfințită și rai cuvîntător, la ușa fecioriei din care Dumnezeu S-a întrupat și prunc S-a făcut, Cel ce este mai-nainte de veci, Dumnezeul nostru; că mitrasul tău scaun l-a făcut, și pîntecele tău mai încăpător decît cerurile l-a lucrat. De tine se bucură toată făptura, ceea ce ești plină de dar, mărire ție!

După: Fericiți cei fără prihană..., (Ps. 118) se cîntă troparele: Soborul îngeresc...

IPACOI

Stînd mironosițele înaintea mormîntului Dătătorului de viață, pe Stăpînul cel fără de moarte Îl căutau printre cei morți; și de la îngeri primind bunele vestiri de bucurie, apostolilor au vestit că a înviat Hristos-Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

ANTIFOANELE

glasul al 8-lea:

Antifonul 1.

Din tinerețile mele vrăjmașul mă ispitește și cu des-

fătări mă aprinde; dar eu, nădăjduind în Tine, Doamne, îl biruiesc pe el.

Cei ce urăsc Sionul, să se facă, mai-nainte de a fi smulși, ca o iarbă; că va tăia Hristos grumajii lor, cu tăiere de chinuri.

Slavă..., Și acum...

Prin Duhul Sfînt viază toate, Lumină din Lumină, Dumnezeu mare; împreună cu Tatăl Îl laudăm pe El și cu Cuvîntul.

Antifonul al 2-lea.

Inima mea cu frica Ta să se acopere, smerindu-se cu gîndul; ca nu înălțîndu-se, să cadă de la Tine, cu totul îndurate.

Cel ce are nădejde în Domnul, nu se va înfricoșa atunci cînd va judeca toate, cu foc și cu pedeapsă.

Slavă..., Și acum...,

Prin Sfîntul Duh orice om dumnezeiesc vede și mai-nainte grăiește; face minuni prea înalte, pe Unul Dumnezeu în Treime cîntînd; că deși este în trei străluciri, o singură stăpînire este Dumnezeirea.

Antifonul al 3-lea.

Strigat-am către Tine, Doamne, ia aminte, pleacă urechea Ta spre mine, cel ce strig, și mă curățește mai înainte de a mă ridica din cele de aici.

CANOANELE

Se pune Canonul Învierii pe 4, al Crucii-Învierii pe 2, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 și al Tuturor Sfinților pe 6.

Canonul Învierii.

Cîntarea 1; glasul al 8-lea:

Imosul:

Pe Faraon, cel ce se purta pe carul de război, l-a «afundat toiagul lui Moise, «cel ce a făcut minuni de de-«mult, lovind în chipul cru-«cii și despărțind marea; iar «pe Israel fugarul, cel ce «umbla pedestru, cîntînd «cîntare lui Dumnezeu, l-a «mîntuit».

De Dumnezeirea lui Hristos, cea întru tot puternică, cum nu ne vom mira? Că din patimi izvorăște tuturor credincioșilor nepătimire și nesticăciune, și din coasta cea sfîntă izvor de nemurire picură, și din mormînt viață veșnică.

Ca un cuvios s-a arătat acum îngerul femeilor, și purtînd semne strălucite ale curăției firești celei fără materie, a vestit lumina Învierii, strigînd: A înviat Domnul!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Lucruri prea slăvite s-au grăit despre tine, în neamuri și neamuri, ceea ce ai încăput pe Dumnezeu-Cuvîntul în pîntece și curată ai rămas, Născătoare de Dumnezeu, Marie. Pentru aceasta toți te cinstim pe tine, cea după Dumnezeu ocrotitoarea noastră.

Tot cel ce coboară la mama sa, pămîntul, se va risipi iarăși, ca să ia chinuri sau daruri, pentru cele ce a făcut în viață.

Slavă..., Și acum...,

Prin Sfîntul Duh este cunoștința de Dumnezeu, Unimea cea întreit sfîntă: că este Tatăl, fără de început, din Care S-a născut Fiul fără de ani, și Duhul de un chip și de un scaun, din Tatăl împreună a strălucit.

Antifonul al 4-lea.

Iată acum: ce este bun, sau ce este frumos, decît să locuiască frații împreună? Că întru aceasta a făgăduit Domnul viața de veci.

Cel ce împodobeste crinii țarinei, poruncește că de haină nu se cade să ducem grijă.

Slavă..., Și acum...,

Prin Sfîntul Duh, ca printr-o singură pricină, toate se țin, prin darea de pace; că Dumnezeu este Acesta, cu Tatăl și cu Fiul de o ființă, cu adevărat.

PROCHIMEN

Glasul al 8-lea:

Împărăți-va Domnul în veac, Dumnezeul tău, Sioane, în neam și în neam.

Stih: Laudă suflete al meu pe Domnul, lauda-voi pe Domnul în viața mea.

Apoi: Toată suflarea...

Evangelhia întii a Învierii
Psalmul 50 și celelalte.

Canonul Crucii-Învierii, același glas.

Irmos: Apa trecînd-o...

Ridicatu-s-au porțile durerii și s-au spăimîntat portarii iadului, văzînd în cele mai dedesubt, pe Cel ce este întru înălțime, mai presus de firea tuturor.

Miratu-s-au cetele îngerești văzînd, pusă pe scaunul Tatălui, firea omenească cea căzută, care era ținută întru cele mai dedesubt ale pămîntului.

Canonul Preasfîntei Născătoare de Dumnezeu, același glas.

Irmos: Să cîntăm Domnului...

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, pe tine te laudăm, ceea ce ai născut întrupat, mai presus de fire, pe Cuvîntul cel veșnic și Dumnezeu.

Pe Tine, Hristoase, Te-a născut Fecioara, strugure purtător de viață, Care izvoarăști dulceața mîntuirii a toată lumea.

Canonul Tuturor Sfinților, același glas.

Irmos: Pe Faraon cel ce se purta...

Lăudînd eu cetele Sfinților Tăi, rogu-mă să se lumineze cu lumina Ta sufletul meu, pentru rugăciunile lor; că Tu ești lumina cea neapropiată, care alungi întunericul necunoștinții, cu strălucirile Tale, Hristoase, Cuvinte al lui Dumnezeu, Dătătorule de lumină.

Cînd Te-ai înălțat pe Cruce, ai adus la cunoștință toată moștenirea neamurilor, Stăpîne; și cu lumina Sfintei Treimi o ai luminat prin Sfinții Tăi Apostoli, prin care ai izgonit înșelăciunea.

Credincioși așezămîntului Legii Tale, Hristoase, toate cele de pe pămînt cu cuviință le-au lepădat Apostolii Tăi; și cu lumina harului au luminat, preaslăviții, toată lumea, propovăduindu-Te prin Evanghelie.

Slavă...

Cu bucurie ridicînd mucenicii crucea Ta și cinstitei Tale patimi fără abatere urmînd, nu s-au temut, vitejii, de amenințarea tiranilor, nici de foc, nici de sabie, nici de bătăi, nici chiar de foame și nici de moarte.

Și acum..., a Născătoare de Dumnezeu:

Indrăzneală vitejească luînd pe față fecioarele, Preacurată, lupte mucenicești fără de abatere au îndurat; și precum zice psalmistul, în urma ta, Fecioară, dumnezeiește bucurîndu-se cu Fiul tău, s-au adus pe ele jertfă Împăratului a toate.

Catavasie: Deschide-voi gura mea...

Cîntarea a 3-a:

Canonul Învierii.

Irmosul:

Cel ce ai întărit din început cerurile cu pricepere, și pămîntul pe ape

«l-ai așezat, întărește-mă pe «piatra Bisericii Tale, Hristoase; că nu este Sfînt afară «de Tine, unule Iubitorule «de oameni».

Pe Adam cel osîndit pentru gustarea cea cu păcat, l-ai îndreptat cu mîntuitoarea patimă a trupului Tău, Hristoase; că Însuși nevinovat ai fost de ispita morții, Cel ce ești fără de păcat.

Lumina Învierii a strălucit celor ce ședeau întru întuneric și în umbra morții, Dumnezeul meu Iisus, și cu a Sa Dumnezeire legînd pe cel tare, i-a smuls vasele lui.

A Născătoare de Dumnezeu:

Mai înaltă decît heruvimii și decît serafimii te-ai arătat, Născătoare de Dumnezeu, că tu singură ai primit în pîntecele tău pe Dumnezeu cel neîncăput, ceea ce ești neîntinată. Pentru aceasta, pe tine, toți credincioșii cu cîntări pururea te ferim.

Canonul Crucii-Învierii.

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut...

Pe mine, cel ce mai-nainte n-am dat ascultare poruncii Tale, Doamne, după ce m-ai făcut cu adevărat, m-ai izgonit. Și luînd Tu chipul meu și învățîndu-mă ascultare, la Tine din nou m-ai adus prin răstignire.

Cel ce cu înțelepciunea pe toate mai-nainte le-ai cunoscut, Doamne, și cu pri-

ceperea Ta ai alcătuit cele de dedesubt, n-ai socotit lucru nevrednic a învia prin pogorîrea Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe cel după chipul Tău.

Canonul Născătoare de Dumnezeu.

Irmos: Tu ești țaria...

Dă-ne nouă ajutor, cu rugăciunile tale, Preacurată, alungînd năvălirile cumplitelor primejdii.

Strămoașei Eva, tu i te-ai făcut îndreptare, născînd lumii pe Începătorul vieții, Născătoare de Dumnezeu.

Canonul Tuturor Sfinților.

Irmos: Cel ce ai întărit...

Cu sfințită preoție fiind îmbrăcați preoții și păstorii, și înțelepțește chivernisind-o, Hristoase, după vrednicie au împodobit cuvîntul învățaturii, de sus, cu adevărat îmbogățindu-se.

Infrumusețați fiind cu po-doabele frumuseții celei dintii, și arătînd ca niște luminători nerătăciți, Biserica lui Hristos cer ați făcut-o, Sfinților, unul într-un chip, altul într-altul, împodobind-o pe dînsa în multe feluri.

Slavă...

Legii Tale supunîndu-se mulțimile celor fericiți, cu multe feluri de virtuți strălumiți fiind, au moștenit locașurile cele cerești, bu-

curîndu-se. Că plinind unii pe unele, iar alții pe altele, toți au plinit pe acestea cu vrednicie.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Din pî n t e c e fecioresc pe Dumnezeu-Cuvîntul, Cel din Dum n e z e u, L-ai născut nouă, Maica lui Dumnezeu ; pe Care tinerele fecioare curate, cu dumnezeiască cuviință L-au i u b i t, și după tine toate, luminat, Lui au urmat.

Catavasie : Pe ai tăi cîntăreți...

SEDEALNA, glasul al 8-lea.

Podobie : Pe Înțelepciunea...

Săvîrșind sfînta pomenire a strămoșilor părinți patriarhi, a apostolilor, a mucenicilor, a ierarhilor, a proorocilor și a cuviosilor Tăi, a pustnicilor și a dreptilor și a tot numele ce este scris în cartea vieții, Hristoase Dumnezeule, pe toți îi îndemnăm la rugăciune, rugîndu-ne Ție : Împacă, pentru dinșii, lumea Ta, ca un Iubitor de oameni, ca toți să strigăm Ție : Dumnezeule, Cel ce Te preaslăvești în sfatul Sfinților Tăi, Tu ești cu adevărat Cel ce ai preaslăvit după vrednicie pomenirea lor (de două ori).

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe ceea ce este poartă cerească și chivot, mante cu totul sfînt, norul cel lumi-

nos, pe scara cea cerească, raiul cel duhovnicesc, izbăvirea Evei și o d o r u l cel mare a toată lumea să o lăudăm. Că printr-însa s-a săvîrșit mîntuirea lumii și iertarea greșelilor celor de demult. Pentru aceasta, strigăm către dînsa : Roagă-te Fiului tău și Dumnezeu să dăruiască iertare de greșeli celor ce cu bună cinstire se închină preasfintei tale nașteri.

Cîntarea a 4-a :

Canonul Învierii.

Irmosul :

Tu ești tăria mea, Doamne, Tu și puterea mea, «Tu ești Dumnezeul meu, Tu «bucuria mea, Cel ce nu ai «părăsit sînurile părintești «și a noastră sărăcie ai cercetat. Pentru aceasta, cu «proorocul A v a c u m strig «Ție : Slavă puterii Tale, Iu-«bitorule de oameni».

Tu pe mine, cel ce eram vrăjmaș, m-ai iubit foarte ; Tu prin smerire neobișnuită, Te-ai pogorît pe pămînt, Îndurate Mîntuitorule, nerușinîndu-Te de ocară ne-
trebniciei mele ; și rămînînd întru înălțimea slavei Tale celei prea curate, m-ai așezat în slavă pe mine, cel ce mai-nainte eram nebăgat în seamă.

Cine nu se va mira acum, Stăpîne, văzînd moartea zdrobită prin Patimă, stri-

căciunea izgonită prin Cruce și iadul deșertat de bogăție prin moarte ? Lucru peste fire al puterii Tale celei dumnezeiești, Cel ce Te-ai răstignit, Iubitorule de oameni !

A Născătoarei de Dumnezeu :

Tu, ceea ce nu știi de nuntă, ești lauda credincioșilor, tu ești ocrotirea, tu ești scăparea creștinilor, cetate și liman ; că duci rugăciunile către Fiul tău, ceea ce ești cu totul fără prihană, și mîntuiești din primejdii pe cei ce cu credință și cu dragoste te cinstesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu, curată.

Canonul Crucii-Învierii.

Irmosul : Auzit-am Doamne...

Pe cruce Te-au pironit feciorii celor fără de lege, Iubitorule de oameni, prin care ai mîntuit, ca un Milostiv, pe cei ce slăvesc patimile Tale.

Înviind din mormînt, ai înviat cu Tine pe toți morții cei din iad, și ai luminat, ca un milostiv, pe cei ce slăvesc Învierea Ta.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Tarină ne arată, care ai odrăslit pe Spîc u l cel făcător de viață, Care dă lumii viață, Născătoare de Dumnezeu, mîntuiește pe cei ce te laudă pe tine.

Născătoare de Dumnezeu, Preacurată, pe tine toți cei luminați te propovăduim ; că ai născut pe Soarele dreptății, pururea-Fecioară.

Canonul Tuturor Sfinților.

Irmos : Tu ești, Hristoase, Domnul meu...

Adunarea Sfinților Tăi unită fiind Ție, prin dragoste, și de Tine îndulcindu-se întru curăție și sfințenie cu bucurie dănuiește hora cea nesfîrșită, împreună cu îngerii, în jurul Tău, Purtătorule de grijă al tuturor, Dumnezeule și Doamne.

Bărbătește v-ați încununat cu cununa mucenicilor, slăviților sfințiți mucenici, mai întii împodobiți fiind cu ungerea dumnezeieștii lucrări a preoției, preafericitorilor. Pentru aceasta, îndoite cununi, după vrednicie luînd, cu Hristos vă bucurați în veci.

Toată simțirea trupului o ați supus, cu adevărat, duhului, de Dumnezeu purtătorilor, veștejind, schimnicește, prin post, zburdările lui cele neoprite ; și a c u m luminîndu-vă cu lumina nepătimirii, ați luat răsplătirile ostenețelor.

Slavă...

Ca niște mucenici ai lui Hristos, Întiul Mucenic, mari chinuri ați suferit, cu răbdare și cu vitejie, luptînd

ca în trupuri străine, slăviţilor. Şi acum, moşteni împărăţiei arătându-vă, vindecări izvorîţi credincioşilor.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Mireasă a lui Dumnezeu te-ai făcut, Născătoare de Dumnezeu; că pe Cuvîntul Lui, Cel mai înainte de veci, cu trup L-ai născut nouă. Întru Care şi femeile cu sfinţenie vieţuind şi cu tot felul de chinuri prin tine împodobindu-se, căderea strămoaşei au îndreptat.

Catavasi e : Pe dumnezeiescul sfat cel netilcui...

Cîntarea a 5-a :

Irmosul :

Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti «Lumina neapusă, şi m-a acoperit în tunicul cel «vrăjmaş, pe mine, ticălosul? Ci mă întoarce, rogu-mă, şi la lumina poruncilor «Tale îndreptează căile «mele».

Răbdat-ai să fii îmbrăcat în veşmînt de batjocură mai-nainte de patima Ta, Mîntuitorule, acoperind goliciunea cea fără de ruşine a celui întii-zidit; şi gol fiind pironit pe Cruce, ai dezbrăcat, Hristoase, îmbrăcămîntea morţii.

Din ţărîna morţii ai zidit iarăşi firea mea cea căzută, înviind Tu; şi ai făcut-o ne-

îmbătrînitoare, Hristoase, arătînd-o iarăşi ca o icoană împărătească, strălucind de lumina nestricăciunii.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Îndrăzneală de Maică avînd către Fiul tău, Preacurată, nu trece cu vederea purtarea de grijă pentru noi, cei de un neam, rugămu-ne; că pe tine, singură, creştinii te punem înainte, mijlocitoare binevoitoare către Stăpînul.

Canonul Crucii-Învierii.

Irmos : Luminează-ne pe noi...

Îndreptează-ne pe noi cu puterea crucii Tale, Hristoase, că pentru aceasta cădem către Tine; şi pacea dăne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Chiverniseşte ca un Preabun, viaţa noastră, a celor ce laudăm Învieria Ta, şi ne dăruieşte pace, Iubitorule de oameni.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Irmos : Pentru ce m-ai lepădat...

Linişteşte viforul păcatelor mele cel nepotolit, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, Chivernisitorul şi Domnul.

Naşterii tale, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, slujesc cetele îngerilor şi adunările oamenilor.

Canonul Tuturor Sfinţilor.

Irmos : Pentru ce m-ai lepădat...

O, Purtătorilor de Dumnezeu! Lumineându-vă cu puterea Duhului, v-aţi învrednicit ca şi dumnezeieştii prooroci a vedea mai dinainte cele ce aveau să fie, şi dornici fiind de neprihana sufletului, v-aţi curăţit prin viaţă sfîntă.

Ceata Sfinţilor, toţi cei mai înainte de Lege, patriarhii, proorocii, apostolii, adunările mucenicilor şi ale schimnicilor, ale învăţătorilor şi ale dreptilor, împreună cu sfinţii mucenici, se luminează acum cu dumnezeieşti daruri.

Slavă...

Văzînd astăzi adunarea Sfinţilor Tăi străluminată cu strălucirea Ta, Mîntuitorule, şi cu făcliile cele nestinse ale harului, laudăm neîncetat dumnezeiasca Ta bogăţie şi îndestularea bunătăţilor, Iubitorule de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Prea minunată naşterea ta iubind-o prea cinstitele femei, întru nimic au socotit desfătările vieţii, Preacurată, dorind cu înfocare numai lumina şi dumnezeiasca ei strălucire.

Catavasi e : Spăimîntatu-s-au toate...

Cîntarea a 6-a :

Canonul Învierii.

Irmosul :

Curăţeşte-mă, Mîngietorule, că multe sînt fără «delegile mele, şi mă ridică «din adîncul răutăţilor, rogu-mă; căci către Tine am «strigat; şi mă auzi, Dumnezeuul mîntuirii mele».

Din pricina pomului, m-ai biruit începătorul răutăţii; iar Tu Însuţi, spînzurat fiind pe lemn, Hristoase, mai cu tărie, prin cruce l-ai surpat, vădindu-l pe el, iar pe mine, cel căzut, m-ai înviat.

Răsărind din mormînt, ai miluit Sionul, făcîndu-l nou în locul celui vechi, ca un Milostiv, cu singele Tău cel dumnezeiesc; şi acum împărăteşti într-însul în veci, Hristoase.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Cu rugăciunile tale, Născătoare de Dumnezeu, Curată, să ne izbăvim de greşelile cele cumplite şi să dobîndim, Preacurată, dumnezeiasca strălucire a Fiului lui Dumnezeu, Celui ce din tine, în chip negrăit S-a întrupat.

Canonul Crucii-Învierii

Irmos : Rugăciune vărs...

Palmele pe Cruce Ţi-ai întins, vindecînd mîna celui întii-zidit, cea întinsă cu poftă necumpătată în Eden; şi, cu voia Ta, fiere ai

gustat, Hristoase, și ai mîntuit, ca un puternic, pe cei ce slăvesc patimile Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Ca să strice împărăția oșindirii celei de demult și a stricăciunii, Izbăvitorul moarte a gustat; și la cele din iad pogorîndu-Se, a înviat și a mîntuit ca un Puternic, pe cei ce laudă Învierea Lui.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Irmos: Haină luminoasă...

Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, credincioșii te vestim biserică a lui Dumnezeu și chivot, cămară de nuntă, însuflețită și poartă cerească.

Nimicitor al chipurilor idolești fiind, ca un Dumnezeu, Cel născut al tău, Marie dumnezeiască Mireasă, este închinat împreună cu Tatăl și cu Duhul.

Canonul Tuturor Sfinților.

Irmos: Curățește-mă, Mîntuitorule...

Ca o piatră scumpă, aleasă, pusă în capul unghiului, aflîndu-Te Sfinții în Sion pe Tine, Stăpîne, temelie neclătită, ca niște pietre alese s-au zidit pe sine deasupra ei.

Impunsă fiind coasta Ta, picăturile de sînge, picurînd cu apa dumnezeiesc lucrătoare, au înnoit lumea și au chemat dumnezeiasca adu-

nare a tuturor Sfinților, Făcătorule de bine.

Slavă...

Lăudăm cu toată buna cinstire mulțimea cea de Dumnezeu însuflată a mucenicilor, care s-a luminat cu harul și a strălucit prea luminat cu porfira sîngelui și cu mantia pătimirilor celor crunte.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Maică prea adevărată a lui Dumnezeu, toți te cunoaștem, pe tine ceea ce ești cu totul fără prihană; prin care firea femeiască întărîndu-se, a luptat pentru Hristos și s-a umplut de toată virtutea, cu dreaptă cinstire.

Catavasia: Înțelepții de Dumnezeu...

CONDAC, glasul al 8-lea. ♪

Ca pe o pîrgă a firii, Tie, Săditorului făpturii, lumea îți aduce, Doamne, pe purtătorii de Dumnezeu mucenici. Pentru ale căror rugăciuni, în pace adîncă păzește Biserica Ta, mult Milostive, pentru Născătoarea de Dumnezeu.

ICOS

Cei ce au pătimit chinuri în tot pămîntul și s-au mutat la ceruri, cei ce au urmat Pătimitul lui Hristos și au înălțurat patimile noastre, astăzi se adună aici, arătînd Biserica celor întîi-născuți ca pe aceea ce are chipul

celei de sus, și strigă lui Hristos: Dumnezeuul meu ești! Pentru Născătoarea de Dumnezeu păzește-mă, mult Milostive!

→ SINAXAR

ÎN DUMINICA TUTUROR SFINŢILOR

În această zi, Duminica întîi după Rusalii, prăznuim praznicul Tuturor Sfinților, celor de pretutîndeni, din toată lumea, din Asia, Libia și Europa, de la Miazănoapte și de la Miazăzi.

Stihuri.

Pe toți prietenii Domnului meu îi laud iar cei ce vor mai îi, să între împreună cu toți.

Dumnezeieștii noștri Părinți au așezat să prăznuim, după Pogorîrea Sfîntului Duh, sărbătoarea de azi, ca și cum ar fi voit să arate că venirea Preasfîntului Duh a lucrat prin Apostoli niște lucruri atît de mari, încît a sfințit și a înțelepțit pe cei de un aluat cu noi, și așezîndu-i din nou în locul cetei aceleia îngerești căzute, i-a adus, prin Iisus Hristos la Dumnezeu: pe unii, adică, prin mucenicie și sînge, iar pe alții prin trăire și viață virtuoașă, Duhul Sfînt săvîrșind, astfel, fapte mai presus de fire.

Duhul S-a pogorît în chipul focului, ca unul ce are, în firea Lui, înclinarea de la ceea ce este mai sus spre ceea ce este mai jos; iar țărîna, cu firea ei înclinată spre cele de jos, adică frămîntătura noastră, este ridicată la cele cerești.

Cu puțin mai înainte, Trupul luat și îndumnezeit de Dumnezeu-Cuvîntul a fost înălțat și a șezut de-a dreapta slavei părintești; iar acum, după făgăduință, îi atrage la sine pe toți cei ce vor, așa cum ne arată lucrarea mîntuitoare a Dumnezeu-Cuvîntului și rostul cel mai din urmă al venirii Sale în trup, printre noi, și al iconomie. Că pe cei căzuți mai de mult din credință, îi aduce la unirea și la prietenia cu Dumnezeu, iar dintre nemulțumitori a adus lui Dumnezeu, ca pe o pîrgă a firii omenești, pe cei care în multe chipuri au bineplăcut Lui. Într-un fel oarecare, deci, așa prăznuim sărbătoarea Tuturor Sfinților.

În al doilea rînd, prăznuind această sărbătoare, noi cinstim și pe mulți alții, care, deși au bineplăcut lui Dumnezeu prin virtutea lor cea desăvîrșită, totuși din cine știe ce pricină, ori poate din pricina unor împrejurări lumești, au rămas neștiuți de ni-

meni, cu toate că au multă slavă înaintea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, sînt mulți care au viețuit, după voia lui Hristos, și în India, în Egipt, în Arabia, în Mesopotamia, în Frigia, în părțile de sus ale Mării Negre cum și în tot Apusul, pînă chiar și la insulele Britanilor și, pe scurt grăind, în Răsărit și în Apus; a căror cinstire nu era ușor de făcut, după cum se cuvine, și după obiceiul Bisericii, din pricina mulțimii lor. Deci, pentru ca să primim și ajutorul acestora, al tuturor care au bineplăcut lui Dumnezeu, în orice parte a pămîntului, iar pe de altă parte și pentru Sfinții care se vor adăuga mai tîrziu, dumnezeieștii Părinți au așezat să prăznuim praznicul Tuturor Sfinților, care cuprinde în sine pe toți cei dinții și pe toți cei de mai tîrziu, pe cei cunoscuți și pe cei necunoscuți, pe care Duhul Sfînt, sălășluindu-se întru ei, i-a sfințit.

În al treilea rînd, prăznuirile Sfinților, ce se fac în fiecare zi în parte, trebuia adunate într-o singură zi, spre a se arăta că ei au luptat pentru un singur Hristos și că toți s-au găsit pe aceeași cale a virtuții, și astfel s-au încununat după vrednicie, ca niște slujitori ai unui singur Dumnezeu. Ei au alcătuit Biserica, împlinind lumea cea de sus și încurajîndu-ne și pe noi a ne sîrgui să ducem cu toată rivna aceeași luptă, care este deosebită și de mai multe feluri, potrivit cu puterea fiecăruia. Spre care nevoiască-se fiecare, după puterea și cu toată osîrdia lui.

În cinstea tuturor acestor Sfinți din veac, Leon, preînțeleptul și vrednicul de laudă împărat, a zidit o biserică măreață și foarte frumoasă înăuntrul cetății Constantinopolului, aproape de biserica Sfinților Apostoli. După cum se spune, el ar fi zidit această biserică pentru Teofana, soția lui cea dinții, care ar fi bineplăcut lui Dumnezeu în chip desăvîrșit, petrecîndu-și viața, lucru de mirare, chiar în mijlocul tulburărilor și al palatelor împărătești. Astfel, după ce împăratul a făcut cunoscut Bisericii scopul său, aceasta nu s-a plecat voiei lui. Adică s-a împotrivit îndată părerii împărătești, sub cuvînt că nu este cu cale a număra între Sfinți, și a cinsti numai de cinstire pe Teofana, în așa fel, încît să i se slînească chiar și o biserică peste măsură de frumoasă, celei care pînă ieri, numai cu cîteva zile mai înainte, trăise sub ispita înfumurării și a desfătării împărătești și că, deși a bineplăcut lui Dumnezeu, totuși încă nu a sosit vremea a i se da cinstire și închinare ca unui Sfînt. Preînțeleptul împărat, împărțînd părerea întregii Biserici, a hărăzit Tuturor Sfinților biserica zidită de el, zicînd:

Dacă și Teofana este sfântă, să fie și ea socotită cu toți Sfinții.

Socotesc, deci, că prăznuirea sărbătorii de azi, de aici mai ales și-a luat începutul, cu toate că s-ar fi putut întâmpla ca ea să fi fost și mai-nainte. Pentru aceasta ea este așezată ca o încheiere a Triodului și a Penticostarului, înconjurând întocmai ca un zid toate praznicele, fără osebire. Că buna rânduială și tocmeala Bisericii, deși începuse din vechime și se închegase puțin câte puțin, precum trebuie, totuși ea s-a orînduit și s-a așezat în întregime în zilele acestui împărat, așa cum este rânduiala și așezămîntul ei de acum. Triodul, ca să vorbim pe scurt, cuprinde într-însul tilcuirea cu grijă, în cuvinte nespuse, a tuturor celor făcute de Dumnezeu pentru noi: căderea diavolului din cer pentru neascultarea cea dintîi; alungarea lui Adam din rai și păcatul; toată iconomia, cea pentru noi, a lui Dumnezeu-Cuvîntul. Iar Penticostarul ne arată cum am fost ridicați din nou la ceruri, prin Sfîntul Duh și cum, acolo, am înlocuit ceata îngerească cea căzută, lucru care e știut că s-a făcut prin toți Sfinții.

Să se mai știe că acum prăznuim toate cîte Duhul Sfînt, cu dăruiri de bine, a slințit: sufletele cele prea înalte și sfințite, adică cele nouă cete: pe strămoși și patriarhi, pe prooroci și pe sfinții apostoli, pe mucenici și ierarhi, pe sfinții mărturisitori și pe cuvioșii mucenici, pe cuvioși, pe drepți și pe toată ceata sfințelor femei și pe toți ceilalți Sfinți necunoscuți, împreună cu care să fie și cei ce se vor adăuga în viitor. Dar mai presus de toți și întru toți și cu toți Sfinții, pe Sfînta Slinților, pe Preasfînta și cea fără-de asemănare mai mărită decît cetele îngerești, pe Doamna și Stăpîna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria.

Cu rugăciunile Preacuratei Tale Maici, Hristoase Dumnezeule, și cu ale Tuturor Sfinților celor din veac, miluiește-ne și ne mîntuiește pe noi, ca un bun și de oameni iubitor. Amin.

Cîntarea a 7-a:

Canonul Învierii.

Irmosul:

De pogorîrea lui Dumnezeu focul s-a rușinat «oarecînd în Babilon; pentru aceasta tinerii în cupertor, ca într-o pajiște înflo-

«rită, cu picioare vesele
«săltînd, au cîntat: Bine ești
«cuvîntat Dumnezeuul părinților noștri».

Slăvita deșertare și dumnezeiasca bogăție a sărăciei Tale, Hristoase, uimește pe îngerii care Te-au văzut pironit pe Cruce, ca să mîntuiești pe cei ce cu credință strigă: Bine este cuvîntat Dumnezeuul părinților noștri!

Cu dumnezeiasca Ta pogorîre cele de dedesubt s-au umplut de lumină, și întunericul cel de mai-nainte a fost risipit. Pentru aceasta, cei în veac legați au înviat, strigînd: Bine este cuvîntat Dumnezeuul părinților noștri!

A Treimii:

Dumnezeu mărturisindu-Te, cu dreaptă credință Te vestim pe Tine Domn al tuturor, cu adevărat, dar Tată numai al Fiului Celui Unul-Născut; și cunoaștem un singur Duh drept, cel de o ființă și împreună-veșnic, Care din Tine purcede.

Canonul Crucii-Învierii.

Irmos: Din Iudeea venind tinerii...

Mîntuire ai lucrat în mijlocul a toată lumea, Dumnezeule, precum zice proorocul; că înălțîndu-Te pe lemn, ai chemat pe toți cei ce strigă cu credință: Bine este cuvîntat, Dumnezeuul părinților noștri!

Înviind din mormînt ca din somn, Îndurate, pe toți i-ai izbăvit din stricăciune, și făptura a fost adusă la credință, prin Apostolii care au propovăduit Învierea. Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvîntat!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Irmos același:

Din pîntece fecioresc întrupîndu-Te, Te-ai arătat spre mîntuirea noastră. Pentru aceasta știind pe Maica Ta Născătoare de Dumnezeu, cu mulțămîță strigăm: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvîntat!

Mlădiță din rădăcina lui Iesei ai răsărit, Fecioară întru tot fericită, care înflorînd ai adus rod de mîntuire, celor ce strigă cu credință către Fiul tău: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvîntat!

Canonul Tuturor Sfinților.

Irmos: De pogorîrea lui Dumnezeu...

Cetele Sfinților, laudînd neîncetat pe Cel ce se odihnește întru Sfinți, se îndulcesc acum de dumnezeiască desfătare; și bucurîndu-se, dăntuiesc cîntînd: Bine este cuvîntat Dumnezeuul părinților noștri!

Cu dumnezeieștile străluciri ale revărsării de lumină celei în trei sori, cu cuviință înconjurîndu-se de lumină adunările Sfinților, mărturi-

sesc, cu dreaptă cinstire, pe Dumnezeu Cel Unul în Treime: pe Tatăl și pe Fiul Cel împreună fără început și pe Duhul Sfînt.

Cînd Te vei arăta, Dumnezeule, cu slava Ta cea neagrăită, în mijlocul celor îndumnezeiți, dînd fiecăruia cele cuvenite și împărțind cununile, atunci pe toți învrednicește-i să-Ți cînte Ție: Bine ești cuvîntat Dumnezeuul părinților noștri!

Slavă...

Bucurîndu-ne, să laudăm adunarea tuturor Sfinților, strînși laolaltă de pretutindenii, din tot neamul, de tot rangul și traiul, împreună cu dinșii să cîntăm: Bine ești cuvîntat, Dumnezeuul părinților noștri!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Adunîndu-vă laolaltă, în dumnezeiască ceată, fecioarele toate, Preacuratei și Preasfîntei Născătoare de Dumnezeu Maria strigați-i cu mare glas: Bucură-te, ceea ce ai izvorît nouă pe Izvorul bucuriei!

Catavasi: N-au slujit făpturii...

Cîntarea a 8-a:

Canonul Învierii.

Irmosul:

De șapte ori a încins cupertorul tiranul haldeilor, «cu furie, pentru cinstitorii «de Dumnezeu; dar văzîndu-

«du-i pe ei mîntuiți de o pu-
«tere mai mare, striga Fă-
«cătorului și Izbăvitorului:
«Tineri binecuvîntați-L,
«preoți laudați-L, popoare
«preainălțați-L întru toți
«vecii».

Puterea dumnezeiască cea
mai presus de toate, a Dum-
nezeirii lui Iisus, a strălucit
între noi, cu dumnezeiască
cuvîntă; că, gustînd moar-
te cu trupul pe cruce, pen-
tru toți a zdrobit puterea
iadului. Pe Care neîncetat
tineri binecuvîntați-L, pre-
oți laudați-L, popoare prea-
înălțați-L întru toți vecii!

Sculatu-S-a cel răstignit,
iar cel ce se trufea a căzut.
Cel ce era căzut și zdrobit
s-a îndreptat; stricăciunea a
fost izgonită și a înflorit ne-
stricăciunea; că moartea a
fost înghițită de Viață. Ti-
neri binecuvîntați-L, preoți
laudați-L, popoare preainăl-
țați-L întru toți vecii!

A Treimii:

Pe Dumnezeirea cea în-
treit luminătoare, Care stră-
lucește ca una singură, pe
Lumina cea dintr-o fire în
trei fețe, pe Părintele cel
fără început, și pe Cuvîntul
cel de o fire cu Tatăl, și pe
Duhul Cel ce este de aceeași
ființă și împreună împărăte-
ște, tineri binecuvîntați-L,
preoți laudați-L, popoare
preainălțați-L întru toți
vecii!

Canonul Crucii-Învierii.

Irmosul: Biruitorii chinuitorului...

Pe Domnul, Cel ce pe lemn
mi-a întins mîinile Sale
mie, celui gol, și m-a che-
mat să mă încălzesc cu go-
liciunea Sa cea cu bun chip,
binecuvîntați-L toate lucru-
rile și-L preainălțați întru
toți vecii!

Pe Domnul, Cel ce m-a ri-
dicat din iadul cel mai de
dedesubt pe mine, cel căzut,
și m-a cinstit cu slava scau-
nului celui înalt al Părinte-
lui, binecuvîntați-L toate lu-
crurile și-L preainălțați în-
tru toți vecii!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Irmosul: Pe Împăratul ceresc...

Săgețile potrivnicilor cele
aprinse și în chip de
flacăra, pornite asupra
noastră, stinge-le, Curată,
ca să te laudăm în veci.

Mai presus de fire ai năs-
cut, Fecioară, pe Ziditorul
și Mîntuitorul, Dumnezeu-
Cuvîntul. Pentru aceasta, pe
tine te laudăm întru toți
vecii.

Canonul Tuturor Sfinților.

Irmos: De șapte ori...

Bucurați-vă, mucenicilor,
proorocilor și apostoli-
lor și cinstita adunare a
sfinților sfinților mucenici,
și dumnezeiasca ceată a
dreptilor, a cuviosilor și a
învățătorilor, împreună cu
mironosițele femei, dulce

viersuind: Tineri binecu-
vîntați, preoți laudați, po-
poare preainălțați pe Hris-
tos întru toți vecii!

De strălucirea cea mai pre-
sus de cuget bucurîndu-vă
din destul, Sfinților, și de
dumnezeiasca veselie și bu-
curie umplîndu-vă, v-ați în-
dumnezeit prin apropierea
de Dumnezeu; și străluciri-
lor celor dumnezeiește lu-
crătoare împărtășindu-vă,
și cu razele slavei celei ne-
grăite luminați fiind, preai-
nălțați pe Hristos, întru toți
vecii!

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Arătîndu-vă ca niște lumi-
nători prea strălucitori,
Sfinților, ați luminat cerul
Bisericii cu multe feluri de
daruri și cu osebite frumu-
seți, întru dreptate, bărbă-
ție, curăție și înțelepciune,
strigînd: Preoți laudați, po-
poare preainălțați pe Hris-
tos, întru toți vecii!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu veselie voi, toate femeile,
cele pline de dumnezeiasca
înțelepciune, care
v-ați săvîrșit cu duhul în-
tru Hristos, pe Preacurata
Fecioara și adevărata Maică
a lui Dumnezeu, care ne-a
izbăvit pe noi din blestemul
strămoașei Eva, înconjurînd-
o acum, laudați pe Fiul
ei, în veci.

Catavasi: Pe tinerii...

Cîntarea a 9-a:

Canonul Învierii.

Irmosul:

Spăimîntatu-s-a de aceas-
ta cerul și marginile pă-
«mîntului s-au minunat; că
«Dumnezeu S-a arătat oa-
«menilor în trup și pînte-
«cele tău s-a făcut mai în-
«căpător decît cerurile.
«Pentru aceasta, pe Tine,
«Născătoare de Dumnezeu,
«căpeteniile cetelor înge-
«reși și omenești te măresc».

Simplu fiind prin firea cea
dumnezeiască și fără de în-
ceput, Te-ai făcut în două
firi prin luarea trupului, su-
punîndu-l pe acesta în Tine
Însuți, Cuvinte al lui Dum-
nezeu; și pătîmind ca un
om, ai rămas afară de pati-
mă, ca un Dumnezeu. Pen-
tru aceasta, Te slăvim pe Ti-
ne în două firi, în chip ne-
despărțit și neamestecat.

După ce Te-ai făcut om cu
firea, pogorîndu-Te în rîn-
dul robilor, Preainalte, ai
numit pe Dumnezeu Tatăl,
după ființa cea dumnezeias-
că; iar înviind din mormînt,
ai rînduit pămîntenilor Ta-
tă, după har, pe Cel ce după
fire este Dumnezeu și Stă-
pîn; cu Care împreună toți
Te slăvim.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Maică a lui Dumnezeu te-ai
arătat, Fecioară, născînd cu

trup, mai presus de fire, pe Cuvîntul cel bun, pe Care Tatăl L-a născut, ca un Bun, din inima Sa, mai-nainte de toți vecii. Pe Care acum Îl știm mai presus de trupuri, cu toate că S-a îmbrăcat în trup.

Canonul Crucii-Învierii.

Irmosul: Infricoșatu-s-a tot auzul...

Pe Tine, Cel ce după fire ești Fiul lui Dumnezeu, Te știm zămislit în pîntecele Maicii lui Dumnezeu și făcut om pentru noi; și măcar că Te vedem pe Cruce pătimind cu firea omenească, dar ai rămas fără patimă, ca un Dumnezeu.

Risipitu-s-a întunericul cel apăsător, căci din iad a răsarit Hristos, Soarele dreptății, luminînd toate marginile pămîntului și strălucind cu lumina Dumnezeirii, Om ceresc și Dumnezeu pămîntesc; pe Care în două firi Îl mărim.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu.

Irmos: Cu adevărat Născătoare...

Plină de bucurie și de veselie este pomenirea ta, că izvorăști vindecări celor ce se apropie și cu bună cinstire te vestesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Cu psalmi te laudăm, ceea ce ești plină de dar și neîncetat strigăm ție: Bucură-te! Că tu ai izvorit tuturor bucuria.

Canonul Tuturor Sfinților.

Irmos: Spăimîntatu-s-a de aceasta...

Cu nădejde și cu dragoste fiind împlătoșată adunarea celor aleși și cu credință îngrădită, toate amenințările tiranilor, chinurile și lovirile, bucurîndu-se, le-a răbdat cu vitejie, pe Hristos avîndu-L dătător de biruință în lupte, întîii mucenici ai adevărului.

Ca pe un liman de mîntuire să laudăm acum, după vrednicie, pe Botezătorul, pe apostoli, pe prooroci și mucenici și împreună cu schimnicii, cu dumnezeieștii învățători și preoți și cu adunarea patriarhilor și pe slăviții și sfințiții mucenici, și pe femeile cele iubitoare de Dumnezeu, pe cuvioși și pe drepti.

Slavă...

Cu focul ispitelor fiind încercați și de desfătări nefiind ademeniți, desăvîrșit vă bucurați, stînd în ceruri înaintea scaunului de lumină al Stăpînului, preaslăvitelor adunări ale Sfinților; că prin arătările adevărului oglinzile s-au sfărîmat și umbra a trecut.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Arătat-te-ai împreunătoare a celor despărțite, Curată Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară. Că prin tine oamenii s-au făcut împreună-locuitori cu îngerii

în ceruri, cu adevărat; și cetele tuturor Sfinților acum mărturisesc împreună cu dînșii, laudînd cu veșnice cîntări pe Cel născut al tău.

Catavasi: Tot neamul omenesc să săl-teze...

Luminînda Învierii I-a, glasul al 2-lea:

Însuși podobia.

Cu Ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credință să vedem pe Hristos grăind, că a luat putere a celor de sus și a celor de jos; să auzim cum învață a boteza toate neamurile, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh, și că va fi împreună cu ai Săi, precum a făgăduit, pînă la sfîrșitul veacului.

Slavă..., a Sfinților:

Pe Botezătorul și Înaintemergătorul, pe Apostoli, pe prooroci, mucenici și ierarhi, pe pustnici și cuvioși, pe sfinții sfințiții mucenici, împreună cu femeile iubitoare de Dumnezeu, pe toți dreptii și pe cetele îngerilor, după datorie, cu cîntări să-i încununăm, rugîndu-ne să dobîndim de la Hristos Mîntuitorul, slava lor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce în cer este în chip dumnezeiesc preaslăvit de îngerii, de sînurile părințești nedespărțindu-se, cum nu se poate spune, cu cei de jos împreună a viețuit, Prea-

curată. Iar tu ai fost solitoare a acestei mîntuiri, dînd Acestuia trup din curat sîngele tău, mai presus de cuvînt, Curată; pe Care roagă-L să dea robilor tăi izbăvire de greșeli.

LA LAUDE

Se pun Stihirile pe 8; dintre care cinci ale Învierii și trei ale Tuturor Sfinților.

Stihirile Învierii, glasul al 8-lea:

Doamne, deși ai stătut înaintea divanului, de Pilat fiind judecat, dar nu Te-ai despărțit de scaun, cu Tatăl împreună-șezînd; și înviind din morți, lumea ai slobozit din robia vrăjmașului, ca un îndurat și de oameni iubitor.

Doamne, a rmă împotriva diavolului, Crucea Ta ai dat-o nouă; că se îngrozește și se cutremură, nesuferind a privi spre puterea ei; că pe morți i-a sculat și moartea o a zdrobit. Pentru aceasta, ne închinăm îngropării Tale și Învierii.

Doamne, deși Te-au pus Iudeii, ca pe un mort, în mormînt, dar, ca pe un împărat adormit, străjerii Te străjuiau și, ca pe o visterie a vieții, cu pecete Te-au pecetluit. Dar ai înviat și ai dat neștricăciune sufletelor noastre.

Îngerul Tău, Doamne, care a vestit Învieria, pe străjeri i-a infricoșat, dar femeilor le-au strigat, zicînd: Ce

căutați pe Cel viu printre cei morți? Înviat-a, Dumnezeu fiind, și lumii vi a ț a a dăruit.

Stihira lui Anatolie.

Pătimit-ai pe cruce, Cel ce ești fără patimă cu Dumnezeu; îngropare de trei zile ai luat, ca să ne slobozești pe noi din robia vrăjmașului, și fără de moarte făcându-ne, să ne inviezi pe noi, Hristoase Dumnezeule, prin Învierea Ta, Iubitorule de oameni.

Stihirile Tuturor Sfinților, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Pe Sfinții cei de pe pământ, minunați i-a făcut Domnul; că rănilor și patimilor Lui pe trup le-au primit, întru acelea împodobindu-se și cu dumnezeiești frumuseți, în chip văzut, îmbrăcându-se. Pe care, ca pe niște flori nevestejite, ca pe niște stele neclintite ale Bisericii, cu jertfe de bună voie, să-i lăudăm.

Stih: Strigat-au dreptii și Domnul i-a auzit pe dinșii.

Apostolii împreună cu prorocii, învățătorii cu cuviosii, dreptii împreună cu toți sfinții sfinții mucenici și, dintre femei, cele care s-au luptat și cu dragoste au pustnicit, mulțimea Sfinților și cetele dreptilor să fie lăudați cu sfinte cîntări, ca niște moștenitori ai împără-

ției cerești, și locuitori ai raiului.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Cei ce au făcut pământul cer cu strălucirea faptelor bune, cei ce au urmat morții lui Hristos, cei ce au umblat pe calea cea solitoare de nemurire, cei ce au curățit patimile oamenilor cu lucrarea harului, cei ce s-au luptat vitejește, într-un suflet, în toată lumea, Mucenicii lăudați să fie.

Slavă..., Stihira Evangheliei, glasul 1:

În munte mergînd Ucenicii pentru înălțarea de pe pământ, înaintea lor a statut Domnul; și închinîndu-se Lui și fiind învățați de puterea cea dată Lui pretutindenea, în toată lumea au fost trimiși să propovăduiască Învierea cea din morți și înălțarea la ceruri. Cu care a și făgăduit că va fi împreună în veci, nemincinosul Hristos - Dumnezeu și Mintuitorul sufletelor noastre.

Și acum..., Preabinecuvîntată ești...

Doxologia mare, ecteniile și otpustul.

→ LA LITURGHIE

La Fericiri se pun Fericirile Învierii, glasul al 8-lea, pe 4.

Pomeneste-ne pe noi, Hristoase, Mintuitorul lumii, precum ai pomenit pe țilha-

rul pe Cruce; și învrednicește pe toți, Unule-Îndurate, împărăției Tale celei cerești.

Pe lemn pironindu-Te de bună voie, Mintuitorul nostru, de blestemul pomului pe Adam l-ai izbăvit, dîndu-i din nou, ca un Îndurat, chipul cel dintîi și a raiului sălășluire.

Ascultă, Adame, și te bucură împreună cu Eva! Că cel ce mai-nainte v-a lăsat goi pe amîndoi și prin înșelăciune v-a luat robi, cu Crucea lui Hristos a fost zdrobit.

Astăzi Hristos a înviat din mormînt, dînd tuturor credincioșilor nestrîcăciune; și după Patimă și Înviere a înnoit bucuria Mironosițelor.

Și din Canonul Tuturor Sfinților se pune Cîntarea a 6-a, pe 4.

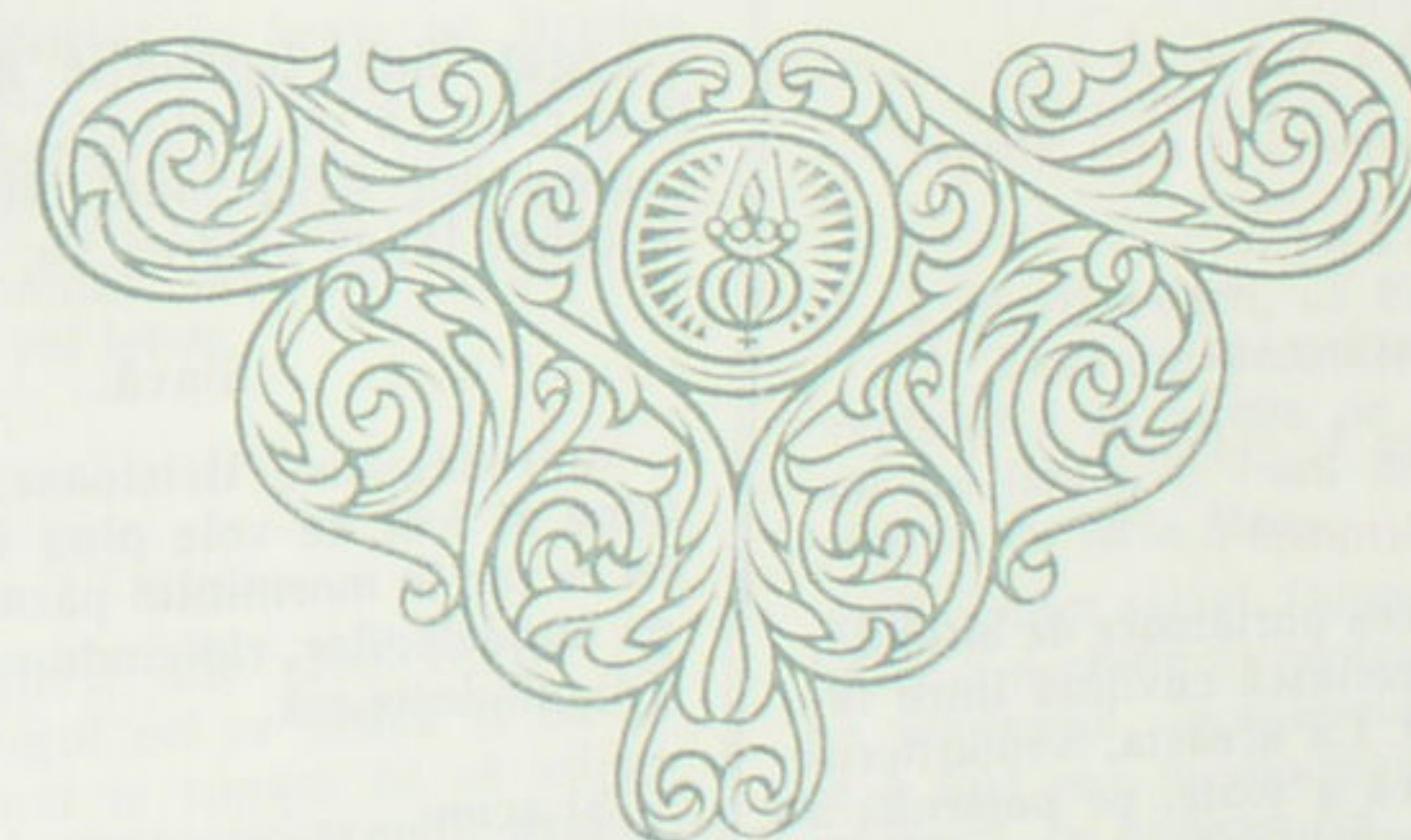
Apostolul: Din cartea către Evrei; Evanghelia: De la Matei.

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri. Aliluia, Aliluia, Aliluia.

Sau: Bucurați-vă, dreptilor, întru Domnul, dreptilor se cuvine lauda.

La masă se face mîngîierea fraților celor ce se găsesc spre nevoia postului, în seara acestei Duminici lăsîndu-se sec pentru postul Sfinților Apostoli.

→ TRIPESNETE ADICĂ TREI-CÎNTĂRI

ALCATUIE DE CUVIOSUL PARINTELE NOSTRU IOSIF SCRIITORUL DE CÎNTĂRI¹⁾

Aceste tricîntări încep a se cînta la Pavecernița, după Săptămîna Luminată a Sfințelor Paști, adică din Duminica Sfințului Apostol Toma, în toate zilele acestei săptămîni și ale celorlalte, pînă la Duminica Tuturor Sfinților.

→ DUMINICĂ

a doua săptămîină după Paști,
seara

TRICINTARE

Cîntarea 1, glasul 1.

Irmosul :

Dreapta Ta cea purtătoare de biruință, cu dumnezeiască cuviință întru tărie s-a preaslăvit. Că aceasta, Nemuritorule, ca o puternică a toate, pe puternici a zdrobit, făcînd Israelitenilor cale nouă prin «adînc».

Să cîntăm lui Dumnezeu, ca unui biruitor, Care a surpat cu moartea pe moarte și a înviat împreună cu Sine pe toți și din destul i-a cinstit cu nestrîcaciunea.

1. **Cade-se a ști:** că aceste tricîntări erau așezate în Penticostarele vechi slavonești, să se cînte la Liturghie. Dar la greci, tricîntările se cîntă la Pavecernița, împreună cu

La Liturghie, grecii cîntă din Canonul Duminicilor, în fiecare zi cite o cîntare: duminica pun Cîntarea a treia și a șasea; luni, Cîntarea întâi; marți, a patra; miercuri, a cincea; joi, a șaptea; vineri, a opta și sîmbătă, a noua.

Pentru aceasta, urmînd și noi izvodului grecesc, n-am pus aceste tricîntări la rînd în Penticostar, ca să nu stricăm izvodul și rîndul grecesc, ci le-am pus la sfîrșitul acestei cărți, ca să se cînte la Pavecernița.

Legat fiind, legăturile morții cu tărie le-ai rupt, ca un Puternic, și dezlegînd pe oameni din stricăciune, din iad ai înviat pe cei ce laudă puterea Ta, mult Milostive.

Slavă...

Mult milostive Hristoase, Cel ce pentru mine ai fost de voie pînă la iad, pe mine cel ce zac în mormîntul păcatelor și în groapa fărădelegilor, ridicîndu-mă cu cercetarea Ta, miluiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Văzînd pe Hristos sculat din morți cu trupul, te-ai bucurat, Născătoare de Dumnezeu; ci cere-mi și mie ca să-mi dăruiască acum plîngere dătătoare de bucurie, ca să aflu atunci dumnezeiasca mîngîiere, Preacurată.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

În cuptor tinerii lui Israel ca într-o topitoare, cu podoaba dreptei credințe mai «curat decît aurul au strălucit, grăind : Bi-
«necuvîntați toate lucrurile Domnului pe «Domnul ; lăudați-L, și-L preainălțați în-
«tru toți vecii».

Cu crucea Ta dezlegînd blestemul, Te-ai pus în mormînt, și împărăția iadului cea întunecată ai surpat-o, Hristoase al meu, Iisuse ; și ai înviat, înviînd împreună cu Tine toată făptura. Pentru aceasta, Te lăudăm întru toți vecii.

Suindu-Te Tu pe cruce, soarele s-a întunecat, și în iad pogorîndu-Te, Iubitorule de oameni, lumină a strălucit pentru sufletele ce erau întru întuneric și ținute de moartea cea amară. Pentru aceasta, Te lăudăm întru toți vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Pe mine cel legat cu lanțurile păcatelor, dezleagă-mă, Hristoase, și-mi strălucește dumnezeiasca strălucire a pocăinței, Mintuitorule, Cel ce ai scos pe oameni din întunericul cel veșnic, cu minunată Învierea Ta, pe care o lăudăm întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce ai purtat în brațe pe Hristos, Cel intrupat din tine, Fecioară, roagă-L să mă primească acum și pe mine, cel ce rătăcesc în căile cele rele ale vieții, și greșeli fără de număr săvîrșesc totdeauna, pentru năravul cel leneș.

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Chipul nașterii tale celei curate l-a arătat rugul cel ce ardea și nu se «mistuia ; și acum te rugăm ca să stingi «cuptorul ispitelor, cel dezlănțuit asupra «noastră, ca să te mărim neîncetat, Născătoare de Dumnezeu».

Soarele s-a întunecat, văzîndu-Te răstignit în mijlocul filharilor pe Tine, Soarele cel neapus, Cuvinte ; munții și dealurile, pămîntul și marea s-au clătînat, iadul s-a cutremurat, slobozînd pe legații ce-i ținea, care Te lăudau pe Tine.

Arătat-Te-ai ca un soare strălucitor apunînd sub pămînt, și ai răsărit din morți, Luminătorule cel neapus, luminînd preaslăvit marginile pămîntului. Pentru aceasta, pe Tine, Dătătorule de viață, neîncetat Te slăvim.

Mintuitorule Iisuse, Cel ce ai stricat cu moartea Ta pe moarte, și ai sculat pe toți cei ținuți acolo, ridică-mă și pe mine, cel ce strig către Tine, din groapa cea adîncă a păcatelor și a patimilor, ca un Iubitor de oameni.

Slavă...

Venit-au mironosițele de dimineață la mormînt plîngînd ; și neaflîndu-Te pe Tine, au văzut inger șezînd înaintea, în haine albe, și acela striga : S-a sculat Domnul ! Grăbiți-vă de vestiți ucenicilor Lui, Învierea.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Se minunează toată făptura, Stăpină, de taina nașterii tale celei mai presus de minte : Că ai născut pe Dumnezeu-Emmanoil, Cel ce S-a făcut om pentru noi, ceea ce ești cu totul fără prihană, și a slărimat tirania morții, cu crucea Sa.

→ L U N I

a doua săptămîină după Paști

seara

TRICINTARE

Cîntarea a 2-a, glasul 1 :

Irmosul :

Vedeți, vedeți, că Eu sint Dumnezeu, Care am poruncit lui Moise să po-
«vățuiască în pustie pe poporul cel rob
«al lui Israel, și l-am mintuit, ca un Pu-
«ternic, cu tăria Mea».

Să cîntăm astăzi, Domnului, strigînd Celui ce S-a răstignit pentru noi, și a surpat pe vrăjmașul, începătorul răutății ; Celui ce a fost pus în mormînt, și a înviat pe cei morți, cu Învierea Sa.

Sfînt este Domnul, Cel ce a înviat a treia zi din morți, ca un Puternic, și ucenicilor S-a arătat cu dumnezeiască cuviință, și de bucurie negrăită a umplut sufletele lor, cele mai înainte pline de intristare.

Slavă...

Cuvinte, Cel ce ești fără de început, cu Tatăl cel fără de început împreună pe scaun șezător, Cel ce Te-ai răstignit și ai fost socotit între cei morți, și ai înviat ca un Puternic, înviază sufletul meu cel omorît de călcările poruncilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

O, minunile tale ! O, înfricoșătoare auzire ! Că ai născut cu trup pe Dumnezeu, Cel ce a rupt legăturile morții, și pe oameni i-a izbăvit din stricăciune, Curată, de Dumnezeu dăruită.

Cântarea a 8-a :

Imnosul :

Pe Acela, de Care se înfricoșează îngerii și toate oștile, ca pe Făcătorul «și Domnul, lăudați-L preoți, preaslăviți-L «tineri, binecuvîntați-L popoare, și-L prea-înălțați întru toți vecii».

Ținguitu-s-a toată făptura de patima Ta, Bunule ; soarele s-a întunecat, apunînd Tu pe cruce, și cei ce ședea întru întuneric au văzut lumină mare, lăudîndu-Te, Îndurate.

Cutremuratu-s-a iadul, văzîndu-Te pe Tine mergînd la dînsul cu sufletul, Hristoase, Împărate a toate, și a dat din sine pe morții cei din veac, care laudă iubirea Ta de oameni.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Sculîndu-Te din mormînt, arătatu-Te-ai, Hristoase, dumnezeieștilor femei purtătoare de miresme ; și plîngerea lor ai schimbat-o, Cel ce ești mîngîierea tuturor în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Văzînd sculat din morți pe Dumnezeu, pe Care L-ai născut, te-ai arătat plină de bucurie, Fecioară Marie. Deci, pe Acela roagă-L, Curată, să ștergă cu desăvîrșire toată întristarea inimii noastre.

Cântarea a 9-a :

Imnosul :

Pe norul cel purtător de lumină întru care Stăpînul tuturor S-a pogorît «din cer, ca ploaia pe lină, și Cel fără de început S-a întrupat pentru noi, făcîndu-Se «om, să o mărim toți, ca pe Maica cea curată a Dumnezeului nostru».

Dacă Te-a văzut pe Tine răstignit pe lemn de bună voie, filharul cel drept a strigat : Pomenește-mă cînd vei veni, Iisuse, întru împărăția Ta ! Și s-a făcut locuitor al raiului, prin credința îndreptîndu-se.

Văzîndu-Te pe Tine, Mintuitorule, între cei morți, iadul s-a nimicit și a dat din sine pe cei morți, pe care-i înghițise de demult, care slăvesc, Hristoase, puterea Ta

cea negrăită și multa milostivire, cu care mîntuiește-ne și pe noi, Împărate a toate.

Slavă...

Venit-au la mormînt, femeile, Hristoase, aducînd miresme ; și văzîndu-Te sculat din mormînt, s-au umplut de multă bucurie și Apostolilor Tăi au vestit că ai înviat și Te-ai arătat, sculînd toată lumea împreună cu Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Preacurată, văzînd Lumina cea neînserată că a răsărit din morți, și de multă bucurie umplîndu-te, ai săltat împreună cu preasfinții ucenici ; cu care, cere și nouă iertare de nenumăratele greșeli, Născătoare de Dumnezeu, ajutătoarea credincioșilor.

→ M A R Ț I

a doua săptămîină după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cântarea a 3-a, glasul 1 :

Imnosul :

Fiului, Celui născut fără stricăciune din Tatăl, mai înainte de veci, și mai pe «urmă din Fecioară întrupat fără sămînță, «lui Hristos-Dumnezeu, să-I strigăm : Cel «ce ai înălțat fruntea noastră, Sfînt ești, «Doamne».

Sfînte al Sfinților, venind să sfințești lumea, Te-ai înălțat pe lemnul Crucii, de bună voie, Junghiatu-Te-ai ca un miel și cu singele cel îndumnezeitor ne-ai înnoit pe noi, cei ce Te slăvim pe Tine, cu laude.

Tăria vrăjmașului s-a zdrobit, moartea s-a prădat, firea omenească cea stricăcioasă s-a făcut nemuritoare, murînd Tu, Hristoase Iisuse ; și lumea s-a înnoit, strigînd : Sfînt ești, Doamne !

Slavă...

Acum să nu vă mai mirați, strigat-a îngerul către femei ; ci mergeți cît mai degrabă de spuneți cuvinte de bucurie ucenicilor celor întristați, cum că S-a sculat Hristos, Viața și Învierea tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Arătatu-te-ai mai presus decît îngerii, Fecioară curată, întrupînd pe Dumnezeu,

Cel ce S-a răstignit și S-a îngropat, și morților nesticăciune a izvorit. Pe Care roagă-L să ne mîntuiască pe noi, cei ce te slăvim pe tine cu laude.

Cântarea a 8-a :

Imnosul :

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire ; «că n-a ars pe tinerii pe care i-a primit, «precum nici focul Dumnezeirii pîncele «Fecioarei, în care a intrat. Pentru aceasta, «cîntînd, să strigăm : Să binecuvînteze «toată făptura pe Domnul, și să-L prea-înălțe întru toți vecii».

Moarte de bunăvoie ai primit, înălțîndu-Te cu trupul pe Cruce și văzîndu-Te soarele, s-a stîns, și catapeteasma templului s-a rupt, Atotputernice. Pentru aceasta, lăudîndu-Te pe Tine, strigăm : Să binecuvînteze toată făptura pe Domnul, și să-L preaînălțe întru toți vecii.

Cei ce ședea de demult în umbra morții, văzut-au lumina Ta cea neapusă, cînd Te-ai pogorît, Tu, Doamne, la dînsii cu sufletul ; și din legăturile cele veșnice s-au dezlegat, mult lăudîndu-Te pe Tine, și zicînd : Să binecuvînteze toată făptura pe Domnul, și să-L preaînălțe întru toți vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

De dimineață venind la mormînt femeile, au văzut pe un înger strălucind, care a zis : Inviat-a Mintuitorul, pentru ce încă socotiți pe Cel viu între cei morți ? Umplîndu-vă de bucurie, strigați : Să binecuvînteze toată făptura pe Domnul, și să-L preaînălțe întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Omorînd iadul, Fiul tău, Curată, a înviat din morți, precum a zis mai înainte. Pe Care roagă-L să scape de păcatul cel făcător de stricăciune și din chinuri, pe toți cei ce strigă cu credință : Să binecuvînteze toată făptura pe Domnul, și să-L preaînălțe întru toți vecii.

Cântarea a 9-a :

Imnosul :

Taină minunată și neobișnuită văd, cer fiind peștera, scaun de Heruvimi «Fecioara, ieslea sălășluire, întru care S-a «culeat Cel neincăput, Hristos-Dumnezeu, «pe Care, lăudîndu-L, îl slăvim».

Vindecînd durerile celui întii-zidit, durere ai suferit, fiind răstignit de bună voi pe lemn, Mintuitorule ; și fiind pus în mormînt, ai înviat pe cei morți, pe care moartea mai înainte îi înghițise.

Dacă Te-a văzut pe Tine înviat, ceata de demult a Apostolilor, Doamne, cu frică și cu bucurie s-a închinat Ție ; către care ai strigat : Iată plinirea cuvîntelor Mele ; așa dar, nu vă întristați, ci vă bucurați.

Cu giulgiu înfășurîndu-Te dreptul Iosif, pe Tine, Mintuitorule, cu dragoste Te-a pus în groapă nouă ; dar porțile și încuietorile iadului slărimîndu-le, ai sculat pe cei morți, pe care moartea mai înainte îi înghițise.

Slavă...

Bucuratu-s-au mironosițele auzind de învierea lui Hristos. Pentru aceasta, alergînd degrabă, au strigat Apostolilor : Iată de acum nu vă mai întristați, ci vă bucurați ; că S-a sculat din morți Domnul tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Dacă ai văzut, Fecioară, pe Hristos cu totul strălucit, fără asemănare în frumusețe, ca un Mire ieșind cu trupul din camera gropii, de bucurie te-ai umplut ; pe Care roagă-L să ne scape din stricăciune și din chinuri.

→ M A R Ț I

a doua săptămîină după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cântarea a 4-a :

Imnosul :

La dumnezeiasca strajă, de Dumnezeu-grăitorul Avacum să stea împreună «cu noi și să arate pe îngerul cel purtător «de lumină, grăind cu mare glas : Astăzi «este mîntuirea lumii, că a înviat Hristos, «ca un Atotputernic».

Pentru noi umiliții ai fost adus la moarte, Hristoase, Cel ce ești Viața tuturor, și prădînd împărățiile iadului, sufletele ca niște oi le-ai răpit, înviîndu-le împreună cu Tine, ca Cel ce ești Împărat stăpînitor și atotputernic.

Îngerul cel strălucit, care s-a arătat la mormînt, a zis femeilor : Pentru ce căutați

Viața între cei morți? S-a sculat, veniți de vedeți giulgiurile cele de îngropare, singure zăcînd, și alergați de spuneți ucenicilor Lui.

Slavă...

Omorît fiind iadul prin pogorirea lui Hristos, pe toți morții i-a dat din sine, cu totul fiind prădat; și pîntecele lui cel a toate mîncător, cu desăvîrșire s-a deșertat, prin voia cea atotputernică a lui Dumnezeu, Împăratul tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Ca într-o biserică prea înfrumusețată s-a sălășluit întru tine Curată Fecioară, Iisus, Împăratul tuturor; și cu pogorirea Sa, locașul iadului cel întunecat l-a deșertat, și a înviat, înviind și pe oameni, ca Cel Atotputernic.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Această aleasă și sfîntă zi, cea dintîi a săptămîinii, împărăteasă și doamnă, praznic al praznicelor este și sărbătoare a sărbătorilor, întru care binecuvîntăm pe Hristos în veci.

Slavă lui Hristos, Celui ce a doborît pe vrăjmașul și a prădat iadul cu pogorirea la dînsul, și a înviat pe morții pe care îi înghițise, care cu laude îl slăvesc în veci.

Ingerul cel ce s-a arătat strălucitor, mironosițelor, a strigat : Iată locul unde a fost pus Cel ce a prădat cu puterea Sa moartea și iadul; nu mai căutați, dar, Viața între cei morți.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Iadul s-a amărit, întîmpinîndu-Te jos, Cuvinte, neputînd să se apropie de Tine; și pe morții pe care îi înghițise, degrabă i-a dat din sine, după porunca Ta, pe cei ce cu laude slăvesc, cu un glas, puterea Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Văzut-ai înviat din morți, Fecioară, pe Cuvîntul, pe Care negrăit L-ai născut cu trup; și ți-ai umplut sufletul de bucurie, cu laude slăvind în veci pogorirea Lui, Precurată.

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime, că slava Domnului peste tine a răsărit. Saltă acum și te bucură,

«Sioane! Iar tu, Curată Născătoare de «Dumnezeu, veselește-te întru Învierea Celui născut al tău».

Făcător al ceasurilor și al zilelor fiind Tu, Mintuitorule, în ziua și în ceasul al șaselea, voind, ai răbdat răstignire cu ocară, Îndurate, ca să ștergi păcatele noastre, și să ne împaci cu Tatăl.

Suspînînd, iadul Te-a întîmpinat pe Tine, Mintuitorule, și pe legații care-i avea degrabă i-a dezlegat, pe cei ce laudă cu dumnezeiești glasuri, Cuvinte, puterea Ta cea mai presus de minte și minunata pogorire.

Slavă...

Venit-au degrabă femeile, cu miresme, foarte de dimineață, ca să ungă trupul cel precurat; și către dîsele a zis cel fără de trup : S-a sculat Începătorul vieții ! Umpleți-vă de dumnezeiască bucurie.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce ai născut Lumina, care a strălucit celor ce ședeau întru întuneric și în umbra morții, dacă ai văzut-o răsărind din morți, ceea ce ești cu totul fără prihană, împreună cu toate mironosițele femei, ai slăvit-o, dănuind.

→ J O I

a doua săptămîină după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cîntarea a 5-a, glasul 1 :

Irmosul :

Luminează-ne luminata Lumină cea pururea fiitoare, nouă, celor ce mîncăm către judecățile poruncilor Tale, «Stăpîne Iubitorule de oameni, Hristoase, «Dumnezeul nostru».

Adunarea Iudeilor Te-a răstignit, Cuvinte, pe Tine, Cel îndelung-răbdător; dar cu răstignirea Ta ai mintuit adunarea cea fără de număr a tuturor neamurilor, Iubitorule de oameni Hristoase, Dumnezeuul nostru.

N-ai clintit pecețile pietrei întru învierea Ta, precum cu nașterea Ta n-ai stricat nici cheile fecioriei celei ce Te-a născut, Hristoase, Dumnezeuul nostru.

Slavă...

Văzînd pe cel fără de trup, cu chip străin, dumnezeiește strălucind, femeile spăimîntîndu-se au auzit : Nu plîngeți, a înviat Domnul !

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe Sfîntul Domn al Puterilor, L-ai născut, Precurată, pe Cel ce a deșertat împărăția iadului și a înviat, și împreună cu Sine a înviat frămîntătura omenească.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Pe Cel ce a mintuit în cuptor pe tinerii cei cuvîntători de cîntare, și «cuptorul cel cu văpaia ca de tunet, întru «răcoreală l-a schimbat, pe Hristos Dumnezeu lăudați-L și-L preainălțați întru «toți vecii».

Pe Cel ce S-a răstignit de bună voie și a fost pus în mormînt, și a stricat puterea morții, pe Hristos-Dumnezeu lăudați-L și-L preainălțați întru toți vecii.

Arătat-Te-ai întii femeilor, după ce Te-ai sculat din mormînt, și binevestitoare le-ai trimis la Apostoli, Hristoase. Pentru aceasta cu laude Te slăvim întru toți vecii.

Stricat-ai, Îndurate, cu tărie puterea morții și ai deșertat împărățiile iadului, ca Cel ce Insuți ești Împărat. Pentru aceasta, cu laude Te slăvim întru toți vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Zis-ai ucenicilor, după ce Te-ai sculat : Grăbiți-vă de propovăduiți în toată lumea puterea Mea, împrăștiînd întunericul mulțimii idolilor, cu lumina adevărului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Ca ceea ce ești mai înaltă decît cerurile, mai presus decît heruvimii și mai cinstită decît toată făptura, Preasfîntă Fecioară, roagă-te pentru cei ce te slăvesc pururea, cu credință.

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Izvorul cel primitor de viață și pururea curgător, sfșnicul darului celui de lumină purtător, biserica însuflețită, cortul «cel precurat, care este mai cuprinzătoare decît cerurile și decît pămîntul, pe Născătoarea de Dumnezeu, credincioșii o slăvim»

Să se bucure tot pămîntul astăzi, și norii veselie să stropească; că Domnul slavei, Cel ce S-a răstignit pe lemn, a înviat, scofîndu-ne și pe noi din stricăciunea morții și luminîndu-ne cu nesticăciune, ca un Îndurat.

Oarecînd mir aducînd, cu lacrimi, Sfintele Femei, le-a zis lor ingerul, cel ce strălucea luminat la mormînt : Pentru ce căutați pe Cel viu cu cei morți? Acesta a înviat, luminînd toate.

Slavă...

Învierea cea cu raze strălucitoare a Dumnezeului nostru, luminînd cu Duhul mai mult decît razele soarelui, pe cei credincioși străluciți îi face, întru toți vecii, și-i îndreptează spre mîntuire; pentru aceasta, să prăznuim Învierea cu gînd curat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe noi, cei omoriți pentru căderile în păcate, înviază-ne, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut Viața veșnică; și ne ajută să facem voia Fiului tău, îndreptîndu-ne la viața cea adevărată, ca, cu credință, pururea să te ferim.

→ VINERI

a doua săptămîină după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cîntarea a 6-a, glasul 1 :

Irmosul :

Înconjuratu-ne-a adincul cel nesfirșit, și nu este mîntuire; socotiți am fost ca «oile de junghiere. Mintuiește pe credincioșii «Tăi, Dumnezeuul nostru, că Tu ești celor «neputincioși tărie și îndreptare».

Răstignitu-Te-au pe Cruce pe Tine, Cel îndelung-răbdător, Iudeii cei fără de lege; a căror îndrăzneală văzînd-o, soarele și luna și-au ascuns lumina îndată, și morții, sculîndu-se, Te-au lăudat pe Tine, Hristoase.

Să izvorască astăzi munții dulceață și să se bucure credincioșii, că a înviat a treia zi Hristos, dezlegînd durerile morții. Pentru aceasta, toți credincioșii cu un glas laudă să-l aducem.

Slavă...

Hristoase, când au mînecat la mormîntul Tău femeile cele credincioase, au văzut pe îngerul, cel ce le-a vestit învierea Ta cea luminoasă, care a strigat: Pentru ce aduceți acum mir celui viu?

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nevătămînd pîntecele tău, Curată, S-a născut precum bine l-a plăcut; și pecețile mormîntului nestrîcîndu-le, a înviat, precum a voit; că toate le face, ceea ce ești bună, ca un Dătător de viață și Atotputernic.

Cîntarea a 7-a:

Irmosul:

Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te cunoaștem noi credincioșii, că ești «cuptor duhovnicesc, că precum Cel preacîlnat a mintuit pe cei trei tineri, așa și «pe toată lumea în pîntecele tău o ai înnoit, «Dumnezeul părinților, Cel laudat și preaslăvit!»

Răstignit fiind, Stăpine, între doi tîlhari, cu oțet fiind adăpat și lovire peste obraz luînd pentru noi, Îndelung-Răbdătorule, de bunăvoie toate le-ai răbdat, și ai înviat a treia zi, Dumnezeule al părinților, Cel prelaudat și preaslăvit.

Ca pe un mort luîndu-Te de pe lemn Iosif, și îngropîndu-Te cu cuviință, săruta cu dragoste precurat Trupul Tău; și bucurîndu-se, striga către Tine: Prealăudate, Dumnezeule al părinților noștri, bine ești cuvîntat.

Slavă...

Îngerul cel ce s-a arătat către femeile cele ce plîngeau, a zis: Pentru ce căutați pe Cel viu cu cei morți? Pentru ce aduceți miruri? Mergeți de spuneți ucenicilor Lui că Hristos, Cel ce a murit, a înviat; de acum să nu vă mai ascundeți.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Numai tu singură ești cu dar dăruită între femei; că pe Dătătorul de bucurie, prin glasul Arhanghelului bucurîndu-te, L-ai născut. Pentru aceasta, pe tine te cinstim și Fiului tău strigăm: Prealăudate Dumnezeule al părinților noștri, bine ești cuvîntat.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

În cuptor, tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu podoaba dreptei credințe, «mai curat decît aurul au strălucit, grăind: «Binecuvîntați toate lucrurile Domnului pe «Domnul, laudați-L și-L preainălțați întru «toți vecii».

Poporul Iudeilor cel de demult neplecat, Te-a luat pe Tine, și din pizmă, pe cruce Te-a ridicat fără milă, nevrînd să cînte Ție: Binecuvîntați toate lucrurile Domnului pe Domnul, laudați-L și-L preainălțați întru toți vecii.

Cu dragoste săruta Iosif trupul ce L-a cerut de la Pilat, și L-a pus în mormînt, ca pe un mort; dar Acela, Insuși, a slărimat toate încuietorile morții, zăvoarele și porțile, și a treia zi a înviat.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Fiind Tu Mirul cel ceresc, foarte de dîmineață a venit ceata femeilor să ungă cu mir trupul Tău; și au aflat pe înger strigînd către dîsele: Toate lucrurile Domnului pe Domnul laudați-L și-L preainălțați întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născut-ai pe Fiul, Cel neschimbat din dumnezeiască Ființă, Marie binecuvîntată, măcar că S-a și arătat cu trupul pentru noi, precum a binevoit; Căruia strigăm: Toate lucrurile Domnului pe Domnul laudați-L și-L preainălțați întru toți vecii.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Chipul nașterii tale celei curate, l-a arătat rugul cel ce ardea și nu se «mistuia. Și acum, te rugăm, ca să stingi «cuptorul ispitelor, cel dezlănțuit asupra «noastră, ca neîncetat să te slăvim, Născătoare de Dumnezeu».

Stătut-ai pe lemnul Crucii, Stăpine, și pe toți i-ai adus la cunoștință, Doamne; și ai deschis raiul pe care l-au închis de demult strămoșii, prin mîncarea din pom; pentru aceasta, pe Tine toți Te slăvim.

În groapă ca pe un mort Te-au pus pe Tine Iosif cel cu bun chip și Nicodim, Dătătorule de viață și Ziditorule, Hristoase; iar adunarea femeilor urma împreună cu dîșii, și cu jale tinguindu-se, cu dumnezeiască cuviință pe Tine Te-au slăvit.

Slavă...

Cu totul lumina și dorire, cu totul mîngiere și întărire ai fost, Mintuitorul meu, tuturor celor ce prăznuiesc cu bună credință sfîntă scularea Ta cea de a treia zi, Cea ce ești Insuși Îndurat; pentru care toți pe Tine Te slăvim.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Trup adevărat, cu minte și însulețit, din pîntecele tău, Ceea ce ești cu totul fără prihană, de bunăvoie a luat Cel cu totul desăvîrșit; și l-a pus întru moștenirea părintească în cele cerești, Precurată, cu care iarăși va să vină.

→ DUMINICĂ

a treia săptămînă după Paști

seara

TRICINTARE

Cîntarea 1, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Veniți, popoarelor, să cîntăm cîntare lui Hristos-Dumnezeu, Celui ce a «despărțit marea și a trecut pe poporul pe «care l-a slobozit din robia Egiptenilor, «că S-a preaslăvit».

Pironit fiind pe cruce de bunăvoie, Hristoase, împărățiile cele tari ale iadului le-ai slărimat și pe cei legați din veac i-ai scos, ca un Puternic. Slavă puterii Tale!

Îngerul a zis mironosițelor: Veniți de vedeți locul unde a zăcut Domnul tuturor, și vestiți prietenilor lui Învierea.

Slavă...

În groapă nouă Te-a așezat dreptul Iosif pe Tine, Cel ce ai înnoit cu Învierea Ta firea omenească cea strîcată, Dătătorule de viață.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești de Dumnezeu dăruită, văzut-ai pe Hristos, Soarele dreptății, răsărind din morți; pe Care roagă-L să lumineze inimile tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Dumnezeu, Care S-a pogorît în cuptorul cel cu foc la tinerii iudei, «și văpaia a prefăcut-o în rouă, ca pe Domnul laudați-L lucrurile, și-L preainălțați «întru toți vecii».

Pe Cel ce a fost ridicat pe Cruce, și a fost îngropat cu trupul de bunăvoie, și a sfărîmat porțile cele de fier și încuietorile iadului, să-L preaslăvim, pe Domnul, Cel ce a înviat a treia zi întru slavă.

Să se bucure cerul, să se veselească și pămîntul cu oamenii, că Hristos a înviat și S-a arătat ucenicilor Săi; cu care împreună petrecînd, le-a umplut inimile de veselie.

Dătătorul de viață bucurie a spus femeilor care lăcrimau și se atingeau de sfintele Lui picioare, de ai căror pași s-a temut odinioară strămoșa Eva, înăuntrul raiului.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Un Dumnezeu să slăvim în trei ipostasuri și într-o fire: pe Tatăl și pe Cuvîntul și pe dumnezeiescul Duh cel drept, strigînd: Laudați pe Domnul și-L preainălțați întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu glasuri sfîntite să slăvim, cu laude, pe Maica lui Dumnezeu, ca pe ceea ce este mai sfîntă decît cetele cele de sus și pod dumnezeiesc, care trece pe oameni la starea cea mai presus de lume.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Pe Dumnezeu-Cuvîntul, Cel din Dumnezeu, Care cu negrăită înțelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzută rău, prin mîncare, în stricăciune, din «Sfînta Fecioară negrăit întrupîndu-Se «pentru noi credincioșii, într-un gînd cu «cîntări să-L slăvim».

O, turbare a fariseilor! Cum au judecat fără dreptate să omoare pe Cruce, pe Hristos, pe singura Ființă dreaptă, Care și morților din iad le-a însulit viață, cu dumnezeiasca putere; pe a Căruia dumnezeiască Înviere, cu un glas, să o laudăm.

Pecețile fiind puse deasupra, ai înviat din mormînt, Hristoase, Cel ce ești Învierea tuturor; și ucenicilor Te-ai arătat, cele negrăite învățîndu-i pe ei și strigînd: Mergeți în lume și propovăduiți slava Mea.

Slavă...

Această prea sfântă zi a Învierii, care este mîngiere sufletelor și veselie bine primită, cheamă pe credincioși să prăznuiască dumnezeiește și să strige: Părinte și Fiule și dumnezeiescule Duh, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară, Născătoare de Lumină, cu dumnezeiasca ta lumină luminează gîndurile și inimile noastre, risipind cu rugăciunile tale negura patimilor, și pe toți făcîndu-i, prin har, părtași zilei celei neînserate.

→ L U N I

a treia săptămînă după Paști

s e a r a

Cîntarea a 2-a, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Luati aminte la legea Mea, poporul Meu, plecați urechea voastră spre «grairile gurii Mele. Că numele Tău, «Doamne, am chemat».

Cel ce ai făcut cu mîinile Tale pe om, mîinile Ți-ai pironit pe lemn, Atotputernice, din mîna vrăjmașului mîntuindu-ne.

Stricat-ai temnița cea întunecată a iadului, Hristoase, și împreună cu Tine, ca un Puternic, i-ai înviat pe toți.

Văzîndu-Te Apostolii înviind a treia zi din mormînt, Hristoase, s-au închinat, și pretutindenea au propovăduit sculara Ta.

Slavă...

Suspînînd și lacrimi vărsînd, au venit dumnezeieștile femei la Sfîntul Mormînt și au cunoscut Învierea lui Hristos.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Atotîitorul L-ai zămislit, ceea ce ești cu totul fără prihană, Stăpînă, Care a sfărîmat porțile iadului, și a înviat a treia zi, precum a zis.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel ce a arătat mai înainte lui Moise, în rug, chipul minunii Fecioarei, «în muntele Sinai oarecînd, laudați-L, bi-«necuvîntați-L și-L preainălțați întru toți «veci».

Pe Cruce înălțîndu-Te, împreună ai înălțat și lumea, și în mormînt fiind pus, Mîntuitorule, ai sculat pe cei ce dormeau în morminte, care slăvesc puterea Ta cea mare.

Pogorîndu-Te Tu la cei morți, ai omorît iadul și ai sfărîmat porțile morții și încuierile, și pe cei ferecați în obezi i-ai scos, ca un Puternic, spre mîntuirea tuturor.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Arătat-Te-ai, Îndurate, ucenicilor Tăi, cu multe semne, timp de patruzeci de zile, încredințîndu-i ca să propovăduiască în toată lumea că ești Dumnezeu, Cel ce ai înviat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu ești viața tuturor, Tu ești mîngierea celor morți și a celor vii, Cuvinte, Tu bucuria și luminarea, Cel ce ai răsărit din Fecioară, și ai înviat din mormînt a treia zi, întru slavă.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Cine dintre pămînteni a auzit vreodată una ca aceasta, sau cine a văzut ca «o fecioară să se alle avînd în pîntece și «să nască prunc, fără de durere? Întru a-«cest chip este minunea Ta, și pe Tine, Cu-«rată Născătoare de Dumnezeu, te mărim».

Răstignîndu-Te, ai înviat a treia zi, precum ai zis mai înainte, și din morți înviind, împreună ai înviat lumea, cu Învierea Ta; și întii mironosițelor Te-ai arătat, zicîndu-le să se bucure, Cel ce ești bucuria tuturor celor ce din suflet Te iubesc, mult Milostive.

Acum stricăciunea s-a pierdut, că Hristos, Cel ce este Nesticăciune și Viață, din morți S-a sculat; și a petrecut împreună cu Apostolii Săi, învățîndu-i cele mai bune și dumnezeiești, și spunîndu-le să nu se deparțeze de Ierusalim.

Slavă...

Ingerul a zis femeilor celor ce aduseseră miruri cu lacrimi, oarecînd: Pentru ce căutați astăzi printre cei morți pe Cel viu? Nu este aici, S-a sculat, precum a zis mai înainte, deșertînd mormintele și celor morți însuflîndu-le nemurire, ca un Iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzînd pe Fiul Tău și Dumnezeu sculat din morți, te-ai umplut de bucurie, Născă-

toare de Dumnezeu, ceea ce ești pricina bucuriei și veseliei tuturor. Pentru aceasta, tot sufletul cu bucurie te laudă și te slăvește pe tine, pururea Fecioară.

→ M A R Ț I

a treia săptămînă după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cîntarea a 3-a, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Înflorit-a pustiul ca și crinul, Doamne, adunarea păgînilor cea stearpă, prin «venirea Ta, întru care s-a întărit inima «mea».

Văzîndu-Te făptura pe Cruce pătîmind de bunăvoie, Doamne, s-a schimbat și s-a tulburat, și morții din morminte s-au sculat.

Fiind Tu în iad, cu sufletul, Dătătorule de viață Doamne, dacă Te-a văzut moartea cea atotpierzătoare, s-a spăimîntat și a slobozit pe cei legați, pe care-i înghițise.

Slavă...

Umplutu-s-a toată făptura de bucurie, Îndurate Doamne, prin învierea Ta din morți, că lumea toată împreună cu Tine ai ridi-
cat-o, zdrobind împărăția morții.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sabie a pătruns prin sufletul tău, Curată, cu totul fără prihană, cînd ai văzut pe Hristos răstignit; dar te-ai și bucurat văzîndu-L sculat din mormînt.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Cuptorul cel cu foc, oarecînd în Babilon, și-a despărțit lucrările cu dum-
«nezeiască poruncă, pe haldei arzînd, dar «răcorînd pe cei credincioși care cîntau: «Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, «pe Domnul».

Murît-ai pe Cruce, Cel ce ești Viața tuturor, și ca un mort fără suflare ai fost pus în groapă, Îndelung-Răbdătorule; dar a treia zi ai înviat, spre ridicarea lumii. Pentru aceasta, Dătătorule de viață, cu bucurie Te slăvim.

Auzit-a Sionul sculara Domnului, și de veselie acum s-a umplut, și fiicele lui lumina-
nat s-au bucurat, și ucenicilor au propovă-
duit zicînd: Nu vă întristați, Dătătorul de viață a înviat.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

De dimineață fiind, venit-au degrabă femeile la mormînt, și, cu cutremur uitîndu-se, au văzut inger în haine albe, și, de frică fiind cuprinse, au auzit: Nu vă temeți, Dătătorul de viață a înviat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, norul cel luminos al Soarelui celui ceresc, laudîndu-te te slăvim, ceea ce ești de Dumnezeu dăruită. Luminează inimile noastre, gonind tot întunericul lenii și al patimilor, dumnezeiască Mireasă.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu și Domnul, din Fecioară «întrupîndu-Se, S-a arătat nouă, ca să lu-
«mineze cele întunecate și să adune cele «risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea «de Dumnezeu, cea prea laudată, o mărim».

Dacă Te-a văzut soarele pe Tine, Soarele dreptății, pe Cruce pironit, lumina și-a ascuns, pietrele de frică s-au despiciat, iadul degrabă a dat din sine pe cei morți, care laudă puterea Ta, Dătătorule de viață, Atotputernice.

Pîntecele iadului cel nesățios deșertîndu-l în chip preaslăvit, Dumnezeu cel Preainalt, ca Cel Atotputernic, a înviat întru slavă cu adevărat, și a fost văzut de dumnezeieștii ucenici; Aceluia să ne închinăm, împreună și Tatălui și Duhului.

Slavă...

Inviat-a Domnul, zis-a mironosițelor ingerul cel ce s-a arătat în mormînt. Mergeți și spuneți ucenicilor Lui, celor ce plîng și se tînguiesc, că-L vor vedea în Galileea.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Roagă-te neîncetat lui Hristos, Dumnezeul nostru, ceea ce ești cu totul fără prihană, ca să izbăvească de primejdii și de necazuri, de vișorul patimilor, de întunecarea și de cursele cele prea viclene ale vrăjmașului pe cei ce pururea te ferim.

→ **MIERCURI****a treia săptămână după Paști****s e a r a****TRICINTARE**

Cântarea a 4-a, glasul al 2-lea :

Irmosul :

Te laud pe Tine, că glas am auzit, Doamne, și m-am spăimîntat ; că ai «venit pînă la mine, căutîndu-mă pe mine, «cel rătăcit. Pentru aceasta preaslăvesc pogorîrea Ta cea nemăsurată către mine, «mult Milostive».

Suitu-Te-ai pe Cruce de bunăvoie, Doamne, cu putere fiind încins ; și pogorîndu-Te cu sufletul la iad, Milostive, ai dezlegat sufletele din legăturile cele veșnice, și împreună cu Tine le-ai înviat, Îndurate.

Sfărîmînd, înfricoșător, incuietorile și porțile iadului cu puterea Ta, Stăpine, ai deșertat bogăția lui ; pentru aceasta slăvim pogorîrea Ta cea nemăsurată și cinstita Inviere.

Slavă...

Venit-au la mormînt femeile să ungă preacinstit trupul Tău, Hristoase, și aflînd înger șezînd pe piatră, temîndu-se, s-au spăimîntat ; cu care împreună, cu laude, slăvim scularea Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe Sfîntul Sfinților L-ai născut mai presus de minte, Născătoare de Dumnezeu, pe Cel ce dă credincioșilor, care slăvesc Invierea Lui cu sfințenie, mîntuire și iertare de păcate, prin mijlocirile tale.

Cântarea a 8-a :

Irmosul :

Poruncii tiranului cei trei cuvîșii tineri nesupunîndu-se, în cuptor fiind «aruncați, au mărturisit pe Dumnezeu, cîntînd : Binecuvîntați, lucrurile Domnului, «pe Domnul».

Ridicat-ai firea omenească, Hristoase, cu ridicarea Ta pe Cruce, și pe vrăjmașul cel ce a căzut din înălțime l-ai doborît în prăpastie, și îngropat fiind, Te-ai sculat, prădînd moartea.

Sfărîmat-ai incuietorile iadului, Hristoase și ca un Puternic i-ai scos pe cei ferecați, pe cei ce slăvesc puterea Ta și Invierea din mormînt, cea de a treia zi.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Cînd Te-a văzut de demult ceata sfinților apostoli, înviat din mormînt întru slavă, Hristoase, de veselie umplîndu-se, a strigat : Slavă Invierii Tale !

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Plîngerea ta, Curată, Ceea ce ești fără prihană, s-a schimbat întru bucurie, cînd ai văzut pe Fiul tău și Stăpînul Hristos că a înviat a treia zi întru slavă, și lumea a luminat.

Cântarea a 9-a :

Irmosul :

Pe tine te laudăm, Preacurată și binecuvîntată de Dumnezeu Născătoare, «ceea ce pe luminătorul Dumnezeu, Cel ce «a răsărit mai înainte de soare, Care a venit la noi în trup, din coapsele cele feciorești negrăit L-ai intrupat».

Arătatu-Te-ai răstignit între doi tilhari, mult Milostive, și pus fiind jos, în mormînt, ai înviat pe cei din întuneric și din umbra morții, care cu laude slăvesc, Îndurate, Invierea Ta cea de a treia zi.

Nu mai stăpînește moartea pe oameni, precum este scris, de cînd a înviat Hristos, Cel fără de moarte, deșertînd împărățiile iadului cele nesătioase. Să se bucure toată lumea, prăznuind.

Slavă...

Zis-a mironosișelor îngerul cel ce strălucea înaintea mormîntului : Pentru ce plîngînd căutați pe Cel slobod între cei morți ? Iată, S-a sculat, precum a zis mai înainte ; mergeți de aici, bucurîndu-vă și vestiți apostolilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Arătatu-Te-ai mai cuprinzătoare decît cerurile, Fecioară, încapînd pe Dumnezeu, Cel ce a fost pus sub pămînt pentru bună-tate, și prin moarte a dăruit tuturor nemurire. Pe Care cu bună credință slăvindu-L, pe tine, după datorie, te ferim.

→ **J O I****a treia săptămână după Paști****s e a r a****TRICINTARE**

Cântarea a 5-a, glasul al 2-lea :

Irmosul :

Luminarea celor ce zac întru întuneric, mîntuirea celor deznădăjduți, Hristoase, Mîntuitorul meu, către Tine minec, «Împăratul păcii, luminează-mă cu strălucirea Ta ; că alt Dumnezeu afară de Tine «nu știu».

Soborul fariseilor celor fără de lege, ridicîndu-Te pe lemn, pe Tine, Iubitorule de oameni, Te-a omorît ; dar fiind pus în mormînt, toate legăturile iadului le-ai rupt, și pe morții cei din veac i-ai înviat.

Cînd ai gustat stricăciune, Cel ce ești Nemurirea tuturor, atunci ai scos cu putere pe cei legați și ai înviat din mormînt, Dătătorule de viață, stricînd moartea, și ne-ai luminat pe noi cu scularea Ta.

Slavă...

Văzînd femeile la mormînt, odinioară, înger strălucînd în haină luminoasă, s-au spăimîntat ; iar el a zis către dîsele : Nu vă temeți, Hristos a înviat, mergeți de spuneți prietenilor Lui.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Răsărit al Soarelui dreptății te-ai arătat, Maică Fecioară, pe Care văzîndu-L înviat din morți, precum a zis, și toată lumea luminînd, te-ai bucurat, laudîndu-L, Curată, ca pe Iubitorul de oameni.

Cântarea a 8-a :

Irmosul :

Chipul cel de aur disprețuindu-l de trei ori fericirii tineri, văzînd chipul «lui Dumnezeu cel viu și neschimbat, în «mijlocul focului au cîntat : Toată făptura «cea zidită să laude pe Domnul, și să-L «preainalțe întru toți vecii».

Dumnezeu fiind, Bunule, ai voit a Te face om, și a Te răstigni pe lemn, de bună-voie, spre mîntuirea celor ce strigă totdeauna cu credință : Toată făptura cea zidită să laude pe Domnul, și să-L preainalțe întru toți vecii.

În mormînt Te-a pus, Iosif, după ce Te-a înfășurat cu giulgiuri, cu smirnă și aloie, dar ai înviat, mîntuind pe cei ce strigă cu credință : Toată făptura cea zidită să laude pe Domnul, și să-L preainalțe întru toți vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Arătatu-Te-ai ucenicilor, Atotputernice, după ce ai înviat, și le-ai zis : Mergeți în lume, propovăduiți purtarea mea de grijă, cîntînd : Toată făptura cea zidită să laude pe Domnul, și să-L preainalțe întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Sfințește inimile noastre, Preasfîntă Fecioară, dumnezeiască Mireasă, ceea ce ai văzut înviat pe Dumnezeu-Cuvîntul Cel Preasfînt, și cu bucurie ai strigat : Toată făptura care ființează să laude pe Domnul, și să-L preainalțe întru toți vecii.

Cântarea a 9-a :

Irmosul :

Nu izbutește nici o limbă a te lauda după vrednicie, ci se întunecă și «mîntea cea mai presus de lume să cînte «ție, de Dumnezeu Născătoare. Însă, fiind «bună, primește credința ; că știi rîvna «noastră cea dumnezeiască ; că tu creștinilor ești ocrotitoare, pe tine te mărim».

Numai cît s-a înlipt Crucea Ta în locul Căpățîinii, Mîntuitorule, tot locașul morții din temelii s-a clătinat, și cei ce ședeau în umbra morții, toți s-au dezlegat, cu adevărat, din legăturile cele nedelegate, strigînd : Slavă puterii Tale, Doamne !

Pămîntul s-a cutremurat, pietrele s-au despicat de frică, munții și toate dealurile s-au clătinat și soarele s-a întunecat, văzîndu-Te pe Tine ridicat pe cruce ; incuietorile iadului și porțile cele de fier s-au sfărîmat, Hristoase, cînd ai ridicat lumea cu scularea Ta cea din morți.

Slavă...

Armatianul, cel cu chip bun, văzîndu-Te pe Tine, oarecînd, Stăpine, mort pe Cruce, Te-a coborît de pe lemn, și cu giulgiu curat Te-a înfășurat, și în groapă nouă cu multă cuviință Te-a pus ; dar Tu, Cuvinte, Te-ai sculat a treia zi, precum ai zis mai înainte.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Mai presus de legile firii, Stăpină, ceea ce ești cu totul fără prihană, ai născut ne-

grăit pe Cuvîntul ; pe Care, dacă L-ai văzut de bunăvoie răstignit de cei fără de lege și pus în mormînt și sculat din morți, te-ai umplut de bucurie ; pe Acesta roagă-L pentru noi, cei ce te laudăm pe tine.

→ VINERI

a treia săptămînă după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cîntarea a 6-a, glasul al 2-lea :

Irmosul :

Dintru adînc scoate-mă, a strigat Iona către Tine, fiind chip al îngropării și al învierii pe care ai dăruit-o nouă, «Atotputernice Mîntuitorule».

Mironosițele ajungînd la mormîntul Tău au lăcrimat ; iar îngerul le-a vestit lor bucurie, strigînd : Hristos a înviat, propovăduiți lumii.

Pe Cruce fiind Tu ridicat, soarele și-a ascuns razele ; dar Israel nu Te-a cunoscut pe Tine, Dumnezeu și Ziditorul, Cel ce Ți-ai pus sufletul de bunăvoie pentru toți.

Slavă...

Să se bucure toate, și praznic de obște să săvîrșească cu veselie, că Hristos S-a sculat din mormînt, prădînd toate vîstierile iadului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

De ai și născut prunc, dar ai rămas fecioară, precum ai fost și mai înainte de naștere, Curată Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, că Cel ce S-a născut din tine a înnoit firea, ca un Dumnezeu.

Cîntarea a 7-a :

Irmosul :

Cel ce ai stins odinioară cuptorul cel încins, și pe tineri cu ploaia Duhului i-ai rourat, bine ești cuvîntat, Dumnezeu părinților noștri.

Fariseii cei nemulțumitori ai soborului iudeilor, în locul facerilor de bine, pe care le-ai dăruit lor, Hristoase, pe Cruce Te-au pironit.

pentru toți Te-ai jertfit, Izvorul milei, ca toți, dezlegîndu-ne din datoria morții, să Te laudăm pe Tine, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Cu moartea Ta cea de trei zile, și cu îngroparea cea de viață aducătoare, celor din morminte le-ai dat viață veșnică. Pentru aceasta, cu credință Te laudăm pe Tine, Mîntuitorule.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Ție singură, solitoare de bucurie, se cuvine glasul pe care l-a zis îngerul, adică : Bucură-te ! Către care noi, credincioșii, strigăm : Marie, Pururea Fecioară !

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

De curatul trup, cel de aceeași frumusețe cu sufletul, al tinerilor celor cu «bună credință, înfricoșatu-s-a și s-a de-părtat focul cel nestins, cel hrănit cu multă materie ; și văpaia cea pururea arzătoare potolindu-se, cîntare de viață cîntau : «Pe Domnul toate lucrurile laudați-L, și-L preainălțați întru toți vecii».

Zădărnicitu-s-a sîntul cel fără de Dumnezeu și pecețile Iudeilor neputincioase s-au făcut ; că S-a sculat Cel ce fusese îngropat, batjocorind acelea toate ; că Hristos a primit de bunăvoie să pătimească, dar cu puterea Sa pe toate le rînduiește precum voiește. Pe Dînsul, ca pe Cel ce Însuși este Domn, neîncetat să-L laudăm și să-L preainălțăm întru toți vecii.

Zis-a femeilor cel strălucitor la chip : Hristos a înviat ! Mergeți, de acum, și propovăduiți Învierea Lui în toată lumea și nu plingeți, că nu este vreme de lacrimi ; căci, de acum, nu va mai împărăși moartea, de acum nu va mai stăpîni iadul, de acum nu va mai birui păcatul osîndirii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Ascunsu-s-a viața noastră întru Tine, Stăpîne Hristoase, Cel ce ai pătimit cu trupul și ai înviat din morți, Cuvinte, și viezi pururea ; Căruia noi creștinii nădăduim să ne facem părtași la înfricoșata venire a Ta, cea de-a doua. Pentru aceasta, după vrednicie, laudăm credincioșii dumnezeieștile Tale patimi și Învierea Ta cea din morți.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Luat-a strămoașa, prin tine, dezlegare de osînda cea de demult, că de acum nu ne

vom mai naște întru dureri ; că tu, Născătoare de Dumnezeu, ai născut pe Hristos. Pentru aceasta, după vrednicie, te ferim pe tine, laudînd pe Cel ce S-a născut din tine fără de sămînță și preainălțîndu-L întru toți vecii.

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Mărit-ai, Hristoase, pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut ; «din care, Ziditorul nostru, Te-ai îmbrăcat cu trup pătimitor, asemenea nouă, dezlegătorule al greșelilor noastre. Pe aceasta «fericind-o toți credincioșii, pe Tine Te «slăvim».

Ascultă, Biserică, glasul Mirelui tău, strigă dumnezeiescul David ; că Ție din coastă ți s-a dăruit apa, cu dumnezeiescul sînge, spre curățirea păcatelor ; că El Însuși te-a izbăvit de înșelăciunea idolilor, ca un iubitor de oameni.

Cu scularea Ta cea de-a treia zi, Hristoase, ai răsărit viața mulțimii neamurilor, căroră fără să întrebe și fără să Te caute, Te-ai arătat cu dumnezeiască slavă ; iar pe neamul iudeilor, care n-a crezut Ție, l-ai îndepărtat.

Slavă...

Blestemul cel ce mi-a odrăslit mie prin înșelăciune, din pomul cel din Eden, l-ai stricat, făcîndu-Te de voie ascultător sîntului părintesc, Cuvinte, pînă la Cruce. Pentru aceasta laud și slăvesc smerenia Ta cea negrăită.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe cei ce erau departe de Tine, i-ai apropiat, făcîndu-i neam sînt, Mîntuitorule, Cel ce Te-ai intrupat din Fecioara ; și pe cel ce nu era poporul Tău, l-ai numit popor al Tău dumnezeiesc. Pentru aceasta toți acum ne închinăm Ție, Atotputernice.

→ DUMINICĂ

a patra săptămînă după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cîntarea 1, glasul al 3-lea :

Irmosul :

Fiind odinioară marea despărțită cu toiagul, a trecut Israel ca prin pustie, «și cu închipuirea Crucii luminat pregătește

«cărările ; pentru aceasta minunatului nostru Dumnezeu să-I cîntăm cu laudă, că «S-a preaslăvit».

Suindu-Te la înălțime, prada cea ținută în iad ai luat-o, ca un Puternic, Mîntuitorule ; și, înviind a treia zi din mormînt, Iubitorule de oameni, împreună cu Tine ai înviat-o, ca Cel ce ești Atotputernic.

Văzîndu-Te odinioară iadul pe Tine, Mîntuitorule, mort și îngropat în mormînt nou, a rămas cu totul mort și nelucrător ; iar morții bucurîndu-se prin Învierea Ta, cea de viață aducătoare, din legături s-au dezlegat.

Slavă...

Îngerul cel cu chip luminos, care se arătase Mironosițelor la mormînt, oarecînd, a zis : Pentru ce căutați între cei morți pe Cel viu ? Mergeți repede, grăbiți-vă, de vestiți Apostolilor, învierea Lui.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

pe Domnul, Cel ce S-a intrupat negrăit din prea curatele Tale singiuri, Născătoare de Dumnezeu, și pentru noi moarte a luat cu trupul, văzîndu-L înviat din mormînt, cu bucurie slăvîndu-L, L-ai mărit.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Cuptorul din Babilon pe tineri nu i-a ars, nici focul Dumnezeirii pe «Fecioară nu o a stricat. Pentru aceasta cu «tinerii să strigăm : Binecuvîntați, lucrurile «Domnului, pe Domnul».

Pe Domnul răstignit văzîndu-L, soarele odinioară și-a ascuns lumina și pietrele s-au despiciat, munții s-au clătît, pămîntul s-a cutremurat și legații cei de demult din legături s-au dezlegat.

Cînd Te-a văzut iadul, cel cu totul de ris, mergînd de-a dreptul la dînsul, Cuvinte Atotputernice, s-a cutremurat și pe toți morții i-a slobozit, care laudă puterea și milostivirea Ta.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Domnul a înviat ! Toți să strigăm, să batem din mîini cu credință și danțuri să rînduim, propovăduind puterea Lui și strigînd : Laudați, lucruri, pe Domnul și-L preainălțați întru toți vecii !

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Zămislit-ai pe Cel ce ține împreună toate, Ceea ce ești cu totul fără prihană, și

ai născut cu trup pe Acesta, Care a prădat moartea, cu moartea cea de trei zile; pe Care roagă-L să omoare patimile sufletului meu și să mă mîntuiască.

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Pe cea mai-nainte însemnată în rug și în foc, în Sinai, lui Moise dătătorul de Lege, și care a zămislit în pîntece «pe dumnezeiescul Foc, fără de ardere; făclia cea cu totul luminată și nestinsă, pe cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, cu cîntări cinstind-o, să o mărim».

Hristoase, Cel ce ești prea frumos, cum Ți-a apus lumina frumuseții Tale, pe Cruce? Cum a răbdat pămîntul, văzîndu-Te răstignit? Cum a suferit junghierea Ta, cea fără dreptate? Lăudăm, Cuvinte, pogorîrea Ta cea mare și negrăită.

Cu îngroparea Ta cea de trei zile, s-a prădat vrăjmașul, și morții din legăturile iadului s-au dezlegat; moartea s-a omorît, împărățiile iadului s-au deșertat; pentru aceasta, cu laude cinstindu-Te, Dătătorule de viață, Te slăvim.

Slavă...

Cel ce ești viața cea veșnică, cum ai gustat de bunăvoie moartea, pentru noi, Mîntuitorule? Cum Te-ai pogorît la cei morți, Cel ce ești Învierea tuturor, și ai deșertat vistieriile iadului? Pentru aceasta, cu mulțămîta cinstindu-Te pe Tine, cu laude Te slăvim.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Păzește pe toți cei ce aleargă la tine, Curată Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut pe Hristos, de toată minia cea potrivnică și robia, și de năvălirea păgînilor; ca după datorie, cu laude cinstindu-te, să te mărim.

→ LUNI

a patra săptămîină după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cîntarea a 2-a, glasul al 3-lea :

Irmosul :

Ca ploaia pe iarbă și ca roua pe lîn, să se pogoare pe pămînt cuvintele «Mele».

Cu psalmi să strigăm, din mîini să batem cu veselie, Dătătorul de viață din morți S-a sculat.

Suitu-Te-ai pe Cruce, Hristoase, fiind încins cu putere; și ai înviat din morți, precum mai înainte ai zis.

Imbrăcat în haină albă, îngerul a fost văzut de femei, strigînd: Înviat-a Cel ce este Învierea credincioșilor și Mîntuirea.

Slavă...

Grăbindu-se femeile să Te ungă pe Tine, au mers la mormînt; și, văzîndu-Te înviat, s-au închinat Ție.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Purfînd în brațe, pe Soarele cel de dimineață, Fecioară, ni L-ai răsărit nouă, celor ce eram întru întuneric.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Pe Dumnezeu Cel slăvit de îngeri, neîncetat întru cele de sus, cerurile cerurilor, pămîntul și munții, dealurile și adîncul și tot neamul creștinesc, cu cîntări, «ca pe Făcătorul și Mîntuitorul, binecuvîntați-L și-L preainălțați întru toți vecii».

A dunarea Iudeilor cea călcătoare de lege, Te-a răstignit pe lemn, pe Tine, Stăpîne, Cel ce ai vindecat dumnezeiește vătămarea făcută oamenilor prin gustarea din pom; pentru aceasta cu glasuri vesele pe Tine, pururea, Te slăvim.

Intocmai cu Tatăl și cu Duhul fiind, Hristoase, Cruce ai răbdat; și socotit fiind între morți, împărățiile iadului le-ai deșertat cu preaslăvire, și, înviind, ai ridicat împreună cu Tine toată făptura.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Iadule atotmîncătorule, unde-ți este boldul tău? Unde-ți este, moarte, biruința ta? De Cel ce a înviat din morți ai fost omorîtă, de Hristos Mîntuitorul, Cel ce Însuși este dătător de viață, pe Care împreună cu Tatăl și cu Duhul, noi credincioșii Îl lăudăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Ca să îndumnezeiască firea omenească, Dumnezeu S-a făcut om din Tine, Curată, cea cu totul fără prihană; pe Care L-ai văzut ieșind prea frumos din mormînt, ca Biruitor al iadului, și de bucurie Te-ai umplut.

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

La muntele Sinai, în rug te-a văzut Moise pe tine, care ai zămislit în «pîntece focul Dumnezeirii fără ardere; iar «Daniil te-a văzut munte netăiat, Isaia te-a «numit toiag odrăslit din rădăcina lui «David».

Ca un miel spre junghiere Te-ai adus de bunăvoie, Stăpîne Iisuse, nestrigînd nici glăsuind, precum este scris; cu moartea Ta, Cuvinte, nemuritori făcîndu-ne pe noi, care cu laude slăvim prea cinstită patima Ta, și înfricoșătoarea Înviere cea din iad.

Pe noi cei căzuți ne-ai înnoit, Iisuse Împărate a toate, prin cinstită și înfricoșată Învierea Ta; și de ucenici văzut fiind, pacea Ta le-ai dat lor, Iubitorule de oameni; pe care dă-ne-o și nouă, celor ce cu laude mărim dumnezeiasca Ta sculare.

Slavă...

Cinstita ceată a mironosițelor venit-a degrabă la Sfîntul Tău Mormînt, Stăpîne, ca să Te ungă cu credință; și a văzut înger șezînd în haine albe, zicîndu-le lor: Pentru ce voiți să vedeți pe Cel viu între cei morți?

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe Domnul și Dătătorul de lumină L-ai născut, ceea ce ești ușa Luminii; pe Care văzîndu-L strălucind din mormînt, de bucurie Te-ai umplut. Deci roagă-L, Fecioară curată, să-mi dăruiască mie plîngere de bucurie, solitoare de mîngîierea cea de acolo.

→ MIERCURI

a patra săptămîină după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cîntarea a 4-a, glasul al 3-lea :

Irmosul :

Avacum, precurat pîntecele tău munte umbrît mai înainte l-a văzut, Curată. Pentru aceasta a și strigat: De la «miazăzi va veni Dumnezeu, și Cel Sfînt «din muntele cel cu umbră deasă».

Prin întruparea cea negrăită asemîndu-Te oamenilor, Tu, Cel ce ești mai presus de ființă, Cruce ai răbdat cu trupul;

și pogorîndu-Te între cei morți, a treia zi ai înviat, Viața tuturor.

Iisuse, Dumnezeu nostru, Cel ce ești apa vieții, umblat-ai ostenîndu-Te cu trupul; și șezînd la puț, împreună cu femeia samarineancă, i-ai turnat ei, tainic, apa înțelepciunii Tale.

Slavă...

Cel ce ai curățit de multe feluri de boli, cu porunca Ta, pe cei ce veneau la Tine, Cuvinte, Crucea de bunăvoie ai răbdat; și în groapă fiind pus, ai înviat firea omenească cea stricată.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

peste tine S-a pogorît înțelepciunea Tatălui Celui fără de început, ca ploaia pe lînă, Curată, și, intrupîndu-Se fără de schimbare, căile vieții ne-a arătat celor ce te cunoaștem pe tine Fecioară după naștere, și Maică.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Pe Cel ce S-a pogorît în văpaie la tinerii iudei, cu putere dumnezeiască, «pe Domnul Cel ce S-a arătat, preoți binecuvîntați-L și-L preainălțați întru toți «vecii».

Pe Cruce înălțîndu-Te, împreună ai înălțat toată firea omenească, Cuvinte, și fiind pus în mormînt, pe cei ce dormeau în morminte i-ai sculat, cu dumnezeiasca Ta sculare, Îndurate.

Trecînd prin Ierihon și Salim, orașe apropiate și cu ape multe, la puțul lui Iacov a venit Izvorul înțelepciunii, dînd Samarinecei apa mîntuirii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Tu, Cel ce ai luminat cu cuvîntul pe cel orb, și pe cei slăbănogi i-ai întărit cu porunca Ta, și, mort fiind, ai răsărit a treia zi din mormînt, înviază sufletul meu cel omorît.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Tu ești scăparea a toată lumea, Născătoare de Dumnezeu, Marie! Izbăvește-mă de smintelile lumești, de patimile trupești și de gheena cea de veci, ca să te slăvesc pe tine cu laudă.

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Pe tine, rugul cel nears și Sfîntă Fecioară, Maica luminii și Născătoare de Dumnezeu, nădejdea noastră a tuturor, te mărim».

Intinsu-Ți-ai palmele pe lemn, pierzînd stricăciunea mîinilor strămoșilor celor ce rău s-au tins spre mîncarea din pom, Hristoase, mult Milostive.

Cel ce doar cu cuvîntul ai întărit pe slăbănog, și pe cei schiopi i-ai îndreptat, răstignit ai fost, Iisuse, și ai înviat, arătîndu-Te multe zile ucenicilor.

Slavă...

Văzutu-Te-a Samarineanca, ceea ce venise să scoată apă, și luînd de la Tine apa vieții, s-a săturat, Hristoase Dumnezeule, laudîndu-Te pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

O, minunile tale cele mai presus de minți, Precurată Fecioară! Că tu ai născut pe Dumnezeu întrupat, Care a mîntuit pe toți cu dumnezeiasca Sa Înviere.

→ JOI

a patra săptămînă după Paști
seara

TRICINTARE

Cîntarea a 5-a, glasul al 3-lea :

Irmosul :

Cînd a văzut Isaia, în vedenie, pe Dumnezeu, pe scaun prea înalt, de «îngerii slavei înconjurat, a strigat : O, ticălosul de mine! Că mai înainte am văzut pe Dumnezeu întrupat, pe Cel ce «stăpînește pacea și lumina cea neînserată»

Legat fiind, îndurate, și răstignit de bunăvoie pe lemn, pe cei legați cu toate călcările de poruncă, i-ai izbăvit. Și, pus fiind în mormînt, i-ai sculat pe morții ce dormeau în morminte, pe cei ce laudă Învierea Ta cea înfricoșătoare.

Domnul a înviat din morți a treia zi, precum a zis, și împreună cu Apostolii fiind, a strigat : Mergînd în toată lumea, vestiți cu putere minunile Mele cele mari, pe care le-ați văzut.

Slavă...

Se spăimîntează inima și auzul, Mintuitorule, de milostivirea Ta, de purtarea de grijă și de smerenia Ta ; că umblind cu

trupul pe pămînt, Samarinencei, care a cerut, i-ai dat apa vieții și a dumnezeieștii cunoștințe.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Sfîntă Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut pe Cuvîntul, Cel mai Sfînt decît toți Sfinții, Care a răsărit din Tatăl Cel fără de început, pe Acela roagă-L neîncetat, să sfințească și să lumineze sufletele și inimile noastre, ale celor ce cu dragoste te laudăm pe tine.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

De focul cel arzător fiind învăluți tinerii care au pățimit pentru dreapta credință, și de văpaie nevătămîndu-se, «cîntare dumnezeiască au cîntat : Binecu-vîntași, toate lucrurile Domnului, pe Domnul, și-L preainălțați întru toți vecii».

pe Cruce înălțîndu-Te de bunăvoie, împreună ai înălțat toată firea oamenească, și, Viață fiind Tu, socotit ai fost între cei morți. Dar ai înviat, Mintuitorule, pe cei ce laudă rînduiala întrupării Tale și înălțarea cea cu slavă, Indurate.

Lumea cu bucurie prăznuiește Sfîntă Învierea Ta, Dătătorule de viață, prin care ai călcat toată puterea iadului și boldul morții l-ai tocit, Cuvinte, și nestricăciune ai izvorit oamenilor.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Văzîndu-Te pe Tine femeia Samarineancă, ostenit fiind, îndurate, și cerînd apă să bei, a luat apa nemuririi, cînd a strigat : Dă-mi apa cea vie, Doamne, ca să nu mai însetez în toată vremea vieții mele.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Locaș al lui Dumnezeu te-ai arătat, Precurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, dîndu-I trup însuflețit din prea curatele tale singiuri. Pentru aceasta pe tine te cîntăm întru toți vecii.

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

În Lege, în umbră și în Scriptură, inchipuire vedem noi, credincioși. Toată «partea bărbătească, ce deschide pîntecele, «sfînt lui Dumnezeu este. Deci, pe Cuvîntul Cel mai înainte născut, Fiul Tatălui «Celui fără de început, Cel întîi-născut din «Maică fără de ispită bărbătească, Il «slăvim».

Slavă...

Stătut-ai înaintea judecării lui Pilat ca un vinovat, Cel ce judeci tot pămîntul, Doamne ; și, vrînd să scoți din iad pe cel ce l-ai zidit, Te-ai pogorit la dînsul, Cel ce însuși ești milostiv.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Născut-ai Fiu fără durere, pe Cel ce S-a născut mai înainte de veci din Tatăl, Curată ; și pentru Dînsul ai avut durere, văzîndu-L spînzurat cu trupul pe Cruce ; iar după ce a înviat, ca un Dumnezeu, te-ai bucurat luminat.

Cîntarea a 7-a :

Irmosul :

Chipului de aur, celui cinstit de caldei de demult, cei trei tineri nu s-au închinat, cînd în mijlocul cuptorului au «strigat : Dumnezeu părinților noștri, bine ești cuvîntat».

Cel ce ești neapropiat de heruvimi și de serafimi, răstignire cu trupul ai răbdat pentru milostivirea mîntuitorului pe Adam, cel căzut pentru călcarea de poruncă.

Pogorîndu-Te cu sufletul la iad, ai sfărîmat puterea lui, Stăpîne, și ai scos pe cei ce erau legați într-însul, care laudă puterea Ta, Dătătorule de viață.

Slavă...

Ridicatu-s-a mîhnirea întristării ! Mironosițelor, grăbiți-vă de ajungeți la mormînt și, văzînd pe Hristos înviat din mormînt, propovăduiți lumii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Bucură-te, Curată, văzînd pe Hristos, pe Care L-ai născut, înviat a treia zi din morți cu slavă ; și, ca o maică, roagă-L pentru toată lumea.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

De focul cel arzător fiind învăluți tinerii care au pățimit pentru dreapta credință, și de văpaie nevătămîndu-se, «cîntare dumnezeiască au cîntat : Binecu-vîntași, toate lucrurile Domnului, pe Domnul, și-L preainălțați întru toți vecii».

Cel ce a zidit toată suflarea cu cuvîntul, de bunăvoie S-a răstignit de iudei cu trupul pe lemn și cu fiere S-a adăpat ; și,

Spăimîntatu-s-a soarele, văzîndu-Te pe Tine, Hristoase, pironit pe lemn ; clătîtu-s-au stihilele, pămîntul tot s-a cutremurat și pietrele s-au despîcat și iadul jos a slobozit pe legații cei din veac, care Te laudă pe Tine.

Pus ai fost în mormînt, Hristoase, Cel ce ești Viața și Învierea ; și, înviind întru slavă, ai stat multe zile împreună cu ucenicii Tăi, și i-ai trimis în toată lumea să propovăduiască rînduiala întrupării Tale celei înfricoșătoare.

Slavă...

Căile vieții arătîndu-mi, Milostive, pentru îndurarea cea multă ai călătorit și ai șezut, ostenit fiind de cale ; și femeii care a cerut, i-ai dat apa nemuritoare, ceea ce laudă pogorîrea Ta cea multă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Intrupatu-S-a Hristos din Tine, mai presus de cuvînt, Cel ce este Cuvîntul Tatălui, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, și S-a răstignit pentru noi de voie și, cu sculara Lui cea de-a treia zi, marginile lumii a luminat ; cu Care împreună, după datorie, te ferim.

→ VINERI

a patra săptămînă după Paști
seara

PATRUCÎNTARE

Cîntarea a 6-a, glasul al 3-lea :

Irmosul :

Adîncul cel mai de jos al păcatelor m-a înconjurat și se sfîrșește duhul meu ; ci, întinzîndu-Ți brațul Tău cel «înalt, Stăpîne, ca pe Petru mîntuiește-mă, «Îndreptătorule».

Impuns fiind cu sulița în dumnezeiasca coastă, pe omul cel rănit prin călcarea poruncii l-ai vindecat, cu dumnezeieștile Tale patimi, Dătătorule de viață ; pentru aceasta, Stăpîne, laudăm puterea Ta.

Lovire ai răbdat, Iisuse, Cel ce ai stricat împărățiile iadului, și încuietorile le-ai sfărîmat cu mîna Ta cea atotputernică, mîntuind pe toți, și ai înviat a treia zi.

văzîndu-L toată făptura s-a tulburat, plîngînd pentru răutatea celor nemulțumitori.

Pe Tine, Începătorul și Mîntuitorul lumii, iadul cel atotmîncător ca pe un om Te-a primit; iar Tu, legîndu-l, ca un stăpîn, ai luat pe vinovații ce-i avea de demult, și împreună i-ai înviat a treia zi din mormînt.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Nedespărțindu-Te de dumnezeieștile sinuri cele părintești, trup pentru noi din Fecioară ai luat și moarte de bunăvoie ai suferit; și, pus fiind în mormînt, Te-ai sculat a treia zi, Cuvinte al lui Dumnezeu. Pentru aceasta, pe Tine singurul Dătător de viață, Te lăudăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născut-ai, Curată, Fiu fără dureri, pe Cel ce a fost mai-nainte de veci împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfînt; pe Care văzîndu-L spînzurat pe Cruce, ai suferit durere, iar după ce L-ai văzut sculat din mormînt, te bucuri în veci.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

În Lege, în umbră și în Scriptură, închipuire vedem noi, credincioșii. Toată partea bărbătească, ce deschide pîntecele, sfînt lui Dumnezeu este. Deci, pe Cuvîntul cel născut, Fiul Tatălui Celui fără «de început, Cel mai înainte născut din «Maică, fără ispită bărbătească, Il slăvim».

Luminătorii cerului, văzîndu-Te pe Tine, Hristoase, răstignit cu trupul pe Cruce, lumina și-au ascuns; și tilharul, privindu-Te, Dumnezeu Te-a cuvîntat, și tot pămîntul s-a clătînat, și catapeteasma rupîndu-se, au strigat: Slavă îndelung răbdării Tale, Stăpîne!

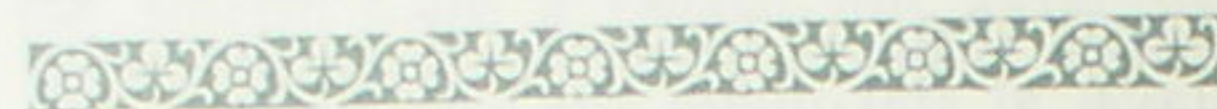
Pogorîrea Ta la cele dedesubt, Împărate, înfricoșătoare a fost cu adevărat; că porțile iadului și incuietorile le-ai sfărîmat și pe toți legații, pe care îi avea, i-ai scos afară; și i-ai înviat cu putere, Dumnezeu pe Tine mărturisindu-Te.

Slavă...

Mort Te-a pogorît Iosif pe Tine, Hristoase, de pe lemn cu credință; cu smîrnă și cu aloie, în giulgiu cu dragoste și cu bucurie, înfășurîndu-Te, și vărsînd mulțime de lacrimi, în groapă ca pe un mort Te-a pus; pentru aceasta împreună cu dînsul pe Tine Te slăvim.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzînd pe Fiul Tău și Dumnezeu, sculat din morți cu slavă, te-ai veselit, Curată, cu femeile mironosițe, cu sfinții apostoli, cu Iosif și cu Nicodim; și noi te mărim pe tine, Curată.

→ DUMINICĂ a cincea săptămînă după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cîntarea 1, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Pe voievozii cei tari, pe cele trei părți ale sufletului, îneacă-i întru adîncul «năpătimirii, Cel ce Te-ai născut din «Fecioară, rogu-mă; ca să-Ți cînt Ție, ca «dînr-o alăută, în omorîrea trupului, cîntare de biruință».

Legînd puterea cea pierzătoare a vrăjmașului cu legăturile pe care le-ai suferit pentru noi, Iubitorule de oameni, cu Crucea Ta ai împăcat, Doamne, pe cei depărtați și peretele cel din mijloc al vrajbei l-ai stricat; pentru aceasta, pe Tine Te lăudăm.

Domnul a înviat cu a Sa putere, precum a zis mai-nainte de patimă, prădînd ca un Dumnezeu împărățiile iadului; și a sculat pe toți cei ce din veac dormeau acolo, care-L slăvesc pe Dînsul.

Slavă...

Mirîndu-se, ceata mironosițelor, de vederea și de chipul dumnezeiescului slujitor, a auzit de la dînsul: Iată, Hristos a înviat; mergeți de vestiți ucenicilor, celor ce plîng și se tînguiesc.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Răsărit-a din morți, ca un Mire frumos, Cel ce S-a întrupat din pîntecele tău, Curată, mai presus de gînd, pentru bunătate. Pentru aceasta, văzînd învierea Lui cea de-a treia zi, împreună cu Apostolii L-ai slăvit.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

A totputernice, Mîntuitorule al tuturor, pe cei ce țineau dreapta credință «i-ai înrouat, pogorîndu-Te în mijlocul vă-

«păii, și i-ai învățat să cînte: Toate lucrurile binecuvîntați și lăudați pe Domnul!»

Preacuratele Tale palme întinzîndu-le pe Cruce de bunăvoie, Îndelung-Răbdătorule, ai îmbrățișat pe toți și din mina celui străin ne-ai izbăvit. Pentru aceasta, cu frică, pe Tine Te slăvim.

Cînd ai fost pus de bunăvoie în mormînt, cei ce dormeau de demult în morminte s-au sculat din morți odată cu Învierea Ta, cu frică strigînd: Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Adunarea iudeilor văzîndu-Te, Hristoase, făcînd minuni vestite și prea slăvite cu cuvîntul Tău, Te-a judecat spre moarte pe Tine, Cel ce ești Viața tuturor, mult îndurate Doamne.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Patruzeci de zile rămîinînd, Hristoase, cu înțelepții și cinstiții apostoli, le-ai încredințat dumnezeiasca rînduială a Întrupării, prin care ai mîntuit lumea, care Te laudă pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cît este de înfricoșătoare nașterea Ta, Ceea ce ești cu totul fără de prihană, prin care toți ne-am izbăvit din căderea cea înfricoșată, strigînd: Bucură-te, folositoarea tuturor oamenilor, bucură-te, chemarea lumii celei căzute!

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Eva prin boala neascultării blestemul a adus, iar tu, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla purtată în «pîntece, lumii binecuvîntare ai înflorit. «Pentru aceasta cu toții te mărim».

Pironit ai fost de voie pe Cruce, și soarele, văzîndu-Te, Preabunule, cu frică și-a ascuns razele și temeliele pămîntului s-au clătînat, pietrele s-au despicat, Stăpîne, și catapeteasma templului s-a rupt.

Ungîndu-Te odinioară Iosif și cu giulgiu înfășurîndu-Te, Te-a pus în mormînt nou, pe Tine, Cel ce ești Viața tuturor. Dar ai înviat a treia zi, deșertînd împărățiile iadului cu puterea cea dumnezeiască, Cel ce le poți pe toate.

Slavă...

Văzut ai fost de Apostoli, după ce Te-ai sculat din mormînt a treia zi, și ai strigat: Mergeți, prieteni și ucenici ai Mei, de pro-

povăduiți la toate neamurile minunile ce ați văzut și puterea Mea cea mai presus de cuvînt.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Dacă a văzut cea cu totul fără de prihană pe Cel ce dă viață morților, înviat din mormînt cu slavă, s-a umplut de bucurie, strigînd: Fiul meu și Dumnezeul meu, măresc pogorîrea Ta cea mai presus de cuvînt!

→ LUNI

a cincea săptămînă după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cîntarea a 2-a, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Vedeți, vedeți, că Eu sînt Dumnezeu, Cel ce omor și fac viu, Care am «dărut apă din piatra cea netîrîtoare și am «plouat mană spre hrana poporului israelitean, ca un Puternic!»

Înălțat-a Moise odinioară șarpele în muntele Sinai, răstignirea Ta mai înainte închipuind, Cel ce Te-ai răstignit pentru noi și ai izbăvit pe oameni de vrajbă și de veninul șarpelui, și i-ai sfărîmat capul cel atotpierzător.

Mîresme cu lacrimi aducînd, mironosițele, au alergat degrabă la dumnezeiescul mormînt, foarte de dimineață, precum zice grăitorul de cele dumnezeiești; și, văzînd pe tînărul cel strălucitor la față și la veșminte, de frică s-au spăimîntat.

Slavă...

Pe Tine, Cuvinte, Cel ce ai vindecat bolile cu cuvîntul, pe slăbănogi ai îndreptat și pe morți ai înviat, soborul Fariseilor a găsit cu cale să Te omoare. Ci ai înviat întru tărie, ca un Dumnezeu Atotputernic, sfărîmînd împărăția iadului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Arătat-u-S-a întrupat din singiurile tale, Preacurată, precum nu se poate spune, Dumnezeu, Cel mai presus de ființă; și, socotit fiind între cei morți, Cel ce este viața tuturor, a înviat întru tărie; pe Care văzîndu-L, te-ai umplut de bucurie, slăvindu-L în veci.

Cântarea a 8-a :

Imnosul :

În văpaie de foc îți stau înaintea heruvimii și serafimii, Doamne, și toată «făptura laudă frumoasă Îți cîntă Ție: Lăudați, binecuvîntați și preainălțați pe Unul «Făcătorul Hristos, întru toți vecii!»

Doamne, Cel ce ai rupt zapisul lui Adam prin Cruce, binecuvîntare acum ne-ai izvorit nouă, blestem făcîndu-Te de bună-voie, Hristoase; pentru aceasta, Te binecuvîntăm pe Tine, pururea, în veci.

Văzutu-Te-a adunarea ucenicilor pe Tine, Doamne, sculat din mormînt și s-a umplut de tainică bucurie. Și către dinșii ai strigat: Văzîndu-Mă pe Mine, Dătătorul de viață Dumnezeu, mergeți de Mă propovăduiți împărat a toate.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Lăudăm cinstită răstignirea Ta, Iisuse mult îndurate, slăvim cu credință îngroparea și înfricoșătoarea Înviere a Ta, prin care ne-am deslegat de legăturile iadului cele nedeslegate, Hristoase. Dumnezeule a toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Iisus, pe Care L-ai intrupat mai presus de cuvînt, curată Stăpînă, văzîndu-L sculat din morți, ai strigat: Ce frumoasă este podoaba Ta, Fiul meu, prin care Adam s-a suit acum la frumusețea cea de demult.

Cântarea a 9-a :

Imnosul :

Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic, și Sfînt este numele Lui, și mila «Lui în neam și în neam spre cei ce se «tem de El».

Cînd Te-ai înălțat pe lemn și Te-ai pironit pe Cruce, luminătorii și-au ascuns lumina, pămîntul s-a cutremurat și cei ce erau în legăturile iadului au fost sloboziți, Mîntuitorule.

Sfărimînd porțile și legăturile morții, Hristoase, ai înviat cu slavă, ca un Puternic, scoțînd pe legații pe care i-a avut mai înainte, care Te laudă pe Tine, unul Dumnezeu.

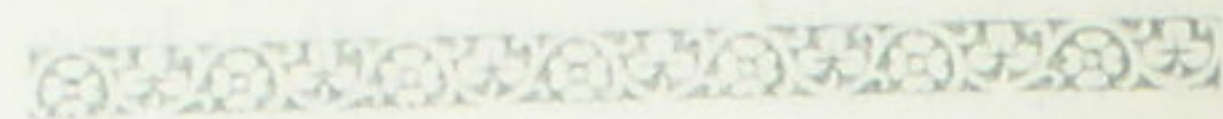
Slavă...

Pămîntul serbează și cerul prăznuiește scularea Făcătorului tuturor, prin care ne-a

mîntuit din legături și din stricăciune, pe noi, cei ce-L slăvim cu laude.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Cu razele luminii tale, Născătoare de Dumnezeu, risipește negura necunoștinței mele, ca cu credință și cu glas de laude să slăvesc neîncetat minunile tale.

→ M A R Ț I

a cincea săptămînă după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cântarea a 3-a, glasul al 4-lea :

Imnosul :

Nu întru înțelepciune și întru putere și întru bogăție ne lăudăm, ci întru «Tine, înțelepciunea cea ipostatică a Tatălui. Hristoase; că nu este Sfînt, afară de «Tine, Iubitorule de oameni».

Înălțatu-Te-ai pe Cruce, Cuvinte, ca să mă întorci la viață; cu sulita ai fost împuns în coastă, ca să-mi izvorăști rîurile nemuririi, mie, celui ce laud bunătatea Ta.

Ca să scoli pe cei ce dormeau în morminte, Te-ai socotit între cei morți, Cel ce ești fără de moarte. Și, rămîinind neîmpărțășit stricăciunii, ai înviat a treia zi, ca Cel ce ești Atotputernic.

Slavă...

Mort văzînd purtătoarele de mir pe Cel ce dă viață morților, au venit degrabă plîngînd ca să-L ungă, dar, văzîndu-L înviat, s-au bucurat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Cel Ce este după firea Sa nevăzut S-a făcut văzut, intrupîndu-Se din tine, Ceea ce ești cu totul fără prihană, Stăpînă, și Crucea și moartea de bunăvoie a răbdat.

Cântarea a 8-a :

Imnosul :

Pe Cel ce S-a pironit pe Cruce cu trupul și ne-a arătat nouă arma de «mîntuire, tineri preainălțați pe Hristos, «Dumnezeul nostru, în veci».

→ MIERCURI

a cincea săptămînă după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cântarea a 4-a, glasul al 4-lea :

Imnosul :

Îndurate, pentru dragostea chipului Tău ai stătut pe crucea Ta, și s-au topit noroadele; că Tu ești, Iubitorule de «oameni, tăria și lauda mea».

Cînd Te-ai ridicat de bunăvoie pe lemn, pămîntul, munții și dealurile s-au clătînat cu cutremur, văzîndu-Te pe Tine pătîmind, Îndurate, Indelung-Răbdătorule.

Temîndu-se iadul de pogorîrea Ta, Mîntuitorule, a dat din sine degrabă pe morții pe care i-a avut, cei ce slăvesc cu laude puterea Ta cea negrăită.

Slavă...

Văzîndu-Te adunarea iudeilor cea neînțelegătoare, Îndurate, că dai vedere celor orbi, Te-a ucis pe Tine, Cel ce ești Viața și Învierea.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Văzînd pe Fiul tău, Fecioară, sculat din mormînt, te-ai bucurat pentru Dînsul, Curată, împreună cu apostolii, cu care te mărîm.

Cântarea a 8-a :

Imnosul :

Toate lucrurile lui Dumnezeu și toată făptura, binecuvîntați pe Domnul. Că «pentru oameni din pămînt a răsărit Lumina și toată lumea a luminat, și viața veșnică lumii a dăruit; cîntați-L, popoare, «și-L preainălțați pe El în veci».

Pe Cruce văzîndu-Te tilharul cel cu mințile bune, spăimîntîndu-se de puterea Ta și de înfricoșată rînduiala Ta, cea mai presus de cuget, a strigat: Pomenește-mă, Stăpîne!

Arătatu-Te-ai femeilor, Hristoase, zîcîndu-le cu milostivire, ca un iubitor de oameni: Bucurați-vă!, cu adevărat potolîndu-le întristarea și bucurie făcînd oamenilor, cu învierea Ta.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Precum odinioară ai dăruit lumină celui orb din naștere, Dătătorule de lumină, Iisu-

Răstignire de bunăvoie ai suferit, Cuvinte, și socotit fiind între cei morți, ai înviat a treia zi, nemurire dăruind oamenilor, care laudă stăpînirea Ta.

Ce căutați cu cei morți pe Dătătorul de viață și Dumnezeu? A înviat, precum a zis, grăit-a către mironosițele femeii cel fără de trup, care s-a arătat strălucînd.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Arătatu-Te-ai ucenicilor după ce ai înviat și, multe zile rămîinînd împreună cu ei, i-ai trimis, Cuvinte, la marginile pămîntului să propovăduiască.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe Domnul Dumnezeu născîndu-L, Curată, pe Cel ce stăpînește peste viață și peste moarte, arată-ne pe noi nebiruiți de vrăjmașul cel viclean, care ne zavistuieste.

Cântarea a 9-a :

Imnosul :

Nașterea ta nestrîcătă s-a arătat, Dumnezeu din pîntecele tău a ieșit; că «S-a arătat purtător de trup pe pămînt și «cu oamenii a petrecut. Pentru aceasta pe «tine, de Dumnezeu Născătoare, toți te «mărîm».

Înălțatu-Te-ai cu trupul pe Cruce, în groapă sub pămînt ai fost pus, și ai înviat cu slavă, ridicînd împreună cu Tine toată lumea. Pentru aceasta, Făcătorule de bine, cu un glas Te lăudăm.

Către mironosițele cele ce vărsau lacrimile ca miruri, ingerul a zis: Ce căutați pe Cel viu în mormînt, cu cei morți? S-a sculat, dezlegînd durerile iadului, ca un Iubitor de oameni.

Slavă...

Văzînd dumnezeieștii Apostoli pe Hristos că S-a sculat, s-au umplut de dumnezeiască bucurie, în multe zile mîncînd împreună cu El, și învățîndu-se cele mai înalte și de mîntuire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Ca ceea ce ești ușa luminii, văzînd pe Soarele răsărînd din adîncul iadului, Fecioară, și luminînd marginile lumii, de dumnezeiască veselie te-ai umplut, ceea ce ești cu totul fără prihană.

se, așa și mie deschide-mi ochii inimii, ca să înțeleg lumina poruncilor Tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Mintuiește-mă de focul gheenei și de pedeapsa cea veșnică, Curată, potolește viorul cel cumplit al gândurilor mele și mă îndreptează la limanul cel lin al vieții.

Cântarea a 9-a :

Imnosul :

Hristos, piatra cea netăiată de mină, cea din capul unghiului, s-a tăiat «din tine, muntele cel netăiat, Fecioară, și «a adunat firile cele osebite ; pentru aceasta, veselindu-ne, pe tine, Născătoare de «Dumnezeu, te mărim» .

Întinsu-Ți-ai palmele pe Cruce, Stăpîne, și ai vindecat vătămarea cea stricătoare de suflet a mîinii ce s-a întins la mîncarea cea dintîi, din pom. Pentru aceasta, rînduiala Ta cea necuprinsă de minte, o slăvim.

Porțile și încuietorile morții slărimindu-le cu pogorîrea Ta, toate împărățiile iadului le-ai deșertat cu puterea Ta, Mintuitoarele și, înviind a treia zi, lumea ai luminat.

Slavă...

Arătîndu-Te sfinților Tăi apostoli, după Înviere, Mintuitoarele, le-ai zis : Lumea înconjurînd, propovăduiți cu credință Tainele cele înfricoșătoare și negrăite, pe care le-ați văzut întru Mine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Văzut-ai împreună cu femeile mironosițe pe Hristos înviat și, schimbînd tînguirea întru bucurie, L-ai slăvit. Pentru aceasta, cu mare glas pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

J O I

a cincea săptămînă după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cîntarea a 5-a, glasul al 4-lea :

Imnosul :

Spăimîntatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta ; că tu, Fecioară ne-«ispîtită de nuntă, ai avut în pîntece pe «Dumnezeu Cel peste toate și ai născut pe

«Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruiește pace tuturor celor ce te laudă pe tine».

Legat fiind și pe lemn pironit, Stăpîne, m-ai dezlegat pe mine din legăturile păcatului și întru dragostea Ta m-ai pironit. Pentru aceasta, cu mulțămîntă, laud slava Ta și puterea Ta cea negrăită.

Arătîndu-Te, Mintuitoarele, în iad, Adam cel osîndit de demult s-a dezlegat de pedeapsă și de legăturile cele de mulți ani, strigînd : Slavă bunătății Tale celei mari, Cuvinte, Iisuse mult milostive.

Slavă...

Ca un lucru neobișnuit s-a arătat femeilor îngerul, șezînd înăuntrul mormîntului, și a strigat : Pe cine ați venit să căutați, de dimineață ? Hristos a înviat, omorînd moartea.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Sfîntă, cu totul fără prihană, ceea ce ai născut pe Sfîntul ce se odihnește între cei Sfînți, dacă L-ai văzut răsărînd din mormînt, ca un Mire din cămară, cu laude ai slăvit pogorîrea Lui.

Cîntarea a 8-a :

Imnosul :

Pe tinerii cei binecredincioși, în cup-tor, nașterea Născătoarei de Dumne-«zeu i-a mintuit ; atunci fiind închipuită, «iar acum plinită. Pe toată lumea ridică-o «să-Ți cînte Ție : Pe Domnul lucrurile lău-«dați-L și-L preainălțați pe Dînsul întru «toți vecii».

Firea cea întunecată prin Adam, iarăși zidind-o, iubitorule de oameni, Ți-ai întins palmele, pironindu-Te pe lemn, și ai fost împuns în preacurata coastă. Pentru aceasta slăvim cu laude, întru toți vecii, milostivirea Ta cea multă.

Dacă Te-a văzut pe Tine iadul, jos, pră-dînd împărățiile lui, amorțind de frica Ta, Cuvinte, a dat din sine pe toți morții, de mult înghițiți, care strigă : Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preainălțați întru toți vecii.

Strigat-a îngerul, cel ce ședea pe piatră, către mironosițele care plîngeau : Alergați de spuneți Ucenicilor Învierea Dătătorului de viață. Că iată, S-a sculat cu adevărat surpînd tirania iadului și slărimînd răutatea diavolului.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Unul după ființă, pe Tine Te slăvesc, și Treime după ipostasuri propovăduiesc pe o Dumnezeire ; Tată fără de început, Fiu și Duh Sfînt, strigînd totdeauna : Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preainălțați întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Precum Dumnezeu S-a arătat din tine, Fecioară, nesticînd semnele fecioriei, tot așa S-a sculat, lăsînd pecețile pietrei nemîșcate. Pe Care văzîndu-L, te-ai umplut de bucurie, binecuvîntînd dumnezeiasca Lui putere, întru toți vecii.

Cîntarea a 9-a :

Imnosul :

Tot neamul omenesc să sâlzeze cu duhul, fiind luminat ; și să prăznuiască «firea minților celor fără de trup, cinstînd «sfînta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu, și «să strige : Bucură-te, Preafericită Născătoare de Dumnezeu, Curată, Pururea-«Fecioară».

Sus, pe înălțimea Crucii suindu-Te de bunăvoie, Îndelung-Răbdătorule, ai tras pe om din prăpastia pieirii la lumină, și pus fiind în mormînt, Hristoase, Cel ce ești Viața, pe cei ce dormeau în morminte i-ai ridicat, cu cinstită Învierea Ta.

Mir Ți-a adus ceata femeilor, Ție, Incepătorului vieții, și cunoscînd că Te-ai sculat, a binevestit ucenicilor Învierea, fiind ei adunați împreună și plîngînd ; care, văzîndu-Te, s-au umplut de bucurie și de lumină.

Slavă...

Mergînd Tu, Hristoase, ca un Soare, cu sufletul în iad, ca un Dumnezeu ai strălucit lumina Ta celor ferecați din veac, ce dormeau acolo, și i-ai înviat cu Sfîntă Învierea Ta, care laudă a Ta bunătate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe Dumnezeu, Cel ce poartă toate cu voia, L-ai născut, Fecioară, făcîndu-Se om din milostivire, ceea ce ești de Dumnezeu dăruită ; pe Care roagă-L cu deadînsul, să lumineze inimile noastre, celor ce te ferim pe tine cu adevărat, ca pe Maica lui Dumnezeu, cea curată.

→ VINERI
a cincea săptămînă după Paști
s e a r a

PATRUCINTARE

Cîntarea a 6-a, glasul al 4-lea :

Imnosul :

Jertfi-voi Ție cu glas de laudă, Doamne, strigă Biserica către Tine, de «sîngele demonilor curățîndu-se cu Sîngele «cel curs, prin milostivire, din coasta Ta !».

Întinzîndu-Ți pe Cruce preacuratele palme, ai biruit pe Amalic cel netrupesc, cu dumnezeiască puterea Ta, și lumea ai izbăvit din robie, Hristoase, Dumnezeuul nostru.

Slărimînd iadul cu înfricoșătoarea pogorîre a Ta, Hristoase, cu dumnezeiasca putere pe legații ce-i avea i-ai înviat, ca un Dumnezeu, a treia zi.

Slavă...

Dacă au venit femeile la mormînt să Te ungă pe Tine, Mirul cel fără de preț, îngerul a strigat către dinsele : Nu plîngeți, S-a sculat Domnul, pe Care Îl căutați.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Nu mai plînge de acum Maică a lui Dumnezeu, Fecioară, că Fiul tău a înviat a treia zi din mormînt, ca un Dumnezeu ; ci te bucură, și-L roagă să ne mintuiască pe noi.

Cîntarea a 7-a :

Imnosul :

Cel ce ai mintuit în foc pe tinerii lui Avraam și ai ucis pe caldeii, care «vîneau fără dreptate pe cei drepti, prealăudate Doamne, Dumnezeuul părinților «noștri, bine ești cuvîntat».

La locul Căpățînii, în mijlocul tilharilor, pentru noi Te-ai răstignit pe Cruce și printr-însa ai surpat domnia întunericului ; Atotputernice Doamne, Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvîntat.

Cu sulița în coastă fiind împuns, Dătătorule de viață, ne-ai izvorit izvorul cel pururea curgător, dumnezeiescul Tău sînge, Hristoase, nouă, celor ce strigăm : Prealăudate Doamne, Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvîntat !

Slavă...

Îngerul cel cu haina strălucitoare a strigat către femeile care plîngeau: Ce căutați cu mirese, ca pe un mort, pe Hristos, Cel ce are putere peste viață? A înviat, precum a zis și mai-nainte de Patimă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Trup a luat din tine, Curată, Cel ce ții toată făptura și marginile pămîntului; și a voit să moară pentru noi; pe Care văzîndu-L înviat din mormînt cu slavă, veseleşte-te.

Cîntarea a 8-a:

Imnosul:

Mîinile întinzîndu-și Daniel, gurile leilor în groapă le-a închis, puterea «focului a stîns, cu bune fapte încingîndu-se «tinerii cei iubitori de buna credință, strigînd: Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!»

Cu rana Ta, Stăpîne, ai vindecat toată omenirea, Mîntuitorule; și, răbdînd moarte, ai slobozit omenirea din stricăciune, prin moartea Ta, Bunule, nemuritori făcîndu-ne pe noi, cei ce strigăm: Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudați-L și-L preainălțați întru toți vecii!

Veseliți-vă toate popoarele și vă bucurați acum toate cele pămîntești și cele cerești; că Dătătorul de viață, Domnul, a înviat din mormînt, împreună înviînd și firea noastră, care strigă: Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul, lăudați-L și-L preainălțați întru toți vecii!

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Pe chinător l-ai legat, Hristoase, cu poroarea Ta și, fiind pus în mormînt, pe toți morții i-ai sculat, pe cei ce Te laudă cu mulțămîntă, pe Tine, Făcătorul de bine al tuturor și Atotstăpînitorul. Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul, lăudați-L și-L preainălțați întru toți vecii!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Vrînd să dezlege frămîntătura firii lui Adam celui căzut din Eden, Curată, Domnul cel atotputernic S-a întrupat din tine, Precurată, S-a răstignit, S-a îngropat și a înviat, mîntuindu-ne pe noi care te lăudăm cu dragoste, Marie, dumnezeiască mireasă.

Cîntarea a 9-a:

Imnosul:

Eva, prin boala neascultării blestem a adus; iar tu Fecioară, de Dumnezeu «zeu Născătoare, prin Odrasla purtată în «pîntece, lumii binecuvîntare ai înflorit. «Pentru aceasta toți te slăvim».

Ruptu-s-a catapeteasma, cînd Te-ai ridicat pe Cruce, Îndelung-Răbdătorule, și soarele și-a ascuns razele: și pietrele ce s-au despîcat au arătat junghierea cea nedreaptă, pe care ai răbdat-o de bunăvoie, Mîntuitorule, pentru noi.

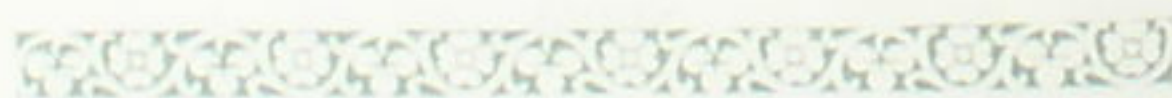
Împuns fiind cu sulița pe lemn, Iisuse, iubitorule de oameni, ai vindecat pe Adam cel rănit în rai pentru călcarea poruncii, Îndelung-Răbdătorule; și, pus fiind între cei morți, Cel ce ești fără de moarte, ai scos pe toți care Te laudă pe Tine.

Slavă...

Cel ce pe toate le ții cu palma și cu voia chivernisești lumea, cum ai fost socotit între cei morți Tu, Cel fără de moarte? Ai vrut să mîntuiești pe cei răniți de mușcarea șarpelui. Pe Tine Te lăudăm, ca pe Iubitorul de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzînd pe Fiul tău mort și gol, spînzurînd pe lemn, durere ai avut; și, iarăși văzîndu-L înviat a treia zi, te-ai veselit, ceea ce ești cu totul fără de prihană. Deci, ca o Maică, roagă-te pentru cei ce te cinstesc pe tine cu credință.

→ DUMINICĂ

a șasea săptămîină după Paști

seara

TRICINTARE

Cîntarea 1-a, glasul al 5-lea:

Imnosul:

Cîntare de biruință să cîntăm Domnului, Celui ce a făcut minuni uimătoare în Marea Roșie, că S-a preaslăvit».

Prin cinstită crucea Ta, Doamne, toți ne-am izbăvit de blestemul pomului. Pentru aceasta slăvim bunătatea Ta.

Hristos, Mîntuitorul nostru, Cel ce S-a răstignit de bunăvoie S-a sculat, și toate vîstierile morții le-a prădat; pe Dînsul să-L preaslăvim.

Slavă...

Străin chip de înger strălucitor văzînd mironosițele, au cunoscut dumnezeiasca Înviere a Făcătorului, și s-au umplut de bucurie.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Răsărit al Soarelui Dreptății ai fost, Fecioară precurată, prin Care ne-am mîntuit de întunericul necunoștinței.

Cîntarea a 8-a:

Imnosul:

Pe Făcătorul făpturii, de Care se spăimîntează îngerii, cîntați-L popoare «și-L preainălțați întru toți vecii».

pe Dumnezeu răstignit cu trupul văzîndu-L, soarele s-a întunecat și pămîntul s-a clătînat, și pietrele s-au despîcat.

Din morți a treia zi S-a sculat Hristos, și împreună a sculat pe toți care ședeau în întuneric și în umbra morții.

Arătat-Te-ai apostolilor după Învierea Ta, și i-ai umplut pe dinșii de bucurie negrăită, Îndurate.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Pe Tatăl cel Preasfînt, pe Cuvîntul cel împreună veșnic și pe dumnezeiescul Duh cel nezidit, pe Treimea să O lăudăm neîncetat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Izbăvește-ne de chinuri și de pedeapsa cea veșnică, pe noi, care te lăudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Curată.

Cîntarea a 9-a:

Imnosul:

Pe tine, cea fericită între femei și binecuvîntată de Dumnezeu, credin-«cioșii cu cîntări te mărim».

Întinsu-Ți-ai palmele pe Cruce, Îndurate, vrînd să mă dobîndești pe mine, cel ce m-am amăgit de meșteșugirile cele multe ale vicleanului.

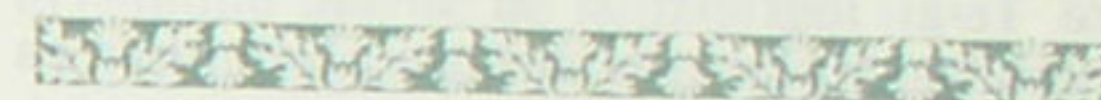
Pe toți i-ai înviat, Bunule, pogorîndu-Te la porțile iadului, Hristoase, și împreună ai ridicat pe cei ce laudă puterea Ta, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Izvorît-ai morților viață, Hristoase, și, înviînd a treia zi, Te-ai înălțat întru slavă, cinstiții ucenici privind-Te.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fă milostiv, Precurată Fecioară, pe Fiul tău și Dumnezeu tuturor, nouă, celor ce cu credință te lăudăm.

→ LUNI

a șasea săptămîină după Paști

seara

TRICINTARE

Cîntarea a 2-a, glasul al 5-lea:

Imnosul:

Vedeți, vedeți, că Eu sînt Dumnezeu, Cel ce M-am îmbrăcat cu trup, de «a Mea bunăvoie, ca să mîntuiesc pe Adam cel căzut prin călcarea poruncii, din «amăgirea șarpelui».

Precum a înălțat odinioară Moise șarpele, așa Te-ai înălțat pe lemn, Îndurate, gonînd răutatea și veninul cel otrăvitor al înșelătorului vrăjmaș, și mîntuindu-ne pe noi.

Slavă slavei Tale, Prea Proslăvite Iisuse; că fiind pus de bunăvoie în mormînt ca un mort, ai înviat ca un Dumnezeu, și împreună ai ridicat lumea cu scularea Ta, ca Cel ce ești Atotputernic.

Slavă...

Iată S-a sculat din morți Dătătorul de viață, strigat-a către femei odinioară îngerul cel strălucitor; nu mai plîngeți de acum, ci spuneți apostolilor scularea Lui.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sfinte Doamne, Care Te-ai născut din curata Fecioară, Te-ai răstignit de bunăvoie și Te-ai îngropat și ai înviat din morți; pentru rugăciunile ei, trimite tuturor milele Tale.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Pe Făcătorul făpturii, de Care se spăimîntează îngerii, cîntați-L credin-«cioșii, și-L preainălțați întru toți vecii».

Cu cîntări slăvim, Hristoase, îngroparea Ta cea de trei zile, și prea luminata Inviere pururea o lăudăm cu credință.

Pe Hristos, Cel ce S-a răstignit pentru noi și a fost pus în mormînt, și cu scularea Sa a luminat lumea, să-L slăvim.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Hristoase, Cel ce ești Soare neapus, Care Te-ai îngropat și ai înviat din morți, luminează gîndurile noastre, ale tuturor, ca să Te slăvim neîncetat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Roagă-te Cuvîntului, Care S-a întrupat din tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca să Se milostivească spre noi smeriții.

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Mărim, Hristoase, pe Maica Ta cea curată și cu totul fără de prihană, «că mai presus de fire Te-a născut după trup, pe tine, Cel ce ne-ai izbăvit de toată «rătăcirea și stricăciunea».

Ca un miel spre junghiere Te-ai adus, Stăpîne Hristoase, Dumnezeule, și cu rănilile Tale, pe care de bunăvoie le-ai răbdat, toată mulțimea demonilor cea vicleană o ai rănit.

Slărimatu-s-au încuietorii iadului prin venirea Ta, Hristoase, și s-au sculat cei putrezi din veac, lăudîndu-Te pe Tine, ca pe Biruitorul și Stăpînitorul a toate.

Slavă...

Sfîntă scularea Ta, cea din mormînt, Hristoase, este viață, înălțare și veselie de-a pururea, pe care cu credință noi toți acum mai-naînte o prăznuim.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Lumina cea din Lumină, Fecioară Preacurată, născînd-o nouă, ai risipit întinericul nedumnezeirii; pentru aceasta toți pămîntenii cu credință te mărim.

→ J O I

a șasea săptămînă după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cîntarea a 5-a, glasul al 4-lea :

Irmosul :

Nu vor vedea necredincioșii slava Ta, Hristoase, dar noi pe Tine, Unule-«Născut, strălucirea slavei Dumnezeirii Tatălui, de noapte minecînd, Te lăudăm, Iu-«bitorule de oameni».

Înălțîndu-Te de pe pămînt la cer, nu Te-ai despărțit de Tatăl și cu Duhul împreună șezînd, Stăpîne, L-ai trimis din ceruri ucenicilor, ca Mîngîietor.

Cetele celor fără de trupuri, dacă Te-au văzut, Iisuse, suindu-Te la ceruri cu trupul, bucurîndu-se, s-au mirat, Doamne, de multă pogorîrea Ta spre oameni.

Slavă...

Firea noastră cea stricată, Stăpîne, pe scaunul părintesc o ai pus și o ai împodobit, Doamne; și cu aceasta vrei să judeci lumea, Atotputernice.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

pe cea Preacurată cu gînd curat să o cinstim, pe frumusețea lui Iacov, cu dumnezeiești fapte înfrumusețîndu-ne, să o lăudăm cu bună cucernicie, ca pe Maica Dumnezeului nostru.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Mîntuitorule al tuturor, Atotputernice, pe cei ce se țineau în dreapta credință, în mijlocul văpăiei, pogorîndu-Te, «i-ai rourat și învățat să cînte : Toate lucrurile binecuvîntați și lăudați pe Domnul».

pe umerii heruvimilor fiind purtat, Te-ai înălțat întru slavă, privind la Tine ucenicii Tăi, Doamne, și strigînd neîncetat : Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudați-L și-L preainălțați întru toți vecii.

Surpînd peretele cel din mijloc al vrajbei, pe cei morți i-ai împăcat cu Părintele Tău; și, înălțîndu-Te, ai suînt trupul, pe care l-ai luat, mai presus de Căpetenii și de Puterile îngerești, Cuvinte, Cel ce ești fără de început.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Binecuvîntînd pe ucenici Te-ai suînt la înălțime, Hristoase, și le-ai trimis lor pe Mîngîietorul, celor ce cîntau și cu un gînd strigau : Toate lucrurile Domnului, pe Domnul lăudați-L și-L preainălțați întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe ceea ce este curățitoarea obștească a credincioșilor, gata ajutătoare, și către Făcătorul pod, care trece pe toți la mîntuire, pe Maica lui Dumnezeu, să o slăvim.

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Eva, prin boala neascultării, blestem a adus; iar tu, Fecioară, de Dumnezeu «Născătoare, prin Odrasla purtată în pîntece, lumii binecuvîntare ai înflorit; pentru aceasta toți te mărim».

Din Muntele Măslinilor, Hristoase, norul ca un scaun Te-a ridicat, privind-Te toți dumnezeieștii Tăi ucenici și cu cutremur strigînd către Tine : Nu ne lăsa orfani pe noi, pe care ne-ai iubit, pentru milostivirea Ta cea negrăită!

Pogorîtu-Te-ai întîi fără de trup, și Te-ai suînt purtînd trupul pe care l-ai luat; porțile cerești Ție Ți s-au deschis, și făpturile cerești privind s-au mirat, zicînd : Slavă milostivirii Tale celei spre noi, Stăpîne!

Slavă...

Zis-au odinioară îngerii către dumnezeieștii apostoli : Ce stați privind la Înălțarea cea înfricoșătoare ? În ce chip Îl vedeți suindu-Se, iarăși va să vină pe pămînt cu slavă nespūsă, să judece pe toți.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Fiind împreună cu dumnezeieștii ucenici, Preacurată, și văzînd pe Cel ce L-ai născut, înălțîndu-Se de pe pămînt, ai strigat : Te sui la Părintele Cel fără de început, umplînd toate de slava Ta, Cel ce însuși ești preaslăvit, Doamne!

→ VINERI

a șasea săptămînă după Paști

s e a r a

PATRUCINTARE

Cîntarea a 6-a, glasul al 8-lea :

Irmosul : Ga

Vărsa-voi rugăciunea mea către Domnul, și Lui voi spune necazurile mele, că s-a umplut sufletul meu de rău-«tăți, și viața mea de iad s-a apropiat; ci «ca Ionă mă rog, Ție : Dumnezeule, scoate-mă din stricăciune!»

Plinînd cele de pe pămînt ale slavei Tale, Te-ai înălțat cu slavă negrăită și Tatălui ai adus trupul Tău, întru care Te-ai îmbrăcat de la noi, pentru milostivire, și Te-au lăudat puterile cerești pe Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Ridicați-vă porți cerești și primiți pe Dumnezeu, Purtătorul de trup, au strigat Puterile duhurilor către cei ce întrebau : Cine este Acesta, despre Care grăiți și neîncetat Îi aduceți laudă, ca Făcătorului a toate?

Slavă...

Suirea cea înfricoșătoare văzînd-o, ucenicii Cuvîntului au strigat : Trimite nouă pe Preasfîntul Duh și nu lăsa orfani pe robii Tăi, care Te cunosc pe Tine Dumnezeu adevărat și Om fără de păcat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Cuvinte, Cel ce ești de-o ființă cu Tatăl, îndumnezeit-ai firea omenească, precum nu se poate spune, născîndu-Te din Fecioară; și Te-ai înălțat cu slavă, dăruind pace ucenicilor Tăi și lumii mare milă.

Cîntarea a 7-a :

Irmosul : Ni

Tinerii evreiești au călcat în cuptor cu îndrăzneală văpaia și focul în rouă «l-au prefăcut, strigînd : Bine ești cuvîntat, «Doamne Dumnezeule, în veci!»

Patimă și moarte ai răbdat și a treia zi Te-ai sculat, precum ai zis; și la ceruri Te-ai înălțat, lăudîndu-Te ucenicii, Doamne Dumnezeule, în veci.

Înțelepții ucenici au strigat : Pe Preasfîntul Duh trimite-L nouă, Indurate, precum ne-ai făgăduit; Care învață și înțelepțește pe toți credincioșii, în veci.

Slavă...

Bateți din palme, credincioși, strigați lui Dumnezeu cu veselie: Înălțatu-S-a Hristos și șade întru slavă, de-a dreapta Tatălui, ca Cel ce este împreună cu Dînsul pe scaun șezător, în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sinurile părintești nedeșertindu-le Cuvîntul, în sinurile tale S-a culcat, Fecioară, izbăvindu-ne din înjosire, pe noi cei ce lăudăm pe Domnul Dumnezeu în veci.

Cîntarea a 8-a:

Imnosul: *Hi*

De șapte ori a încins cuptorul, cu furie, tiranul caldeilor pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar, văzîndu-i pe ei «mîntuiți de o putere mai mare, striga Făcătorului și Mîntuitorului: Preoți binecuvîntați-L, popoare preainălțați-L întru toți vecii!»

Inchipuindu-Se mai presus de minte întru cel străin, precum este scris, și prin patimă tuturor credincioșilor nepătimire arătat dăruindu-le, S-a suit de pe pămînt, ca să Se arate acum feței părintești; îngerii, arhanghelii, scaunele și domniile Îl slăvesc pe Dînsul, întru toți vecii.

Îngeri îmbrăcați în haine albe au stat înaintea apostolilor, cei nedumeriți de priveliștea cea nouă a Înălțării Tale, Cuvinte, Cel ce ești împreună fără de început cu Tatăl, zicînd: Pentru ce vă uitați în înălțime cu atîta mirare? Iisus Acesta iarăși va să vină, în chipul cum Îl vedeți, ca să judece lumea.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Toate săvirșindu-le, Doamne, ca Cel ce ești Dumnezeu neschimbat, la ceruri cu trupul ai alergat, plecîndu-se Ție puterile îngeresti și ucenicii cu bucurie slăvindu-Te și cu frică cîntînd: Preoți lăudați-L, popoare preainălțați-L întru toți vecii!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu preacurată, curățește-mi neputințele sufletului și rănile păcatului, spălîndu-mă la izvoarele din coasta Celui născut al tău, și curățîndu-mă cu undele lor; căci către tine strig, la tine cad și pe tine te chem, ceea ce ești singură mîntuitoare.

Cîntarea a 9-a:

Imnosul: *Ga*

Înfricoșatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorîre, că Cel Preainalt «de bunăvoie S-a pogorît pînă și în trup, «din pîntece fecioresc făcîndu-Se om; pentru aceasta, pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu credincioșii o mărim».

Puteri cerești, ridicați porțile cele cu mintea înțelese, că a sosit Împăratul nostru, fire nemuritoare luînd, și va să intre la Părintele Său, Dumnezeu fiind și Om, după ce a făcut lucruri înfricoșătoare și preaslăvite.

Cîntați toți cu înțelegere, strigați lui Dumnezeu, Celui ce a făcut lucruri preaslăvite și S-a suit la cele cerești, și apostolilor a trimis pe Duhul Sfînt, Care ne luminează pe noi, cei ce lăudăm Dumnezeirea Lui.

Slavă...

Sfărîmatu-s-a iadul prin îngroparea Ta, și s-a dăruit oamenilor sculare prin Învieirea Ta; pămîntul și cele cerești s-au luminat prin Înălțarea Ta, Hristoase, Cel ce singur ești neschimbat și atotputernic, Dăătorule de bunătați și Mîntuitorul nostru.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cuvîntul lui Gavriil grăim ție, împreună cu toți îngerii: Bucură-te, palatul cel dorit al Împăratului! Bucură-te, Fecioară ceea ce ai unit pe cele pămîntești cu cele cerești! Prin care ne mîntuim cei ce te știm pe tine Maica cea curată a lui Dumnezeu.

→ DUMINICĂ

a șaptea săptămînă după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cîntarea 1-a, glasul 1:

Imnosul:

Dreapta Ta cea biruitoare, cu dumnezeiască cuviință întru tărie s-a «proslăvit. Că aceasta, Nemuritorule, ca o «puternică a toate pe potrivnici i-a zdrobit, «făcînd Israelitenilor cale nouă prin adînc».

Pogorîrea Ta pe pămînt, cea cu chip nou, neînțelegîndu-o atunci îngerii, acum, suin-

du-Te la ceruri, au cunoscut-o, zicînd: Cine este Acesta, Împăratul puterilor?

Răstignire de bunăvoie răbdînd, Hristoate, ai înviat a treia zi; după aceea Te-ai suit la cele cerești, privind la Tine ucenicii și mirîndu-se de puterea Ta cea mai presus de gînd.

Slavă...

Cel ce ești necuprins de minte și pui norii în suirea Ta cea atotputernică, din Muntele Măslinilor acum Te-ai suit la înălțime, de nor fiind purtat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cetele cerești ale îngerilor cu adevărat le-ai covîrșit, Curată, întrupînd pe Cuvîntul Tatălui; pe Care roagă-L acum, cu dea-dînsul, ca să ne izbăvim de faptele cele josnice, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Cîntarea a 8-a:

Imnosul:

Pe Cel ce a mîntuit în cuptor pe tinerii care cîntau și văpaia ca de tu-«net întru răcoreală o a schimbat, pe Hristos-Dumnezeu lăudați-L și-L preainălțați «întru toți vecii!»

Pe Cel ce S-a suit întru slavă la Tatăl luminilor, Cel fără de început, și a trimis apostolilor pe Duhul Sfînt, lăudați-L, binecuvîntați-L și-L preainălțați întru toți vecii.

Cîntați și lăudați pe Domnul, cu frică, voi semințiile pămîntului; că S-a înălțat întru slavă astăzi, împreunînd pe toate cu cele cerești, întru toți vecii.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Bărbați Galileieni, pentru ce stați așa, privind în înălțime, cu frică? zis-au ucenicilor cei fără de trupuri. În ce chip Îl vedeți, iarăși va să vină Hristos, întru slavă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai răsărit, fără arătură, pe Spicul cel ceresc, Care hrănește cu dumnezeiască putere marginile lumii, Fecioară, satură cu Dînsul smeritul și flămîndul meu suflet.

Cîntarea a 9-a:

Imnosul:

Chipul nașterii tale celei curate, l-a arătat rugul cel care ardea și nu se «mistuia. Și acum te rugăm, ca să stingi

«cuptorul ispitelor cel dezlănțuit asupra «noastră, ca să te mărim neincetat, Născătoare de Dumnezeu».

Patimă și răstignire și moarte pentru noi ai răbdat, Cel ce ești fără de păcat, și, înviind cu dumnezeiască cuviință, Te-ai suit la Părintele Tău cel fără de început, Cuvinte. Pentru aceasta ne închinăm Dumnezeirii Tale, celei necuprinse de minte.

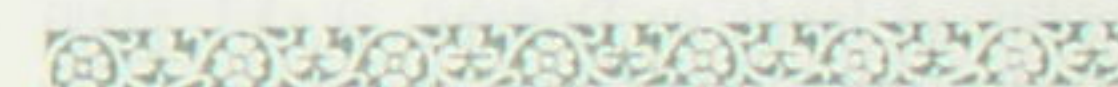
Strigă Moise cu duhul: Să se întărească Puterile îngeresti, Împăratul tuturor S-a suit cu trupul de pe pămînt la împărăția cea de sus, și firea cea căzută o a așezat pe scaunul părintesc.

Slavă...

Ridicați porțile cele cu mintea înțelese, a strigat David prorocînd cu duhul; Un-născut, Fiul lui Dumnezeu, a împărășit peste toate neamurile și S-a suit cu trupul la Tatăl, pe Care, pogorîndu-Se, nu L-a părăsit.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu totul este dulceață și dorire Fiul tău, Dumnezeu și Domnul, Preasfîntă, Curată; pe Care cu dea-dînsul roagă-L, împreună cu oștile cele de sus ale celor fără de trupuri, ca să ne izbăvească pe noi de amărăciunea păcatelor, cea stricătoare de suflet.

→ L U N I

a șaptea săptămînă după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cîntarea a 2-a, glasul al 2-lea:

Imnosul:

Vedeți, vedeți, că Eu sînt Cel ce am mîntuit în mare și am saturat în «pustie pe Israeliteni, și apă din piatră am «izvorit oamenilor, ca îmbrăcîndu-Mă întru «cel ce a căzut în stricăciune de demult, «să-l trag la Mine, pentru mila cea «nespusă».

Fiind împreună cu ucenicii patruzeci de zile, după dumnezeiască scularea Ta din mormînt, Mîntuitorule, și, făgăduindu-le că le vei trimite, în chip văzut, pe dumnezeiescul Duh, Te-ai înălțat întru slavă, purtat pe umerii heruvimilor.

Puterile îngerești au strigat către cele de sus: Ridicați porțile, cunoașteți lucruri preaslăvite! Împăratul a toate, trup pământesc purtând, a venit la noi întru odihna Sa, pe oameni îndumnezeind, pentru multa milostivire și nemăsurata milă.

Slavă...

Cel ce-Și pune întinericul ca așternut firii Sale celei fără de trup, Cel ce Se suie pe aripile vinturilor, Dumnezeu, Care S-a întrupat din Fecioara, Norul cel luminos, pe nor luminos de pe pământ S-a suit la înălțime, privind ucenicii la slăvită Înălțarea Lui.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pământule cel nearat, care ai răsărit pe Hranitorul tuturor, Cel ce-Și deschide mina și cu bunăvoința Lui satură de dumnezeiască putere tot ce viază; întărește, cu piinea Vieții, inimile cele slăbănogite de saftul greșelilor noastre celor rele.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Chipul cel de aur disprețuindu-l tinerii de trei ori fericiți, văzînd chipul «lui Dumnezeu Cel viu și neschimbat, prin mijlocul focului, cîntau: Toată făptura cea «zidită să laude pe Domnul, și să-L preainalțe întru toți vecii!»

Firea lui Adam luînd și pe aceasta îndumnezeind-o, Cuvinte, ai înălțat-o la Părintele Tău, Începătorul luminilor, mirîndu-se toate cetele celor fără de trupuri și strigînd: Lăudați pe Domnul, și-L preainalțați întru toți vecinii!

Îlie mai înainte, inchipuind Înălțarea Ta cea înfricoșătoare, Dătătorule de viață, prin dumnezeiescul Duh s-a arătat șezînd în car și s-a suit de pe pământ la înălțime, cîntînd Stăpînului: Să laude pe Domnul toată făptura, și să-L preainalțe întru toți vecii!

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Lăudați pe Dumnezeu, strigați popoare, bateți din mîini, într-un glas cîntați! Suiți-S-a cu slavă Hristos, de unde a și venit la noi, ca să mintuască pe cei ce strigă: Lăudați-L și-L preainalțați întru toți vecii!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul cel împreună fără de început, pe Treimea cea nezi-

dită, pe cea una după fire și despărțită după fețe, toți să o proslăvim, strigînd: Toată făptura cea zidită să laude pe Domnul, și să-L preainalțe întru toți vecii.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Nu izbutește nici o limbă a te lăuda după vrednicie, ci se întunecă și «mîntea cea mai presus de lume să cînte «Ie, Născătoare de Dumnezeu; însă fiind «bună, primește credința, că știi dragostea «noastră cea dumnezeiască; că tu creștinilor ești ocrotitoare, pe tine te mărim».

Cine este Cel ce Se suie acum pe nori cu slavă? zis-au cetele cele de sus către cele ce strigau: Ridicați porțile cele cu mîntea înțelese; Dumnezeu însuși este, Cel ce a împreunat cele de pe pământ cu cele cerești; Acestuia slavă și laudă cu frică să-L aducem.

Zis-ai, Cuvinte, ucenicilor celor ce erau întristați pentru suirea Ta: Vedeți, să ședeți așteptînd cu credință, pînă ce va veni de sus dumnezeiescul Mîngîietor, Izvorul cel îndestulat al tuturor darurilor. Acesta vă va învăța toate, ca un Preabun.

Slavă...

Firea lui Adam cea căzută se vede așezată cu proslăvire întru înălțime, pe scaunul Tatălui, și închinată totdeauna de îngeri, de arhangheli, de scaune, de puteri și de căpetenii. Slavă Celui ce a voit așa, unuia Dumnezeului nostru.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Tine, Cel împodobit cu frumusețea, Te-a născut Fecioara cea frumoasă care, văzîndu-Te cînd ai pățimit, nici chip avînd, nici frumusețe, Mintuitorule, tînguindu-se a zis: Mă minunez de smerenia Ta cea mai presus de minte, Fiul meu, prin care mintuiești firea omenească cea căzută.

→ **MARȚI**
a șaptea săptămînă după Paști

seara

TRICINTARE

Cîntarea a 3-a, glasul al 3-lea:

Irmosul:

Întărirea celor ce nădăjduiesc spre Tine, întărește, Doamne, Biserica Ta, pe «care ai cîștigat-o, cu scump singele Tău».

Firea omenească, cea osîndită și stricată prin călcarea de poruncă, ai ridicat-o, Stăpîne, mai presus de îngeri, ca un Milostiv.

Suitu-Te-ai la ceruri cu slavă, lăudîndu-Te cei fără de trupuri pe Tine, Care ești Făcătorul tuturor și Dumnezeu nostru.

Slavă...

Pe Mîngîietorul, Duhul adevărului, L-ai trimis ucenicilor Tăi, Stăpîne, suindu-Te la ceruri, Preabunule.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ieșit-a din tine, Curată, Cuvîntul întrupat, îndreptînd căderea celor întîi-zidiți, pentru milostivirea îndurărilor.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

De focul cel arzător fiind învăluiți tinerii cei statornici în buna creștină și de văpaie nevătămîndu-se, dumnezeiască laudă au cîntat: Binecuvîntați, «toate lucrurile Domnului, pe Domnul, și-L «preainalțați întru toți vecii!»

Zis-au îngerii: Bărbați cu adevărat Galileenii, pentru ce vă uitați așa la Stăpînul, Care Se suie la ceruri? Precum Îl vedeți, așa va să vină, iarăși, să judece toată făptura, pe Care să-L preainalțăm în veci.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Dumnezeieștii apostoli au strigat: Duhul cel drept, Duhul cel dumnezeiesc, Duhul cel ce este împreună cu Tine nedespărțit, trimite-L nouă, precum ai făgăduit, Cuvinte al lui Dumnezeu, Cel ce Te porți pe nori cu slavă, ca să Te lăudăm și să Te preainalțăm în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din tine zidindu-Și casă, Înțelepciunea lui Dumnezeu S-a întrupat cu negrăită pogorîre, Fecioară, care nu știi de nuntă; că numai tu, dintre toți, ai fost aleasă să fii locaș lui Hristos-Dumnezeu.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Minune nouă și lui Dumnezeu cunoscută: că prin ușa Fecioarei cea încuiată, arătat a trecut Domnul, gol la intrare și purtător de trup S-a arătat la ieșire, Dumnezeu; și ușa a rămas încuiată.

«Pe aceasta, negrăit, ca pe Maica lui Dumnezeu, o slăvim».

Cel ce cu slavă întru strigare S-a suit, precum a zis proorocul, odinioară, Acesta este Dumnezeu tuturor și Stăpînul; cîntați-I cu credință, neamuri, cîntați-I! Și cu cutremur slăviți-L, că a lucrat lucruri minunate și care nu se pot spune.

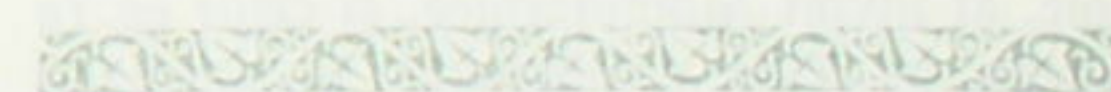
Zis-ai ucenicilor celor ce erau întristați: Nu Mă voi despărți de voi în veci, cu toate că Mă voi duce la Tatăl, Cel ce M-a trimis pe Mine; mergeți de învățați toată lumea să Mă cunoască pe Mine, Dumnezeu adevărat, Cel ce am făcut lucruri minunate, pe care le-ați văzut și le-ați auzit.

Slavă...

Pace tuturor ai grăit, Hristoase, și nor luminos îndată ridicîndu-Te, în văzul tuturor, Te-ai înălțat de pe pământ; și, suindu-Te, ai șezut mai presus decît toată domnia și stăpînia. Pentru aceasta, slăvim puterea Ta cea mult lăudată.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Locaș luminii te-a arătat cu adevărat Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat din tine fără de schimbare, precum nu se poate spune; pe Cruce a ridicat firea lui Adam și întîi-născut din morți S-a făcut; și a rămas Dumnezeu întru cele de sus, lăudat împreună cu Tatăl și cu dumnezeiescul Duh.

→ **MIERCURI**

a șaptea săptămînă după Paști

seara

TRICINTARE

Cîntarea a 4-a, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Cel ce șade întru slavă, pe scaunul Dumnezeirii, pe norul cel ușor a venit Iisus, cel cu totul dumnezeiesc, din «preacurata Fecioară, și a mintuit pe cei «ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale!»

Cel neapropiat cu firea, mie apropiat S-a făcut; întru mine îmbrăcîndu-Se, toată firea mea a luminat-o și cu înălțarea Sa a ridicat-o mai presus decît toată domnia și stăpînia.

Îlie în car suindu-se, văzduhul a străbătut, mai înainte inchipuind înălțarea Ta, Cu-

vinte al lui Dumnezeu. Iar Tu, purtat fiind pe nor ca pe un car, Mîntuitorule, la sînurile părintești ai ajuns.

Slavă...

Ucenicii privind la înfricoșătoarea suire și mirîndu-se, dumnezeieștii îngeri au zis: Bărbați Galileeni, precum Îl vedeți, așa va să vină iarăși Iisus, să judece toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Innoit-ai, Preacurată, firea omenească cea căzută și supusă stricăciunii, intrupînd pe Dumnezeu și născîndu-L mai presus de fire, ceea ce ești cu totul fără prihană. Lui îi strigăm : Slavă, Hristoase, puterii Tale !

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Pe tinerii cei binecredincioși, în cup-tor, nașterea Născătoarei de Dum-nezeu i-a mîntuit, atunci fiind închipuită, «iar acum plinită ; pe toată lumea ridică-o «să-Ți cînte Ție : Pe Domnul lucrurile lău-dați-L și-L preainălțați întru toți vecii !»

Cel ce umblă pe aripile vînturilor, pe nor fiind purtat acum, S-a ridicat la cele cerești, unde era mai înainte ; și pe Mîngîietorul L-a trimis ucenicilor, care cu lau-de Îl slăvesc și-L preainălță în veci.

Răstignire și îngropare răbdînd de bună-voie, ai înviat Atotputernice, și celor ce Te iubeau pe Tine arătîndu-Te în patruzeci de zile, bucurie le-ai făcut ; după aceea, binecuvîntîndu-i, la Părintele Tău Te-ai suit cu slavă.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Învăînd pe față cu cuvîntul, cele mai presus de cuvînt, pe cuvîntătorii de Dum-nezeu, după ce Te-ai înălțat, le-ai trimis, precum le-ai făgăduit, pe Duhul cel a toate lucrător și împreună pe scaun șezător, ce-lor ce strigă : Pe Domnul lăudați-L, și-L preainălțați întru toți vecii !

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Ceea ce ești ușă incuiată, a lui Dum-nezeu, prin care a trecut Însuși Cel Preainalt, îndreptează-mă la cărările cele dumnezeiești și-mi deschide mie ușile mîntuirii, cea ce ești de Dumnezeu dăruită ; că la tine alerg, Fecioară, ceea ce ești singură apăra-toare a neamului creștinesc.

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Hristos, piatra cea netăiată de mînă, cea din capul unghiului, S-a tăiat «din tine, muntele cel netăiat, Fecioară, «unind firile cele osebite ; pentru aceasta, «veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dum-nezeu te mărim».

Zis-ai ucenicilor : Pînă ce vă veți îm-brăca cu putere dintru înălțime, să ședeți împreună adunați ; că iată Eu Mă înalt, și vă voi trimite pe Mîngîietorul, Cel împre-ună-șezător pe scaun cu Tatăl.

Veniți în taină să ne suim toți la înălți-mea priveliștii, și cu ochii minții să ve-dem pe Cuvîntul, Cel ce S-a înălțat și șade de-a dreapta, ca Cel ce este împreună cu Tatăl pe scaun șezător și împreună-veșnic.

Slavă...

Soare frumos răsărind din mormînt Stă-pînul, ca pe niște raze purtătoare de lumi-nă v-a trimis pe voi, apostoli, la toată lu-mea, luminînd-o și gonind întunericul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Milostiv să-mi fii mie, Hristoase, cînd vei veni cu slavă să judeci lumea ; dez-leagă negura patimilor mele, pentru rugă-ciunile celei ce Te-a născut, și părtaș mă fă împărăției Tale celei cerești.

→ J O I

a șaptea săptămînă după Paști

s e a r a

TRICINTARE

Cîntarea a 5-a, glasul al 6-lea :

Irmosul :

L a Tine mînece, Cel neschimbat, Care pentru milostivire Te-ai deșertat și «Te-ai smerit pînă la patimă, Cel ce ești «fără de patimă, Cuvînt al lui Dumnezeu ; «pace dă-mi mie, celui căzut, Iubitorule de «oameni».

Stăpînia morții zdrobind-o cu dumneze-iasca putere, ai înviat a treia zi, Hristoase al meu ; și la cele cerești cu slavă Te-ai înălțat, lăudîndu-Te ucenicii Tăi, pe Tine, Iubitorule de oameni.

Să nu ne lași orfani, Îndurate ; ci, pre-cum ai făgăduit, trimite pe Sfîntul Tău Duh, strigat-au ucenicii Tăi, Mîntuitorule, cînd Te-au văzut înălțîndu-Te de pe pămînt, lu-bitorule de oameni.

Slavă...

Iată Duhul va să Se pogoare pe pămînt, în limbi de foc, ca să arate, cu adevărat în-focați, pe pămînteni, cinstiții ucenici ai Cu-vîntului, și să vestească iubirea Lui de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Cu firea omenească îmbrăcîndu-Te, Cu-vinte, din ceea ce nu știe de bărbat, pen-tru milostivirea cea prea multă, acoperă-mînt și zid tare ne-ai dat-o de-a pururea, nouă, celor ce Te cunoaștem pe Tine Dum-nezeu și om.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Pentru legile părintești fericiții tineri pătîmind în Babilon, au nesocotit «porunca cea nebunească a celui ce împă-rărea ; și, învăluți fiind de foc, cu care nu «s-au ars, cîntare vrednică au cîntat Celui «ce stăpînește : Pe Domnul lăudați-L lu-«crurile, și-L preainălțați întru toți vecii».

Cele despărțite împreunîndu-le prin bu-nătatea Ta, Preabunule Cuvinte, și biruînd pe vrăjmașul cu patima trupului Tău, cu slavă Te-ai suit, în văzul Ucenicilor, la Tatăl, pe Care nicicum nu L-ai părăsit. Pen-tru aceasta, împreună cu dînșii Te binecu-vîntăm și Te preainălțăm în veci.

Miluînd, Mîntuitorule, pe cei ce i-ai iu-bit, care erau necăjiți de răutatea vrăjma-șului, Te-ai înălțat, Stăpîne, de pe Mun-tele Măslinilor, privind Ucenicii Tăi și mi-rîndu-se, cum norul Te-a ridicat pe Tine, cu trupul, ca un scaun de heruvimi. Pentru aceasta, împreună cu dînșii pe Tine Te bine-cuvîntăm și Te preainălțăm în veci.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Nu vă voi lăsa orfani pe voi, fiii și moș-tenitorii împărăției Mele ; ci, suîndu-Mă, voi trimite de sus pe Mîngîietorul, Care vă va învăța pe voi cele mai presus de înțele-gere și de minte și, prin împărțirea Sa, vă va face ca de foc, pe voi, cei din țărînă,

strigat-ai către Ucenicii Tăi, Îndurate. Pen-tru aceasta, pe Tine împreună cu dînșii Te lăudăm și Te preainălțăm în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

In afara legilor firii ai născut, Fecioară, pe Dătătorul de lege, Cel ce a stricat um-bra Legii și a dat lumina harului. Pentru aceasta, pe mine, cel crunt biruit acum de legea păcatului, izbăvește-mă, Curată, ca să cînt : Pe Domnul lăudați-L, toate lucrurile, și-L preainălțați în veci !

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Nu izbutește nici o limbă a te lăuda după vrednicie, ci se întunecă și «mîntea cea mai presus de lume să cînte «fie, de Dumnezeu Născătoare. Însă, fiind «bună, primește credința ; că știi dragostea «noastră cea dumnezeiască ; că tu crești-«nilor ești ocrotitoare, pe tine te mărim».

Miluînd firea cea lepădată și urgisită, ca Cel ce Însuși ești Îndurat și Iubitor de oameni, Făcătorule de bine, ai luat trup omenesc ; și, pe cel tare legîndu-l, prin pa-timă, Te-ai suit, Hristoase, sus la Tatăl, toate umplîndu-le de slavă.

Pentru ce sînteți întristați ? Pentru ce vă mirați ? Strigat-au îngerii către apos-toli, stînd împreună cu dînșii pe munte. Acest Iisus, pe Care-L vedeți înălțîndu-Se, iarăși va să vină, așa, cu slavă multă, să judece lumea și să dea tuturor după vred-nicie.

Slavă...

Cel ce ai dat pace sfinților Tăi ucenici, cu Duhul Tău pe toți binecuvîntîndu-i ca un Îndurat, Făcătorule de bine, păzește-i nevătămați de cel viclean ; ca, făcînd voia Ta, Hristoase, toți împreună să ne învred-nicim împărăției Tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Locaș al Luminii, care a luminat toată făptura, tu singură te-ai arătat, Preacurată, cu totul fără prihană, Marie de Dumnezeu Născătoare. Pentru aceasta te rog, lumi-nează-mi pătimașul meu suflet, cel întune-cat de dulcele vieții, ca să umblu ca ziua întru dumnezeieștile cărări.

→ LUNI

în săptămîna Praznicului
Cincizecimii, seara

TRICINTARE

Cîntarea a 2-a, glasul al 2-lea :

Irmosul :

Adevărate sînt lucrurile lui Dumnezeu, și toate căile Lui sînt drepte. Duhule drepte, îndreptează la căi drepte, pe cei ce Te slăvesc pe Tine ca Dumnezeu.

Mîngîietorul, Cel ce ai venit din ceruri, mîntuiește pe cei ce Te laudă pe Tine.

Cel ce ești Viață făcătoare de viață și lumină, Mîngîietorul, mîntuiește pe cei ce Te laudă pe Tine.

Slavă...

Cel ce ești Dumnezeu adevărat și binefăcător, Mîngîietorul, mîntuiește pe cei ce Te laudă pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

pe Dumnezeu adevărat, Fecioară Maică, L-ai născut, spre a noastră mîntuire ; pe Care roagă-L pentru noi toți.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

Pe Dumnezeu, Care S-a pogorît în cuptorul cel cu foc, la tinerii iudei, «și văpaia întru răcoreală a prefăcut-o, ca «pe Domnul lăudați-L, lucrurile, și-L preaînălțați întru toți vecii».

Adunați fiind înțelepții ucenici în foișor, fără de veste li s-au arătat limbi împărțite, ca de foc, și glas ca o suflare de vișor s-a auzit, la cei ce preaînălță pe Hristos în veci.

Mîngîietorul Hristos, ca un Făcător de bine, pe alt Mîngîietor ne-a trimis nouă, pe Duhul cel ce a grăit prin prooroci, și prin limbile cele ca de foc ale grăitorilor de Dumnezeu și înțelepților apostoli, ne-a vestit nouă.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Izvorul darurilor, Dătătorul de bunătați, Duhul-Mîngîietorul, venind la ucenicii lui Hristos și luminîndu-i, i-a înnoit, strălucind prin ei lumina buneii credințe.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe Cel ce șade împreună nedespărțit în sinurile părintești, Care S-a sălășluit în pîntecele tău cel trupesc, Curată, Îl laudăm, Fecioară, dumnezeiască Mireasă, și-L preaînălțăm în veci.

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

Pe Dumnezeu, Cuvîntul cel din Dumnezeu, Care cu negrăită înțelepciune «a venit să înnoiască pe Adam, cel rău că-
«zut prin mîncare întru stricăciune, din «Sfînta Fecioară negrăit întrupîndu-Se pen-
«tru noi, credincioșii, într-un gînd cu laude «Îl slăvim».

Cel ce sfințește adunările îngerești și ocîrmuiește cetele lor, ca un Bun, Acesta acum a venit, din cer pogorîndu-Se, și cu dumnezeiești străluciri pe înțelepții apostoli înțelepțind, i-a trimis în lume.

Bogăția Dumnezeirii rămînînd nedespărțită, precum a fost, Duhul Sfînt s-a împărțit apostolilor arătat în limbi de foc și i-a făcut mai tari decît văpaia, împotriva înșelăciunii, ca să usuce tîna nebuniei idolești.

Slavă...

Duhule al adevărului și al priceperii, Duhule al înțelepciunii, al tăriei și al sflatului, Care din Tatăl ieși și pentru Fiul din destul Te dai lăpturii, mîntuiește-ne pe noi, cei ce ne închinăm cu credință puterii Tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

De Dumnezeu fericită Fecioară, toată nădejdea mea spre tine o pun, cu osîrdie ; miluiește-mă, Maica vieții celei adevărate, și mă învrednicește, Curată, să mă satur de deslătarea cea veșnică, și întru laude să te măresc cu credință și cu dragoste.

→ MARTI

în săptămîna Praznicului
Cincizecimii, seara

TRICINTARE

Cîntarea a 3-a, glasul al 3-lea :

Irmosul :

Întărirea celor ce nădăjduiesc spre Tine, întărește, Doamne, Biserica Ta, pe «care o ai cîștigat cu scump sîngele Tău».

Duhul Mîngîietorul, Cel ce a întărit puterile cerurilor, cerești a arătat astăzi pe apostoli.

Duhului, Celui de-o ființă și întocmai puternic, pe un scaun împreună-șezător și de un chip cu Tatăl și cu Cuvîntul, închinîndu-ne cu bună credință, să-L slăvim.

Slavă...

pe Duhul-Mîngîietorul, Cel cu totul preacurat și preacinstit, să-L slăvim, pe Cel ce stăpînește toată făptura.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Locaș sfînt și chivot și sfeșnic te-ai făcut cu totul, Preacurată, luminii celei neapuse a lui Hristos, care a strălucit celor ce erau întru întuneric.

Cîntarea a 8-a :

Irmosul :

De focul cel arzător fiind învăluiți tinerii, cei ce au stăruit în buna credință, și de văpaie nevătămîndu-se, dumnezeiască laudă au cîntat : Binecuvîntați, «toate lucrurile Domnului, pe Domnul și-L «preaînălțați întru toți vecii!»

Ființei dumnezeiești, Celei una în trei fețe nedespărțite, ne închinăm, unei Stăpîinii și Împărății, cîntînd cu dumnezeiesc gînd : Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul !

pe dumnezeiescul Duh, Cel începător de viață, împlinitor Treimii cunoscîndu-L, cu întreit sfînte cîntări de laude, cu dreaptă credință, să-L laudăm : Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Duhul cel înțelegător, Duhul cel dumnezeiesc și stăpînitor, împarte din destul lucrările darurilor, celor ce cîntă cu credință : Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul !

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

pe tine, frumusețea lui Iacov cea precuvioasă, dumnezeiască Mireasă Preacurată, te-a ales Dumnezeu-Cuvîntul, cel mai frumos decît toți ; pe Care Îl laudăm : Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul !

Cîntarea a 9-a :

Irmosul :

În Lege, în umbră și în Scriptură, închipuire vedem noi, credincioșii. Toată partea bărbătească ce deschide pîntecele, sfînt lui Dumnezeu este. Deci, pe «Cuvîntul cel mai înainte născut, Fiul Tatălui Celui fără de început, Cel întii-născut din Maică, fără ispită bărbătească, Îl «slăvim».

pe Duhul cel în multe feluri și lesne mișcător să-L laudăm, Care mai înainte a vestit prin prooroci această luminare de acum, și vărsarea prea bogată a darurilor celor bune, care s-au împărțit ucenicilor și mărturisitorilor Cuvîntului.

pe Duhul Cel dumnezeiește-stăpînitor, Cel fără de prihană, să-L laudăm, Care izvorăște și împarte tuturor dumnezeieștile daruri, pe Duhul Cel ce este alt Mîngîietor, Care din Tatăl Cel fără de început porcede și împreună cu Fiul cel fără de început Se cunoaște.

Slavă...

pe Duhul cel binefăcător și indestulat, cu laude să-L slăvim, pe Cel ce sfințește și luminează pe toți cu lumina cunoștinței ; atotputernica Stăpînie, care toate le cercează, Cea socotită împreună cu Tatăl și cu Fiul și împreună prea slăvită.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Umbră Legii a trecut și Lumină a răsărit celor ce ședeau întru întuneric ; Cel ce S-a întrupat din tine, Fecioară, pentru multă milostivire, Care S-a născut mai înainte de veci din Tatăl Cel fără de început, și este de-o ființă cu Cel ce L-a născut.

→ MIERCURI

în săptămîna Praznicului
Cincizecimii, seara

TRICINTARE

Cîntarea a 4-a, glasul al 4-lea :

Irmosul :

Cel ce șade întru slavă, pe scaunul Dumnezeirii, pe norul cel ușor a venit, Iisus cel cu totul dumnezeiesc, din «preacurata Fecioară, și a mîntuit pe cei ce «strigă : Slavă, Hristoase, puterii Tale!»

Sorocul adevăratei făgăduințe s-a plinit; darul cel purtător de lumină a venit prin praznicul Cincizecimii; lauda Mîngietorului s-a arătat celor ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale!

Necuprins de minte este Preasfîntul Duh, că covîrșește toată mintea și istețimea gîndului, ca Cel ce este mai de demult decît toate veacurile, ca Cel ce este socotit împreună cu Tatăl și cu Fiul cel Unul-Născut.

Slavă...

Neavînd început și nici schimbare mai pe urmă, ci pururea fiind noian nesfîrșit de bogăție, Duhul cel atotputernic, Cel pururea veșnic, împreună cu Tatăl și cu Fiul Cel Unul-născut, este proslăvit.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Umbrît-a peste tine Preasfîntul Duh, Preasfîntă Fecioară, prin întruparea Cuvîntului făcîndu-te locaș cu dumnezeiască cuviință, frumos și mai înalt decît cerurile.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Atotputernice Mîntuitorule al tuturor, pe cei ce stăruiau în buna credință, «în mijlocul văpăii, pogorîndu-Te, i-ai rouat și i-ai învățat să cînte: Toate lucrurile, binecuvîntați și lăudați pe Domnul».

Preabunule, risipește cu mîngîierea Ta negura întristării celor ce Te laudă pe Tine cu bună cucernicie și strigă cu credință: Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Cel ce cu voia Ta împarți daruri cui voiești, Mîngietorule, dă darul Tău celor ce Te cunosc pe Tine Dumnezeu, și celor ce strigă cu credință: Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Ca Celui ce este Dumnezeu adevărat, Mîngietorului, închinăciune I se dă cu credință, și slujire de la cei ce-L laudă cu bună cucernicie, și strigă neîncetat: Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai născut pe Dumnezeu întrupat, potolește tulburarea patimilor și luminează sufletul meu, învrednicîndu-mă a cînta: Binecuvîntați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Eva, prin boala neascultării, blestem a adus, iar tu, Fecioară, de Dumnezeu «Născătoare, prin Odrasla purtată în pinetece, lumii binecuvîntare ai înflorit. Pentru «aceasta, toți te mărim».

Dumnezeiescul dar al Duhului s-a vărsat peste tot trupul care a crezut, precum odinioară prorocul a văzut și a vestit, bucurîndu-se; și noi văzînd acum plinirea celor ce s-au zis mai înainte, ne luminăm.

Pe ucenicii vestitori de Dumnezeu i-ai umplut, Mîntuitorule, de Preasfîntul Duh, și i-ai trimis lumii, ca un Stăpîn și Domn, ca pe niște raze care să împartă lumina bunei credințe; pentru aceasta toți Te slăvim.

Slavă...

Focul Duhului cel curățitor a răcorit inimile ucenicilor, și roua ce a căzut din cer a luminat pe singurii văzători ai Cuvîntului, trimițîndu-i să strălucească lumii cunoștința lui Dumnezeu în Treime.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

De la Duhul Sfînt ai zămislit, Curată, pe Cuvîntul Cel ce a răsărit fără de ani din Tatăl Cel nenăscut, și pe Acesta L-ai născut, întrupîndu-Se pentru bunătate și multa iubire de oameni, de Dumnezeu Născătoare, Maică Fecioară.

→ J O I

în săptămîna Praznicului
Cincizecimii, seara

TRICINTARE

Cîntarea a 5-a, glasul al 5-lea:

Irmosul:

Cel ce Te îmbraci cu lumina ca într-o haină, la Tine minec și către Tine «strig: Luminează sufletul meu cel întunecat, Hristoase, ca un Milostiv!»

Pe Preasfîntul Duh, Cel ce purcede fără îndoială din Tatăl Cel fără de început, și în Fiul Se odihnește, credincioșii să-L slăvim.

Pe Cel ce Se înnoiește în inimile noastre și le zidește și le slințește, Care Se sălășluiește luminat, împreună cu apostolii să-L primim.

Slavă...

Pe Cel nemărginit de puternic și atotputernic, Care a înnoit pe cei stricați de demult și luminează pe toți, pe Preasfîntul Duh Dumnezeu, să-L slăvim.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești munte falnic, munte umbros, munte gras și închegat, pe care Dumnezeu te-a iubit, Sfîntă Fecioară, mîntuiește pe robii tăi.

Cîntarea a 8-a:

Irmosul:

Tie, Făcătorului a toate, tinerii în cuprător dănuind împreună horă a toată «lumea, cîntau: «Toate lucrurile lăudați-L «pe Domnul, și-L preainălțați întru toți «vecii!»

Păstrarea și paza tuturor celor ce s-au făcut, Tu ești, Mîngietorule; mîntuiește pe cei ce cu credință Te laudă pe Tine.

Impărțirea harurilor celor nestricăcioase și noianul darului și bogăție negrăită Tu ești, Duhule cel dumnezeiesc și sfînt; și pe Tine Te laudăm și Te preainălțăm în veci.

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Pe darul cel de viață începător și de viață aducător, care ne înnoiește pe noi prin însuflarea Duhului Celui dumnezeiesc și sfînt, să-l laudăm și să-l preainălțăm în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Înțelepciunea lui Dumnezeu cea ziditoare, locaș trupesc din tine, Fecioară, și-a zidit. Pentru aceasta, mîntuiește, Preacurată, pe cei ce te cîntesc cu credință și te preainălță întru toți vecii.

Cîntarea a 9-a:

Irmosul:

Isaie dănuiește, Fecioara a avut în pinetece și a născut Fiul pe Emanuil, pe «Dumnezeu și omul. Răsăritul este numele «Lui. Pe Care slăvindu-L, pe Fecioara o «fericim».

Pîrga firii noastre ai adus-o Părintelui Tău, Mîntuitorule, și, dîndu-ne bogăția firii dumnezeiești, ne-ai trimis pe Sfîntul Duh cel Bun, de viață Făcător și împreună fără de început cu Tine, Stăpîne.

Pîrgă a Dumnezeirii dăruiește acum firii celei de țărîină, Duhul Care nu Se desparte de Tatăl și de Unul-Născut, ci împreună este, ca Cel de-o fire și de-o ființă și de-o cinste, și împreună pe scaun șezător.

Slavă...

Ceruri ai arătat, Mîntuitorule, pe dumnezeieștii Tăi ucenici, care cu limbi de foc au vestit înfricoșată venirea Ta la noi, trimițîndu-le acum din cer lucrarea Mîngietorului, cea făcătoare de lumină.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cămară Sfîntului Duh ai fost, Născătoare de Dumnezeu, din care a ieșit, ca Om, Făcătorul Cuvîntul Tatălui, și, între noi petrecînd, a arătat acum cunoștința Treimii.

→ VINERI

în săptămîna Praznicului
Cincizecimii, seara

PATRUCINTARE

Cîntarea a 6-a, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Marea vieții văzînd-o înălțîndu-se de viforul ispîtelor, la limanul Tău cel «din alergînd, strig Tie: Scoate din stricăciune viața mea, mult Milostive!»

Lucrat-ai, Duhule Sfînte, mai întii în oștile îngerești, dăruindu-le sfințenie, luminîndu-i cu fulgerele Dumnezeirii și păzîndu-i întru statornică sfințenie.

Proroci ai arătat, care puteau vedea mai înainte cunoștința celor ce aveau să fie, sălășluindu-Te ca un bun, Mîngietorule, în inimile lor, și i-ai făcut să vadă mai dinainte cele depărtate.

Slavă...

De pe pămînt înălțîndu-se prin dumnezeieștile fapte bune, apostolii lui Hristos au primit Duhul, Care a venit din cer cu stăpînire, și cu raza Dumnezeirii i-a strălucit.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Duhul Sfînt pogorîndu-Se peste tine, locașul cel curat al fecioriei, te-a făcut, Preacurată, casă luminoasă pentru Fiul Celui de sus, Preafericită.

Cântarea a 7-a :

Irmosul :

Îngerul a făcut cuptorul dătător de rouă
cuvioșilor tineri, iar pe caldei arzîn-
«du-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitor
«l-a făcut să strige: Bine ești cuvîntat,
«Dumnezeul părinților noștri!»

pe singur Fiul cel mai-nainte de veci al
Tatălui Celui Atotpricinuitor și Făcător, și
pe Sfîntul Duh, Care purcede din Tatăl,
credincioșii cu un glas să slăvim pururea:
Bine ești cuvîntat, Dumnezeuul părinților
noștri!

Mîngîietorul a venit acum purtînd însu-
șirea Dumnezeirii; că vorbind cu apostolii
prin limbi de foc, S-a arătat limpede că este
Dumnezeu. Bine ești cuvîntat, Dumnezeuul
părinților noștri!

Slavă...

Cu Duhul Tău Cel întocmai slăvit, ai fă-
cut ceruri pururea mișcătoare din uceniciei
Tăi, ca să Te propovăduiască nouă pe Tine,
Hristoase, Soarele cel mare, Care luminos
ai răsărit. Bine ești cuvîntat, Dumnezeuul
părinților noștri.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Dumnezeiesc organ al întrupării Cuvîntu-
lui luminat te-a făcut pe tine, Cinstită, Du-
hul Sfînt umbrindu-te, dumnezeiesc chivot,
Preacurată. Bine ești cuvîntată, ceea ce ai
născut pe Dumnezeu cu trup!

Cântarea a 8-a :

Irmosul :

Din văpaie rouă ai izvorit cuvioșilor
și jertfa dreptului cu apă o ai ars;
«că toate le faci, Hristoase, cu singură
«voia Ta; pe Tine Te preainălțăm întru toți
«vecii».

pe Tine, Duhule Cel cinstit și atotputer-
nic, Care purcezi negrăit din Tatăl și întru
Fiul neamestecat Te odihnești, Te preainăl-
țăm în veci.

Curățește-ne pe noi de întinăciunile su-
fletești, spală-ne de tina păcatului și ne
dă Duhul Cel drept al mîntuirii, Care să Se
înnoiască întru noi, Hristoase, în veci.

SFÎRȘITUL PENTICOSTARULUI ȘI LUI DUMNEZEU LAUDĂ

Binecuvîntăm pe Tatăl...

Cel ce ai chemat pe cei sălășluiți în
morminte, și ai înnoit fața a tot pămîntul,
omooară patimile cele pămîntești ale celor
ce se închină Ție, întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Cer pămîntesc te-ai arătat, Curată, încă-
pînd în pîntece pe Cuvîntul Cel ceresc, Care
prin trup S-a apropiat de cei de pe pămînt,
pe Care Îl preainălțăm în veci.

Cântarea a 9-a :

Irmosul :

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu
putință oamenilor, spre Care nu cu-
«tează a căuta cetele îngerești; iar prin
«tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cu-
«vîntul întrupat, pe Care mărindu-L cu oș-
«tile cerești, pe tine te fericim».

Cu limbi de foc limpede grăind, ucenicii
au ars înșelăciunea idolească; iar sufletele
credincioșilor le-au luminat cu prea lumi-
nata lucrare dumnezeiască a Mîngîietoru-
lui, Care a venit în chip văzut.

Vase curate ale dumnezeiescului har, și
neîntinate oglinzi ale razei celei dumneze-
iești, i-ai făcut pe înțelepții Tăi ucenici, tri-
mițindu-le, Bunule, strălucirea Duhului Ce-
lui dumnezeiește-stăpînitor, ca un mult
Milostiv.

Slavă...

Ca să dobîndească dumnezeiasca fericire
cîntăreții venirii Tale, Mîngîietorule, bine-
voiește ca Cel ce ești Izvorul bunătăților,
să le dai împărțășirea darurilor celor cu to-
tul fericite, ca un Dătător de bine, Unule,
Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu :

Pe Dumnezeu cu oamenii L-ai împăcat,
Curată, mai presus de fire mijlocind între
El și între noi; că prin tine, Preacurată,
s-au unit laolaltă cele ce mai înainte e-
rau despărțite, și toți ne-am învrednicit
moștenirii și desfătării celei cerești și dum-
nezeiești.

*Cu vrerea Bunului Dumnezeu, Celui în Treime preaslăvit, săvîr-
șitu-s-a tipărirea acestei noi ediții (a VI-a) a cărții de cult PENTICO-
STARUL, în al XXV-lea an de la alegerea și întronizarea*

Prea Fericitului Părintelui nostru

JUSTINIAN

ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române

*Sub îndrumarea și purtarea de grijă a Prea Fericirii Sale, munca
de îmbunătățire a textului, prin confruntarea cu edițiile românești mai
vechi și cu edițiile grecești, precum și revizuirea indicațiilor tipiconale
au fost făcute de P. C. Preot Profesor Ene Braniște, de la Institutul
teologic de grad universitar din București.*

*Cu supravegherea tipării s-au ostenit: P. C. Diac. Șt. Gh. Milea,
redactor, și Dl. C. Voicescu, corector la Tipografia Institutului Bi-
blic și de Misiune Ortodoxă al Patriarhiei Române.*

Impodobirea cărții a fost făcută de Dl. Vladimir Stoianov.

